

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

PA
1315
K8
A8/4(2)

DEPARTMENT OF BYZANTINE
AND MODERN GREEK IN THE
UNIVERSITY OF OXFORD

Vol.

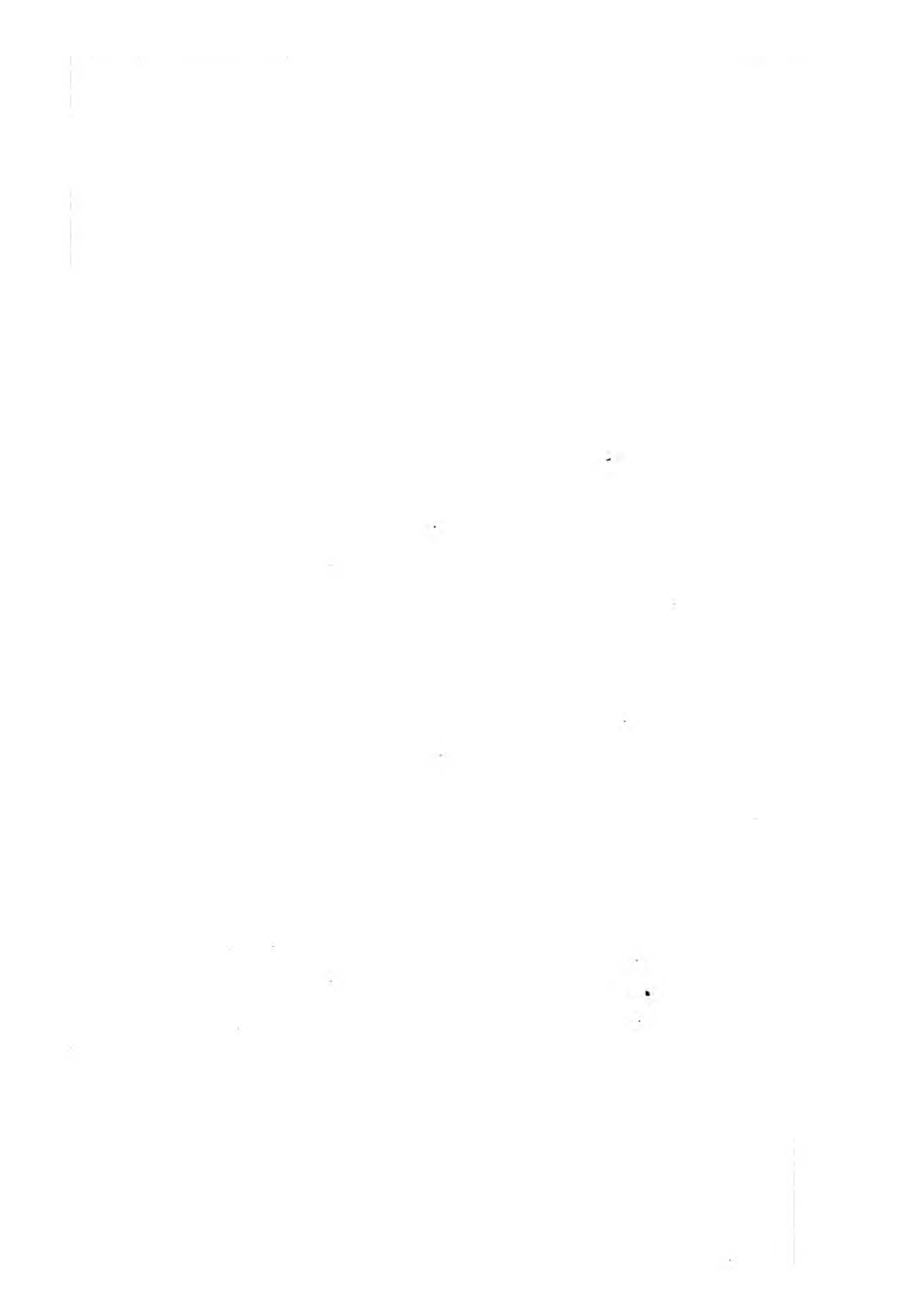
PA 1315. K8. A8/4(2)

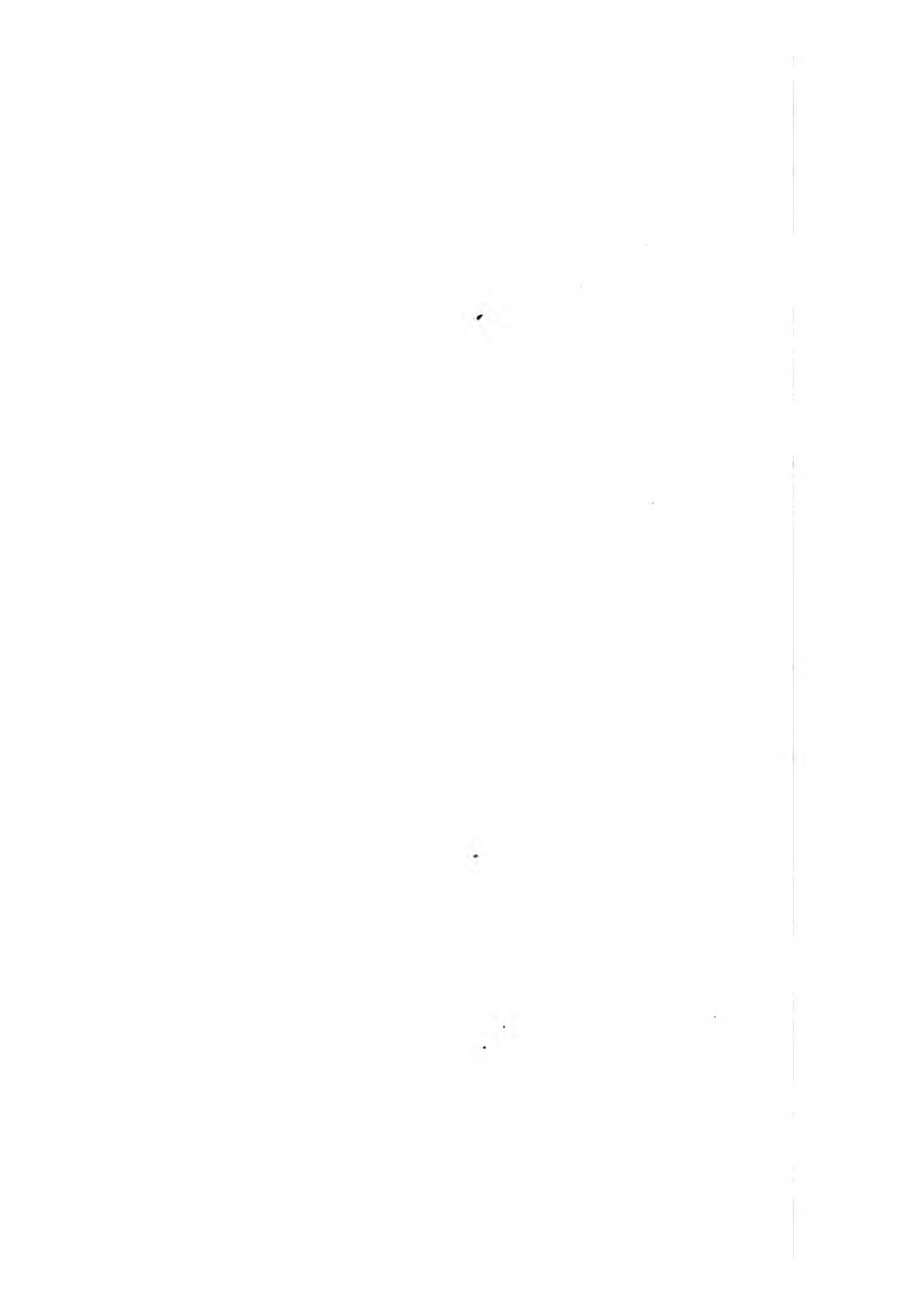
Vol.

PA 1315. K8. A8/4(2)

17

ATAKTA.

1977/1978

ΑΤΑΚΤΑ.

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ,

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ,

ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Π — Ω.

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Κ. ΕΒΕΡΑΡΤΟΥ,

RUE DU FOIN S.-JACQUES, N° 12.

SE TROUVE CHEZ

F. DIDOT, FRÈRES, RUE JACOB, N° 24.

1832.

4 II

B 1.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ.

Ἐδῶ ἔμελλα, ὡς ὑπεσχέθη (1), νὰ ἀποπληρώσω ὀλίγας τινὰς ἔτι παρατηρήσεις περὶ τῆς γλώσσης ἡμῶν, ἀλλ' ἔπεσεν ἀπροσδόκητος, ὡς κεραυνὸς, κατὰ τῆς ταιλαιπώρου μου κεφαλῆς ὁ θάνατος τοῦ ἀπὸ τεσσαράκοντα σχεδὸν ἔτη φιλάτου, καὶ τὴν ὄραν ταύτην ποθεινοτάτου Φραγκίσκου Θυρότου, διδασκάλου τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ βασιλικὸν τῆς Γαλλίας φροντιστήριον.

Ὁ μακαρίτης οὗτος φίλος ἦτο τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀλίγων ἐκείνων, ὅσοι ἐνόουν τὴν διδασχὴν μὲ τῆς ἰδίας τῶν διαγωγῆς τὸ παράδειγμα. Καὶ πράξιν καὶ θεωρίαν φιλόσοφος, εὐτύχησε νὰ ἔχη σύζυγον σωφρόνως ἀναθραμμένην ἀπὸ τιμιωτάτους γονεῖς γυναῖκα, καὶ ἀπ' αὐτὴν βοηθούμενος, ἀνέθρεψε μονογενῆ θυγατέρα, ἀνατροφὴν ἀξίαν νὰ προβάλλεται ὡς τύπος εἰς τοὺς ἔχοντας ν' ἀναθρέψωσι θυγατέρας. Καὶ ταῦτα μὲν εἶναι τὰ οἰκιακά.

Τὰ δὲ κατὰ τὴν πόλιν, ὅλος τοῦ ὁ βίος ἐχρημάτισε παράδειγμα εἰς τοὺς φίλους τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πατρίδος. Ἐραστῆς τῆς δικαίας ἰσότητος, τὸ κοινῶς συμφέρον ἐπρόβαλε σκοπὸν, καὶ εἰς τοῦτο μόνον ἀποβλέπων ἐκατεύθυνε τὰς βουλὰς τοῦ καὶ τὰς πράξεις. Εἰς τὰς εὐτυχίας τῆς πατρίδος

(1) Ἰδ. Μέρ. Α', Προλεγόμ. σελ. η'.

ἔχαιρεν ὡς εἰς ἰδίας· καὶ αἱ δυστυχίαι τῆς τὸν ἐπλήγοναν ὡς οἰκιακαὶ συμφοραί.

Ἡ πατρίς αἰσθάνθη τὰς ἀρετὰς τοῦ χρηστοῦ τούτου πολίτου καὶ τέκνου τῆς, οὐδ' ἐφάνη ἀχάριστος εἰς αὐτόν. Τὸν ἀντάμειψε πρῶτον μὲ τὴν καθέδραν τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ βασιλικὸν τῆς Γαλλίας φροντιστήριον (1)· ἐβράβευσεν ἔπειτα πλουσίως τὸ σοφώτατον αὐτοῦ σύγγραμμα, τὸ ἐπιγραφόμενον, Εἰσαγωγή εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Φιλοσοφίας (2), καὶ τελευταῖον, πρὸ ὀλίγων μηνῶν, τὸν ἀνεκήρυξε μέλος τοῦ βασιλικοῦ Πανεπιστημίου.

Ἀπὸ δὲ τοὺς κατὰ μέρος ὁμοπατρίδας του, ὡς καὶ τοὺς ξένους, ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν καὶ τὸν ἀνεσράφησαν, ἐπεθύμησαν ὅλοι, ὡς εὐτύχημα, καὶ τὴν φιλίαν του (Πῶς νὰ μὴν ἐπιθυμήσῃ τις νὰ φιλιωθῇ μὲ τὸν φίλον τῶν ἀνθρώπων!). Καὶ ζῶντα τὸν ἠγάπησαν εἰλικρινῶς, καὶ τὸν θάνατόν του ἐπένησαν, ὡς ἴδιον πένθος καὶ δυσύχημα.

Ἄλλ' ἀπὸ τοὺς δυσυχίσαντας τούτους φίλους τοῦ Θυρότου, δὲν εἶν' ἴσως ἄλλος δυσυχέστερος ἐμοῦ. Τὰς πολλὰς τῆς ὀδυνηρᾶς μου ζωῆς ἀτυχίας ἐπαρηγοῦσεν ἡ πίσις ὅτι τὰς συναισθά-

(1) Collège royal de France. — (2) Introduction à l'étude de la Philosophie, σύγγραμμα ἄξιον νὰ μεταφρασθῇ καὶ εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν. Παρὰ τοῦτο ἐμετάφρασεν ὁ μακαρίτης τὰ Ἠθικὰ καὶ τὰ Πολιτικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ἄλλα ἀπ' ἄλλας γλώσσας ἱστορικά καὶ γραμματικὰ ἀξιόλογα συγγράμματα.

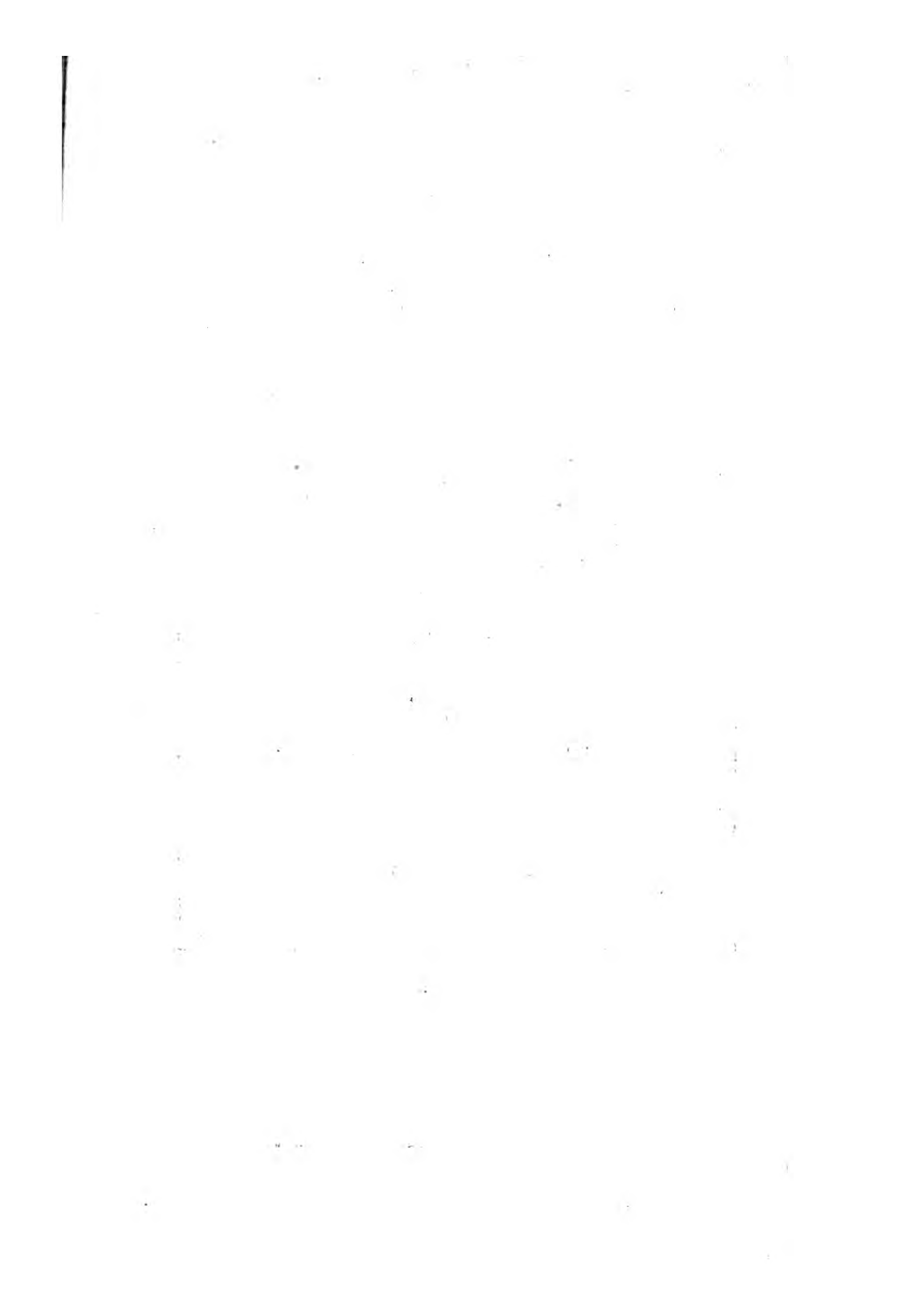
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ.

ζ

νετο αὐτὸς ὡς ἰδίας· πίσις τόσον ἰσχυρά, ὥσε δὲν ἐτολμοῦσα
νά τοῦ τὰς ἐξομολογῶμαι ὅλας· τὰς ὀλίγας εὐφροσύνας, συνευ-
φραϊνόμενος μοῦ τὰς ἔκαμνεν ὀξυτέρας. Τοιοῦτος φίλος μ'
ἀφίνει ἔρημον πάσης παρηγορίας εἰς τὰς τελευταίας σιγμὰς τοῦ
βίου μου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΝ ΘΥΡΟΤΟΝ, ΑΝΔΡΑ
ΕΝ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙΣ ΑΚΡΑΙΦΝΕΣΤΑΤΟΝ,
ΕΝ ΠΟΛΙΤΑΙΣ, ΤΟΥ ΚΟΙΝῆ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΣΤΑΤΟΝ,
ΕΝ ΟΙΚΕΙΟΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΤΑΤΟΝ,
ΕΝ ΦΙΛΟΙΣ, ΖΩΝΤΑ ΜΕΝ, ΑΠΑΣΙΝ ΕΥΝΟΥΣΤΑΤΟΝ,
ΘΑΝΟΝΤΑ ΔΕ, ΜΑΛΙΣΤΑ ΠΑΝΤΩΝ ΕΜΟΙ ΠΟΘΕΙΝΟΝ,
ΧΑΙΡΕΙΝ ΚΕΛΕΥΩ
Ο ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΗΔΙΣΤΗΣ ΟΜΙΛΙΑΣ ΩΡΦΑΝΙΣΜΕΝΟΣ,
ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ.

16 Ἰουλίου, 1832.

ΠΡΟΣΩΠΪΔΙ, Σ. Ἐξηγεῖ τὸ πληθ. Προσωπίδια ὡς συνών. τοῦ Φτιασίδια καὶ Νιψίδια (Ἄτακτ. II, σελ. 136). 2) Ἐξηγεῖ ἀκόμη τὴν λέξιν, ὡς συνών. τοῦ Ἀντιπροσωπίδι. (Ζ. Ἀντιπροσωπίδι). Φέρει καὶ ῥῆμα Προσωπίζω, Σ. σημαῖνον Καλλωπίζω περιέργως τὸ πρόσωπον (farder).

ΠΡΟΣΩΠΪΖΩ. Ζ. Προσωπίδι.

* ΠΡΟΦΫΛΙΟΝ. Κακὰ τὸ ἔτυμολόγησα εἰς τὰς εἰς τὸν Ἡλιόδωρον σημειώσεις, ὀρθότερα (ἂν θὲν ἀπατῶμαι), εἰς τὰς εἰς τὸν Ἰσοκράτην. Σημαίνομεν διὰ τῆς λέξεως τὸ προσραμμένον εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ἐπανωφορέματος, δέρμα ζώου, καὶ ἐξαιρέτως ἐκ τῶν πολυτίμων, οἷον κακουμίου, σαμουρίου καὶ τῶν τοιούτων. Ἀντὶ τούτου οἱ παλαιοὶ προσέβραπταν, ἢ συνύφαιναν τὴν πορφύραν, ὀνομάζοντες αὐτὴν Πορφυρᾶν παρυφήν Ἑλλ. (*bordure de pourpre*), καὶ τὸ φέρον ταύτην ἔνδυμα, Στολὴν περιπόρφυρον, Ἑλλ. ὁποῖαν ἔφεραν ἐξαιρέτως οἱ συγκλητικοὶ Ῥωμαῖοι. Τὸ ἔλεγον ἀκόμη Περίνησον ἢ Περινήσαιον, μεταφορ. ἀπὸ τὰς νήσους, περιζωσμένας ἀπὸ θαλάσσαν. Λέγει ὁ Ἡσύχιος « Περινήσαια, » περιβόλαια, οἷς ἐν κύκλῳ πορφύρα παράκειται » καὶ « Περίνησον, ἱμάτιον ἔχον πορφύραν κύκλῳ ».

Τῆς πορφύρας ταύτης τὸ ὑποκορ. Πορφύριον ἔτρεψεν ἢ χυδαιότης εἰς τὸ Προφύλιον, σημαίνουσα καταχρηστικῶς καὶ παντὸς ἄλλου γένους παρυφήν· οὐδ' ἐξάβη μέχρι τούτου, ἀλλ' ἀνέσυρεν ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγὴν καὶ ἄλλο ὄνομα τὸ Φαρφουρίον (Φαρφουρί, Σ.). Φαρφούρια ἢ Φαρφούρινα (*porcelaines*) ὀνομάζομεν τὰ ἀπὸ τὴν Ἀσίαν ἐρχόμενα βαρύτιμα πῆλινα ἀγγεῖα, παρασχηματίσαντες ἀπὸ τὸ Πορφυρᾶ ἢ Πορφύρινα, διότι οἱ πρωτογνωρίσαντες αὐτὰ Εὐρωπαῖοι τὰ ἐνόμισαν πλασμένα ἀπὸ ὕλην συντριμμένου κογγυλίου, τοῦ ὀνομαζομένου Πορφύρα, παρομοίου

μὲ ἄλλο κογχύλιον ὀνομαζόμενον *Χοιρίνη*, ἀπὸ τὸ *Χοῖρος*, ὡς τὸ Γαλλικὸν *porcelaine* ἀπὸ τὸ ταυτόσημον *porc*. Ἀπὸ τὸ Πορφύριον λοιπὸν ἐπλάσθη τὸ *Φαρφούριον*, τὸ ὁποῖον οἱ Τοῦρκοι μετέπλασαν εἰς τὸ *Φιρφίρ*, οὕτως ὀνομάζοντες κ' ἐκεῖνοι τὰ *φαρφούρια*.

* ΠΡΟΧΥΜΑ. Ζ. Πρόρος.

ΠΡΩΪΜΟΣ. Ζ. Ἐψές.

ΠΡΩΤΟΓΑΛΙΑ. ΠΡΩΤΟΓΑΛΟΝ. Ζ. Κακόγαλον.

ΠΡΩΤΟΛΟΥΒΑ, οὐσ. οὐδέτ. πληθ. μὲ συνών. Πρωτοφανῆ, Πρωτοφανούσικα, Ἀπαρχαῖς, Σ. « Πρωτόλουβα, *primitiæ*, ἀπαρχαί » Δ.

Τὸ Πρωτόλουβα (*primeurs*) εἶναι ἀπὸ τὸ *Λοβός* (Ζ. *Λουβί*), μετωνυμικῶς, ἀντὶ τοῦ περιεχομένου εἰς τὸν λοβὸν καρποῦ, διότι πρῶτοι οἱ λοβοὶ (*cosses* ἢ *gousses*) φαίνονται. Περρραιβὸς τις μ' ἐδίδαξεν, ὅτι εἰς τὴν πατρίδα του τὰ ὀνομάζουσι Πρωτόλυβα, λείψανον δηλαδὴ Αἰολικῆς γραφῆς ἢ προφορᾶς, *Λυβός*, ἀντὶ τοῦ *Λοβός* (ὡς ἔλεγαν καὶ Ὀνυμα τὸ Ὄνομα).

Τὸ Πρωτοφανῆ εἶναι ἑλληνικόν, οὐδ' ἔχει χρεῖαν ἐξηγήσεως, ὡς οὐδὲ τὸ συγγενές του Πρωτοφανούσικα, πλὴν ὅτι ἐχυδαίσθη ἀπὸ τὸ Πρωτοφανήσιμα (ὡς προφέρεται ἀπὸ πολλοὺς), καὶ ὅτι ἠπάτησε τὸν Δωνκάγγιον, ὅστις ἀπαντήσας αὐτὸ γραμμένον καὶ διὰ τοῦ ὕ τὴν παρατελευταίαν (Πρωτοφανούσικα). τὸ ἐξήγησε (σελ. 1269) Πρωτοφανῆσικα (*premières figures*). Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος λείψανον εἶναι καὶ τὸ Πρωτόλοβα. Ὁ Λόγγος (Ποιμενικ. σελ. 72) τὰ ὠνόμασε καὶ Πρωτοφορήματα, Ἑλλ.

Τὸ δὲ ἑλληνικώτατον, Ἀπαρχαῖ (*prémices*), εἶχε σημασίαν ἰδιαιτέραν τῶν προσφερομένων πρωτοφανῶν καρπῶν

εἰς τοὺς Θεοὺς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ἢ εἰς τὸν Θεὸν ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους.

ΠΡΩΤΟΦΑΝῆ. ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣΙΜΑ. Ζ. ΠΡΩΤΟ-
ΛΟΥΒΑ.

ΠΤ (Ὅσα δὲν εὐρίσκεις εἰς τὸ), Ζ. εἰς τὸ ΦΤ.

* ΠΤΕΡΟΝ. ΠΤΕΡΥΓΑ. Ζ. Κανάτι.

ΠΤΥΩ, μὲ συνών. Φτυῶ, καὶ Φτύνω (cracher), Σ.
Τὸ τελευταῖον πιθανὸν ὅτι ἐχυδαίσθη ἀπὸ παλαιὰν Ἑλλ. λέξιν,
τὸ Πτύνω (κατὰ τὸ Δύω καὶ Δύνω, Θύω καὶ Θύνω),
Πτύω αἷμα, φλέγμα, κυρίως ὅταν τὸ πτύσμα ἦναι αἷμα-
τῶδες ἢ φλεγματῶδες. Καὶ τὸν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρό-
σωπον, λέγομεν καὶ κυρίως, ἂν τοξεύσῃ τις τὸ πτύσμα
κατὰ τινος, καὶ μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, τὸν ὠνείδισεν ὑβριστικῶς.
Ὁμοίως λέγομεν, Ἄν μ' εὐρῆς ψεύστην, πτύσε μ' εἰς τὸ
πρόσωπον, θέλοντες νὰ βεβαιώσωμεν ὑπόσχεσιν τινὰ, ὡς
εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (Βατρ. 1178) « Κἄν που δις εἶπω
» ταυτὸν, κατάπτυσον » Πτύσε εἰς τὸν κόλπον σου!
θεισιδαιμόνως λέγει τις πρὸς ἄλλον. Ζ. Βασκαίνω.

* Μακρόπτυσον ὠνόμαζαν οἱ μικρὸν πρὸ ἡμῶν (δὲν
ἐξεύρω, ἂν σώζεται ἀκόμη ἡ λέξις) μεταφορ. τὸν ὑπερήφα-
νον, διότι τῶν τοιούτων καὶ τὰ σωματικὰ κινήματα ἢ ἐνεργή-
ματα σημαίνουν τῆς ψυχῆς τὴν ἀλαζονείαν, τῆς ὁποίας εἶναι
καὶ ἡ μακρὰ τοῦ πτύσματος ἀποτόξευσις. Ὁ σχολιαστὴς τοῦ
Λουκιανοῦ (Περί τῶν ἐπὶ μισθ. συνόντ. § 6) μόνος ὀνομάζει
τὴν λέξιν « Τοὺς φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους... φασὶ πτύειν
» πόρρω, οὗς καὶ ἡ χυδαία λαλιὰ Μακροπτύσους καλεῖ
» διασύρουσα ». Ὁ Σνεϊδέρος, καὶ μετ' αὐτὸν οἱ Ἄγγλοι
ἐκδόται τοῦ Στεφάνου ἔκριναν τὴν λέξιν ἀξίαν νὰ θησαυρισθῇ
εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά.

* ΠΤΩΧΙΚΟΣ, (Φτωχικὸς, Σ. κτητικὸν τοῦ Πτωχός

(*pauvre*), οἷον Πτωχικὸν φόρεμα, Πτωχικὸν φαγίον. « Πτωχικὸν ὄψον » ὠνόμαζαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰς ἀφύας, κατὰ τὸν Χρύσιππον (παρ' Ἀθην. VII, σελ. 285), διὰ τὸ πλῆθος καὶ τὴν εὐτέλειαν.

Πτωχικὸν (Φτωχικὸν, Σ.) ἔλλειπτ. ὀνομάζουσι οἱ χυδαῖοι εἰρωνικῶς, ἢ καὶ δουλοπρεπῶς, τὸν ἴδιον οἶκον, οἷον Ἐλα εἰς τὸ πτωχικὸν μου, ἀντὶ τοῦ Ἐλα εἰς τὸν οἶκόν μου.

Πτωχικά ἢ Πτωχά (Φτωχικά, Φτωχά, Σ.) ἐπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν πτωχῶν (*pauprement*).

ΠΤΩΧΟΣ (Φτωχός, Σ. Δ.). Πτωχός ὀνομάζεται σήμερον ὁ ἀπὸ τοὺς παλαιούς ὀνομαζόμενος Πένης, Ἑλλ. (*pauvre*). 2) ὁ Ψωμοζήτητης, Πτωχός, Ἑλλ. (*mendiant*). 3) Μεταφορ. κατὰ συμπάθειαν, ἢ κατ' εἰρωνείαν, Πτωχός, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατορθώσῃ τί, οἷον ! Τί νὰ σοῦ κάμῃ ὁ πτωχός;

Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν, φέρει παροιμίαν ὁ Δ. « Τόσον » ἔχει ὁ φτωχός τὴν ὄρνιθάν του, ὅσον ὁ ἄρχος τὸ βοῦδί του » παροιμίαν καλὴν νὰ τὴν ἐνθυμῶνται ὅσοι τολμοῦν νὰ προβάλωσιν ἀπολογία τῆς ἀδικίας τὴν εὐτέλειαν τοῦ ἀδικήματος. Παρομοίαν ταύτης ἄλλην παροιμίαν ἔχομεν : « Καθένας τὴν » πίτταν του διὰ ψωμὶν τὴν ἔχει ».

Εὐρίσκεται ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς παλαιούς τὸ Πτωχός εἰς σημασίαν τοῦ Πένης, οἷον τοῦ Δημοσθένους (Περὶ Στεφαν. σελ. 271) τὸ « Πλούσιος ἐκ πτωχοῦ γεγονώς ».

ΠΥΚΝΟΡΑΠΤΩ (Πυκνοραύγω, Σ.), Ῥάπτω διὰ συνεχοῦς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ραφῆς (*contre-pointer*)· ὄλον τὸ ἐναντίον τοῦ Παραράπτω. Ζ. Παραράπτω.

Τὸ ῥηματικὸν Πυκνοράψιμον, Σ. κάλλιον ἤθελε λέγεσθαι Πυκνόραμμα ἢ Πυκνοραφή.

ΠΥΚΝΩΣΙΣ, μὲ συνών. Πυκνοκατάρρο, Σ. Κατάρροσος ἐμποδίζουσα τὴν ἀναπνοὴν (*enchifrement*). Ζ. Ρεῦμα.

ΠΥΡ, Σ. με συνών. Στιά και Φωτιά (feu). Σώζεται λοιπόν και η λέξις Πῦρ (Ἴδε και ΣΡΟΝ, *Voyag. de la Grèce*. tom. II, pag. 254). Τὸ Στιά εἶναι κατ' ἀφαίρεσιν ἀπὸ τὸ Ἐσία, Ἑλλ. (Ζ. Πυρωσία). Τὸ δὲ Φωτιά (παράγωγον τῆς γενικῆς Φωτός), τοῦ παρακμ. Ἑλλ. ὡς τὸ μαρτυρεῖ και ὁ εὐαγγελιστῆς (Μαρκ. ιδ', 54), ὅπου λέγει περὶ τοῦ Πέτρου, ὅτι « Ἦν συγκαθήμενος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν, και » Φερμαινόμενος πρὸς τὸ φῶς » ἤγουν πρὸς τὸ πῦρ.

ΠΥΡΑ, Σ. ὡς και οἱ παλαιοὶ Πυρά, Ἑλλ. (bûcher).

ΠΥΡΆΓΡΑ, με συνών. Μασία Σ. Πυράγρα, Ἑλλ. (pin-cettes). Τὸ Μασία εἶναι Τουρκικὴ λέξις. Ζ. Μασία.

ΠΥΡΆΥΣΤΗΣ, Σ. ζωύφιον πετόμενον περὶ τοὺς λύχνους. Ζ. Καντηλοσβύστης.

* ΠΥΡΈΚΒΟΛΑ. ΠΥΡΟΒΌΛΑ. Ζ. Πυροβολικά.

ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΆ, οὐδετ. πληθ. Σ. Πυρέκβολα, Δ. Τὸ ἐξηγεῖ, Ὅλα τὰ εἰς ἀναψιν πυρὸς χρειώδη, ἤγουν ὄχι μόνον τὸ σιδήρινον ἐργαλεῖον (briquet), ἀλλὰ και τὴν πέτραν (caillou), και τὴν ὕλην τοῦ πυρὸς (amadou). Και οἱ παλαιοὶ πληθ. Πυρεῖα, Ἑλλ. οἶον ὁ Σοφοκλῆς (Φιλοκτ. 36), « Και » πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε » τὸ ὁποῖον ὁ σχολιαστῆς ἐρμηνεύει Πυροβόλα (γρ. Πυροβόλα). Ἄλλὰ περὶ τῶν παλαιῶν πυροβόλων, ἀνομοίων πρὸς τὰ σημερινά, ἴδε τὸν σχολιαστὴν τοῦ Ἀπολλωνίου (Ἄργοναυτ. I, 1184).

ΠΥΡΟΒΟΛΌΠΕΤΡΑ, με τουρκοβάρβαρον συνών. Τσακμακόπετρα, Σ. ἡ χρήσιμος εἰς ἐξαψιν πυρὸς πέτρα (pierre à feu). Λέγεται και Χάλικας, ἀπὸ τὸ Χάλιξ, Ἑλλ. Πυροβόλον λίθον, Ἑλλ. τὸν ὀνομάζει ὁ Σουΐδας (λέξ. Ἡμεροδρόμος). Ἐλέγετο και Πυρίτις· « Πυρίτις, λίθος, ἀφοῦ πῦρ τίκτεται » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

* ΠΥΡΟΣΚΑΦΟΝ. Ζ. Κακκαβοπυρφόρος.

ΠΥΡΩΜΕΝΟΣ, Σ. ὁ ζεστασμένος ἀπὸ πῦρ. 2) Ἀπὸ θερμότητα ζωϊκὴν, οἶον Ἀὐ γὰ πυρωμένα, τὰ ζεστασμένα ἀπὸ τὴν ἐπικάθισιν τῆς ὄρνιθος. 3) Μεταφορ. ὁ ἐξαπτόμενος ἀπὸ πάθος, ὡς τοῦ θυμοῦ, οἶον (Μακκαβ. ΙΙ, 4, § 38) « Πυρωθεῖς τοῖς θυμοῖς... τὸν μαιφόνον ἀπέκτεινε » ἢ τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας, οἶον Πυρωμένη γυναῖκα, ἢ διὰ λόγων ἢ πράξεων ἀσέμνων σημαίνουσα τὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ὁρμὴν. Καὶ τὸ ῥηματικὸν, Πύρωσις, Σ. Ἡ τοιαύτη ὁρμὴ ὠνομάσθη καὶ Λύσσα μεταφορ. ἀπὸ τοὺς παλαιούς, οἶον (Ὀπιαν. Ἀλ. ΙΙΙ, 622), « Εἰαρινοὶ μετὰ λύσσαν ὄτ' οἰσρήσωσοι γάμοιο »· τὸ ὁποῖον ὁ σχολιαστὴς ἐρμηνεύει « Συνουσίαν, πύρωσιν ». Ζ. καὶ Γαυριῶ.

ΠΥΡΩΣΙΣ. Ζ. Πυρωμένος.

ΠΥΡΩΣΤΙΑ, μὲ συνών. Σιδεροςία, Σ. καὶ ἐξήγησιν Alare (chenet), Πυροσάτης, Δ. μὲ ἐξήγησιν Olla, lebes (marmite), λαβῶν ἀπὸ τὸν Εὐσάδιον. Ὁ Εὐσάδιος ὁμοῦ λέγει (Ὀδυσσ. ρ', 455, σελ. 1827) « Ἐπίσατος, » ὁ καὶ πυρίσατος καλούμενος, ὃν δηλαδὴ Πυροσάτην οἱ ἀγροϊκότεροι λέγουσι ». Ἄλλοῦ δὲ (λέξ. Στία) ὁ Δ. φέρει μαρτυρίαν γραμματικοῦ ταύτην : « Ἐν ᾧ ἀπτεται πῦρ, ὁ τόπος » ἐκεῖνος Ἐσία καλεῖται, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τῆς Ἐσίας λέγεται. Ἡ γὰρ λεγομένη βαρβαρικῶς Παρασία, παρά δέ τινων, Πυρασία, αὐτὸ σημαίνει, ὅπερ εἶπον ἄνωθεν. » Πῦρ γὰρ ἔσίας ὀφείλον λέγεσθαι, βαρβαρωθέν Πυροσία λέγεται ». Ὁ δὲ σχολιαστὴς τοῦ Σοφοκλέους εἰς τοῦτο τοῦ Τραγωδοῦ τὸ μέρος (Αἴαντ. 1404),

Υψίβατον

Τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὀσίω,

ἐξηγεῖ διαφόρως τὸν Πυροσάτην : « Τρίποδ' ἀμφίπυρρον,
 » ἤγουν χυτρόποδα ἀμφοτέρωθεν τὸ πῦρ δεχόμενον... Χυτρό-
 » πους ὁ κοινῶς Πυροσάτης, ὃ καὶ Λάσανον λέγεται ».
 Καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ ὁ Φώτιος· « Λάσανα, χυτρόπο-
 » δες, κυρίως· ἤδη δὲ καὶ τὸ παραπλήσιον, ἐφ' ὧν ἂν τις
 » ἵπνον ἐπισήσειεν, ἢ τι τῶν τοιούτων καὶ τῶν ὁμοίων ἐφ'
 » ὧν ἔψεται τι καὶ (γρ. ἢ) φρύγεται. Καὶ ἐφ' ὧν ἀπεπάτουν,
 » ἔλεγον. Οὕτως Φερεκράτης ». Ὅπου σημείωσε, ὅτι τὸ
 Λάσανον ἐσήμαινε κυρίως, χύτραν τρίποδα, ἤγουν χύτραν
 ἔχουσαν προσκολλημένους τρεῖς πόδας· ἔπειτα ἐξαπλώθη
 ἢ σημασία καὶ εἰς τὸ σιδήρινον σκεῦος τρίποδον (*trépied
 de fer*), χωριστὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέτεται χύτρα εἰς ἔψησιν,
 ἢ τηγάνιον εἰς φρύξιν· καὶ τοῦτο σημαίνει σήμερον εἰς ἡμᾶς τὸ
 σύνθετον Πυρωσία ἢ Σιδεροσία (ὡς τὸ ἀπλοῦν Στία,
 τὸ πῦρ)· καὶ τρίτον « Τὸ ἐφ' ὧν ἀπεπάτουν » ἤγουν τὸ κοι-
 νῶς ὀνομαζόμενον Καθῆκιον (*chaise percée*)· ὅθεν
 καὶ ὁ Λασανοφόρος (Ἀρρίαν. Διατρ. Ἐπικτ. σελ. 48 καὶ
 317), ἀξίωμα εἰς τὰς αὐλὰς τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων.
 Τῶν Λασανοφόρων τούτων οἱ ἀπόγονοι ἐνομιζοντο εὐγενεῖς !

Ρ.

* ΡΑΒΕΝΤΙ. Ζ. Ρουμπάρμπαρο.

ΡΑΓΆΔΑ, Σ. Σχίσις, σχίσμα (*crevasse, fêlure, fente*), Ραγὰς, Ραγή, Ρήγμα, Ἑλλ.

* ΡΑΓΆΖΙΟΝ. Ζ. Ράπη.

ΡΑΓΪΖΩ (Ραίζω, Σ. Δ.) ἀμετάβ. σχίζομαι, Ρήγνυμαι
 ἢ Διαρρήγνυμαι, Ἑλλ. (*crever, être fêlé*). Ἡ μετοχή,
 Ραγισμένος (*fêlé*).

ΡΑΓΌΣ, ἀρσ. οὐσ. Σ. ἀπόσπασμα βουνοῦ· Ἀπορρώξ καὶ

Ἀπορράξ, Ἑλλ. « Ἀπορράξ. . . . ἀπόσπασμα, ἀπόσχημα, » κ. τ. λ. » καὶ « Ἀπορρώξ. . . . ἀπόρρηγμα » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

Πιθανὸν ὅτι ὁ Ραγὸς εἶναι λείψανον παλαιοῦ ἐπιθέτου σημαίνοντος τὸν ραγισμένον. Τὸ δὲ Ράγος, Ἑλλ. οὐσ. οὐδέτ. ὡς συνών. τοῦ Ράκος, Ἑλλ. (lambeau) ἐτάχθη εἰς τὰ ἀμφίβολα ἀπὸ τὸν Σνεϊδέρον, καὶ ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους ἐκδότας τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Στεφάνου. Εἶναι ὁμως ἀναμφισβόλως ῥηματικὸν τοῦ Ράσσω κατὰ τὸ Πρᾶγος ἀπὸ τὸ Πράσσω.

ΡΑΔΙΚΗ, οὐσ. θηλ. Ραδίκι, οὐσ. οὐδέτ. Σ. (chicorée). Ζ. Πίκρα. Ἡ ἐτυμολογία του εἶναι βέβαια ἀπὸ τὸ Ράδιξ, ἰκος, Ἑλλ. Τοῦτο ὁμως εἰς τοὺς παλαιούς ἐσήμαινε κλαδίον, ἢ κλωνίον (rameau)· ἀλλ' ἴσως εἰς κάμμίαν διάλεκτον εἶχε καὶ σημασίαν τῆς ραδίκης, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔπλασαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι διαφόρου σημασίας λέξιν, τὸ Radix (racine).

*ΡΑΔΙΚΟΖΩΜΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. Ἀπόζεμα ραδίκης (décoction, ἢ tisane de chicorée).

ΡΑΖΩ καὶ Ἀράζω, Σ. Ράζω, Δ. Ἰδ. Ἄτακτ. II, σελ. 316.

ΡΑΪΝΩ. Ζ. Βρέχει.

ΡΑΜΝΑ, οὐσ. θηλ. Σ. μὲ ἐξήγησιν, Κλάδος μὲ τὰ ἄνθη ἢ μὲ τοὺς καρπούς του. Ράμνα καὶ Ράμνος, Δ. μὲ ἐξήγησιν, « Θάλος (γρ. Θαλλός), κλάδος ἔγκαρπος ». Ἀπὸ τὸ ἄρσ. Ὄραμνος, Ἑλλ. (rameau). Θηλυκῶς δὲ καὶ δυσλλάβως Ράμνον, Ἑλλ. ὠνέμαζαν, καὶ φυτὸν τί (Διοσκορίδ. I, 119), συνών. τοῦ Παλιούρος, ἢ γένος τί Παλιούρου. Ζ. Παλιρέα.

ΡΑΜΝΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Ἐπιχύτης, Δ. Ἐπιχύτης, Ἑλλ. (aiguière) Πρόχοος (Πρόχους), Ἑλλ. ὀνομάζεται ἀπὸ τοῦ Ὀμηρον. (Ὀδυσσ. α', 136),

Χέρνιδα δ' ἀμφίπολις προχόφῃ ἐπέχευε φέρουσα.

Τὸ Ῥαμνίον, εἶναι Ῥανίου (μὲ πλεονασμ. τοῦ ῤ) ἀπὸ τὸ Ῥαίνω, ὅθεν καὶ ὁ Ῥαντήρ, Ἑλλ. καὶ τὸ Ῥάντισρον, Ἑλλ.

ΡΑΠΑΚΙΑ. Ζ. Ῥάπη.

ΡΑΠΗ, οὐσ. Σηλ. Σ. Ῥάπη, μὲ ἐξήγησιν Ἄχυρον, Δ. Ῥαπάκια, οὐδέτ. πληθ. μὲ συνών. Ξυλαράκια, Καλαμάκια, Σ. Ῥαπὶς, Κάρφος, Ἑλλ. (brin, fétu) « Ῥαπὶς, ράβδος, » κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Κάρφος, ἄχυρον, χόρτος, » κεραία ξύλου λεπτή ».

Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Εὐριπίδου (Ὅρες. 146) ἐξηγῶν τὸ Δόναξ λέγει, « Δόναξ, κάλαμος λεπτὸς ἐν τοῖς ἔλεσι φυόμε- » νος· τινὲς δὲ φασὶ τὸ λεγόμενον ἰδιωτικῶς ΡΑΓΑΖΙΟΝ, » κ. τ. λ. ». Τοῦτο λαβὼν ὁ Δ. τὸ ἐτυμολόγησεν ἀπὸ τὸ Ῥαγὰς, Ἑλλ. ἀπόσχιμα δηλαδὴ ξύλου, ἐτυμολογίαν πιθανωτέραν κἂν παρά τὴν γελοίαν τοῦ Μεῦρσίου παραβολὴν μὲ τὸ Ἰταλικὸν Ragazzo (garçon). Ἴσως ὁμοῦς ἡ γραφὴ ἐσφάλθη, ἀντὶ τοῦ ΡΑΠΑΚΙΟΝ ἢ ΡΑΠΑΣΙΟΝ.

ΡΑΦΙ. Ζ. Θέσις καὶ Τοράς.

ΡΑΧΗ, Σ. Δ. τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ σώματος, Νῶτος, ἄρσ. καὶ Νῶτα, οὐδέτ. πληθ. Ἑλλ. (dos), οἷον Δεῖξέ με τὴν ράχην σου λέγομεν, ὀργιζόμενοι, πρὸς ὅτινα θέλομεν νὰ ἀποβάλωμεν ὡς ὀχληρὸν (montrer les talons). Οἱ ἐχθροὶ ἔδειξαν τὴν ράχην των, ἤγουν ἔφυγαν νικηθέντες, ὡς εἶπεν ὁ Πλούταρχος (Μάρκελλ. 12) περὶ τῶν Καρχηδονίων, « Δοκοῦσι τότε δεῖξαι τὰ νῶτα Ῥωμαίοις ». 2) Τοῦ ὀπισθίου μέρους τὸ μέσον, τὸ ἀπὸ τὸν αὐχένα μέχρι τοῦ πάτου, σύνθετον ἀπὸ σπονδύλους, Ἄκανθα καὶ Ῥάχης, Ἑλλ. τὸ ὁποῖον καὶ συνθέτως Ῥαχοκόκκαλον, Σ. (épine du dos) ὀνομάζομεν. 3) Λέγεται μεταφορ. καὶ Ῥάχη τοῦ βουνοῦ (croupe d'une montagne), Ῥάχης ὄρους, Ἑλλ.

ΡΑΧΟΚΟΚΚΑΛΟΝ. Ζ. Ράχη.

ΡΕΪΤΖΙ. Ζ. Ρίκια.

ΡΕΜΒΟΣ, Δ. Ρεμβοειδής (γρ. Ρεμβώδης) Δ. συνών. του Περιφοράριος (Ζ. Γυριστής). Τὰ Γλ. φέρουν « Ρεμβός ἐστιν » ὁ συνεχῶς ἀναιτίως πλανώμενος, καὶ τοὺς καιροὺς εἰς » ἀνόνητα δαπανῶν, καὶ βραδέως εἰς τὸν οἶκον ἐπιστρέφων ».

ΡΕΜΒΩΔΗΣ. Ζ. Ρεμβός.

ΡΕΜΟΠΌΔΑ. Ζ. Ρευμοπήδα.

ΡΕΠΪΔΙ. Ζ. Ριπίδιον.

ΡΕΥΜΑ, μέ συνών. Πύκνωσις, Κατάρρο, Κατάρροη, Σ. Κατάρρους, Ἑλλ. (catarrhe, rhume).

ΡΕΥΜΑΤΆΡΗΣ καὶ Ρεματιάρης, Δ. (sujet au rhumatisme), καὶ φέρει καὶ μαρτυρίαν ἀπὸ ποιητῆν,

Ἀσθένιαν εἶχε φοβερὴν, ἦτον καὶ ρεματιάρης.

ΡΕΥΜΑΤΪΖΩ, Δ. Ρεματίζω, Σ. Καταποντίζω εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ ποινὴν ἐγκλήματος (noyer). 2) Ρεματίζω ἀμετάβ. Σ. Πάσχω κατάρροας (être catarrheux). Κάλλιον εἶναι τὸ μέσ. Ρευματίζομαι, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβων (XIV, σελ. 673) εἶπε Ροίζομαι, εἰς σημασίαν τοῦ Πάσχω ρευματικά.

* ΡΕΥΜΑΤΙΚΆ, οὐδέτ. πληθ. πάθος σωματικόν (rhumatisme) συγγενές τῆς Ἀρθρίτιδος.

ΡΕΥΜΟΠΪΔΑ (Ρεμοπήδα Σ.) ραβδίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστηρίζεται ὁ θέλων νὰ ὑπερπηδήσῃ ρεῦμα ἢ ρυάκιον (perche pour franchir les ruisseaux).

ΡΗΚΤΆΡΙΟΝ. ΡΗΚΤΗΣ. ΡΗΚΤΟΛΌΓΙΟΝ. Ζ.

Ρήκτω.

ΡΗΚΤΩ (Ρίκτω Σ. Δ. Ρίχνω, Σ.) ἀπὸ τὸ Ράσσω ἢ Ρηγ-
νύω. Ἐσημειώθη ἄλλοῦ (Ἄτακτ. II, σελ. 319) ἡ γραφὴ
Ρήκτω καὶ Ρήχνω. Τὸν ἔρηξεν εἰς τὴν λάσπην, ὡς
εἶπεν ὁ Δημοσθένης (Κατὰ Κόνων. σελ. 1259) « Ὑποσκελί-
» σαντές [με] καὶ ράξαντες εἰς τὸν βόρβορον », καὶ ὁ Ἀρτε-
μίδωρος (Ὀνειροκριτ. I, 60, σελ. 86) περὶ παλαισοῦ « Ρήξαι
» τὸν ἀντίπαλον ».

Ρίκτω (γρ. Ρήκτω, ἢ Ρήχνω) τὰ σκαρφία, ἢ τοὺς
λαχνοὺς, Σ. « Βάλλειν κλήρους, Ἑλλ. » (jeter le sort),
καὶ « Βάλλειν καρφία » οἱ μεταγενέστεροι (Ἰδ. SALMAS. *in*
Tertull. de pal. pag. 210). Σκαρφία ὀνομάζομεν
τοὺς κλήρους, μετὰ τὴν προσθήκην τοῦ σ, ἀντὶ τοῦ Καρφία,
ὑποκορ. τοῦ Κάρφος. Ὅθεν καὶ, Ρίκτης, Σ. ὁ μαντευό-
μενος διὰ κλήρων (sorcier)· καὶ Ρικτολόγιον, ἢ Ρηκτολό-
γιον, Δ. τὸ βιβλίον τὸ περιέχον τὰς ἐξηγήσεις τῶν κλήρων.
Εἰς τὰς μαντείας ταύτας ἐμεταχειρίζοντο οἱ λαοπλάνοι καὶ
αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον, ἀνοίγοντες καὶ σύροντες τὴν μαντείαν
ἀπὸ τὸ πρῶτον ἀπαντῶμενον ῥητόν. Παραδείγματος χάριν, ἂν
εἰς τὴν ἀνοιξὴν ἀνεγινώσκετο πρῶτον κατὰ τύχην τὸ ῥητόν
(Ἰωάνν. α, 6) « Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσαλμένος παρὰ θεοῦ,
» ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης » ἐλάμβανεν ἀπὸ τὸν μάντιν ἐξήγησιν
ταύτην· « Εἰς φῶς ἔρχεται τὸ παρὸν πρᾶγμα· μέριμναν ἔχεις
» πολλήν, ἀλλὰ δόξασον τὸν Θεόν » Δ. κ' ἐπλήρουεν ὁ ἡλίθιος
τὸν μάντιν, διὰ τὴν θαυμασίην ταύτην ἐξήγησιν. Ἡ δεισιδαι-
μονία ἦτο κοινὴ καὶ εἰς τοὺς Ἀνατολικούς καὶ εἰς τοὺς Δυτι-
κούς χριστιανούς.

Ἀπὸ τὸ Ρήκτω εἶναι καὶ τὸ Ρηκτάριον, Δ. (trait,
dard) ἀκόντιον ἢ δοράτιον διὰ χειρὸς ρηκτόμενον.

ΡΙΓΑ, Σ. Ρίγλα, Σ. Δ. Ρήγλα, Δ. ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν *Regula* (*règle*), Κανὼν, Ἑλλ. Ἐργαλεῖον χρήσιμον εἰς ὀρθογραμμίαν. 2) Εἰς ἀπόσυρσιν τοῦ ἐξέχοντος ὑπὲρ τὸ μέτρον καρπῶν σιτηρῶν, ὀσπριωθῶν, καὶ ἄλλων, καὶ ἐξίσωσιν μὲ τὰ χεῖλη (*racloire*), Ἀπομάκτρα, Ἑλλ. κατὰ τὸν Ἡσύχιον : « Ἀπομάκτρας, ξύλα, τὰς σκυτάλας ἐν αἷς » ἀποψῶσι τὰ μέτρα ». Τὴν ὀνομάζει καὶ Ρόχανον, Ἑλλ.

* ΡΙΖΑΡΙΟΝ, Δ. ὑποκορ. τοῦ κοιν. καὶ Ἑλλ. Ρίζα (*racine*). 2) Ριζάριον (χυδ. Λιζάριον) ὀνομάζεται κατ' ἐξοχὴν τὸ Ἐρυθρόδανον, Ἑλλ. τῶν παλαιῶν (*garance*), διὰ τὴν χρῆσιν τῆς ρίζης του εἰς βαφὴν ἐρυθρῶν. Τὸ Ριζάριον τοῦτο νοεῖ, νομίζω, καὶ ὁ Στράβων ὅταν λέγῃ (III, σελ. 163) περὶ τῆς Ἰβηρικῆς παραλίας, « Καὶ τῶν ριζῶν τῶν εἰς βαφὴν » χρησίμων πλῆθος ». Ζ. Ἐρυθρόδανον.

Οἱ Γραικορ. τὸ ὠνόμαζαν καὶ Ρίξιον, τὸ ὁποῖον μὴ νοήσας ὁ Δ. ἐρμήνευσε, *floris species* (Ἄνθος εἶδος). Ἀπὸ τὴν φερομένην ὁμῶς μαρτυρίαν του φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Ριζάριον. « Ἔστι δὲ ὁ τῆς Γαλατίας σκώληξ, » καὶ τὸ τῆς Ἀχαΐας ἄνθος, ὃ καλοῦσι Λακχάν, καὶ τὸ τῆς Συρίας, ὃ καλοῦσι Ρίξιον ». Ὁ σκώληξ τῆς Γαλατίας εἶναι τὸ γνωστὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας Πρινόκκιον, Κόκκος, Ἑλλ. κατ' ἐξοχὴν ὀνομασθεὶς ἀπὸ τοὺς παλαιούς, χρήσιμος εἰς βαφὴν. Ἀπὸ τοὺς Γαλάτας (ἦγουν τοὺς Γαλλογραικοὺς τῆς μικρᾶς Ἀσίας) ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Πausanίαν (X, 36), Ὑς, ἢ Ὑσγη (*houx*), ὅθεν καὶ τὰ ἀπ' αὐτὸν χρωματισμένα Ὑσγινόβαφῆ, Ἑλλ.

Τὸ Λακχάν εἶναι τὸ Ἰνδικὸν τοῦ Διοσκορίδου (V, 107), μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα γνωριζόμενον καὶ σήμερον ἀπὸ τοὺς Γάλλους (*Indigo*). Λακχάν, Λακᾶν, Λαχάν καὶ Λάχιον τὸ ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. (ὡς καὶ τοὺς βαφέας, Λαχωτάς

καὶ Ἰνδικοβάφους). Ἡ λέξις εἶναι Ἰνδική, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννήθη καὶ ἡ Γαλλικὴ Lacque. Δὲν ἐξεύρω διὰ τί εἰς τὴν ἀπὸ τὸν Δ. ἀνωτέρω μαρτυρίαν ὀνομάζεται « τῆς ἈΧΑΪΑΣ ἄνθος »· ὑποπτεύομαι ὅτι ἦτο ΛΑΧΑΪΑΣ· ἤγουν τοῦ Λαχάν, τοῦ Ἰνδικοῦ ἄνθος, ἄλλο παρὰ τὸ Πρινοκόκκιον. Ἴδε καὶ BECKMANN, *Beytrag, Zur Geschichte. der Erfind.* tom. IV, 473-532.

ΡΙΖΟΓΑΛΟΝ. Ζ. Ὄρυζόγαλον.

ΡΙΖΟΔΟΝΤΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Δ. Ρίζονδοτιά, οὐσ. Θηλ. Σ. Δ. Οὔλον, Ἑλλ. (gencive).

* ΡΙΖΟΚΡΙΚΕΛΛΟΝ. Ζ. Κρικέλι.

ΡΙΖΟΜΕΡΙ οὐσ. οὐδέτ. με συνών. Θηλ. Βουβῶνα, Σ. Ριζομέρι, με συνών. Βουβῶν, Δ. Βουβῶν, Ἑλλ. Γράφε Ριζομήριον, ἢ Θηλ. Ριζομηρία (aine), ἢ Ρίζα δηλαδὴ τοῦ μηροῦ, ὁ τόπος ὅθεν ἀρχίζει ὁ μηρός. Λέξις ἀξία. νὰ καταχωρισθῇ καὶ εἰς τὰ ἑλληνικὰ Λεξικά, ὅπου εὐρίσκεται καὶ ἡ Ριζωνυχία.

ΡΙΚΙ. Ζ. Ρίκια.

ΡΙΚΙΑ, οὐσ. οὐδ. πληθ. Σ. Ἐρείχη, οὐσ. Θηλ. Δ. Ἐρείκη, Ἑλλ. « Ἐρείκω, ἐξ οὗ φυτόν τε Ἐρείκη, ὃ παραφθείροντες οἱ » χυδαῖοι Ἐρείχην φασί » (Εὐστάθ. εἰς τὴν Ἰλιάδ. υ, σελ. 941). Οἱ φυτολόγοι τὴν ὠνόμασαν *Erica scoparia*, *S. arborea* (bruyère), διὰ τὰς ἐξ αὐτῆς γινομένας φιλοκαλίας ἢ σάρωτρα, Ῥωμ. *Scopæ* (balais). Ὁ Σ. διακρίνει ταύτην ἀπὸ τὴν ἀπλῶς Ἐρείκην, ἐπειδὴ ἀφοῦ εἶπε « Τὰ ρίκια, *Erica* » προσθέτει « Μεγάλα ρίκια, *Erica scopaca* », Σ. Ὁ ἐκδότης τοῦ Θεοφράσου (Stackhouse, pag. Ixxix) σημειώνει ἐνικ. ὡς κοινὰς Γραικῶν λέξεις Ρίκι καὶ Ρείτζι, σημαντικὰς τῆς Ἐρείκης.

Ὁ Ἴπποκράτης (Περὶ γυναικ. φύσ. § 29, 380, Lind) τὴν παραγγέλλει ἀφεψημένην εἰς ὕδωρ ἢ οἶνον, εἰς ὑστερικά πάθη τῶν γυναικῶν.

ΡΙΚΤΩ. Ζ. Ρήκτω.

ΡΙΝΑ, Σ. Ὄψάριον τοῦ γένους τῶν σελαχωδῶν, ἀπὸ τὸ Ρίνη, Ἑλλ. Ρίνα, Δωρικ. Τὸ ἐξηγεῖ Raia (raie). Ρίνην ὀνομάζει ὁ Ἀριστοτέλης τὴν ἀπὸ τοὺς Ἰχθυολόγους ὀνομαζομένην σήμερον Ange ἢ Raie molubar. Ὁ Γάλλος μεταφραστὴς (CAMUS, tom. II, pag. 476) τῆς ἐφύλαξε τὸ ταυτόσημον γαλλικὸν ὄνομα lime, τὸ σημαῖνον τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον (κοινῶς Ῥίνιον), ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη καὶ Ρίνη τὸ ὄψάριον, διὰ τὸ τραχὺ τοῦ δέρματος.

ΡΙΝΑΡΙΟΝ καὶ ΡΙΝΙΟΝ. Ζ. Λίμα.

* ΡΙΝΙΖΩ, ξύω μὲ τὸ ρίνιον (limer).

ΡΙΝΙΣΜΑ, Δ. τὸ ἀπόξυσμα τοῦ ρίνιου (limaille).

ΡΙΠΑ, Δ. Τὸ ἐξηγεῖ Ἀνέμου καταφορά. Ὁ τύπος εἶναι δωρικὸς, ἀντὶ τοῦ Ρίπη, Ἑλλ. Ἐλέγετο καὶ Ρίπας ἄδος. « Ρίπας, « ἀνέμου συστροφή » κατὰ τὸν Φώτιον καὶ τὸν Σουίδα, τὸ ὁποῖον, διὰ τὸ σπάνιον, ἔταξεν ὁ Σνεϊδέρος εἰς τὰ δισταζόμενα. Ὁ Παῦλος εἶπε (Ἄ, « Πρὸς Κορινθ. ιέ, 52) καὶ « Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ΡΙΠῆ « ὀφθαλμοῦ » ὅπου ὁ Ἰερώνυμος εὔρηκε καὶ διάφορον γραφὴν ΡΟΠῆ, τὴν ὁποῖαν ἐπιβεβαιώνει τρόπον τινα ἡ κοινὴ γλῶσσα, ἐπειδὴ λέγομεν, Ἐν ροπή (καὶ ὄχι ἐν ρίπῃ) ὀφθαλμοῦ (en un clin d'œil). Εἰς τοὺς παλαιούς εὐρίσκεται « Ρίπη ἀνέμου » ἀπὸ τὸ Ρίπτω ἧτις δύναται νὰ ὀνομασθῇ καὶ Ροπή ἀνέμου, ἀπὸ τὸ Ρέπω, ῥῆμα συγγενὲς τοῦ Ρίπτω.

ΡΙΠΪΔΙΟΝ, Δ. Ρεπίδι, Σ. Ροπίδι, Σ. Δ. (éventail). Ζ. Μυιαστήριον.

Σημείωσε καὶ ἐδῶ τοῦ ῖ καὶ τοῦ ὄ (Ρεπίδι καὶ Ροπίδι) τὴν σύγχυσιν, ἐκ τούτου δηλαδὴ ὅτι ἡ Ροπή καὶ ἡ Ρίπη, εἶναι ὀνόματα συγγενῆ. Ζ. Ρίπα.

ΡΙΠΟΣ. Ζ. Ρύπος.

ΡΙΧΝΩ. Ζ. Ρίκτω.

ΡΟΓΪ. Ζ. Ρωγεῖον.

ΡΌΔΑ, με συνών. Τροχός, Σ. ἀπὸ τὸ Ρωμ. Rota (roue). Ἀλλὰ καὶ τὸ Rota, κατὰ τὸν Οὐόσσιον, ἀπὸ τὸ Ἑλλ. Ροθέω· « Ροθεῖν, ὀρμᾶν, τρέχειν κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΡΟΔΑΡΙΑ, Ροδανιά, Τριανταφυλλιά, Σ. (rosier) Ροδέα καὶ Ροδῆ, Ἑλλ. διὰ τὸ ὁποῖον, τὸ κοινὸν ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἔπρεπε νὰ ἦναι Ροδία, ἀναλόγως μετὰ τὸ Συκία, ἀπὸ τὸ Συκέα, συκῆ, καὶ τὸ Μηλία, ἀπὸ τὸ Μηλέα, μηλῆ.

Τὸ Ροδαρία εἶναι βάρβαρον· τὸ Ροδανιά παρεφθάρη ἀπὸ τὸ Ροδωνιά, Ἑλλ. τύπου περιεκτικῶ (roseraie). Λέγει ὁ Ἡσύχιος : « Ροδωνιά, ὁ τόπος ἔνθα φύεται τὰ ρόδα· καθάπερ « καὶ Ἰωνιά, ὅπου τὰ ἴα φύεται, καὶ Κρινωνιά, ἔνθα τὰ κρίνα « κ. τ. λ. ». Συγχωρεῖται ὁμως νὰ ὀνομασθῆ καὶ τὸ μόνον ἀπλοῦν δένδρον Ροδωνιά, ὡς περιέχον πολλὰ Ρόδα. Καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασίαν εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸν Θεόφραστον (Περὶ φυτ. ἱστορ. VI, 6, § 6) « Φύεται μὲν οὖν ἡ ροδωνιά καὶ ἐκ τοῦ » σπέρματος κ. τ. λ. » καὶ μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν Ἐτυμολόγον (σελ. 705), « Ροδωνιά, οἱ μὲν τὴν Ροδέαν φασίν κ. τ. λ. ». Τὸ τριανταφυλλία, ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων, ἂν καὶ πολλάκις διάφορον. Ὁ Θεόφραστος λέγει (Περὶ φυτ. ἱστορ. VI, 6, § 4), περὶ τῶν ρόδων « Τὰ μὲν γὰρ πλεῖστα πεντάφυλλα, « τὰ δὲ δωδεκάφυλλα καὶ εἰκοσίφυλλα, τὰ δ' ἔτι πολλῶ πλεῖον « ὑπεραίροντα τούτων· ἔνια γὰρ εἶναι φασιν, ἃ καὶ καλοῦσιν « ἑκατοντάφυλλα ». Τὰ ἑκατοντάφυλλα ἐσημειώθησαν καὶ ἀπὸ τὸν Σ. « Ἐκατοντάφυλλον ρόδον, τὸ φράγκικον τριαντάφυλλον » οἱ Γάλλοι τὸ ὀνομάζουσι, Rose à cent feuilles, ὡς οἱ Ρωμαῖοι τὸ ὀνόμαζον centenaria rosa.

ΡΟΔΙΑ, Ροιδιά Ρουδιά, Σ. Ροιά, ἢ Ρόα, Ἑλλ. (gre-

nadier). Τὴν ὠνόμαζαν καὶ Σίδην, Ἑλλ. (Ζ. Μάκος). Τὸ Ῥοδία ἀπὸ τὸ Ῥοδέα ἔπρεπε μᾶλλον νὰ σημαίη τὴν Τριανταφυλλίαν (Ζ. Ῥοδαριά). Τὸ Ῥοϊδιά ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ παλαιὸν ὑποκορ. Ῥοϊδίον καὶ Ῥοίδιον, Ἑλλ. Τοῦτο εἰς ἐκείνους ἐσήμαινε τὸν καρπὸν μόνον, οἶον (Μεναυδρ. παρ' Ἄθην. XIV, σελ. 651), « Καὶ τῶν ροιδίων » ἐτρώγομεν » ἢ δὲ Ῥοιά καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ δένδρον.

Ὁ καρπὸς ὀνομάζεται σήμερον, Ῥόδι, Ῥοῖδι καὶ Ῥοῦδι, Σ. Ῥώδιον, Δ. (grenade). Ῥώδιον ἢ Ῥούδιον ἀπὸ τὸ Ῥοίδιον, ὡς ἀπὸ τὸ Βοίδιον ἐπλάσθη τὸ Βώδιον καὶ Βούδιον (boeuf).

ῬΟΔΟΔΆΦΝΗ, μὲ συνών. πληθ. Φιλιάδαις (γρ. φυλλάδες), Σ. Νήριον, Ῥοδοδάφνη καὶ Ῥοδόδενδρον, Ἑλλ. (laurier-rose).

Νήριον τὸ ὠνόμασαν οἱ παλαιοί, διότι ἀγαπᾷ τὰ νερά, ὡς λέγει ὁ Διοσκορίδης (IV, 82) « Φύεται ἐν παραδείσοις, » καὶ παραθαλασσίοις τόποις, καὶ παρὰ ποταμοῖς » Ῥοδοδάφνη καὶ Ῥοδόδενδρον, διὰ τὸ χρῶμα τῶν ἀνθῶν.

Τὸ συνών. Φυλλάδες ἴσως διὰ τὴν φύσιν τῶν φύλλων « Ἀμυγδαλῆς μακρότερα καὶ παχύτερα ἔχον φύλλα » κατὰ τὸν αὐτὸν Διοσκορίδην. Ἀντὶ τοῦ Φυλλάδες, ὁ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράστου (STACKHOUSE, pag. lxxxii) φέρει Γραικικὸν ὄνομα οὐδέτερον, Ἄφυλλαθο οὕτω χωρὶς ὀξεῖαν, καὶ ἄλλο συνών. * Πικροδάφνη.

ῬΌΔΟΝ, μὲ συνών. Τριαντάφυλλον, Σ (rose), Ζ. Ῥοδαριά.

ῬΟΔΟΠΈΡΒΟΛΟΝ (γρ. Ῥοδοπερίβολον) Δ. Ῥοδωνιά, Ἑλλ. Περιβόλιον φυτευμένον ἀπὸ Ῥόδα (roseraie).

ΡΟΔΟΣΤΑΓΜΑ, Δ. Ροδόσαμα, Σ. Δ. οὐδέτ. ἐνικ. (eau de rose).

ΡΟΚΑ, Σ. Δ. Ροῦκα, Δ. φυτὸν, ἀπὸ τὸ Ρωμ. *Eruca* (*roquette*), Εὐζωμον, Ἑλλ. Εὐζωμον ὠνομάσθη διὰ τὴν ἠδύτητα τοῦ χυλοῦ του, ὡς λέγει ὁ Πλίνιος (XX, 13, § 49) *In condiendis obsoniis tanta est suavitas, ut Græci Euzomon adpellaverint.*

ΡΟΚΑ, Σ. Δ. Ρόκκα, Δ. γυναικεῖον ἐργαλεῖον εἰς νέσιον χρησίμον. Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *rocca*, (*quenouille*), Ἡλακάτη, Ἑλλ. Ζ. Λάμνω, καὶ Λεκάτη.

ΡΟΚΕΤΟ, μὲ συνών. Τζουκαρισὸν, Σ. Ξεφυσισὸν, Σ. (*fusée*). Τὸ Ροκέτον, ὑποκορ. τῆς Ρόκας (*quenouille*) διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος μὲ τὴν ἠλακάτην, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ Γαλλικὸν *fusée*, συγγενὲς μὲ τὸ *fuseau* τὸ ἀτράκτιον τῆς Ρόκας.

Τὸ Τζουκαρισὸν, ῥηματικὸν βαρβάρου ῥήματος τοῦ Τζουκαρίζω, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *chioccare* (*frapper*), οὕτως ὀνομασθέν, διὰ τὸν κτύπον. Ἐχομεν ὁμῶς καὶ ἄλλο συνών. τοῦ Τζουκαριστοῦ Τὸ Φυσέγγιον, κακῶς νομιζόμενον λέξιν Τουρκικὴν (Φισένκ)· οἱ Τοῦρκοι μᾶλλον τὸ ἔλαβαν ἀπὸ τῶν Γραικῶν τὸ Φυσέγγιον (*fusée*) ἢ Φυσιγγιον, ὑποκορ. τοῦ παλαιοῦ θηλυκ. Φύσιγξ ἢ Φυσιγγη.

ΡΟΜΠΟΣ, Σ. Δ. Ρόμβος, Ἑλλ. καὶ εἰς τὸν παρακμ. Ἑλλ. Σύαξ (*turbot*), καὶ ὑποκορ. Συάκιον (Σιάκιον, Δ.), ὡς ὀνομάζεται σήμερον, ἀπὸ τὸ Σῦς, ὁ χοῖρος, ἤγουν χοῖρος θαλάσσιος. Οἱ Γάλλοι ὀνομάζουσι καὶ *Faisan de mer* (Φασιανὸν θαλάσσιον) τὸν Ρόμβον, διὰ τὴν ἠδύτητα τῆς γεύσεως.

Ὁ Σ. φέρει καὶ συνών. τοῦ Ρόμβου τὸ Σαλάκι, ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Σελάχιον. Ἀλλὰ τὸ Σελάχιον, Ἑλλ. (*Sélaque*)

ἤτο γενικὸν ὄνομα τῶν χονδρωδῶν ὀφθαρίων, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ Ῥόμβος. Ἄν δὲν ἐσφάλη ἡ γραφή (Σαλάκι, ἀντὶ τοῦ Συάκι), Σελάχιον ὠνομάσθη ὁ Ῥόμβος κατ' ἀντωνομασίαν, ὡς Πετεινὸς ὁ Ἀλέκτωρ. Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. (σελ. 90).

ῬΟΠΑΛΙΖΩ, Δ. δαίρω μὲ ῥόπαλον (fustiger). Ἴδε καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 195.

ῬΟΠΗ, Σ. καὶ φέρεται φράσειν ταύτην « Εἰς μίαν ῥοπήν » ματίου » ἤγουν ὀμματίου (en un clin d'œil), καὶ « Εἰς μίαν ῥοπήν καιροῦ ». Ζ. Ῥίπα.

ῬΟΠΙΔΙ. Ζ. Ῥεπίδιον.

ῬΟΣΜΑΡΙ (Ῥοσμανί, Σ.) μὲ συνών. Δενδρολίβανον, Σ. Λιβανωτὶς, Ἑλλ. Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Rosmarino (romarin).

ῬΟΥΓΑ, μὲ συνών. Στράτα, Δρόμος, Σ. Ῥοῦγα, μὲ συνών. Κώμη, Πλατεῖα, Δ. Ῥύμη, Ἑλλ. Ἀπὸ τοῦ παρακμ. λατιν. τὸ Ruta (rue).

ῬΟΥΓΑ, μὲ συνών. Σούφρα, Σ. Σούφρα, Ῥυτίς, Ἑλλ. Ὁ Ὑπάτος (Περὶ τῶν τοῦ σώμ. μερ.) λέγει « Ἐπισκύνιον, ἡ » τοῦ μετώπου ῥυτίς, ἤγουν ἡ σούφρα » (pli, froncis) Ἀπὸ τῶν Ῥωμ. τὸ Ruga (ride), Ῥυτίς, Ἑλλ.

Περὶ δὲ τοῦ Σούφρα καὶ τοῦ ῥήματος Σουφρόνω, ἴδε Ἄτακτ. I, σελ. 169.

ῬΟΥΓΟΝΩ, Σ. Σουφρόνω, Σ. Δ. (froncer). Ζ. Ῥοῦγα.

ῬΟΥΔΑ, καὶ Ῥοῦτα, οὐσ. Θηλ. Δ. Πήγανον, οὐδέτ. Δ. Σ. Ἀπήγανος, ἀρσ. Σ. Πήγανον καὶ Ῥύτη, Ἑλλ. Τὸ Ῥοῦτα ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Ruta (rue), ἐκ τοῦ Ῥύτη, Θηλ.

παροξυτ. ἢ Ρύτῃ ὄξυτ. Ἑλλ. Ἐλέγετο ὁμῶς καὶ οὐδετ. Ρυτόν, κατὰ τὸν Φώτιον « Ρυτά, πήγανα· οὕτως Κρατῖνος ».

Ἡ Ρύτῃ, ἢ τὸ Ρυτόν, πιθανόν ὅτι σημαίνει τὸ Ἄγριον πήγανον τοῦ Διοσκορίδου (III, 53), μὲ ἄνθος λευκόν· καὶ ἴσως τοῦτο νοεῖ ὁ Ἡσύχιος, ὅταν λέγῃ « Ρυτά, ... πήγανον » λευκόν, κ. τ. λ. ». Ἡ διαφορὰ φαίνεται καὶ εἰς τὸν Ἄρεταῖον, ὅστις εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον (Ὁξ. νούσ. Θεραπευτικ. I, 1, σελ. 204, Kühn) ὀνομάζει καὶ τὸ Πήγανον καὶ τὴν Ρύτην, ὡς δύο διάφορα πήγανα.

Τὸ Πήγανον ἐνομίσθη προφυλακτικὸν τῆς βασκανίας. Ζ. Βασκαίνω.

ΡΟΥΪΔΙΝ, Ρουῖτιν καὶ Σουμάκι, Δ. Ἀπὸ τὸ Ροῖδίον ἢ Ροῖδιον, ὑποκορ. τοῦ Ρόος Ροῦς, Ἑλλ. Περί τούτου ὁ Διοσκορίδης (I, 147) « Ροῦς ὁ ἐπὶ τὰ ὄψα, ὃν ἔνιοι ἐρυθρὸν κα-
» λουῖσι, καρπὸς ἐστὶ τῆς καλουμένης βυρσοδεψικῆς ρόος,
» ἥτις ὠνομάσθη ἐκ τοῦ τοῦς βυρσοδέψας αὐτῇ χρῆσθαι εἰς
» τὴν ζύψιν τῶν δερμάτων ». Οἱ μεταγενέστεροι ἰατροὶ ἐτριπλασίασαν τὸν ἕνα τοῦτον Ροῦν, ὀνομάσαντες Ροῦν Συριακὸν, Ροῦν μαγειρικὸν, καὶ Ροῦν βυρσοδεψικὸν (Ἴδε Γεωπονικ. XVI, 8, μὲ τὰς σημ.).

Τὸ Σουμάκιον (ἢ ὁ καρπὸς τῆς Ρόος, sumac) εἶναι λέξις Ἀραβικὴ, συνήθης σήμερον εἰς ἡμᾶς. Μεταχειρίζονται πολλοί, οἱ Τοῦρκοι μάλιστα, τὸ Σουμάκιον ὡς ἄρτυμα τῶν φαγητῶν. Καὶ τοῦτο νοεῖ ὁ Φώτιος, λέγων « Ροῦν, τὸ ἡδυ-
» σμα ». Τὸ δὲ ξύλον τοῦ ρόος ξηραίνοντες καὶ τρίβοντες εἰς κόνιν μεταχειρίζονται οἱ Ἴσπανοὶ εἰς τὴν δέψησιν τῶν δερμάτων, ὡς ἄλλοι τὸν φλοιὸν τῆς δρυὸς (tan).

ΡΟΥΪΚΛΟΝ, Δ. Τὸ ἐξηγεῖ, Cornix januæ, ἡγουν Κόραξ τῆς Δύρας, Ἑλλ. (marteau de porte). Ἀπὸ τὸ

Ruculum τοῦ παρακμ. λατιν. κατὰ συγκοπήν, **Ruclum**, τὸ ὁποῖον ἴσως παρεφθάρη ἀπὸ τὸ Ῥόπτρον, Ἑλλ. « Ῥό- » πτρον Λυσίας... τὸν τῆς θύρας κρίκον λέγει, ὡς καὶ ἄλλοι, » κ. τ. λ. » (Ἄρποκρατ. σελ. 312). Ζ. Κρικέλι.

ΡΟΥΜΠΑΛΟΝ, μὲ συνών. Παλούκι, Σ. (quille). Ρούμπαλα, Παλούκια, πληθ. Σ. παιγνίδιον οὕτως ὀνομαζόμενον (jeu de quilles). Ἐξηγήθη τὸ Ρούμπαλον (Ἄτακτ. I, σελ. 195)· τὸ δὲ Παλοῦκι, εἶναι τὸ Ῥωμ. Palus ἢ Paxillus (pal, pieu), γεννημένον ἀπὸ τὸ Πάσσαλος, Ἑλλ.

ΡΟΥΜΠΑΡΜΠΑΡΟ, Σ. Ῥενμπάρμπαρο, Δ. (rhu- barbe). Ὄνομάζεται προσέτι καὶ Τουρκοχυδαῖσι * Ῥαβέντι. Ὄνομα σύνθετον ἀπὸ δύο λέξεις Ῥᾱ βάρβαρον. Ὁ Διοσκορίδης (III, 2) φέρει τὴν πρώτην μόνην, « Ῥᾱ, οἱ δὲ Ῥῆον » [ΔΓ. Ῥεῖον] καλοῦσι, γεννᾶται ἐν τοῖς ὑπὲρ Βόσπορον » τόποις, ὅθεν καὶ κομίζεται, κ. τ. λ. ». Οἱ μεταγενέστεροι ἰατροὶ, καὶ μάλιστα οἱ τοῦ μεσαιῶνος, τὸ ὠνόμασαν καὶ Ῥᾱ Ἰνδικόν, καὶ Ῥέον Ποντικόν, καὶ Ῥέον βαρβαρικόν. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐξηγεῖται εἰς τινὰ Λεξικά ἰατρικά (Ἰδ. BOISSONADE, *Anecd. Græc.* II, pag. 404) « Ῥέον βαρβαρικόν, τοῦ μεγάλου κενταυρίου ἢ ῥίζα ».

ΡΟΥΜΠΗ, Σ. Δ. Ῥουβί, Σ. (rubis), λίθος τίμιος. Ὁ Δ. προσθέτει συνών. Πύρωσις, ἴσως ἀντὶ τοῦ Πύρροψις, διὰ τὸ πυρρῶπόν του χροῶμα. Ἡ λέξις ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Rubeus (rouge, roux).

ΡΟΥΞΟΥΝΙ, Σ. μὲ ἐξήγ. « Ἡ μήτη τῶν ἀγγείων » (bec), ἤγουν Ῥωξοῦνιον, οὐδέτ. βαρβαροσχηματισμένον, κατὰ μεταφορ. ἀπὸ τὸ Ῥώξ. Ζ. Ῥωγεῖον.

ΡΟΥΦΕΤΙΟΝ. Ζ. Σωματεῖον.

ΡΟΥΦΙΣΤΟΣ, Σ. Ροφισόν ἢ Ροφητόν λέγεται τὸ κατα-
πινόμενον χωρὶς μάτησιν, οἷον Αὐτὰ ρουφισὰ (des
ceufs à la coque), Ὡτὰ ροφητὰ, Ἐλλ.

* ΡΟΦΕΪΟΝ. Ζ. Ροφεύω.

ΡΟΦΕΪΩ, μὲ συνών. Σουγλίζω, Ρουφεύω, Σ. Τὸ Σου-
γλίζω, εἶναι Σουβλίζω, (riquer) ἀπὸ τὸ Σουβλίον, τὸ
σημαῖνον σκυτοτομικὸν ἐργαλεῖον (alêne), μὲ τὸ ὁποῖον ὁ
ὑποδηματᾶς κεντεῖ τὸ δέρμα, διὰ νὰ περάσῃ τὸ ράμμα (Ἰδ.
Ἄτακτ. I, σελ 118 καὶ 168). Ἀλλὰ παρόμοιον τι ἐσήμαινε
καὶ ὁ Ῥομφεὺς εἰς τοὺς παλαιούς, κατὰ τὸν Ἡσύχιον :
« Ῥομφεῖς, ἱμάντες, οἷς ράπτεται τὰ ὑποδήματα ». Κατ-
έκριναν τὴν ἐξήγησιν τοῦ Ἡσυχίου, διότι ὁ Ῥομφεὺς ἔπρεπε
νὰ σημαίνῃ αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖον πλέον, παρὰ τὸ ράμμα ἢ τὸν
ἱμάντα (couroie). Ἐδεχόμενον ὁμῶς νὰ ἐσήμαινε μετωνυ-
μικῶς καὶ τοῦτο, καὶ ταύτην τὴν σημασίαν μόνην, ὡς σπανι-
ωτέραν, νὰ ἐσημείωσεν ὁ Ἡσύχιος. Ὅπως ἂν ἦναι, ἡ κοινὴ
γλῶσσα ἔσωσε παλαιὰν λέξιν, τὸ ρῆμα Ροφεύω ἢ Ρομφεύω
(ὡς λέγομεν Γόφος, ἀντὶ τοῦ Γόμφος, καὶ ὡς ἔλεγον Τύμπανον
καὶ Τύπανον, Ἐλλ.) ἀξίαν νὰ καταχωρισθῇ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ
Λεξικά, ἐπειδὴ μάλιστα ἀναλογεῖ τὸ Ῥομφεὺς Ρομφεύω, μὲ
τὸ Βασιλεὺς Βασιλεύω, Ἰππεὺς Ἰππεύω, Χαλκεὺς Χαλκεύω,
καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Καὶ ἐπειδὴ ἔχομεν τὸ Ροφεύω, μᾶς συγχω-
ρεῖται, ἀντὶ τῆς ξένης λέξεως Σουβλίον, νὰ λέγωμεν Ρο-
φεῖον.

ΡΥΪΚΙ, Σ. Ρυάκιν, Δ. Ρυάκιον, Ἐλλ. (ruisseau).

ΡΥΜΟΥΛΚΙΑΡΩ καὶ Ρυμουλκεύω, Σ. Ρυμουλκέω, Ἐλλ.
(remorquer).

* ΡΥΠΑΪΝΩ. * ΡΥΠΑΡΟΣ. Ζ. Ρύπος.

ΡΥΪΠΟΣ, οὐσ. ἄρσ. (Ῥίπος, Σ.) Ρύπος, Ἐλλ. (saleté,

crasse, ordure), οἶον Ὁ ρύπος τοῦ αὐτίου, Σ. Κυφέλη καὶ Κυψελίς, Ἑλλ. Κηρὸν τῶν αὐτίων (*cire des oreilles*) τὸν ὀνομάζουσι οἱ Γάλλοι κατὰ μεταφορ. ἀνάλογον, ὡς ὠνόμαζαν ἐξεναντίας οἱ Ἕλληνας Ῥύπον, τὸ χρήσιμον εἰς ἐπιστολῶν σφράγισιν κηρίον· « Ῥύπου Ἄττικοί τὸν εἰς τὰς σφραγίδας » κηρὸν λέγουσι » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἐπειδὴ σώζεται εἰς τὴν γλῶσσαν ὁ Ῥύπος, συγχωρεῖται νὰ προσλάβωμεν καὶ τὸ ἐπίθ. Ῥυπαρός, Ἑλλ. (*sale*), καὶ τὸ ρῆμ. Ῥυπαίνω, Ἑλλ. (*salir*).

ῬΩΓΑ, Σ. Δ. Ῥόγα, Δ. Ῥάξ, Ἑλλ. καὶ Ῥῶξ, Ἑλλ. παρακμ. (*grain de raisin*). Ἐδῶ σημειώνει ὁ Δ. καὶ τὴν παρ-οιμίαν· « Τζίτζικας ἐλάλησε, μαύρη Ῥώγα ὑάλισε » γεννη-θεῖσαν ἀπὸ τὸν συγχρονισμὸν τῶν τεττίγων (*cigales*) καὶ τῆς ὠριμάσεως τῶν σταφυλίων. 2.) Μεταφορ. Ῥῶγα τοῦ βυζίου (*mamelon*), Σ. Δ. Θηλή, Ἑλλ. 3.) Ῥῶγα (Ῥόγα, Δ.) γένος τι ἀράχνης φαρμακερὸν, Σφαλάγγι καὶ Φαλάγγι, Σ. ἢ Σφαλάγκη, Δ. Ῥάξ, Ῥῶξ καὶ Φαλάγγιον, Ἑλλ. (*tarentule*). Τὰ ὀνομάζομεν ἀκόμη καὶ Ῥωγαλλίδα (κατὰ τὸ διαφορούμενον Τρωῶξ καὶ Τρωξαλλίς, Ἑλλ.). Περί τούτου λέγει ὁ Αἰλιανὸς (Περὶ ζ. ἰδιότ. III, 36)· « Γένος φαλαγγίου « φασὶν εἶναι, καλοῦσι δὲ Ῥάγα τὸ φαλάγγιον· εἴτε ὅτι μέλαν « ἐστὶ, καὶ τῷ ὄντι προσέοικε σταφυλῆς ῤαγί, καὶ πῶς δρᾶται « καὶ περιφερὲς κ. τ. λ. ».

* ῬΩΓΑΛΛΙΔΑ. Ζ. Ῥῶγα.

ῬΩΓΕΪΟΝ, Δ. Ῥόγιον, Δ. Ῥογί, Σ. ὑποκορ. τοῦ Ῥῶξ, ὠγας. Ὁ Δ. τὸ ἐξηγεῖ Δοχεῖον (*vase*), ὁ δὲ Σ. Λαδικόν. Λήκυθος, Ἑλλ. ἤγουν δοχεῖον ἐλαίου (*huilier*). Πιθανὸν ὅτι οὕτως ὠνομάσθη πρῶτον τὸ ἄκρον τοῦ ἀγγείου (*bec*), ἀπόπου χύνεται τὸ ὑγρὸν, μεταφορ. ἀπὸ τὴν Ῥῶγα τοῦ βυζίου, ὡς καὶ τὸ συνών. Ρουξούνη (Ζ. Ρουξούνη), καὶ ἄλλο συνών. Μαστάριον

ἀπὸ τὸν Μαστὸν (Ἄτακτ. II, σελ. 239), ἔπειτα κατὰ συνεκδοχὴν καὶ τὸ ὄλον ἀγγεῖον.

Σ.

ΣΑΒΙΝΑ, Δ. Σαβινιά, Σ. Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Sabina (Sabine mâle). Εἶναι τὸ Βράθυ ἢ ὁ Βράθυς, Ἑλλ. τοῦ Διοσκορίδου (I, 104).

ΣΑΚΚΕΛΙΟΝ, Σακέλι, Σ. μὲ συνών. Ἀποστράγκι Σ. (marc, dépot).

ΣΑΛΛΑΚΙ. Ζ. Ῥόμπος.

*ΣΑΛΒΑΡΙΟΝ, εἶδος βρακίου (culotte), Ἀναξυρίς, Ἑλλ. Ἀπὸ τὸ Τευρκικὸν Σαλβάρ· τοῦτο δὲ ἀπὸ τὸ χαλδαϊκὸν Σαρβθαλιν, μεταφρασθὲν ἀπὸ τοὺς Ἑβδ. (Δαν. γ', 21) Σαράβαρα, ἀπὸ δὲ τὸν Σύμμαχον, Ἀναξυρίδες.

Ὡς ἀπὸ τὸ Σαράβαρα ἐπλάσαμεν τὸ Σαλβάριον, παρόμοια ὀνομάζομεν Τσαξύριον, ἢ Σαξίριον, Σ. ἄλλο εἶδος βρακίου, ἀπὸ τὸ Περσικὸν Τσαξήρ, ὅθεν ἔπλασαν καὶ οἱ Ἕλληνες τὸ Ἀναξυρίς, τὸ ὁποῖον οἱ γραμματικοὶ ἀγνοοῦντες ἐτυμολόγησαν ἀπὸ τὸ Ἀνασυρίς. Κατὰ τὸν Φώτιον, « Σαράβαρα, ἐσθῆς Περσική· ἔνιοι δὲ λέγουσι βρακία ». Κατὰ τὸν Ἡσύχιον « Σαράβαρα, τὰ περὶ τὰς κνημίδας ἐν- » δύματα » καὶ « Σκελέαι τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα. Πάρθοι, » Σαράβαρα » καὶ « Ἀναξυρίδες.... βρακία βαρβαρικά κ. τ. λ. ».

ΣΑΛΙΟΠΑΝΟΝ, Σ. ἤγουν Σιαλόπηνον, καὶ Δωρικῶς Σιαλόπανον (bavette), πανίου ὑπὸ τὸ σιαγόνιον, νὰ δέχεται τὰ σάλια.

ΣΑΛΠΑ, Σ. γένος ὀψαρίου, Σάλπη Ἑλλ. Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκρατ. σημ. σελ. 77.

* ΣΑΛΠΙΓΓΙΟΝ. Ζ. Πολυκόμπι.

ΣΑΜΙΑΜΙΔΙΝ καὶ Σαμιαμίδιον (Σαμιαμύθιν, οὐδετ.

καὶ Σαμιάμινθος, ἀρσ. Δ.), γένος τι σαύρας (lézard), ὁποῖαι φαίνονται ἀναβαίνουσαι τοὺς τοίχους· ὄθεν ὠνομάσθη καὶ Τοιχοβάτης, Δ. Ὁ Βελλώνιος (Observat. II, 35) τὸ ἤκουσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον προφερόμενον Σαμιάμιτος, καὶ προσθέτει ὅτι εἶναι ἡ Χαλκιδικὴ Σαῦρα τῶν παλαιῶν (Chalcide). Ἴσως ἡ ὀνομαζομένη Χαλκίς ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλην (Περὶ ζ. ἱστορ. VIII, 24), ἢ καὶ Ζυγνίς ἢ Ζιγνίς ὀνομαζομένη· « Ζιγνίς, ἡ χαλκὴ σαῦρα » λέγει ὁ Ἡσύχιος. ἔχει συνών. τὸ Κολισαῦρα, Σ. Δ. Κολοσάφρα, Δ. Χολοσαῦρα, Σ. καὶ Χρυσσαῦρα (ἀντὶ τοῦ Χρυσσοσαῦρα), Σ. Δ. Τὴν ὠνόμαζαν καὶ Χλωροσαῦραν, κατὰ τὸν σχολιαστὴν τοῦ Θεοκρίτου (II, 58). Ἰδ. καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 306.

Ὅπως ἂν ἦναι, ἀπορεῖται τοῦ νέου αὐτῆς συνήθους ὀνόματος (Σαμιαμίδιν) ἢ γένεσις. Ἐμπορεῖ τις νὰ τὸ παράξῃ ἀπὸ τὸ ὑποκορ. Σαυρίδιον (σημαῖνον σήμερον εἰς ἡμᾶς γένος τι ὄψαριου), μεταπλασθὲν εἰς τὸ Σαμνίδιον, κατὰ τροπὴν τοῦ ὤ εἰς τὸ ᾠ (ἥτις ἔγινε καὶ εἰς τὸ Ἐμνοστος ἀπὸ τὸ Εὔνοστος, καὶ τὸ Ἀχαμνός ἀπὸ τὸ Χαῦνος), καὶ ἀποχυδαίσθην εἰς τὸ Σαμιαμίδιν. Φαίνονται ὁμῶς παραδοξότερα τὰ γενέθλια τῆς λέξεως, ἂν τὰ ὑποθέσωμεν ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸν שַׁמַיִם (Σεμαμίτ), τὸ ὁποῖον οἱ Ἑβδ. (Παροιμ. λ', 28) ἠρμήνευσαν Καλαβώτης, εἶδος σαύρας καὶ οὗτος (lézard Gecko). Κατὰ τὸν Ἡσύχιον « Καλαβώτης, ἰχθὺς ποιός· καὶ Σαῦρος ».

ΣΑΜΟΪΡΙ, Σ. Σαμούριον, ζῶον οὕτως ὀνομαζόμενον, αὐτὸ καὶ τὸ πολυτελέστατόν του δέρμα (marte zibeline), καθὼς τὸ ὀνομάζουν καὶ οἱ Τοῦρκοι (Σεμούρ). Τὸνομα εἶναι ξενικόν, ὡς μᾶς διδάσκει ὁ Ἡσύχιος : « Σίμορ παρὰ Πάρθοις » καλεῖται τι μυδὸς ἀγρίου εἶδος, οὗ ταῖς δοραῖς χρῶνται πρὸς » χιτῶνας ».

ΣΑΜΨΥΧΟΝ. Ζ. Πέρσα.

* ΣΑΝΑΚΙΟΝ (χυδ. Τσανάκι), τρυβλίον βαθυλόν, Παρ-
οψίς, Ἑλλ. Ζ. Τσανάκια.

ΣΑΝΔΑΡΑΧΗ, οὐσ. θηλ. Δ. Τὸ ἐξηγεῖ « Ὑδράργυρος
» ἢ ἀπὸ κιναθάρεως ». Ἡ Σανδαράκη (διὰ τοῦ x) τῶν παλαιῶν
ἦτο τοῦ μεταλλικοῦ ἢ ὀρυκτοῦ γένους ὕλη (arsenic sulfuré
ἢ orpiment).

Τὰ ἰατρικὰ Γλ. φέρουν : « Σανδαράχην, ἀρσένικον »
(I. ST. BERNARD, *Reliq. medico critic.* pag. 14),
καὶ « Σανδαράχην (γρ. Σανδαράχη), ἢ λεγομένη Ψιαστική »
(BOISSONAD. *Anecdot. græc.* II, σελ. 406). Τὸ
Ψιαστική σημαίνει, φθαρτική, φονική, τῆς αὐτῆς γενεᾶς ὄνομα
καὶ τὸ Ψιάκιον. Ζ. Ψιάκι. Sandaraque ὀνομάζουσι σήμερον
οἱ Γάλλοι τεχνίται τὴν ῥητίνην τοῦ δένδρου τοῦ ὀνομαζομένου
Θυΐα (résine de thuya).

Σανδαράκη, ἢ Σανδαράχη ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλην
ἄλλη τις ὕλη, εἰς τροφήν τῶν μελισσῶν χρήσιμος, στερεωτέρα
τοῦ μέλιτος. Ζ. Κηρήθρα.

ΣΑΝΙΔΟΚΟΥΝΑ, Σ. Δ. Σύνθετον ἀπὸ τὸ Σανίδιον (ais)
καὶ τὸ Κούνια ἢ Κοῦνα θηλ. ἐνικ. ἐκ τοῦ Ῥωμ. πληθ. cunæ
(berceau). Σανιδόκουναν ὀνομάζομεν εἶδος τι παιγνίου
γυμνασικοῦ (escarpolette).

ΣΑΝΟΝ. Ζ. Ξεροχόρταρον.

ΣΑΝΤΡΙΒΑΝΙ. Ζ. Ἀνάβρυσμα.

ΣΑΞΙΡΙΟΝ. Ζ. Σαλδάριον.

ΣΑΡΑΚΑΣ. ΣΑΡΑΚΙΑΡΙΚΟΝ. Ζ. Βωτρίδα, σελ. 71.

ΣΑΡΓΟΣ, Δ. εἶδος ἰχθύος, Σάργος, Ἑλλ. Ἐσημειώθησαν
ἄλλοῦ (Ξενοκρατ. 74-75) τὰ περὶ τοῦ Σάργου (sargue).

* ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ, ὁ ὑπερβολῆ τρυφηλὸς καὶ σπάτα-
λος. Ἀπὸ τοῦ περιβοήτου τὴν τρυφήν βασιλέως Σαρδαναπάλου
(Στραβ. Γεωγραφ. XIV, σελ. 672).

ΣΑΡΙΚΙ. Ζ. Φακίωλι.

ΣΑΡΚΑ, Σ. Αἰδοῖον, Ἑλλ. ἐξαιρέτως τοῦ ἀνδρός (*partie naturelle de l'homme*). Εἶναι Ἑβραϊσμός. Οἱ Ἑβδ. (Ἰεζεκ. κγ', 20) λέγουν περὶ τῶν Χαλδαίων, « Ὡς ὄνων αἰ » σάρκες αὐτῶν » καὶ μικρὸν ἀνωτέρω (Αὐτόθ. ις', 26) ὀνομάζουσι τοὺς Αἰγυπτίους « Μεγαλοσάρκους » διότι ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις **רֶשֶׁת** (Βασάρ) σημαίνει καὶ τὴν ὄλην σάρκα, καὶ τὸ γεννητικὸν αὐτῆς μόριον (Ζ. Φύσις). Κατὰ παρομοίαν μεταφορὰν ὠνόμασε καὶ ὁ κωμικὸς Πλάτων Δέμας (ἤγουν σῶμα ἢ σάρκα) τὸ αἰδοῖον (παρ' Ἄθην. Ι, σελ. 5), ὁ δὲ Αἰλιανὸς (Περὶ ζ. ἰδιот. XVII, 42) μὲ προσθήκην, Παιδοποιὸν σῶμα.

ΣΑΡΚΑΤΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Μέγα πινάκιον, χρήσιμον εἰς πλύσιν κρεῶν. Εἶναι σχεδὸν τὸ Κρεῖτον τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. ι', 206), ἤγουν « Τὸ κρεωδόχον ἀγγεῖον » ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Ἀπολλώνιος.

Ἡ λέξις εἶναι βάρβαρος καὶ διὰ τὸν σχηματισμὸν εἰς $\overline{\alpha\tau\omicron\nu}$ (Ἄτακτ. Ι, σελ. 43 καὶ 122), καὶ διότι ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς συνειθίζεται εἰς τὰ ἐπίθετα. Ἄντ' αὐτοῦ συγχωρεῖται λέξις * Κρεωπλύτης.

ΣΑΡΚΑΤΟΣ, ἐπίθ. μὲ συνών. Πολύσαρκος, Λιπαρὸς, Παχὺς, Σ. (*charnu, gras*). Τοῦτο κἀν, ὡς ἐπίθετον, ἔχει ἀπολογία τῆς βαρβάρου καταλήξεως εἰς $\overline{\alpha\tau\omicron\varsigma}$ (Ζ. Σαρκάτου). Ὀνομάζεται ὁ τοιοῦτος καὶ Κορμαλᾶς, Σ. Κορμαλὸς, Δ. (*corpulent*).

ΣΑΡΚΟΘΛΑΣΙΣ, Δ. (*contusion*). Τὸ σημειώνει ἀπὸ τὸν Νόννον, ἰατρὸν τῆς δεκάτης ἑκατονταετηρίδος.

* ΣΑΡΚΟΤΡΟΦΙΟΝ ἢ ΣΑΡΚΟΤΡΟΦΟΝ. Ζ. Ὁρμίνι.

ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΝ. Ζ. Φαράσιον.

ΣΑΡΟΝΩ. Ζ. Φιλοκαλῶ.

ΣΑΡΩΜΑ. Ζ. Σκούβουλον.

ΣΑΤΥΡΟΣ. Ζ. Άγριάνθρωπος.

ΣΑΥΡΑ, Σ. ως ώνομάζετο και από τούς παλαιούς Σαῦρα, Έλλ. (lézard). Ζ. Σαμιαμίδιν.

ΣΑΥΡΙΔΙΟΝ, γένος ιχθύος (Ξενοκράτ. σημ. σελ. 207). — 2) Σαυρίδιον, Δ. Σαυρίδιον, Έλλ. γένος φυτού, συνών. (ώς νομίζουν) του Καρδαμίσ. Λέγει και ο Ησύχιος, « Σαυρίγγη, πόα τις κ. τ. λ. ». Άλλου δε φέρει, « Θλάσπεις, » πόα, ην ένιοι Σαύριον ». Του Ησύχιου ή Θλάσπεις, αν ηναι ή αυτή και ή του Γαληνου, ή από τον Διοσκορίδην (II, 187) ονομαζομένη Δράβη, σημαίνει την Cochlearia Draba των φυτολόγων, την λεγομένην σήμερα από τούς Γραικούς Μαρουλάκι, κατά τον Άγγλον εκδότην του Θεοφράσου (STACKHOUSE, pag. lxxviii). Ίδ. και SPRENGEL, *Histoir. r. herb.*, tom. I, pag. 208.

ΣΑΦΕΪΡΙ, Σ. Ζαφήρη, Δ. Σάπφειρος, Έλλ. (Saphir).

ΣΑΧΛΟΣ, Σ. Δ. Σαχνός, Δ. αδύνατος (faible). 2) Σαχνός το αυτό και το Ψαχνός, οϊον Κρέας σαχνόν το και Αδύνατον, το διόλου άπαχον (viande maigre), η το μέρος αυτου το γυμνόν από λιπασίαν, το ιδιαιτέρως λεγόμενον Ψαχνόν (Ίδ. Άτακτ. I, σελ. 217 και 267), κατά τροπήν του σ εις το ψ, ως έλεγαν Σιττακός και Ψιττακός, Έλλ. (perroquet).

Ίσως όμως το Ψαχνός συγγενεύει με το Ψαχνίδα. Ζ. Ψαχνίδα.

ΣΒΕΙΩ, Σ. και Σβίνω, Σ. Δ. Σβύνω και Σβενω (γρ. Σβένω), Δ. Σβέννυμι, Σβέω, Σβῆμι, Έλλ. (éteindre), οϊου Σβένω την λαμπάδα, τον λύχνον, το φως. Και Σβένω άμεταβ. η Σβένομαι, μέσ. οϊον Έσβησεν η Έσβέσθη ο λύχνος. 2) Μεταφορ. παύω, οϊον Έσβεσα την δίψαν

μου, λέγει ὁ διψῶν ἀφοῦ πῖη. Καὶ Σβέσε (ἢ Σβῆσε) τὸν Συμόν σου, ἤγουν παῦε νὰ ὀργίζεσαι, ὡς εἶπεν ὁ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. ι', 678)

Κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον.

3) Ἀφανίζω, οἶον Ζητεῖ νὰ τὸν σβέση (ἢ σβήση) ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. 4) Μεταφορ. πάσχω ταραχὴν τῆς ψυχῆς συνωδευμένην μὲ ἐντροπὴν, ἐλεγχόμενος, ὡς πράξας ἢ λαλήσας τι ἄτοπον (être confondu), οἶον Ἐσβέσθη ἢ Ἐσβήσθη, ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους μου.

Τὸ ῥηματικὸν Σβεσὸς ἢ Σβησὸς (éteint). 5) Ταραγμένος, ἄπορος (confondu), οἶον Ἐμεινε σβησὸς, ὡς τὸν ἴδεν, ὡς τὸν ἤκουσε, καὶ συνθ. Ὀλόσβεσος (χυδ. ὀλόσβισος), οἶον (Ἀπολλ. ἐν Τύρ.),

Καὶ ἀπόμεινε ὀλόσβισος, τυφλὸς καὶ σκοτισμένος.

ΣΒΕΡΚΟΣ, ΓΓ. (chignon, nuque), Αὐχὴν, Ἑλλ. Ἴσως παραφθαρμένον ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Cervix icis.

ΣΒΟΥΡΔΟΥΚΛΟΣ, μὲ συνών. Φοῦσκα, Σ. Σφέρδοκλος, Δ. Οἱ Σβουρδοῦκλοι εἶναι τὰ Τήθεα, οὐδέτ. πληθ. Ἑλλ. τοῦ Ὁμήρου (Ἰλιάδ. π', 747). Εἰς τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτην σημειώσεις (σελ. 152-153) εἶκαζα, ὅτι Φοῦσκαὶ ὠνομάσθησαν, διὰ τὸ φουσκωτὸν τοῦ σώματος, ἀπὸ τὴν Φύσκην, Ἑλλ. τὴν κοινῶς Φούσκαν (vessie). Ἴσως τὶς προκρίνη νὰ τὸ ἐτυμολογήσῃ ἀπὸ τὸ Φύκιον (algue), ἐπειδὴ ὁ Ξενοκράτης (XXIX, σελ. 16) λέγει περὶ αὐτῶν, « Τήθεα γίνονται ἐν βορβόρω καὶ ΦΥΚΙΟ- » ΦΩΡΟΙΣ ἀκταῖς, εὐρίσκεται τ' ἐν βρύοις καὶ πράσοις καὶ » ΦΥΚΙΟΙΣ ». Τοὺς δὲ Σβουρδοῦκλους ἢ Σφερδοκλους, ὁ Γεσνήρος, ἐτυμολογῶν ἀπὸ τὸ Σφαιροειδὲς αὐτῶν, δὲν μ' ἔπεισεν, οὐδὲ μὲ πείθει.

* ΣΓΟΥΡΔΕΛΑ, Σγουρδέλαν ὀνομάζουσι σήμερον τινὲς

ὄψάριον τὸ ἀπὸ τούς παλαιούς ὀνομαζόμενον Ἰουλίς, Ἑλλ. Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. σελ. 59-60.

ΣΓΟΥΡΟΜΑΛΛΙΣ. Ζ. Κατσαρός.

ΣΕΙΡΑ, μὲ συνών. Ἀράδα, Τάξις, Σ. ἡγουν ἀκολουθία πραγμάτων ἢ προσώπων ταγμένων ἐν μετὰ τὸ ἄλλο συνεχῶς (*série*). Ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Σειρά, Ἑλλ. σημαντικὸν μακροῦ τινὸς ἀπλοῦ ἢ πλεκτοῦ δεσμοῦ (*cordon, longe*) « Σειραὶ, πλέγματα, ἡνίαί, ἢ πλεκτοὶ ἱμᾶντες » λέγει ὁ Ἡσύχιος. 2) Μεταφορ. Σειράν Δ. (χυδ. Σειρίαν) ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. καὶ ὀνομάζομεν ἔτι σήμερον, τὴν γενεάν (*lignée, race*), οἷον Κατάγομαί ἀπὸ τὴν σειράν τοῦ δεῖνος, λέγει πολλάκις κομπάζων ἄδοξος ἀνθρωπίσκος ἐνδόξου ἀνδρὸς ἀπόγονος (Ζ. Σκλητάδα). Περὶ δὲ τοῦ Ἀράδα, ἴδ. Ἄτακτ. I, σελ. 154-157.

ΣΕΙΡΗΝΗ, καὶ Σειρήνα, Σ. γένος ἰχθύος ἀκατονόμασον εἰς τοὺς παλαιούς. Τοῦ Ἀριστοτέλους (Περὶ ζ. ἰσορ. IX, 27, § 1) ἡ Σειρήν σημαίνει εἶδος τὶ μελίσσης, περὶ τῆς ὁποίας λέγει καὶ ὁ Φώτιος, « Σειρήν, ζῶν ἐς κηροποιὸν, μελίσση » παραπλήσιον προσθέτων καὶ τὸν ἐκ ταύτης παλαιὸν αἰωνισμόν « Σειρήν φίλον ἀγγέλλει, ξεῖνον δὲ μέλισσα ». Οἱ νέοι ἰχθυολόγοι ἔδωκαν τὸνομα τῆς Σειρήνος (*sirène*) εἰς ἰχθυόμορφον τὶ ζῶον, προσόμοιον τοῦ ἐγγελίου (Ἐγγελυς, Ἑλλ.), ἀπὸ τὰς μυθολογουμένας δηλαδὴ Σειρήνας.

ΣΕΪΩ. Ζ. Τραντάζω.

ΣΕΚΑΛΙ, οὐσ. οὐδέτερ. Ζ. Βρίζα.

ΣΕΛΗΝΑΪΑ, οὐδ. πληθ. Δ. Οὕτως ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. τὰ προσκαρφωμένα εἰς τοὺς πόδας τῶν ἀλόγων σιδηρᾶ πέταλα, διὰ τὴν πρὸς τὸ ἡμίτομον τῆς σελήνης ὁμοιότητα. Ὁ Εὐστάθιος, ἐξηγῶν τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. λ', 152, σελ. 836) τὸ

« Ἐρίγδουποι πόδες ἵππων, Χαλκῶ δηϊόωντες » ἠπατήθη λέγων, « Χαλκὸν δὲ νῦν λέγει τὰ σεληναῖα, τὰ ὑπὸ τοῖς ποσὶ » τῶν ἵππων, οἷς διακόπτονται εἰς πλεον τὰ πατούμενα »· διότι εἰς τοῦ Ὀμήρου τοὺς χρόνους δὲν ἦτον ἀκόμη γνωστὴ τῶν ἀλόγων ἢ πετάλωσις.

ΣΕΝΤΌΝΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Σενδαῖς, Δ. Σινδόνιον, ὑποκορ. τοῦ Σινδῶν Ἑλλ. ἔλαβαν τὴν λέξιν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ἢ τοὺς Φοίνικας. Δὲν εἶναι ἀπίθανος ἡ ἐξήγησις τοῦ Ἐτυμολόγου (σελ. 713) « Σινδῶν, ἀπὸ Σιδῶνος τῆς πόλεως » οἱ γὰρ Σιδῶνες ἐφεῦρον πρῶτοι κάμνειν σιδῶνας ». Ἄλλοι δὲ τὸ παράγουν ἀπὸ τῆς ἐβραϊκῆς γλώσσης τὸ שִׂדְוֹ (Σαδίν), τὸ ὁποῖον οἱ Ἑβδ. ἐρμηνεύουσιν διὰ τοῦ Σινδῶν. Περὶ τῶν Αἰγυπτίων λαλῶν ὁ Ἡρόδοτος (II, 86 καὶ 95) ὀνομάζει τὴν Σινδόνα ὡς ἐπιχώριον ὕφασμα· καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ ὁ Πολυδεύκης, « Σινδῶν, ἔστιν Αἰγυπτία μὲν, περιβόλαιον δ' αὖ » εἶη τὸ νῦν δίκροσσον καλούμενον ». Καὶ σώζεται σήμερον ἡ λέξις (Σέντο) εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν Αἰγυπτίων Κόπτους. (Ἴδε IABLONSKI, *Opuscul.* tom. I, pag. 297-300).

Σινδόνας ὠνόμαζαν ὄλα τὰ ὕφασμένα (toiles) ἀπὸ λινάριον ἢ βαμβάκιον πανία, καὶ ἐξαιρέτως τὰ λεπτὰ καὶ πολυτελεῖ (mousselines). Σινδόνιον (Σεντόνι) ὀνομάζομεν σήμερον τὸ λινοῦν ἢ βαμβάκινον πανίον τὸ ἐπάνω τοῦ σρώματος ἐξαπλωμένον ἀμέσως (drap de lit), ὑπὸ τὸ λεγόμενον Ἐπάπλωμα.

ΣΕΝΤΟΫΚΙ, Σ. Σεντούκιον, Σενδούκιον, Συνδούκιον, καὶ Συνδούχιον, Δ. (caisse), Κιβωτὸς, Ἑλλ. Εἶπα (Ἄτακτ. I, σελ. 77), ὅτι τὸ Σενδούκιον (caisse) παράγεται ἀπὸ τὸ Σάνδυξ, μάρτυρα φέρων τὸν Ἡσύχιον, « Σάνδυξ, δένδρον » θαμνώδες... καὶ κιβωτὸς » ὡς τὸ ἐτυμολογοῦσε καὶ ὁ Σαλμάσιος. Ἄλλ' ἴσως τίς, κινούμενος ἀπὸ τὴν τελευταίαν

γραφὴν, Συνδούχιον τοῦ Δ. προκρίνη νὰ τὸ γενεαλογήσῃ ἀπὸ τὸ Συνδόχιον ἢ Συνδοχείον.

* ΣΕΡΒΟΥΛΑ ἢ ΣΕΡΒΟΥΛΙΑ. Ζ. Τζερβούλια.

* ΣΕΡΟΥΛΑ, οὐσ. Θηλυκ. Ζ. Μανόλι.

ΣΕΡΠΕΤΟΣ. Ζ. Ἐρπύζω.

* ΣΕΥΤΛΟΜΟΛΟΧΟΝ. Ζ. Σπανάκι.

ΣΗΚΟΝΩ (Σικόνω Σ.). Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακ. Ι, σελ. 207), πρόσθεσε τὴν μεταφορ. σημασίαν τοῦ Σηκόνω, οἷον Δὲν σηκόνω κεφάλιν ἀπὸ τί (avoir toujours le nez sur quelque chose), ἤγουν ἀσχολοῦμαι εἰς τί ἀκαταπαύσως. Παρόμοιόν τι εἶναι τοῦ Σοφοκλέους (Οἰδ. Τυρ. 23) τὸ

Πόλις σαλεύει, κάνακουφίσαι κάρα
Βυθῶν ἔτ' οὐχ οἶα τε φοινίου σάλου.

2) Δὲν σηκόνεται (être insupportable) λέγομεν περὶ ἀνθρώπου, ὅστις μᾶς βαρύνει μὲ τοὺς λόγους, πράξεις, ἢ ἄλλους ὁποιοῦσδήποτε τρόπους του.

ΣΗΜΑΔΙ, Σ. Δ. Σημάδιον, Δ. ὑποκορ. τοῦ Σῆμα, Ἑλλ. (signe). Ἀφίνω τὰς πολλὰς σημασίας τῆς λέξεως, ἀρκούμενος εἰς τὰς ἐξῆς : Σημάδιον, Σ. ἀντὶ τοῦ Οἰωνός, Ἑλλ. (augure), οἷον Καλὸν ἢ κακὸν σημάδιον. 2) Σημάδιον, Σ. συμφωνημένον σημεῖον (signal), χρήσιμον νὰ μᾶς μηνύσῃ τὸν καιρὸν τινὸς πράξεως. 3) Σημάδιον, Σ. (but), συνών. τοῦ Σκοπός. 4) Σημάδιον, Σ. (gage). 5) Σημάδιον, συνών. τοῦ Παρακαταθήκη (dépôt).

ΣΗΜΑΔΙΑΚΟΝ γράμμα, Σ. ἐπιθ. λέγεται τὸ γραμμένον διὰ σημείων, καὶ ὄχι ὀλοκλήρων λέξεων, Σ. (écrit en chiffres). Ἀλλὰ * Σημαδιακὸν ἄνθρωπον (personne notable) λέγομεν, τὸν Ἐπίσημον, Ἑλλ.

ΣΗΜΑΔΟΛΟΓΟΣ, Σ. τὸ βαλλόμενον εἰς τὰ βιβλία

σημεῖον ἀπὸ ταινίαν ἢ ἄλλο τι, εἰς μνήμην τοῦ τόπου ὅπου τελειώνει, καὶ ἀπόπου μέλλει ν' ἀρχίσῃ ἢ ἀνάγνωσις (signet).

ΣΗΜΑΔΟΦΥΛΑΚΤΗΣ. Ζ. Παραθηκάρης.

ΣΗΜΑΪΝΩ. ΣΗΜΑΝΤΡΟΝ. ΣΗΜΑΡΜΑ. Ζ. Σήμασμα.

ΣΗΜΑΣΜΑ (Σήμαρμα, Σ.), Ὀργανον μουσικὸν (instrument de musique). 2) Σήμασμα, Σ. Ὁ διὰ τῶν ὀργάνων ἦχος (son, sonnerie). Σήμασμα, ῥηματικὸν τοῦ Σημαίνω (ὡς Φάσμα, ἀπὸ τὸ Φαίνω). Οἱ παλαιοὶ ἐμεταχειρίζοντο τὴν λέξιν, διὰ μόνον τῆς σάλπιγγος τὸν ἦχον, « Σημαίνειν τῇ σάλπιγγι » καὶ « Σημαίνειν » ἔλλειπτ. λέγοντες, καὶ νοοῦντες τὰ εἰς τοὺς πολέμους διὰ τῆς σάλπιγγος διδόμενα σημεῖα καὶ προστάγματα τῶν ἡγεμόνων ἢ στρατηγῶν, ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Φώτιος : « Σημαίνειν, σαλπίζειν ἔλεγον, καὶ τὸ Ἐν » σημαίνειν » καὶ « Σημασία, φανέρωσις διὰ σάλπιγγος ». Ὁ δὲ Μένανδρος, καὶ διὰ τοὺς αὐλοὺς, ὡς μαρτυρεῖ πάλιν ὁ αὐτὸς Φώτιος, « Σημαίνειν καὶ Ἐπισημαίνειν τὸ σφοδρῶς αὐλεῖν, » ὥσπερ οἱ σαλπικταί· οὕτως Μένανδρος ». Ἐκ τούτου καὶ τὸ Σήμαντρον, Σ. Δ. γνωστὸν ὄργανον εἰς τὰ μοναστήρια καὶ τὰς ἐκκλησίας, χρήσιμον εἰς συνάθροισιν τοῦ λαοῦ· καὶ ἄλλο ῥηματικὸν, ὁ Σημαστής Σ. Δ. (joueur d'instruments), Σημάντωρ Ἑλλ. οἱ παλαιοὶ, ἀλλὰ σημαίνοντες τὸν Σαλπικτήν (un trompette), καὶ μεταφορ. τὸν ἡγεμόνα, ἢ στρατηγὸν τοῦ πολέμου (général)· « Σημάντορες, ἐπι » τάκτορες, βασιλεῖς, ἡγεμόνες, ἀπὸ τοῦ Σημαίνειν, ὃ ἐστι » προστάσσειν κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΣΗΜΑΣΤΗΣ. Ζ. Σήμασμα.

ΣΗΜΟΣ. ΣΗΜΑ. ΣΗΜΟΝΩ. Ζ. Σιμά, καὶ τὰ ἐξῆς.

ΣΗΤΑ, οὐσ. Θηλ. (διὰ τοῦ ἰ Σίτα, Σ. Δ.), Σῆστρον,

οὐδέτ. Ἑλλ. συνών. τοῦ κόσκινον (crible). Καί τὸ Σήτα, καί τὸ Σῆστρον, ἀπὸ τὸ αὐτὸ ῥῆμα Σήθω, Ἑλλ. τὸ Κοσκι-
νίζω· « Σῆστρα, κόσκινα » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ὁ δὲ Σουίδα, « Σήθοντες, κοσκινίζοντες ». Ἡ διαφορὰ τῆς γραφῆς διὰ
τοῦ σ ἢ χωρὶς τοῦ σ, ἐγεννήθη ἀπὸ διπλοῦν παρακείμενον,
Σέσησται καὶ Σέσηται.

ΣΙΑΚΙΟΝ. Ζ. Συάκιον.

ΣΙΑΝΩ. ΣΙΑΝΟΜΑΙ. Ζ. Συμβάζομαι.

ΣΙΑΨΙΧΟΝ, ἢ ΣΙΑΨΥΧΟΝ. Ζ. Πέρσα.

ΣΙΓΑ, Σ. παροξύτ. προστακτικὸν τοῦ Σιγῶ ῥήματος, τὸ
αὐτὸ καὶ τὸ Σίγα Ἑλλ. (tais-toi, silence). Ἰδ. Ἄτακτ. I,
σελ. 201-202.

ΣΙΓΑ, ὀξύτ. ἐπίρρ. Σ. καὶ Σιγανὰ, Σ. Δ. Σῖγα, προ-
περισπ. Ἑλλ. (sans bruit, doucement). Ζ. Ἀγάλια.

ΣΙΓΑΝΟΣ, ἐπίθ. Σ. καὶ Σιγός, Σ. Σιγηλός (Δωρικ.
Σιγαλός) καὶ Σιγηρός, Ἑλλ. Τὸ Σιγανός εἶναι δωρικόν,
ἀντὶ τοῦ Σιγηνός ἀπὸ τὸ Σιγῆ, καὶ σημαίνει τὸν φύσει
σιωπηλὸν (silencieux), καὶ μεταφορ. τὸν ἡσυχον (tran-
quille, calme), ὡς Σιγανός ποταμὸς, ὅθεν καὶ παρ-
οιμία « Ἀπὸ σιγανὸν ποταμὸν μακρὰν τὰ ῥοῦχά σου ». Τὸ
δὲ Σιγός, μεταπλασμένον ἀπὸ τὴν μετοχὴν Σιγῶν, εἰς ἐπί-
θετον (Ἄτακτ. I, σελ. 52), καὶ γνωστὸν ἴσως καὶ εἰς τοὺς
παλαιούς ὡς τοιοῦτον (ἀν καὶ δὲν εὐρίσκεται εἰς τὰ Ἑλληνικά
Λεξικά), σημαίνει τὸν ἐκ προαιρέσεως σιωπηλὸν (taci-
turne).

ΣΙΔΕΡΙΤΗΣ, Σ. Σταφυλῆς εἶδος ἐχούσης παχὺ φλού-
διον. 2). Σιδερίτης. Ζ. Ποτηροπλότης.

ΣΙΔΕΡΟΚΟΛΛΑ, Σ. ὕλη διὰ τῆς ὁποίας κολλᾶται ὁ

σίδηρος (soudure). Καί ῥῆμα Σιδεροκολλῶ Σ. (souder), ὅθεν συγχωρεῖται καὶ νὰ πλάσωμεν ῥηματικὸν σύνθετον, τὴν * Σίδηροκόλλησιν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδοτος εἶπε διαλυτῶς « Σιδήρου κόλλησιν » (Ἄτακτ. ΙΙΙ, σελ. 191).

ΣΙΔΕΡΟΣΤΙΑ. Ζ. Πυρωστία.

* ΣΙΔΗΡΟΚΟΛΛΗΣΙΣ. Ζ. Σιδερόκολλα.

ΣΙΚΛΑ, Σ. Δ. Σίτλα, Δ. Ὑδρία, Ἑλλ. (sceau), ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Situla. (Ἰδ. Ἄτακτ. ΙΙ, σελ. 162). Ὁ Σ. σημειώνει καὶ ὑποκορ. Σικλίον, ὁποῖον εἶναι τὸ φέρον ἀγιασμὸν, καὶ περιφερόμενον ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, τὴν ἑορτὴν τῶν Φώτων, νὰ ἀγιάζωσι τοὺς οἴκους.

ΣΙΚΟΝΩ. Ζ. Σηκόνω.

ΣΙΔΙΑΥΡΑ, καὶ ΣΙΡΑΨΛΑ. Ζ. Συραύλιον.

ΣΙΛΦΗ, οὐσ. θηλ. Δ. Σίλφην ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. καὶ γένος τι πλοίου ἀπὸ τὴν Σίλφην Ἑλλ. τὸ ζωύφιον (καθὼς ἔλεγαν καὶ οἱ Ἕλληνες Κάνθαρον, ἄλλο γένος πλοίου, ἀπ' ἄλλο ζωύφιον, τὸν Κύνθαρον). Φέρει ὁ Σουΐδας, « Ναξιουργῆς κύνθαρος. Πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα Κάνθαροι, » ἐν Νάξῳ γινόμενα· ὡς νῦν Σίλφας λέγουσὶ τινα ἀκατίων » εἶδη κ. τ. λ. ».

ΣΙΛΦΝΙ, Σ. ΓΓ. χυδαῖσμένον ἀντὶ τοῦ Σίλφι, ἤγουν Σίλφιον, ὑποκορ. τοῦ Σίλφη, Ἑλλ. (blatte). Τὰ Γλ. φέρουν « Σίλφιον, blatta ». Ζ. Βωτριδα, σελ. 70, καὶ Μέλερη.

ΣΙΜΑ, ἐπίρρ. Δ. Σημά, Σ. Λέγεται καὶ Κοντά, Σ. Πλησίον, Πέλας, Ἑλλ. (près, proche). Ζ. Σιμόνω.

ΣΙΜΟΚΟΝΤΕΨΩ. Ζ. Σιμόνω.

ΣΙΜΟΝΩ (Σιμώνω, Δ. Σημώνω, Σ.), Πελάζω, Ἐγγίζω, Πλησιάζω, Ἑλλ. (approcher, acoster). Λέγεται καὶ Κοντεύω, Σ. Δ. Ἐκ τοῦ Σιμόω. Ἑλλ. τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς πα-

λαιούς ἐσήμαινε, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, ἢ θλίβω (*abaisser, déprimer*), ἀπὸ τὸ ἐπίθ. Σιμός, Σ. τὸ ἔτι καὶ σήμερον, ὡς καὶ παλαιά, σημαῖνον τὸν χυθ. λεγόμενον Κουτσομύτην Σ. (*camard*). Ὁμοίως ἔλεγον « Σιμὴν γαστέρα » Ἑλλ. τὴν κοιλίαν τοῦ νηστικοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη σίμωσις πλησιάζει τὰ χωρισμένα, ἐκ τούτου ἡ κοινὴ γλῶσσα ἔδωκεν εἰς τὸ Σιμόνω καὶ τὴν μεταβ. σημασίαν τοῦ Προσεγγίζω οἷον Σίμωσε τὴν τράπεζαν, τὴν καθέκλαν, κ. τ. λ. καὶ ἐμεταχειρίσθη τὸ Σιμά ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ Πλησίον. Μαρτυρεῖται τοῦτο καὶ ἀπὸ τὸ Σιμός, Ἑλλ. εἰς σημασίαν τοῦ Μικρὸς τὸ μέγεθος, ὃ κοινῶς λεγόμενος Κουτός, Σ. (*court*), ὡς εἰς ταύτην τοῦ Ἀριστοτέλους (Περὶ ζ. ἱστορ. IV, II, § 3, σελ. 176 Schneider) τὴν ῥῆσιν « Τῷ τὸν μὲν κεφαλὴν μείζω ἔχειν καὶ ΜΑΚΡΟ-« ΤΕΡΑΝ, τὴν δὲ θήλειαν μικρὰν καὶ ΣΙΜΟΤΕΡΑΝ ».

Ἐκ τούτου καὶ ῥῆμα σύνθ. μεταβ. Ἀποσιμόνω (*éloigner*) ἀπὸ τὸ ἀμετάβ. Ἀποσιμόω, Ἑλλ. (*s'éloigner*), ὡς τὸ ἐμεταχειρίσθη ὁ Θουκυδίδης, λαλῶν (IV, 25) περὶ τῶν ναυμαχούντων Συρακουσίων, « Ἀποσιμωσάντων ἐκείνων » τὸ ὁποῖον ὁ σχολιαστὴς ἐξηγεῖ, « Ὑπαναχωρησάντων, καὶ μετεωρισάντων » τὰς ναῦς, ἵνα ἐκ πολλοῦ διαστήματος δυνηθῶσι μετὰ μείζονος ὀρμῆς ἐμβάλλειν τοῖς Ἀθηναίοις ». Ἡ κοινὴ γλῶσσα μεταχειρίζεται τὸ ἀπλοῦν Σιμόνω (ὡς εἶπα) καὶ εἰς ἐναντίαν μεταβ. σημασίαν (*accoster, aborder*), κατὰ ταύτην τοῦ Σ. τὴν φράσιν, « Σιμόνω ἓνα καράβι κολλητὰ κολλητὰ ».

Ῥῆμα σύνθετον ἔχομεν τὸ Κοντοσιμόνω (*approcher*), ἀπὸ δύο συνών. τὸ Κοντεύω καὶ τὸ Σιμόνω, τὸ ὁποῖον οἱ πρὸ ἡμῶν ἔλεγον ἀνάστροφα Σιμοκοντεύω, Δ.

ΣΙΜΟΣ, Σ. μὲ συνών. Κουτσομύτης, Σιμός, Ἑλλ. (*camard*). Τὸ ἐναντίον του εἶναι Γερακομήτης (γρ. Ἰερακο-

μύτης), Σ. Γρυπός, Έλλ. (qui a un nez aquilin). 2) Δύναται ακόμη νά σημάνη καί τὸ Μικρὸς τὸ μέγεθος, κοντός. Ζ. Σιμόνω.

ΣΙΜΟΥΣΑ, Σ. Προφέρεται καί Σιμουῖσα καί Τσιμουῖσα, Ὡα, Έλλ. ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν, cimossa (lisière).

ΣΙΜΩΜΑ, ῥηματικὸν τοῦ Σιμῶ Έλλ. (κοιν. Σιμόνω). Εἰς τὸν Δ. γράφεται Σίμωσμα, μὲ ἑλληνικὸν συνών. Προσεγγισμὸς (approche).

ΣΙΝΑΠΙ, Σ. ΣΙΝΙΑΒΡΙ, Δ. Σίνηπι καί Δωρικ. Σίναπι, Έλλ. καί Νάπυ, Έλλ. (moutarde). Ἐχοντες τὴν πρωτόθετον λέξιν, ἐμποροῦμεν νά προσλάβωμεν καί τὸ παράγωγον ῥῆμα Σιναπίζω, καί τὸ ῥηματικὸν τούτου Συναπισμὸς (sinapisme), λέξεις ἰατρικῆς. Τὸ Σίναπι λέγεται τουρκοχουδαϊκῶς καί Χαρθάλι, ὡς τὸ ὀνομάζουσι οἱ Ἄραβες καί οἱ Ἑβραῖοι חֲרִיף (Χαρδάλ).

ΣΙΝΑΠΙΔΙ, Σ. Συνοπίδιον (γρ. Σινωπίδιον Δ.), καί Μέλαψον, Δ. Σινωπίδιον, Σινωπὶς ἢ Σινωπικὴ μίλτος, Έλλ. ὠνομάσθη ἀπὸ τοὺς παλαιούς, διότι ἐπωλεῖτο μάλιστα εἰς τὴν Σινώπην, πόλιν τοῦ Πόντου, ὅπου ἐφέρετο ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους τῆς Καππαδοκίας. Δύο εἶδη Μίλτου (vermillon) ἱστορεῖ ὁ Διοσκορίδης (V, 111-112), « Μίλτον » Σινωπικὴν » καί « Μίλτον τεκτονικὴν ». Τὸ ὄνομα Σινωπὶς, ἢ Σινωπικὴ Μίλτος, ἐδόθη καί εἰς τὰς δύο διὰ τὴν ὁμοίτητα τοῦ χρώματος καί τῆς φύσεως. Πολλοὶ δὲ ἐσύγχυσαν τὴν Μίλτον καί μὲ τὸ Κιννάβαρι (cinabre). Ἀπὸ τὸ Σινωπὶς ἐγεννήθη καί τὸ Γαλλικὸν Sinope, τὸ Σινωπίδιον, καί ἄλλο διαφόρου σημασίας, τὸ Sinople (Γερμανιστὶ Sinopel ἢ Zinopel), μέταλλον τι χρυσοῦ μιγμένου μὲ σίδηρον.

* ΣΙΝΑΠΙΖΩ. * ΣΙΝΑΠΙΣΜΟΣ. Ζ. Σινάπι.

ΣΙΝΩΠΙΔΙΟΝ. Ζ. Μέλαψον καὶ Σιναπίδι.

ΣΙΡΑΪΛΑ. Ζ. Συραύλιον.

ΣΙΡΙ (Σύρι Δ.), οὐσ. οὐδέτ. ἀπὸ τὸ Σίραιον ἢ Σιραῖον, Ἑλλ. τὸ σημαῖνον Μοῦστον ἐψημένον (raisiné). « Σιραῖον » τὸν ἐψημένον οἶνον καὶ γλυκὺν » λέγει ὁ Φώτιος. Ὁ δὲ Ἡσύχιος, « Σίραιον, τὸ ἀπὸ τῆς σταφίδος ἐψημα· οἱ δὲ τὸ » γλυκὺ, καὶ (ἴσ. τὸν γλυκὺν καὶ) ἐψημένον οἶνον ». Εἰς τοῦ Ἀριστοφάνους (Σφ. 878.) τὸ

Ἄντι σιρτίου, μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας,

ὁ σχολιαστὴς ἐξηγεῖ τὴν λέξιν ἀκριβέστερα « Σίραιον δὲ τὸ ἐψημένον γλεῦκος ». Ἐχομεν λοιπὸν κοινὴν λέξιν τὸ Σίρι, Σίριον ἢ Σίραιον, τὸ ὁποῖον μᾶς λυτρώνει ἀπὸ τὸ Τουρκοδάρβαρον ὄνομα τοῦ Σιραῖου, τὸ Πετοουμέζι. Ζ. καὶ Θυμαρί.

ΣΙΡΙΦΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Ὀλιγώτερον ἔφθειραν τὴν λέξιν οἱ ὀνομαζόμενοι αὐτὸ Ευρύχι (Ευρίχη, Δ.) ἀπὸ τὸ Ὄξύρρυγχος, Ἑλλ. (esturgeon), ὀψάριον οὕτως ὀνομασθέν διὰ τὸ ὄξύ τῆς μύτης (Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκρ. σημ. μου, σελ. 85).

ΣΙΣΕΡΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Εἶναι τὸ Σίσαρον, Ἑλλ. τοῦ Διοσκορίδου (II, 139), ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοὺς Ῥωμ. Siser (Panais, ἢ κατ' ἄλλους, chervis).

ΣΙΣΚΟΣ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ Νάννος (nain). Τὸ εἰς τὸ μ̄ σοιχείου εὐρισκόμενον συνών. Μπουδοῦρης εἶναι λέξις Τουρκικὴ. Τὸ Σίσκος δὲν ἔχω πόθεν νὰ ἐτυμολογήσω· « Νάννος, κον- » δος, μὴ αὔξων » λέγει ὁ Φώτιος. Ὁ Ἡσύχιος φέρει καὶ » Γέγγλος, νάννος ». Ἴσως Σύσχος, ἤγουν Σύσχετος, ἀπὸ τὸ σύνθ. Συνίσχω ἢ Συσχέω, Ἑλλ. τὸ κρατῶ, θλίβω, ἐμποδίζω τὴν αὔξησιν (resserrer, comprimer).

ΣΙΤΑ. Ζ. Σίτα.

ΣΙΤΆΡΙΟΝ (froment). Δέν σημειόνεται πλὴν εἰς μαρτύριον τοῦ χρόνου τοῦ παρακμ. Ἑλλ. ὅτε ἐμεταχειρίζοντο τὰ ὑποκορ. ἀντὶ τῶν Θετικῶν. Δίων ὁ Χρυσόστομος, συγγραφεὺς τῆς πρώτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος (Λόγ. VII, σελ. 237) λέγει, « Οἰκοῦμεν δὲ ἐν δυσὶ σκηναῖς καλαῖς· καὶ τρίτην » ἔχομεν οὗ κεῖται τὸ ΣΙΤΆΡΙΟΝ, καὶ τὰ δέρματα » ἀντὶ τοῦ ΣΙΤΟΣ. 2) Σιτάριον. Ζ. Γράμμα.

ΣΙΤΑΡΙΣ. Δ. « Σίττη, ἡ νῦν, οἶμαι, λεγομένη Σιταρίς » λέγει ὁ Σουΐδας (λέξ. Ἀεὶ τοῖς ἐρῶσι). Ἰσόρησε τὴν Σίττην ὁ Ἄριστοτέλης (Περὶ ζ. ἰσορ. IX, 2 καὶ 16). Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀμφιβάλλεται ἀκόμη περὶ τοῦ γένους τοῦ ὄρνέου, ἀξίον νὰ ἐξετασθῇ, ἀν σῶζωμεν τὴν λέξιν, Σιταρίδα, καὶ ποῖον ὄρνεον σημαίνομεν μ' αὐτήν. Ὁ Ἡσύχιος λέγει « Σίττη, » ὄρνις ποιός· οἱ δὲ, ὄρνυκολάπτης » καὶ « Σίττον, οἱ μὲν » γλαῦκα, ἢ κίσσαν, ἢ ἰέρακα ». Οἱ νέοι ὄρνεολόγοι ἔθεσαν ὑπὸ γένος κοινὸν τῆς Σίττης (sittelle) διάφορα εἶδη, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ Δρυκολάπτης (pic-maron, ἢ pic verd).

* ΣΙΦΑ. Ὁ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράστου (pag. lxxxv) τὸ γράφει (κακῶς νομίζω) Σύφα. Εἶναι ὁ Scirpus lacustris (scirpe des lacs) τῶν φυτολόγων, τοῦ γένους τῶν Σχοίνων, Ἑλλ. τῶν κοινῶς λεγομένων Βρούλων (joncs), τὰ ὁποῖα τοῦτο διαφέρουν ἀπὸ τοὺς καλάμους (ὁμοίους τῶν Σιφῶνων), ὅτι δὲν ἔχουν γόνατα ἢ Κονδύλους (Ζ. Κονδύλιον). Τὰ Γλ. φέρουν « Σίφων, ἢ καλάμη τοῦ » ἀγρίου καλάμου » καὶ ὁ Ἡσύχιος « Σίφων... καὶ τῶν σα- » χύων καὶ τοῦ πυροῦ οἱ καυλίσκοι ». 2) Εἰς τοῦ Διοσκορίδου τὰ συνώνυμα (Διοσκορίδ. IV, 137 σελ. 619, ἐκδ.

Sprengel) Σιφώνιον, ἡ Σίφων ἀκόμη ὀνομάζεται καὶ ὁ Αἰγίλωψ, Ἑλλ. ἡ Βρῶμος, Ἑλλ. (avoine) ὁ κοιν. Αἰγίλωπας καὶ Βρῶμι, Σ.

ΣΙΦΙΤΟΝ. Ζ. Σύμφυτον.

ΣΙΦΟΥΝΑΣ, Σ. Σίφων, Δ. Τυφῶν, καὶ Τυφῶς Ἑλλ. (ouragan) · « Τυφῶν, ὁ μέγας ἄνεμος » λέγει ὁ Ἡσύχιος· ὁ δὲ Φώτιος : « Τυφῶς, ὁ κατὰ Θάλατταν, ὑφ' οὗ τὰ πλοῖα » φθείρεται ». Περὶ τοῦ Τυφῶνος ἴδε τὸν Ἀριστοτέλην (Μετεωρολογ. III, 1, καὶ Περὶ κόσμ. IV, 13, μὲ τὰς σημ. τοῦ Καππίου). Ὁ παρακμ. ἑλλ. τὸν ὠνόμασε Σίφωνα (siphon, trombe), διότι ἀνασύρει τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ὡς σίφων. Εἰς τὰς εἰς τὸν Λουκιανὸν σημειώσεις φέρει τις κριτικὸς μαρτυρίαν τοῦ Ὀλυμπιοδώρου ταύτην : « Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ Σίφωνα καλοῦσι, διὰ τὸ καὶ ὕδωρ » πολλάκις ἀνασπᾶσθαι· καλοῦσι δὲ Αὔτην καὶ Οὐρανίαν ἰδιωτικῶ ὀνόματι » (Λουκιαν. τόμ. II, σελ. 34, edit. Bip.). Ἄλλὰ δὲν ἔδωκε προσοχὴν ὁ κριτικὸς εἰς τὴν ἀντωνυμίαν, Αὔτην, ἣτις δὲν ἀναφέρεται εἰς τοὺς Σίφωνα ἢ Τυφῶνας, ἀλλ' εἰς ἄλλο τι πρότερον σιγημένον μέρος τοῦ κειμένου. Ἡ Οὐρανία, Δ. τοῦ Ὀλυμπιοδώρου σημαίνει ἀναμφιβόλως τὸ μετὰ τὰς ταραχὰς τῆς θαλάσσης ἐπιφαινόμενον εἰς τῶν πλοίων κατάρτια μετέωρον φῶς, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ ἐπίστευαν ἐπιφάνειαν τοῦ Κάστρος καὶ Πολυδεύκου, τῶν ἐπονομαζομένων Διοσκούρων, εἰς σωτηρίαν τῶν πλεόντων. Καὶ μάρτυς τὸ Γαλλικὸν ὄνομα Feu-Saint-Elme, τὸ σημαῖνον τὴν Οὐρανίαν, ἀπὸ τὴν Ἑλένην, ἀδελφὴν τῶν Διοσκούρων (χρδ. μεταμορφωθεῖσαν εἰς τὴν ἁγίαν Ἑλένην). Ὁ Φώτιος (Βιβλιοθηκ. κωδ. Ixxx, σελ. 194), περὶ τοῦ Ὀλυμπιοδώρου τούτου γράφων, λέγει « Κατὰ Θάλατταν πολλὰ παθῶν . μόλις διασώζεται ἐν » ᾧ καὶ περὶ ἀσέρος τινὸς τερατολογεῖ ἐπιβρίσαντος τῷ ἰστίῳ

» τοῦ πλοίου, μέλλειν αὐτοὺς (γρ. μέλλοντος αὐτοῦ) βυθίζε-
» σθαι. ΟΥΡΑΝΙΑΝ δὲ τὸ φανέν παρά τῶν αὐτῶν καλεῖσθαι ».

ΣΙΦΟΥΪΝΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Σιφούνιν, οὐδετ. καὶ Σίφων, ἄρσ. Δ. Σιφώνιον, ὑποκορ. τοῦ Σίφων, Ἑλλ. (siphon), ὄργανον χρήσιμον εἰς ὑδάτων ὑψωσιν ἢ ἐκθλιψιν. Σίφω ν, καὶ Σιφώνιον κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Οἷς οἱ κάπηλοι εἰς τὸν οἶνον » χρωῖνται· καὶ ὄργανόν τι εἰς πρόεσιν ὑδάτων ἐν τοῖς ἐμ-
» πρησμοῖς ». 2) Σίφουνας, Σ. μεταφορ. ὁ πολυπότης (biberon), Σίφων, Ἑλλ. Κατὰ τὸν Ἡσύχιον : « Σίφων, » ῥυπαρὸς ἄνθρωπος καὶ λίχνος ».

ΣΙΦΟΥΝΙΖΩ, Σ. Δ. σύρω τι ὑγρὸν διασιφωνίου (trans-
vaser, soutirer), Σιφωνίζω, Ἑλλ. Ἐλέγετο καὶ Σιφάω καὶ Σιφνύω, Ἑλλ. κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Σιφνύει κενοῖ, » -Σιφῶμαι, τήκομαι ».

Σιφουνίζω, καὶ συνθέτως Ἀποσιφουνίζω (Συφουνίζω καὶ Ἀποσυφουνιάζω, Σ.), Κενώω καὶ Τήκω, Ἑλλ. ἤγουν (ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Σ.) Στρύφω τί ὑγρασμένον διὰ νὰ τὸ κενώσω ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, ὡς σρύφουν αἱ πλύσμαι τὰ βρεγμένα διὰ νὰ τὰ ξηράνωσι. Ζ. Ἀποσυφουνιάζω, καὶ Ζίφω.

* ΣΙΦΩΝΙΟΝ. Ζ. Σίφα.

ΣΙΧΑΪΝΟΜΑΙ (Συχαίνομαι, Δ. Σ.), avoir du dégoût, détester, Σικχαίνω, ἀμεταβ. Σικχαίνομαι, μέσ. καὶ Βδελύσσομαι, Ἑλλ. Ὁ Φρύνιχος καταδικάζει τὸ Σικχαίνομαι, ὅχι ὡς βάρβαρον, ἀλλὰ διότι δὲν ἦτον ἀττικὸν, ὡς νὰ ἐχρεωσοῦσαν δηλαδὴ ὅλοι οἱ Ἕλληνες νὰ λαλῶσιν, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι. Ἡ μετοχὴ, Σιχαμένος (détestable, dégoûtant, rebutant), Βδελυκτὸς, Ἑλλ. ἀπὸ τὸ παθητικὸν Σεισικχασμένος, Ἑλλ. « Σικχός, ὁ μικρόσιτος, ἢ ὁ ἀνηθής » λέγει ὁ Ἡσύχιος, Ἄ η δ ἠ νοῶν τὸν κοινῶς λεγόμενον Σιχαμένον, Μι-

κρόσιτον δὲ, τὸν χυδαῖσι λεγόμενον Σιχαδιάρην, Δ. ἢ Σιχασιάρην, Σ. ἤγουν τὸν δύσκολον καὶ δυσάρεστον εἰς τὴν τροφήν (*dégoûté*).

ΣΚΑΖΩ, Δ. Σκῶ, Σκάνω, καὶ Σχῶ, Σ. (*crever*), ἀπὸ τὸ Σχάω Σχῶ καὶ Σχάζω, Ἑλλ. συγγενές μὲ τὸ Σχίζω (*déchirer*), ὡς φαίνεται ἀπὸ τὴν ἰατρικὴν φράσιν « Σχάζω τὴν » φλέβα » τὸ Φλεβοτομῶ (Ἰδ. Ἄτακτ. II, σελ. 331). 2) Μεταφορ. Ἐφαγεν ὅσον νὰ σκάση, ἤγουν ἔφαγεν ὅσον ἐχώρει ἡ κοιλία του. 3) Σκάζει, ὅστις αἰσθάνεται ὑπερβολὴν χαρᾶς, λύπης, ὀργῆς ἢ ἄλλου τινὸς πάθους ψυχῆς, οἶον Ἐσκάσα νὰ γελῶ, καὶ Ἐσκάσα ἀπὸ τὸν θυμὸν μου, ὅθεν καὶ τὸ σύνθετον * Χολοσκάζω, καὶ * Χολοσκῶ.

ΣΚΑΘΪ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Σκαθίον δηλαδὴ, ὄνομα ὀρνέου, σημαῖνον, ἂν πισεύσωμεν τὸν Σ. τὸ Lorient τῶν Γάλλων. Δὲν ἀμφιδάλλω ὅτι ἡ λέξις ἐφθάρη ἀπὸ τὸ Ἀκάνθιον ὑποκορ. τοῦ Ἀκανθα (ὡς λέγεται καὶ Ἀσκάθαρος, ὁ Κάνθαρος), καὶ συγγενές ἄλλου ὑποκορ. τοῦ Ἀκανθίς, ὄνομα ὀρνέου εἰς τὸν Ἀριστοτέλην (Περὶ ζ. ἰσορ. VIII, 3), χωρὶς νὰ διορίζω, ἂν ἡ Ἀκανθίς ᾖ, ὡς ὑπολαμβάνουν τινὲς, ἢ συνηθέστερον ὀνομαζομένη Γαρδέλι, Σ. Καρδέλι καὶ Καρδερίνα, Σ. Δ. ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Carduelis (*chardonneret*), ἢ ἄλλο τι ὄρνεον. Ζ. Στραγαλίνος.

Ἄς σημειωθῆ ἐδῶ καὶ τοῦ Δ. τὸ βαρβαρώτατον « Σκέθθιν, » τὸ κέντρον τοῦ φαλαγγίου » (*aiguillon d'araignée venimeuse*). Εἶναι δηλαδὴ καὶ τοῦτο συγγενές μὲ τὸ Σκαθίον, ὡς καὶ « Σκεθθοβέργιον, τὸ Βούκεντρον », Δ. καὶ » Σκεθθωτὸν ξύλον » Δ. τὸ ὄξύ, ὡς ἀκάνθιον.

ΣΚΑΛΑ, οὐσ. θηλ. Σ. Δ. Κλίμαξ, Ἑλλ. Νομίζεται κοινῶς ἡ λέξις Ῥωμαϊκὴ, *scala* (*escalier, échelle*). Εὐρί-

σκειται ὁμως τόσον συχνά εἰς τοὺς Ἕλληνας Λεξικογράφους, ὥστε δικαιότερον ἤθελε κριθῆν ἑλληνική « Σκάλα κλίμαξ, » ἀνάδασμα » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Σκαλοδατεῖ, κλίμακι » βαίνει ». Ὁ Πολυδεύκης, καταριθμῶν τοῦ πλοίου τὰ σκεύη, λέγει « Ἀποβάθρα καὶ Διαβάθρα, ἣν Σκάλαν καλοῦσιν ». Ὁ Πολύβιος (V, 59 § 8) εἶπε καὶ Σκάλωμα, « Πρὸςβασιν » δὲ μίαν ἔχει... κλιμακωτὴν καὶ χειροποίητον, ἐγκλίμασι καὶ » σκαλώμασι πυκνοῖς καὶ συνεχέσι διειλημμένην ». Σκαλώματα ὀνομάζων τοὺς βαθμοὺς ἢ τὰ κοινῶς σκαλία τῆς κλίμακος (degrés, marches). 2) Σκαλα σημαίνει καὶ τὸν τόπον τοῦ λιμένος ὅπου πλησιάζει τὸ πλοῖον, ὅθεν ἐκβαίνουν οἱ πλείοντες εἰς τὴν γῆν, Ὀρμος, Ἑλλ. (échelle). Ἐκ τούτου καὶ ῥῆμα Ξεσκαλόνω, καὶ Ἀποσκαλόνω, Δ. τὸ ἀποβαίνω εἰς γῆν (débarquer). 3) Σκάλα καὶ τὸ κρεμασθὸν ἀπὸ τὴν σέλλαν τοῦ ἀλόγου πατητήριον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀναβαίνεται τὸ ἄλογον, τὸ καὶ Πατήτρα, Σ. λεγόμενον.

Τὸ ὑποκορ. Σκαλίον, Σκαλούνιον, Δ. Σκαλί, Σκαλοῦνι, Σ. (échelon).

ΣΚΑΛΜΟΣ, Δ. Σκαρμός, Σ. Δ. Σκαλμός, Ἑλλ. Δὲν ἐξεύρω διατί ὁ Εὐστάθιος ὠνόμασε τὴν λέξιν ἰδιωτικὴν (Ὀδυσσ. δ', σελ. 1517) « Τροπωτῆρες, ἰμάντες, οἷς ἢ » κώπη πελάζουσα ἐνείρεται τῷ ἰδιωτικῶς λεγομένῳ σκαλ- » μῶ ». Λέγει ὁ Ἑτυμολόγος (σελ. 398 « Σκαλμός δὲ τὰ » ξύλα, ὧν ἐκδέονται αἱ κῶπαι πρὸς τὴν εἰρεσίαν »).

* ΣΚΑΛΩΜΑ. Ζ. Σκάλα.

ΣΚΑΛΩΣΙΑ, Σ. Σκάλωσις, Δ. (échafaudage), * Ἰκρίωσις, Ἑλλ. 2) Αὐτὸ τὸ ἔργον (échafaud), Ἰκρίον, Ἑλλ. Λέγει καὶ ὁ Εὐστάθιος (Ὀδυσσ. ε', σελ. 1553) « Ἔσι δὲ τὸ τοιοῦτον Ἰκρίον, σκηρικὸν ὄρθωμα καὶ πανηγυ-

» ρικόν, χρήσιμον ἐν Θεάτρῳ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ Θεωμένοις·
 » ὅποια ἴσως ὕσερον τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα Σκαλωσίαι ».

ΣΚΑΜΑΓΚΙ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ, Φωτίλιον (mèche) τοῦ λύχνου. 2) Σκαμάγγι, Σ. ληνάριον περιτυλιγμένον εἰς τὴν ἠλακάτην (quenouillée). Ζ. Σκουλί.

ΣΚΑΜΜΩΝΙΑ, Σ. ὡς τὴν ὠνόμαζαν καὶ οἱ Ἕλληνας, Σκαμμωνίαν (Scammonée). Εἰς τὸν Διοσκορίδην (IV, 168, σελ. 662, Sprengel), ὅπου λέγει περὶ τοῦ ὀπεῦ τῆς σκαμμωνίας, « Μὴ προσέχειν δὲ μόνον δεῖ τῷ ΛΕΥΚΑΙΝΕ-
 » ΣΘΑΙ αὐτὸν κατὰ τὴν τῆς γλώττης Σίξιν, κ. τ. λ. » πιθανὸν ὅτι ἐγράφετο ΛΕΙΑΪΝΕΣΘΑΙ.

ΣΚΑΜΠΆΖΩ, μὲ συνών. Τρομάζω, Ξηπάζω (γρ. Ξυσπάζω), Σ. Σκαμβάζω, μὲ συνών. Στρεβλόνω, Δ. (tordre). Λέξις τοῦ παρακμ. ἑλλ. ἀπὸ τὸ, ἑλλ. ἐπίθ. Σκαμβός· « Σκαμβός, σρεβλός » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Σκαμβάλυξ, » σκαμβός, σρεβλός ». Ὁ αὐτὸς φέρει καὶ ῥῆμα Σκαμβηρίζω (ἀπὸ τὸ Σκαμβηρός) « Σκαμβηρίζοντες, ὀλισθαίνοντες » καὶ « ΣΚΑΛΑΠΆΖΕΙΝ, ῥεμβωδῶς βαδίζειν » τὸ ὁποῖον ἴσως ἦτο ΣΚΑΜΒΆΖΕΙΝ· διότι οἱ σραβοπόδαροι ῥεμβονται, ἑλλ. ἤγουν πλανῶνται εἰς τὴν βιάδισιν, καὶ ὀλισθαίνουν εὐκολώτερον. Ὁ αὐτὸς καὶ τρισύλλαβον διὰ τοῦ ἰ, « Σκιμβάζει, χωλεύει ». Τὸ Σκαμβάζω λοιπὸν ἐμετάπεσε καὶ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐκφοβίζω, ἐπειδὴ ὁ φόβος διασρέφει τοῦ φοβιζομένου τὸ σῶμα ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἔξιν, ὡς καὶ τὸ Ξυσπάζω, διὰ τὸν προξενούμενον σπασμόν. Οἱ Ἑβδ. ἐμεταχειρίσθησαν τὸ ἐπίθ. ὄνομα μεταφορ. (ψαλμ. ρά, 3) « Οὐκ ἐκολλήθη μοι » καρδία σκαμβή ».

ΣΚΆΝΘΑΡΟΣ, Δ. Ἀσκάθαρος, Σ. Κάνθαρος, ἑλλ. (escarbot).

* ΣΚΑΝΤΆΛΙ. Ζ. Βολίζω.

ΣΚΑΝΩ. Ζ. Σκάζω.

ΣΚΑΡΜΟΣ. Ζ. Σκαλμός.

* ΣΚΑΡΟΣ, είδος όψαρίου, ώς ώνομάζετο καί άπό τούς παλαιούς Σκάρος, Έλλ. (scare). Ίδε τās είς τόν Ξενοκρατ. σημ. σελ. 99 καί 210.

ΣΚΑΡΦΗ, ούσ. Ξηλ. Σ. Δ. μέ συνών. Έλλέβορος (el- lébore), Κάρφη καί Κάρπη, Δ. καί ούδέτ. Καρπίν, Δ. ήγουν Καρπίον, ή Καρφίον, Έλλέβορος μέλας, Έλλ.

Οί Γραικοί ίατροί τοϋ μεσαιώνος ώνόμαζαν τόν έλλέβορον Κάρφην ή Καρφίον, διά τās ρίζας του (τās όποιās καί έμεταχειρίζοντο είς ίατρείαν), άπό τό, Έλλ. Κάρφος (brin). « Κάρφος... κεραία ξύλου λεπτή » λέγει ό Ησύχιος. Περί τών ριζών ό Διοσκορίδης (IV, 151), « Ρίζαι δ' » ύπεισι λεπταί, μέλαιναι, οίονει άπό τινος κεφαλίου κρομ- » μυώδους ήρτημένοι ».

ΣΚΑΡΦΙΑ, πληθ. ούδέτ. Σ. Δ. μέ συνών. Κλήρος, Λαχνός. Ζ. Ρίκτω.

ΣΚΑΡΦΙΖΟΜΑΙ, Σ. Τό Σκαρφίζομαι, μέσ. ρήμ. έπρεπε νά σημαίνη κυρίως τó « Μαντεύομαι διά κλήρων » ήγουν Μαντεύομαι μέ σκαρφία. Σήμερον σημαίνει μεταφορ. Έπινοώ, φαντάζομαι (s'imaginer, s'ingénier). Άλλοτε (Ίδ. τās είς τόν Ίσοκράτ. σημ. II, σελ. 104) τó έτυμολόγησα άπό τó Σκαριφάομαι, Έλλ. Άλλ' έπειδή καί τοϋτο παράγεται άπό τó Σκάριφος ή Σκάριφον, τó σημαίνον, κατά τόν Άρποκρατίωνα (λέξ. Διεσκαριφησάμεθα), « Κάρφος καί φρύγανον » ή έτυμολόγησαις καταυτᾶ είς τó αύτό. Ό Άριστοφάνης (Βατρ. 1534) ώνομάζει σκωπτικῶς τās διαλέξεις τών φιλοσόφων » Σκαριφισμούς λήρων » έξηγούμενον άπό τόν σχολιαστήν » Λεπτολογίας » (vétilles, balivernes, rêveries).

ΣΚΑΦΗ Ζ. Άπλαδάνι.

ΣΚΕΔΟΠΌΔΗ, μέ συνών. Παγίς (riége). Δ. Πιθανόν ὅτι ἑκακογράφη, ἢ ἀπεχυδαίσθη, ἀντί τοῦ Σκελοπέδη, ἤγουν Σκελῶν πέδη. Ἰσως καί διὰ τοῦ ᾠ Σχεθοπόδη, ἀπό τὸ Σχέθειν πόδας, Ἑλλ.

ΣΚΕΘΘΙΝ. Ζ. Σκαθί.

ΣΚΕΛΕΤΌΣ, οὐσ. Σ. Εἰς τοὺς παλαιούς, ἦτο καταρχὰς ἐπίθ. Σκελετός, ἢ, ὄν, Ἑλλ. ἔπειτα ἔλαβεν οὐσ. σημασίαν, Ὁ Σκελετός, καὶ οὐδέτ. Τὸ Σκελετόν (squelette). Λέγομεν ἔτι καὶ προπαροξυτ. Σκέλετρον καὶ Σκέλεθρον, κατὰ τὸ Ζύγωτρον καὶ Ζύγωθρον (Ζ. Ζυγόνω).

Ὁ Σ. εἰς τὸ σοιχεῖον Κ. φέρει συνών. τοῦ Σκελετοῦ, ῥηλ. οὐσ. τὸ Καταξυλνή. Εὐλόγως ἤθελεν ὑποπτειθῆν ὡς τυπογραφικὸν σφάλμα (ἀντί τοῦ Καταξηρή, ἢ καὶν Καταξυλή, χωρὶς τοῦ ν), ἀν δὲν ἐφέρετο ἀπαραλλάκτως καὶ εἰς τὸν ΓΓ. Καταξυλνή « Σκελετεύεσθαι, ξηραίνεσθαι » λέγει ὁ Φώτιος.

ΣΚΕΛΪΔΑ, οὐσ. ῥηλ. Σ. Σκελῖς, Δ. Σκελίδι, οὐσ. οὐδέτ. Σ. (ἤγουν Σκελίδιον), Ἄγγλις ἢ Ἀγλῖς, Ἑλλ. (gousse d'ail). Ἀπὸ τοὺς Γραικορ. ἐλέγετο Σκελίδιον. Εἰς τοῦ Νικάνδρου (Ἄλεξιφ. 432) τὸ

Ἐγγλῖς κώθεια νέων (γρ. νέου) σκορόδοιο ποθεῖσα,

λέγει ὁ σχολιαστής, « Εὐαγγλῖς, καλὰς ἀγγλίθας ἔχουσα· Ἀγγίθες οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων σύγκεινται, » ἄπερ Σκελίδια ἢ συνήθειά φησι ». Ὁ δὲ Ἡσύχιος εἶπε καὶ « Ἀγγλίδια, σκόροδα » ὅθεν ἐγεννήθη κατὰ τὸν Οὐόσσιον, τῶν Ῥωμαίων τὸ allium, μεταμορφωθὲν ἀπὸ τοὺς Γάλλους εἰς τὸ ail.

* ΣΚΕΛΟΠΈΔΗ. Ζ. Σκεδοπόδη.

ΣΚΕΠΙΟΝ. ΣΚΕΠΟΣ (Ζ. Άπανεμία). Ἐδίστασαν οἱ Ἄγγλοι ἐκδόται τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Στεφάνου (σελ. 8423), ἂν τὸ Σκέπος, οὐδέτ. ἦτο χρηστὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὡς τὸ Σκέπη Ψηλ. Λύει τὴν ἀπορίαν, καὶ ἡ χρῆσις τῆς κοινῆς γλώσσης, καὶ τὰ ἄλλου (Ἄτακτ. I, σελ. 64) σημειωθέντα, περὶ τῆς διπλῆς ταύτης καταλήξεως.

ΣΚΙΑΔΙΟΝ. Ζ. Πέταλον.

ΣΚΙΑΖΩ, Σ. Σκοτίζω ἐμποδίζων τὸ φῶς (ombrager), οἶον Μὲ σκιάζεις στέκων ἐμπρός μου. Μή με σκιάξης. Οἱ λοιποὶ χρόνοι διὰ τοῦ σ̄ εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, οἶον Μ' ἐσκίασες, Μή με σκίασης. 2) Μεταφορ. δὲ, ὅτε σημαίνει τὸ Φοβίζω (faire peur), διὰ τοῦ ξ̄, οἶον Μ' ἐσκίαξες, Μή με σκιάξης. Καὶ ἀναλόγως εἰς τὸ παθ. Ἐσκιάσθην, κυρ. Ἐσκιάχθην, μεταφορ. Ζ. Φοβοῦμαι.

ΣΚΙΖΑ, Σ. Σχίζα καὶ Σχίδαξ Ἑλλ. (éclat de bois). Φέρει ὁ Ἡσύχιος. « Σχίδαξ, κλάσμα ξύλου » καὶ « Σχίζα, ἡ » λαμπάς » λαμπάδα λέγων τὴν ἀναμμένην σχίζαν, κατὰ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, (Εἰρ. 1031),

Ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει.

* **ΣΚΙΛΛΑ. Ζ.** Σκιλλοκρόμμυδον.

ΣΚΙΑΛΟΚΡΟΜΜΥΔΟΝ (Σκυλλοκρόμμυδον, Σ. Σκιλλοκρόμμυσον, Δ.) Σκίλλα καὶ Σκίλλη, Ἑλλ. (scille). Σώζεται, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, page, lxxxv) καὶ τὸνομα Σκίλλα, καὶ ἄλλο συνών. **ΒΟΛΚΙΚΟΣ.** Τὸ δεύτερον ὁμῶς τοῦτο ἔπρεπε νὰ ᾔηται **ΒΟΛΒΙΚΟΣ** (ἤγουν Βολβίσκος, ὑποκορ. τοῦ Βολβός, Ἑλλ. bulbe), διότι σημαίνει εἶδος σκίλλης (scille maritime), τῆς ὀνομαζομένης ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην (II, 201) « Βολβός ἐμετικός ».

ἔχει καὶ ἄλλα χυδαῖα ὀνόματα ἢ Σκίλλα τὸ Ἀσκέλλα, Ἀσκύλλα, καὶ Σκελετοῦρα, Δ. Ὁ Σπίνιος (*Voyage de la Grèce*, II, page 255), τὴν ἤκουσεν ὀνομαζομένην καὶ Σκιλόχορτον (Skilochorton).

* ΣΚΙΛΟΧΟΡΤΟΝ. Ζ. Σκιλλοκρόμμυθον.

ΣΚΙΟΓΡΑΦΩ, μέ συνών. Σκιοζωγραφίζω, καὶ Σχεδιάζω Σ. (dessiner). Σκιογραφῶ καὶ Σκιαγραφῶ, Ἑλλ. Τὸ οὖσ. θηλ. Σκιογραφία, Σ. καὶ οὐδέτ. Σκιογράφημα. Ζ. Ὑποτυπώνω.

ΣΚΙΡΟΣ. Ζ. ΣΚΥΡΟΣ.

ΣΚΛΗΘΡΗ, Δ. Κλήθρη, Ἑλλ. ὡς τὴν ὠνόμασεν ὁ Ὀμηρος (Ὀδυσσ. ε')

Κλήθρη τ' αἰγείρος τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος,

ὅπου λέγει ὁ Εὐστάθιος, « Ἡ δὲ κλήθρη φυλάσσει μέχρι » καὶ νῦν τῶνομα, ὑποβαρβαριζομένη διὰ προσθήκης τοῦ σ. » Σκλίτρο (aune) τὴν ἤκουσεν ὀνομαζομένην χυδαϊκῶς ὁ Βελλώνιος (*Observat.* I, 18), καὶ Σκιλίθρα οἱ περιηγηταὶ Ἄγγλοι (Stackhouse, page, lxxvj).

ΣΚΛΗΡΑΪΝΩ, Σ. Σκληρύνω, Ἑλλ. Κάμνω σκληρὸν (durcir). Σκληραίνω, ἀμεταβ. καὶ Σκληραίνομαι, μέσ. Γίνομαι σκληρὸς (se durcir). 2) Μεταφορ. χειροτερεύω (empirer), οἷον Ἐσκληρῆνεν ἡ ἀρῶστία, Σ. Ζ. Καλοσύνη.

* ΣΚΛΗΡΙΑ, κακὸς καιρὸς, ἀνεμοστρόβιλος, Χειμῶν, Ἑλλ. (tempête). Ζ. Καλοσύνη.

ΣΚΛΗΤΑΔΑ (Σκλιτάδα Σ. Σκλητάδα, Δ.) γένος, γενεά, σειρά. Δὲν παράγεται ἀπὸ τὸ ταυτόσημον ἰταλικὸν Schiatta. Πολὺ εὐλογώτερον ἤθελέ τις ὑποπτευθῆν, μὴ συγγενεὴ μὲ τὸ Γερμανικὸν Geschlecht (γένος) τὸ ἐτυμολογούμενον ἀπὸ τὸ

Schlecht. Πιθανόν ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ ῥηματικὸν Κλητὸς (Σ. Παρατσούκλιον), ἢ τὸ ἄχρηστον Κλητὰς αδος (ἤγουν Κλητία, ἐπειδὴ ἡ Σκλητάδα εἶναι σειρά προσώπων τὴν αὐτὴν κλῆσιν καὶ ἐπωνυμίαν ἐχόντων, ὅποιοι ἦσαν οἱ Εὐμολπίδαι παλαιὰ καλούμενοι ἀπὸ τὸν πρόγονον Εὐμολπον, καὶ οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀπὸ τὸν Ἡρακλέα. Ζ. Σειρά καὶ Στέμμα.

ΣΚΛΟΥΔΙΟΝ. Ζ. Κλουβί.

ΣΚΟΛΑΡΙΚΙΟΝ, καὶ Σκουλαρίκιον, Σ. Δ. Σχολαρίκιον, Σκολλαρίκιον καὶ Σκουλλαρίκιον, Δ. Ἐνώτιον καὶ Ἐλλόβιον, Ἑλλ. (boucle d'oreilles). Παράγεται ἀπὸ τὸ Σκόλλυς, Ἑλλ. Ζ. Σκουλί.

Κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, page lxxvj) Σκολαρικακία (ἴσ. Σκολαρκία Ξηλ. ἢ Σκολαρικακία, οὐδ. πληθ. ἀπὸ τὸ Σκολαρίκιον) γένος τὶ Αἰγίλωπος, ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοῦς φυτολόγους Briza maxima.

ΣΚΟΛΟΠΕΤΡΙ, Δ. Φθαρμένον ἀπὸ τὸ Σκολοπένδριον, Ἑλλ. τοῦ Θεοφράστου (Scolopendre, ἢ langue de bœuf).

ΣΚΟΛΥΜΒΡΟΣ, Δ. Σκόλυμος, Ἑλλ. Ὁ Βελλώνιος (*Observat.* I, 18) τὸν ἤκουσεν ὀνομαζόμενον Ἀσκόλυμβρος (Scolyme d'Espagne), εἰς δὲ τὴν Λῆμνοννησον (Ib. *Ibid.* I, 25). Σκομβρόβολος. Κατὰ δὲ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, lxxxv), ὀνομάζεται σήμερον ἀπὸ τοῦς Γραικοῦς, Σκόλυμος, Σκόλυμβρος, καὶ Κεφαλάγκαθο. Τὸ τελευταῖον ὄνομα τοῦτο Κεφαλάγκαθο ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην (III, 16) « Σκόλυμος... καυλὸν ἀνίησι » μακρὸν, περίπλεον φύλλων, ἐφ' οὗ ΚΕΦΑΛΗ ἈΚΑΝΘΩΔΗΣ ». Φέρει καὶ ὁ Ἡσύχιος : « Σκόλυμος, ὁ ἐσθιόμενος

» βολβός » και « Σκόλυμος, λάχανον ἄγριον ἀκανθώδες ». Οἱ φυτολόγοι διστάζουν, ἂν ὁ Σκόλυμος τοῦ Διοσκορίδου ἦναι ὁ αὐτὸς μὲ τοῦ Θεοφράστου τὸν Σκόλυμον.

* ΣΚΟΜΒΡΟΒΟΛΟΣ. Ζ. Σκόλυμβρος.

ΣΚΟΜΠΡΪ, Σ. Σκόμπρος. Δ. ὀψάριον ὀνομαζόμενον Σκόμβρος (maquereau), Ἑλλ.

ΣΚΟΝΔΆΠΤΩ, και Σκοντηλῶ, Δ. Σκονταύω και Σκονταύγω, Σ. και Σκοντάπτω, ὡς τὸ γράφει ὁ Μεύρσιος. Οἱ Γραικορ. τῆς ὀγδῆς και ἐννάτης ἑκατονταετηρίδος τὸ ἐπρόφεραν και χωρὶς τὸ σ Κονδάπτω (ἴδ. Μαλαλ. Χρονογραφ. XII, σελ. 309, ἔκδ. 1831). Λέγεται και Σκοντουφλῶ ἢ Σκουντουφλῶ, Προσκόπτω και Προσπταίω, Ἑλλ. (se choquer, heurter contre, se heurter, broncher). « Προσπταίει, σκονδάπτει » λέγει ὁ Ἡσύχιος, τὸ ὁποῖον, διὰ τὴν ἄγνοιαν τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης, ματαίως οἱ κριτικοὶ ἐσπούδασαν νὰ διορθώσωσι. Ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον μαυθάνομεν ὅτι εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ἦτον ἤδη εἰς χρῆσιν τὸ Σκονδάπτω. Ἴσως συνωνυμῆ μὲ τὸ Σκαμβηρίζω τοῦ αὐτοῦ Ἡσυχίου (Ζ. Σκαμπάζω).

Τὸ Σκοντηλῶ παρεφθάρη ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὸ Κονδυλῶ ἢ Κονδυλίζω (vaciller). Τὸ Σκόνδαμμα και γεννα τὸν Κονδυλισμὸν και γεννάται ἀπ' αὐτόν. Ζ. Κονδυλίζω.

ΣΚΟΝΗ, Ζ. Κορνιακτός.

ΣΚΟΝΙΆΖΩ, μεταβ. Σ. καλύπτω μὲ κοινορτόν (couvrir de poussière). 2) Ἀμετάβ. καλύπτομαι ἀπὸ κοινορτόν (être couvert de poussière), οἷον Σκονιάζει ὁ οἶκος, ὅταν δὲν φιλοκαλῆται.

ΣΚΟΝΙΖΩ, μεταβ. Σ. καλύπτω μὲ κοινορτόν, Κονίζω,

Ἑλλ. 2) ῥαίνω μέ λεπτυσμένην ὕλην τινά, Πάσσω Ἑλλ. (saupoudrer), οἷον Σκονίζω μέ ζάχαρην, Σ. μέ πιπέρι, μέ κανέλλαν, Σκονίζω τὸ χαρτίον, Σ. τὸ γραμμένον, δηλαδὴ, διὰ νὰ ξηράνω τὴν μελάνην. Ζ. Κουκίζω, Σκονιάζω καὶ Στουπίζω.

ΣΚΟΝΤΑΪΠΤΩ. ΣΚΟΝΤΑΪΓΩ. ΣΚΟΝΤΑΪΩ. ΣΚΟΝΤΗΛΩ. ΣΚΟΝΤΟΥΦΛΩ. ΣΚΟΥΝΤΟΥΦΛΩ. Ζ. Σκονδάπτω.

ΣΚΟΠΕΛΟΣ, Σ. ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ, Σκόπελος (écueil), Ἑλλ. 2) Σκόπελος, ὄν. κυρ. μιᾶς ἀπὸ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Τὸ ἔθνικόν, Σκοπελίτης.

ΣΚΟΡΔΑΛΟΣ, μέ συνών. Παπαδιά. Σ. Κορυδαλός καὶ Κόρυδος, Ἑλλ. Ὁ Σκορδαλός ἐξηγήθη (Ἄτακτ. I, σελ. 293). Τὸ συνών. (Παπαδιά) πιθανόν ὅτι διὰ τὸν λόφον τοῦ ὀρνέου, περὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγεν ὁ Σιμωνίδης « Πάσαις κορυδαλίσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι » (παρὰ Πλουτάρχ. Πολιτ. παραγγέλμ. § 14, σελ. 70, Κορ.)· διότι ὁ λόφος (huppe) φέρει τινὰ ὁμοιότητα πρὸς τὴν παπαλήθραν τῶν ἱερωμένων (Ζ. Παπαλήθρα), ἢ μᾶλλον πρὸς τὸ βαμβακῶδες ἐξάνθημα πολλῶν ἀκανθῶδων φυτῶν, τὸ ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ὀνομαζόμενον Πάππος, ἢ Πάπος· « Πάποι, αἱ τῶν ἀκανθῶν » ἐξανθήσεις » λέγει ὁ Φώτιος. Παπαδιά λοιπὸν, ὡς ὁ αὐτὸς Σ. τὸ ἐξηγεῖ εἰς τὸ Π. στοιχεῖον, *Lodola capellata*, εἶναι τῶν ζωολόγων ἢ *Alouette huppée*, εἶδος κορυδαλοῦ. Καὶ ἐκ τούτου πιθανολογεῖται ὅτι καὶ Πάππον ἰδίως ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ τοῦτο τὸ εἶδος τοῦ Κορυδαλοῦ· διότι ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους (Ὀρν. 765) ἐξηγῶν τὸ

Φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν, καὶ φανοῦνται φράτορες,

λέγει « Πάππον ὄρνεόν τι εἶναι » χωρὶς νὰ σαφηνίξῃ ὅποῦν ὄρνεον ἦτο. Πιθανόν, λέγω, ὅτι τὴν Παπαδίαν τοῦ Σ. ὠνόμαζαν Πάππον συνεκδοχικῶς, ὡς οἱ Ῥωμ. ὠνόμαζαν Pappus καὶ τὸ βαμβακῶδες ἐξάνθημα (κοινὸν τινῶν φυτῶν ἀκανθωδῶν), καὶ ἰδίως τὸ φυτὸν τὸ ὀνομαζόμενον Ἡριγέρων, Ἑλλ. (sénéçon), ὡς λέγει ὁ Πλίνιος (XIII, 22, § 41, et XXV, 13, § 106).

Ὁ Σκορδαλὸς ὀνομάζεται προσέτι καὶ Χαμοκελάδιον. Ζ. Χαμοκυλάδι.

ΣΚΟΡΔΟΚΕΦΑΛΗ, Σ. (tête d'ail). Ὁ Ἀριστοφάνης (Σφ. 679), τὴν ὀνομάζει διαιρετῶς, « Σκορόδου κεφαλὴν ». Ὁ Ἰπποκράτης, διὰ μιᾶς λέξεως, Μώλυζαν, ἐξηγουμένην ὁμῶς ἀπὸ τὸν Γαληνόν, « Σκόροδον ἀπλὴν τὴν κεφαλὴν ἔχον, καὶ » μὴ διαλυομένην εἰς ἄγλιθας ».

ΣΚΟΡΟΣ. Ζ. Βωτρίδα, σελ. 71.

ΣΚΟΡΠΙΔΙ. Ζ. Σκορπιός.

ΣΚΟΡΠΙΖΩ, καὶ Σκορπῶ, Σ. (disperser). Σκορπίζω οἱ Ἴωνες, καὶ Σκεδάννυμι οἱ Ἄττικοί, κατὰ τὸν Φρύνιχον. Τὸ Σκορπῶ, ἀπὸ τὸ Σκορπέω, δὲν εἶναι βάρβαρον. Πολλὰ ῥήματα εὐρίσκονται καὶ εἰς τοὺς παλαιούς με διπλὴν κατάληξιν εῶ καὶ ἰζω (Ἄτακτ. I, σελ. 131).

ΣΚΟΡΠΙΝΑ. Ζ. Σκορπιός.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ, Σ. καὶ τὸ χερσαῖον φαρμακερὸν ζωύφιον, ὡς καὶ εἰς τοὺς παλαιούς, Σκορπιός, Ἑλλ. (Scorpion), καὶ γένος ὄψαριου, Σκορπιός, Ἑλλ. (Scorpion de mer, καὶ Scorpène). ἔχει καὶ τύπον θηλ. Σκορπίς, Ἑλλ. εἰς τὸν Ἀριστοτέλην, καὶ Σκόρπαινα, Ἑλλ. εἰς τὸν Ξενοκράτην, περὶ τοῦ ὁποῦ ἀμφιβάλλεται ἂν σημαίνῃ τὸ θῆλυ γένος τοῦ σκορ-

πίου, ἡ διάφορον εἶδος ὀψαρίου. Ὁ Βελλώνιος (*De aquatil.* lib. I, pag. 148), ἤκουσε τοὺς Γραικοὺς ὀνομάζοντας Σκορπίδι (ἤγουν Σκορπίδιον) τὸν Σκορπίον, διάφορον ἀπὸ τὴν Σκόρπαιναν, ὀνομαζομένην (ὡς λέγει) Σκορπίναν (*Scorpiņa*). Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. μου., σελ. 97-98.

ΣΚΟΡΠΩ. Ζ. Σκορπίζω.

ΣΚΟΡΣΟΝΕΡΑ, μὲ συνών. Σκούλι, Σ. (*Salsifis d'Espagne*, ἢ *Scorsonère*). Ὁ Λινναῖος ἔδωκεν Ἑλληνικὸν ὄνομα τὸ Τραγοπώγων εἰς ὅλα τὰ *Salsifis*, εἰς τὰ ὅποια περιέχεται καὶ ἡ Σκορσονέρα. Κατὰ τὸν Σπόνιον (*Voyage de la Grèce*, II, pag. 255), ὀνομάζεται Γραικιστὶ καὶ Γαλόχορτον. Σημεῖονε καὶ ὁ Δ. τὸ Γαλόχορτον (καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν Σπόνιον), ἀλλὰ τὸ τάσσει εἰς τὸ γένος τῶν Τιθυμάλων (*Tithymalus spinosus*), οἱ ὅποιοι εἶναι γαλακτώδεις, ὡς ἡ σκορσονέρα. Δὲν ἔχω πρόχειρον τὴν ὥραν ταύτην τὸν Σπόνιον.

Τὸ Σκορσονέρα εἶναι ὄνομα Ἰσπανικόν. Τὸ Σκούλι (ἤγουν Σκούλιον ἢ Σκουλίον), διὰ τὰ γένεια τῆς ρίζης κρεμάμενα ὡς σκουλία (Ζ. Σκουλί), διὰ τὰ ὅποια ὀνομάσθη καὶ Τραγοπώγων. Δὲν ἐξεύρω ἂν ἔχη τὴν κοινὴν μὲ τοῦτον ὁ Τραγοπώγων τοῦ Διοσκορίδου, καὶ ὁ Τραγοπώγων τοῦ Θεοφράστου. Εἰς τοῦτον ὁ ἐκδότης Ἄγγλος (*STACKHOUSE*, pag. lxxxvij) ὀνομάζει τὸν Τραγοπώγονα Γραικιστὶ Λαγογένεια (*barbe de lièvre*), ὡς ὀνομάζουσι οἱ Γάλλοι τὸν *Tragopogon pratensis* τῶν φυτολόγων, *Barbe de bouc*.

ΣΚΟΤΕΙΝΑΔΑ, Σκοτεινάγρα, Σκοτεινιά, Σκοτούφλα, Θηλ. καὶ Σκοτείδι καὶ Σκότος οὐδέτ. Σ. Φέρεται καὶ Σκοτεινοῦ-

ρα, και Σκοτεία, και Σκοτεινάσμα, Δ. Σκότος και Σκοτία, Έλλ. (*ténèbres, obscurité*).

Τὸ Σκοτεινάδα ἢ Σκοτινάδα, ἀπὸ παλαιὸν ἄχρηστον Σκοτινάς *αδύς*, ἤγουν Σκοτινία. Ζ. Μελανάδα.

Τὸ Σκοτεινάγρα, γραμμένον ἀπὸ τὸν Δ. Σκοτηνάγρα, καὶ ἐξηγημένον κακὰ *venatio* (κυνήγιον), εἶναι κατὰ τὸν τύπον τοῦ Νυστάγρα καὶ ἄλλων παρομοίων ἐπιτατικῶν. Ζ. Ἀμελάγρα.

Τὸ Σκοτοῦφλα, ὅθεν ἐπλάσθη καὶ τὸ Σκοντοῦφλα, τὸ Σκόνδαμμα (Ζ. Σκονδάπτω), πιθανὸν ὅτι ἐσυγκόπη ἀπὸ τὸ Σκοτοτούφλα, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀπλοῦν Τούφλα, Σ. ἐχυδαίσθη ἀπὸ τὸ Τύφλα.

Τοῦ Σκοτεινοῦρα ὁ τύπος φαίνεται ἐπιτατικός, σημαντικός τοῦ Βαθῦ σκότος (κατὰ τὸ Ξενούρα ΓΓ. ἀντὶ τοῦ ξένων πλῆθος). Ἰδ. Ἄτακτ. II, σελ. 291. Λέγομεν καὶ Σκοτοούραν, ΓΓ. τὴν ἐλληνιστὶ λεγομένην Σκοτοδίνην (*vertige*), Ἰδ. Ἄτακτ. II, σελ. 330.

ΣΚΟΤΕΙΝΙΑΖΩ, Σ. μεταβ. τὸ σκιάζω (*obscurcir, offusquer*), Σκοτίζω, Έλλ. οἷον Μή με σκοτεινιάζης, ἢ Μή μευ σκοτεινιάζης τὸ φῶς, λέγομεν πρὸς τὸν ἐμποδίζοντα νὰ βλέπωμεν τὸ φῶς. 2) Ἀμεταβ. τὸ παύω νὰ φέγγω, οἷον Σκοτεινιάζει ὁ ἥλιος, ὅτε σκεπάζεται ἀπὸ νέφη. Καὶ ἀπροσώπως, Σκοτεινιάζει, συνών. τοῦ Βραδιάζει, ὅτε ἀφίνει τὸν ὀρίζοντα, Σκοτάζει καὶ Συσκοτάζει, Έλλ. (*il se fait nuit*).

ΣΚΟΤΙΖΩ, ῥῆμ. μεταβ. σημαῖνον τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Σκοτεινιάζω, 2) Ὁ Σ. σημειώνει τοῦτο καὶ τὸ συνών. Τραλίζω, εἰς μόνην τὴν μεταφορ. σημασίαν, τοῦ ζαλίζω ἢ ἐνοχλῶ μὲ πολ-

λοὺς λόγους (étourdir), οἷον Μοῦ ἐσκότισε τὴν κεφαλὴν μὲ τὰς φλυαρίας του.

Τὸ Τραλίζω ἐξηγήθη ἀλλοῦ (Ἄτακτ. I, σελ. 186).

ΣΚΟΤΌΝΩ, Σ. Δ. (tuer), Κτείνω, Φονεύω, Ἑλλ. Ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὸ Ἑλλ. Σκοτόω· ἀλλὰ τοῦτο ἐσήμαινεν εἰς ἐκείνους ὅ,τι σημαίνει καὶ τὸ Σκοτίζω, οἷον τοῦ Πλάτωνος (Πρωταγ. σελ. 339) τὸ « Ὡσπερὶ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πλη- » γείς ἐσκοτώθην τε, καὶ ἰλιγγίασα ». Καὶ ἐπειδὴ ἀμέσως πρὸ τοῦ Θανάτου προηγεῖται Σκότωσις καὶ ἰλιγγίασις τῆς κεφαλῆς, ἐκ τούτου ὁ παρακμ. ἑλλ. ἔκρινεν ἀδιάφορον νὰ σημάνη διὰ τοῦ Σκοτόω τὸ Κτείνω. Εἶπαν οἱ Ἑβδ. περὶ τοῦ δολοφονηθέντος Σισάρα (Κριτ. δ', 21), « Καὶ αὐτὸς ἐξεσῶς ἐσκοτώθη » καὶ ἀπέθανε ». Λέγει καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος (Βιβλιοθ. III, II, σελ. 346, Clavier) « Βληθεὶς ὑπ' ἐκείνου πέτρα κατὰ » τῆς κεφαλῆς πίπτει σκοτωθεὶς ». Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Θάνατος ὠνομάσθη Σκότης, ὡς ἰσορεῖ ὁ Πλούταρχος (Κεφ. καταγραφ. Ἑλλην. §. 20) περὶ τῶν Πριηνέων. Ἐπειδὴ οὔτοι ἔχασαν εἰς τὸν πρὸς τοὺς Σαμίους πόλεμον μέγα πλῆθος πολιτῶν, αἱ γυναῖκες ἔκαμαν ὄρκον αὐτὸν τὸν τόπον, ὅπου ἔγενεν ὁ φόνος « Κατέση γὰρ ὄρκος ὁ περὶ τῶν μεγίστων, Ὁ παρὰ » δρυτὶ σκότος, διὰ τὸ παῖδας αὐτῶν καὶ πατέρας καὶ » ἀνδρας ἐκεῖ φονευθῆναι ». Λέγει καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Σκότος, » ὄλεθρος, Θάνατος ».

ΣΚΟΤΟΎΡΑ. Ζ. Σκοτεινάδα.

ΣΚΟΤΟΎΦΛΑ. Ζ. Σκοτεινάδα.

ΣΚΟΥΒΑΡΙΖΩ. Ζ. Γεβεντίζω.

ΣΚΟΎΒΟΥΛΟΝ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ μικρὰν φιλοκαλίαν (νετ- gettes).

Ἀπὸ τὸ Σκύβαλον, Ἑλλ. τὸ ὁποῖον ὁμοῦς εἰς τοὺς παλαιούς ἐσήμαινε τὴν ἐκ τῆς φιλοκαλίας συναγομένην ἀκαθαρσίαν πλέον παρ' αὐτὴν τὴν φιλοκαλίαν. Ἀνωτέρω ἐσημείωσεν ὁ αὐτὸς Σ. Σάρωμα καὶ τὴν Φιλοκαλίαν (balai), Σάρωτρον, Ἑλλ. καὶ Σαρώματα πληθ. Σ. τὰ συναγόμενα ἀπ' αὐτὴν σκύβαλα (balayures), Σάρματα, καὶ Σαρώματα, Ἑλλ. Τοιαύτην ὁμωνυμίαν ἔπαθε καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Σάρον, σημαῖνον καὶ τὸ Σάρμα, καὶ τὸ Σάρωτρον.

ΣΚΟΥΪΖΩ, Σ. Ἐσημειώθη (Ἄτακτ. I, σελ. 60) ἡ παραγωγή του ἀπὸ τὸ Σκύζω, Ἑλλ. σημαντικὸν φωνῆς σκύλων. Λέγει ὁ Ἡσύχιος « Σκύζουσιν, ἡσυχῇ ὑποφθέγγονται, ὡσπερ » κύνες ». Ἐξενατίας εἰς ἡμᾶς σήμερον συνωνυμεῖ μὲ τὸ Μεγαλοφωνῶ (crier). Ἄλλ' ὁ αὐτὸς πάλιν Ἡσύχιος : « Σκύζει, λυπεῖ, ὀργίζεται ».

ΣΚΟΥΪΛΑ. Ζ. Σκουλί.

ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΟΝ. Ζ. Σκολαρίκιον.

ΣΚΟΥΛΙ. Ζ. Γαλόχορτον καὶ Σκορσονέρα.

ΣΚΟΥΛΙ καὶ Σκουλούδι, Σ. Σκοῦλα, Δ. σύναγμα λιναρίου πρὶν νεσθῆ (flocon de lin, quenouillée). Ὁ Δ. μὴ νοήσας ἀφῆκε τὴν λέξιν ἀνεξήγητον, ἀρκεσθεῖς μόνον εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ ποιητοῦ, ΣΣ.,

Καὶ Βάσαν καὶ ὈΡΚΗΓΟΠΟΥΛΑ γεμάτιν μίαν σακκούλαν,
Κ' οἱ ἄλλες ἐπισεύασιν ΔΙΝΑΡΗΝ ἐν ἡ σκοῦλα.

Ὁ αἰσχρολόγος ποιητὴς ἔγραψεν ὈΡΧΙΔΟΠΟΥΛΑ (testicules), καὶ ΔΗΝΑΡΙΝ (laine). Ἴδε τὰ Προλεγόμενα τοῦ II τόμου τῶν Ἀτάκτων (σελ. η' -ιβ').

Ἡ λέξις Σκουλί, ἀπὸ τὸ Σκόλλυς, Ἑλλ. κεφαλῆς τριχῶν μέρος, διακριμένον ἀπὸ τὰς λοιπάς, ὡς εἶν' ὁ πλόκαμος (tresse),

ἢ καὶ ἀποκομμένον (*touffe de cheveux* ἢ *mèche*), ὡς τὸ ἔκοπταν οἱ ἔφηβοι εἰς τὰς Ἀθήνας προσφέροντες εἰς τὸν Ἡρακλέα· « Οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν Σκόλλυν ἔφηβοι. . . . » εἰσφέρουσι τῷ Ἡρακλεῖ μέγα ποτήριον πληρώσαντες οἴνου , » ὃ καλοῦσιν Οἶνις ἡρίαν, καὶ σπείσαντες τοῖς συνελθοῦσι » διδώσι πιεῖν » (Ἀθην. XI, σελ. 495). Τὴν αὐτὴν γραφὴν φυλάσσει καὶ ὁ Εὐστάθιος (Ὀδυσσ. ε', σελ. 1528) « Οἱ παλαιοὶ καὶ κόσμον γυναικεῖον τὴν πλοκαμίδα εἶναι » δηλοῦσιν, ἣν καὶ Κορυφαίαν φασίν, ἤγουν Κορυφήν. Τὴν » δ' αὐτὴν καὶ Σκόλλυν καὶ Κρέκαν, μετὰ τοῦ ὦ ἢ καὶ » χωρὶς τοῦ ὦ [Κρέκα]. Κεῖται γοῦν ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ταῦτα· » Κρέκαν καὶ Κορυφαίαν τὸ αὐτὸ καὶ Σκόλλυν, » μάλισα δὲ Ἀττικοὶ Πλοκαμίδα ». Εἰς τὸν Ἡσύχιον ἡ γραφὴ διαφορεῖται, ἐπειδὴ λέγει· « Σκολλίς, ΚΟΡΥΦῆ ἢ » ΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ τῶν τριχῶν· τινὲς δὲ μᾶλλον » Πλόκαμον »· ἀλλοῦ δὲ « Μαλλός, τὸ ἔριον, καὶ ἡ καθ- » εἰμένη κόμη, Ὁ ΚΕΚΡΙΞ καὶ Σκόλυς κ. τ. λ. ». Ὅπου, διὰ τὴν ἰσοτιμίαν τοῦ Ἡσύχιου, πρέπει ἴσως τὴν διορθωθῆ ἢ μὲν πρώτη γλῶσσα ΚΟΡΥΦῆ, ἢ ΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ ΜΕΡΙΞ, ἢ δὲ δευτέρα, συμφώνως μὲ τὸν Εὐστάθιον, Ὁ ΚΑΙ ΚΡΕΞ. Καταλελειμμένην μερίδα νοεῖ τὴν ὁποίαν ὁ Εὐστάθιος ὠνόμασε Κορυφαίαν ἢ Κορυφήν, ἤγουν τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς κεφαλῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφίνονται ὀλίγα μαλλία, μετὰ τὴν ξύρισιν τῆς λοιπῆς κεφαλῆς, ὁ Τουρκοχουδαῖσι ὀνομαζόμενος Πελτσές (*toupet du sommet de la tête*).

Ὁ Σκόλλυς ἐσήμαινεν ἔτι (κατὰ τὸν Εὐστάθιον) καὶ κόσμον γυναικεῖον. Ἐκ τούτου ἐγεννήθη καὶ τὸ Σκολαρίκιον ἀπὸ ἄχρηστον ὑποκορ. Σκολλύριον, ἢ Σκολλάριον, χουδαῖσθὲν εἰς τὸ Σκολλαρίκιον. Ὁ Σκόλλυς, ὁ σημαίνων μέρος τί τῆς κόμης, ἐσήμαινεν ἀκολουθῶς καὶ τὸ ἐπάνω

τῶν ὠτίων συσρεφόμενον μαλλίον, τὸ χυθ. λεγόμενον Κατσαρὸν, ἔπειτα καὶ τὸ κρεμασθὲν ἀπὸ ταύτια σόλισμα, ὡς καὶ οἱ Γάλοι, φυλάξαντες τὴν αὐτὴν ὁμωνυμίαν, ὀνομάζουσι Boucle καὶ τὸ Κατσαρὸν, καὶ Boucle d'oreilles τὸ σόλισμα.

Ὁ Σκόλλυς ἢ πλόκαμος οὗτος ὀνομάζεται κοιν. καὶ Σκαμάγκι, Σ. ἤγουν Σκαμάγκιον, ἀπὸ τὸ Καμάκιον, μὲ τὴν εἰς πολλὰ συνήθη προσθήκην τοῦ σ. Φέρει ὁ Ἡσύχιος : « Καμα- » κίς, κοσμάριον, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει • ἐνιοὶ Σύριγγα ». Ζ. Σκαμάγκι.

ΣΚΟΥΝΤΟΥΦΛΩ. Ζ. Σκονθάπτω.

ΣΚΟΥΠΙΖΩ. Ζ. Φιλοκαλῶ.

ΣΚΟΥΡΒΟΪΛΑ. Ζ. Κούρβουλον.

* ΣΚΟΥΤΕΛΟΘΗΚΗ. Ζ. Τοράς.

* ΣΚΟΥΤΙΑ. Ἴδε Ἄτακτ. I, σελ. 60.

ΣΚΡΙΤΟΡΙΟΝ. Ζ. Γραφτήριον.

ΣΚΡΟΦΑ, μὲ συνών. Γουρούνα, Σ. Σκρόφα, μὲ τὸ Ἑλληνικὸν ὼς, Δ. Τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ Ῥωμ. Scrofa (truie), ἀπὸ τὸ Γρόμφα ἢ Γρομφάς Ἑλλ. « Γρομφάς, ὅς παλαιὰ, σκρό- » φα » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Περὶ τοῦ δευτέρου. Ζ. Γουρούνη. — 2) Σκρόφα, Δ. ἔτι ὀνομάζετο καὶ τὸ ζωύφιον ἢ Κουβαρίς (cloporte), ὡς ἐλέγετο καὶ εἰς τὸν παρακμ. λατινισμ. Porcelio ἤγουν χοιρίδιον. Ζ. Κουβαρίδες, καὶ Χιλιποδάρον.

ΣΚΥΒΑΛΑ ὀνομάζει ὁ Σ. τὰς ἀκαθαρσίας τοῦ σιταρίου (paille), ὁ Δ. τὰ χονδρὰ ἄχυρα (chaume) « Σκύβαλα, » κόπρος » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἄλλος δὲ (Ἴδε τὰς εἰς τοῦ Ἡσυχ. τὴν λέξ. Σκυβαλισμὸς σημειώσ.) λέγει : « Σκύβαλα, » τὰ τῆς καλάμης γόνιατα, ἃ παχύτερα πολλῶν (γρ. πολλῶ) » τῶν ἀχύρων εἰσὶ, καὶ παντελῶς ἄχρηστα ».

ΣΚΥΒΙΑ, Σ. Σχεδία, Ἑλλ. (Radeau). Ἀπὸ ἄχρηστον

τὸ Κυμβία ἐκ τοῦ χρηστοῦ Κύμβη, Ἑλλ. « Κύμβη, νεῶς » εἶδος » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Κυμβίον, εἶδος πλοίου » καὶ « Σχεδιά. . . ἡ εἰκαίως πεποιημένη ναῦς ».

* ΣΚΥΘΑΡΙΟΝ. Ζ. Χρυσόξυλον.

ΣΚΥΛΛΟΚΡΟΜΜΥΔΟΝ. Ζ. Σκιλλοκρόμμουδον.

* ΣΚΥΛΟΛΟΓΙΟΝ (la canaille). Ἴδε Διάλογ. δεύτερ. τοῦ Γ. Πάνταξιδ. σελ. 52.

ΣΚΥΛΟΜΟΥΤΣΟΥΝΟΣ, Σ. σύνθ. ἀπὸ τὸ Σκυλος καὶ τὸ Μούτσουνον, Σ. ἤγουν τὸ πρόσωπον (Ἄτακτ. I, σελ. 45 καὶ 322). Κυνώπης καὶ Κυνοπρόσωπος, Ἑλλ. 2) Μεταφορ. ὁ ἀναίσχυτος (effronté), ὁ κατὰ τὸν Ποιητὴν Κυνώπης (Ἰλιάδ. α', 159), ἡ Κυνὸς ὄμματ' ἔχων (Αὐτίθ. 225).

ΣΚΥΛΟΜΥΙΑ (Σκυλόμυγα, Σ. Δ.). Ὁ Δ. τὸ ταυτίζει μὲ τὸ Κυνόμυια, Ἑλλ. Ἄλλ' ἡ Σκυλόμυια τῆς κοινῆς γλώσσης σημαίνει τὸ προσκολλώμενον εἰς τοὺς σκύλους ζώφιον, τὸ καὶ Σκυλόψειρα (ricin ἢ tique des chiens) συνων. λεγόμενον, τὸ ὀνομαζόμενον ἀπὸ μὲν τὸν Ὅμηρον (Ὀδυσσ. ρ', 300) Κυνοραῖς ἤς, ἀπὸ δὲ τοὺς μετέπειτα Κρότων. Ἡ δὲ Κυνάμυια τοῦ Ποιητοῦ (Ἰλιάδ. φ', 394 καὶ 421) εἶναι ἐπιθ. ὑβριστικόν, σημαῖνον τὸν ὑπερβολῆ ἀναίσχυτον, ἄδηλον ἂν ἐμεταφέρθη ἀπὸ ζώφιον, συνών. τοῦ προσηγορικοῦ Κρότων, ἢ ἂν ἐσυντέθη ἐπιθ. ἀπὸ τὸν Κύνα καὶ τὴν Μυῖαν, ὡς δύο ἀναιδέστατα ζῶα. Τοῦτο ἐξηγῶν ὁ Εὐσάθιος (σελ. 243) λέγει « Κυνάμυια δὲ ἡ ἀναιδῆς καὶ θρασεῖα, παρὰ τὴν κύνα καὶ » τὴν μυῖαν, ἀναιδῆ ζῶα καὶ ἄμφω. . . τινὲς δὲ Κυνάμυιαν » φασί, τὴν τῶν κυνῶν μυῖαν, ἥτοι τὸν Κρότωνα ». Ὅπως ἂν ἦναι, οἱ μεταγενέστεροι ἔκριναν τὴν Κυνόμυιαν, ἢ Κυνάμυιαν (Ἄτακτ. I, σελ. 45), τὴν αὐτὴν μὲ τὸν Κρότωνα, ἤγουν τὴν κοινῶς Σκυλόμυιαν.

Οἱ Ἐβδ. (Ἐξόδ. ἡ, 21) ὠνόμασαν μίαν ἀπὸ τὰς πληγὰς τῆς Αἰγύπτου Κυνόμυιαν, ἀν καὶ ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις τὴν ὁποίαν ἠρμήνευσαν Κυνόμυια, ἐμεταφράσθη ἀπὸ τὸν Ἀκύλαν Παμμυῖα, μὲ λέξιν ἀσυνήθιστον, ἀλλ' ὁμως ἐκφράζουσιν ὁπωσδήποτε τῶν Ἑβραίων τὸ δυσεξήγητον בָּרַךְ (Ἄριβ) σημαῖνον, ἀν πισεύσωμεν τοὺς κριτικούς, *mixtura insectorum* (*mélange d'insectes*).

ΣΚΥΛΟΡΟΔΟΝ, Ζ. Κυνόροδον.

ΣΚΥΛΟΣ, Σ. Εἰς τὰ προσημειωμένα (Ἄτακτ. I, σελ. 322) πρόσθεσε καὶ τὸ παροιμιακὸν καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τοὺς Γάλλους, Συμφωνοῦν ὡς ὁ σκύλος μὲ τὴν κάταν (*ils s'accordent comme chiens et chats*), λεγομένην περὶ ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι διχονοοῦν, εἶναι εἰς παντοτινὴν φιλονεικίαν.

* ΣΚΥΛΟΣΤΑΦΥΛΟΝ, Ζ. Στρύχνος.

ΣΚΥΛΟΧΟΡΤΟΝ, Σ. Οἱ περιγηταὶ τὸ ἤκουσαν κοιν. προφερόμενον Βόλχικον, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (Ixviii). Ἄν ἤκουσαν ὀρθά, ἐχυδαίσθη ἀπὸ τὸ Κολχικόν, Ἑλλ. (*Colchique d'automne*), οὕτως ὀνομασθὲν (Διοσκοριδ. IV, 84), διότι εἰς τὴν Κολχίδα ἐφύετο πολὺ. Σκυλόχορτον τὸ προσωνομάσαμεν, ὡς καὶ οἱ Γάλλοι (*Tue-chien*), διότι κτείνονται δι' αὐτοῦ μάλιστα οἱ σκύλοι.

ΣΚΥΛΟΨΑΡΟΝ, Σ. γένος ὀψαρίου (Ἰδ. τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. μου, σελ. 71 καὶ 187). Εἶναι ὁ Γαλεὸς Ἄσερίας τοῦ Ἰκεσίου, ἢ ὁ Ποικίλος τοῦ Ἄριστέλους (*squalus stellaris*).

ΣΚΥΛΟΨΕΙΡΑ, Ζ. Σκυλόμυια.

ΣΚΥΡΟΣ, καὶ ΣΚΙΡΡΟΣ, Δ. καὶ τὸ ἐξηγεῖ Γύφος

(gypse), Σκίρρος και Σκίρος, Ἑλλ. Ἀλλά τοῦτο ἐσήμαινε λίθον, καὶ γενικώτερον ὅλα τὰ ξηρὰ καὶ λιθώδη. Ἐκ τούτου καὶ οἱ ἰατροὶ Σκίρρον (squigre) ὠνόμασαν τὸν γεννώμενον εἰς μέρος τὶ τοῦ σώματος σκληρὸν καὶ ἀναίσθητον, ἢ δυσαίσθητον ὄγκον.

ΣΚΥΡΤΟΣ. Ζ. Κύρτος.

ΣΚΥΦΟΣ, οὐσ. ἄρσ. Σ. μικρὸν πλοιάριον, ὅθεν καὶ τὸ Γερμανικὸν schiff, καὶ τὸ Γαλλικὸν esquif, λέξεις εὐρισκομένη εἰς ὅλας σχεδὸν τῆς Εὐρώπης τὰς γλώσσας, ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Σκύφος, Ἑλλ. εἰς τοὺς ὁποίους ὁμῶς ἐσήμαινε πάντοτε Ποτήριον ἢ Κούπα : « Σκύφος, ποτηρίου εἶδος, ἢ » ἔκπωμα » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ὁ Ὅμηρος Σκύφος, ἄρσ. (Ὀδυσσ. ξ', 112),

Καὶ οἱ πλεσάμενος δῶκε σκύφον ὧπερ ἔπινεν,

ὁ δὲ τραγικὸς Ἴων (παρ' Ἀθην. ΧΙ, σελ. 478) οὐδετ.

——— Οἶνος οὐκ ἔνι ἐν τῷ σκύφει.

Ὅτε λέγω, Πάντοτε, νοῶ ὅτι δὲν εὐρίσκεται εἰς τοὺς σωζομένους παλαιούς συγγραφεῖς Ὁ σκύφος ἢ τὸ σκύφος εἰς σημασίαν τοῦ Πλοῖον· ὅτι ὁμῶς ἐσήμαιναν καὶ τοῦτο, τὸ μαρτυρεῖ ὄχι μόνον ἡ κοινὴ γλῶσσα, φυλάξασα τὴν σημασίαν, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ Ἡρακλέους μῦθος, ὅθεν ἔλαβεν ἀφορμὴν ἡ ὁμωνυμία. Ὁ παράδοξος οὗτος θαυματουργὸς ἐπέρασε τὸν Ὠκεανὸν εἰς χρυσοῦν Δέπας (Ἀπολλοδώρ. Βιβλιοθ. II, 5, § 9), ἤγουν ποτήριον. Τὸ Δέπας καὶ ἄλλα πολλὰ συνώνυμα τοῦ Σκύφου, ὡς Ἀκάτιον, Γαῦλος, Κύμβη, Κάνθαρος, Τριήρης, ἐσήμαιναν εἰς τοὺς ποιητὰς ὁμωνύμως καὶ Πλοῖον καὶ Ποτήριον, ὡς τὸ ἐσημείωσαν καὶ ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ.

ΣΚΩ. Ζ. Σκάζω.

ΣΜΑΓΔΟΣ, οὐσ. ἀρσ. Σ. Δ. Ἐγκαυσον, Ἑλλ. Ὁ πρῶτος τὸ ἐξηγεῖ Smalto (email), ὁ δὲ Δ. ῥωμαϊσι, encaustum, ὡς τὸ ἐρωμαΐσει καὶ ὁ Πλίνιος λαβὼν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας. Λέγει ὁ Πλούταρχος (Ἐρωτ. § 16, σελ. 44, Wytenb.), « Αἱ δὲ τῶν ἐρωμένων εἰκόνες ὑπ' αὐτῆς [ὄψεως] » οἷον ἐν ἘΓΚΑΪΜΑΣΙ γραφόμεναι διὰ πυρὸς, εἶδωλα ταῖς » μνήμαις ἐναπολείπουσι, κ. τ. λ. ». Ἡ λέξις Σμαγδος, ὡς καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ ῥῆμα Σμαγδόνω, Σ. (émailler), ἤγουν ζωγραφίζω μὲ ἀναλυμένα διὰ πυρὸς μέταλλα, δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Smalto, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο παράγεται ἀπὸ τῶν Γερμανῶν τὸ Schmelzen, ἀναλύω (fondre, dissoudre), χωρὶς τὸ σ γραφόμενον ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους To Melt, ὡς ἔλεγον οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, Μέλδω τὸ ἀναλύω διὰ πυρὸς, κατὰ τὸν Ἡσύχιον : « Μέλδει, τήκει, » ἔψει, κ. τ. λ. ».

ΣΜΑΡΑΓΔΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Σμαράγδος, καὶ Μάραγδος, Σηλ. Δ. (émeraude). Λέγεται καὶ οὐδέτ. Μαραγδιον, Σμαράγδος καὶ Μάραγδος, Ἑλλ. Τῶνομα κατὰ τινας, παράγεται ἀπὸ τῶν Περσῶν ἢ τῶν Ἀράβων τὸ Ζουμροῦδ, ὅθεν καὶ οἱ Τουρκοχουδαῖζοντες ὀνομάζουσι τὸ Σμαράγδιον, Ζουμπροῦτι.

ΣΜΑΡΙΔΑ, Σ. Σμαρίς, Δ. Σμαρίς, Ἑλλ. (ἴσ. Picarel). Ἰδ. τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. μου, σελ. 84.

ΣΜΙΓΟΥΣΑ, Σ. Τὴν ὀνόμασεν ἀνωτέρω (σοιχ. Α) καὶ Ἀμίαντον, Ἀμίαντος, Ἑλλ. (Amiante). Τὸ Σμίγουσα εἶναι μετοχὴ μεταβαλμένη εἰς οὐσ. ὄνομ. ὡς καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὄχι ὀλίγα. Ἴσως ὀνομάσθη οὕτως ἢ Ἀμίαντος, διὰ τὴν φύσιν της νὰ σμίγεται, ἤγουν νὰ πλέκεται ἢ νὰ ὑφαίνεται, ὡς τὸ λινάριον ἢ τὸ μαλλίον.

ΣΜΙΓΩ, Σ. συγκερνῶ, ἀνακατόνω (*mêler*), Μίγνυμι, Μιγνύω καὶ Μίσγω, Ἑλλ. Ὁ παρακμ. Ἑλλ. εἶπε καὶ Σμίγω (ὡς λέγομεν σήμερον) ἀπὸ τὸ Θεματικὸν Μίγω, ὡς ἔλεγον καὶ Μικρύνω καὶ Σμικρύνω. 2) Σμίγω ἀμεταβ. καὶ Σμίγομαι, μέσ. τὸ συνανασρέφομαι (*fréquenter, hanter*), οἶον Μὴ σμίγῃς τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, ἢ Μὴ σμίγῃς με τοὺς, κ. τ. λ. Ὅσιν σμίγεται με Τούρκους, Τουρκικὰ ἤθη πρέπει νὰ ἔχῃ, ὡς εἶπε καὶ ὁ Δαυὶδ (ψαλμ. ρς', 35) « Ἐμίγησαν ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἔμαθον τὰ ἔργα αὐτῶν ». Διὰ τοῦτο ἐπαράγγελλε καὶ ὁ Θεογνις (1119)

Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε· κακοῖσι δὲ μὴ ποθ' ὀμάρτει.

3) Σημαίνει ἀκόμη τὴν μίξιν τῶν πολεμούντων εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς μάχης (*en venir aux mains*), οἶον Τὰ στρατεύματα ἐσμίχθησαν, Σ. ἢ Ἐσμιξαν. Καὶ τούτου τοῦ Μιγνύω ὡς καὶ τοῦ Συμμιγνύω παραδείγματα πολλὰ εἰς τοὺς παλαιοὺς πεζοὺς καὶ ποιητὰς, καὶ μάλιστα τὸν Ὅμηρον,

Ὡς τῶν μισγομένων γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε.

4) Καὶ τὴν μίξιν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, οἶον (Ἰλιάδ. τ', 176),

Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι·

ὄθεν καὶ τὸ σύνθ. τὸ σημαῖνον τὴν ἄνομον μίξιν, Αἰμομιξία (*inceste*), Σ. Δ. « Μίξις, κοίτη, συνουσία » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΣΜΙΑΔΑ, Σ. Δ. Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ Σμίλη, Ἑλλ. (*scalpel*).

* ΣΜΙΛΑΓΚΑ. Ζ. Σμιλακία.

ΣΜΙΑΛΑΚΙΑ, Σ. Δ. Σμίλαξ και Μίλαξ, Ἑλλ. Σμιλακίαν ἤκουσε προφερομένην και ὁ Βελλώνιος (*Observat. I, 45*) τὴν Σμίλακα (*liseron*). Ἠκούσθη ὀνομαζομένη και Σμιλάγγα, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράσου (*Stackhouse, pag. lxxvii*). Εἶναι ἡ Σμίλαξ τραχεῖα τοῦ Διοσκορίδου (*IV, 144*). Ἴδου πῶς τὴν περιγράφει ὁ Ἡσύχιος, « Σμίλαξ, κίττοιδὲς φυτὸν ἐλισσόμενον· ἔρπει δὲ αἰεὶ πρὸς τὸ ὕψος, και λεπτοὺς ἀνίησι κλῶνας, και τῶν ἐγγύς ἐσηκόντων » καταδράσεται φυτῶν, ὡς καταπνίγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ ». Διὰ τοῦτο ὀνομάσθη και Περιπλοκάδα. Ζ. Περιπλοκάδα.

ΣΜΙΛΙΓΓΑΣ. Ζ. Μήλιγγας.

ΣΜΙΝΑ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ Πρόβατον διετὲς (*brebis de deux ans*). Δὲν ἔχω πῶς νὰ τὸ ἐτυμολογήσω. Ἴσως ἐξεχουδαίσθη ἀπὸ τὸ Ἀμνὴ, Ἀμνά, Ἀμνάς.

ΣΜΥΡΑΙΝΑ. Ζ. Μουρούνα.

* **ΣΜΥΡΝΑ**, δάκρυον δένδρου τῆς Αἰγύπτου και τῆς Ἀραβίας (*myrrhe*), Σμύρνα και Μύρρα, Ἑλλ.

ΣΟΔΙΟΝ. Ζ. Σώδιον.

* **ΣΟΛΩΜΩΝΙΚΗ**. Βιβλίον ἢ σύνταγμα περιέχον μαγικὰς Θεραπείας, ὀνομασθὲν ἀπὸ τὸν Σολωμῶντα, ὅστις διὰ τὴν πολυποικίλον αὐτοῦ σοφίαν ἐπιστεύετο και μάγος. Ὅτι ἐσώζετο εἰς τοὺς Ἰουδαίους παρόμοιον τι σύνταγμα, ἀναφερόμενον εἰς τὸν Σολωμῶντα, περιέχον Θεραπείας νοσημάτων, ἔχει μόνον διὰ φυτῶν, ἀλλὰ και δι' ἐπωδῶν, ἐξορκισμῶν, και ἄλλων διαφορῶν μαγικῶν πράξεων, μάρτυς αὐτόπτης τὸ ἰσορεῖ ὁ Ἰουδαῖος Ἰώσηπος (*Ἰουδαϊκ. ἀρχαιολογ. VIII, 5, σελ. 339*). Ἀφορμὴν ἔλαβεν ἡ τοιαύτη ὑπόληψις ἀπὸ τὰ περι Σολωμῶντος ἰσορούμενα εἰς τοὺς Ἑβδ. (Γ', Βασιλ. δ', 30-33) « Και » ἐπληθύνθη Σολωμῶν ὑπὲρ πάντας φρονίμους Αἰγύπτου... Και

» ἐλάλησεν ὑπὲρ τῶν ξύλων ἀπὸ τῆς κέδρου τῆς ἐν τῷ
 » Λιβάνῳ καὶ ἕως τῆς ὑσσώπου τῆς ἐκπορευομένης διὰ τοῦ
 » τοίχου κ. τ. λ. ». Ἄν πιστεύσωμεν ἄλλον συγγραφέα, ὁ
 τρεῖς σχεδὸν ἑκατονταετηρίδας μετὰ τὸν Σολωμῶντα βασιλεύσας
 Ἐζεκίας, ἔκαυσε τὸ βιβλίον τοῦτο· τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελε τολ-
 μήσειν, ἂν τὸ ἐπίστυε τοῦ Σολωμῶντος· « Ἦν Σολωμῶντος
 » βίβλος ἱαμάτων πάθους παντός, ἐγκεκολαμμένη τῇ τοῦ ναοῦ
 » φλιαῖ. Ταύτην ἐξεκόλαψεν Ἐζεκίας, οὐ προσέχοντος τοῦ
 » λαοῦ τῷ Θεῷ, διὰ τὸ τὰς Θεραπείας ἐνθένδε τοὺς πάσχον-
 » τας αὐτοὺς κομίζεσθαι, περιορῶντας αἰτεῖν τὸν Θεόν »
 (Ἰδ. Σουίτ. λέξ. Ἐζεκίας).

Ἡ σήμερον ὅμως ὀνομαζομένη Σολωμωνική δὲν εἶν' αὐτὸ
 ἐκεῖνο τὸ ἰσορούμενον ἀπὸ τὸν Ἰώσηπον σύνταγμα, εἴτε ψευ-
 δῶς, εἴτ' ἀληθῶς πισευθὲν τοῦ Σολωμῶντος. Ἀπὸ τὴν φήμην
 ὀρμώμενος δύναται πᾶς ἕνας λαοπλάνος νὰ συντάξῃ καὶ νὰ
 ἐπιγράψῃ Σολωμωνικήν τὰς φλυαρίας του· οὐδ' εἶν' ἴσως κἀνὲν
 ἔθνος ἄμοιρον ἀπὸ τοιαῦτα λαοπλανικὰ συντάγματα. Ἡ Σολω-
 μωνική τῶν Γάλλων ἐπιγράφεται *Clavicule de Salomon*
 (Κλειδίον τοῦ Σολωμῶντος).

Οἱ ἐπονομασθέντες Γ ν ω σ ι κ οί, αἰρετικοὶ τῆς πρώτης ἑκα-
 τονταετηρίδος, μεταξὺ τῶν ἄλλων γοητειῶν φαίνεται ὅτι ἐμετα-
 χειρίζοντο, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Σολωμῶντος. Ἐν ἀπὸ τὰ σωζό-
 μενα λιθάρια (πιθανὸν ὅτι χαραγμένα εἰς χρῆσιν φυλακτηρίων)
 φέρει ἐπιγραφὴν ΙΑΩ ΣΑΛΟΜΩΝ ΣΑΒΑΩΘ (Ἰδ. Ency-
 clopéd. modern. tom. I, σελ. 69). Ζ. καὶ Στοιχεῖον.

ΣΟΝΩ. Εἰς τὰ προλεχθέντα (Ἄτακτ. II, σελ. 342)
 πρόσθεσε, ὅτι ὁ Ὅμηρος ἐμεταχειρίσθη τὸ Σῶς ἐς ι (Σέσω-
 σται) ἀντὶ τοῦ ἦλθεν, ἔφθασε (Ὀδυσσ. χ' ; 28), « Νῦν
 » τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος » τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μεταφρασθῇ
 χωρὶς βίαν, Τώρα ἔσωσεν ἢ ἔφθασεν ἢ ἀπώλειά σου, ἡγουν

Ἦλθε τὸ τέλος τοῦ θανάτου σου, ὡς λέγει μικρὸν κατωτέρω (χ' , 33) « Πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται ».

ΣΟΡΑΡΩ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ Ἐκθέτω εἰς τὸν ἀέρα (aérer), καὶ ἀκολούθως ψυχραίνω, Ψύχω, Ἑλλ. (rafraîchir), ἢ Ξηραίνω (sécher)· « Ψύχειν, ἀνέμω ξηραίνειν· καὶ πνεῖν » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Δὲν ἔχομεν χρεῖαν τῆς καὶ εἰς τοὺς ξένους σπανίου ταύτης λέξεως (Σοράρω), ἔχοντες τὸ Ἀερίζω ἢ Ἐξαερίζω. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Σοράρω, ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν Sorer ἢ Sauger, σημαίνει ὄχι τὴν εἰς ἀέρα, ἀλλ' εἰς καπνὸν ἐκθεσιν, τὴν διὰ τοῦ καπνοῦ ξήρανσιν τῶν ὀψαρίων, ὡς εἶναι τὸ καπνιστὸν ὀψάριον, τὸ ὀνομαζόμενον hareng-sor.

ΣΟΡΙΣ, Δ. Ἐνόμισε, τὸ ἀνύπαρκτον ὄνομα τοῦτο συνών. τοῦ Μάγισσα, πλανηθεῖς ἀπὸ κακὴν γραφὴν τῆς φερομένης μαρτυρίας ἀπὸ τὰ Ὀνειροκριτικὰ τοῦ Ἀχμέτου· « Ἡ ὕαινα εἰς » πρόσωπον φαύλης γυναικὸς κρίνεται, ΚΑΙ ΣΩΡΙΔΟΣ, καὶ » φαρμακίσεως καὶ ΜΑΓΕΥΤΡΙΑ ἄμα »· Ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι ΚΑΣΩΡΙΔΟΣ... καὶ ΜΑΓΕΥΤΡΙΑΣ. Κασωρίδα καὶ Κάσωριν καὶ Κασαύραν, Ἑλλ. ὠνόμαζαν τὴν πόρνην, « Κασαύ- » ρα, κασωρίς, πόρνη » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Κασωρεῖς » (γρ. Κασώρεις) πόρνοι-Κασωρεῖον, πωρνεῖον ». Ὅθεν ἴσως πρέπει νὰ διορθωθῇ ἄλλη γλῶσσα τοῦ Λεξικογράφου, « Ἐπί- » χαρις, ἢ παρὰ Ἀττικοῖς Ἄβρα ». Οἱ κριτικοὶ ὀρθῶς ἔκριναν ἀναγκαίαν τὴν μετάθεσιν τῶν λέξεων, γράφοντες « Ἐπίχαρις » παρὰ Ἀττικοῖς, ἢ Ἄβρα ». Ἀλλ' ἴσως ἔπρεπε νὰ μεταβάλλωσι καὶ τὴν τελευταίαν λέξιν εἰς τὸ ΚΑΣΑΨΡΑ. Εἶναι δηλαδὴ εὐφημισμὸς, κατὰ τοὺς συνήθεις Ἀττικούς εὐφημισμοὺς, ἢ ὀνομασία τοῦ Ἐπίχαρις (fille de joie), ἀντὶ τοῦ Κασαύρα (catin)· Ἐπίχαριν ἐπιθ. ὠνόμασαν τὴν πόρνην καὶ οἱ Ἑβδ. (Ναοῦμ γ', 4) « Πόρνη καλὴ καὶ ἐπίχαρις, ἡγουμένη φαρμάκων, ἢ πωλοῦσα

» ἔθνη ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς, καὶ λαοὺς ἐν τοῖς φαρμάκοις αὐ-
» τῆς », ὅπου βλέπεις καὶ τὴν Φαρμάκισσαν τοῦ Ἀχμέτου.

ΣΟΥΒΛΙΖΩ ἢ ΣΟΥΓΛΙΖΩ. Ζ. Ροφεύω.

ΣΟΥΔΑ, Σ. Δ. Χάραξ, Τάφρος καὶ Ταφρεία, Ἑλλ. (pa-
lissade, retranchement). Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Sudes (pal,
rieu). Ὁ Σ. σημειώνει καὶ συνών. Χαντάκι, λέξιν Τουρκι-
κὴν ταυτόσημον (Χαντάκ), τὴν καὶ Χάνδαξ καὶ Χανδάκιον,
Δ. γραφομένην. Ὄθεν καὶ τὸ κυριωνυμικὸν ὄνομα τῆς Κρητικῆς
πόλεως, Χανδάκη, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ ὄλη ἡ νῆσος ὠνο-
μάσθη Κάνδια (Candie). Εἶναι καὶ ἄλλη πόλις αὐτῆς
ὀνομαζομένη, κατὰ τὸν Μελέτιον (Γεωγραφ. σελ. 409)
Σοῦδα. Πιθανὸν ὅτι τὸ Χαντάκι ἐμορφώθη ἀπὸ
Γραικορ. λέξιν, τὸ Χάνδαξ, δυνατὴν νὰ ἐτυμολογηθῇ ἀπὸ
τὸ Χαίνω, Ἑλλ. ὅθεν καὶ τὸ « Χανδάνειν, χωρεῖν, δέχεσθαι »
τοῦ Ἡσυχίου, καὶ τὸ « Χάσμα, σόμα, ἢ σχίσμα γῆς » ὅποιοι
εἶναι οἱ Τάφροι. Ζ. Τράφος.

ΣΟΥΖΟΥΚΙ, Σ. Ἄλλοῦ λέξ. Μουσόπιττα) τὸ σημειώνει
ὡς συνών. τῆς Μουσοπίττας. Τὸνομα εἶναι Τουρκικόν.
Σουντζοὺκ ὀνομάζουσι οἱ Τοῦρκοι τὴν Μουσόπιτταν (Ἄτακτ.
I, σελ. 192).

ΣΟΥΜΑΚΙ. Ζ. Ροῦδιν.

ΣΟΥΠΡΑΪΛΙΟΝ. Ζ. Συραύλιον.

ΣΟΥΣΑΡΙΖΩ, Σ. Δ. καὶ Σουσάρω, Σ. Ἐκβάλλω τὴν
μύξαν (se moucher). Λέξις ὀνοματοποιημένη ἀπὸ τὸν
ἦχον τὸν γινόμενον εἰς τὴν ἐκβολὴν τῆς μύξας. Συγγενεῦει μὲ
τὸ ὁμοίως ὀνοματοποιημένον Σαυσαρίζω, ἐσχάτως τοπι-
σμένον εἰς τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκδοσιν τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Στεφάνου,
ἀπὸ τὸ « Σαύσαρον, ψίθυρον » τοῦ Ἡσυχίου, καὶ ἴσως ὄχι
καλὰ ἐξηγημένον ἀπὸ τοὺς κριτικούς, ὡς οὐδὲ τὸ ῥηματι-

κόν ὁ Σαυσαρισμός. Ὁ Ἀριστοτέλης (Προβλημ. XXVII, 3) λέγει, περί τῶν ὀργιζομένων, « Ἐπεὶ τό γε ξηρόν πτύειν » καί ὁ ΣΑΥΣΑΡΙΣΜΟΣ, καί τὰ τοιαῦτα, γίνεται διὰ τὴν » ἀναφορὰν τοῦ πνεύματος ἅμα καὶ τοῦ θερμοῦ κ. τ. λ. ». Σαυσαρισμὸν νοεῖ ὁ φιλόσοφος (ἀν δὲν ἀπατώμαι) τὸν ἀπὸ τοὺς Γάλλους λεγόμενον *reniflement*, καὶ Σαυσαρίζω τὸ *renifler* ἢ *renâcler*.

ΣΟΥΦΡΑ. Ζ. Ρούγα.

ΣΠΑΓΜΑ, Δ. Λέξις ἀνύπαρκτος, τὴν ὁποίαν ἐσημείωσε πλανηθεὶς ἀπὸ κακὴν γραφὴν τῆς ἐξῆς μαρτυρίας, « Δὲν « κάθομαι νὰ πειράζωμαι ἐρμηνεύων ἄχρηστα ΣΠΑΓΜΑΤΑ ». Γράφε ΠΡΑΓΜΑΤΑ.

* ΣΠΑΖΩ. Ζ. Σπῶ.

ΣΠΑΘΟΒΟΤΑΝΟΝ, Δ. Ἴρις, Ἑλλ. (*glaïeul*). Ἀπὸ τὸ σπαθοειδὲς σχῆμα τῶν φύλλων, ὡς καὶ τὸ Γαλλ. *glaïeul* ἀπὸ τὸ Ῥωμ. *gladium* (σπάθη). Εἰς τὸν Ἄγγλον ἐκδότῃ τοῦ Θεοφράστου (*STACKHOUSE pag. Ixxx*) ὀνομάζεται Σπαθόχορτον.

* ΣΠΑΘΟΧΟΡΤΟΝ. Ζ. Σπαθοβότανον.

ΣΠΑΝΑΚΙ, Δ. Σ. Ὅσον εἶναι γνωστὸν τὸ φυτὸν σπανάκιον (*épinard*), ἄλλο τόσον ἀγνοεῖται τὸ ἀρχαῖόν του ὄνομα. Εἰς ὅλας τὰς γλώσσας προφέρεται σχεδὸν μὲ τὰ αὐτὰ σοιχεῖα καὶ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὸ Ῥωμ. *Spina* (*épine*), διὰ τὰς ἀκάνθας του. Τινὲς νομίζουν, ἐπειδὴ ἔχει τινὰ σχέσιν μὲ τὸ Σεῦτλον (*bette*), ὅτι εἶναι τὸ ἀπὸ τοὺς Γραικορωμαίους (Γεωπονικ. XII, 1) ὀνομαζόμενον Σευτλομόλοχον. Ὁ Δ. ἐξηγεῖ τὸ Σπανάκι μὲ ἐλληνικὴν λέξιν, Ὁν ὀβλιτον, εὐρισκομένην εἰς μόνον τὸν Ἱπποκράτην, τῆς ὁποίας ὅμως ὄχι μόνον ἡ γραφή

ἀμφιβάλλεται, ἀλλ' οὐδ' εἶναι βέβαιον ἂν ἐνόει τὸ Σπανάκιον ὁ Ἴπποκράτης.

ΣΠΑΡΑΧΝΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Δ. Βράγχιον, Ἑλλ. οἶον τὰ σπάραχνα τοῦ ὄψαριου (branchies ἢ ouïes), ἐλέγετο καὶ Βαράχνιον, Ἑλλ. « Βαράχνια, τὰ βραγχία τῶν » ἰχθύων » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἀπὸ τὸν δεύτερον τοῦτον τύπον ἐγεννήθη τὸ Σπάραχνον, κατὰ τροπὴν δωρικὴν τοῦ β̄ εἰς τὸ π̄, καὶ τὴν συνήθη προσθήκην τοῦ σ.

ΣΠΆΡΓΑΝΟΝ. Ζ. Νινίου.

ΣΠΕΓΓΈΤΙΑ, οὐσ. οὐδέτ. πληθ. μὲ συνών. Γυαλιὰ, Σ. Φεγγίταις, Σ. Φεγγίται μὲ συνών. Δίοπτρα, Δ. Λέγονται καὶ Σφεγγέτια (lunettes, besicles). Ἀπὸ τὸ ὑποκορ. τοῦ Φεγγίτης τὸ Φεγγίτια, ἐγεννήθη τὸ Σπεγγέτια μὲ τροπὴν τοῦ φ̄ εἰς τὸ π̄, καὶ τὴν συνήθη προσθήκην τοῦ σ̄. Φεγγίτης ὠνομάσθη εἰς τὸν παρακμ. ἑλλ. καὶ λατιν. (phengites) καὶ λίθος τις διαφανής, εὐρεθεῖς εἰς τὴν Καππαδοκίαν, διότι ἐχρησίμευεν εἰς ὅ,τι σήμερον χρησιμεύουν τῶν παραθυρίων τὰ ὑάλια (carreaux de vitre). Κατὰ τὸν Πλίνιον (XXXVI, 22), ὁ Νέρων ἀνέγειρε καὶ ναὸν τῆς Τύχης, τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι ἦσαν πλάκες Φεγγίτου, ὥς καὶ μὲ τὰς θύρας κλεισμένας ὁ ναὸς ἔμενε πάντοτε φωτεινός. Ὁ Φεγγίτης οὗτος ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς Ῥωμ. καὶ lapis specularis, ἤγουν Λίθος διοπτήριος, ἢ ὡς τὸν ὠνομάζει ὁ Στράβων (Γεωγραφ. XII, σελ. 540) « Λίθος ὁ εἰς τὰς διόπτρας » ὅθεν ἔπλασαν οἱ Γραικορ. τὸ οὐδέτ. Σπέκλον (συγκόψαντες ἀπὸ τὸ Speculum), καὶ Σπεκλάριον (ἀπὸ τὸ Specularium), κατὰ τὰς φερομένας ἀπὸ τὸν Δ. μαρτυρίας τὰς ἐξῆς : « Σπεκλάριον., » ᾧ τινες ἀντὶ Σπέκλων ἐν ταῖς θυρίσι χρωῶνται· διὸ καὶ Διαφανές » προσαγορεύεται, γυψῶδες ὑπάρχον τὴν οὐσίαν », καὶ

πάλιν « Τὸ Διαφανές δὲ καλούμενον, ὃ Σπεκλάριον ὀνο-
 » μάζουσι Ῥωμαῖοι » καὶ « Σπέκλον τὸ τοῦ Φεγγίτου
 » ὑέλιον ». Φεγγίτην νοοῦν ἐδῶ τὸ Παραθύριον (fenê-
 tre).

ΣΠΕΙΡΙ, μέ συνών. Κουκί, Σ. Κόκκος, Ἑλλ. (grain).
 Ζ. Σπυρί.

ΣΠΕΡΜΑ. Ζ. Σπορά.

ΣΠΕΡΜΟΛΟΓΟΣ, Σ. Φλύαρος, Ἑλλ. (bavard),
 ὡς εἶπεν ὁ Λουκάς (Πράξ. ιζ', 18) « Τί ἂν θέλοι ὁ
 » σπερμολόγος οὗτος λέγειν ; »· « Σπερμολόγος, φλύαρος
 » κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος· ὁ δὲ Φώτιος « Σπερμολόγος,
 » εὐρύλογος, ἀκριτόμυθος κ. τ. λ. ».

ΣΠΙΘΑ, καὶ Ἀσπίθα, Σ. Σπίθα, Δ. Σπινθήρ, Ἑλλ.
 (étincelle).

ΣΠΙΛΑΔΑ. Ζ. Βράκος καὶ Γρέμπανος.

ΣΠΙΝΘΑ. Ζ. Σπίθα.

ΣΠΙΝΟΣ, Σ. Σπίνα καὶ Σπίνος, μικρὸν ὀρνιθάριον, τὸ
 αὐτὸ καὶ τὸ ὀνομαζόμενον Σπίνος καὶ Σπίζα Ἑλλ. (pinson).

ΣΠΙΡΙ. Ζ. Σπυρί.

ΣΠΛΑΓΧΝΑ (viscères). Ζ. Ἐνδόσθια.

ΣΠΛΑΓΧΝΟΝ, Δ. Τὸ εὐρηκεν ἐξηγημένον « Βρύον,
 » ὅπου εὐρίσκεται εἰς τὰ δένδρα ». Ὁ ἐξηγητὴς τὸ ἔλαβεν ἀπὸ
 τὸν Διοσκορίδην (I, 20) « Βρύον, ὑπὸ τινων δὲ Σπλάγ-
 » χνον, εὐρισκόμενον ἐπὶ δένδρων κ. τ. λ. ». Ὁ Σ. (λέξ.
 Moscolo) τὸ ὀνομάζει Μοῦχλα τοῦ δένδρου (mousse).

ΣΠΛΗΝΟΔΑΠΑΝΟΝ, Δ. εἶναι τὸ Ἄσπληνον τοῦ Διο-
 σκορίδου (III, 151). Ὄνομάσθη Ἄσπληνον Ἑλλ. (ὡς καὶ
 ἀπὸ τοὺς Γραικορ. Σπληνοδάπανον), διότι ἐνομιζέτο φθαρτικὸν

τοῦ παραφύσιον μεγέθους τοῦ σπληνός. Εἶναι τῶν φυτολόγων τὸ *Asplenium ceterach* (doradille cétérach). Ὁ Δ. φέρει καὶ λέξιν Σπληνόχορτον, πιθανὸν ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Σπληνοδάπανον.

ΣΠΛΗΝΟΧΟΡΤΟΝ. Ζ. Σπληνοδάπανον.

- * ΣΠΟΡΑ, συνών. τοῦ Σπόρος. 2) Σπορά μεταφορ. Γέννημα, γένος, ὡς λέγουσιν οἱ χυδαῖοι ὑβριστικῶς Διαβόλου σπορά, ἤγουσιν γέννημα ἢ υἱὸς διαβόλου. Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς (Αἴαντ. 1298),

Τοιοῦτος ὢν τοιῶδ' ὄνειδίσεις σποράν;

Καὶ ὁ Εὐριπίδης « Θῆλυν σποράν » τὴν γυναῖκα (Ἔκ. 659),

Ἡ πάντα νικῶσ' ἄνδρα καὶ θῆλυν σποράν.

Οἱ Εὐαγγελισαὶ εἶπαν Σπέρμα, ὡς λέγομεν καὶ ἡμεῖς Διαβόλου σπέρμα, καὶ συνθέτως Διαβυλόςπερμα, Σ. (fils de Satan). Ἄξιοι νὰ ὀνομάζωνται Διαβολοσπέρματα εἶναι ὅσοι κομπάζουσιν εἰς εὐγένειαν, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ Χριστὸς πρὸς τοὺς ἀλαζόνως λέγοντας Φαρισαίους « Σπέρμα Ἀβραάμ ἐσμέν » εἶπεν « Ὑμεῖς ἐκ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ » (Ἰωάνν. η', 33 καὶ 44).

ΣΠΟΡΤΑ, μὲ ἐξήγησιν Σπυρίς, Δ. Σπόρτα μὲ συνών. Ζεμπίλι, Σ. Σπυρίς, Ἑλλ. Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Sporta (panier, cabas). Φέρει μαρτυρίαν ὁ Δ. ἀπὸ τὸν Κεδρηνόν, « Σπόρτα » παρὰ Ῥωμαίοις ἢ Σπυρίς, ἢ καὶ Φίσκος καλεῖται, καὶ « διαφέρωσι τῷ Φίσκον μὲν καλεῖσθαι τὴν ῥάβδω τὴν (γρ. τὴν ῥαβδωτὴν) πλεκτάνην, Σπόρταν δὲ [τὴν] φλοιώδη » (Ζ. Σπυρί). Ῥαβδωτὰς πλεκτάνας νοεῖ τὰ πλεκόμενα ἀπὸ λεπτὰ ῥαβδία, ὡς εἶναι τὰ κλωνάρια τῆς λυγαρέας καὶ ἄλλων παρομοίων, ἀγγεῖα Φλοιώδη δὲ, τὰ πλεκόμενα ἀπὸ φλούδια ἢ φύλλα δένδρων, ὡς εἶναι τὰ ψάθινα. Τὸ Ζεμπίλι εἶναι Τουρ-

κική λέξις (Ζεμπίλ). Τὸ δὲ Φίσκος ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ **Fiscus** ἐκ τοῦ ἀχρήστου Φάσκος, ὅθεν καὶ τὸ Φασκώλιον, Ἑλλ. (Ἰδ. Ἀρποκρατ. λέξ. Φασκώλιον).

ΣΠΟΥΔΆΖΩ, μέ συνών. Πάσχω, Πασχίζω, Πολεμῶ, Σ. Σπουδάζω, Ἑλλ. Καταγίνομαι ἐπιμελῶς εἰς πράξιν ἢ κατόρθωσιν ἔργου τινός (*s'efforcer, tâcher*) οἶον, Σπουδάζω νὰ τὸν καταπείσω - νὰ τὸν φέρω εἰς τὴν γνώμην μου - νὰ πλουτήσω (Ἄτακτ. I, σελ. 249). Ζ. Προσπαθῶ. 2) Ἀσχολοῦμαι εἰς ἐπισήμης ἢ τέχνης τινός μάθησιν (*étudier*), οἶον Σπουδάζω τὴν ἰατρικὴν, τὴν ἀστρονομίαν, τὰ μαθηματικά.

ΣΠΟΥΔΑΪΟΣ, Σ. πρόθυμος εἰς τὴν σπουδὴν (*studieux*). 2) * Σπουδαῖον συνηθέστερον ὀνομάζομεν τὸν γραμματισμένον, τὸν λόγιον (*homme de lettres, savant*), τὸν ὁποῖον οἱ Ἄγγλοι ὀνομάζουσι *Scholar* (ἤγουσι εἰς σχολεῖον διδασχθέντα καὶ σπουδάσαντα). Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν τὸ ἔμεταχειρίζετο καὶ ὁ παρακμ. Ἑλλ. Ὁ Ἀρίστιππος πρὸς τὸν καυχώμενον εἰς λογιότητα καὶ πολυμαθειαν εἶπεν, « Ὡσπερ » οὐχ οἱ τὰ πλεῖστα ἐσθίουτες καὶ γυμναζόμενοι ὑγιαίνουσι » μᾶλλον τῶν τὰ θέοντα προσφερομένων, οὕτως οὐχ οἱ πολλὰ, » ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες, εἰσὶ **ΣΠΟΥΔΑΪΟΙ** » (Διογ. Λαέρτ. II, 71). μάθημα ἄξιον νὰ διδάσκηται συχνὰ εἰς τοὺς νέους. Σπουδαῖον ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα (*probe*), διότι ὁ τοιοῦτος καταγίνεται εἰς τὰ σπουδῆς ἄξια (*choses sérieuses*) καὶ εἶναι ἄξιος καὶ νὰ σπουδάζηται (*être recherché*) ἀπ' ἄλλους · καὶ τοιοῦτον ὑπόθεταν τὸν Λόγιον (*lettré*), ὡς γυμνασθέντα τὸ Λογικόν του, καὶ ἀκολούθως ἀποσρεφόμενον ὅλα τὰ ἄλογα καὶ κτηνώδη · « Σπουδαῖος, σοφός, ἐνάρετος, εὐδόκιμος, ὁ ἀντιδιασελλόμενος τῷ φαύλῳ » λέγει ὁ Σουΐδας.

ΣΠΟΥΔΑΪΩΣ, ἐπίρρ. μὲ συνών. Μὲ σπουδὴν, Μετὰ σπουδῆς, Σ. Σπουδῆ καὶ Σπουδαίως, Ἑλλ. (diligemment, avec empressement), οἶον (Ἀπολλ. ἐν Τύρ.),

Τότες τοὺς ναύταις μὲ σπουδὴν ἐρώτηξε τὴν ὥρην.

ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ, μὲ συνών. Φροντιστήριον, Κολλέγιον, Σ. Λέγεται ἔτι συνηθέστερον καὶ Σχολεῖον (école). Τὸ Φροντιστήριον εἶναι παλαιὰ λέξις. Οὕτως ὠνόμασε τὸ σχολεῖον τοῦ Σωκράτους ὁ ἀλόγως κωμωδῆσας τὸν Σωκράτην Ἀριστοφάνης (Νεφ. 142),

Ἦκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον.

Καὶ εἰς τοῦτο ἀποτείνεται ἡ γλῶσσα τοῦ Ἡσυχίου, « Φροντιστήριον, διατριβή· καὶ τὸ οἶκημα Σωκράτους, καὶ τὸ σχολεῖον· καὶ Μοναστήριον ». Μὴ παραξενίσῃ τινὰ ἡ σημασία Μοναστήριον· Φροντιστήρια ὠνόμαζαν καὶ οἱ Μοναχοὶ τὰ μὲ πτωχῶν ἰδρυτάς, ἢ μὲ μωρῶν χορηγίας, κτισμένα τῶν παλάτια. Ἄν ἐπιθυμῆς νὰ μάθῃς τί ἐφρόντιζαν ἢ τί ἐσπούδαζαν εἰς αὐτὰ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὀσιωτάτους, ἀνάγνωσε τὸ κατὰ Ἡγουμένων ποίημα τοῦ Πτωχοπροδρόμου (Ἄτακτ. I, σελ. 15-37). 2) Σπουδαστήριον, Σ. τόπος οἴκου, ὅπου σπουδάζει, γράφει, θέτει τὰ βιβλία καὶ τὰ χαρτῖα τοῦ ὁ λόγιος, ὁποῖον εἶναι τῶν νομικῶν ἢ δικολόγων (étude, cabinet). Τὸ Κολλέγιον, εἶναι Ῥωμ. λέξις collegium (collège).

* ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΣ ὀνομάζεται ὁ ἔτι εὐρισκόμενος εἰς τὸ σχολεῖον ἢ σπουδαστήριον (étudiant).

ΣΠΟΥΡΓΪΤΗΣ, Σ. Δ. Γερμανιστὶ Sperling (moineau). Στρουθός, καὶ Στρουθίον, Ἑλλ. Ἀπὸ τὸ Πυργίτης τοῦ παρακμ. Ἑλλ. μὲ τὴν προσθήκην τοῦ σ Σπυργίτης, καὶ Σπυργίτης. Μάρτυς ὁ Γαληνός (Tom. IV, σελ. 284)

« Καὶ τῶν ἐν τοῖς πύργοις νεοττευόντων στρουθίων, οὓς
 » ὀνομάζουσι Πυργίτας » καὶ κατωτέρω (Αὐτ. σελ. 343):
 « Καὶ τῶν μικρῶν στρουθῶν, ἐν οἷς εἰσι καὶ οἱ Πυργῖται
 καλούμενοι ». Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι οἱ Πυργῖται θέν εἶναι
 γενικὸν ὄνομα, ἀλλὰ σημαίνει εἶδος τι στρουθίων, ὡς ὠνό-
 μαζαν τινὰς καὶ Τρωγλίτας, διότι ἐφώλευαν εἰς τὰς τρώγλας
 (τρύπας), τοὺς χυδαῖσθέντας ἔπειτα εἰς τοὺς Στρουγλίτας.
 Ὁ Δ. φέρει καὶ παροιμίαν χυδαίαν, « Ὅλα τὰ πουλῖα διαβαί-
 » νουν, καὶ οἱ σπουργίταις ἀπομένουν ».

Σώζεται καὶ ἡ λέξις Στρουθίον, Δ. εἰς τὴν γλῶσσάν
 μας, ὡς καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ σύνθετον, ὁ Στρουθοκάμηλος.

ΣΠΟΥΡΔΕΪΩ, Σ. κινῶ συχνὰ τὰ σκέλη (gambiller).
 Εἰς τὸν Ἡσύχιον εὐρίσκω, « Σπυρθίζειν, σπάσθαι καὶ ἀγα-
 » νακτεῖν, καὶ ΠΥΔΑΡΙΖΕΙΝ, καὶ ΣΦΥΖΕΙΝ ». Ἐξηγεῖ
 δὲ τὰ συνών., « Πυδαρίζειν, τὸ μὴ ἀνέχεσθαι τινός, ἀλλ’
 » ἀποπηδᾶν, χαλεπαίνειν » καὶ « Σφύζει, πηδᾶ ». Ὁ δὲ
 Φώτιος « Σπυρθίζειν, τὸ ἀνασκιρτᾶν ἀπὸ τῶν ὄνων κ. τ. λ. »
 καὶ « Σπυρθίζειν, σφαδάζειν, σφύζειν ». Δέν μένει λοιπὸν
 ἀμφιβολία ὅτι τὸ Σπουρδεύω εἶναι τὸ ἄχρηστον Σπυρ-
 θεύω, Ἑλλ. δεῦτερος τύπος τοῦ Σπυρθίζω, μὲ τροπὴν τοῦ
 ῥ εἰς τὸ ϑ. Τούτου τὸ συνών. ΠΥΔΑΡΙΖΕΙΝ, ὀρθῶς κριθέν
 ἀπὸ τὸν Ἐτυμολόγον (σελ. 696) τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ΠΟΔΑΡΙ-
 ΖΕΙΝ, κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τοῦ ὀ εἰς τὸ ὐ, σημαίνει
 κατὰ λέξιν τὸ Γαλλικὸν Piétiner.

ΣΠΡΆΓΚΑ, Σ. ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Spranga (barre),
 ξύλον ἢ σίδηρον μακρὸν, χρήσιμον νὰ συγκρατῆ καὶ ν’ ἀσφαλίζῃ
 τὰς θύρας, Μοχλὸς, Ἑλλ. Ζ. Στάγκα.

ΣΠΥΡΙ, Σπιρί, Κουκούδι, Σ. Φῦμα, Ἑλλ. (bouton,
 pustule). Ἀνωτέρω δὲ τὸ ἔγραψε διὰ διφθόγγου, « Σπειρί,
 » Κουκί, grano » σημαίνων, τῶν παλαιῶν τὸ Κόκκος, ἢ

Σπέρμα, Ἑλλ. (grain). Ἡ διάκρισις τῆς γραφῆς εἶναι ἀδιάφορος, ἐπειδὴ ἡ λέξις, ἂν καὶ διαφόρου σημασίας, εἶναι τῆς αὐτῆς γενέσεως. Τὸ διὰ διφθόγγου Σπειρίον ὑποκορ. τοῦ Σπεῖρος ἀπὸ τὸ Σπεῖρω (ὡς τὸ Πεῖρος, κοιν. ἀπὸ τὸ Πείρω, καὶ τὸ Τεῖρος, Ἑλλ. ἀπὸ τὸ Τείρω). Ζ. Πασοῦλι. Τὸ δὲ διὰ τοῦ ὕ Σπυρίον, Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ Σπορίον ὑποκορ. τοῦ Σπόρος, Ἑλλ. ἢ ἀπ' αὐτὸ τὸ Πυρίον ὑποκορ. τοῦ Πυρός (froment), Ἑλλ. μὲ τὴν προσθήκην τοῦ σ, Σπυρός, ὡς ὠνόμαζαν τὸν Σῖτον οἱ Ἕλληνες τῆς μεγάλης Ἑλλάδος· « Τοὺς Πυροῦς, Σπυροῦς λέγουσιν οἱ Συρακούσιοι, » παρὰ τοὺς σπόρους » (Ἑτυμολογικ. σελ. 724). Ὄθεν καὶ ἡ ἀνωτέρω Σπυρίς (Ζ. Σπόρτα) ἐσήμαινε πρῶτως καὶ κυρίως, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, Σίτου δοχεῖον, « Σπυρίς τὸ τῶν » πυρῶν ἄγγος », ὡς τὸ ἐξηγεῖ καὶ ὁ Φώτιος, « Σπυρίς, » πυρῶν ἄγγος ». Ἐκ τούτου καὶ τὰ κόπρια τῶν αἰγιδίων, καὶ τοιούτων ἄλλων ζώων, διὰ τὴν ὅπως οὖν ὁμοιότητα πρὸς τὸν πυρὸν ἢ τὰ λοιπὰ σρογγύλα σπέρματα, ὠνομάσθησαν Σπύραθοι, Ἑλλ. Καὶ χωρὶς τὸ σ Πύραθοι, ὡς ὁ Νίκανδρος (Θηριακ. 932),

- Μίγδην ἐν πυράθοισι χέας τρύγα φυρήσασθαι,

τὸ ὁποῖον ὁ σχολιαστὴς ἐξηγεῖ, « Πύραθοί εἰσι τῶν αἰγῶν τὰ » ἀποπατήματα ». Ζ. Βερβελία.

Σπυρίον λοιπὸν, συνών. τοῦ Κουκκίον, σημαίνει τὸ Κόκκος τῶν Ἑλλ. (grain), τὸ χυδ. Κουκκούτσιον, οἶον, ὁ « Κόκκος σινάπεως » τοῦ εὐαγγελιστοῦ (Ματθ. ιγ', 31) λέγεται εἰς τὴν γλῶσσάν μας καὶ Κουκκί σινάπι, καὶ Σπυρί σινάπι. Οὕτω λέγομεν καὶ, Δέν ἔχει Σπυρί γνῶσιν, ἢ Δέν ἔχει Κουκκί γνῶσιν (Ἄτακτ. I, σελ. 247), ἤγουν Εἶν' ὀλότελα τρελός. 2) Σπυρίον,

προσέτι ὀνομάζομεν καὶ τὸ νοσερὸν ἐξάνθημα τοῦ δέρματος, τὸ καταρχὰς σημειωθὲν Φῦμα Ἑλλ. καὶ χυδ. λεγόμενον Κουκκούδιον (ἀπὸ τὸ Κοκκίδιον, Ἑλλ.).

ΣΠΩ, Σ. Ῥήγνυμι ἢ Ῥηγνύω, Ἑλλ. (rompre, casser). Ἀπὸ τὸ Σπάω, Ἑλλ. Σπῶ καὶ Σπάζω (ὡς Ἀτιμῶ καὶ Ἀτιμάζω ἀπὸ τὸ Ἀτιμάω, καὶ ἄλλα παρόμοια). Κατὰ τοὺς Ἕλληνας ἰατροὺς, τὸ μὲν Σπάω ἐσήμαινε διάτασιν τοῦ συνεχοῦς, τὸ δὲ Ῥήγνυμι, τὴν πολλακίς ἀκόλουθον τῆς διατάσεως παντελῆ διάλυσιν τῆς συνεχείας. Διὰ τοῦτο ἀπαντῶνται συχνὰ εἰς τοὺς παλαιοὺς τὰ δύο ταῦτα ῥήματα ἐνωμένα, ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα Ῥήγμα (rupture), Σπᾶσμα, Σπασμὸς, καὶ Σπαδῶν (tiraillement), οἷον « Ἐνίοισι τὰ ΣΠᾶΣΜΑΤΑ οὐκ ἐκπιύσκειται... ἀλλὰ γίνεται ἀλγήματα πολυχρόνια, καὶ καλέουσι ῬΗΓΜΑΤΑ » (Ἱπποκράτ. Περί νούσ. I, 16, σελ. 20. Ἰδ. καὶ Περί Ἀέρ. ὑδ. τόπ. § XX, σελ. 18, ἐκδ. Κορ.). Καὶ πάλιν, « Ἦν δὲ τὸ φλέβιον παντάπασι μὲν μὴ ΔΙΑΡΡΑΓῆ, ΣΠΑΔΩΝ δ' ἐν αὐτῷ ἐγγύνηται, κ. τ. λ. » (Περί νούσ. I, 10, σελ. 13).

Ἡμεῖς σήμερον μεταχειριζόμεθα τὸ Σπάζω ἢ Σπῶ, ἀντὶ τοῦ Διακόπτω, ἢ Συντρίβω, οἷον Μὴ τὸ σύρῃς πολὺ, νὰ μὴ τὸ σπάσης, Ἐσπασες τὸ ποτήριον, ἤγουν τὸ ἐσύντριψες, καὶ ἀμεταβ. Τὸ ποτήριον ἔσπασεν, ἤγουν ἐσυντρίφθη, ἢ ἐράγισε (Ἐρράγη, Ἑλλ.). Μοῦ ἔσπασε τὸ χέριον, τὸ σκέλος, τὴν κεφαλὴν, καὶ μεταφορ. Μοῦ ἔσπασε τὴν κεφαλὴν, σημαίνοντες τὴν προξενουμένην ἐνόχλησιν ἀπὸ πολυλογίαν τινός.

Τῆς τοιαύτης ὁμως χρήσεως (τοῦ Σπῶ ἀντὶ τοῦ Συντρίβω) εὐρίσκονται καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς παραδείγματα, οἷον εἰς τὸν Ἡρόδοτον (VI, 134) περὶ τοῦ Μιλτιάδου, ὅστις πηδῶν

ξεροτρόχαλον ἐσύνηριψε τὸ σκέλος του « Καταθρώσκοντα δὲ » τὴν αἵμασίην, τὸν μηρὸν σπασθῆναι » (*il se cassa la cuisse*). Εἶπε καὶ ὁ Πλούταρχος (Ἄρατ. § 33) περὶ τοῦ Ἄρατου « Ἄπαξ δὲ καὶ τὸ σκέλος ἔσπασε διὰ τοῦ Θριασίου » φεύγων ».

ΣΤΑΒΑΡΑ, Σταβάρια καὶ Σταύαρα, οὐδέτ. πληθ. Δ. Ἀπὸ τὸ Σταυροί, Ἑλλ. (*pieux, pals*). Ὁ Ἡσύχιος, φέρει » Σταυροί, οἱ καταπεπηγότες σκόλοπες, χάρακες, καὶ πάντα » τὰ ἐσῶτα ξύλα, ἀπὸ τοῦ ἐσάναί, κ. τ. λ. ».

ΣΤΑΓΚΑ, μὲ συνών. Τρέσα, Σ. καὶ Τρέτα, Σ. ΓΓ. Στάγγα μὲ ἐξήγησιν Μοχλὸς, Ἑλλ. Δ. (Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 247). Λέξις ξένη (σχεδὸν συνών. τοῦ Σπράγκα), ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν *stange* (*perche, pieu*) τὸ σημαῖνον γενικῶς ῥάβδον μακρὰν, ὡς εἶναι ὁ μοχλὸς, τὸ κοντάριον, τὸ σειλι-
άριον (Στειλαιὸς, Ἑλλ.), τὸ καμάκιον (Κάμαξ, Ἑλλ.) καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἐκ τούτου καὶ τὸ ἐξῆς ῥῆμα Στ α γ κ ὀ ν ω. Σ. (*étayer, barrer*) Στηρίζω, Ἑλλ.

Τὸ Τρέτα, ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν *trait*. Ζ. Ρήκτω.

ΣΤΑΓΚΟΝΩ. Ζ. Στάγκα.

ΣΤΑΘΕΡΟΣ, Σ. Ἐμβριθής, Ἐμπεδόφρων, Σταθερός, Ἑλλ. Σταθερὸν ἄνθρωπον (*solide, constant*) μεταφορ. ὀνομάζομεν τὸν ἐπιμένοντα εἰς τοὺς λόγους καὶ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, τὸν μὴ κλονούμενον ἄλλοτε ἄλλως, ὡς « Κά-
λαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον ».

Ἡ λέξις, ἂν καὶ παλαιά, καταδικάζεται ἀπὸ τὸν Φρύνιχον (σελ. 92), « Σταθερὸς ἄνθρωπος· οὕτως οὐ χρωῖνται οἱ » ἀρχαῖοι... ἀλλ' Ἐμβριθής, κ. τ. λ. ».

ΣΤΑΘΟΡΙ, Σταθοῦρι καὶ Ξαθόρι, ὀνομάζει τὸν Ἀμάραντον, Σ. Σάδορι ὁ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράστου (*Stack-*

house, pag. Ixxvii). Πρῶτος ὁ Πλίνιος (XXI, 8), καὶ μετὰ τῶν Ἑλλήνων πρῶτος ὁ Γαληνὸς ὀνομάζουσι τὸν Ἀμάραντον, (immortelle), ὡς ὀνομάζεται καὶ σήμερον Ἀμάραντος, Ἑλλ. (Amarante), ἀπὸ τὸ Μαραίνω, καὶ τὸ σερητικὸν \bar{a} , ὁ μὴ μαραινόμενος· « Ἀμάραντος, εἶδος φυ- » τοῦ, ἀφ' οὗ σέφανοι πλέκονται » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

Τὸ Ξαθόρι εἶναι φθορὰ τοῦ Σταθοῦρι καὶ Σταθόρι καὶ τοῦτο τοῦ Σταθῶρει, χυθ. συνθεμένου προστακτικοῦ ἀπὸ δύο ῥήματα Σταθί Θεῶρει, ἤγουν Στίκε καὶ βλέπε, διὰ τὸ κάλλος τοῦ φυτοῦ· ὅθεν καὶ οἱ Γερμανοὶ ὀνομάζουσι τὸν Ἀμάραντον Tausendschon (Χιλιόκαλον). Ἴσως ὅμως εἶναι καὶ δευτέρον συνών. τὸ Ξαθόρι, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ σοιχείου, ἀντὶ τοῦ Ἄξαθῶρι, ἤγουν Ἄξιον Θεωρίης. Τὸ Σάθορι τοῦ Ἄγγλου ἐγεννήθη ἀπὸ κακὴν προφορὰν τοῦ λέξαντος ἢ τοῦ ἀκούσαντος.

ΣΤΑΚΕΤΑ, Σ. Ξένη λέξις, σημαίνουσα καρφίον ὀξύ, ὡσεπιπολὺ ξύλινον, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Stecchetto (cheville ἢ brochette), ἢ μάλλον ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν Stechen, τὸ Ἐμπήγω (ficher).

ΣΤΑΚΤΟΝΕΡΟΝ, ΓΓ. συνών. τοῦ Ἀλισία (lessive). Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 291, καὶ 328.

ΣΤΑΛΑ, μὲ συνών. Σταλαγματία, Σ. Σταλαγμός, Σταγῶν, Στράγξ, Ἑλλ. Ἐλέγετο καὶ Στίλη ἢ Στίλα, Ἑλλ. ὅθεν τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν νῦν Ἰταλῶν τὸ Stilla (goutte). Λέγει ὁ Ἡσύχιος· « Στίλα, Στίλη, τὸ οὐδὲν καὶ τὸ τυχόν· » λέγεται δὲ καὶ ὁ σαλαγμός » ἀποβλέπων εἰς τοῦ Ἀριστοφάνους (Σφ. 213) τὸ,

Τί οὐκ ἀπεκοιμηθημεν ὅσον ὅσον σίλην;

τὸ ὁποῖον οἱ Λεξικογράφοι μὴ νοήσαντες ἐνόμισαν ὅτι ἡ Στίλη

πρῶτον ἐσήμαινε τὸ Οὐδέν, καί, κατὰ δεύτερον λόγον, τὸν Σταλαγμὸν, ὅποτε ἐξεναντίας Στίλη εἶναι ὁ Σταλαγμὸς, καὶ μεταφορ. τὸ « Οὐδέν καὶ τυχόν » διὰ τὴν ὀλιγότητα τοῦ σταλαγμοῦ, ὡς καὶ τῶν Γάλλων τὸ ἐπιρρήματικὸν goutte, οἷον je n'y vois goutte, Ἑλληνιστὶ « Οὐχ ὁρῶ ὅσον » σίλην ».

Τὸ δὲ Στάλα ἢ Στάλη τῆς γλώσσης μας ὅτι εἶναι ἄξιον νὰ καταχωρισθῇ καὶ εἰς τὰ Ἑλλην. λεξικά (ὡς καὶ τὸ Στίλη), μαρτυρεῖται ὅχι μόνον ἀπὸ τὸ ἐξ αὐτοῦ Σταλάξω, ἢ Σταλάσσω, Ἑλλ. (distiller, dégoutter), ἀλλὰ καὶ ἀπὸ παράγωγου ὄνομα θηλ. τὸ Σταληθών, Ἑλλ. (συνών. τοῦ Σταλαγμὸς), ὡς ἀπὸ τὸ Ἄλη τὸ Ἄληθών.

ΣΤΑΛΙΚΙΑ, πληθ. οὐδέτ. Σ. Δ. Ὅροι, Ὅρια (termes, limites). Σταλίκιον, ὑποκορ. τοῦ ἀρσ. Στάλιξ, Ἑλλ. Στάλικες λέγονται τὰ ἀνεγειρόμενα σημεῖα εἰς διάκρισιν χωρῶν ἢ τόπων· « Στάλικες, πάσσαλοι, ξύσραι, σῆλαι » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Στηλίδια, οἱ τεθειμένοι ὅροι ».

Στάλικας, Ἑλλ. ὠνόμαζαν καὶ τὰ κοινῶς Πολυθέργια, ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ὀππιανοῦ (Ἄλ. IV, 606), ἤθουν ὀρθὰ ξύλα ἐμπηγμένα καταγῆς, καὶ δικόρυφα, ἐπάνω τῶν ὁποίων ἔσεναν οἱ κυνηγοὶ τὰ δίκτυα, ὡς εἶπεν ὁ Πλούταρχος (Πελοπ. § VIII) « Σκύλακας τε θηρευτικὰς καὶ σάλικας ἔχοντες, ὡς... κυνηγεῖν ὁκοῖεν ».

ΣΤΑΜΑ, οὐσ. οὐδέτ. Δ. καὶ Στέμα Σ. ἀνόρθωσις, ἀνάστασις τοῦ σώματος (érection). 2) Στάμα, Δ. Στάσις, ἢ Παῦσις, Ἑλλ. (pause, cessation). Ῥηματικὸν τοῦ παρκειμένου Ἐσαιμαι, Ἑλλ.

Ἐκ τούτου ἄλλο ῥῆμα παράγωγον Σταματίζω, (aggréter), ὡς ἀπὸ τὸ Θέμα, Θεματίζω, καὶ Σταματῶ (s'aggréter), καὶ κύρ. ὄν. ὁ Σταμάτης, ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἶχαν

οί παλαιοί τὸν Στασῖνον, κύρ. ὄν. ποιητοῦ τῶν Κυπρίων ἐπῶν (Ἰδ. Ἄτακτ. II, σελ. 333).

ΣΤΑΜΑΤΙΖΩ. ΣΤΑΜΑΤῶ. Ζ. Στάμα.

ΣΤΑΜΕΝΙΑ, ἐνικ. θηλ. μέ συνών. Τζερτζεβές, Σ. Τὰ Σταμένα, πληθ. οὐδέτ. μέ ἐξήγησιν « Αἱ τῆς θυρίδος δικλί- » δες » Δ. (*châssis de papier ou de toile*). Ἀπό τὸ Σταμίν, Ἑλλ. Λέγει ὁ Ἡσύχιος « Σταμῖνες, παρασάται. Καί » τὰ ἐπὶ τῆς σχεδίας ὀρθὰ ξύλα, πρὸς ἃ αἱ σανίδες προσ- » ηλοῦνται, ἢ πάσσαλοι· παρὰ τὸ Ἐσάναι ». Ἐκ τούτου καὶ τὰ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Εὐσταθίου εἰς χρῆσιν, Σταμινάρια. Ζ. Σταμινάρια.

Τὸ Τζερτζεβές εἶναι Τουρκικὴ λέξις (Τζερζιβέ).

ΣΤΑΜΙΝΑΡΙΑ, οὐδέτ. πληθ. Δ. ὡς ἐλέγοντο εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐσταθίου (Ὀδυσσ. ἐ, σελ. 1533), « Σταμῖνες, » τὰ ἐν τῷ χεῖλει τοῦ πλοίου ἐξέχοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ » περίτονον τόπου. Καὶ φέρεται ἡ λέξις μέχρι καὶ νῦν ἐν » Λυκίᾳ, ἔνθα Σταμινάρια τὰ τοιαῦτα λέγονται ».

Μὴ τὸ συγχύσης μέ τὴν Σταμεναρέαν τοῦ Πτωχοπρόδρομου (Ἄτακτ. I, σελ. 109).

ΣΤΑΠΕΔΙ, Σ. ἢ καὶ Σκάλα, καὶ Πατήτρα λεγομένη. Ζ. Σκάλα.

Ἀπό τὸ Stapes (*étrier*), πλάσμα τοῦ παρακμ. Λατινισμοῦ κατὰ μίμησιν τῶν Ἴσόπους καὶ Ἴσοπέδη, Ἑλλ. διαφόρου σημασίας λέξεων.

ΣΤΑΠΙΔΑ, Σ. Σταπίς, Δ. διὰ τοῦ π̄, ὡς ὁ Πτωχοπρόδρομος (Ἄτακτ. I, σελ. 282), ἀντὶ τοῦ Σταφίς (*raisin sec*).

ΣΤΑΤΕΡΑ, θηλ. Σ. Δ. Στατέρι, καὶ Κανταρέτο, οὐδέτ. Σ. Σημαίνει τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Καμπανὸς Δ. Ὄθεν καὶ ῥῆμα

Καμπανίζω, Δ. Σ. τὸ ζυγίζω. Οἱ Ἴταλοὶ τὸ ὀνομάζουσι Stadera ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Statera, γέννημα τοῦ Στατήρ, Ἑλλ. Τὰ Γλ. φέρουν « Στατήρ, Statera » καὶ « Καμπα- » νὸς, Stater (γρ. Statera) » καὶ « Statera, ζυγὸς, » σατήρ ». Λέγει καὶ ὁ Φώτιος, « Στατήρ... τὸ ζύγιον » καὶ τὴν αἰτιατικὴν « Στατήρα, καὶ ἐπὶ τῆς ὀλικῆς λέγουσι, καὶ » τὸν σαθμὸν ἀπλῶς ».

Τὸ Κανταρέτο, ὡς καὶ τὸ συνηθέστερον Καντάριον ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ Ῥωμ. centenarius (quintal), ὅθεν ἔλαβαν καὶ οἱ Γραικοὶ τὸ Κεντηνάριον, Δ.

Περὶ δὲ τοῦ Καμπανοῦ, εἶπα (Ἄτακτ. II, σελ. 177) ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ τοῦ παρακμ. λατιν. τὸ Campana. Τώρα προσθέτω, ὅτι καὶ τοῦτο καὶ τὸ Καμπανὸς παράγονται ἀπὸ τὸ Κάμπτω, Ἑλλ. (plier, fléchir) διὰ τὴν γινομένην καμπὴν εἰς τὸ διὰ κανταρίου ζύγισμα. Παρομοίᾳ καμπὴ γίνεται καὶ εἰς τὴν λεγομένην Ζυγαρίαν, ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ τὸ Γαλλικόν τῆς ὀνομα Balance, ἀπὸ τὸ ῥῆμ. Balancer, τὸ Μετακάμπτω, ἤγουν μετακλίνω ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἴσως δὲ καὶ αὐτὸ τὸ fléau ἤγουν τὸ μέρος αὐτῆς, ὅθεν κρέμονται αἱ πλάσιγγες (bassins), συγγενεῦει μὲ τὸ fléchir, ἂν καὶ ἐτυμολογήθη ἄλλως ἀπ' ἄλλους.

ΣΤΑΪΑΡΑ. Ζ. Στάβαρα.

ΣΤΑΥΡΆΓΚΑΘΟΝ. Ζ. Μοσχάγκαθον.

ΣΤΑΥΡΪ, μὲ συνών. Γόφος (γρ. Γόμφος) Σ. τοῦ κοκκά- λου τοῦ μηρίου ἢ κεφαλῆ (hanche), Ἰσχίον, Ἑλλ. (Ἰδ. Ἄτακτ. II, σελ. 406).

ΣΤΑΥΡΟΓΆΤΑΝΟΝ (γρ. Σταυρογαίτανον) Δ. Σύνθ. ἀπὸ τὸ Σταυρὸς καὶ τὸ ἄλλοῦ (Ἄτακτ. I, σελ. 107) σημει- ῶθ' ἐν Γαϊτάνιον. Σταυρογάτανα ἢ Σταυρογαίτανα ὀνομάζονται

αί εἰς σχῆμα σαυροῦ συναρμοσμένοι ταινίαι, με τὰς ὁποίας σολίζουσι τὰ νήπια μετὰ τὸ βάπτισμα.

ΣΤΑΥΡΟΠΑΡΑΘΥΡΑ, πληθ. οὐδέτ. Σ. τὸ σαυροειδῶς πλεκτόν, ἢ καγκελλωτὸν παράθυρον (croisée). Τὸ δὲ πυκνότερα πλεγμένον, ὀνομάζεται καὶ Καφάσιον Σ. Δ. (jalousie), ἀπὸ τὸ Ἀραβικὸν Κεφές.

ΣΤΑΦΝΗ. Ζ. Ἀλφάδι.

ΣΤΑΦΥΛΙΤΖΙ. Ζ. Γλωσσιδί.

* ΣΤΕΒΙΔΑ, καὶ * Στοϊβήδα, καὶ * Ἀστοίβη, καὶ * Ἀφάννα. Στοϊβη, Ἑλλ. Κατὰ τινας, τὸ Poterium spinosum τῶν σημερινῶν φυτολόγων· ἄλλοι ὁμῶς διζάζουσι. Ἴδε τὸν Διοσκορίδην (ἐκδ. Sprengel, τόμ. II, σελ. 498), καὶ τὸν Πίνακα τοῦ Θεοφράστου (ἐκδ. Schneider, λέξ. Φέως). Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Γαληνοῦ, ὀνομάζετο Κολυμβάς ἢ Στοϊβη εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Ζ. καὶ Ἀφάννα.

* ΣΤΕΓΟΣ. Ζ. Στεγωσία.

ΣΤΕΓΩΣΙΑ, Στέγωσις, Στέγη, Σ. Κακῶς γράφεται Στεγωσία, Δ. Στέγος καὶ Τέγος, καὶ Στέγη, Ἑλλ. (toit, toiture). Σῶζεται καὶ τὸ οὐδέτ. Στέγος, ὁποῖον εἶναι τὸ ΒΧ,

Τὸ στέγος δὲ τοῦ κτίσματος τίς νὰ τὸ ἀφηγηται;

ΣΤΕΙΒΑΖΩ. Ζ. Πιλόνω.

ΣΤΕΙΦΤΑΡΙ, οὐσ. οὐδέτ. με συνών. Καβίγα, Σ. (Ζ. Καβίγα). Τὸ δὲ Στειφτάρι, ἴσως ἀπὸ τὸ Στρεπτάριον ἢ Στρυπτάριον, Κόλλοψ, Ἑλλ. ἤγουν τὸ σροφίδιον διὰ τοῦ ὁποίου τιταίνονται αἱ χορδαὶ τῶν μουσικῶν ὀργάνων (clef des instrumens à corde). Ὁ Γαληνὸς (εἰς τὰς Ἐξηγήσ.) φέρει λέξιν ἀπὸ τὸν Ἴπποκράτην με ἐξήγησιν « Στρυβλήν, σρεπτόν τι, ἐν τῷ Περὶ αἱμορ-

» ροίδων και συρίγγων » όπου τινά αντίγραφα φέρουν ὡς ἐπεξήγησιν τῆς πρώτης λέξεως, ἀπὸ τὴν κοινὴν γλῶσσαν, Στρεπτάριον, λέξιν καταχωρισμένην καὶ εἰς τὸν Δ. Ὁ Φοέσιος ἐδιόρθωνε (χωρὶς ἀνάγκην νομίζω), Στροβύλην, ἀντὶ τοῦ Στρύβλην. Ἡ Στρύβλη ἢ Στροβίλη εἶναι ἢ αὐτὴ καὶ ὁ ἄλλου ὀνομαζόμενος ἀπὸ τὸν Ἰπποκράτην « Μοτὸς σρεπτὸς » Μοτάριον δηλαδὴ στυμμένον μακρὸν (tente), διὰ τὰ ἐμβάλλεται εἰς τὰ πληγωμένα ἢ ἐλκωμένα. Στρεπτάριον λοιπὸν δύναται νὰ σημάνη γενικῶς, καὶ τὸ Στρεμμένον ἢ Στυμμένον, καὶ μερικῶς, ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου σρέφεται τί, ὡς εἶναι ὁ Κόλλοψ, Ἑλλ. Ὅπως ἂν ἦναι, τὸ Καθίγα εἶναι ἄλλο παρὰ τὸ Στειφτάριον. Τοῦτο εὐλογώτερον ἤθελ' ἐτυμολογηθῆν Στυπτάριον, ἀπὸ τὸ Στύφω, Ἑλλ. συνών. τοῦ ἀχρήσου Στρύφω, Ἑλλ. τοῦ χρησοῦ Στυφνόω, Ἑλλ. (resserer), ὡς τὸ μαρτυροῦν τὰ ταυτόσημα ἐπίθ. Στυφὸς καὶ Στυφνός, Ἑλλ. (raide, serré).

ΣΤΕΙΧΙΟΝ. Ζ. Στοιχεῖον.

* ΣΤΕΚΕΙ. Ζ. Κοσίζω.

ΣΤΕΚΟΥΛΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Σύμφυτον, Ἑλλ. (la grande consoude). Οὕτω τὸ ἤκουσε προφερόμενον εἰς τὴν Κρήτην καὶ ὁ Βελλώνιος (Observat. I, 18, σελ. 45) Στεκούλι, καὶ ὄχι Ξέκουλι, ὡς τὸ ἤκουσαν οἱ Ἄγγλοι (Stackhouse, pag. Ixxxvi).

Ἀπὸ τὸ Στέκω (Στήκω), ἢ διότι ὁ καυλὸς (tige) στέκει ὀρθὸς ὡς ξύλον, κατὰ τὸν Διοσκορίδην (IV, 9) « Τὸ δὲ » ὄλον ἐστὶ ξυλώδες » ἢ διὰ τὸν ἀνιστάμενον ἀπὸ τοῦ καρποῦ τὴν βάσιν ὀρθοῦ ξύλου (style).

Οἱ παλαιοὶ ἀπέδιδαν εἰς τὸ Σύμφυτον πολλὰς ἀρετάς, καὶ ἐξαιρέτως τὴν δύναμιν νὰ ἐνόνη τὰς πληγὰς τοῦ δέρματος, ὡς

λέγει ὁ Διοσκορίδης « Κολλαῖ καὶ νεότρωτα, καὶ τὰς ἐντερο-
» κήλας ἀποκρατεῖ ». Ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ Ἑλλ. ὄνομα Σύμφυ-
τον, ἀπὸ τὸ Συμφύω, τὸ συγκολλῶ, καὶ τὸ Ῥωμ. Conso-
lida, ἀπὸ τὸ Consolido (consolidere)· ἔτι δὲ καὶ τὸ
Τουρκικόν, Γιαραὸτ, ἤγουν Πληγοβότανον.

ΣΤΕΚΟΥΜΕΝΑ. Ζ. Ὑποσατικόν.

ΣΤΕΛΙΑΡΙ, οὖσ. οὐδέτ. Σ. καὶ τὸ ἐξηγεῖ Μανίκι τοῦ
φτιαριοῦ (manche de pelle). Στελεὸς καὶ Στηλειὸς, μὲ
ἐξήγησιν Manubrium securis (manche de cognée),
Δ. Στελεὸν, Στειλεὸν καὶ Στειλειὸν, οὐδέτ. καὶ Στελεὸς ἢ Στει-
λεὸς, ἄρσ. Ἑλλ.

Ἀπὸ τὸ Στελεὸν (Γερμανιστὶ stile), ἐπλασαν οἱ
Γραικορ. ὑποκορ. Στελεάριον, τὸ ὁποῖον ἀπεχυδαίσθη εἰς
τὸ Στελιάριον, Στελιάριν, Στελιάρι. Ὁ οὐδέτ. τύπος
εἶναι τοῦ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. ε', 236),

Στειλειὸν περικαλλές ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρὸς,

οὕτως ὀνομάζοντος τὴν λαβὴν τοῦ πελέκεως ἢ τῆς ἀξίνης, τὸ
κοινότερον λεγόμενον, * Ἀξιν οκράτημα, (Ἀξίναροκρά-
τημα, Δ.). Ὁ Εὐστάθιος (σελ. 1531), ἐξηγῶν τοῦ Ποιητοῦ
τὸ Στειλειὸν, λέγει « Στειλειὸν δὲ οὐδετέρως τὸ ἐνέμενον
» ξύλον εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ σιδήρου. Καὶ φυλάσσεται μέχρι τοῦ
» νῦν ἡ λέξις, Στειλειάριον λεγομένη παρὰ τοῖς πολ-
» λοῖς ». Οἱ μετὰ τὸν Ὀμηρον ἄρσ. Στελεὸς ἢ Στειλεὸς.
Τὸ δὲ θηλυκόν, Στειλειή, Ἑλλ. σημαίνει (Ὀδυσσ. φ', 422)
τὴν τρύπαν τοῦ πελέκεως, ὅπου ἐμπήγεται τὸ Στειλειόν.
Ὁ Φώτιος μᾶς ἐφύλαξε καὶ τὴν λέξιν τοῦ συνήθως περι-
βαλλομένου εἰς αὐτὸ δέρματος, διὰ τὰ κρατῆται σφιγκτὰ εἰς

τὴν τρύπαν, « Καττὺν, ἀπότριμμα δερματίου βαλλόμενον εἰς » τὴν στελλείαν (ἴσ. στείλειαν), ὅταν μὴ σφίγγῃ ».

Ἀπὸ τὸ Στελιάρι ἐσχηματίσθη καὶ ῥῆμα * Στελιαρίζω, τὸ ξυλοκοπῶ (Ἰδ. Μυθ. Αἰσωπ. συναγ. σελ. 438).

* ΣΤΕΛΙΑΡΙΖΩ. Ζ. Στελιάρι.

ΣΤΕΜΑ. Ζ. Στάμα. 2) Τάσις, ἀνάτασις (extension).

3) Παγίς εἰς ζωγρείαν ὀρνέων (trébuchet).

ΣΤΕΜΜΑ, μὲ ἐξήγησιν, Στεφάνι ἀπὸ λουλούδια, Σ. (couronne de fleurs). 2) Στέμμα μὲ ἐξήγησιν Σκλητάδα, Γένος, Σ. Stemma ὠνόμαζαν οἱ Ῥωμ. (λαβόντες τὴν λέξιν ἀπὸ τοὺς Ἕλλ.) τοὺς ζωγραφητοὺς σφάνους γύρω εἰς τὰς εἰκόνας τῶν εὐγενῶν. Ὅθεν ἔλαβε καὶ τὴν σημασίαν τῆς Σκλητάδας ἢ λέξις (Ζ. Σκλητάδα). 3) Στέμμα δὲ καὶ Στεμματογύριον, Δ. οἱ Γραικοὶ καὶ τὸ Διάδημα Ἕλλ. (diadème).

ΣΤΕΦΑΝΩΜΑ. Ζ. Εὐλόγημα.

ΣΤΗΒΓΩ. Ζ. Στύφω.

ΣΤΗΘΟΔΕΡΝΟΜΑΙ, Σ. Λέγομεν καὶ κομψότερον

* Στηθοκοποῦμαι, κτυπῶ τὸ στήθος διὰ λύπην, Στερνοκοποῦμαι, καὶ Στερνοτυποῦμαι, Ἕλλ. (se frapper la poitrine).

* ΣΤΗΘΟΚΟΠΟΪΜΑΙ. Ζ. Στηθοδέρνομαι.

ΣΤΗΘΟΠΑΝΟΝ. Ζ. Στομαχόπανον.

ΣΤΗΛΙΤΕΪΩ. Ζ. Θεατρίζω.

* ΣΤΗΜΑ. Ζ. Κοσίζω.

ΣΤΗΜΟΝΙΖΩ, Δ. Κατὰ τὸν Εὐστάθιον (Ὀδυσσ. ξ', σελ. 1770) « Ῥάκος μὲν τὸ διερρώγος, Τρίβων δὲ τὸ ἀποβεβληκός » τὰς κροκύδας, εἶτουν κρόκας· ὃ καὶ Στημονίζων (γρ. » Στημονίζον, ἢ Στημονίζειν) οἱ ἰδιῶται φασίν ». Λέξις χρήσιμος εἰς ἐρμηνείαν τοῦ Γαλλικοῦ, montrer la corde.

ΣΤΗΝΩ. Ζ. Τζιτόνω.

ΣΤΙΑ, Σ. Δ. με ἐξήγησιν Φωτιά, Πῦρ, οἶον (Ἀπολλ. ἐν Τύρ.),

Νά πέψη ζιάν εἰς αὐτόν, ποῦ νά τονέ χαλάση.

Ζ. Πῦρ καὶ Πυρωσία.

ΣΤΙΒΆΖΩ. Ζ. Πιλόνω.

ΣΤΙΒΆΛΙΑ, Δ. εἶδος ὑποδημάτων (guêtres), Περικημιδες, Ἑλλ. Εἰς τὸ Λατινικόν του Γλωσσάριον, τὸ ἐτυμολογεῖ ἀπὸ τοῦ παρακμ. Λατιν. τὸ Æstivalia, Δ. Πιθανώτερον ὁμοῦς κατ' ἄλλους ἐτυμολογήθη ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν Stiefel (estivaux, Γαλλ. ἀρχαίκ.) ἐκ τοῦ Ῥωμ. Tibialia (bottines).

ΣΤΙΒΓΩ. ΣΤΙΜΜΑ. Ζ. Στύφω.

ΣΤΙΡΆΚΙ, καὶ ῥῆμα ΣΤΙΡΑΚΌΝΩ. Ζ. Στουράκιον.

ΣΤΙΨΗ. Ζ. Στύφω.

ΣΤΟΙΧΕΪΟΝ, με ἐξήγησιν, Δαίμων, Δ. Παρὰ τὰ τέσσαρα γνωστὰ τῆς ἀρχαίας φυσικῆς στοιχεῖα (Πῦρ, ὕδωρ, Γῆ, Ἄηρ), Στοιχεῖα ὠνόμασαν ἔπειτα, καὶ τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, τοὺς ἀσέρας καὶ ὅλα τὰ οὐράνια σώματα. Καὶ ἐπειδὴ τὰ ἐνόμιζαν ἢ Δαιμόνια (génies), ἢ ἀπὸ Δαιμόνια ἐπισατούμενα, ὡς τοιαῦτα καὶ τὰ ἐλάτρευαν, πιστεύοντες ὅτι εἶχαν ἐπιρροὴν εἰς τῶν ἀνθρώπων τὴν τύχην ἢ τὰς πράξεις. Τὰ ἐδιάκριναν δὲ, οἱ Νεοπλατωνικοὶ μάλις, λαβόντες μετὰ πολλὰς ἄλλας δεισιδαιμονίας ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, εἰς Δαιμόνια ἀγαθὰ, ἢ Ἀγαθοδαίμονας (bons génies), καὶ Δαιμόνια πονηρὰ ἢ κακοποιὰ (mauvais génies), καὶ τὰ ὠνόμασαν ἐξαιρέτως Στοιχεῖα. Τὰ Γλ. φέρουν « Genius, δαίμων, ἢ τύχη ἐκάστου, ΣΤΟΙΧΕΪΟΝ ». Ἐκ τούτου ἐγεννήθη ἡ Ἀστρολογία, ἡ Μαγία, τὰ φίλτρα, ἢ μετὰ ἐπωδὰς ἢ φυλακτῆρια ἰατρεία ἢ καὶ προξένησις

νόσων, εἰς ἓνα λόγον, αἱ παντὸς εἴδους δεισιδαιμονίαι, κ' ἐσκότισαν καὶ τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν, καὶ σκοτίζουν ἀκόμη σήμερον πολλοὺς λαοὺς καὶ αὐτῆς τῆς πολιτισμένης Εὐρώπης. Αὐτοὶ οἱ Γραικορωμαῖοι αὐτοκράτορες δὲν ἔπαυσαν μέχρι τῆς ἀλώσεως νὰ πλανῶνται ἀπὸ τοιαύτας μωρὰς προλήψεις, ὁποίας εἶχαν καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Δύσεως μέχρι σχεδὸν ὅλης τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Ἀπ' αὐτὰς ἐγεννήθη καὶ ἡ περιδότης Σολωμωνικὴ βίβλος (Ζ. Σολωμωνικὴ), μέσον Θουμασὺν εἰς τὰς χεῖρας τῶν λαοπλάνων, νὰ κερδαίνωσι τὰ χρήματα τῶν μωρῶν. Τὰ Στοιχεῖα ταῦτα ὠνομάζοντο καὶ Τελώνια, Δ. καὶ Τελέσματα, Δ. ὅθεν ἐγεννήθη καὶ τὸ Ταλισμάν (talisman) τῶν Ἀράβων καὶ Τούρκων.

Στοιχεῖα σήμερον πιστεύει ὁ ἀπαιδευτος λαὸς τὰ κακοποιᾶ δαιμόνια (lutins, esprits follets), ἢ φάσματα (spectres), καὶ Στοιχειωμένον οἶκον ὀνομάζει τὸν κατεχόμενον καὶ ἐνοχλούμενον (ὡς πιστεύουν) ἀπὸ τὰ τοιαῦτα δαιμόνια οἴκον.

ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΙΖΩ. Ζ. Συνθηκίζω.

ΣΤΟΛΙΔΑΣ (γρ. Στολιδᾶς), Σ. Φιλοκαλλωπιστής, Ἑλλ. (qui aime la parure), ὁ περιεργος εἰς τὴν σολὴν, ὁ ἀγαπῶν νὰ καλλωπίζεται, ὁ αὐτὸς καὶ ὁ Στλιδίτσης τοῦ Πτωχοπροδρόμου (Ἄτακτ. Ι, σελ. 325). Τὸ Θηλ. ΣΤΟΛΙΔΟΥΪ, Σ.

ΣΤΟΜΑΧΟΠΑΝΟΝ, μὲ συνών. Στηθόπανον, Σ. (fichu). Λέγεται καὶ Στομαχικόν. Στηθόδεσμος, Στηθοδεσμῖς, Στηθόδεσμον, καὶ Στροφίον, Ἑλλ.

ΣΤΟΥΒΙΟΣ, μὲ συνών. Πικριάρης, Μελαγχολικός, Σ. Λέξις ξένη, καὶ χυδαῖσμένη προσέτι μὲ τροπὴν σοιχείου, ἀντὶ τοῦ Στούδιος, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Studio, καὶ τὸ παρά-

γωγον **Studioso** (**studieux**), τὸ σημαῖνον τὸν Σπουδαῖον (Ζ. Σπουδαῖος). Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὰ σπουδαῖα, ἀπομακρύνεται φυσικὰ ἀπὸ τὰ μάταια ἢ γελοῖα, ἐκ τούτου καὶ τὸ Στούδιος ἢ Στούδιος ἔλαβε τὴν σημασίαν τοῦ Μελαγχολικός, ἢ μᾶλλον συλλογισμένος, Σύννους, Ἑλλ. (**pensif, sérieux**) « Σύννοια, λύπη, ἔννοια. Σύννους, κατηφής » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΣΤΟΥΪΚΙΟ, Σ. Θήκη, Σ. Θήκη καὶ Θηκίον, Ἑλλ. Καὶ τοῦτο ξενισμὸς Ἰταλικὸς **Stucchio** (**étui**).

ΣΤΟΥΜΠΑΝΙΖΩ. Ζ. Στουπίζω.

ΣΤΟΥΜΠΕΤΖΙ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ **Creta** (**Craie**), ὁμω-
νύμως μὲ τὸ Ῥωμ. **Creta**. Ἀλλὰ τοῦτο ἐσήμαινεν εἰς ἐκείνους,
κυριωνυμικῶς μὲν τὴν Κρήτην νῆσον, μετωνυμικῶς δὲ ὄρυκτὴν
τινὰ γῆν, παρομοίαν τῆς Κιμωλίας γῆς (**terre cimolée**),
διότι εἰς τὴν Κρήτην ἐγενεῖτο ἡ καλλίστη, κατὰ τὸν Ἰσίδωρον
(**Origin. VXI, 1**). Τὸ δὲ Στουμπέτζι εἶναι ἡ **Céruse**
τῶν Γάλλων.

ΣΤΟΥΜΠΙΖΩ, ΓΓ. Λέγεται καὶ Στουπίζω (**piler**),
συνών. τοῦ Κοπανίζω, (Ἄτακτ. I, σελ. 50). Ζ. Στουπίζω.

ΣΤΟΥΠΑ. Ζ. Στουπί.

ΣΤΟΥΠΙ, Σ. Δ. Στουπίον, Στουπεῖον, Στουππίον,
Στούπα, Δ. Στύπη θηλ. καὶ Στύπος, καὶ Στυπίον, οὐδετ.
Ἑλλ. (**étoupe**).

Πρόσθεσε εἰς τὰ προσημειωμένα (Ἄτακτ. I, σελ. 50), ὅτι
Στουπί (Στυπίον), Δ. ὠνόμαζαν ἀκόμη καὶ τὴν βαλλομένην
εἰς τὸν λύχνον ὕλην (**mèche**), καὶ φωτίζη ποτιζομένη ἀπὸ
ἐλαίου « Θρυαλλίς... στυπίον ἐκ βοτάνης, ἤγουν τὸ ἐλλύχνιον »
λέγει ὁ Ἡσύχιος. Στούπαν δὲ θηλ. ὀνομάζομεν τὸ ἀπό-
πανίον, σφογγάριον, ἢ ἄλλην ὕλην τινὰ, βαλλόμενον εἰς τὸ

μελανοδοχεῖον συνήθως, καὶ βαπτισμένον εἰς τὴν μελάνην.

Τὸ Στύπος, Ἑλλ. ἐσυνωνύμει μὲ τὸ Πρέμμον ἢ Στέλεχος, Ἑλλ. κ' ἐσήμαινε κορμὸν δένδρου (tronc), ἢ καὶ καθένα ἀπὸ τὰ παχύτερα ἢ λεπτότερα του μέρη (tige), καὶ πᾶν ξύλον (morceau de bois, bâton), ἐπιτήδειον νὰ τύπτη, νὰ κόπτη ἢ νὰ κοπανίζη. Ὑποκοριστικῶς καὶ ἰδίως Στυπίον, Ἑλλ. ὠνόμαζαν τὸ ἀκατέργασον λινάριον (lin cru), διὰ τὸ ξυλωδές του δηλαδή.

ΣΤΟΥΠΙΖΩ, τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Στουμπίζω (Z. Στουμπίζω), ἤγουν κοπανίζω (piler), ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω Στύπος. Ἄχρηστον ἦτον εἰς τοὺς παλαιούς τὸ Στυπίζω· ἀντ' αὐτοῦ ἔλεγαν Στυπάζω, Ἑλλ. ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον « Στυπάζει, » βροντᾶ, ψοφεῖ, ὠθεῖ » ὡς ἐξήγησε καὶ τὸ συνών. « Τύπτει » ψοφεῖ, κτυπεῖ, κροτεῖ, πλήσσει » καὶ « Τυπάδι, σφυρᾶ ». Τὸ Στυπάζω εἶναι παράγωγον τοῦ Θεματικωτέρου ἀχρήστου Στύπω, τὸ ὁποῖον δὲν διαφέρει σχεδὸν ἀπὸ τὸ Τύπτω πλὴν διὰ τὴν προσθήκην τοῦ ἀρχικοῦ σ, ὡς τὸ συνών. Κτυπῶ, διὰ τὴν προσθήκην τοῦ κ. Ὁμοίως ἐπροσθέσαμεν καὶ τὸ μ εἰς τὸ Στουμπίζω, ὡς ἔλεγαν καὶ οἱ παλαιοὶ Τύπανον καὶ Τύμπανον, ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν Φώτιον « Τύμπανον, τὸ τοῦ » δημίου ξύλον, ᾧ τοὺς παραδεδομένους διεχειρίζετο κ. τ. λ. » καὶ ῥῆμ. Τυμπανίζω (assommer), τὸ ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον ἐξηγούμενον « Τυμπανίζεται, πλήσσεται, ἐκδέρεται, ἰσχυρῶς τύπτεται ». Φέρει καὶ ὁ Φώτιος « Τυμπανίζεται, ξύλω πλήσσεται, κ. τ. λ. ». Ἐκ τούτου πάλιν ἡμεῖς μὲ τὴν προσθήκην τοῦ σ ἐπλάσαμεν τὸ Στουμπανίζω, τὸ ξυλοκοπῶ (bâtonner). 2) Στουπίζω Δ. ἐπιρραίνω τι σουπισμένον, ἤγουν κοπανισμένον λεπτόν, Πάσσω, Ἑλλ. (saupoudrer). Z. Σκονίζω. 3) Στουπίζει,

ἀπροσώπως, συνών. τοῦ Χιονίζει. Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 50.
Z. καὶ Τουλούπα.

ΣΤΟΥΡΆΚΙ, Σ. Ἀπὸ τὸ Στυράκιον, ὑποκορ. τοῦ Στύραξ, Ἑλλ. (Z. Μεντζουβί). Ὁ Στύραξ ἐσήμαινε καὶ τὸ δένδρον, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ῥητινωδὲς δάκρυον (Storax), χρήσιμον εἰς μύρα καὶ θυμιάματα· ἀλλ' ἀπὸ τὸ ξύλον τοῦ δένδρου ἐκατασκευάζοντο, κατὰ τὸν Στράβωνα (XII, σελ. 570), καὶ ἀκόντια « Ἄφ' οὗ καὶ τὰ στυράκινα ἀκοντίσματα, εἰκότα » τοῖς κρανεῖνοις ». Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται καὶ τοῦ Ἡσύχιου τὸ « Στυρακίζειν, κεντρίζειν » (riquer). Καὶ διὰ τοῦτο πιθανὸν ἀκόμη ὅτι ἔγινεν ὁ Στύραξ καὶ συνών. τοῦ Σαυρωτήρ, Ἑλλ. κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡσύχιον, « Στύραξ... σαυρωτήρ » τοῦ δόρατος, καὶ λόγχη· καὶ δένδρον ὁμωνύμως καὶ « θυμιάμα ». Ὁ Φώτιος ἐξηγεῖ τὸν Στύρακα, τὸ κάτω ἄκρον τῆς λόγχης : « Ἡ τοῦ δόρατος ἀρχή, ἐφ' ἧ σπηρίζεται ». Κατ' ἄλλους ὁμως, Στύραξ ἐλέγετο τὸ ἄνω ἄκρον (bout de la lance)· Σαυρωτήρ δὲ, τὸ κάτω, καὶ τοῦτο σιδηροῦν, γὰρ ἐμπήγεται εἰς τὴν γῆν.

ΣΤΟΥΡΆΚΙΟΝ, μὲ ἐξήγησιν « Pampinus, Corymbus, Δ. Ἐλιξ, Ἑλλ. (vrille). Φέρει μαρτυρίαν ἀπὸ τὸν Μοσχόπουλον, « Ἐλιξ... τὸ κατὰ κύκλον σρεφόμενον, ὡς » τὰ κοινῶς Στουράκια ἐλικες λέγονται ». Ἐκ τούτου ἴσως τὸ Στιράκι (γρ. Στυράκι) τοῦ Σ. τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ torchio (pressoir), ἀπὸ τὸ torcere (tordre), τὸ σρέφω, τυλίσσω, Ἑλλ. ὡς εἶναι τῶν φυτῶν οἱ Ἐλικες, αἱ ὑποκορ. οὐδέτ. λεγόμεναι Ἐλίκια, καὶ χυδ. Λίκια, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ἑσοιχείου (ὡς λέγομεν καὶ Ρίκια, ἀντὶ τοῦ Ἐρίκια, ὑποκορ. τοῦ Ἐρείκη). Z. Λίγκιον καὶ Ψαλίδες.

ΣΤΟΥΡΝΈΛΙ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ γένος τι σύκων. Ἴσως τὰ μικρὰ ὀλοσ-ρόγγυλα σύκα, ἀπὸ ἄχρηστον ὑποκορ. Τορνύλλιον,

μέ τήν συνήθη προσθήκην τοῦ σ. « Τόρνος... ὧ τὰ σρογγύλα » σχήματα περιγράφεται » κατά τόν Ησύχιον.

ΣΤΡΑΒΟΒΛΕΠΩ, μέ συνών. Στραβοθωρῶ, Στραβοκοιτάζω, Στραβομματιάζω, Σ (regarder de travers). 2) Στραβοβλέπω, κ. τ. λ. μεταφορ. σημαίνουν Βλέπω μέ ψυχῆς διαθέσιν ἐχθρικήν, ὡς ἔλεγαν καί οἱ ἀρχαῖοι Λοξόν βλέπειν, ἢ ὁ ρᾶν. Ὁ Σόλων παραπονούμενος, ὅτι δέν ἤρεσε τινάς ἡ νομοθεσία του (παρὰ Πλουτάρχ. Σόλ. § 16) λέγει,

————— Νῦν δέ μοι χολούμενοι,
Λοξόν ὀφθαλμοῖς ὀρῶσι πάντες ὡσε δῆϊον.

Παρόμοια εἶπε καί ὁ Ἀνακρέων (ᾠδ. 61)

————— Τί δή με
Λοξόν ὄμμασι βλέπουσα
Νηλεῶς φεύγεις;

ΣΤΡΑΒΟΘΩΡῶ, Σ. ἤγουν Στραβά θωρῶ, ἀπό τὸ Στραβός, τὸ σημαῖνον εἰς μέν τοὺς παλαιούς τὸν κοινῶς Ἀλλήθωρον, Σ. (louche), εἰς ἡμᾶς δὲ σήμερον τὸν Τυφλόν (aveugle). Ζ. Στραβοβλέπω.

* ΣΤΡΑΒΟΚΟΛΙΖΩ, συνώνυμ. τοῦ Στραβολαιμίζω καὶ Στραβολιγικίζω. Πιθανόν ὅτι ἡ σύνθεσις ἐχυδαίσθη ἀπὸ τὸ Στραβός, Ἑλλ. καί τὸ Ἰταλικόν collo (cou), τὸ σημαῖνον τὸν λαιμόν. Ζ. Τζαμπουνίζω.

ΣΤΡΑΒΟΚΥΤΤΑΖΩ (Στραβοκοιτάζω, Σ.). Τὸ ἀπλοῦν Κυττάζω ἐτυμολογήθη ἄλλοῦ (Πρόθρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. σελ. 46'—47') ἀπὸ τὸ Κυπτάζω, Ἑλλ.

ΣΤΡΑΒΟΛΙΓΚΙΑΖΩ. Ζ. Λίγκι.

ΣΤΡΑΒΟΜΜΑΤΙΑΖΩ, ἤγουν Στραβά ὀμματιάζω. Ζ. Στραβοβλέπω.

ΣΤΡΑΒΟΪΥΛΛΑ, Δ. Οὕτως ἐξηγεῖ τὸ Ἀμφιμήτρια, Ἑλλ. τῶν παλαιῶν, τὰ κυρτὰ δηλαδή ξύλα τοῦ πλοίου τὰ ἀναβαί-
νοντα ἀπὸ τὴν τρόπιν (carène) ἐκ τῶν δύο μερῶν, καὶ σχη-
ματίζοντα τὴν μῆτραν, ἤγουν τὴν κοιλίαν τοῦ πλοίου· ὅθεν
ὠνομάζοντο καὶ Ἐγκοιλία, Ἑλλ. « Ἀμφιμήτρια, τὰ μετὰ τὴν
» τρόπιν τῆς νεῶς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐπιτιθέμενα » λέγει ὁ
Ἡσύχιος.

ΣΤΡΑΒΟΠΑΤΩ, Σ. Κενεμβατέω, ὦ, Ἑλλ. (faire un
faux pas).

ΣΤΡΑΒΟΣ, Σ. ὁ τυφλὸς (Ζ. Στραβοθωρῶ). 2) Ὁ
Στρεβλὸς (Ἰδ. Ἄτακτ. II, σελ. 335). 3) Μεταφορ.
Στ ρ α β ἄ ὀνομάζομεν ἐλα τὰ θυσυχηῖ, τὰ συμβαίνοντα παρὰ
τὴν θέλησίν μας, οἶον, Ὅλα μοῦ ἤλθαν στραβά (Αὐτόθ.
σελ. 409), ὡς εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς (Ἄντιγ. 1344),

Πάντα γὰρ
Λέχρια, τὰν χεροῖν,
Τά τ' ἐπικρατί μοι,
Πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο,

Λέχρια ὀνομάζων τὰ Στραβά, « Λέχριον, πλάγιον, λοξὸν »
λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΣΤΡΑΓΑΛΙΝΟΣ. Ζ. Γαρδέλι καὶ Σκαθί.

ΣΤΡΑΓΓΙΖΩ, ῥῆμι. μεταβ. (Ζ. Ζίφω), οἶον οἱ Ἑβδ.
(Λευϊτ. α, 15) « Καὶ σραγγιεῖ τὸ αἷμα πρὸς τὴν βάσιν
» τοῦ θυσιασῆριου ». 2) Στ ρ α γ γ ῖ ζ ω ἀμετάβ. (dégoutter,
distiller), οἶον Σφίξε το καλά, νὰ σραγγίση δλον.
3) Καὶ μεταφορ. τὸ Φθίνω ἢ Τήκομαι, Ἑλλ. (maigrir,
se consumer).

ΣΤΡΑΓΛΙΟΝ. **ΣΤΡΑΓΛΩΜΑΛΩΤΑΡΙΟΝ**. Ζ. Στραμ-
πούδα.

ΣΤΡΑΜΠΟΥΔΑ, Σ. τὸ ἐξηγεῖ ὡς συνών. τοῦ Ἀχυρό-

στρωμα. Λέξις βάρβαρος, ἀπὸ τὸ Ῥωμ. **Stramentum** (Χόρτος, Ἑλλ.), τὸ αὐτὸ σχεδὸν σημαῖνον καὶ τὸ Στραγλωμαλωτάριον, Δ. (ἤγουν στρωμα μάλλινον ἢ μαλλωτόν), καὶ Στραγλίον, Δ. ἀπὸ τὸ Ῥωμ. **Stragulum** (Στρωμνή, Ἑλλ.). Ζ. Ἀχυρόστρωμα, καὶ Χορτόστρωμα.

ΣΤΡΆΝΙΟΣ, μὲ συνών. Παράξενος, Σ. Λέγεται καὶ *Δύστροπος. Δύσκολος καὶ Δύστροπος, Ἑλλ. Λέξις Ἰταλικὴ **Stranio**, ἀπὸ τὸ Ῥωμ. **extraneus** (*étranger*), ὁ ξένος, καὶ μεταφορ. ὁ παράξενος (*étrange, bizarre*), ἤγουν ὁ μὴ συμφωνῶν μὲ τὰ κοινὰ ἔθη καὶ ἦθη. Ἐκ τούτου καὶ ῥῆμ. ἀμετάβ. Στρανεύω, μὲ συνών. Γίνομαι στράνιος, ἢ παράξενος, Σ. Ἰδε κατωτέρ. Προσθ. καὶ Διορθ. λέξ. * Δυστροπεύω.

ΣΤΡΆΤΑ. Ζ. Δρόμος. Ἰδ. καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 181 καὶ 214.

ΣΤΡΕΒΛΌΝΩ. Ζ. Σκαμπάζω.

* ΣΤΡΕΠΤΆΡΙΟΝ. Ζ. Στειφτάρι.

ΣΤΡΕΦΟΚΈΡΙΟΝ. Ζ. Στριφοκέρι.

ΣΤΡΊΓΚΑ, οὐσ θηλ. μὲ ἐξήγησιν **Strenga**, Σ. (*lacet*), Σ. Στρίγγα μὲ τὸ Ἑλλ. Σφαιρωτήρ, Δ. « Σφαιρωτήρ, σαν- » δαλίου ζινύχιον, οἷον τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος » λέγει ὁ Φώτιος. Ζ. Ζινίχιον.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ * Στρίγξ (τοῦ ὁποίου ἡ αἰτιατικὴ, Στρίγγα, ἐμεταπλάσθη εἰς ὀνομαστικὴν) ἐσώζετο εἰς τοὺς παλαιούς, ὡς σώζεται ἄλλος τούτου τύπος, ἢ Στράγξ, Ἑλλ. ὁ μὲ πιεσμὸν καὶ σφίγγειν ἐκθλιδόμενος σαλαγμὸς, ὅθεν καὶ ῥῆμα Στραγγίζω καὶ Στραγγεύω, Ἑλλ. (*exprimer*). « Στραγγίζει, πιέζει » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Εὐλόγως λοιπὸν ὀνομάσθη Στρίγξ τὸ σφίγγον καὶ πιέζον τὸν πόδα λωρίον τοῦ ὑποδήματος. Καὶ τοῦτο νοεῖ ὁ Κωμικὸς (Ἄριστοφάν. Λυσ. 416), λέγων,

Ω σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς
Τὸ δακτυλίδιον ΠΙΕΖΕΙ τὸ ζυγόν,

ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν σχολιασὴν, « Ζυγὸς γὰρ καλεῖται ὁ » περιεκείμενος τοῖς γυναικείοις σανδαλίοις ἱμάς, κ. τ. λ. ». Ὁ ἱμάς ἢ τὸ λωρίον τοῦτο ἐλέγετο καὶ Στρέφος, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Στρέφος, σρέμμα, βύρσα, Δωριεῖς » καὶ « Στρέφωσις, κάλυψις ἀγγείων δέρματι γινόμενη ». Ὅτι δὲ εἶχαν καὶ ῥῆμα *Στρίγγω, Ἑλλ. πιστοποιεῖται ἀπὸ τὸ Ῥωμ. *Stringo* (*serrer*) τὸ σφίγγω ἢ πιέζω. Ζ. Σύρτης.

ΣΤΡΙΓΓΙΑ, οὐσ. Θηλ. μὲ συνών. Τομάρι σριγγιτικόν, Σ. Στριγγιά, μὲ ἐξήγησιν, Τὸ τῆς ἀγρίας αἰγὸς δέρμα, Δ. (*courroie de chamois*). Ἀγρία Αἰξ εἶναι τῶν παλαιῶν ἢ Κεμάς, Ἑλλ. ὅθεν ἐπλάσθησαν τὸ Γαλλ. *Chamois*, τὸ Ἰταλ. *Camoscio* καὶ τὸ Γερμαν. *Gemse*.

ΣΤΡΙΓΛΑ, ἐπίθ. Θηλ. Σ. Δ. ἀπὸ τοῦ παρακμ. Λατιν. τὸ *Striga* (*sorcière*)· τοῦτο δὲ ἀπὸ ἀρχαιότερον ἄλλο τὸ *Strix*, ἐκ τοῦ Στριξ ἢ Στρίγξ, Ἑλλ. Φέρει μαρτυρίαν ὁ Δ. ἀπὸ τὰ Γλ. « *Striga*, ΛΑΙΣΤΡΥΓΩΝ, καὶ γυνή φαρμακίς ». Ὅπου ἴσως ἐγράφετο ὈΛΟΛΥΓΩΝ, ἐπειδὴ ἄλλα Γλ. φέρουν « *Striga*... γένος ὀρνέου » καὶ « *Strix*, ὀλολυγών ». Ἡ ὀλολυγών εἶναι ἢ *Ulula* (*chat-huant*) τῶν Ῥωμ. τὴν ὁποῖαν ἴσως νοεῖ καὶ ὁ Ἡσύχιος : « Στρίγλος... Καλεῖται δὲ » καὶ *Νυκτιβόα*· οἱ δὲ *Νυκτικόρακα* ». Τὸ ἀρσ. Στρίγλος, Σ. Δ. ἐξηγεῖται Γόης, Ἑλλ. (*sorcier*), Δ. Συνηθέστερον ὅμως εἰς ἡμᾶς εἶναι τὸ Θηλ. Στρίγλα, μεταφορ. λεγόμενον περὶ γραϊδίου περιέργου καὶ λαλοῦ, ὡς λέγουν οἱ Γάλλοι *vieille sorcière*, ἢ *vieille folle*.

ΣΤΡΙΝ, Δ. Ἐσημείωσε λέξιν ἀνύπαρκτον, πλανηθεὶς ἀπὸ κακογραφήμενην μαρτυρίαν « Ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἦλθε τὸ » νόσημα... ἀπὸ τοῦ ΣΤΡΙΝΟΣ » ἀντὶ τοῦ ΣΠΛΗΝΟΣ.

ΣΤΡΙΣΠΑΙ, Δ. καὶ τοῦτο ἀνύπαρκτον, ἀπὸ κακὴν γραφήν

τοῦ ΘΡΪΣΠΑΙ, χυδαῖσμένου ἀπὸ τὸ Θρίπες, πληθ. τοῦ Θρίψ, Ἑλλ. Ζ. Βωτρίδα, σελ. 69.

ΣΤΡΙΦΟΚΕΡΙ, Δ. Τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Βελλώνιον (Observ. I, 13-14, σελ. 33 καὶ 36), ὅσιν ἴδε καὶ ἤκουσεν εἰς τὴν Κρήτην γένος προβάτων, ὀνομαζόμενον Στριφοκέρι, διὰ τὸ σχῆμα τῶν κεράτων, ὀρθῶν μὲν, ἀλλ' ἐλικοειδῶς, ἢ μᾶλλον κοχλιοειδῶς (en vis) σρεμμένων. Εἶναι τῶν παλαιῶν ὁ Στρεψίκερος, Ἑλλ. ὄθεν τὸ Στρεφοκέριον καὶ Στριφοκέριον.

ΣΤΡΟΒΑ, με συνών. Στροῦβα καὶ Στρούμπα, Δ. Βέμβιξ, Ἑλλ. (toupie, sabot). Φέρει καὶ μαρτυρίαν ἀπὸ τὸν Εὐ-σάθιον ταύτην, « Τὴν παιζομένην βέμβικα, ἦν καὶ Στρόβαν » βούλονται λέγειν οἱ ἰδιωτίζοντες ». Ἰδ. καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 290.

ΣΤΡΟΒΪΛΑ, οὐσ. θηλ. με συνών. Στρόβιλος, Ἄνεμοσρό-βιλος, ἀρσ. Σ. (ouragan), Στρόβιλος, Θύελλα, καὶ Λαί-λαψ, Ἑλλ. (Ζ. Σίφουνας). Κατὰ τὸν Φρύνιχον (σελ. 176) « Οἱ ἀρχαῖοι, τὴν βίαιον τοῦ ἀνέμου εἴλησιν καὶ συσροφὴν » Στρόβιλον καλοῦσι καὶ συσροβιλῆσαι τὸ σρέψαι ». Ὁ Αἰσχύλος ὠνόμασε τὴν Στροβίλαν, Στάσιν ἀνέμων (Προμ. 1093),

————— Σκιρτᾶ δ' ἀνέμων
Πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα
Στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα.

ΣΤΡΟΒΪΛΑ, οὐσ. θηλ. Σ. (croc-en-jambe), καὶ ῥῆμα Στροβιλῶ, Σ. τὸ ὁποῖον ἀνωτέρω (λέξ. Δίδω) ἠρμήνευσε, Δίδω τὴν σροβιλίαν, με συνών. παλαιόν, Ὑποσκε-λίζω, Σ. Ἑλλ. (donner le croc-en-jambe).

ΣΤΡΟΒΪΛΙΑ, πληθ. οὐδέτ. ὠνόμαζαν οἱ Γραικοί. τὰ σήμερον ὀνομαζόμενα Κοκκωνάρια (pignons), Κόκκωνας Ἑλλ. τὰ ὠνόμασεν ὁ Σόλων, κατὰ τὸν Φρύνιχον (σελ. 176), Στροβίλους, ὁ παρακμ. Ἑλλ. κατὰ τὸν αὐτόν.

ΣΤΡΟΓΛΑΪ, οὐσ. θηλ. πληθ. με ἐξήγησιν Ῥωμ. *Fisuræ*, Δ. ἤγουν Τρῶγλαι, Ἑλλ. (*trous, cavernes*) « Τρώγλας, τρύπας » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἐκ τούτου, με τὴν προσθήκην τοῦ σ , ἐσχηματίσθη τὸ Στρογλαί, ὡς καὶ ὁ διὰ διφθόγγου Στρουγλίτης, Δ. ἀπὸ τὸ Τρωγλίτης. Ζ. Σπουργίτης.

ΣΤΡΟΠΗ καὶ Στρόπιον, οὐδέτ. Σ. Μάστιξ, Στρόφος, Ἑλλ. Στρόπος ὀνομάζεται σήμερον ἄρσ. (*fouet*), κατὰ τροπὴν σοιχείου, ἀντὶ τοῦ Στρόφος, ἤγουν σρεπτὸς, τυλικτὸς ἀπὸ σχοινία ἢ δέρματα, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἡσύχιος, « Στρόφος, » συνεσραμμένος λῶρος, ἢ σχοινίον· παρά τὸ ἐσράφθαι ».

* ΣΤΡΟΠΟΣ. Ζ. Στρόπι.

ΣΤΡΟΥΓΛΙΤΗΣ. Ζ. Σπουργίτης.

ΣΤΡΟΥΘΙΟΝ, Δ. εἶδος φυτοῦ, Στρουθίου, Ἑλλ. Ὁ Θεόφραστος, ὁ Διοσκορίδης καὶ ὁ Πλίνιος ἰσοροῦν συμφώνως, ὅτι τὸ Στρουθίου ἐχρησίμευεν εἰς πλύσιν μαλλίων « Ὡ οἱ » ἐριοπλῦται χρῶνται πρὸς κάθαρσιν τῶν ἐρίων » (Διοσκορίδ. II, 193). Λέγει καὶ ὁ Ἡσύχιος « Στρουθίου, πῶας » ῥίζα, εὐθετος πρὸς ἐρίων ἐκπλυσιν ». Μ' ὄλον τοῦτο διζάζεται ἀκόμη τὸ νέον αὐτοῦ ὄνομα. Ὁ Ἱπποκράτης (Περὶ γυναικ. φύσ. § 29, σελ. 378) λέγει, ὅτι ἐβλάσανεν εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς Ἄνδρου « Στρουθίου ῥίζης.... Φύεται δὲ ἐν Ἄνδρῳ » ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ». Ἄς ἐξετασθῆ λοιπὸν τὸ φυτὸν, καὶ ἄς ἐρωτηθῆ, ἂν σώξῃ ἀκόμη τὸνομα Στρουθίου, ἢ κἂν ἂν ὀνομάζεται Στρουθιόγλωσσα, ὡς εὐρίσκω εἰς χειρόγραφα τινὰ ἰατρικὰ Γλ. ἢ Καλασροῦθιν, ὡς φέρεται εἰς ἄλλα (Δ. σελ. 548), ἢ Χυμένη (Ζ. Χυμένη). Χυμένην ὀνομάζουσι εἰς τὴν Κρήτην φυτὸν τι χρήσιμον εἰς πλύσιν καὶ βαφήν (Ἰδ. *Dictionn. d'Hist. natur. Nouvel. édit. de DE-TERVILLE*, tom. XXXII, pag. 241).

ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ, Στρουφοκάμηλος, οὐσ. ἀρσ. καὶ Καμηλοπούλι. οὐδέτ. Σ. Στρουφοκάμηλος, Δ. Ὁ καὶ Ἡ Στρουθοκάμηλος, Ἑλλ. (*Autruche*). Ἡ μεταβολὴ τοῦ $\bar{\sigma}$ εἰς τὸ $\bar{\varphi}$, εἶναι Αἰολοδωρικὴ, ὡς λέγομεν καὶ Φηκάριον τὸ Θηκάριον. Τὸ δὲ Καμηλοπούλι σύνθετον ἀπὸ τὸ Κάμηλος καὶ τὸ Πουλί (Πωλίον) τὸ σημαῖνον, ὀρνίθιον (*oiseau*).

ΣΤΡΟΥΦΙΖΩ, Σ. Δ. Στρύφω, ΓΓ. ἀπὸ τὸ ἄχρησον Στροφίζω, δεύτερον τύπον τοῦ Στροφέω ἢ Στροφάω, Ἑλλ. (*tordre*).

ΣΤΡΟΥΦΟΓΥΡΙΖΩ, Σ. Δ. ΓΓ. Στρυφογυρίζω, ΓΓ. (*tortiller*), σύνθ. ἀπὸ δύο ταυτόσημα, ὡς τὸ Ὀμηρικὸν Στρεφεδινέω (*Ἰλιάδ.* π', 792), « Στρεφεδίνηθεν δέ οἱ » ὅσσε » ἤγουν Ἐς ρυφογύρισαν τὰ ὀμμάτια του, ἢ, ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχιος « Στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὅσσε, » διεσράφη, ἐσκοτοδινίασεν ».

ΣΤΡΟΦΪΔΙ. Ζ. Γάγγαβον, καὶ Θυροκάρφι.

ΣΤΡΟΦΪΛΙΑ, οὐδέτ. πληθ. μὲ συνών. Κούκουτζα, Σ. Στέμφυλα καὶ Βρύτσα, Ἑλλ. (*marc de raisin*). Στροφίλια, ἀπὸ τὸ Στρέφω ἢ Στροφῶ, ὡς τὸ Στέμφυλα ἀπὸ τὸ Στέμφω ἢ Στέμφω, συνών. τοῦ Στείβω, Ἑλλ. τὸ πατῶ. Τὸ Κούκουτζα ἐχυδαίσθη ἀπὸ τὸ Κοκκία ἢ Κοκκίδια (Ζ. Κούκουδον), καὶ συνωνυμεῖ πλέον μὲ τὸ Γίγαρτα, Ἑλλ. (*pépins de raisin*), παρὰ μὲ τὸ τὸ Στέμφυλα, Ἑλλ.

ΣΤΡΥΨΩ. Ζ. Στρουφίζω.

ΣΤΡΥΧΝΟΣ, οὐσ. ἀρσεν. Σ. Στρωγνός, Δ. Νομίζεται, κατὰ τινας, τὸ *Solanum nigrum* (*morelle noire*), τὸ κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράσου (*STACKHOUSE*, pag. ΙΧΧΧVI) ὀνομαζόμενον Σχιλοσάφυλο (γρ. Σκυλοσάφυλον). Δὲν ἐξεύρω ἀν ἦναι τοῦ Θεοφράσου (*Περὶ φυτ. ἰσop.* VII, 15, § 4) ὁ « Καρπὸν ἔχων ῥαγώδη σρύχνος »

ἢ ἓνας ἐκ τῶν ἄλλων σρύχνων, περὶ τῶν ὁποίων λέγει « Ὁ
« μὲν ὕπνον, ὁ δὲ μανίαν ἐμποιεῖν δύναται ». Ὁ δεύτερος τοῦ
Διοσκορίδου (IV, 72) Στρύχνος (χυθ. Στρωγνός, Δ.), ὁ
ἐπονομαζόμενος Ἀλικάκαβος (Alkekenge), ἔχει καὶ αὐτὸς
» Καρπὸν περιφερῆ, πυρρὸν, λεῖον, ὡς ῥᾶγα σαφυλῆς ».

ΣΤΡΩΓΝΟΣ. Ζ. Στρύχνος.

ΣΤΥΜΜΑ. Ζ. Στύφω.

* ΣΤΥΠΤΑΡΙΟΝ. Ζ. Στειφτάρι.

ΣΤΥΠΤΙΚΟΣ. Ζ. Στυφός.

ΣΤΥΦΑΔΑ, Σ. Στυφότης, Ἑλλ. Λέγεται καὶ * Στυφία,
(âpreté, acerbité), λέξις ἑλληνικὴ, ἂν καὶ ἀναταχώριστος
εἰς τὰ Ἑλληνικά Λεξικά.

ΣΤΥΦΑΙΝΩ, Σ. (παράγωγον τοῦ θεματικωτέρου Στύφω),
ἀμεταβ. Εἶμαι ἢ γίνομαι στυφός (être ἢ devenir acerbe).
2) Στυφαίνω, Σ. τὸ ἐξηγεῖ μεταφορ. ὡς συνών. τοῦ Τραυ-
λίζω (begayer). Ὅμοιον τὴν μεταφορ. τοῦ « Φθέγγε-
» σθαι ΣΤΟΜΒΟΝ, τοῦ Ἱπποκράτους (Περὶ νοῦσ. II, σελ.
147), ὡς ἀνέγνωσεν ὁ Γαληνός, ἐξηγῶν « Βαρύηχον,
» βαρύφθογον ». Ἡ διόρθωσις τοῦ Φοεσίου « Φθέγγεσθαι
» ΣΤΟΜΦΟΝ » δὲν εἶναι ἀναγκαία. Ἀπὸ δύο συνών. τὸ Στέμβω
καὶ Στέμφω παράγεται ὁ Στομβός, ἢ Στομφός, ἤγουν ὁ στυφός, ὁ
σραγγισμένος τὸ ὑγρὸν (Ζ. Στροφιλία), καὶ ξηρός, ὡς εἶπεν
ἄλλοῦ ὁ αὐτὸς Ἱπποκράτης (Περὶ ἐλλεβορισμ. σελ. 611, Lind.)
« Τοὺς ὑποξήρους τε καὶ ψελλοὺς καὶ τραυλοὺς ».

ΣΤΥΦΙΖΩ, Σ. Καὶ τοῦτο παράγωγον τοῦ Στύφω. Τὸ
ἐξηγεῖ μεταβ. Κάμνω στυφόν (rendre acerbe). 2) Συν-
ειθίζεται ὁμως καὶ ἀμεταβ. οἷον τὸ Μῆλον, ἢ τὸ Ἀπίδιον
τοῦτο στυφίζει, ἤγουν εἶναι στυφόν.

ΣΤΥΦΟΣ, μέ συνών. Στυφνός, Σ. (âpre, acerbe),

Στυφὸν ὀνομάζομεν, ὅ,τι σύφει τὴν γλῶσσαν εἰς τὴν γεύσιν, Στυφός, Ἑλλ. ἔτι καὶ μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ῥ, Στυφνός, Ἑλλ. τὸ ὁποῖον ὁ Σνεϊθέρος ἔταξεν εἰς τὰ ἀμφιβαλλόμενα. Ἐλεγον ὄχι μόνον Στυφνός, ἀλλὰ καὶ Στυφρός, καὶ Στρυφνός, οὕτως ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν Ἀέτιον· « Ὄταν τὸ πλησιάζον τῆ » γλώττη σῶμα σφοδρῶς ξηραίνῃ καὶ συνάγῃ καὶ τραχύνη » μέχρι βάθους πλείονος αὐτήν, Στρυφνὸν ἅπαν τὸ τοιοῦ- » τον ὀνομάζεται, ὅπερ ἐστὶν ἐπιτεταμένον αὐσηρὸν » (παρὰ τῷ Φοεσ. Οἰκονομ. σελ. 592). 2) Συνών. τοῦ Στυπτικός, ὅ,τι συνάγει τὰ διαλυμένα ἢ τὰ κολλᾶ (astringent), καὶ τὰ σαρκώνει, ὅθεν ἐξηγεῖται τοῦ Ἡσύχιου τὸ « Στύψις, κόλλησις »· καὶ τὸ « Κατέσυψεν, ἐσάρκωσε ».

ΣΤΥΜΜΑ (καὶ ὄχι Στίμμα, ΓΓ.), ῥηματικὸν τοῦ Στύφω, σημαίνει τὸν εἰς χαρτίου, καὶ συνηθέστερον τὸν εἰς πανίου ἢ φόρεμα διαμέοντα ῥύπον ἀπὸ σάξιν μελάνης, οἴνου, ἐλαίου ἢ ἄλλου ὁποιοῦδήποτε ὑγροῦ, Κηλὶς, Ἑλλ. (tache)· « Κη- » λὶς. . . ῥύπος, καὶ εἶδος αἰσχρὸν ἐν ἱματίῳ » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΣΤΥΨΩ, ΓΓ. Στίβγω, Σ. Στήβγω, Δ. μεταβ. σρέφω ἢ θλίβω τὸ ὑγρασμένον, διὰ τὰ τοῦ ἀφαιρέσω τὴν ὑγρασίαν, τὰ τὸ ξηράνω, οἷον Ἡ πλύσρια σύφει τὰ πλυμένα, πρὶν τὰ ἀπλώσῃ εἰς τὸν ἥλιον, ἢ εἰς τὸν ἀέρα, καὶ Στύφει τὸ νερόν (Ζ. Ζίφω). — 2) Στύφω, ἀμεταβ. (maculer), οἷου τὸ χαρτίον σύφει, μεταφορ. ὅταν πίνῃ τὴν μελάνην, ὥστε τὰ μαυρίζῃ ἐνταυτῷ καὶ τὰς δύο τοῦ ἐπιφανείας, διότι ἀφανίζει πάραυτα τὴν ὑγρασίαν· ἥτις ἐξεναντίας μένει εἰς τὸ ἄσυφον χαρτίον, ἕως τὰ ξηρανθῆ ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἢ τὰ σκονισθῆ μὲ ἄμμον· καὶ σύνθ. Στιβγοχάρτι (γρ. Στύφοχάρτι), ἢ Στίβιον (γρ. Στύφιον) χαρτί, Σ. (papier brouillard) τὸ πίνον τὴν μελάνην χαρτίον.

Ὁ Ἴπποκράτης μεταχειρίζεται τὸ Στύφω (Περὶ τῶν ἐντ. παθ. § 15, σελ. 215) ἀντὶ τοῦ στραγγίζω, ἤγουν ἐκθλίβω σαλαγμηδὸν, ἐπειδὴ λέγει περὶ νεφριτικοῦ τινὸς πάθους, « Οὐρέει πυκνά, καὶ σύφει κατ' ὀλίγον τὸ οὔρον, καὶ ἅμα » τῷ οὔρῳ προέρχεται ψάμμος ». Ὅτι τοῦτο σημαίνει ἐδῶ τὸ Στύφει, μαρτυρεῖται ἀπὸ ῥῆσιν ἄλλην παράλληλον (Περὶ νόσ. IV, § 29, σελ. 155) τοῦ αὐτοῦ, « Τὸ οὔρον κατ' ὀλίγον ῥέει, ὡσπερ στραγγουρικοῖσι... καὶ ἔστιν ὅτε διουρέεται » ψάμμος ».

ΣΥΪΑΚΙΟΝ. Ζ. Ρόμπος.

ΣΥΓΓΝΩΣΤΟΣ, Σ. Ἐσώθη ἀπαράλλακτος ἡ λέξις εἰς τὴν ἀρχαίαν τῆς σημασίαν, Συγγνωστὸν ἀμάρτημα (péchénéciel, pardonnable) λέγομεν τὸ ἄξιον συγγνώμης ἢ συγχωρήσεως.

ΣΥΓΚΆΘΕΔΡΟΣ, Σ. Ἐσώθη καὶ τοῦτο τοῦ παρακμ. Ἑλλ. οἱ ἀρχαιότεροι τὸν ὠνόμαζαν Πάρεδρον, Ἑλλ. (assesseur), « Πάρεδροι οἱ νῦν Συγκάθεδροι », λέγει ὁ Φρύνιχος (σελ. 210).

ΣΥΓΚΑΤΑΝΕΪΩ. Ζ. Συγκλίνω.

ΣΥΓΚΑΥΜΑ, Σ. σχισμὴ εἰς μόνην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος (gerçure), ἀπὸ φλόγωσιν. Λέξις ἀξία νὰ θησαυρισθῇ καὶ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά, ὅπου εὐρίσκειται τὸ Σύγκαυσις. Ἀπὸ τὸ Συγκαίω (ὡς τὸ συνών. Ἐπίκαυμα ἀπὸ τὸ Ἐπικαίω). Τὸ Σύγκαυμα τοῦτο νοεῖ ὁ Ἴπποκράτης, ὅταν λέγῃ περὶ τοῦ τρίτου ἀρρώστου (Ἐπιδημ. I, τμ. 3, σελ. 677) « Διψώδης, γλῶσσα ἐπεκαύθη ». 2) * Σύγκαυμα ἔτι ὀνομάζομεν καὶ τὴν δυσκοιλίαν (constipation), συμβαίνουσαν πολλάκις ἀπὸ σφοδρὰν πέψιν, ἥτις ἐξυμᾶζει καὶ καίει τρόπον τινὰ τῆς τροφῆς τὰ λείψανα· ὅθεν εἶπε πάλιν ὁ Ἴπποκρά-

της (Περὶ ἀέρ. ὑδ. τόπ. § XL) · « Κοιλίαι σκληραὶ καὶ ξυγ-
» καίειν ἀγαθαί ».

ΣΥΓΚΑΥΜΕΝΟΣ. Ζ. Συγκαύομαι.

ΣΥΓΚΑΪΟΜΑΙ (Συγκαύομαι, Σ.), Πάσχω συγκαύματα
τοῦ δέρματος. 2) Πάσχω δυσκοιλίαν · ὅθεν ἡ μετοχή Συγκαυ-
μένος (Συγκαμμένος, Σ.) ὁ δυσκόλως ἀποβάλλων τὰ περιττώ-
ματα τῆς κοιλίας (constipé).

ΣΥΓΚΕΡΝΩ, ΓΓ. εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ Συγκιρνάω,
Ἑλλ. (mêler avec).

ΣΥΓΚΛΑΪΩ, ΓΓ. εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ παλαιοῦ
Συγκλαίω, Ἑλλ. (pleurer avec).

ΣΥΓΚΛΙΝΩ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ, ὡς τὸ ἀπλοῦν Κλίνω
ἀμεταβ. (s'incliner). 2) * Συγκλίνω μεταφορ. πείθομαι,
συγκατανεύω, ὁμογνωμῶ (consentir), οἷον Δὲν συγκλίνω
εἰς τοῦτο, Συγκλίνω εἰς ὅσα μὲ λέγεις (Ζ. Κλί-
νω). Ὁ βάρβαρος ποιητής (Ἀπολλων. ἐν Τύρ.) τὸ ἐμετα-
χειρίσθη καὶ εἰς μέσσην διάθεσιν,

Καὶ αὐτὸς, ὡς ἦτο πελελὸς, συγκλίνεται εἰς λόγια.

Τὸ Πελελὸς ἐξηγήθη πρότερον (Ἄτακτ. II, σελ. 291).

ΣΥΓΚΟΠῆ, Δ. Τῶν Γραικορ. λέξεις · τὴν ἐξηγεῖ Opus
tesselatum (ouvrage de marqueterie ἢ de mo-
saïque).

ΣΥΓΚΤΗΣΪΑ καὶ Σύγκτησις, Δ. Συγκτησίαν ὠνόμαζαν
οἱ Γραικορ. νομικοὶ τὸν συναθροισμὸν καὶ τὴν ὁλοκληρίαν τῆς
οὐσίας (masse, bloc), ἐκ τῆς ὁποίας ἐγένετο ὁ μερισμὸς
εἰς τοὺς κληρονόμους, ἢ ἄλλους ὅπωςδήποτε δίκαιον ἔχοντας
τῆς κληρονομίας.

* ΣΥΓΓΥΡΙΖΩ, βάλλω εἰς τάξιν τὰ περὶ ἐμὲ (arran-
ger). Ἡ πλειοτέρα του χρήσις εἰς τὴν μέσ. διάθεσιν, Συγγυρίζο-

μαι, κυρίως Περιμαζεύω γύρω μου, ὅλα τὰ χρήσιμα, ἢ ἀναγκαῖα, εἰς τὴν παροῦσάν μου τύχην, ὡς εὖ τὰ ἔχω πρόχειρα. Συσκευάζομαι, Ἑλλ. 2) Συγυρίζομαι, βάλλω εἰς τάξιν τὰ μετακομισθέντα ἢ νεωστὶ ἀποκτηθέντα σκεύη (s'emmenager).

ΣΥΓΧΑΡΟΣ. Ζ. Σύχαρος.

ΣΥΓΧΙΖΩ, Σ. Δ. ΓΓ. Συγχύζω, ΓΓ. Συγχέω, Ἑλλ. Ταράσσω, Θορυβῶ (troubler), οἶον Μή με συγχύζης, καὶ Μή μου συγχύζης τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν, ὡς εἶπεν ὁ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. ι', 612),

Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.

2) Ἐνοχλῶ, ἢ ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ ἔργου του, ὡς εἶπεν ὁ Μάρκος Αὐρήλιος (V, 32), « Διὰ τί συγχέουσιν ἄτεχνοι » καὶ ἀμαθεῖς ψυχαὶ ἔντεχνοι καὶ ἐπισήμονα; ». 3) Συγχίζω, Δ. τὸ Σκανδαλίζω, κατὰ τὴν φερομένην ἀπ' αὐτὸν μαρτυρίαν: « Ἡ ἀμαρτία τοῦ ἱερέως συγχίζει πολλὰ τοὺς λαϊκοὺς ».

Ὁ τύπος τοῦ ἀπλοῦ ρήματος εἶναι Χέω καὶ Χύω. Ἀπὸ τοῦτο ἐπλάσθη τὸ κοινὸν Χύνω (verser), κατὰ τὸ παλαιὸν Δύω καὶ Δύνω. Τὸ διὰ τοῦ ζ σύνθετον Συγχύζω, ἠκολούθησε τὸ Βλύω καὶ Βλύζω.

ΣΥΓΧΩΡῶ, Σ. (pardonner), οἶον Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ! εὐχόμεθα ἔχει μόνον τὸν ζῶντα καὶ ἀδικήσαντα τί, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ πάντα νεκρὸν ὅποιονδήποτε. Ὁ ἀόριστος παθητικὸς λαμβάνεται πολλάκις μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ἀπέθανε, οἶον Εἶναι δύο μῆνες ἀποῦ ἐσυγχωρήθη.

ΣΥΔΑΥΛΙΖΩ. Ζ. Συνδαυλίζω.

* ΣΥΚΟΚΑΡΥΔΑ, οὐδέτ. πληθ. Σῦκα ξηρὰ μίγμένα μὲ Καρύδια. Ἡ σύνθεσις ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν χρῆσιν, ἐπειδὴ τρώγονται συνήθως ἐντάμα, ὡς ἐσύνθεσε καὶ ὁ παρακμ. Ἑλλ. τὰ Ἰσχαδοκάρυα, οἶον « Ἰσχαδοκάρυα τις διαρρίπτει: τὰ

» παιδία ἀρπάζει » (Ἀρρ. Διατριβ. Ἐπικτ. IV, 7, § 22, σελ. 274).

ΣΥΚΟΦΑΣ, Σ. ΓΓ. Συκοφάς με συνών. ἑλλ. Συκαλῖς, Δ. (bec-figue), ὡς τὴν ὀνομάζει ὁ Ἀριστοτέλης με διπλοῦν ὄνομα, καὶ Συκαλίδα καὶ Μελαγκόρυφον (Περὶ ζ. ἱστορ. IX, 36, § 3). Τὸ Συκοφάς εἶναι χυδ. συγκοπή τοῦ Συκοφάγος, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐπίθετον, δύναται νὰ ἐφαρμοσθῆ (κοιν. καὶ Ἑλλ.) καὶ εἰς ἄνθρωπον, ὅστις ἀγαπᾷ τὰ σῦκα. Ὁ Μελαγκόρυφος ὀνομάζεται κοιν. Μελανοκέφαλος ἢ Μελανοκεφάλι Δ. ὡς τὸν ἤκουσ' ὀνομαζόμενον ὁ Βελλώνιος (Observat. I, 11, pag. 29). Ζ. καὶ Πούλα.

ΣΥΛΛΗΓΟΥΔΙΑ, οὐδέτ. πληθ. Σ. με συνών. Κόρακας, ἀρσ. ἐνικ. Σ. Συλληγοῦδια, με συνών. Συνάγχη, Ἀγχόνη, Δ. Κυνάγχη, Ἑλλ. (esquinancie). Τὸ ἐνικὸν Συλληγοῦδι, Σ. ἢ Συλλιγοῦδι, Δ. ἐσημειώθη (Ἄτακ. I, σελ. 316) ὡς σημαῖνον τὴν Σαῦραν (lézard). Ἄλλ' ἐδῶ τὸ πληθ. Συλλιγοῦδια πιθανὸν ὅτι ἐφθάρη ἀπὸ ἄχρηστον ἄλλο τὸ Συλλιγκίδια, σύνθ. τοῦ Λίγκια (Ζ. Λίγιε), καὶ ὑποκορ. Λιγκίδια, Λιγγοῦδια, Λιγοῦδια (ὡς τὸ Κουκούδια ἐμορφώθη ἀπὸ τὸ Κοκκίδια). Τὰ Συλλιγκίδια σημαίνουν καὶ τὰ δύο μέρη τοῦ λαιμοῦ (Λίγκια), καὶ τὸ πάθος αὐτῶν, ὡς καὶ τὰ συνών. των παλαιὰ ὀνόματα, Ἀντιάδες καὶ Παρίσθμια, Ἑλλ. ἐσήμαιναν καὶ τοὺς κατέναντα (Ἀντιάδες) πλησίον τοῦ Ἰσθμοῦ (Παρὰ τὸν ἰσθμὸν), ἤγουν τῆς φάρυγγος, δύο ἀδένας (les Amygdales), καὶ τὴν φλεγμονὴν τούτων (Amygdales enflées).

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΕΝΟΣ. Ζ. Στούβιος, καὶ Σύχαρος.

ΣΥΜΒΑΖΟΜΑΙ, Συβάζομαι, ΓΓ. Σιάνομαι, Σ. Συμφωνῶ, κάμνω συμφωνίαν ἢ συνθήκην, Σ. ῥῆμ. μέσ. Συμβαίνω, καὶ Συμβιβάζομαι, Ἑλλ. (convenir, s'accorder) « Συμβαί-

» νοντα, συμφωνοῦντα » λέγει ὁ Φώτιος. Ἐσυμβάσθησαν νὰ πράξωσι τί, ἤγουν ἐσυμφώνησαν, ὡς ὁ Ἡρόδοτος « (I, 82), Συνέδησαν εἰς λόγους συνελθόντες, ὥστε... » ὁκότεροι ἂν περιγέωνται, τουτέων εἶναι τὸν χῶρον ». 2) Παύω νὰ διαφέρωμαι, νὰ μάχωμαι (s'arranger), οἷον Μετὰ πολλὰς διαφορὰς ἐσυμβάσθησαν τελευταῖον ὡς εἶπε καὶ ὁ Ἀπόστολος (πρὸς Κολοσ. β', 2) « Συμβιδα- » σθέντων ἐν ἀγάπῃ ».

Ἔχομεν καὶ τὸ μεταβ. * Συμβάζω, συγκομμένον ἀπὸ τὸ Συμβιδάζω, Ἑλλ. φέρω τινὰς εἰς ὁμόνοιαν, εἰς συμφωνίαν, τοὺς φιλιόνω (réconcilier, raccommoder). « Συμβιδάζει, εἰς » φιλίαν ἄγει » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

Τὰ συνών. Ἰσάζω, Ἰσάζομαι (χυδ. Σιάνω, Σιάνομαι) ἔχουν τὰς αὐτὰς μεταφορ. σημασίας νοούμενον τὸ Ἴσον ἐδῶ ὡς συνών. τοῦ Δίκαιον. Λέγοντες λοιπὸν, ὅτι Ἰσάσθησαν δύο τινὲς διαφερόμενοι, σημαίνομεν ὅτι ἔλαβαν καθεὶς τὸ ἴσον καὶ χρεωσούμενον εἰς αὐτὸν δίκαιον, καὶ οὕτως ἐσυμβάσθησαν καὶ ἐφιλιώθησαν. Εἰς τοῦτο ἴσως ἀποβλέπει ὁ Ἡσύχιος λέγων, « Ἰσομοιροῖ, ἰσάζοιτο, μερίζοιτο, ἢ μερίζεται καὶ (γρ. μερίζεται κατ' ἰσότητα, ἐξ ἴσου ἔχει » ὅπου ἐσύγχυσε τὸ εὐκτικὸν μὲ τὸ ὀριστικὸν, ἐπειδὴ τὸ ἀκριβὲς ἔπρεπε νὰ ᾔηται « Ἰσομοιροῖ, ἰσάζοιτο, μερίζοιτο, ἢ [Ἰσομοιρεῖ] » μερίζεται κατ' ἰσότητα, ἐξ ἴσου ἔχει ».

Τὰ ῥηματικὰ εἶναι Σύμβασις καὶ Συμβασμός, Σ. (accommodement), ὡς καὶ Ἰσασμός ἀπὸ τὸ Ἰσάζομαι.

ΣΥΜΒΩ. Ἀπὸ τὸ ἄχρηστον Συμβέω ἢ Συμβάω (ὡς δηλοῖ ὁ ἐκ τούτων χρῆσθὲς μέλλων Συμβήσομαι, καὶ ὁ παρακείμενος Συμβέθηκα, Ἑλλ.). Τὸ γράφει Συμπῶ, μὲ συνών. Τεριάζω, καὶ ἐξήγησιν Rassomigliare (ressembler), Σ. Συνηθέστερον μεταχειριζόμεθα τὸ τρίτον πρόσωπον, Συμπεῖ, εἰς σημασίαν

τοῦ συμφέρει, ὠφελεῖ, εἶναι πρέπον (convenir), οἷον Δ' ἐν τὸν ἐσύμβησε (χυθ. ἐσύμπησε) τὸ κλίμα, ὁ ἀήρ, ἡ χώρα, ἤγουν εἶναι ἐναντία εἰς τὴν ὑγείαν ἢ τὴν κρᾶσίν του.

ΣΥΜΠΑΙΓΝΙΑ, οὔσ. Θηλ. Δ. Νομικὴ λέξις τῶν Γραικορ. σημαίνουσα κρυφὴν ἢ δόλιον σύμπνευσιν τινῶν, εἰς βλάβην ἄλλου (collusion). Κατὰ συμπαιγνίαν (collu-soirement). Τὰ Γλ. « Συμπαιγνία, ἀπάτη ».

ΣΥΜΠΑΔΙΟΝ (près). Ζ. Σύμπλιος.

ΣΥΜΠΛΙΟΣ ΤΟΪΧΟΣ, Σ. Λέγεται καὶ συνθ. οὐδετ. Μεσοτοίχιον καὶ Μεσότοιχον, Σ. καὶ Θηλ. * Μεσοτοιχία· Μεσότοιχος καὶ Μεσότοιχον, Ἑλλ. (mur mitoyen). Ἀπὸ τὸ Πελάζω, Πλάζω, τὸ ἐγγίζω, μὲ τὴν πρόθεσιν Συμπελάζω (ἢ Συμπλάζω), Ἑλλ. ἐσχάτως τοπισθέν εἰς τὸν Θησαυρὸν τοῦ Στεφάνου, ὡς συνών. τοῦ Ἐμπελάζω (s'approcher). Καὶ καθὼς ἀπὸ τοῦτα ὁ Πλησίος (proche, voisin), καὶ « Πλατὰ, προσπελασὰ » κατὰ τὸν Φώτιον, καὶ « Πλάτις ἢ γυνὴ » (épouse) κατὰ τὸν Ἡσύχιον, καὶ ἐπίρρ. ἀπὸ τὸ Ἐμπελάζω, Ἐμπλην, Ἑλλ. τὸ πλησίον, ὡσαύτως ἄλλο ἐπίρρ. ἄχρηστον ἀπὸ τὸ Συμπελάζω τὸ Σύμπλην (χυθ. Σύμπλιον, Δ.), ὅθεν ὁ Σύμπλιος τοῖχος, ὁ μεταξὺ δύο Συμπελατῶν ἢ Συμπλατῶν, ἤγουν πλησίων ἢ γειτόνων τοῖχος· « Πέλας, γείτων, ἐγγὺς, πλησίον » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

* ΣΥΜΠΟΣΩ, συναθροίζω πολλάς καὶ διαφόρους ποσότητας εἰς μίαν ὅλικήν ποσότητα (sommer).

ΣΥΜΠΩ. Ζ. Συμβῶ.

ΣΥΜΦΕΡΝΩ. Ζ. Συνέρχομαι, καὶ Παραφέρνω.

* ΣΥΜΦΘΑΝΟΜΑΙ, ἱκανοῦμαι, Ἑλλ. ἔχω τὰ πρὸς ζῶν ἱκανά (avoir de quoi vivre), οἷον Μολονότι κοπιάζω ὅλην τὴν ἡμέραν, δ' ἐν συμφθάνομαι. Ζ. Ἄκανῶ.

ΣΥΜΦΟΓΝΑ (γρ. Συμφώνεια, ἢ Συμφωνία), οὐσ. θηλ. Δ. Τὸ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν Βελλώνιον (Observat. I, 18, pag. 45), ὅστις ἤκουσε τοὺς Κρητικούς ὀνομάζοντας τὸν Τέττιγα, Ἑλλ. (cigale) Symphogna, ὅθεν ἔπλασεν ὁ Δ. τὸ Σύμφογνα. Ἀλλὰ τοῦτο ἀδιστάκτως ἐπροφέρετο Συμφωνία, θηλ. ἢ Συμφωνίας, Συμφωνέας, ἀρσ. ἀπὸ τὸ Συμφωνεύς, κατὰ μουσικὴν σημασίαν· διότι ἀληθῶς οἱ τέττιγες συνάδουν καὶ συμφωνάζουν ἐντάμα, καὶ ὡς λέγει ὁ μῦθος « Μουσικὴν ἀνα- » βάλλονται σύντονον» (Μυθ. Αἰσωπ. συγγωγ. σελ. 75), κατὰ τοὺς μουσικούς συμφωνέας (Symphonistes). Εἰς τὴν Κρήτην εἶναι πολλοὶ καὶ πολύφωνοι· ὅθεν ἴσως ἐπλάσθη καὶ ὁ κυριωνυμικῶς μυθευμένος Τέττιξ (Tettix) ὁ Κρής, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡσυχίου « Τέττιγος ἔδρανον, ἢ Ταίναρος· » Τέττιξ γάρ, ὁ Κρής, Ταίναρον ἔκτισε ».

ΣΥΝΑΓΡΙΔΙ, Σ. οὐδέτ. Συναγρίδιον, ὑποκορ. τοῦ Συναγρίς, Ἑλλ. γένος ἰχθύος. Τὸ ὀνομάζομεν ὁμῶς καὶ θηλυκῶς Συναγρίδα (dentale). Τὸ Γαλλικὸν Dentale σημαίνει πλέον τὸν Συνόδοντα, Ἑλλ. λεγόμενον ἰχθύν, παρὰ τὴν Συναγρίδα. Ἀλλὰ καὶ Θεόδωρος ὁ Γαζῆς, μεταφράζων τὸν Ἄριστοτέλην, ἔδωκε τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὰ δῦο ὄνομα Dentex. Τὰ ἐσύγχυσαν ὁμοίως καὶ τινὲς ἀπὸ τοὺς νεωτέρους ἰθχυολόγους (Ἰδ. τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. σελ. 102).

ΣΥΝΑΓΧΟΒΗΧΟΝ (Συναχόβηχον, Σ.) toux catarrhale.

* **ΣΥΝΑΪΤΙΟΣ**, ὁ κοινωνὸς τοῦ αἰτίου (complice). Εὐλόγος εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ συνθ. ἐπειδὴ ἔχομεν τὸ ἀπλοῦν Αἷτιος. Ζ. Συνένοχος.

* **ΣΥΝΑΛΪΚΙΑ**, ἢ **ΣΥΝΑΛΛΟΪΚΙΑ**, οὐσ. πληθ. οὐδέτ. Συνδιαγωγή, ἢ συναναστροφή (commerce, relation), ρῖον Δέν θέλω νὰ ἔχω συναλήκια μὲ τοιοῦτον ἄν-

θρωπον, Μὴν ἔχῃς πολλὰ συναλήκρια μὲ τὸν θείνα. Κατὰ τὴν πρώτην γραφὴν (Συναλίκια) ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὸ Συνηλικος (Δωρ. Συνάλικος), τοῦ παρακμ. Ἑλλ. διότι αἱ συναναστροφαὶ τῶν συνηλικῶν φυσικὰ εἶναι αἱ συχνότεραι, κατὰ τὸ παροιμιῶδες « Ἡλιξ ἤλικα τέρπει ». Ἐμπορεῖ ἀκόμη νὰ παραχθῇ καὶ ἀπὸ τὸν ἐνεργητικὸν παρακείμενον Συνηλικά τοῦ ῥήματος Συναλίζω, καὶ μέσ. Συναλίζομαι (se réunir). Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν γραφὴν (Συναλλοίκια), εἶναι ἴσως τρισύνθετον ἀπὸ τὸ Σὺν ἄλλοις οἰκεῖν (cohabiter).

* ΣΥΝΑΛΛΗΛΩΣ, ἐπίρρ. παρακμ. ἑλλ. πλασμένον ἀπὸ τὸ Σὺν ἀλλήλοις, ἕνας μὲ τὸν ἄλλον ἀμοιβαίως (réciproquement), ὡς καὶ ἀπὸ τὸ Παρ' ἀλλήλοις, ἐσχημάτισαν τὸ Παρὰλλήλως (parallèlement).

* ΣΥΝΑΝΤΗΜΑΤΙΚΟΝ. Ζ. Συναπάντημα.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ, Δ. κατὰ τοὺς Γραικορ. ἢ Ἀντισήκωσις, Ἑλλ. (compensation).

ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ, Σ. Τυχρὰ συνέλευσις ἢ σύμπτωσις προσώπων ἢ πραγμάτων, Συνάντημα, Ἑλλ. (rencontre). 2)

* Συναπάντημα καλὸν ἢ κακὸν ὀνομάζουσι οἱ δεισιδαίμονες, αἰωνιζόμενοι, τὸν ἀπαντῶμενον, ἂν πάθῃσι τί εὐτύχημα ἢ δυσύχημα μετὰ τὴν ἀπάντησιν. Τοιοῦτον αἰώνισμα νοεῖ εἰς τὸν Ἄριστοφάνην ὁ Χρεμύλος λέγων πρὸς τὸν δοῦλόν του περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος (Πλουτ. 41) « Ὄτω ξυναντήσαιμι πρῶτον ἐξικῶν ». Εἶπε καὶ ὁ Λουκιανὸς (Τίμ. § 5) « Ἰδόντες, ἐτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θεάμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες ». Οἱ Γραικορ. εἶχαν καὶ βιβλίον ἐπιγραφόμενον Συναυτηματικὸν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξηγοῦντο ὅλα τὰ καλὰ καὶ κακὰ συναυτήματα. Ἴδε Κωνσταντίν. Πορφυρογεννήτ. Ἐκθεσ. τῆς Βασιλ. τάξ. σελ. 467, ἐκδ. 1829.

ΣΥΝΑΧΟΒΗΧΟΝ. Ζ. Συναγχόβηχον.

ΣΥΝΔΑΥΛΙΖΩ (Συδαυλίζω, Σ.), ἀνακινῶ τοὺς δαυλοὺς (tisonner). Ἀπὸ τὸ Δαυλὸς (tison), Δαλὸς καὶ Δαυλὸς, Ἑλλ. « Δαυλὸν... ἡμίφλεκτον ξύλον » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΣΥΝΕΪΔΗΣΙΣ. Ζ. Συντηρῶ.

ΣΥΝΕΙΚΑΖΩ (Συνικάζω, Σ.). Ὑπονοῶ, Ἑλλ. (présumer, conjecturer). Ζ. καὶ Συνεμπάζομαι.

ΣΥΝΕΚΡΑΤΙΖΩ, μὲ συνών. Λικουτζινεύω, Σ. Τρώγω ἢ μασσῶ κατ' ὀλίγον, ἢ δι' ἀνορεξίαν, ἢ διὰ προσοχὴν εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ διάκρισιν τοῦ μασσωμένου (pignocher). Τὸ Συνεκρατίζω ἐχυδαίσθη ἢ ἀπὸ τὸ συγκρατίζω, ἢ ἀπὸ τὸ Συνεγκρατίζω, κρατῶ δηλαδὴ εἰς τὸ σῶμα χωρὶς νὰ καταπίω, ὡς οἱ μασσῶντες μασίχην, ἢ γλύφοντες ἄλλο τι ἔως νὰ διαλυθῇ καὶ νὰ καταποθῇ, καθὼς οἱ γευόμενοι ζάχαρην, ἢ σκευαστὸν τι γλύκασμα, Λείχειν καὶ Ἐκλείχειν, Ἑλλ. (ὅθεν καὶ τῶν Γάλλων τὸ lécher)· καὶ τὰ κρατούμενα, Λεικτὰ ἢ Ἐκλεικτὰ, Ἑλλ. τὰ κοιν. Πινίδια, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐτυμολογήθη καὶ τὸ Γαλλ. pignocher. Περὶ τῶν Παιδιῶν (pignons). Ζ. Μαντζούνη.

Ἀπὸ τὸ Λείχω πιθανὸν ὅτι ἐπλάσθη καὶ τὸ τρισβάρβαρον Λικουτζινεύω.

ΣΥΝΕΛΑ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. ἀπὸ ἀπαρέμφατον σύναρθρον, τὸ Συνελαῖν, Ἑλλ. ἤγουν Συνέρχεσθαι, ὅθεν καὶ οὐσ. Θηλ. ἢ Συνέλευσις, ἢ ὡς τὸ ἐξηγεῖ μὲ συνών. ὁ Συνερχομὸς, Σ. (rencontre). Ἴδε τὰ ἄλλου (Ἄτακτ. I, σελ. 159, II, σελ. 106) σημειωθέντα, περὶ τῶν ἀφηρημένων τὸ ὕ ἀπαρεμφάτων τούτων· « Συνήλυσις, συνδρομὴ ἐπὶ τὸ » αὐτὸ » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

* ΣΥΝΕΜΠΙΑΖΟΜΑΙ. Ὁ Σουίδα^ς ἐξηγεῖ τὸ ἀπλοῦν « Ἐμπάζεται, ἀναβάλλεται, ἐνθυμεῖται, ἢ ἐντρέπεται, ἢ φροντίζει ». Ὁ δὲ Ἐτυμολόγος (σελ. 335) « Ἐμπάζομαι. . . » ἐπιστρέφομαι, φροντίζω, ἐντίθεμαι, λόγον ποιῶμαι, κ. τ. λ. ». Ῥῆμα μέσον Ὀμηρικόν, τοῦ ὁποίου ἐν μόνον σύνθ. μεταβ. τὸ Κατ ε μ π ά ζ ω, σώζεται εἰς τὸν Νίκανδρον (Θηριακ. 695) « Ὅπότεν χροεῖώ σε κατεμπάζη μογέοντα » ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν σχαλιασῆν, « Ὅπότεν χρεία σε καταλαμβάνη καὶ » κατεπεΐγη, κάμνοντα ὑπὸ τῆς ἀλγηδόνος ».

Ἴδού λοιπὸν ἡ κοινὴ γλῶσσα ἔσωσε καὶ ἄλλο σύνθ. μέσ. τῆς παλαιᾶς, ἄγνωστον εἰς τοὺς Ἑλληνολεξικογράφους, τὸ * Συνεμπάζομαι, ἤγουν νοῶ, συλλογίζομαι, συνεικάζω (*penser, imaginer, réfléchir*).

* ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ. Ζ. Ἐνοχος.

ΣΥΝΕΠΤΥΓΜΕΝΩΣ, Σ. Ἐθησαύρισε καὶ ταύτην τὴν λέξιν, σημειώσας ὁμως αὐτὴν ὡς Ἑλληνικὴν, καὶ μὲ κοινὸν συνών. Ἄξεκαθάρισα (*implicitement*).

ΣΥΝΕΡΓΑ, οὐσ. οὐδέτ. πληθ. Σ. τὸ ἐξηγεῖ ὕλην τεχνίτου (*matériaux*). Ὄρθότερον τὸ ἐξήγησεν ὁ Δ. ἐργαλεῖα (*instrumens, outils*), Ὀργανα, Ἐργαλεῖα, Ἑλλ. οἷου Τεχνίτης χωρὶς σύνεργα διαφέρει ὀλίγον ἀπὸ τὸν ἄτεχνον.

ΣΥΝΕΡΓΙΟΝ, Δ. Συνέργιον ὠνόμαζαν τὸν τόπον, ὅπου συνεργάζονται πολλοὶ τεχνῖται, τὸν συνηθέσερον λεγόμενον Ἐργασήριον (*atelier, boutique*). Δύναται νὰ ὀνομασθῆ καὶ Ἐργοσάσιον (*manufacture*). Ζ. Ἐργοσάσιον.

ΣΥΝΕΡΪΖΟΜΑΙ (χυδ. Συνορίζομαι, Σ.) σημαίνει τῶν παλαιῶν τὸ Συνερίζω, Ἀμιλλῶμαι, Ἑλλ. (*rivaliser, concourir*).

ΣΥΝΕΡΧΟΜΑΙ, μέ συνών. Συμφέρνω και Ξελιγοθυμῶ, Σ. Τοῦ ἀνωμάλου τούτου οἱ περασμένοι χρόνοι εἶναι Συνηλθα, Συνέλθω, οἶον Ῥάνε τον μ' ὀλίγον νερόν, νά συν-έλθῃ. Τὸ Συμφέρνω (γρ. Συμφέρω) ἀμετάβ. ἢ μάλλον ἐλ-λειπτ. ἀντί τοῦ Συμφέρω ἐμαυτόν. Ἴδε τὰ ἄλλου (Ἄτακτ. II, σελ. 337) σημειωθέντα. Ἐλέχθη καὶ σύνθ. Ἀκροσυμφέρω οἶον (Ἀπολλων. ἐν Τύρ.)

Ἀπὴν ἀκροσυνήφερε, ἀνοίγει καὶ τὸ φῶς του.

Τὸ Ξελιγοθυμῶ ἐχυδαίσθη ἀπὸ τὸ Ἐξολιγοθυμῶ ἤγουν Ἐξέρχομαι ἀπὸ τὴν ὀλιγοθυμίαν (revenir de l'évanouissement).

ΣΥΝΕΡΧΟΜΟΣ. Ζ. Συνέλα.

ΣΥΝΗΘΕΙΑ, εὐσ. θηλ. μέ συνών. οὐδέτ. πληθ. τὰ Καταμήνια, Σ. Συνηθεῖα καὶ Σύνθηθα, οὐδέτ. πληθ. Δ. Καταμήνια, Ἐπιμήνια, Ἐμμήνια καὶ Ἐμμηνα, Ἑλλ. (menstrues, règles), περιοδικὴ τῶν γυναικῶν αἰμορραγία. Εἰς τοὺς Ἑδδ. (Γενέσ. λα', 35) λέγει ἡ Ῥαχήλ « Τὰ κατ' ἔθισμόν τῶν γυναικῶν μοι ἐσί ». Ἄλλου δὲ (Γενέσ. ιη', 11) τὰ ὠνόμασαν **Γυναικεῖα** « Ἐξέλιπε δὲ τῇ Σάρρα γίνεσθαι τὰ γυναικεῖα ».

ΣΥΝΘΗΚΙΖΩ, Δ. ἔλεγον οἱ Γραικοί. τὸ συνήθως σήμερον λεγόμενον Στοιχηματίζω (gager, parier). Ἴδ. Ἄτακτ. I, σελ. 155.

ΣΥΝΙΠΠΙΑ, Δ. κατὰ τοὺς Γραικοί. ἀγέλη ἵππων συντρειφόμενων (haras), Ἴπποφόρδιον, Ἑλλ.

ΣΥΝΟΡΙΖΟΜΑΙ. Ζ. Συνερίζομαι.

ΣΥΝΟΨΙΖΩ, Δ. συσέλλω εἰς βραχύτερον τὸ κατὰ πλάτος γραμμένον (abréger), ἀπὸ τὸ καὶ σήμερον σύνθητες εἰς τὴν

γλώσσαν, * Σύνοψις οὐσ. Ξηλ. (abrégé), και * Σύνοψις, βιβλίον ἐκκλησιαστικόν (bréviaire). 2) Συνοψίζω, Δ. ἔλεγαν ἔτι οἱ Γραικοί. εἰς σημασίαν τοῦ Φέρω δύο τινάς εἰς ὄψιν ἀλλήλων, κάμνω νά συνέλθωσιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον και νά συλλαλήσωσι (aboucher).

* ΣΥΝΟΨΙΣ. Ζ. Συνοψίζω.

ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ, Σ. Καὶ οἱ Ἴταλοὶ *Sinderesi*, και οἱ Γάλλοι *Syndérese* ἔμβασαν εἰς τὴν γλώσσάν των τὸ Ἑλλ. Συντήρησις, διὰ νά σημάνωσιν ὅ,τι δὲν ἐσήμαιεν εἰς τοὺς παλαιούς, « Ἀγκύλωμα τῆς συνειδήσεως » Σ. τὴν προξενουμένην δηλαδὴ ἀπὸ συνειδήσιν κακῆς τινὸς πράξεως λύπην τῆς ψυχῆς (*remords*). Πρῶτος ὁ Ἱερώνυμος (Δυτικὸς ἐκκλησιαστικὸς πατήρ τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος) ἔμβασε τὴν λέξιν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν Λατινικὴν διάλεκτον, και τὴν ὥρισε: *Synteresis, pars animæ quæ vitiis adversatur, et sese semper immaculatam cupit a peccatis servare*, ἡγοῦν « Συντήρησις » μέρος ψυχῆς, τὸ ὁποῖον ἐναντιοῦται εἰς τὰς κακίας, κ' ἐπιθυμεῖ « πάντοτε νά φυλάσσεται ἀμόλυντον ἀπὸ ἀμαρτίας » (*Apud MARTIN. Lexic. philologie. tom. II, pag. 725*). Ὁ ὀρισμὸς οὗτος ἀρμόζει πλέον εἰς τὸ *Scrupule* παρά εἰς τὸ *Remords* τῶν Γάλλων· διότι αὐτὴ ἡ λέξις *Συντήρησις*, σημαίνει προφυλακὴν, ἢ προσοχὴν εἰς ἀποφυγὴν ἀμαρτίας (*a peccatis servare*). Ἄλλ' οἱ Σχολαστικοὶ Θεολόγοι ἔπειτα ἀλλοίωσαν ὄχι μόνον τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἐξηγήσαντες αὐτὴν ἄλλοι ἄλλως, ἀλλὰ και αὐτὴν τὴν γραφὴν, *Sindirisis* ἢ *Synderesis*, ἀντὶ τοῦ *Synteresis*. Πιθανὸν ὅτι ἡ λέξις ἐπολιτογραφήθη εἰς τὴν κοινὴν γλώσσαν ἀπὸ τοὺς προσηλύτους τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας χριστιανούς, Γραικοὺς, διδασκομένους ἀπὸ τοὺς ἰδίους των ἱερεῖς. Ὅθεν κὰν ἦλθε, πρέπει νά φυλαχθῇ· εἰς τὴν σημασίαν ὁμῶς τοῦ Γαλλικοῦ *Scrupule* ἢ *Conscience délicate*,

καὶ ὄχι τοῦ *remords*. Τούτου λέξιν ἐρμηνευτικὴν ἔχομεν τὸ
* Τύφεις συνειδήσεως, ἐπειδὴ λέγομεν συνήθως Μὲ τύ-
πτει ἢ συνείδησις.

* ΣΥΝΤΗΡῶ, σχεδὸν συνών. τοῦ Παρατηρῶ (*observer*), οἷον (Ἀπολλων. ἐν Τύρ.),

Καὶ τότε τόνε συντηρᾶ περίσσα πρικαμένον,

ἤγουν, Καὶ τότε τὸν συντηρεῖ (ἢ παρατηρεῖ), ὅτι
ἦτον ὑπερβολῇ πρικαμένος (κατὰ σοιχείων μετάθεσιν,
ἀντὶ τοῦ πικραμένος). 2) Συντηροῦμαι, μέσ. Ἐνθυμισὸν
ποιοῦμαι, Ἑλλ. (*avoir des scrupules, s'en faire un*
scrupule). Ζ. Συντήρησις.

ΣΥΝΤΟΠΪΤΗΣ. Ζ. Τόπος.

ΣΥΝΤΡΙΒῆ, Σ, Μετάνοια ἐνωμένη μὲ λύπην τοῦ ἀμαρτή-
σαντος (*contrition*). Ἡ λέξις μᾶς ἦλθεν ἀπὸ τοὺς Ἑβδ.
(Ἡσαΐου ξε', 14) « Ἀπὸ συντριβῆς πνεύματος ὑμῶν ὀλο-
» λύξετε ». Οἱ αὐτοὶ (ψαλμ. να', 17) εἶπαν καὶ « Πνεῦμα
» συντετριμμένον, καὶ καρδίαν συντετριμμένην ». Ζ. Κατά-
νυξις.

ΣΥΡ, Δ. Τὸ ἐξηγεῖ *Dominus* (Κύριος δηλαδὴ). Λανθά-
νεται ὁμῶς, πρῶτον νομιζῶν ὅτι οἱ Γραικοὶ τὸ ἔλαβαν ἀπὸ τὸ
Sire τῶν Γάλλων· ἔπειτα καὶ τὸ ἐσύγχυσε μὲ τὸ Σύρε, προσ-
τακτικὸν τοῦ Σύρω ῥήματος, σημαῖνον τὸ Ἰπαγε (*va, va-t'en*),
ἐπειδὴ φέρει εἰς μαρτυρίαν τὸν ἐξῆς σίχον ,

Σύρε νὰ φύγης ἀποδῶ πλέον, καὶ μὴν ἀργήσης.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἐτυμολόγους γενεαλογοῦν τὸ *Sire*
ἀπὸ τὸ Κύριος. Ἀπὸ τοῦτο οἱ Γραικοὶ ἔπλασαν τὸ Κύρος
ἢ Κυρός, ἔπειτα τὸ ἐκολόβωσαν εἰς τὸ Κύρ, ὡς μαρτυροῦν

τά συχνά εἰς αὐτοὺς παραδείγματα, « Τοῦ Κυροῦ Νικολάου » καὶ (ὡς σήμερον ἀκόμη) « Τοῦ κὺρ Νικολάου » (de Sire Nicolas).

ΣΥΡΑΥΛΙΖΩ. Ζ. Συραύλιον.

ΣΥΡΑΪΛΙΟΝ, οὐσ. οὐδέτερ. Δ. Σιραῦλα, καὶ Σιλιαῦρα, Θηλ. Σ. ὅσιν τὸ ἐξηγεῖ ὡς συνών. τοῦ Πιφάρα (fifre). Καὶ ῥῆμα Συραυλίζω (jouer du fifre).

ΣΥΡΕΜΒΟΛΟΣ. Ζ. Βρωμούμπολος.

ΣΥΡΗΜΗ, ἡ Συρήμα. Ζ. Σύρτης.

ΣΥΡΙ. Ζ. Σίρι.

ΣΥΡΙΖΩ καὶ ΣΦΥΡΙΖΩ, Σ. Συρίζω, Ἑλλ. (siffler). Ἐσημειώθη ἀπὸ τοὺς κριτικούς ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ Σύρω (tirer, traîner), ἐπειδὴ Σύρει τὴν φωνὴν φυσικά, ὅσιν σφυρίζει ἢ συρίζει, εἴτε διὰ μόνου τοῦ σώματος, εἴτε φυσῶν εἰς αὐλὸν ἢ ἄλλο τί ἐμπνευστὸν ὄργανον.

Ἡ προσθήκη τοῦ φ̄ εἶναι τοῦ παρακμ. ἑλλ. 2) Μεταφορ. Τὰ αὐτῖα σφυρίζου, ἢ βοΐζου (tinter), ὅταν ἠχῶσιν αὐτομάτως, τὸ ὁποῖον ἢ Σαμφῶ (Ὡδ. II, 9) ἠρμήνευσε διὰ τοῦ « Βομβεῦσιν ἀκοαί μοι » (Ζ. Βοΐζω). Τὸ ῥηματικὸν Συρίσρα ἢ Σφυρίσρα, Σ. Σύριγξ, Ἑλλ. σημαίνει μικρὸν αὐλὸν μουσικὸν, ἢ μονομερῆ (sifflet, pipeau, chalumeau), ἢ σύνθετον ἀπὸ πολλοὺς καλάμους, ὅποια ἦτον ἢ Σύριγξ τοῦ Θεοῦ Πανός, ὅσιν διὰ τοῦτο ἐπωνομάζετο καὶ Σύρικτης (Σφυρισῆς ἢ Συρισῆς, Σ.).

ΣΥΡΙΚΙ, οὐδέτ. καὶ ΣΥΡΙΚΟΣ, ἀρσ. Σ. Ἐρυσίθη, Ἑλλ. πάθος φυτῶν (rouille). Κατὰ τὸν Ἡσύχιον : « Ἐρυσίθη, » νόσος τις ἀέρος, ἐπιγενομένη (γρ. ἐπιγνομένη) τοῖς καρ- » ποῖς καὶ φυτοῖς ». Ὁ δὲ Φώτιος, « Ἐρυσίθη, Θηρίδιόν τι » ἐν τῷ σίτῳ γινόμενον, ὃ λυμαίνεται τὸν καρπὸν. Τινές,

» νόσον ἐπιγιγνομένην τοῖς σπέρμασιν· ἢ ἡ κοινορτώδης φθορά
 » τοῦ σίτου ». Ὁ κοινορτός οὗτος, ὡσεπιπολὺ μαῦρος, φέρει
 ὁμῶς, κατὰ τὰς νεωτέρας παρατηρήσεις, καὶ διάφορα ἄλλα
 χρώματα. Ἐρυσίθη, ἢ διὰ τοῦ $\bar{\epsilon}$ (ὡς τὴν ὠνόμαζαν οἱ Ῥόδιοι),
 Ἐρυθίθη, διὰ τὸ ἐρυθρὸν τοῦ χρώματος, εἶναι ἢ διὰ τὴν αὐτὴν
 αἰτίαν ὀνομαζομένη ἀπὸ τοὺς Ῥωμ. Rubigo, ὅθεν ἔλαβαν
 οἱ Γάλλοι τὸ Rouille, ὡς καὶ ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Nigella τὸ
 Nielle, διὰ τὸ μελαψόν. Μέλερην ὀνομάζομεν σήμερον
 τὴν Ἐρυσίθην, ἴσως, ὅχι ὡς ἐξηγήθη ἀλλοῦ (Ζ. Μέλερην, καὶ
 Βωτρίδα, σελ. 70), ἀλλὰ διὰ τὸ μελανὸν χρῶμα.

Τὸ δὲ Συρίκιον ὑποπεύομαι μὴ ἐδόθη καὶ τοῦτο εἰς τὴν
 Ἐρυσίθην διὰ τὸ Συρικόν, ἤγουν κιτρινωπὸν τῆς χρῶμα. Τὸ
 Συρικόν, Δ. τοῦτο, οὕτως ὀνομασθῆν, ἢ διότι ἤρχετο ἀπὸ τὴν
 Συρίαν, ἢ δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν, ἐλέγετο καὶ Σάνδυξ, κατὰ
 τὰ Γλ. « Σάνδυξ λέγεται τὸ Συρικόν » (BOISSONAD. *Anec-*
dot. II, pag. 406), ὁ δὲ Σάνδυξ, κατὰ τινος, εἶναι τὸ αὐτὸ
 μὲ τὴν λεγομένην Σανδαράχην (sandaraque), κατ' ἄλλους
 δὲ, ἀρσενικοῦ καὶ Σείου μίγμα τί, τὸ ἀπὸ τὸν Πλίνιον ὀνομα-
 ζόμενον Auripigmentum (Orpiment).

ΣΥΡΜΑ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Δ. τὸ εἰς λεπτά καὶ μακρὰ ἐλά-
 σματα συρμένον μέταλλον (fil), οἷον σιδήρου, ἀργύρου,
 καὶ κατεξαίρετον τοῦ χρυσοῦ (fil d'or), τὸ ὁποῖον καὶ
 συνθ. Χρυσόσυρμα, Δ. ὠνομάζετο. Ὅθεν καὶ Συρμα-
 τόνω, Σ. τὸ Κεντῶ διὰ χρυσοῦ ἢ ἀργυροῦ σύρματος· καὶ
 Συρματηρὸν ἢ Συρμάτινον, Δ. τὸ οὕτω κεντημένον πανίον ἢ
 φόρεμα (Ἄτακτ. I, σελ. 68). Ζ. Ὀτρά.

ΣΥΡΜΕΝΗ. Ζ. Σύρω.

ΣΥΡΜΗ, οὐσ. θηλ. μέ συνών. Οἰκοκυρίον (χυδ. Νοικο-
 κυρίον), Σ. Κατασκευή, Ἑλλ. (mobilier, ménage).

ΣΥΡΜΟΣ. ΣΥΡΝΟΥΜΕΝΑ. ΣΥΡΝΩ. ΣΥΡΟΓΑΣΤΡΟΝ. Ζ. Σύρω.

ΣΥΡΤΆΡΙΟΝ, Σ. Κιβώτιον περικλεισμένον εἰς μεγαλύτεραν κιβωτὸν (*tiroir*), (Ἄτακτ. I, σελ. 77). 2) Συρτάριον, Δ. καὶ Σύρτης, ἀρσ. Δ. ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου σύρονται καὶ λεπτύνονται τὰ μέταλλα (*filière*). Ζ. Σύρμα.

ΣΥΡΤΗΣ, Δ. Σύρτι (ἤγουν Σύρτιον) Σ. Συρήμη, Φηλ. Σ. Συρήμα, Δ. Γλώττα, ἢ Ἀναγωγεὺς, Ἑλλ. Λωρίον νὰ σφίγγη καὶ νὰ κρατῇ τὸ ὑπόδημα (*tirant, oreille*). Οἱ Σύρται ὠνομάζοντο καὶ Τξινίκια, Σ. Οἱ Γραικορ. καὶ Καλάμια, πληθ. οὐδετ. Δ. κατὰ τὸν Εὐστάθιον (Ἰλιάδ. ξ', σελ. 995) « Λέγει δὲ ἡ ἱστορία καὶ βλαυτῶν ἀναγωγέας » τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ὑποδημάτων ». Ζ. Στρίγγα.

Τὸ Συρήμη, ἢ Συρήμα, πιθανὸν ὅτι ἐχυδαίσθη ἀπὸ τὸ Σύρμη, ῥηματικὸν (ὡς τὸ Σύρτης) τοῦ Σύρω· πλὴν ἂν ἦναι σύνθ. τοῦ Ῥυμός, Ἑλλ. Γερμανισί *riemen* (*couvroie*), ἀπὸ τὸ Ῥύω τὸ Ἑλκω ὄθεν καὶ τὸ « Ῥῦμα, ... ὄρκος » τοῦ Ἡσυχίου, καὶ οἱ « Ῥυτῆρες, χαλινοί, ἡνίαί, ἰμάντες » τοῦ Φωτίου. Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ γράφεται Συρρύμη, Φηλ. ἢ Συρρύμα, οὐδετ. ἤγουν σύνδεσμος ἢ συνολκὴ λωρίου.

ΣΥΡΤΙ. Ζ. Σύρτης.

ΣΥΡΩ, Δ. Σύρνω, Δ. Σ. Εἰς τὰ προσημειωμένα (Ἄτακτ. II, σελ. 339) προσημείωσε τὰ ἐξῆς : Ἡ προσθήκη τοῦ $\bar{\nu}$, ὡς καὶ εἰς τὸ Φύρω ἀντὶ τοῦ Φύρω, πιθανὸν ὅτι ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν χρεῖαν νὰ διακρίνεται ὁ παρατατικὸς Ἐσυρνα, Ἐφυρνα, ἀπὸ τὸν ἀόριστον, Ἐσυρα, Ἐφυρα. Τὸ αὐτὸ ἔπαθε καὶ τὸ Δέρω εἰς τὸ Δέρνω, καὶ τὸ Φέρω εἰς τὸ Φέρνω. Σύρω, ἀμεταβ. οἶον Σύρνει ὁ ἄνεμος, Σ. ἀντὶ τοῦ φυσᾶ (*le vent*)

souffle). Λέγομεν ἔτι καὶ Σφυρίζει ὁ ἄνεμος (le vent siffle), Συρίζει, Ἑλλ. ὡς εἶπε καὶ ὁ Αἰσχύλος (Προμ. 125)

————— Αἰθήρ δ' ἐλαφραῖς
Πτερύγων ῥίπαις ὑποσυρίζει.

Καὶ « Συρμός ἀνέμου » Ἑλλ. ἢ τοιαύτη Σύριξις ἢ φύσησις· ὅθεν φαίνεται καὶ ἡ συγγένεια τοῦ Σύρω καὶ τοῦ Συρίζω.
— 2) Σύρω, εἰς τὸν παρακμ. Ἑλλ. ὡς καὶ σήμερον, ἀντὶ τοῦ Ἰπάγω, πορεύομαι (aller), συνηθέστερον εἰς τὴν προσακτικὴν παρὰ εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις, οἶον, Σῦρε εἰς τὴν ἀγοράν, Σῦρε εἰς τοῦ θεῖου, καὶ Σῦρε νὰ τὸν εἴπηρ. Καὶ εἰς τοὺς ἀποχαιρετισμοὺς, Σῦρε εἰς τὸ καλόν! ἤγουν Ἄμε εἰς τὸ καλόν! Οὕτως ἐλλήνιζε, τὴν ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα, ὁ περιβόητος Γεώργιος ὁ Πισίδης,

Σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ δρόμου,

τὸν ὁποῖον οἱ τότε λογιώτατοι ἐπαράβαλλον μὲ τὸν Εὐριπίδην! (Ἰδ. Μύθ. Αἰσωπ. συναγωγ. σελ. λά). Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ αἱ συνήθεις χυδαῖκαί κατάραι, Σῦρε εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ! Σῦρε εἰς τὸν διάβολον! κατὰ τὰ Ἑλληνικά, « Βάλλ' εἰς κόρακας! εἰς φθόρον! εἰς μακαρίαν! ». — 3) Μεταβ. Σύρω τὸ κουπί, μὲ συνών. Λάμνω τὸ κουπί, Σ. καὶ Λαμνοκωπῶ, Σ. Κώπην ἐλαύνω, καὶ Κωπηλατῶ, Ἑλλ. (ramer, voguer). Ζ. Λάμνω.— 4) Σύρνω τὸν καιρὸν, Σ. ἤγουν ἀναβάλλω τὸν καιρὸν (temporiser)· οἱ παλαιοὶ μὲ συνών. ῥῆμα « Παρέλκειν τὸν χρόνον » Ἑλλ. — 5) Σύρω ἀντὶ τοῦ πάσχω, ὑποφέρω (souffrir, essuyer), οἶον Σύρω πολὺν κόπον, Σ. Ἔσυρα πολλὰ βάσανα Σ. καὶ ἔλλειπτ. Ἔσυρα πολλὰ, Σ. — 6) Σύρω εἰς κρίσιν,

Σ. Ἐγκαλῶ, Ἑλλ. (Ζ. Καλῶ). Καὶ Σύρω εἰς τὴν φυλακὴν, ὡς εἶπεν ὁ Λουκᾶς (Πράξ. ἡ, 3) « Σύρων τε ἀνδρας » καὶ γυναῖκας παρεδίδου εἰς φυλακὴν », καὶ (Λουκ. ιβ', 58) « Μήποτε κατασύρη σε πρὸς τὸν κριτὴν »· καὶ παθ. ὁ Ἐπίκτητος (Διατρ. I, 29, § 16) « Ἀπαχθῆ καὶ συρῆ εἰς » δεσμωτήριον ». — 7) Σύρω τὸ νοματινός, Σ. Δ. (décrier, diffamer) Διασύρω, Ἑλλ. ὄθεν καὶ Γυναῖκα συρμένην, Σ. ὀνομάζει τὴν κακοφημισμένην (mal famée).

Τὸ μέσ. Σύρομαι, Σ. Κινοῦμαι εἰς τὰ ὀπίσω, ἀναχωρῶ (se retirer). — 2) Τὸ χυδαῖσι λεγόμενον Κωλοσύρνομαι, Σ. Δ. (ramper, se traîner sur le ventre). Ζ. Κωλοσύρνω. Ὅθεν καὶ Συρνούμενα, Σ. ἢ Συρόγαστρα, Δ. τὰ ἐκ φύσεως οὕτω κινούμενα ζῶα (reptiles), Ἐρπετά, Ἑλλ. — 3) Μεταφορ. λέγομεν, Τὸ κακὸν σύρνεται, Σ. περὶ νόσου ἐπιδημικῆς, ἣτις προβαίνουσα διαδίδεται (courir), ὡς τὸ Θανατικόν, καὶ ἄλλα παρόμοια. Ὅθεν καὶ Συρμός, Σ. ἢ ἐπιδημικὴ ἀρρώστια, οἷον Ἡ συνάγχη ἐφέτος εἶναι τοῦ συρμοῦ. — 4) Σύρνεται, Σ. ἀντὶ τοῦ συνειθίζεται πρὸς καιρὸν (être à la mode), καὶ Συρμός αὕτη ἢ πρόσκαιρος συνήθεια (mode), οἷον, Εἶναι τοῦ συρμοῦ, ἢ Δὲν εἶναι πλέον τοῦ συρμοῦ.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ, Σ. Συμπύκνωσις τοῦ διαλυμένου, Σύσασις, Ἑλλ. (consistance). Λέξις ἰατρικὴ, μυρεψικὴ καὶ μαγειρικὴ, οἷον « Ἐψε μέχρι μελιτώδους, ἢ κηρώδους συσάσεως » ἤγουν Βράσε το, ἕως νὰ λάβῃ σύσασιν μέλιτος, ἢ καὶ πυκνοτέραν, ὡς τοῦ κηρίου. — 2) Σύσασις, Σ. διαγωγὴ κοσμία καὶ φρόνιμος εἰς τὰς πράξεις καὶ λόγους, ὅθεν καὶ τὸ σύνθ. ἐπίθ. Ἀσύστατος, Σ. (léger, irréfléchi), ὁ ἐναντίας διαγωγῆς ἀνθρώπος (Ἰδ. Ἄτακτ. II, σελ. 340).

* ΣΥΣΤΕΛΛΟΜΑΙ, ῥημ. μέσ. κρατοῦμαι, δὲν τολμῶ

(*se retenir, n'oser*), Οκνῶ καὶ Συσέλλομαι, Ἑλλ. — 2) Σημαίνει ἔτι τὸ Μετριάζω (*se modérer*). — 3) Τὸ Ἐντρέπομαι (*se retenir par pudeur*). Καὶ ὄνομα οὖσ. θηλ. Συσολή, ΓΓ. ἢ ἐντροπή (*retenue*), καὶ σύνθ. ἐπίθ. * Ἀσύσαλτος, ὁ μὴ ἔχων ἐντροπήν (*impudent*).

* ΣΥΣΤΟΛΗ. Ζ. Συσέλλομαι.

* ΣΥΦΑ. Ζ. Βροῦλον.

ΣΥΧΑΪΝΟΜΑΙ. Ζ. Σιχαίνομαι.

ΣΥΧΑΡΟΣ (γρ. Σύγχαρος), μὲ συνών. Καλόκαρδος Σ. Σύχαρος, μὲ συνών. Ἑλλ. Ἰλαρός, Φαιδρός καὶ Εὐθυμος, Δ. (*gai, joyeux*), ὁ κοινότερον, Χαιράμενος καὶ Χαρούμενος, Σ. Ἡ πρόθεσις (Σύν) δὲν εἶναι περιττή, ὡς οὐδ' εἰς τὸ ἀντικείμενόν του Σύνουσις, Ἑλλ. ὁ κοινῶς Συλλογισμένος (*pen-sif*). Ζ. Στούβιος.

ΣΥΧΝΑΝΟΙΓΟΣΦΑΛΩ. Ὁ Σ. τὸ γράφει Συχνοσφαλανοίγω (*clignoter*), Σκαρδαμύττω, Ἑλλ. « Σκαρδαμύττει, » πυκνὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλείει καὶ ἀνοίγει » λέγει ὁ Φώτιος.

ΣΦΑΓΜΟΣ. Ζ. Σφάζω.

ΣΦΑΖΩ, Σ. ὡς καὶ εἰς τοὺς παλαιούς Σφάζω, Ἑλλ. (*égorger*). Ὅθεν καὶ τὰ Σφακτὰ (Ζ. Κοπάδι. 2) Μεταφορ. τὸ προξενῶ σφοδρὸν πόνον, ὅστις διὰ τοῦτο καὶ Σφαγμός καὶ Σφακτῆς ὀνομάζεται (Ἄτακτ. I, σελ. 276).

* ΣΦΑΚΑ. Ζ. Φλομόνω.

ΣΦΑΚΕΛΩ, Σ. σημαίνει σήμερον Δείχνω τὴν χεῖρα ἀνοικτὴν μὲ τὰ πέντε δάκτυλα ἀπλωμένα καταπρόσωπα τινός, εἰς σημεῖον ὕβρεως. Σκιμαλίζω, Ἑλλ. « Σκιμαλίσαι, καταδακτυλίσαι ἀσχημόνως » λέγει ὁ Φώτιος. Τί νοεῖ μὲ τὸ Ἀσχημόνωσις, ἐξηγήθη ἀπὸ τὸν σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφάνους (Ἀχ. 444).

Εἰς ἄλλο ὁμως δράμα τοῦ Κωμικοῦ (Εἰρ. 549), ὅπου λέγει, « Καί τὸν δορυξόον οἶον ἐσκιμάλισεν » φέρεται καὶ δευτέρα ἐξήγησις· « Σκιμαλίσαι γὰρ ἐσι κυρίως τὸ τὸν δάκτυ-
 » λον εἰς τὴν πυγὴν τοῦ ὀρνέου βαλεῖν. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο,
 » ἀλλὰ καὶ ὅταν βουλόμενος ἐφουβρίσαι τινα, τὸν ΜΕΣΣΟΝ
 » ΔΑΚΤΥΛΟΝ ἐντείνοντες δεῖξωσιν αὐτῷ ». Ὁ μέσος οὗτος δάκτυλος (ἤγουν ὁ τρίτος ἀπὸ τοῦ μεγάλου) ὠνομάζετο, εἰς τὸν παρακμ. ἑλλ. Σφάκελος, Δ. κατὰ τὸν Σουΐδαν : « Λέγε-
 » ται δὲ Σφάκελος καὶ ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος » καὶ κατὰ συκοπὴν Σφάκλος, Δ. κατὰ τὴν φερομένην σιχηρὰν μαρτυρίαν « Σφάκλος ὁ τρίτος δάκτυλος, τέταρτος, ἐπιδάτης ». Δὲν διαφέρει λοιπὸν τὸ σημερινὸν Σφακέλωμα ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν Σκιμαλισμὸν, πλὴν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν δακτύλων.

Λέγομεν συνων. καὶ Τυφλόνω, ἀντὶ τοῦ Σφακελόνω· διότι ἀρτύνουν πολλάκις οἱ χυδαῖοι τὸ Σφακέλωμα μὲ τὴν κατάραν : Τύφλα εἰς τὰ μάτια σου ! Σ. Τυφλωθείης ! Ἑλλ.

ΣΦΑΚΤΑ, οὐδετ. πληθ. Ζ. Κοπάδι.

ΣΦΑΚΤΗΣ. Ζ. Σφάζω.

ΣΦΑΛΛΑΓΓΙ, οὐσ. οὐδέτ. καὶ Σφαλαγγίδα, Ξηλ. Σ. Σφαλάγκη (γρ. Σφαλάγγη), Δ. Φάλαγξ, Φαλάγγιον, Ἑλλ. ἀράχνη φαρμακερά. Κατὰ τὸν Ἡσύχιον : « Φάλαγξ, ζῶον » παραπλήσιον ἀράχνη, ὃ δὴ καὶ αὐτὸ ὑφαίνειν δοκεῖ ». Λέγει καὶ ὁ Φώτιος : « Φάλαγξ... ὁ ἀράχνης, ὃν ἔνιοι Φαλάγγιον « καὶ « Φαλάγγια· ζῶόν τι τῶν δακετῶν ἐς τὸ φα-
 » λάγγιον ».

* ΣΦΑΛΛΑΓΓΙΑ, οὐσ. οὐδ. πληθ. Ζ. Χελῶναι.

ΣΦΑΛΛΑΓΚΙ (διὰ τοῦ κ), Δ. ὠνομάζετο, οὐδετ. καὶ Σφαλαγγας (γρ. Σφαλαγκας), ἀρσ. Δ. ὁ Ἀσπάλαξ, Ἑλλ. (taupe),

ὁ καὶ Τυφλοπόντικος καὶ Χαμόρυγας, Σ. λεγόμενος. Ἐκ τούτου συμπεραίνεται, ὅτι εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἀσπάλαξ τὸ $\bar{\alpha}$ ἐπλεόναζεν, ὡς φέρεται εἰς τὸν Ἡσύχιον : « Σπάλαξ ἢ Ἀσπάλαξ, » εἶδος ἀρουραίου μυῶς, ἐκ γενετῆς τυφλοῦ » ὅθεν καὶ ἡ παροιμία εἰς τὸν αὐτὸν Ἡσύχιον (II, σελ. 1437) « Τυφλό- » τερος ἀσπάλακος ». Ὁ γνωστὸς σήμερον Ἀσπάλαξ δὲν εἶναι τυφλὸς, ἀλλ' ὑπερβολῇ μικρόφθαλμος, ὥστε νὰ νομισθῇ τυφλός. Ἐπαρατήρησαν ἔμως οἱ νεώτεροι ζωολόγοι, ὅτι ὁ τυφλὸς Ἀσπάλαξ τῶν παλαιῶν, τῶνομα μόνον ἔχει κοινὸν μὲ τὸν γνωστὸν Ἀσπάλακα (taupe)· ἀλλ' εἶναι ἄλλο γένος ποντικοῦ, ὁ τυφλὸς μῦς τοῦ Λιωναίου *Mus typhlus* (Rat-taupe, ἢ *Zemni*), ὅσιν τῶντι τύπους μόνον ὀφθαλμῶν ἀμυδροὺς ἔχει σερημένους ὀράσεως (Ἴδε *Nouv. Dictionnair. d'Histoir. naturelle*, 2e édit. DÉTERVILLE, tom. XXIX, pag. 81). Ζ. Χαμόρυγας.

ΣΦΑΛΙΖΩ, Σ. Δ. καὶ Σφαλῶ, Σ. Κλείω, Ἑλλ. (*fermer*), οἶον (Ἀπολλ. ἐν Τύρ.),

Τότες τὴν ἀσφαλίσασιν, ὅλοι (ἴσ. ὄλην) τὴν ἐγυρήσαν,
Καί τις καὶ λίγο μὲ σουππὶ τὴν ἐκαλαφατήσαν.

Ὅθεν φαίνεται ὅτι ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ Ἀσφαλίζω, Ἑλλ. μὲ ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ σιχείου. Τὸ τετρασύλλαβον ὅμως τοῦτο (Ἀσφαλίζω) ἐσήμαινεν εἰς τοὺς παλαιοὺς Στερεόνω, σῆρίζω, φυλάσσω ἀπὸ κίνδυνον (*garantir*). Παρόμοια καὶ οἱ Γάλλοι ἀπὸ τὸ Ῥωμ. *firmo*, τὸ σῆρίζω (*affermir*), ἔπλασαν τὸ *fermer*, τὸ κλείω. Εἰς σημασίαν τοῦ Φυλάσσω ἀπὸ κίνδυνον, εἶπεν ὁ εὐαγγελιστῆς (Ματθ. κζ', 64) « Κέλευσον οὖν » ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον. . . μήποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοῦ νυκτὸς κλέψωσιν αὐτόν ».

Οἱ Γραικοὶ. ἔλεγον Σφαλίζω τρισυλλάβως, ἀντὶ τοῦ

Κλείω, « Ὡς σφαλισθῆναι τὰ δημόσια λουτρά » εἶπεν ἓνας ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς τῆς Βυζαντίδος. Ἀλλὰ τὸ Σφαλίζω τοῦτο εἰς τοὺς παλαιούς ἐσήμαινε τὸ Δένω, ἀπὸ τὸ Σφαλὸς, ὁ δεσμός, ἢ μᾶλλον τὸ « Δεσμωτήριο ξύλον » (ceps), ὡς λέγει ὁ Πολυδεύκης, καὶ μαρτυρεῖ ὁ Ἡσύχιος, « Σφαλὸς. . . ξύλον » ποδῶν δεσμωτήριο »· τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ῥῆμα, εὐρίσκεται πάλιν τετρασύλλαβον (Ἀσφαλίζω) εἰς τὸν εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν (Πράξ. ις', 24) « Καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ » ξύλον ».

ΣΦΑΝΤΆΖΩ, καὶ ΣΦΑΝΤῶ, Σ. (avoir belle mine).

— 2) Σφαντάζω, μὲ ἐξήγησιν Ἑλλ. « Φαντάζειν, Φανητιᾶν » ἐπικομπάζειν » Δ. (se ravaner).

ΣΦΕΓΓΈΤΙΑ. Ζ. Σπεγγέτια.

ΣΦΕΝΤΆΜΗ, θηλ. οὐσ. Δ. Σφένδαμνος, θηλ. Ἑλλ. (érable). Κατὰ τὸν Βελλώνιον (Observat. I, 17, pag. 40), οἱ Κρητικοὶ τὴν ὀνομάζουσι Ἀσφένδαμνος.

ΣΦΈΡΔΟΚΛΟΣ. Ζ. Σβουρδοῦκλος.

* ΣΦΙΓΓΙΑ. Ἐπειδὴ ἔχομεν τὸ Σφικτὸς εἰς σημασίαν τοῦ Ἀκριβὸς κοιν. Φειδωλὸς, Ἑλλ. (Ἄτακτ. II, σελ. 341), συγχωρεῖται νὰ προσλάβωμεν καὶ τὸ Σφιγγία (lésine) τοῦ παρακμ. Ἑλλ. ἀντὶ τοῦ Φειδωλία, ὡς εἶπεν ὁ Σειράχ (ια', 18), « Ἔστι πλουτῶν ἀπὸ προσοχῆς καὶ σφιγγίας αὐτοῦ, κ. τ. λ. ».

ΣΦΙΓΚΤΌΣ, Σφικτὸς, Σ. μὲ συνών. Ἀκριβὸς, Σ. (chiche). Ζ. Σφιγγία.

ΣΦΟΔΡΌΣ, ΓΓ. βίαιος, ὀξύς (véhément), οἷον Σφοδρὸς ἄνεμος· « Σφοδρὸν, εὐτονον, ἰσχυρὸν, ὀξύ » κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Δὲν εἶναι σπάνιον εἰς ἡμᾶς οὐδὲ τὸ ῥῆμα * Σφοδρύνω, ἀμεταβ. οἷον Ὁ ἄνεμος ἐσφοδρύνεν (se renforcer).

* ΣΦΟΔΡΥΝΩ. Ζ. Σφοδρός.

ΣΦΥΡΑΙΝΑ, Σ. και κατά συγκοπὴν, Σφύρνα, Δ. ὀψάριον, ὀνομαζόμενον και παλαιὰ Σφύραινα, Ἑλλ. (Marteau).

ΣΦΥΡΙΖΩ. Ζ. Συρίζω.

ΣΧΕΔΙΑ, μέ συνών. Σκιογραφία, Σ. Σκιογραφία, Δ. Σκιαγραφία, Ἑλλ. (dessin, esquisse). Τὸ κοινὸν Σχεδιά εἶναι ἔλλειπτ. τοῦ Γ ρ α φ ῆ. Σχεδιά γραφή λέγεται ἢ διὰ μόνων γραμμῶν (au trait), και χωρὶς χρώματα ζωγραφία.

ΣΧΕΔΙΑΖΩ, μέ συνών. Σκιογραφῶ, Ὑποτυπώνω, Σ. (dessiner), Ὑποτυπόω, Ἑλλ.

* ΣΧΙΖΑ. Σχίτσι λέγονται, τὰ χωριστὰ μέρη τοῦ σχισμένου ξύλου (éclats de bois), Σχίζα, Σχίδα και Σχίδαξ, Ἑλλ. 2) Σχίζας ἀκόμη ὀνομαζόμεν και τὰ δύο μέρη τοῦ παλαιοῦ ἄρτου, ἐκθεμένα εἰς τὸν ἥλιον, ἢ εἰς φουρνον ἀπόπυρον, ν' ἀποξηρανθῶσιν.

ΣΧΙΖΩ, Σ. διαιρῶ μέ βίαν εἰς δύο ἢ πλείοτερα μέρη (fendre, déchirer), οἷον Σχίζω ξύλα, και Σχίζω τὰ φορέματά μου. 2) Σχίζω, ἀμεταβ. ἀντὶ τοῦ Σχίζομαι, ὡς εἰς τὴν συνήθη κατάραν, Ἡ γ ῆ ν ἂ σχίση και ν ἂ μέ καταπίη! καθὼς εἶπε και ὁ Ποιητής (Ἰλιάδ. δ', 182), « Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν! »

ΣΧΟΛΕΪΟΝ. Ζ. Σπουδαστήριο.

ΣΧΟΥΡΝΟΥΚΑ, Δ. Ὁ Βελλώνιος (Observat. I, 53, σελ. 117), ἤκουσεν ἀπὸ σόμα Γραικῶν, ὀψάριον ὀνομαζόμενον Schurnuca, χωρὶς πληρεςέραν ἐξήγησιν.

ΣΧΩ. Ζ. Σκάζω.

ΣΩΔΙΟΝ, ΓΓ. Οὕτω τὸ γράφει, και τὸ ἐξηγεῖ ὡς συνών. τοῦ Πόρευσις (latrines, garde-robe). Απόπατος και

Ἀφεδρών, Ἑλλ. Σόδιον, διὰ τοῦ ὄ, μὲ ἐξήγησιν Κοπρών, Δ. Πιθανὸν ὅτι ἐχυδαίσθη ἀπὸ τὸ Ἐξόδιον (Ἄφοδος Ἑλλ.).

ΣΩΚΑΡΙΟΝ. Ζ. Σῶκος.

ΣΩΚΟΣ, οὐσ. ἄρσ. Δ. Γραικορ. ὠνομάζετο εἶδος τι βρόχου (lacs), μὲ τὸν ὁποῖον ἄγρευαν τοὺς ἐχθροὺς ζῶντας εἰς τὸν πόλεμον ἄγραν γνωσὴν εἰς τοὺς παλαιούς, καὶ ἔτι σήμερον συνήθη εἰς τὰ βάρβαρα ἢ ἄγρια ἔθνη. Ὁ Ἡρόδοτος (VII, 85), τὸν ὠνομάζει « Σειράν πεπλεγμένην, ἐπ' ἄκρῳ βρόχους ἔχουσαν ». Τὸ ὑποκορ. Σωκάριον, Δ. ἐξηγούμενον Σχοινίου, κατεχωρίσθη εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά, ὅπου ἀκολούθως μέλλει νὰ καταχωρισθῇ καὶ τὸ Ψετικόν, ὁ Σῶκος, ἂν καὶ ἡ ἔτυμολογία του μὲνη ἔτι ἀδηλός. Εἰς μόνον τὸν Ὅμηρον (Ἰλιάδ. ν', 72) ὠνομάζεται Σῶκος, ἐπιθ. ὁ Ἑρμῆς, τὸ ὁποῖον ἐξήγησαν ἄλλοι διὰ τοῦ Ἰσχυρός, κραταιός, καὶ ἄλλοι ἄλλως. Τὸ ῥῆμα κᾶν Σωκῶ σημαίνει τὸ Ἰσχύω, κατὰ τὸν Φώτιον, καὶ κατὰ τὸν Ἡσύχιον. Ἐάν τοῦ Θωμᾶ Μαγίσρου (σελ. 830), ἡ παρατήρησις ἀληθεύη, ὅτι οἱ Δωριεῖς ἐπρόφεραν τὸ ἐπίθετον διὰ διπλοῦ κ, Σῶκκος, συγχωρεῖται νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ ἀρχαία τῆς λέξεως γραφή ἦτο Σῶκρος, κατ' ἀναλογίαν τῶν Δωρικῶν Μικκός καὶ Πικκός, ἀντὶ τοῦ Μικρός καὶ Πικρός· καὶ τότε ἴσως ὁ Σῶκρος δύναται νὰ σημάνη Σῶον κρατῶν, ἤγουν Ζῶντα ἀγρεύων, Ζωγρῶν.

ΣΩΛΗΝΑΡΙΟΝ (tuyau). Ζ. Μασούρι.

ΣΩΜΑΤΕΪΟΝ, Δ. Σωματεῖα ὠνόμαζαν τὰ τουρκοχυδαῖσι λεγόμενα Ρουφέτια (corps , corporations), οἷον Τὸ σωματεῖον τῶν πραγματευτῶν (le corps des marchands).

ΣΩΜΑΤΟΠΡΑΤΑΙ, Δ. ὠνομάζοντο ἀπὸ τοὺς Γραικορ. οἱ Σωματέμποροι ἢ Ἄνδραποδοκάπηλοι Ἑλλ (marchands d'esclaves).

ΣΩΝΩ. Ζ. Άκανῶ.

ΣΩΣΤΑΪ. Ζ. Ζά.

Τ.

ΤΑΓΆΡΙ. Ζ. Ταγή.

ΤΑΓΆΡΙΟΝ. Ζ. Ταγή.

ΤΑΓΗ, οὐσ. θηλ. Δ. Ταή, Σ. Δ. Έκταγή, Δ. Σίτησις, Σιτηρέσιον, Έλλ. Τροφῆς δόσις ἡμερήσιος ἢ ἐτήσιος (*fourniture de vivres*), γινομένη ἀπὸ τὸ δημόσιον εἰς κοσμικοὺς (*pension*), ἢ ἐκκλησιαστικοὺς (*prébende ἢ bénéfice*).

Ἀπὸ τὸ ρῆμα Τάσσω· « Ταγή, βασιλική δωρεά· καὶ ἡ » σύναξις (γρ. σύνταξις) τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Τοιαύτη ταγή, παραδείγματος χάριν, ἦτον εἰς τὰς Ἀθήνας « Ἡ ἐν Πρυτανείῳ σίτησις ». Τοιαύτη καὶ ἡ τοῦ Φαραῶ εἰς τὸν Ἄδερ, κατὰ τοὺς Έβδ. (Βασιλ. Γ', ια', 18), « Ἐδῶκεν αὐτῷ οἶκον, καὶ ἄρτους ΔΙΕΤΑΞΕΝ αὐτῷ ». — 2) Ταγή εἰς τὰ Κοινόδια, ἡ ὀριζομένη καθ' ἕκαστον γεῦμα εἰς καθένα τῶν συνδείπνων μερίς τῆς τροφῆς, ἡ Γαλλισί ὀνομαζομένη *Pitance*, λέξις ἄλλως ἀπ' ἄλλους ἀπιθάνως ἐτυμολογημένη, τὴν ὁποίαν (ἴσως ὄχι πιθανώτερον) ἐτυμολογῶ ἀπὸ τὸ Ἐπιταγή. — 3) Ταγή, ἡ ἡμερήσιος τροφή τῶν στρατιωτῶν (*ration*). — 4) Ταγήν ἵππου, ἔλεγον καὶ τὸ διδόμενον εἰς τὰ ἄλογα κριθάριον, ἢ ἄλλην τινὰ σιτηρὰν τροφήν.

Ἀπὸ τὸ Ταγή ἐγεννήθη τὸ σημερινὸν ὑποκορ. Ταγήνιον (*pension alimentaire*), ὡς τὸ ὀνομάζουσι καὶ οἱ Τοῦρκοι (Ταϊν) λαβόντες ἀπὸ τοὺς Γραικορ. Ἀπὸ τὴν Ταγήν ἔτι καὶ τὸ Τάγηνον, Έλλ. τὸ κοινῶς λεγόμενον Τηγάριον (*poêle*)· καὶ τὸ Ταγάριον, ἐξηγούμενον, Σάκκον διαβάτου περιέχοντα τροφὰς (*havresac*), Σ. τὸν ἀπὸ τοὺς Γραικορ. ὀνομαζόμενον

Ταγισήριον και Τάγισρον, Δ. Ἄλλ' εἰς ἡμᾶς σήμερον τὸ Ταγάριον σημαίνει καὶ δοχεῖον ἀνθράκων. Ζ. Τανός.

Ἀπὸ τὸ Ταγῆ καὶ ῥῆμ. μεταβ. Ταγίζω (Ταίζω, Σ. Δ.), Σιτίζω, Ἑλλ. (donner à manger, nourrir), « Σιτί- » ζειν, ψωμίζειν » καὶ « Σιτήσας, θρέψας » λέγει ὁ Ἡσύχιος (Ἴδε καὶ τὰς εἰς τὸν Ἰσοκράτην σημ. II, σελ. 103).

ΤΑΓΗΝΑΡΙΟΝ. Ζ. Λιβαδοπέρδικα.

ΤΑΓΙΖΩ. ΤΑΓΙΣΤΗΡΙΟΝ. ΤΑΓΙΣΤΡΟΝ. Ζ. Ταγῆ.

ΤΑΛΑΪΠΩΡΟΣ. Ζ. Κακόσουρος.

ΤΑΛΑΝΤΟΝ, Δ. Δύναμις, Ἑλλ. Τάλαντον (talent), ὀνομάζομεν, ὡς καὶ ὁ παρακμ. Ἑλλ. μεταφορ. τὴν ἐξαίρετον εἰς πράξιν τινὰ ἐπιτηδειότητα, φυσικὴν πλεον παρά διδακτὴν, λαβόντες ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν περὶ τῶν Ταλάντων παραβολὴν (Ματθ. κέ', 15)· « Τάλαντον δὲ παρά τῆ θείᾳ Γραφῇ ἢ » ἄνωθεν πεμπομένη ἐκάσῳ θείᾳ χάρις » λέγει ὁ Σουΐδας. Οἱ παλαιοὶ τὸ ὠνόμαζαν Δύναμιν, Ἑλλ. ὡς συμπεραίνεται ἀπὸ τὴν ῥῆσιν ταύτην τοῦ Ἰσοκράτους (Παναθ. § 11, σελ 238), « Ἐπειδὴ τὰς ΤΕΧΝΑΣ καὶ τὰς ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ καὶ τὰς » ΔΥΝΑΜΕΙΣ ἀποδοκιμάζω, κ. τ. λ. ». Ἐπισήμας καὶ τέχνας ὀνομάζει, ὅσας γνώσεις ἐμπορεῖ τις ν' ἀποκτήσῃ διὰ διδασκαλίας, μελέτης καὶ γυμνασίας· Δυνάμεις δὲ, τὰς φυσικὰς ἐπιτηδειότητας, τὰς ὁποίας ἢ διδασκαλία τελειοποιεῖ, ἂν τὰς εὖρη χαρισμένας ἀπὸ τὴν φύσιν· ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ τὰς δώσῃ, ἂν ἢ φύσις τὰς ἀρνήθῃ.

ΤΑΛΙΑΓΟΥΡΙ. ΤΑΛΙΕΡΙ. Ζ. Τριγκέ.

ΤΑΜΠΆΚΗΣ, μὲ συνών. Γναφειάς, Σ. Ταμπάκις, Δ. Βυρσοδέψης, Ἑλλ. (tanneur).

Τὸ Γναφειάς, εἶναι ἀπὸ τὸ Γναφεύς, Ἑλλ. (foulon), πληθ. αἰτ. Γναφέας (ὡς λέγουν χυδαίζοντες καὶ Βασιλειάς ὀνομας. ἀπὸ τὴν αἰτιατ. πληθ. Βασιλέας).

Τὸ δὲ Ταμπάκης, λέξις Τουρκικὴ (Ντεββάκ). Ὁ Δ. ἤρμη-
νευσε τὸ Ταμπάκις, βιβλιοδέτης (relieur), πλανηθεὶς
ἀπὸ κακογραμμένην μαρτυρίαν τὴν ἐξῆς : « Ἐπαρε ἀπὸ τοὺς
» ταμπάκιδες, ὁποῦ ΓΡΆΦΟΥΣΙ τὰ πετζὰ καὶ δέρματα τῶν
» βοδίων » ἀντὶ τοῦ ΓΝΆΦΟΥΣΙ.

ΤΑΝΟΣ, μὲ συνών. Μαγκάλι, Σ. Τὸ Μαγκάλι εἶναι
λέξις Τουρκικὴ (Μαγκάλ). Τὸ δὲ Τανός, μία ἴσως ἀπὸ τὰς
χρησίμους καὶ εἰς ἔρμηνειάν τῆς παλαιᾶς γλώσσης. Τανὸν
ὀνομάζουσι οἱ Χῆοι, ὄροιστον καρβῶνων ἀναμμένων (brasier),
νὰ πυρόνη, τοὺς οἴκους, τὸ ἄλλως ὀνομαζόμενον Ταγάριον
(Ζ. Ταγή). Ἐνόμισα ἄλλοτε ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ Δανός,
ὁ ξηρός, ὁποῖα πρέπει νὰ ἦναι τὰ καιόμενα ξύλα, κατὰ τὸ
(Ὀδυσσ. ο', 322) « Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διὰ τε ξύλα δανά
» κεάσσαι » ἀπὸ τὸ Δαίω ἢ Δάω, τὸ καίω, οἶον (Ἰλιάδ. υ',
316), « Μηδ' ὀπότ' ἂν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται ». -
Ἄλλὰ τῶρα μὲ βάλλει εἰς διςαγμὸν ὁ Ἡσύχιος λέγων « Τανάγρα,
» ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἤρτυον τὰ κρέα » μὲ τὸ ὁποῖον οἱ
κριτικοὶ ἐπαράβαλαν διορθώσαντες τὸν Πολυδεύκην : « Τὰ
» λεβητάρια καλοῦσι Ταναγρίδας ». Ἡπόρησαν ὁμῶς περὶ τοῦ
τύπου τῆς συνθέσεως, τί κοινὸν ἔχει ἡ Τανάγρα, μὲ τὸν Λέ-
βητα ἢ τὸ Λεβητάριον (chaudière), ἐπειδὴ τὰ εἰς ἀγρα
σύνθετα ὅλα σχεδὸν σημαίνουν ἐνέργειαν (οἶον Κρεάγρα,
Ὀδοντάγρα, Ποδάγρα, Πυράγρα). Ὅπως ἂν ἦναι, τοῦτο
ἔχει κοινὸν ὁ Τανός μὲ τὴν Τανάγραν, ὅτι σημαίνουν καὶ τὰ
δύο, ἀγγεῖα μαγειρικά. — 2) Τανός, Σ. ἀκόμη λέγεται καὶ ὁ
Αἰθρανος, Ἑλλ. (chaufe-pied). Ζ. Ζεσασῆρι, καὶ Τραπε-
ξοφουγότανον.

ΤΑΝΤΑΝΙΖΩ, μὲ συνών. Ταντουρίζω, Σ. Εἰς τὰ προ-
λεχθέντα (Ἄτακτ. Ι, σελ. 309) πρόσθεσε, ὅτι εὐρίσκεται εἰς
τοὺς παλαιούς καὶ Τανθαρίζω, καὶ Τανθαλύζω, Ἑλλ. εἰς ση-

μασίαν τοῦ Τρέμω (trembloter). Τῆς αὐτῆς σχεδὸν σημασίας καὶ τὸ Νταντουλίζω, Σ. (dandinier, se branler).

ΤΆΞΙΣ. Ζ. Σειρά.

ΤΑΡΟΚΟΙ, οὐσ. ἀρσ. πληθ. Σ. ΓΓ. Τὸ ἐξηγοῦν καὶ οἱ δύο, συνών. τοῦ Ζατρίκιον (jeu des échecs). Ζ. Ζατρίκιον. Πιθανὸν ὅτι οἱ Ταρόκοι συγγενεύουν μὲ τὸ Γαλλ. Tarots· τοῦτο ὅμως σημαίνει, ὄχι τὸ παίγνιον τοῦ Ζατρικίου, ἀλλὰ τὸ παίγνιον χαρτίων (jeu de cartes), καθόπως παίζονται εἰς τὴν Ἰσπανίαν.

ΤΆΡΠΗ, καὶ Ταρπίον, Δ. Ταρπίον ὠνόμαζαν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐσαθίου (Ὀδυσσ. ε', σελ. 1533) εἶδος τι κοφίνου (corbeille). Φέρει καὶ ὁ Φώτιος « Τάρπη, κόφινος ». Ἡ λέξις (ἂν δὲν ἀπατώμαι) ἔπαθε μετάθεσιν σοιχείων ἀντὶ τοῦ Τράπη, κ' ἐσήμαινεν ἰδίως τὸ κοφίνιον (tine) μὲ τὸ ὁποῖον οἱ τρυγηταὶ μετακομίζουσι τὰ σαφύλια εἰς τὸν πάτον· ὅθεν καὶ « Τραπητὸς, ὁ οἶνος » καὶ « Τραπεῖν, ληνοπατεῖν » κατὰ τὸν Ἡσύχιον.

ΤΑΤΑΣ, μὲ συνών. Πατέρας, Σ. Τατάς, Δ. Πατήρ, Ἑλλ. ἀπὸ τὸ Ὀμηρικὸν Τέττας (Ἰλιάδ. δ', 412), ὅπου ὁ Εὐσαθ. λέγει « Τὸ δὲ Τέττα... προσφώνησις ἐς καὶ νῦν φιλικὴ » εἰρηνική νέου πρὸς μείζονα ». Οἱ Γραικοὶ ὠνόμαζαν καὶ « Τατᾶν τῆς αὐλῆς » Δ. ἓνα τῶν αὐλικῶν, τὸν ἀπὸ τινὰς ἐξηγούμενον Παιδαγωγὸν τῶν τέκνων τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἡ λέξις ὠνοματοποιήθη, ἀπὸ τῶν νηπίων τὴν γλῶσσαν. Τοιαύτην ὠνοματοποιῶσαν ἔπαθε καὶ τὸ θηλ. Τατά, ἡ χυδαίεστρον Τζάτζα, Σ. ἡ μήτηρ (mère).

ΤΑΧΙΝΗ. Ζ. Βραδινή.

ΤΑΧΥΑ, μὲ συνών. Αὔριον, Σ. (demain). Εἰς τὴν

αὐτὴν σημασίαν τοῦ Αὔριον καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ Ἐως ἢ Ἡὼς ,
Ἕλλ. οἶον (Ἰλιάδ. 9', 470),

Ἡὼς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
ὄψαι

Παρόμοια καὶ ἡ εἰς πολλὰ ἐλληνίζουσα τῶν Γερμανῶν γλῶσσα
μεταχειρίζεται τὸ **Morgen** (πρωί), ἀντὶ τοῦ Αὔριον. Αὐτὸ
τῶν Γάλλων τὸ σύνθετον **Demain**, ὡς καὶ τῶν Ἰταλῶν τὸ
Dimane, ἐπλάσθη ἀπὸ τὸ Ῥωμ. **De mane**.

Ταχυὰ Ταχυὰ, διπλόνοντες τὸ ἐπίρρημα, καὶ συνηθέ-
σερον Ταχὺ Ταχὺ, Σ. λέγουσι σημαίνοντες τῶν παλαιῶν
τὸ ὑπερθετ. Πρωϊαίτατα, ἢ Ὀρθρου βαθέος, Ἕλλ.

ΤΕΚΝΟΓΟΝΩ, ΓΓ. γεννῶ τέκνα, Τεκνογονῶ, Ἕλλ.

ΤΕΛΕΣΜΑ, Δ. Τετελεσμένον, ἢ καὶ Τέλεσμα
ἀπλῶς ὠνόμαζαν ἀγαλμάτιον, ἢ ἄλλο τί χειροποίητον εἰκόνιον,
ἐγκαινιασμένον μὲ μαγικὰς τελετάς, εἰς φυλακὴν οἴκου ἢ πό-
λεως (**talisman**). Τὰ πολὺ μικρὰ ἐφέροντο ὡς φυλακτῆρια
(**amulettes**) εἰς τὸ σῆθος ἢ εἰς τὴν κεφαλὴν. Ζ. Στοιχεῖον.

* ΤΕΛΕΣΦΟΡΩ μεταφορ. τελειόνω πράξιν τινὰ ἢ ἐπι-
χείρησιν εὐτυχῶς (**réussir**). Ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Τελεσφορῶ,
Ἕλλ. τὸ κυρίως λεγόμενον περὶ φυτῶν, ὅσα φέρουν τέλειον
καὶ ὠριμον τὸν καρπὸν.

ΤΕΛΕΤΡΟΝ, Δ. καὶ Δέλετρον, Δ. (**foret**). Ἐσώζοντο
καὶ τὰ δύο εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐσαθίου. Ἀπὸ τὸ Τέρετρον,
Ἕλλ. Παρὰ τὴν συνήθη τροπὴν τοῦ ρ εἰς τὸ λ ἔπαθε καὶ τὴν
βάρβαρον τοῦ τ εἰς τὸ δ (ὡς τὸ Ἀδράκτιον ἀπὸ τὸ Ἀτράκτιον,
καὶ τὸ Δοξάριον, ἀπὸ τὸ Τοξάριον)· « Τέρετρα, τρύπανα »
λέγει ὁ Ἡσύχιος, ἀναφέρων τὴν ἐξήγησιν εἰς τοῦ Ποιητοῦ
(Ὀδυσσ. ε', 246) τὸ « Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψῶ,
» δια Θεάων ». Καὶ ἡ λέξις δὲν ἐθησαυρίσθη ἀκόμη εἰς τὰ

Ἑλληνικά Λεξικά, μ' ὅλον ὅτι εὐρίσκεται εἰς αὐτὰ τὸ ὑποκορ.
Τερέτριον.

ΤΕΛΟΣ, καὶ ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ, Σ. Εἰς τὰ προλεγμένα
(Ἄτακτ. II, σελ. 345) πρόσθεσε τοῦ Σοφοκλέους (Αἶαντ.
301), τὸ

Τέλος δ', ὑπάξας διὰ θυρῶν, σκιᾶ τινὶ
Λόγους ἀνέσπα —————

ἤγουν Τέλος πάντων, πηδήσας ἔξω τῆς θύρας ἐπαραλαίλει μὲ
σκιάν τινα, κ. τ. λ.

ΤΕΛΩΝΙΑ, οὐδέτ. πληθ. Ζ. Στοιχείον.

* ΤΕΠΕΝΟΝ. Ζ. Κονδυλομάχαιρον.

ΤΕΡΙΪΖΩ, μὲ συνών. Ἰσιάζω (γρ. Ἰσάζω), Σ. Τεριιάζω
καὶ Τεργιάζω, Δ. κάμνω ἴσα (égalier), Ἰσώω καὶ Ἰσάζω,
Ἑλλ. Ἀπὸ τὸ ἄχρησον Ἐταιριάζω (concilier). — 2)
Ὁμοιόνω, κάμνω κατάλληλα (assortir). — 3) Συμβιάζω
τοὺς διαφορομένους ἢ μαχομένους (accorder), οἷον Τ οὐ ς
έ τ αι ρ ί α σ α , ἢ Ἐ τ αι ρ ί α σ α τὰς διαφορὰς των. Ζ.
Συμβάζομαι.

ΤΕΤΑΡΤΙΑ, οὐσ. θηλ. Δ. Τὸ τέταρτον μέρος τῆς εἰς
τέσσαρα διαιρετῆς πόλεως. 2) Ὅποιονδήποτε μέρος τῆς πό-
λεως (quartier), τὸ καὶ Γ ε ι τ ο ν ί α λεγόμενον.

ΤΕΤΑΡΤΙΑΖΩ, Δ. Σ. διαιρῶ εἰς τέσσαρα (séparer
en quatre). — 2) Τεταρτιάζω (écarteler), ὡς Τεταρτιά-
ζουν οἱ τύραννοι τοὺς καταδίκους μετὰ τὸν θάνατον εἰς τέσ-
σαρα.

ΤΕΤΡΆΓΚΑΘΟΝ. Ζ. Τραγάκανθα.

ΤΕΤΡΑΔΟΝ, Σ. Τετράδιον, Δ. χαρτίον διπλωμένον εἰς
τέσσαρα ἢ καὶ πλείοτερα μέρη (cahier) « Τετραδεῖον, τὸ
» ἐκ τεσσάρων συνεσὸς » λέγει ὁ Σουΐδας. Τὴν αὐτὴν ἐτυμο-

λογίαν ἔδωκεν ὁ Δ. τῆς Γαλλικῆς λέξεως *cahier*, ἀπὸ τὸ Ῥωμ. *quaternum*.

ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΑ, οὐδέτ. πληθ. ΓΓ. ἡγουν τὰ τέσσαρα πέρατα ἢ τέλη, αἱ τέσσαρες ἄκραι. Μόνως συνειθίζεται εἰς ταύτην τὴν φράσιν, **Εἰς τὰ τετραπέρατα τῆς οἰκουμένης** (*aux quatre parties du monde*).

ΤΖ (τὰ μὴ εὐρισκόμενα εἰς τὸ), **Ζ**. εἰς τὸ ΤΣ.

ΤΖΑΚΑΛΗΣ, ἄρσ. Σ. Τζακάλη, Θηλ. Δ. (*chacal*), ὄνομα ζώου Τουρκικόν, ὁμοιάζοντος τὸν λύκου. Νομίζεται ὁ Θῶς, Ἑλλ. τοῦ Ποιητοῦ, (*Ἰλιάδ. λ', 474*), ἀλλ' ὄχι ἀδισάκτως. Ὁ Εὐστάθιος (σελ. 856), ἐξηγῶν τὴν λέξιν, λέγει « Τοὺς Θῶας λυκοειδῆ ζῶα εἶναι φασιν οἱ παλαιοί· διὸ καὶ » τὴν τῶν Λυκοπανθήρων κλησιν ἐντεῦθεν ἴσως εὖρον οἱ πα- » λαιοί ». Ἄλλοῦ δὲ (*Ἰλιάδ. ν', σελ. 922*), « Ζῶον ὃ Θῶς » ὑαίνη παραπλήσιον... Πλανώμεθα οὖν οἱ τοὺς ἀγευκεῖς καὶ » καρποφάγους Λυκοπάνθηρας εἰς τοιούτους Θῶας νοοῦντες, » οἱ καὶ πρὸς λέοντα θρασύνονται ». Τὰ μικρὰ σχόλια ἐξηγοῦν τοὺς Θῶας « Πανθήρια, ἃ καὶ Λυκοπάνθηρες ». Ὁ δὲ Ἡσύχιος, « Θῶς, εἶδος θηρίου λύκω ὅμοιον ».

ΤΖΑΚΜΑΚΟΠΕΤΡΑ. Ζ. Πυροβολόπετρα.

ΤΖΑΛΑΒΟΥΤΩ, Σ. βουτῶ εἰς τὰ ἄτζαλα (*s'embourber*), Τυντλάζω, Ἑλλ. Φέρει ὁ Φώτιος « Τυντλάζειν εἰς » **ΣΠΗΛΑΙΟΝ** ἐμβαίνειν » καὶ « Τυντλάζειν, **ΕΠΙΡΡΑΪ** » **ΝΕΙΝ** πηλῶ· Τύντλος γὰρ ὁ πηλώδης τόπος ». Μῆτι ἔχωκ τὴν νέαν ἔκδοσιν τοῦ Φωτίου, δὲν ἐξεύρω ἂν ἐλιωρθώθησαν, ὡς αὐτὸς νομίζω ὅτι ἔπρεπε νὰ γράφωνται, **ΠΗΛΟΝ**, καὶ **ΕΠΙΒΑΪΝΕΙΝ**. Ζ. Βουτίζω, καὶ Τζάλακου.

ΤΖΑΛΑΚΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Τζάλακου ΓΓ. Κάρφος, Ἑλλ. (Προφέρεται συνηθέστερον διὰ τοῦ χ̄ Τζάλαχου). Τὸ ἐξηγοῦν καὶ οἱ δύο Ἀκαθαρσίαν ἐμπίπτουσαν εἰς τοὺς ἀφθαλμοὺς

(*ordure entrée dans l'œil*). 2) Τὸ πληθ. Τσάλαχα, σημαίνει γενικῶς πᾶσαν ἀκαθαρσίαν (*ordures, balayures*). Πιθανὸν ὅτι παράγεται ἀπὸ τὴν Ἄττάλην μὲ ἀφαίρεσιν τοῦ $\bar{\alpha}$ σοιχείου, τὸ ὁποῖον ἐφυλάχθη εἰς τὸ οὐσ. θηλ. Ἄτσαλία (*ordure*), καὶ εἰς τὸ ἐπίθ. ἀρσ. Ἄτσαλος (*sale*). Ἴδε Ἄτακτ. I, Πίνακ. λέξ. Ἄτσαλα.

ΤΖΑΜΠΟΥΝΙΖΩ, Σ. Δ. Φλυαρῶ, Ληρῶ, Ἑλλ. (*dire des sottises*), ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *Zampognare*, τὸ σημαῖνον κυρ. Σουραυλίζω (*Z. Συραυλίζω*), καὶ μεταφορ. τὸ φωνάζω ἀτάκτως (*criailler*). Φέρει ὁ Δ. καὶ τὸν ἐξῆς σίχον,

‘Τί τζαμπουνίζεις, γάδαρε, καὶ τί στραβοκολίζεις;

ἔπου, πλανηθεῖς, ἐνόμισε καὶ τὸ Στραβοκολίζεις συνών. καὶ ταυτόσημον τοῦ Τζαμπουνίζεις. Ζ. Στραβοκολίζω.

ΤΖΑΜΠΟΥΡΝΑ, Σ. Δ. ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *Zampogna*, ὅθεν καὶ τὸ Τζαμπουρνίζω (*jouer du fifre*). Τὸ δὲ χωρὶς τοῦ $\bar{\rho}$ Τζαμπουνίζω, τὸ φλυαρῶ. Ζ. Τζαμπουνίζω.

ΤΖΑΝΑΚΙ. Ζ. Τσανάκια.

* ΤΖΑΝΕΡΑ, οὐδέτ. πληθ. Οὕτως ὀνομάζομεν σήμερον γένος τι Προῦνων ἢ Δαμασκηῶν, μὲ λέξιν Τουρκικὴν, ἢ Ταταρικὴν, σύνθ. ἀπὸ τὸ Ἐρίκ (*prune*), καὶ τὸ Δσχάν, κατὰ τὸν Πάλλαν (*PALLAS, 2^e Voyag. tom. IV, pag. 196*). Εἶναι τῶν Γάλλων *la grande brignole violette*. Τὸ Δσχάν, ὡς τὸ γράφει ὁ Πάλλας (*Dschan erik*), πιθανὸν ὅτι σημαίνει τὸ αὐτὸ, καὶ τὸ γνωστὸν Χάν, ἐπώνυμον τῶν ἡγεμόνων τῆς Σκυθίας, καὶ ἐδόθη εἰς τὸ Προῦνον, ὡς δηλωτικὸν τῆς ὑπεροχῆς του, Προῦνον βασιλικὸν δηλαδή· ὡς ἄλλοτε ἐλέγοντο καὶ εἰς τοὺς Γάλλους, *la prune impériale, la prune dauphine*, ὀνόματα ἀπαρχαιωμένα, ἀφοῦ ἔδειξεν ἡ πείρα, ὅτι πολλοὶ βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες δὲν ἀξίζουσι οὐδ’ ἐνὸς καλοῦ Προῦνου τὴν ἡδύτητα.

ΤΖΑΞΥΡΙΟΝ. Ζ. Σαλβάριον.

ΤΖΑΡΟΥΚΑΣ, προπαροξύτ. ΓΓ. Τζαρούκας, παροξύτ. με ἐξήγησιν Γαργαρέων, Ἑλλ. Δ. (gosier), ἴσως ἀπὸ τὸ Φάρυγξ, Ἑλλ.

* ΤΖΑΡΟΥΧΙΟΝ. Ζ. Τσαρούχιον.

ΤΖΑΤΖΑ. Ζ. Τατάς.

ΤΖΕΜΠΕΡΙ. Ζ. Φακιώλι.

ΤΖΕΠΗ. Ζ. Μπόγος.

ΤΖΕΠΡΑ. Ζ. Φάσκελα.

ΤΖΕΡΒΟΥΛΙΑ, οὐδ. πληθ. Σ. ΓΓ. Σέρβουλα, Δ. (guê-
tres), ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν Σέρβος, ὃ Ἑλλ. ὀνομαζόμενος Τριβαλ-
λός. Λέγει Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος (Δ. σελ 1355)
« Σέρβλιοι (ἴσ. Σέρβλιοι) ἤτε τῆ τῶν Ῥωμαίων διαλέκτῳ
» δοῦλοι προσαγορεύονται· ὅθεν καὶ Σέρβουλα ἢ κοινὴ συν-
» ἡθεια τὰ δουρικὰ φησιν ὑποδήματα, καὶ Τζερβουλια-
» νοὺς, τοὺς εὐτελεῖ καὶ πενιχρὰ ὑποδήματα φοροῦντας ».
Ζ. Χανί.

ΤΖΕΡΤΖΕΒΕΣ. Ζ. Σταμένια.

ΤΖΗΚΟΥΡΙ, Δ. Τζικούρι με συνών. Ἀξίνη, Σ. Τζεκούρι,
ΓΓ. Δ. Ἀξίνη, Ἑλλ. Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Securis (hache, co-
gnée).

ΤΖΙΒΕΡΑ, οὐσ. Θηλ. Σ. Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν ταυτόσημον
Civière. Συγχωρεῖται ἴσως νὰ τὸ ὀνομάσωμεν * Ἀνάφορον,
Ἑλλ. Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους (Βάτρ. 8) λέγει « Τὸ
» Ἀνάφορον δὲ ξύλον ἀμφίκοilon, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαν-
» τες οἱ ἐργάται βασάζουσιν ».

ΤΖΙΓΓΑΝΟΣ. Ζ. Ἀτζίγγανος.

ΤΖΙΓΚΡΙΣΜΕΝΟΣ. Ζ. Ἀγγρίζω.

ΤΖΙΚΝΙΔΑ. Ζ. Τσικρίκι.

* ΤΖΙΚΡΪΚΙ, Τζικρίκιον (rouet), ἐργαλείου τροχοειδές. Ἀπὸ τὸ Κρικίον, ὑποκορ. τοῦ Κρίκου, Ἑλλ. (anneau), καὶ μὲ χυδ. προσθήκην συλλαβῆς, Κικρίκιον καὶ Τζικρίκιον, ὡς καὶ ἀπὸ τὸ Κνίδη, Ἑλλ. ἐπλάσθη ἢ Κικνίδα καὶ Τζικνίδα, Σ. (ortie).

ΤΖΪΜΠΛΑ καὶ ΤΖΙΠΛΙΑ, Σ. Δ. Τζύμβλα, Δ. καὶ Τζίβλα, Δ. οὐσ. Θηλ. Λήμη, Ἑλλ. (chassie). Τῆς αὐτῆς γενεᾶς καὶ τὸ κατωτέρω Τζίπα (Ζ. Τζίπα). Ἀπὸ τὸ Σίπα εἶχαν οἱ παλαιοὶ παράγωγον ἐπίθ. τὸ Σιπαλός, Ἑλλ. Τούτου τὸ Θηλ. ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχιος « Σιπαλή, ἐπάργεμος... τουτέστι λεύκας ἐπὶ τῶν » ὀφθαλμῶν ἔχουσα ». Ἄλλου δὲ λέγει περὶ τῆς δευτέρας λέξεως « Ἐπάργεμα λέγεται τὰ ὄμματα, ὅταν ἢ τετυφλωμένα ὑπὸ λευκωμάτων, κ. τ. λ. ». Τὸ δὲ ἄρσ. ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν Ἐτυμολόγον (σελ. 714) « Σίπαλος, ὁ εἰδεχθῆς καὶ ἄμορφος » ἀλλ' ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀμέσως ἐπιφέρει σίχον ἀδήλου ποιητοῦ εἰς μαρτυρίαν « Ἀλλὰ σὺ μὲν σίπαλός τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος » φαίνεται ὅτι ἀμορφίαν ἐνόει εἰδικῶς τὴν ἀμορφίαν τῶν ὀφθαλμῶν, ὁποῖαν προξενεῖ ἢ Τσίμπλα, σχηματισθεῖσα ἀπὸ τὸ συγκομμένον Σιπαλή εἰς τὸ Σιπλή καὶ Σιφλή, ὡς φαίνεται πάλιν ἀπὸ τὸν αὐτὸν Ἐτυμολόγον (αὐτόθ.) « Σιφλός... κυρίως ὁ ἐσινωμένος » τοὺς ὀφθαλμούς κ. τ. λ. » ἤγουν ὁ κοινῶς λεγόμενος Τζίμβλος, Δ. ἢ Τζιμπλιάρης, Σ. Δ. Γλάμων καὶ Γλαμυρός, Ἑλλ. Τὸ Θηλ. εἶναι Τζιμπλιάρα, Τζίμβλα καὶ Τζίμπλα (Σιφλή καὶ Γλαμυρά, Ἑλλ.). Ὡς ἀπὸ τὸ Σιφλός ἐσχηματίσεν ἢ κοινῆ γλῶσσα τὸ ἐπίθ. Τζίμβλος ἢ Τζίμπλος, παρόμοια ἢ παλαιὰ ἐπλάσεν οὐσ. ἄρσ. τὸν Σίμβλον, καὶ Θηλ. τὴν Σίμβλην, Ἑλλ. (ruche), ὄνομα διαφόρου σημασίας, ἀλλ' ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγὴν γεννημένον, τὸ Σίπα, Σίφα, ἢ Κύπη. Ζ. Τζίπα.

Ὁ Δ. φέρει καὶ παροιμίαν : « Ποῖος παινα τὴν νύφη μας ,

» παρά ἡ τζίμπλα ἡ πάνα (γρ. μάνα) της ; » ὡς ἀπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ γαμβροῦ τάχα λεγομένην , ἤγουν Τίς ἐπαινεῖ τὴν ἄμορφον ἡμῶν νύμφην πλὴν τῆς τζίμβλας μητρόος της ; (qui loue notre [laide] bru , si ce n'est sa mère chassieuse ?)

Τὸ ῥῆμα Τζιμπλιάζω Σ. Δ. ἐλέγετο καὶ Τζιμπλῶ , Δ. ἔτι δὲ καὶ Τζιμπλώττω , Δ. πιθανὸν ὅτι ἀπὸ παλαιὸν ἄχρησον τὸ Σιφλώττω , Ἑλλ. κατὰ τὸν τύπον τοῦ Ἀμβλυώττω. Εἰς τὸν Ἰπποκράτην (Περί γυναικ. II , § 9 , σελ. 537) φέρεται « Γλαμυροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀμβλυώσσοντες » ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν Γαληνόν , « Γλαμυροὶ , γλημώδεις καὶ ὑγροὶ » .

ΤΖΙΝΑ , Δ. Τὸ ἐξηγεῖ « Fraus , δέλεαρ , δόλος , ἀπάτη » ἀπὸ μεταφορᾶς δηλαδὴ τῆς εἰς τὰς παγίδας χρησίμου Τζίνας. Ζ. Τζινόπλακα.

ΤΖΙΝΙ , Σ. Εἶδος ἀγγείου πηλίνου. Πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Ῥωμ. tina καὶ ὑποκορ. tinium. Ὁ Φῆσος ἐξηγεῖ τὸ πληθ. Ἀγγεῖα οἴνου· « Tinia , vasa vinaria » Τὰ δὲ Γλ. ἐνικ. θηλ. « Timia , πυτίνη » . Ἡ Πυτίνη , Ἑλλ. κατὰ τὸν Ἡσύχιον , εἶναι « Πλεκτὴ λάγυνος οἴνου » (Ζ. Πουτίνα). Ἀπὸ τὸ Tina ἐγεννήθη καὶ ἡ tine ἢ tinette τῶν Γάλλων , ἀγγεῖον χρήσιμον εἰς μετακομιδὴν τοῦ τρυγητοῦ. Ἀλέξανδρος ὁ Τραλλιανὸς (ἰατρὸς τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος) , ἐξηγεῖ τὴν λέξιν , σκάφην λουτροῦ (baignoire) « Σκαφολουτρεῖν , ὃ » ἐστὶν παρά Ῥωμαίοις εἰς ΤΙΝΑΝ ἐμβαλεῖν » (XII , σελ. 696)· ὅθεν διόρθωνε ἄλλο μέρος τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου (X , σελ. 570) « Εἴτε... ἐγκαθήμενοι εἰς τὴν σκάφην , εἴτε ἐμ- » βιδάζεσθαι εἰς τὰς καλουμένας ΤΙΤΙΔΑΣ δύνανται » γράφων ΤΙΝΙΔΑΣ. Ἀπὸ τὸ Τίνα ἀκόμη παράγεται καὶ τῶν Γάλλων τὸ tonne καὶ τὸ tonneau.

ΤΖΙΝΙΚΙΑ. Ζ. Σύρτης καὶ Ζινίχιον.

TZINÍXI. Ζ. Ζινίχιον.

TZINÓΠΛΑΚΑ και ΤΖΟΥΝÓΠΛΑΚΑ, Σ. είδος παγίδος (trébuchet), σύνθ. από τὸ Πλάκα, και τὸ Τζίνα, ὡς και οἱ Γάλλοι τὸ Tonnelle (είδος παγίδος) ἀπὸ τὸ tonne (Ζ. Τζίι). Ἡ Τζίνα σημαίνει ὄρυγμα, λάκκον ἢ δοχεῖον ἢ δὲ Πλάκα, τὸ ἐπιβαλλόμενον σκέπασμα εἰς ἀπάτην τοῦ ἀγρευομένου.

TZÍΠΑ, Θηλ. μὲ συνών. Ἀτζίπα, Σ. Τζήπα, Τζίππα, και Τζύπα, Δ. Ὑμὴν, Ἑλλ. (membrane, pellicule). Λέγεται Τζίπα τοῦ αὐγοῦ, τὸ μεταξὺ τοῦ ὀσφράκου και τοῦ λευκοῦ λεπτὸν δερμάτιον. 2) Τζίπα τοῦ γάλακτος, ἢ ἀπὸ τοὺς παλαιούς ὀνομαζομένη Γραῦς ἢ Ἐπίπαγος, Ἑλλ. (crème). 3) Τζίπα τοῦ δικτύου ἢ ἄλλου τινὸς δικτυωτοῦ πλέγματος, τὸ δακτυλίδιον, ἤγουν τὸ κενὸν, ἢ ἡ τρύπα (maille) ἢ ἀπὸ τὸν Ὀμηρον ὀνομαζομένη (Ἰλιάδ. ε, 487), Ἀψίς, Ἑλλ. 4) Τὸ διὰ διπλοῦ π, Τζίππα, τοῦ Δ. ἐξηγεῖται « Τὰ πονήματα ὀποῦ » ἔρχονται ὑποκάτω τοῦ λευκοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ ». Δὲν ἐξεύρω, ἂν νοῆ τὸ πάθος τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ἀπὸ τοὺς παλαιούς ἰατροὺς ὀνομαζόμενον Ὑπόχυμα, Ἑλλ. ἀπὸ δὲ τοὺς νεωτέρους Καταρράκτης (Cataracte), ὅστις σκεπάζει και αὐτὸς τὸν ὀφθαλμὸν, ὡς και πᾶσ' ἄλλη τζίπα.

Ἡ Τζίπα ἴσως ἔχει τινὰ συγγένειαν μὲ τὴν Σιπύην ἢ Σιπυΐδα τῶν παλαιῶν. Ὁ Ἡσύχιος λέγει, « Σιπύη, σιτηρὸν » ἀγγεῖον, ἀρτοθήκη, κ. τ. λ. ». Ὁ δὲ Γαληνὸς τὸ ὑποκορ. « Σιπυΐδα, πυξίδα· δηλοῖ δὲ ἄλλως τοῦνομα και κεραμεοῦν τι » σκεῦος, εἰς ὃ ἄλφιτον ἐμβάλλεται ». Ἡ Πυξίς σημαίνει τὸ κοινῶς λεγόμενον Κουτίον (boîte). Ἐκ τούτων συμπεραίνεται, ὅτι τῆς Συπύης ἢ γενικῆ και πρώτῃ σημασίᾳ ἦτο δοχεῖον (ὡς και ἡ Τζίπα), ἤγουν σκεῦος τί, φυσικὸν ἢ τεχνη-

τὸν , χωρητικὸν ἄλλου τινὸς σώματος , ὡς λέγει πάλιν ὁ Ἡσύχιος , διὰ τοῦ φ̄ , « Σίφα , χωρία » νοῶν ἴσως τὸ χόριον ἢ χωρεῖον (chorion) τὸ περιέχον τὸ ἔμβρυον εἰς τὴν μήτραν , ἀνάλογον τῆς Τζίπας τοῦ αὐγοῦ.

Προσθέτω ὅτι cippus ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς Ῥωμ. τὸ βασανιστήριον ὅπου ἐμβάλλοντο τὰ ποδάρια τοῦ κολαζομένου (les ceeps). Τὰ Γλ. φέρουν « Cippus , Ποδοκάκη »· ὁ δὲ Φώτιος τὸ ἐξηγεῖ « Ποδοκάκη , ξύλον ᾧ ἐν εἰρκτῇ τοὺς πόδας » ἐμβάλλοντες συνέχουσιν· ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Κύππος λέγεται ». Ἀπὸ τοὺς Ῥωμ. γραμματικούς τινὲς ἐτυμολόγησαν τὸ Cippus ἀπὸ τὸ Cario τὸ Χωρῶ· πιθανώτερον ἴσως ὅτι συγγενεῦει μὲ τὸ Σίφα ἢ Σίπα τῶν Ἑλλήνων , ἢ μᾶλλον μὲ τὸ Κύπη , ὅθεν τὸ Κύπαρος , Ἑλλ. τὸ ὁποῖον ἐξηγῶν ὁ Ἡσύχιος λέγει « Κυπά- » ρους τὰ κοιλα ἔλεγον ἀγγεῖα καὶ χωρητικὰ , καὶ τὰς τῶν » σφηκῶν κατατρήσεις , καὶ τὰς τῶν αἰδοίων βαλάνους , » κ. τ. λ. ». Ὅπως ἂν ἦναι , τὸ Τζίπα συγγενεῦει μὲ τὸ ἀνωτέρω Τζίμπλα (Z. Τζίμβλα) , καὶ εἶναι ἀδιάφορον , εἴτε ἀπὸ τὸ Σίπα , εἴτ' ἀπὸ τὸ Κύπη τὸ ἐτυμολογήσης , εἴτε καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ Σύφαρ ἢ Σύπφαρ , Ἑλλ. ὡς δηλοῖ ἢ διὰ τοῦ ὕ γραφῆ Τζύπα , Δ. ἐπειδὴ καὶ τοῦτο σημαίνει καὶ τὴν Τζίπαν τοῦ γάλακτος , καὶ προσέτι τὸ ἐκδύμα τῆς ἐπιδερμίδος τῶν ὄφρων καὶ ἄλλων ἐρπετῶν , κατὰ τὸν Ἡσύχιον : « Σύφαρ , γῆρας τὸ ὑπέρτατον , οἱ δὲ , τὸ τοῦ ὄφρω... καὶ τὸ » ἐπὶ τοῦ γάλακτος τροφῶδες ».

Ἀπὸ τὸ Τζίπα ἔχομεν ἐπίθ. τὸ Ἄτζίπωτος , ὁ ἀναίσχυτος , καὶ δύο μέσ. ῥήμ. συνών. Ἀποτζιπόνομαι καὶ Ξετζιπόνομαι , τὸ Ἀπαναίσχυντέω , Ἑλλ. Αἰ μετοχαί , Ἀποτζιπωμένος καὶ Ξετζιπωμένος , ὡς καὶ τὰ ῥηματικὰ Ἀποτζίπωτος καὶ Ξετζίπωτος σημαίνουν μεταφορ. τὸν διόλου ἀναίσχυτον (effronté , dévergondé) , τὸν ἐκδυρμένον δηλαδὴ τὴν

τζίπαν ἢ ἐπίδερμιδα, ἐπάνω τῆς ὁποίας φαίνεται φυσικά τῆς αἰδοῦς τὸ χρῶμα.

ΤΖΙΡΕΜΒΟΛΟΣ. Ζ. Βρωμούμπολις.

ΤΖΙΡΟΣ. Ζ. Μουζίθρα, καὶ Χουμάς.

* **ΤΖΙΤΖΙΜΒΟΛΑ.** Ζ. Χρυσάνθεμον.

ΤΖΙΤΩΝΩ, μέ συνών. Στήνω, Σ. (*tendre, bander*). Ἀπὸ τὸ Τιταίνω, Ἑλλ. « Τιταίνειν, τείνειν, ἔλκειν » κατὰ τὸν Ἡσύχιον. — 2) Τζιτώνω, Σ. τὸ ἀλείφω τοῖχον μὲ ἄσβεςον (*crépir*). Ἀπὸ τὸ Τιτανόω, Ἑλλ. « Τιτανωμένας, γεγυψω- » μένας » λέγει ὁ Ἡσύχιος. — 3) Τζιτώνω, Σ. μεταφορ. τὸ Καλλωπίζω (*embellir*). Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην σημασίαν ἢ μεταφορὰ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἀδιαφόρως εἴτε ἀπὸ τὸ Τζιτόνω τὸ Τιτανόω, ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες, ἢ οἱ γυναικιζόμενοι, καλλωπίζονται καὶ μὲ ἀλοιφάς· εἴτε ἀπὸ τὸ Τζιτόνω, τὸ ἔλκω, ἀνάλογον μὲ τὴν Γαλλικὴν μεταφορ. φράσιν, *tiré à quatre épingles*, σημαίνουσαν τὸν περιέργως καλλωπιζόμενον.

ΤΖΙΦΝΑ, μέ συνών. Κόριντζα, Σ. Τὸ Κόριντζα ἐξηγήθη (Ἄτακτ. I, σελ. 301) ἀπὸ τὸ Κόρυζα, Ἑλλ. Τὸ δὲ Τζίφνα, πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ ἄχρησον Σίφνα ἢ Σίφνυσις, συγγενές μὲ τὸ Σιφώνισις, ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα Σιφωνίζω, ἐλέγετο καὶ Σιφάω καὶ Σιφνύω (Ζ. Σιφουνίζω), διὰ τὸν ἦχον δηλαδὴ τῆς μύτης τοῦ πάσχοντος κόρυζαν.

ΤΖΟΚΑΡΟΝ, Δ. Τζόκαρον, μέ συνών. Ευλοκάλιγον, καὶ Γαλέντζα, Σ. Τζόκαρον ἀπὸ τὸ ἄχρησον Σύκαρον, ἢ Συκχάριον, ὑποκορ. τοῦ Σύκχος, Ἑλλ. (Ζ. Τζόκος). Τὸ ευλοκάλιγον, σημαίνει ξύλινον Καλίγιον (Ἄτακτ. I, σελ. 169). Τὸ Γαλέντζα, ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν *galoche*.

ΤΖΟΚΟΣ, μέ ἐξήγησιν *stipes, truncus*, καὶ μέ παραγωγήν ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *Zocco*, Δ. τὸ κοινῶς λεγόμενον

κούτσουρον, Κορμός, και Στύπος, Ἑλλ. (bûche, tronc). Ἐκ τούτου παράγει και τὸ Τζόκαρον (ξύλινον ὑπόδημα), προσθέτων και τὸ Ῥωμ. *soccus*, Δ. τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν ἄλλο τι εἶδος (brodequin) ὑποδήματος, ἴδιον εἰς τοὺς κωμικοὺς τῆς σκηῆς. Τὰ Γλ. φέρουν « *Soccus*, ἐπικρατὶς, » ἐμβὰς, κρηπίς, ὑπόδεσις ἀγροικικὴ » και τὸ ὑποκορ. « *Socculus*, ἐμβάδιον » ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐπλάσθη τῆς γλώσσης μας τὸ Τζόκαρον (*sabot*), ὡς και τῶν Ἰταλῶν τὸ *Zoccolo*· ὅθεν και οἱ *Zocolanti* (*Récolets*), τάγμα Μοναχῶν τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας, οὕτως ἐπονομασθέντες διὰ τὰ τζόκαρά των.

Τὸ Ῥωμ. *Soccus* εἶναι, ὡς ἐσημειώθη και ἀπ' ἄλλους, τὸ αὐτὸ και τὸ Ἑλληνικὸν Σύκχος· « Σύκχοι, ὑποδήματα » Φρύγια » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΤΖΟΝΝΙΖΩ, Σ. τὸ ἐξηγεῖ *Schizzare* (*sourdre, jaillir*), Πηδύω, Πιδύω, Πηγάζω, Ἀναβλύω, Ἑλλ. ὡς κάμνουν τὰ Βιαίως ἀναβλύοντα νερά ἀπὸ φυσικὴν ἢ τεχνητὴν πηγὴν. Ὁ δὲ Δ. Τζοννίζω, μὲ ἑλληνικὴν ἐξήγησιν « Τὸ σίφωνι » ψεκάζειν » (*épancher de l'eau avec un siphon*), ὡς κάμνουν οἱ κηπουροὶ βρέχοντες τὰ φυτὰ μὲ τὸ ποτιστήριον, Σ. τὸ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς λεγόμενον Ἀρδάνιον, Ἑλλ. (*arrosoir*). Ἐχυδαίσθη λοιπὸν και τοῦτο ἀπὸ τὸ Συφνύω, Ἑλλ. (*Z. Τζίφνα*).

ΤΖΟΥΚΑΡΙΣΤΟΝ. Ζ. Ῥοκέτο.

ΤΖΟΪΡΜΑ. Ζ. Δρογγεύω.

ΤΗΓΆΝΙΟΝ. Ζ. Ταγή.

ΤΗΚΌΛΙΘΟΣ (Τικόλιθος, Δ.). Φέρει μαρτυρίαν ἀπὸ τὸν Ἀέτιον τὴν ἐξῆς : « Ὁ δὲ Ἰουδαϊκὸς καλούμενος [λίθος] » τῶν ἐν νεφροῖς λίθων ἐσὶ θυπτικὸς (γρ. θυπτικὸς)· ὅθεν » και Τικόλιθον (γρ. Τηκόλιθον) αὐτὸν οἱ νεώτεροι προσ-

» αγορεύουσι ». Τηκόλιθον τὸν γράφει καὶ ὁ Πλίνιος (XXXVII, 10, § 68), παρομοιάζων αὐτὸν μὲ τῆς ἐλαίας τὸ ἔσω κοκκίδιον : *Tecolithos oleæ nucleus videtur*, etc. Ἰουδαϊκὸν τὸν ἐπονομάζει καὶ ὁ Διοσκορίδης (V, 155). Ἦτον ἐν ἀπὸ τὰ νομιζόμενα Λιθοθρυπτικά ἢ Λιθοτριπτικά (*Lithontriptiques*) ἰατρικά. Οἱ νεώτεροι Τηκολίθους ἢ Λίθους Ἰουδαϊκοὺς (*pierres de Judée*), ὀνομάζουσι τὰ κέντρα τῶν ὀρυκτῶν ἐχίνων (*pointes d'oursins fossiles*).

ΤΙΑΦΙ. Ζ. Θειάφι.

ΤΙΓΚΑ, Θηλ. Σ. Δ. Ὀψάριον λιμναῖον, τοῦ γένους τῶν Κυπρίνων. Ἀπὸ τοῦ παρακμ. Ῥωμ. τὸ *Tinca* (*Tanche*) ἐσχηματίσθη ἢ Τίγκα, ὡς καὶ τῶν Γάλλων ἢ *Tanche*. Νομίζεται ἢ αὐτὴ καὶ ὁ Τίλων ἢ Τίλλων, Ἑλλ. τοῦ Ἡροδότου (V, 16) καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους (Περὶ ζ. ἰσop. VI, 13 καὶ VIII, 20).

ΤΙΚΑΙ. Ζ. Τίς.

ΤΙΛΟΓῆΣ, ἐπίρρ. (Τί λογιῆς, Σ.) συνών. τοῦ Πῶς, Τίνα τρόπον (*comment, de quelle manière*). Ἐσυγκόπη ἀπὸ τὸ Τίνος λογιῆς, ὡς μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸ Μιᾶς λογιῆς, Ἄλλης λογιῆς, Πολλῶν λογῶν, καὶ τὰ παρόμοια.

ΤΙΜΑΡΕΪΩ, Σ. ξύω, καθαρίζω ἢ λούω τὸ ἄλογον (*étriller, panser*), Ψήχω, Ἑλλ. Πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Τιμάριον (Ἄτακτ. II, σελ. 190). Ἐπειδὴ οἱ Τιμαριῶται (*seigneurs féodaux*) ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ χορηγῶσιν ἵππικὸν εἰς τοὺς πολέμους, ἀκολούθως τὸ Τιμαρεύω ἐσήμαινε κυρ. Ἴπποτροφῶ, Ἑλλ. καὶ μεταφορ. Ἐπιμελοῦμαι ἵππον.

ΤΙΝΑ. Ζ. Τζίνα.

ΤΙΠΟΔΕΥΩ. Ζ. Τοποθέκω.

ΤΙΠΟΤΕ, καὶ Τίποτα, Σ. (*quelque chose*). Ἐνα τίποτα, Σ. Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. I, σελ. 274) πρόσθεσε ὅτι τὸ Τίποτε δὲν σημαίνει σχεδὸν τί πλέον παρὰ τὸ ἀπλοῦν Τί, ὡς καὶ εἰς τῶν παλαιῶν τὸ Τίποτε, τὸ χρονικὸν ἐπίρρ. ἠϋξανε μόνον τὴν ἀοριστίαν· οἶον « Οἰκοδομεῖ τίποτε, » εἶτα κατασρέφει » (Ἐπικτ. Διατρ. III, 13, § 18), « Δεῖν... τίποτε δοῦσαν ἀντ' αὐτοῦ, λαβεῖν αὐτὸν » (Ἀπολλοδώρ. Βιβλιοθήκ. II, 6, § 4). Εἰς τὰς ἀποκρίσεις γίνεται ἀρνητικὸν, συνών. τοῦ Οὐδὲν, Ἑλλ. οἶον πρὸς τὴν ἐρώτησιν Ἐφερεις τίποτε; ἀποκρίνεται, ὁ ἐρωτώμενος, ἂν ἔρχεται κενός, Τίποτε, ἤγουν Οὐδετίποτε.

ΤΙΣ, ἀρσ. καὶ θηλ. Τί, οὐδέτ. (*qui, quelle, quel, que*), οἶον « Τίς τὸ εἶπε; Τί λέγεις; εἰς τὸ θηλυκὸν ὁμῶς συνηθέστερον λέγεται Ἐποία τὸ εἶπε;

Εἰς τὰ ἄλλοῦ (Ἄτακτ. I, σελ. 299, II, σελ. 164) σημειωμένα πρόσθεσε, ὅτι μεταχειριζόμεθα τὸ οὐδέτ. καὶ ἀντὶ τοῦ Ὡς θαυμασικοῦ, ἢ Λίαν ἐπιτατικοῦ, τῶν παλαιῶν, οἶον Τίκαλὸς ἄνθρωπος! Τίπαράξενος εἶσαι! Οὕτω τὸ ἐξηγεῖ ὁ Σουΐδας : « Τίκαλὴ ἢ τάξις, ἀντὶ τοῦ Λίαν ».

Τίκαι; Σ. λέγομεν ἀποκρινόμενοι εἰς ἐρωτῶντα, προστάσσοντα ἢ καλοῦντα, ἤγουν Ἐτίθέλεις; Ἐτίζητεῖς; (*que vous plaît-il*).

Πιθανὸν ὅτι παρεφθάρη ἀπὸ τὸ ἄχρηστον Τίχι, ὡς ἔλεγον καὶ Ναίχι (σήμερον Ναῖσκε), ἀντὶ τοῦ Ναί, καὶ Οὐχι (σήμερον Ὅχι, Ὅγεσκε, Σ. ἢ * Ὅχεσκε), ἀντὶ τοῦ Οὐ, καὶ Μήχι (ВЕККЕР, *Anecd. Græc.* pag. 108), ἀντὶ τοῦ Μή. Ὁ Ἡσύχιος ἐσημείωσε καὶ τὸ Νήχι, ἀντὶ τοῦ « Ναί » μὴν ».

Ἐτρέψαμεν τὸ ἤχ εἰς τὸ ἦ ὡς τὸ ἔτρεψαν καὶ οἱ παλαιοὶ εἰς τὸ Μηκέτι, ἀντὶ τοῦ Μηχέτι (ἀπὸ τὸ Μήχι).

Τὸ, ἀντὶ τοῦ Ὁ, Ἑλλ. Ζ. Ὅτις.

ΤΟΙΧΟΒΑΤΗΣ. Ζ. Σαμιαμίδιν.

ΤΟΜΑΡΙ, Σ. Τομάριον, Δ. ὑποκορ. τοῦ Τόμος (ἀπὸ τὸ Τέμνω). Οἱ Γραικορ. τὸ ἐμεταχειρίζοντο ὡς συνών. τοῦ Βιβλίον, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἡμεῖς ὀνομάζομεν Τόμον (tome, volume), Σ. μέρος βιβλίου διαιρετοῦ εἰς πολλὰ, χωριστὰ τμήματα· « Τόμος ὁ τεμνόμενος χάρτης » λέγει ὁ Ἀμμώνιος καὶ « Τόμος, χάρτης » ὁ Ἡσύχιος. Τὰ δὲ Γλ. φέρουν : « Scarpus, τόμος βιβλίων, χάρτης » καὶ « Scapi, κανόνες γερ- » διακοί, καὶ χάρτου τόμοι » Κανόνα γερδιακόν, Ἑλλ. νοοῦν τὴν Κερκίδα, Ἑλλ. (navette) τοῦ ὑφάντου, τὴν κοινότερον λεγομένην Σαγίτταν (Σαίτα, Σ.) ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Sagitta (τὸ τόξον), ἐπειδὴ « Γερδιός, ὑφάντης » κατὰ τὸν Ἡσύχιον.

Τὸ δὲ ὑποκορ. Τομάριον, εἰς ἡμᾶς σήμερον ἔγινε συνών. τοῦ Δέρμα (peau), μεταφορ. δηλαδὴ, ἀπὸ τῶν τομαρίων τοῦ χάρτου, ἐπειδὴ καὶ οἱ χάρται τῶν παλαιῶν ἦσαν ἀπὸ δέρματα.

Ὁ Σ. ὁμῶς ἐξήγει, τὸ Τομάριον, εἶδος δέρματος τοῦ Γαλλισί λεγομένου Cordouan, ἀπὸ τὴν Κορδύβην (Cordoue) πόλιν Ἰσπανικὴν.

ΤΌΜΟΣ. Ζ. Τομάριον.

ΤΌΝΟΙ. Τόνων μετάφσεις. Ζ. Ζέστα καὶ Φοβέρα.

ΤΟΞΙΚΗ, Δ. Τοξικὰς (meurtrières) ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. τὰς τρύπας ἢ θυρίδας τοῦ τείχους, διὰ τῶν ὁποίων ἐτόξευαν ἀσφαλῶς κατὰ τῶν ἐναντίων.

ΤΌΞΟΝ. Ζ. Κυαρασελένη.

ΤΟΠАЗΙ, Σ. Δ. λίθος τίμιος, Τοπάζιον καὶ Τόπαζος, Ἑλλ. (Topaze). Ἡ λέξις εἶναι Ἀσιανή, ἀπὸ τὸν τόπον, ὅπου

εμεταλλεύετο. Ὁ ἔθνογράφος Στέφανος λέγει : « Τοπάζιος, » νῆσος Ἰνδική... καὶ ἐν τῇ τῶν Τοπαζίων νήσῳ λίθον » ὁμώνυμον τῇ νήσῳ, κ. τ. λ. ». Ὁ φιλώδη Νῆσον τὴν ὀνομάζει ὁ Στράβων (XVI, σελ. 770) ἰσορῶν καὶ τὰ Τοπάζια, καὶ τὸν τρόπον ὅπως τὰ ἀνέσκαπταν. Ἐλέγετο καὶ τρισυλλάβως Πάζιον, ὡς λέγει ὁ Ἡσύχιος : « Πάζιον, ἢ Τοπάζιον, » λίθος πολύτιμος » καὶ βεβαιῶνεται ἀπὸ τοὺς Ἑβδ. οἱ ὁποῖοι εἰς ταύτην τοῦ Δαυὶδ (ριθ', 127) τὴν ῥῆσιν « Ἠγάπησα τὰς » ἐντολάς σου ὑπὲρ χρυσίου καὶ τοπάζιον » ἠρμήνευσαν τὸ Ἑβραϊκὸν יָז (ΠΑΖ) διὰ τοῦ ΤΟΠΆΖΙΟΝ.

ΤΟΠΑΚΑΣ, Σ. μικρὸν δρέπανον χρήσιμον εἰς κλάδουσιν δένδρων (serpe). Ἀπὸ τὸ ἄχρηστον Τύπαξ, Ἑλλ. Τόπαξ καὶ Τόπακας (ὡς λέγεται καὶ Ὀγρός, ὁ Ὑγρός) « Τυπάζειν, κόπτειν » καὶ « Τυπαῖς, πληγαῖς » καὶ « Τυπάδι, σφυρᾶ » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΤΟΠΟΘΈΚΩ, μὲ συνών. Τοποθεύω καὶ Καλοθέκω, Σ. Τοποτένω (γρ. Τοποθένω), Δ. θέτω εἰς τόπον (placer bien). Ἀπὸ τὸ Θεώ (πρωτότυπον τοῦ Γίθημι), Θεέω καὶ Θένω (ὡς Στέκω καὶ Στένω) καὶ Θεύω (κατὰ τὸ Χέω καὶ Χεύω, Ἀθλέω καὶ Ἀθλεύω, Ἑλλ.).

Ἴσως ἐδῶ ἀνήκει καὶ τὸ Τιποδεύω, Σ. Τὸ Τιποδεύομαι, μέσ. σημαίνει σολίζομαι περιέργως (s'étaler), φθαρμένον (ὡς τὸ Τοποθεύω) ἀπὸ τὸ Τοποθέκω· διότι ὁ Τιποδευόμενος τοῦτο μάλισα φροντίζει, νὰ θέτῃ εἰς τὸν ἀρμόδιον τόπον τοῦ σώματος καθὲν μέρος σολισμοῦ. Πλὴν ἂν ἐγεννήθη κατὰ χυδαϊκὴν μεταθέσιν καὶ γραμμάτων ἀλλοίωσιν ἀπὸ τὸ Ἐπιτηδεύω, Ἑλλ.

ΤΟΠΟΣ, Σ. (lieu), μέρος διαστήματος κατεχόμενον ἀπὸ σῶμα. 2) Τόπος, πόλις, κώμη ἢ χωρίον, ὅπου τίς ἐγεννήθη (pays), οἶον ὅταν, εὐχόμενοι τινὰ ξένον, λέγωμεν, Εἰς τὸν

τόπον σου με τὸ καλὸν! ἢ παρακαλοῦντες νὰ πράξῃ τί, Νὰ ἴδῃς τὸν τόπον σου! καταχρηστικῶς δηλαδὴ, ἀντὶ τοῦ Πατρίδα. Οὕτως εἶπαν οἱ Ἑβδ. (Γενέσ. κθ', 26) « Οὐκ ἔσιν οὕτω ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν » Δὲν εἶναι τοιαύτη τοῦ τόπου μας ἡ συνήθεια· καὶ (Αὐτόθ. λ', 25), « Ἀπόσειλόν με, » ἵνα ἀπέλθω εἰς τὸν τόπον μου καὶ εἰς τὴν γῆν μου ». Ὅθεν λέγονται καὶ Συνοπιῖται οἱ γεννημένοι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον (compatriotes). 3) Τόπος, καιρὸς πρέπων νὰ πραχθῇ ἢ νὰ λεχθῇ τί, οἷον ἔχει τόπον, ἢ Δὲν ἔχει τόπον ὁ λόγος σου, ἢ γουν εὐλόγως ἢ ἀλόγως ἐλάλησες. Ὅθεν τὸ σερητικὸν Ἄτοπος (déplacé), οἷον Ἄτοπος εἶναι ὁ λόγος σου, ἢ Ἄτοπα ἐλάλησες. Ἐκ τούτου ἴσως πρέπει νὰ διορθωθῇ καὶ τὸ ἐξῆς τοῦ Πλάτωνος, ὅπου, ἀφοῦ ὁ Σωκράτης ἐξήγησε τὴν γένεσιν τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς λύπης, ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὸν ὁ Πρώταρχος (Φιληβ. σελ. 32), « Ἐςω· δοκεῖ γάρ μοι » ΤΥΠΟΝ γέ τινα ἔχειν » μεταγραφόμενον ΤΟΠΟΝ.

Παροιμιώδεις φράσεις φέρει ὁ Σ. τὸ Τόπος καὶ νόμος, Τόπος καὶ τάξεις, Κατὰ τὸν τόπον ὅπου πᾶς, ἔττι νὰ περναῖς, καὶ τετάρτην κομψοτέραν, Τόπος καὶ τύπος, ἢ γουν, καθὲν ἔθνος ἔχει ἰδίους νόμους, ἰδίας τάξεις, ἰδίους τύπους, ἴδια ἔθιμα, κατὰ τὰ ὁποῖα ζῆ καὶ διάγει· καὶ ἀκολούθως ἄτοπος καὶ παράξενος λογίζεται, ὅστις ἰσχυρίζεται νὰ ζῆ εἰς ξένον τόπον με τοὺς νόμους τῆς ἰδίας του πατρίδος· ὅθεν καὶ πέμπτη ἄλλη παροιμία * Τόπου συνήθεια, νόμου κεφάλαιον.

ΤΟΡΑ, οὐσ. Σηλ. με συνών. Πινακίδα, Σ. Τόρα με ἐξήγησιν, « Ἄβαξ, Πινακίς », Ἑλλ. Δ. Σανίδιον ὅπου γράφεται ἢ χαράσσεται τὸ ἀλφάβητον, εἰς χρῆσιν τῶν διδασκομένων τὰ γράμματα παιδαρίων.

Ἴσως ἀπὸ τὸ Θύρα, ἣτις σημαίνει γενικῶς σανίδα, καὶ

ειδικώτερον, καθεμίαν ἀπὸ τὰς σανίδας (battans), διὰ τῶν ὁποίων ἀνοιγομένων γίνεται ἡ ἔμβασις (Ζ. Κανάτι), Πτύξ, Ἑλλ. καὶ μετωνυμικῶς ἡ ὅλη θύρα, Γερμανισι thür (porte)· « Σανίδες, θύραι » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἡ συνωνυμία δείχεται ἀκόμη ἀπὸ τὸ Θυρεὸς, Ἑλλ. ἡ μακρὰ ἀσπίς, καὶ τὸ « Θυρηδύλος, ὁ τέκτων » τοῦ Σουίδα.

ΤΟΡΑΣ, οὔσ. ἀρσ. μὲ συνών. Θέσις, Σ. καὶ φέρει φράσεις, Τοράς τοῦ φουγλάρου (manteau de cheminée), Τοράς διὰ χαρτία (tablette) ἢ ἄλλα διάφορα πράγματα, συνών. τοῦ Τουρκοχυδαϊκῶς λεγομένου * Ράφι, τὸ ἐναρμοσμένον εἰς τὸν τοῖχον σανίδιον, ὅπου θέτονται παντὸς εἶδους σκευή. Ἄν φέρῃ σκουτέλια τοῦ μαγειρείου, λέγεται συνθέτως * Σκουτελοθήκη. Ζ. Θέσις.

Ἄν ἡ προσημειωθεῖσα ἐτυμολογία τοῦ θηλ. Τόρα (τὸ Σανίδιον) ᾗν ὀρθή, τὴν αὐτὴν ἀναμφιβόλως ἔχει καὶ ὁ Τοράς.

ΤΟΡΔΕΙΛΟΝ, μὲ συνών. Κρητικὸν σέσελι, Δ. Τορδύλιον, Ἑλλ. (tordyle, séséli de Crète). Τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα δίδει καὶ ὁ Διοσκορίδης (III, 63) εἰς τὸ φυτόν. Εἰς τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράσου (Stackhouse, lxxxvii) ὀνομάζεται Καυκαλίδα, ἥτις δὲν πρέπει νὰ συγχυθῇ μὲ τὴν Καυκαλίδα, Ἑλλ. τοῦ Διοσκορίδου (II, 169), τὴν ὁποίαν καὶ ταύτην Καυκαλίδα ὁμωνύμως σήμερον ὀνομάζουν οἱ Γραικοί, κατὰ τὸν αὐτὸν Ἄγγλον ἐκδότην (lxxvii), κατὰ δὲ τὸν Βελλώνιον (Observat. III, 49) Κασκαλίτραν (cascalitra), καὶ τὴν τρώγουσιν (λέγει) ὠμὴν, ὡς καὶ τὰ μαρούλια (ils la mangent crue en salade).

ΤΟΥΒΙΝ. Ζ. Φιτρί.

ΤΟΥΒΛΟΝ. Ζ. Μάζα.

* ΤΟΥΛΟΥΠΑ, Σ. Καὶ τὴν γένεσιν καὶ τὴν σημασίαν ἀπὸ τὸ Τολύπη, Ἑλλ. μαλλίον ξαμένον διὰ νὰ νεσθῇ (pelote de

laine ἢ loquette). Κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Τολύπη, τὸ » κατασκευαστὸν ἔριον... Ἀγαθίδιον σήμονος ἢ ροδάνης ». Λέγει καὶ ὁ Φώτιος « Τολύπευμα, τὸ κατασκευαστὸν καὶ πεφι- » λοκαλημένον ἔριον ». Μόνην τὴν μεταφορ. σημασίαν « Τουλούπα χιόνι, Στουπὶ χιόνι » φέρει ὁ Σ. περὶ τῆς ὁποίας παράβαλε τὰ ἄλλου (Ἄτακτ. I, σελ. 50) σημειωθέντα.

ΤΟΥΡΛΑ, Σ. Δ. Τροῦλλα Δ. (le comble). Ἴδε τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. I, σελ. 251).

ΤΟΥΡΜΑ. Ζ. Δρογγεύω.

ΤΟΥΦΛΑ. Ζ. Σκοτεινάδα.

ΤΡΑ. Ζ. Ὄτρα, καὶ Λάμνω.

ΤΡΑΒΑΚΑ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ Στέγη οἴκου (toit), Στέγος καὶ Τέγος οὐδέτ. Ἑλλ. Ὁ δὲ Δ. « Τραμπούκα, μηχανῆς » πολεμικῆς εἶδος ». Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. trabs (poutre), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ Ῥωμ. Trabica, εἶδος πλοίου, καὶ τῶν Ἰταλῶν τὸ Trabacca (baraque). Ἐκ τούτου καὶ * Τραθάκον ἢ Τραμπάκον, εἶδος πλοίου. Ὁ Ἡσύχιος φέρει, « Τράμπις, » ναῦς, ἄκατος, πορθμῖς. Τινές, Πλοῖα βαρβαρικά ». Τοῦτα ὀνομαζοῦνται ἀπὸ τὸν Ἀρρίανον (Περιπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσ. ἐκδ. Nicol. Blanc. σελ. 167) ΤΡΑΠΠΑΓΑ· « Πληρώμασι μακρῶν πλοίων, ἃ λέγεται Τράππαγα ».

ΤΡΑΓΑΚΑΝΘΑ, οὐσ. θηλ. Σ. Τετράγκανθον, οὐδέτ. Δ. Τραγάκανθα, Ἑλλ. (Διοσκορίδ. III, 23). Τραγάκανθα ὁμοίως λέγεται καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς θάκρυον ἢ κομμίδιον. Λέγεται καὶ χυδ. * Ἀδράγαντος (gomme adragant). Οἱ Γραικορ. τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος τῆς ὀνόμαζαν βαρβάρως καὶ Τετράγκανθον, Δ. ὅθεν νοεῖται ἄλλη γλῶσσα τοῦ Δ. (App. pag. 102) « Κιταράκ, τὸ τετράγκανθον ». Τὸ Κιταράκ εἶναι ὁ καὶ ἀπὸ Τουρκοχυδαίζοντας τινὰς λεγόμενος* Κιτρές· Κιτρέ ὀνομαζέται ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἢ Τραγάκανθα.

ΤΡΑΓΙΑ, με συνών. Τραγόβρομος (γρ. Τραγόβρωμος), Σ. ή από τους τράγους δυσωδία, Κινάβρα, Έλλ. Πιθανόν ότι και παλαιά Τράγίαν, Έλλ. ώνόμαζαν την τοιαύτην όσμην από τὸ Τράγος, ως σημαίνουσαν πάθος τοῦ ζώου, καθὼς ἔλεγαν ἀπὸ τὸ Ὄφθαλμός, Ὄφθαλμίαν, τὸν κοινῶς Πονόμματον.

ΤΡΑΓΟΒΡΩΜΗΣ (γρ. Τραγοβρώμης), Σ. Γράσων και Τραγομάσχαλος, Έλλ. ὁ τοῦ ὁποίου αἱ μασχάλαι βρωμοῦν. Ἡ λέξις εἶναι τοῦ Ἄριστοφάνους (Εἰρ. 812) « Γρασοῦσαι, μιαιοί, » Τραγομάσχαλοι » ἀπὸ τῶν μασχαλῶν τὴν δυσωδίαν. Ὁ ἐπιθετικῶς καὶ σκωπτικῶς λεγόμενος Γράσων (ὅθεν τῶν Γάλλων τὸ crasseux), παράγεται ἀπὸ τὸ Γράσος, οὔσ. « Γράσος, ἡ τῶν ἀνθρώπων δυσωδία· Κινάβρα δὲ ἡ τῶν αἰγῶν καὶ τράγων » (ΒΕΚΚΕΡ. *Anecdol.* pag 33), καὶ πάλιν : « Οὐ φασι δεῖν λέγειν, Ἀπόξειν γράσου, ἀλλὰ τράγου » (Ιδ. *ibid.* pag. 87).

ΤΡΑΓΟΒΡΩΜΩ (γρ. Τραγοβρωμῶ) με συνών. Χνοτῶ Τραγίας, Σ. Ἀπόξειν τράγου, Έλλ. Ζ. καὶ Χνώτος.

ΤΡΑΛΙΖΩ. Ζ. Σκοτίζω.

ΤΡΑΜΠΑΚΟΝ. ΤΡΑΜΠΟΥΚΑ. Ζ. Τραβάκα.

ΤΡΑΝΤΑΖΩ, με συνών. Σειῶ, Σ. (branler ἢ s'ébranler), καὶ ἐξηγεῖ τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ συνων. (Σείει) Κάμνει σεισμόν, Σ. (la terre tremble)· οἶον Ἡ γῆ ἐτράνταξεν ἀπὸ τὰς φωνὰς τοῦ λαοῦ, κατὰ τὸ « Ἐρράγη ἡ γῆ ἐν τῇ φωνῇ αὐτῶν » τῶν Ἐβδ. (Γ', Βασιλ. α', 40).

Σημείωσε τὸ Σείει ἀμεταβ. καὶ ἀπροσώπως (κατὰ τὸ Βρέχει, Χιονίζει). — 2) Ἀντὶ τοῦ μέσ. Σείομαι, οἶον τὸ « Γῆ ἐσεισθη » τῶν Ἐβδ. (Ψαλψ. ξή, 8). Λέγομεν

καὶ Σεῖ κατὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τὸ Σεῖει, ἢ ἀπὸ τὸ Σεῖέει, ὡς ἔλεγον Πιέζει καὶ Πιεζέει, Ρίπτει καὶ Ριπτέει, Ἑλλ.

Τὸ Τραντάζω εἶναι λέξις ὀνοματοποιημένη, ὡς καὶ τὸ Branler τῶν Γάλλων.

ΤΡΑΠΕΖΑΡΕΪΟΝ, Δ. τὸ μέρος τοῦ μοναστηρίου ἢ ἡ καμάρα, ὅπου συνερχόμενοι γεύονται οἱ Μοναχοί, Ἑσσιατόριον, ἢ μᾶλλον Ἑσσιατήριον Ἑλλ. (réfectoire).

ΤΡΑΠΕΖΑΡΗΣ, Σ. Δ. ὁ ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν τῆς τραπέζης, Τραπεζοκόμος, καὶ Τραπεζοποιός, Ἑλλ. (major-dome, maître-d'hôtel). Κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Τραπεζοποιός, οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὰ συμπόσια » παρασκευῆς ἐπιμελούμενος ». Ὁ Σ. τὸ ἐξηγεῖ, ὁ κόπτων τὰ κρέα εἰς τὴν τράπεζαν ὑπηρέτης (écuyer tranchant). Ὁ δὲ Δ. τὸν εἰς τὰ κοινόδια τῶν Μοναχῶν ἐπιμελούμενον τῆς τραπέζης (dépensier).

ΤΡΑΠΕΖΟΓΙΓΑΣ, Δ. Τραπεζολοιχός, Ἀθηφάγος, Λαφύκτης, Ἑλλ. (glouton, vorace). Ωραία κωμικὴ λέξις ὁ Τραπεζογίγας, σημαίνουσα τὸν ὑπερβολῆ φάγον, τὸν κατατρώνοντα δηλαδὴ τόσα, ὅσων ἔχει χρεῖαν νὰ τραφῆ γίγας.

* ΤΡΑΠΕΖΌΤΑΝΟΣ, ἀρσ. ἢ Τραπεζότανον, οὐδέτ. Ζ. Τραπεζοφουγότανον.

ΤΡΑΠΕΖΟΦΟΥΓΌΤΑΝΟΝ, Σ. Λέξις βαρβαροσύνθετος ἀπὸ τὸ Τράπεζα, τὸ Ἰταλικὸν Fuoco (feu), καὶ τὸ Τανός (réchauffoir), μικρὸς τανός μὲ ἀναμμένους ἄνθρακας, θερμένος εἰς τὴν τράπεζαν, νὰ κρατῆ θερμὰ τὰ φερόμενα φαγητά. Ἐπειδὴ μᾶς εἶναι χρήσιμος ἡ λέξις, συγχωρεῖται νὰ τὴν καλλωπίσωμεν τρέποντες εἰς τὸ * Τραπεζότανος. Ζ. Τανός.

ΤΡΑΠΠΑΓΟΝ. Ζ. Τραβάκα.

ΤΡΑΥΛΙΖΩ. Ζ. Στυφαίνω.

ΤΡΆΦΟΣ, με συνών. Φράκτης από βάτους, Σ. Φράκτα, και Φράχτη, Ξηλ. και Φράχτης, ἀρσ. Δ. Φρακτήρ ἢ Φραγμός, Ἑλλ.

Ἀπὸ τὸ Φράκτη τοῦτο ἐτυμολογήθη τῶν Ἰταλῶν τὸ Fratta (buisson, haie). Ὁ δὲ Τράφος συνωνυμεῖ μετὰ τὸ κατὰ σοιχείων μετάθεσιν, οὐδέτ. Τάρφος, Ἑλλ. τὸ σημαῖνον πυκνότητα ἢ δασύτητα φυτῶν, κατὰ τὸ (Ἰλιάδ. ὁ, 606), « Βαθίης ἐν » τάρφεσιν ὕλης » τὸν κοιν. Λόγγον. — 2) Με συνών. Βόθυνος, Δ. Βόθυνον νοῶν τὸ σκαπτόμενον μέρος τῆς γῆς γύρω τῶν τειχῶν (fossé), τὸ περιχαράκωμα (palissade). Εἶναι συνών. τοῦ Τράφηξ, Ἑλλ. « Τράφηξ, χάραξ, σκόλοψ » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Τράφος, τάφος », τὸ ὁποῖον γράφει καὶ διὰ τοῦ σ Τρόφηξ ἢ Τρόφης, καὶ τοῦτο κατὰ σοιχείων μετάθεσιν ἀπὸ τὸ Τάφος, Ἑλλ. « Τάφος, τὸ περὶ τὸ » τεῖχος ὄρυγμα » κατὰ τὸν Φώτιον. Ὁ Ἡρόδοτος (IV, 201) τὸν ὀνομάζει Τάφρον, ἀρσ. καὶ Τάφρην, Ξηλ. εἰς σημασίαν τοῦ Λάκκος. Ζ. Λόγγος.

* **ΤΡΆΨΑΛΟΣ.** Ζ. Θραύσαλος.

ΤΡΕΚΛΟΣ, ἐπίθ. ἀρσ. με ἐξήγησιν Incurvo (courbé, cambré), Σ. Κυρτός, Κυφός, Ἑλλ. — 2) Τρεκλός, με ἐξήγησιν Mutilus, Mancus (mutilé, estropié, manchot), Δ. Πηρός, Ἑλλ. Δὲν συμφωνοῦν κατὰ πάντα αἱ δύο ἐξηγήσεις. Κατὰ τοῦ Σ. τὴν ἐξήγησιν, ἴσως ἐχυδαίσθη ἡ λέξις ἀπὸ τὸ Τροχαλός, ἢ Τροχηλός, κατὰ συγκοπὴν Τροχλός, Τροκλός καὶ Τρεκλός. Εἰς τὸν Ἡσίοδον (Ἔργ. καὶ ἡμ. 518), τὸ Τροχαλὸν ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν σχολιαστὴν « Κεκυ » φότα ».

ΤΡΕΜΕΝΤΙΝΑ, με συνών. Τριμίδι, Σ. Τρεμεντίνη, Δ.

ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *trementina* (*térébenthine*), ἐκ τοῦ Τερεβινθίνης καὶ Τερμινθίνης, Ἑλλ. Ῥητίνης δένδρου τοῦ ὀνομαζομένου Τερέβινθος, Τερέμινθος καὶ Τέρμινθος, Ἑλλ. Τὸ συνών. Τριμίδι ἴσως ἐξεχυδαίσθη ἀπὸ χυδ. ἄλλην λέξιν Τερμίθι, (ἀπὸ τὸ Τέρμινθος, Ἑλλ.).

ΤΡΕΜΟΥΛΑ, μὲ συνών. Τρέμουσα, Σ. Πέταλον ἢ ἔλασμα μετάλλου τόσον λεπτόν, ὥστε νὰ σείεται ἀπὸ τὸν ἀέρα, καὶ νὰ τρέμη μὲ ἤχον (*cliquant*). Ἐσημειώθη ἀπ' ἄλλους ὅτι καὶ τὸ Γαλλικὸν *Cliquant* συγγενεῦει μὲ τὸ Κλάγγω, Ἑλλ. καὶ μὲ τὸ Γερμανικὸν *Klingen*. Ἡ δὲ προπερισπ. Τρεμοῦλα σημαίνει ἔτι καὶ τὸν πηγμένον εἰς σύσασιν κόλλας χυλὸν (*gelée*) κρεάτων ἢ καρπῶν. Ἄν ὁ χυλὸς ᾖναι ἀπὸ βρασμένα ὀψάρια, λέγεται Πηκτὴ, οὐσ. Θηλ. Σ. Δ.

ΤΡΕΣΑ, καὶ **ΤΡΕΤΑ**. Ζ. Στάγκα.

ΤΡΕΣΠΙ. Ζ. Τρίποδον.

ΤΡΕΦΩ καὶ **Θρέφω**, Σ. Τρέφω, Ἑλλ. (*nourrir*). Μεταφορ. ἐπιμελοῦμαι τὴν ζωὴν ἢ τὴν αὔξησιν, οἷον **Τρέφω** τὰ μαλλία, Σ. ὡς οἱ παλαιοὶ « Τρέφειν κόμην ». Εἰς τὰ χέριά μου ἐτράφη, ἢ **Τὰ** χέριά μου τὸν ἔθρεψαν, ἢ γουν τὸν ἀνέθρεψαν (*élever*), ὡς εἶπε καὶ ὁ Εὐριπίδης (Ἡρακλιδ. 578),

Σὶ παῖδες ἐσμέν· σαῖν χεροῖν τεθράμμεθα.

* **ΤΡΕΧΕΤΥΧΟΣ**. Ζ. Τρέχω.

ΤΡΕΧΩ, Σ. Τρέχω, Ἑλλ. (*courir*), οἷον **Τρέχω** ἐδῶ κ' ἐκεῖ, Σ. καὶ **Τρέχω** ἐπάνω κάτω.—2) Μεταφορ. περὶ ὀνόματος ἢ λέξεως, τὴν ὁποῖαν πασχίζομεν νὰ ἐνθυμηθῶμεν, οἷον **Εἰς** τὴν γλῶσσαν μου **τρέχει** (*l'avoir sur le bout de la langue*). — 3) **Τρέχω** κίνδυνον, ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς **Κινδυνεύω**. — 4) **Τρέχω**, ἀντὶ τοῦ **ρέω**, οἷον **Ὁ ποταμὸς**

τρέχει, Τὰ νερά, Τὰ δάκρυα τρέχουν, Αἱ μύξαι του τρέχου#. — 5) Τρέχει (εἰς τρίτον πρόσωπον), ἀντί τοῦ Συμβαίνει ἢ γίνεται, οἶον Ἐί τί τρέχει; ἤγουν τί νέον ἔγινεν ἢ ἐσυνέβη, Εἰπέ με ὅσα ἔτρεξαν, ἤγουν ὅσα ἐσυνέβησαν. — 6) Τρέχει λόγος, ἀντί τοῦ διαδίδοται ἀπό στόμα εἰς στόμα (un bruit, une nouvelle court), ἀντί τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν « Διατρέχει φήμη », ἀκόμη καὶ « Ἐντρέχει » οἶον (Ἄρατ. Φαινομ. 100), « Λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλος ». Τῆς μετοχ. τῆν γενικὴν μεταχειρίζονται συνήθως οἱ ἔμποροί μας εἰς τὰς μνηολογίας τῶν ἐπισολῶν, οἶον Εἰς τὰς τόσας τοῦ τρέχοντος (ἔλλειπτ. Μηνός)· εὐλογώτερον εἶναι τὸ Παρόντος.

Οἱ παλαιοὶ εἶχαν σύνθ. ἄρσ. κωμικόν, τὸ Τρεχέδειπνος, Ἑλλ. σημαίνοντες τὸν ἀναίσχυντον παράσιτον, ὅστις τρέχει εἰς τὰ δεῖπνα τῶν ἄλλων ἀκάλεστος, ἢ διὰ πλεονεξίαν, ἢ διότι δὲν ἔχει πῶς ἄλλως νὰ θρέψῃ τὴν ἀργίαν του. Ἀνάλογον ὄνομα συγχωρεῖται νὰ πλάσωμεν τὸν *Τρεχέτυχον, διὰ νὰ σημάνωμεν τὸν ἀπὸ τοὺς Γάλλους ὀνομαζόμενον Aventureur.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΝ. Ζ. Ροδαρία, καὶ Ρόδον.

ΤΡΙΒΗ. Ζ. Θρύβη.

ΤΡΙΒΟΛΙ καὶ Ἀτριβολον, οὐσ. οὐδέτ. Σ. ὑποκορ. τοῦ ἄρσ. Τριβόλος, Ἑλλ. φυτὸν ἀκανθῶδες. Δύο γένη τριβόλων ἰσορεῖ ὁ Διοσκορίδης (IV, 15), Τριβόλον χερσαῖον (herse), καὶ Τριβόλον ἔνυδρον (macre ἢ truffe d'eau).

Τοῦ Ἀποσόλου (Πρὸς Ἑβρ. 5', 8) τὸ « Γῆ ἐκφέρουσα » ἀκάνθας καὶ τριβόλους κ. τ. λ. » ἀναφερόμενον εἰς τὴν Μωσαϊκὴν ῥῆσιν (Γεν. γ', 18), σημαίνει τοὺς χερσαίους τριβόλους.

ΤΡΙΒΟΛΙΟΝ, Δ. Τρίβολος, ἀρσ. καὶ Τρίβολον, οὐδ. Ἑλλ. Ἀπὸ τὸν φυσικὸν Τρίβολον ἐμεταφέρθη ἡ λέξις εἰς σημασίαν τοῦ σιδηροῦ τεχνητοῦ τριβόλου (*chausse-trappe*), ὅποια σπεύρουσιν οἱ πολεμοῦντες κατὰ τοῦ ἵππικοῦ τῶν ἐναντίων (Ἰδ. Πολυαίν. Στρατηγήμ. (σελ. 27 καὶ 118).

ΤΡΙΒΟΛΟΚΡΑΤΗΛΑ, οὐδ. πληθ. Δ. μὲ ἐξήγησιν ἀπίθανον, Σκληρά (*durs*). Ἡ λέξις φαίνεται σύνθετος ἀπὸ τὸ Τρίβολον καὶ τὸ Κρατῶ. Ὑποπτεύομαι ὅμως μὴ ἐγεννήθη ἀπὸ ἀγνοίαν ὅχι τοῦ Δ. ἀλλὰ τοῦ πρώτου πλάσαντος τὴν λέξιν. Εἰς τὸν Διοσκορίδην (IV, 15) ὁ προσθέσας τὰ χυδαῖα χυδαῖος συνών. καταριθμεῖ περὶ τοῦ Τριβόλου ταῦτα: « Οἱ δὲ, » Βουκέφαλος, οἱ δὲ, Ταυρόκερος, Ῥωμαῖοι, **ΤΡΙΒΟΛΟΥΜ** » **ἈΚΡΑΤΙΚΟΥΜ** ». Πιθανὸν ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο, διὰ τὰ εἰκονίζη Ῥωμαϊκὸν ὄνομα, ἔπρεπε τὰ γράφεται **ΤΡΙΒΟΛΟΥΜ ἈΚΟΥΑΤΙΚΟΥΜ**, *tribulum aquaticum*, (ἤγον Τρίβολον ἔνυδρον) ὡς τὸ ἐδιώρθωσεν ὁ τελευταῖος τοῦ Διοσκορίδου ἐκδότης (*Sprengel*, I, σελ. 517). Ἀπὸ τὴν χυδ. γραφὴν, Τρίβολουμ Ἀκράτικουμ ἐγεννήθη ἄλλη χυδαιστέρα ἡ Τριβολοκρατήλα, θηλ. (ὅχι Τριβολοκρατήλα, οὐδ.), σημαίνουσα τὸν « Ἐνυδρον τρίβολον » τοῦ Διοσκορίδου.

ΤΡΙΓΚΕ, Ταλιαγούρι, Ταλιέρι, Σ. ξύλον πλατὺ καὶ σρογγύλον ἐπάνω τοῦ ὁποίου κόπτονται κρέατα. Ἐπλάσθησαν αἱ λέξεις ἀπὸ τὰς Γαλλικὰς, *tranchoir*, καὶ *tailloir*. Ἀντὶ τούτων μᾶς συγχωρεῖται τὰ λέγωμεν * Ἐυλόθισκος.

ΤΡΙΓΔΙ, Σ. γένος ὄφαριου Τριγλίον, ὑποκορ. τοῦ θηλ. Τρίγλη, Ἑλλ. (*surmulet*). Ἰδ. τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημειώσεις, σελ. 103-105.

ΤΡΙΓΥΡΑ. ΤΡΙΓΥΡΙΖΩ. Ζ. Τριγύρου.

ΤΡΙΓΥΡΟΥ, ἐπίρρ. Σ. Κύκλω καὶ Περικύκλω, Ἑλλ. Εἰς

τὰ προλεχθέντα (Ἄτακτ. II, σελ. 357) πρόσθεσε τὴν συνήθη φράσιν: *Τί τὰ φέρεις τριγύρου; ἤγουν: Διὰ τί δὲν λέγεις ἢ πράσσεις τὰ ἀληθῆ καὶ χρειώδη, ἀλλὰ προφέρεις διςαγμούς ἢ προφάσεις; ὡς ἔλεγεν ἡ Ἐκάδη, μὴ τολμῶσα νὰ φανερώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν της εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα (Εὐριπ. Ἐκ. 750)* « *Τί στρέφω τάδε; Τολμᾶν ἀνάγκη* ». Λέγεται καὶ *Τριγύρω* καὶ *Τρίγυρα*. Καὶ ῥῆμα ἐκ τούτου τὸ *Τριγυρίζω*, *Περικυκλώω*, Ἑλλ.

ΤΡΙΔΙΠΛΟΣ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ « *Τρεῖς φοραῖς διπλὸς* » ἤγουν *Ἑξαπλοῦς*, Ἑλλ. (*sextuple*). Τοῦτο μόνον ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ· ἀλλὰ τὸ μεταχειριζόμεθα καταχρηστικῶς καὶ ἀντὶ τοῦ *Τριπλὸς*, *Τριπλοῦς*, Ἑλλ. (*triple*). Τοιαῦται καταχρήσεις ἀπαντῶνται καὶ εἰς τοὺς παλαιούς, ὡς εἶναι τὸ *Ζεῦγος*: κατὰ τὸν Ἡσύχιον « *Ζεῦγος*, πᾶν τὸ ἐξευγμένον, καὶ ὄχημα. » Καὶ ἐπὶ *τριῶν*, καὶ *τεσσάρων* ἕτασσον ».

ΤΡΙΖΙΜΙΖΕΙ (τρίτον πρόσωπ. ῥήματ. ἀμεταβ. τοῦ *Τριζιμίζω*), Σ. Κατὰ τὴν ἐξήγησίν του, *Τριζιμίζει* (λέγεται) ὁ ἄρρωστος, ὅσιν ἡμέραν παρ' ἡμέραν εἶναι καλῆτερα ἢ χειρότερα, ἤγουν ἔχει μίαν ἡμέραν ἐλαφροτέραν ἢ βαρυτέραν τῆς ἄλλης. Δὲν ἐξεύρω ἂν τὸ ἐνόησεν ἀπλοῦν, ἢ σύνθετον ἀπὸ δύο ῥήματα Σ. Τὸ ἤκουσα πάντοτε διαιρετὸν, καὶ εἰς τρίτον πρόσωπον, *Τρίζει μύζει* (ἐλλειπτ. δηλαδῆ, ἀντὶ τοῦ *Τρίζει καὶ μύζει*), λεγόμενον συνήθως περὶ ἀρρώστου κινδυνεύοντος νὰ ἀποθάνῃ.

Τὸ *Τρίζω* ἐσήμενεν εἰς τὸν παρακμ. ἑλλ. σιμὰ τῶν ἄλλων, ὡς καὶ σήμερον ἀκόμη, ὅ,τι οἱ ἀρχαιότεροι ἔλεγον *Πρίω* ἢ *Πρίζω*, Ἑλλ. καὶ *Βρύχω* Ἑλλ. (*grincer*), οἷον ἀντὶ τοῦ « *Πρίζει ἢ Βρύχει τοὺς ὀδόντας* » ἡμεῖς σήμερον λέγομεν, *Τρίζει τὰ ὀδόντιά του*, ὡς εἶπε καὶ ὁ εὐαγγελιστῆς (Μάρκ. 9,

18) « Ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ». Ἀπὸ τὸ Τρίζω παράγεται ὁ Τριγμός, ὡς ἀπὸ τὸ Βρύχω ὁ « Βρυγμός τῶν ὀδόντων » (Ματθ. ή, 12).

Ὀλίγον διαφέρει ἀπὸ τὸ Τρίζω, τὸ Μύζω (ὄχι Μίζω), ἐπειδὴ ἄσημον φωνὴν ὀνοματοποιημένην σημαίνει καὶ τοῦτο. Ὄθεν καὶ τὰ ἔνωσεν ὁ Ἄριστοτέλης (Περὶ ζ. ἰσορ. IV, 9, § 4), « Ἀφήσι δὲ καὶ ὁ δελφίς τριγμὸν καὶ μύζει » ἤγουν, ὡς λέγει ἡ κοινὴ γλῶσσα, Τρίζει μύζει· « Μυγμός ὁ σεναγμός » κατὰ τὸν Σουίδα. « ΜΥΞΕΙ καὶ οἰμώξει » εἶπεν ὁ Ἐπίκουρος (παρὰ Διογ. Λαερτ. X, 118), ὅπου ὁ Κασσῶν ἐδιώρθονεν ἸΨΕΙ, χωρὶς ἀνάγκην, ἐπειδὴ καὶ τὸ Μύζει ἀρκεῖ νὰ σημάνη τὴν ἄσημον φωνὴν τῶν σεναζόντων ἢ οἰμωζόντων, ὡς καὶ τὸ χυδ. λεγόμενον Μουγκρίζω. Ὁμοίως ἐνωμένα εὐρίσκονται τὰ δύο ῥήματα καὶ εἰς τὸν Ἱπποκράτην (Περὶ νοῦς. II, § 53, σελ. 79), ὅπου ἰσορεῖ τὴν νόσον τὴν ὀνομαζομένην Ἐρυσίπελας ἐν πλεύμονι· « Ὄταν τι φάγη, » ἐπὶ τοῖσι σπλάγχνοισι ΜΥΖΕΙ, καὶ ἐρεύγεται ὄξυ, καὶ ἡ » κοιλίη ΤΡΙΖΕΙ ». Κατὰ τὴν αὐτὴν ὀνοματοποιίαν, λέγομεν καὶ Τρίζει ἡ Φύρα (crier, craquer), ὅταν, διὰ ξηρότητα ἢ παλαιότητα τῶν σανιδίων, ψοφῇ ἀσήμεως.

ΤΡΙΚΌΜΠΙ, οὐσ. οὐδ. Σ. Ἰνίον, καὶ Κοτίς, Ἑλλ. (nuque). Τὸ Τρικόμπι ἀναμφιβόλως ἐφθάρη ἀπὸ τὸ Τρικόμβιον (Γαλλισι *tripœud*, ἂν συγχωρῆται νὰ πλάσσω Γαλλικὴν λέξιν) ἤγουν τρεῖς κόμβους ἢ δεσμούς ἔχον. Οὕτως ὠνομάσθη ἴσως διὰ τοὺς τρεῖς πρώτους τῶν ἑπτὰ τοῦ τραχήλου σπονδύλων. Τῶν τριῶν ὁ πρῶτος, ὁ ὑποσηρίζων ἀμέσως τὴν κεφαλὴν, ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς παλαιούς Ἐπισροφεύς (*vertèbre supérieure*)· οἱ νεώτεροι τὸν ὠνόμασαν Ἄτλαντα (Atlas), ἂν καὶ τοῦτο τῶνομα ἐδίδετο ἀπὸ τοὺς παλαιούς εὐλογώτερα εἰς τὸν ἕβδομον καὶ τελευταῖον

σπόνδυλον. Μὲ τὸν Ἐπιστροφέα συνέχεται ὁ δεύτερος, ὀνομαζόμενος Ἄξων (essieu) ἀπὸ δὲ τὸν Ἴπποκράτην Ὁδοὺς (dent), καὶ Μέγας σφόνδυλος (la grosse vertèbre), τὸν ὁποῖον διαδέχεται ὁ τρίτος. Ἐνδέχεται ὁμῶς νὰ ὀνομασθῆ Τρικόμεβιον καὶ διὰ τὴν συνάρθρωσιν τὴν ὀνομαζομένην Γαλλισί Occipito-axoïdienne (ἤγουν Ἰνιαξωνοειδῆ), ἣτις συνέχεται τῶντι ἀπὸ τρεῖς ἰσχυροὺς δεσμούς. Ὅπως ἂν ἔχη, τὸνομα Τρίκομβον ἢ Τρικόμεβιον δὲν εἶναι βάρβαρον.

ΤΡΙΚΡΙΑΝΙ. Ζ. Θρινάκι.

ΤΡΙΜΪΔΙ. Ζ. Τρεμεντίνα.

ΤΡΙΠΔΟΣ. Ζ. Τρίδιπλος.

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ, Σ. ὁ πολλῶν καταρῶν ἄξιος, ὡς εἶπε καὶ ὁ Λουκιανὸς (Ἄλεξ. ἢ ψευδομ. § 31) « Ἄλλὰ καὶ » μηχανᾶται τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον, κ. τ. λ. ».

ΤΡΙΣΜΟΣ, μὲ συνών. Βρυγμός, Σ. Ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὰ δύο, Τριγμός καὶ Τρισμός, Ἑλλ. ἐφυλάξαμεν τὸ δεύτερον. Ζ. Τριζιμίζει.

* ΤΡΙΤΑ. Ζ. Ἐννατα.

ΤΡΙΦΥΛΛΟΝ, Σ. Ἄν νοῆ τὸ Τρίφυλλον τοῦ Διοσκορίδου (III, 123), εἶναι ἡ Psoralea bituminosa (trèfle bitumineux) τῶν φυτολόγων. Πιθανώτερον, ὅτι σημαίνει τὴν Μηδικήν, Ἑλλ. τοῦ αὐτοῦ (II, 177), περὶ τῆς ὁποίας λέγει « Ἐοικε μὲν ἄρτι φυομένη τριφύλλῳ ». Αὕτη εἶναι τὸ κοινῶς Τρίφυλλον (καὶ κοινότερον Τριφύλλι), τὸ λεγόμενον medicago sativa (Luzerne cultivée), χρήσιμον εἰς βοσκήν κτηνῶν. Ταύτην νοεῖ καὶ ὁ Ἄριστοφάνης ἄσειευόμενος περὶ τῶν Ἀττικῶν ἵππων (Ἴππ. 606), ὅτι ἀποδαίνοντες εἰς τὴν Κόρινθον, « Ἦσθιον » τοὺς παγούρους ἀντὶ πόας Μηδικῆς ». Μηδικὴ ὀνομάσθη, διότι ἦλθεν ἀπὸ τὴν Μηδίαν. Οἱ Γραικορ. τὴν ὀνόμαζαν Μη-

δικάριον, Δ. Ἴσως τὴν Μηδικὴν σημαίνει καὶ ὁ Ἄωτος τοῦ Ὀμήρου, τροφή τῶν Ἑλληνικῶν ἵππων, (Ἰλιάδ. β', 776), « Ἄωτὸν ἐρεπτόμενοι ».

ἔχομεν καὶ παροιμίαν « Ζῆσε, Μαῦρέ μου, νὰ φᾶς τρι- » φύλλι » Μαῦρον ὀνομάζοντες τὸν Γάδαρον (âne), πιθανὸν ὅτι διὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ζώου, τὴν ἐπὶ τῆς ράχης λέγω σαυροειδῆ μαύρην γραμμὴν, ἢ διότι καὶ ὄλον τὸ χρῶμα τοῦ ζώου εἶναι ὡσεπιπολὺ μαῦρον ἢ σύνεγγυς τοῦ μαύρου.

ΤΡΙΧΙΑ, Σ. κόσκινον ἀπὸ τρίχας ἀλόγων πλεγμένον (sas de crin). — 2) Τριχιά, Σ. συνών. τοῦ Κιλίκιον (cilice), Ζ. Κιλίκιον.

ΤΡΙΩΝΙ, οὐσ. οὐδέτ. τὸ ἀπὸ ἕξ, ἢ ἐπτὰ ἀσέρας σύνθετον ἀμαξοειδὲς ἄστρον εἰς τὸ ἀρκτικὸν τοῦ οὐρανοῦ μέρος, Σ. (le petit chariot, la petite ourse). Πλειάδες, καὶ Ἄρκτος ἢ Ἄμαξα, Ἑλλ. κατὰ τὸν Ὀμηρον (Ἰλιάδ. σ', 486),

Πλειάδας δ', Ἰάδας τε, τό τε σθένος Ωρίωνος,
Ἄρκτον δ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησιν καλέουσιν.

Ἡ λέξις Τριώνι εἶναι τὸ ἡμισυ κόμμα τοῦ Ρωμ. συνθέτ. Septemtriones (septentrion), ἤγουν Ἐπτὰ βώδια, κατὰ τὰ Γλ. « Triones, ἄμαξαι, βόες, ἀρχαίως, βόες ἀρόσιμοι ».

Ἐμποροῦμεν νὰ τὸ ὀνομάζωμεν, Ἀμάξιον, ἀκολουθοῦντες τὸν Ὀμηρον, ἢ καὶ Ἐπτάσερον ὡς ὠνόμασαν ἄλλοι ἐπιθστ. τὰς Πλειάδας, τὰς καὶ αὐτὰς χυδαῖσθείσας εἰς τὴν Πουλίαν, Δ. Σ. Οἱ Γραικορ. τὰς ὠνόμαζαν Ἐξάσερον, κατὰ τὴν εἰς τὸν Δ. μαρτυρίαν, « Αἵτινες εἰσὶ τὸ λεγόμενον » Ἐξάσερον, ὅπερ λέγεται καὶ Πλειάς, ὃ καὶ βαρβαρί- » ζοντες οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι λέγουσι Πουλίαν ».

ΤΡΟΜΑΖΩ. Ζ. Σκαμπάζω.

ΤΡΟΠΑΡΙΑ ἀναπαύσιμα. Ζ. Ἀναπαύομαι.

ΤΡΟΠΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ, ἢ μὴ ἀληθῶς, ἀλλὰ κατ' οἰκονομίαν, ἢ κατὰ δόλον γινομένη πώλησις (*vente simulée*)· « Τροπικώτερον· μεταφορικῶς, οὐκ ἀληθῶς » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ζ. Τύπος.

ΤΡΟΠΟΔΕΜΕΝΟΣ, Δ. Τὸ ἐξηγεῖ, Πανοῦργος, πολύτροπος, παράβουλος » (*rusé, maniéré*).

ΤΡΟΠΙΟΝΩ, μὲ συνών. Τροποραύγω. Ζ. Παραράπτω.

ΤΡΟΥΛΛΑ. Ζ. Τούρλα.

ΤΡΟΥΤΑ, Σ. γένος ὀψαρίου. Ὁ παρακμ. Λατιν. τὸ γράφει **Trocta**, **Tructa** καὶ **Trutta** (*Truite*). Ἀπὸ τὸ Τρώκτης, Ἑλλ. ὄνομα ὀψαρίου, κατὰ τὸν Αἰλιανὸν (I, 5), τῆς ἄλλως λεγομένης, Σηλ. Ἀμίας, Ἑλλ. (Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. σελ. 76). Τὰ Γλ. ὁμῶς φέρουν « Τρώκτης, » **Tructa piscis** ».

ΤΡΟΧΑΛΑ, οὐσ. Σηλ. ΓΓ. Τροχαλὸς ἀρσ. (γρ. Τρόχαλος)· μὲ ἐξήγησιν « Θαλάσσιος ἢ ποτάμιος λίθος » Δ. Τρόχαλος, Τρόχμαλος (προπαροξυτ.) καὶ Ψῆφος, Ἑλλ. (*caillou, galet*), ἀπὸ τὸ Τροχὸς, Ἑλλ. ὁ Τροχαλὸς, Ἑλλ. ἤγουν στρογγύλος εἰς σχῆμα τροχοῦ ἢ κυρτὸς, καὶ μὲ τὴν ἀνάβασιν τοῦ τόνου, Τρόχαλος, οὐσ. Ζ. Ξεροτρόχαλος.

ΤΡΟΧΑΡΙΔΙ, Σ. τὸ ἀπὸ ξύλου ἢ μέταλλον ἔμφραγμα τῶν οἰνοδόχων ἀγγείων (*bondon*). Καὶ τεῦτο διὰ τὸ τροχικὸν καὶ στρογγύλον τοῦ σχῆμα.

ΤΡΟΧΙΖΩ, Σ. ἀκονῶ εἰς τροχὸν (*remouler*). — 2) Τροχίζω, Δ. βασανίζω εἰς τροχὸν (*rouer*), Τροχίζω, Ἑλλ. « Τροχισθεῖσα, Βασανισθεῖσα, ἀπὸ (γρ. ἐπὶ) τοῦ » τροχοῦ, ὅπερ ἐστὶν ὄργανον βασανιστικὸν, διατεῖνον τὰ σώ-

» ματα » λέγει ὁ Φώτιος. Τοῦ τροχοῦ ἡ βάσανος εἶναι παλαιὸν εὔρημα τῶν τυράννων, « Ἐπὶ τροχοῦ σρεβλούμενον » (Ἄριστοφάν. Λυσιςρ. 846). Οἱ ἐλεύθεροι ὁμῶς ἀπὸ τυράννους Ἕλληνας ἐτρόχιζαν καὶ αὐτοί, ἀπολογούμενοι γελοίως ὅτι δὲν ἐτρόχιζαν πλὴν τοὺς δούλους των (Ἄριστοφ. Εἰρ. 451),

Ἡ δούλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος
Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἔλκοιτο μασιγούμενος.

ΤΡΟΧΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. μὲ συνών. Γληκοῦνι, Σ. τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ Φλισκούνι, Σ. Φλισκούνιον, Δ. (rouliot), Βλήχων καὶ Γλήχων, Ἑλλ. (Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 316).

ΤΡΟΧΟΣ. Ζ. Ρόδα.

ΤΡΥΓΟΠΑΤΩ, Σ. Ληνοπατῶ, Ἑλλ. Ζ. Πατῶ.

ΤΡΥΠΟΚΑΡΥΔΗΣ. Ζ. Μαλαθρίτης.

* ΤΡΥΠΟΝΩ. Ζ. Παραράπτω.

ΤΡΥΠΟΠΕΤΡΑ, Σ. Φυτὸν ὀνομαζόμενον ἀπὸ τὸν Πλί-
νιον (XXI, 30) μὲ ταυτόσημον Ῥωμ. ὄνομα, Saxifra-
gum (Saxifrage), διότι ἐπιστεύετο δυνατὸν νὰ τρυπᾶ καὶ
νὰ συντρίβῃ τοὺς λίθους τῆς φούσκας.

* ΤΡΥΦΕΡΑΪΝΟΜΑΙ (Τρυφερώνομαι, Σ.), κυρ. Μα-
λακύνομαι (être amolli), μεταφορ. δὲ, καὶ ἐξασθενῶ ἀπὸ
τὴν τρυφήν (s'amollir). Λέγεται καὶ Τρυφερεύομαι κατὰ
τὸν Ἡσύχιον (Λέξ. Περιπρωκτώσα). Ὁ ἀρχαιότερος τύπος ἦτο
Τρυφεραίνομαι (Ἄριστοφάν. Σφ. 688), « Διακινήθεις τῶ
» σώματι, καὶ τρυφερανθεῖς ». Μὲ τὸ Τρυφεραίνομαι ἢ
Τρυφερεύομαι, μᾶς συγχωρεῖται νὰ ἐρμηνεύωμεν καὶ τὸ
Coqueter, τῶν Γάλλων, περὶ γυναικῶν λεγόμενον.

ΤΡΥΦΗ. ΤΡΥΦΩ. Ζ. Ἡδυπαθαίνω.

ΤΡΩΓΑ, οὐσ. Θηλ. Σ. σκώληξ τρώγων τὰ σιτάρια ἢ τὰ

ὄσπρια, Τρώξ, Ἑλλ. « Τρώγες, Ξηρία τὰ ἐν τοῖς ὄσπριοις » λέγει ὁ Φώτιος. Τὰ δὲ Γλ. « Τρώξ, cuculio ». Ὡς ἀπὸ τὸ Ῥώξ ἐσχηματίσθη ἡ Ῥῶγα (Ζ. Ῥῶγαῖ), ὁμοίως καὶ ἀπὸ τὸ Τρώξ, ἢ Τρώγα, πιθανὸν ὅτι ἡ αὐτὴ καὶ τῶν παλαιῶν ἢ Τρωξαλλίς, Ἑλλ. Ζ. Βωτρίδα καὶ Γρύλλος.

ΤΡΩΓΙΖΟΜΑΙ, μὲ συνών. Κατατρώγομαι, Λιγόνομαι, Σκῶ, Σ. Λέγομεν ὁμῶς εἰς τὴν αὐτὴν μεταφορ. σημασίαν, καὶ Τρώγομαι (Ἰδε Ἄτακτ. II, σελ. 358-361). Τὸ Λιγόνομαι εἶναι τὸ Ὀλιγόομαι, Ἑλλ. (Αὐτόθ. σελ. 270)· ἐδῶ σημαίνει τὸ δαπανῶμαι (se consumer). Ζ. καὶ Σκῶ.

ΤΡΩΓΛΙΤΗΣ, Δ. ὁ καὶ Στρουγλίτης, Δ. συνών. τοῦ Σπουργίτης. Ζ. Σπουργίτης.

ΤΡΩΓΟΜΑΙ. Ζ. Τρωγίζομαι.

ΤΣ (τὰ μὴ εὐρισκόμενα εἰς τὸ), Ζ. εἰς τὸ ΤΖ.

* ΤΣΑΝΑΚΙΑ, οὐδ. πληθ. ὀνομάζομεν ἀγγεῖα τινὰ βρωμάτων βαθυλά, Σ. (écuelles). Ἡ λέξις εἶναι Τουρκικὴ (Τσανάκ), ἢ μᾶλλον Περσικὴ, τὴν ὁποίαν ἐμεταχειρίσθησαν καὶ οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ, σχηματίσαντές τὴν εἰς τὸ Σαννάκια, Ἑλλ. ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν Ἀθηναῖον (XI, σελ. 497), ὅστις τὰ ἐξηγεῖ ἐκπώματα Περσικὰ, φέρων μάρτυρα τὸν κωμικὸν Φιλήμονα,

Σαννάκι, ἵπποτραγέλαφοι, βατιάκια.

* ΤΣΑΡΟΥΧΙΟΝ. Ζ. Τζερβούλια, καὶ Χανί.

ΤΣΙΜΟΥΨΑ. Ζ. Σίμουσα.

ΤΣΟΥΨΡΜΑ. Ζ. Δρογγεύω.

ΤΣΥΚΛΑΜΕΑ. Ζ. Λαγόψωμον.

ΤΥΛΙΓΑΔΙΑΨΩ. Ζ. Ἄνελῶ.

ΤΥΠΙΚΟΝ. Ζ. Τύπος.

ΤΎΠΟΣ, μὲ συνών. Εἰκόνα, Σ. Εἰκὼν, Τύπος, Ἑλλ.

(*image, estampe*), ὡς τὸ ἐξηγεῖ καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Τύπος, χαρακτήρ, εἰκῶν ». — 2) Τύπος δύναται νὰ λεχθῆ καὶ τὸ προκείμενον εἰς μίμησιν εἰκόνισμα (*Z. Ἐξόμπλιον, καὶ Προκέντημα*). — 3) Τύπος, μεταφορ. τὸ παράδειγμα τῆς ἠθικῆς διαγωγῆς, ὡς εἶπεν ὁ Ἀπόστολος (*B', Θεσσαλ. γ', 9*) « Ἴνα » ἑαυτοὺς τύπον δῶμεν ὑμῖν, εἰς τὸ μιμεῖσθαι ἡμᾶς » — 4) Τύπους, Δ. ὠνόμαζαν οἱ Γραικοὶ τὰς αὐτοκρατορικὰς ἐγγράφους διαταγὰς (*décrets*), καὶ « Πραγματικούς τύπους » (*Pragmatiques, ἢ Sanctions pragmatiques*), Δ. καὶ « Θείους τύπους ». Δ. — 5) Τύπους καὶ Τυπικά, οἱ Μοναχοὶ τοὺς ἐγγράφους κανόνας (*rituels*), κατὰ τοὺς ὁποίους ἐχρεωσοῦσαν νὰ νησεύωσι, νὰ προσεύχωνται, καὶ ἀπλῶς νὰ διάγωσι μ' ἀλλήλους. Καθὲν μοναστήριον εἶχεν ἴδιον Τύπον ἢ Τυπικόν, ὀνομαζόμενον καὶ Κτητορικὸν τυπικόν, ἐὰν ἦτο συνταγμένον ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀρχηγὸν καὶ κτίστην τοῦ μοναστηρίου (*Ἄτακτ. I, σελ. 277*). — 6) Τύπον ἀπλῶς τὰ ἔθιμα ἐκάστου τόπου, χώρας ἢ πόλεως (*les usages et coutumes*). *Z. Τόπος*. — 7) Τύπον ἐμποροῦμεν νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὴν λεγομένην τῶν Γάλλων *étiquette*, ἢ γουν τὰ ἔθιμα, μάλιστα τὰ εἰς τῶν ἡγεμόνων τὰς αὐτὰς φυλασσόμενα, κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ αὐλικοὶ χρεωσοῦν νὰ διάγωσι πρὸς τὸν ἡγεμόνα καὶ πρὸς ἀλλήλους. Οἱ Γραικοὶ τὴν ὠνόμαζαν « Βασιλεῖον » τάξιν » (*le Cérémonial de la cour*), περὶ τῆς ὁποίας ἔγραψε βιβλίον ὀλόκληρον ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος. Εὐλογώτερον ἴσως ἦτο νὰ τὴν ὀνομάσωμεν διὰ μιᾶς λέξεως νέας * Αὐλοτυπικὴν, ἢ, ὡς τὴν ὀνομάζουν καὶ οἱ Γερμανοὶ *Hofsitte*, Αὐλεθικὴν ἢ Αὐληθικὴν. Καὶ αὐτὴ ἡ Γαλλικὴ λέξις *étiquette*, ἢ μάλλον *éthiquette*, τὸ Ἐθικὴ ἢ Ἠθικὴ εἰκονίζει, καὶ ὄχι τὸ Στίχος, ὡς τὸ ἐτυμολόγησαν τινές. Καὶ τὸ εἰκονίζει ἀσεύως μὲ ὑποκορισμὸν,

διὰ τὰ δείξῃ ὅτι δὲν εἶναι ἀληθινὴ Ἠθικὴ (Éthique), ἀλλ' Ἠθικίσκη (Éthiquette), ἢ Ἠθικισμὸς, ἤγουν γελοῖον εἶδωλον καὶ πιθηκισμὸς τῆς Ἠθικῆς.

Τυπικὴν ἢ Εἰκονικὴν πώλησιν ἔλεγον, τὴν μὴ ἀληθῶς, ἀλλὰ κατὰ τὸ φαινόμενον γινομένην πώλησιν (vente simulée). Κατὰ τὰ Γλ. « Εἰκονικὴ πράσις ἐστίν, ἢ ἐσχηματισμένη καὶ οὐκ ἀληθῶς γινομένη ». (Ζ. καὶ Τροπικὴ). Τοιοῦτον τί σημαίνει τὸ Διὰ τὸν τύπον (par manière d'acquit) τῆς κοιν. γλώσσης, ἤγουν ἀμελῶς καὶ παρέργως, ἢ καὶ προσποιητῶς, καὶ ὄχι προαιρετῶς, ἢ κατὰ πρόθεσιν, οἷον Τὸ εἶπα, Τὸ ἔπραξα διὰ τὸν τύπον, ἢ ὅσον διὰ τὸν τύπον. Ζ. Λόγος.

ΤΥΠΤΩ. Τὸ τρίτον μόνον πρόσωπον τοῦ ἐνεσῶτος καὶ τοῦ περασμένου χρόνου εἶναι εἰς χρῆσιν σήμερον, καὶ τοῦτο μεταφορ. οἷον, Τὸν τύπτει ἢ συνείδησις (avoir des remords), Δὲν τὸν ἔτυψεν ἢ συνείδησις. Συνειθίζεται καὶ τὸ ῥηματικόν, Τύψις συνειδήσεως (remords).

ΤΥΡΑΝΝΩ. ΤΥΡΑΝΝΕΥΩ καὶ ΤΥΡΑΝΝΙΖΩ, Σ. Καὶ οἱ τρεῖς τύποι χρῆσοι, ὡς καὶ εἰς τοὺς παλαιούς. Οἱ δύο πρῶτοι εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, κατὰ τὸν Φῶτιον, « Τυραννεύσασαν, οὐ μόνον τυραννήσασαν καὶ Πλάτων, καὶ ἕτεροι » τῶν παλαιῶν ». Τὸν τρίτον (Τυραννίζω) ἐμεταχειρίσθη ὁ Δημοσθένης (Περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκ. σελ. 213), ἀλλ' εἰς σημασίαν τοῦ Βοηθῶ τοὺς τυράννους, ἢ Φρονῶ τὰ τῶν τυράννων. Οἱ χυδαῖοι λέγουσι καὶ Τυραγνῶ καὶ Τυραγνίζω, Δ. τρέποντες τὸ πρῶτον ν εἰς τὸ γ, ὡς προφέρουσι καὶ Ἐγνοῖα, Σ. τὸ Ἐννοῖα, (souci).

ΤΥΡΟΒΟΛΙ, Σ. ἤγουν Τυροβόλιον. Τάλαρος καὶ Τυρο-

βόλιον, Ἑλλ. πλέγμα ἀπὸ λύγους ἢ καλάμια, εἰς τὸ ὁποῖον τυπύεται καὶ συμπήγεται τὸ τυρίον (éclisse à fromage).

« Τάλαροι... ἐν οἷς οἱ τυροὶ πήγνυνται » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΤΥΡΌΓΑΛΑ. Ζ. Μουζιῤρα.

ΤΥΡΟΞΎΣΤΡΑ (Τυροξύστρια, Σ.) Τυροτρίπτης, Δ. Τυρόκνησις, Ἑλλ. (râpe à fromage).

* ΤΥΡΌΠΙΤΤΑ, Πίττα κατασκευασμένη μὲ τυρίον, Τυροῦς, καὶ Πάση, ἢ Πάσα, Ἑλλ. Ζ. Πασέλι.

ΤΎΦΛΑ. Ζ. Σφακελόνω.

ΤΥΦΛΆΓΡΑ. Ζ. Ἀμελάγρα.

* ΤΥΦΛΟΜΎΑ, ἀπὸ τὸ Μύω, Ἑλλ. (fermer les yeux). Ζ. Πασπατεύω.

ΤΥΦΛΌΝΩ. Ζ. Ξετυφλόνω.

* ΤΥΦΛΌΝΩ. Ζ. Σφακελόνω.

ΤΥΦΛΟΠΌΝΤΙΚΟΣ. Ζ. Σφαλάγκι, καὶ Χαμόρυγας.

ΤΥΧΗΡΌΣ, Σ. Τυχαρὸς, Δ. (fortuit, casuel).

ΤΎΨΙΣ ΣΥΝΕΙΔΉΣΕΩΣ. Ζ. Τύπτω, καὶ Συντήρησις.

Υ.

ΎΑΙΝΑ, Σ. ζῶον τετράποδον, Ύαινα, Ἑλλ. (Hyéne).

« Ύαινα, τετράπουον ζῶον, καὶ ἰχθύς » λέγει ὁ Ἡσύχιος· Περὶ τοῦ τετράποδος ζώου ἶδε τὸν Ἀριστοτέλην. (Περὶ ζ. ἱστορ. VI, 28, § 2, σελ. 311, Schneider). — 2) Ύαιναν, ἀκόμη ὠνόμαζαν οἱ Ἕλληνες καὶ γένος τι ὀψαρίου (Ἰδ. Αἴλιαν. Περὶ ζ. ἰδιότ. IX, 49, XIII, 27), ὃχι ἀκόμη γνωρισμένον ἀκριβῶς. Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ὀππιανοῦ (Ἄλιευτ. I, 372) εἰς τὸ « Ἀπαίσιον ἄχθος ὑαίνης » ἐξηγεῖ τὸ Ὑαίνης μὲ τῆς κοινῆς γλώσσης τὸ Ὑσкас: « ἀλλὰ ποῖον ὀψάριον εἶναι ἢ Ὑσκα (γραφόμενον ἀπ' ἄλλους καὶ Ἰσκα καὶ Ἰσχα); Ὁ Σουίδας δέν

μας βοηθεῖ πολὺ, λέγων « Ἰσκα ὀψάριον· καὶ ξύλον ἐν ᾧ » ἄπτεται πῦρ ». Ὁ Σνειδέρος εἰκάζει ὅτι εἶν' ἐν ἀπὸ τοὺς Πλευρονήκτας (Pleuronectes) ὀνομαζομένους ἰχθῦς. Ὁ Βελλώνιος (*De aquatib.* I, pag. 105, et *Observat.* I, pag. 125) νομίζει τὴν Ἰαίναν (ὀψάριον) τὴν αὐτὴν μὲ τὸ ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοὺς παλαιούς Γλανίς ἢ Γλάνις, Ἑλλ. ἀπὸ δὲ τοὺς νέους Βυζαντίους (ὡς λέγει), Γλάνος (glanus). Ἰσως, ἐπειδὴ καὶ τὸ χερσαῖον θηρίον ὀνομαζέτο, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην (Περὶ ζ. ἰσop. VII, 7, σελ. 360, Schneider), καὶ Ἰαίνα καὶ Γλάνος, ἡ αὐτὴ διττωνυμία ἐδόθη καὶ εἰς τὸ ὀψάριον.

ΥΪΛΙΑ. Ζ. Γυαλιά.

ΥΓΕΪΑ, Σ. Παρὰ τὴν γνωσὴν εἰς ὅλους σημασίαν καὶ χρῆσιν τῆς λέξεως, τὸ μεταχειριζόμεθα εἰς τοὺς χαιρετισμούς. Λέγει συνήθως ὁ ἀπολύομενος πρὸς τὸν ἀπολύοντα φίλον, Ἐχε ὑγείαν! ἢ Σ' ἀφίνω ὑγείαν! (Adieu), ὡς ἔλεγγαν καὶ οἱ παλαιοὶ (Ἀριστοφάν. Ἑκκλ. 477), « Ἄλλ' εἶμι σὺ » δ' ὑγίαινε! » ἤγουν, Ἰπάγω· ἔχε ὑγείαν! Ὁ δὲ ἔξωθεν ἐρχόμενος πρὸς τοὺς ὑποδεχομένους, Ἰγεία σας! οἱ δὲ χωρικοὶ καὶ μὲ προσθήκην Ἰγεία καὶ χαρά σας! (χυθ. Γιὰ καὶ χαρά σας). Τὸ βάλλουν καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν ἐπιστολῶν, αἱ γυναῖκες μάλισα, ὡς οἱ παλαιοὶ τὸ Ἰγιαίνειν. Πολλαὶ γυναικῶν νησιωτῶν ἐπιστολαὶ ἀρχίζουσι ἀπὸ τὸ « Ἰγίαις καὶ » χαιρετίσματα ἀπὸ ἐμένα... εἰς ἐσένα κ. τ. λ. ».

Τῆς Ἰγείας τὸνομα ἐγράφετο καὶ εἰς τὸ σχῆμα τὸ λεγόμενον Πεντάλφα ἀπὸ τοὺς γόητας, ὡς χρήσιμον εἰς ἐπωδὰς καὶ φυλακτῆρια. Ζ. Πεντάλφα.

ΥΓΡΑΔΑ, Σ. Ἰγρία καὶ Ἰγρηθῶν, Ἑλλ. (humidité). Ἀπὸ τὸ ἄχρηστον, Ἰγρὰς ἀδος.

ΥΔΡΟΜΥΛΗ, ΥΔΡΟΜΥΛΟΣ και ΥΔΡΟΜΥΛΙΟΝ.
Z. Νερόμυλος.

ΥΔΡΟΠΙΠΕΡΟΝ, με συνών. Περσικάρια, Δ. Ύδροπέ-
περι, Έλλ. ως τὸ ὀνομάζει ὁ Διοσκορίδης (II, 191). Τῶν
φυτολόγων τὸ Polygonum hydropiper (persicaire).
Οἱ περιηγηταί (Ἰδ. Θεόφραστ. ἐκδ. Stackhouse, pag.
Ixxxiij) τὸ ἤκουσαν ἀπὸ Γραικοὺς προφερόμενον ἌΓΡΙΑ
ΠΙΚΟΥΡΙΑ. Πιθανὸν ὅτι τὸ ἤκουσαν κακὰ, ἀντὶ τοῦ ἌΓΡΙ-
ΟΠΙΠΕΡΙΑ.

* ΥΔΡΟΣΤΑΘΜΗ. Z. Κάσελλος.

ΥΔΡΟΣΤΑΣΙΟΝ, με ἐξήγησιν Stagnum, lacus (étang,
lac), Δ. « Ύδροστάσιον, λίμνη μικρά » λέγει ὁ Σουΐδας.

* ΥΔΡΟΣΤΑΤΗΣ. Z. Κάσελλος.

ΥΪΖΩ, ῥῆ.μ. και ὙΪΣΜΟΣ, ὄν. οὐσ. ἀρσ. Σ. Τὸ ἐξηγεῖ
μίμησιν φωνῆς τῆς Κουκουβάγης (chouette). Εὐλογώτερον
ἤθελε σημαίνειν τὴν φωνὴν τοῦ Γουρουνίου, κατὰ τὸ παλαιὸν,
ΥΪζω, Έλλ. συνών. τοῦ Γρυλλίζω, Έλλ. (grogner), και
ΥΪσμὸς, συνών. τοῦ Γρύλλη, Έλλ. (grognement). Z.
Γουροῦνι.

ΥΚΝΑΙΣ, Θηλ. πληθ. οὐσ. Τὸ ἐνικ. ΥΚΝΗ, με ἐξήγησιν
Tartufo (truffe), Σ. Ὑδνον, Έλλ. Οὕτως ἤκουσαν ὀνομα-
ζόμενα Ὑδνος και Ἰκνος (γρ. Ὑκνος) τὰ Ὑδνα τῶν παλαιῶν
οἱ περιηγηταί, ὡς ἐσημείωσεν ὁ Σνεϊδέρος εἰς τὸν Έλληνικὸν
Πίνακα (λέξ. Ὑδνον) τοῦ Θεοφράστου. Συνών. τοῦ Ὑδνου,
ἴσως και Βολβός, ἐπειδὴ οἱ Σχολιασταί τοῦ Ἀριστοφάνους
(Νεφ. 188) ἐξηγοῦν τοὺς Βολβούς « Τὰ λεγόμενα Ὑδνα,
» ἄτινα τὴν γῆν σκάπτοντες εὐρίσκουσιν οἱ ἄνθρωποι ». Z.
Χοιρόχορτον.

ΥΚΝΗ. Z. Ὑκναις-

ΥΝΝΙ, Σ. Ὑννίον, Ὑννις καὶ Ὑνις, Ἑλλ. (soc de charrue).

ΥΠΑΓΩ, Πάγω καὶ Παγαίνω, Σ. (aller, s'en aller, partir), Εἶμι καὶ Ἀπέρχομαι, Ἑλλ. (Ἴδε Ἄτακτ. I, σελ. 145, II, σελ. 52 καὶ 285). Ἡ σημασία τοῦ ἀμεταβ. Ὑπάγω εἶναι συχνοτέρα εἰς τὸν παρακμ. ἑλλ. Εὐρίσκονται ὁμως καὶ εἰς τοὺς παλαιούς παραδείγματα τῆς χρήσεως ταύτης, ὁποῖον εἶναι τοῦ Ἀριστοφάνους (Νεφ. 1398), « Ὑπαγε· » τί μέλλεις; » καὶ τοῦ Θεόγνιδος (Παιραιν. 901), « Ὑπάγω » φρένα τέρψας ». Τὸ μεταχειριζόμεθα καὶ μεταβ. οἶον : Π ο ὕ με ὑπάγεις; Σὲ ὑπάγω εἰς τὸ θέατρον, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ Ὑπάγω καὶ τὸ ἀπλοῦν Ἄγω, οἶον « Ἢγαγέ με » καὶ « Ὑπήγαγέ με ». 2) Ὑπάγει (χυδ. Πάγει) ἀντὶ τοῦ Πρέπει ἢ Ἀρμόζει οἶον Τὸ φέρεμα δέν σου ὑπάγει καλὰ. 3) Ἀντὶ τοῦ Ἐξαρκεῖ, οἶον Τὰ ὑποδήματα δέν μου ὑπάγουν, ἤγουν εἶναι σενότερα ἢ μικρότερα τῆς χρείας. Τὸ Ὑπαγαίνω ἐξηγήθη ἄλλου (Ἄτακτ. I, σελ. 145).

ΥΠΑΡΧΩ. Ζ. Ἐσήκω.

ΥΠΕΡ, Σ. Σπάνιος εἶναι ἡ χρῆσις τῆς προθέσεως ταύτης εἰς τὴν σύνταξιν, ὡς λέγομεν, Ὑπὲρ πίσεως καὶ ὑπὲρ πατρίδος. Ἐχομεν ὁμως πολλὰ σύνθετα ἐξ αὐτῆς, οἶον :

ΥΠΕΡΑΠΑΙΤΗΣΙΣ. Ζ. Περισσοπραξία.

* ΥΠΕΡΒΟΛῆ, Καθ' ὑπερβολὴν, Ὑπερβολάδην, Ἄγαν, Ἑλλ. Συγχωρεῖται γὰρ τὸ λαμβάνωμεν ὡς ἐπίρρ. οἶον Ὑπερβολῆ κακὸς ἄνθρωπος, ὡς μεταχειριζόμεθα τὸ Φύσει, οἶον Φύσει κακὸς ἄνθρωπος.

* ΥΠΕΡΓΗΡΟΣ ὁ καὶ ἐσχατάγηρος λεγόμενος (fort âgé).

ΥΠΕΡΕΠΙΘΥΜΙΑ, με συιών. Λακτάρα, Σ. Πόθος, Ἰμε-

ρος, Ἐπιπόθησις, Ἑλλ. (*envie, convoitise*). Τὸ Ὑπερ-
 επιθυμία ἄξιον νὰ καταχωρισθῆ καὶ εἰς τὰ Ἑλληνικά Λεξικά,
 ὅπου εὐρίσκεται ἤδη τὸ ῥῆμα Ὑπερεπιθυμῶ. Τὸ Λακτάρα
 δὲν ἔχω πῶς νὰ τὸ ἐτυμολογήσω, πλὴν ἂν ἐτράπη τὸ π̄ εἰς
 τὸ x̄, αἰολικῶς, Λαπτάρα, ἀπὸ τὸ Λάπτω (*laper*) τὸ
 σημαῖνον μεταφορ. καταπίνω μὲ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν. Ἴσως ἐδῶ
 ἔχει χώραν τὸ ἀκόμη ἄπορον τοῦ Ἡσυχίου : « Λακέμεναι,
 » φαγέσθαι ».

ΥΠΕΡΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ, Δ. Γραικορ. λέξις νομικὴ (Πλει-
 στηριασμός, Ἑλλ.), ἀναγκαία νὰ ἐρμηνεύωμεν τὸ *Licitation*
 τῶν Γάλλων· « Πράσιν κατὰ ὑπερθεματισμὸν » (*encan*)
 ὠνόμαζαν τὴν πώλησιν τὴν γινομένην διὰ κήρυκος πρὸς πολ-
 λούς ἀγοραστὰς παρόντας καὶ συνεριζομένους περὶ τῆς ἀγορα-
 σίας.

ΥΠΕΡΠΕΡΙΣΣΕΥΩ, Σ. ἔχω πλέον τοῦ περισσοῦ (*surabonder*).
 Λέξις τοῦ παρακμ. Ἑλλ. (Πρὸς Ῥωμ. ε', 20).

* ὙΠΕΡΠΛΟΥΤΟΣ, Ὑπέρπλουτος καὶ Πλούταξ, Ἑλλ.
 (*richard*).

ΥΠΕΥΧΙΟΝ. Ζ. Ἐπεύχιον.

ΥΠΝΙΑ. Ζ. Νυσάγρα.

ΥΠΟΒΟΛΟΝ, Δ. Λέξις νομικὴ τῶν Γραικορ. σημαίνουσα
 τὸ *douaire* τῶν Γάλλων. Οἱ παλαιοὶ Ὑπόβολον, Ἑλλ.
 ἔλεγαν τὸ ἐνέχυρον (*gage*) « Ὑπόβολον, ὑποκείμενον πρὸς
 » δάνειον καὶ τόκον » λέγει ὁ Φώτιος.

ΥΠΟΓΡΑΦΩ, μεταφορ. ὁμοφωνῶ, συνομολογῶ, Συναπο-
 γράφομαι, Ἑλλ. (*souscrire*), οἷον Πράσσω ὅ,τι ἄλλο
 ἀγαπᾷς· εἰς τοῦτο ὁμως δὲν ὑπογράφω. Εἰς τὸν
 Ἀθήναιον (IX, σελ. 385) φέρεται, « Καὶ ὁ Μυρτίλος ἠδέως
 » πως ΣΥΝΑΠΟΓΡΑΦΟΜΕΝΟΣ αὐτῶ... ἔφη », τὸ

ὁποῖον ὁ Συνεῖδѐρος ἐσυναρίθμησε μὲ τὰ ὑποπτα. Ἴσως ἦτο ΣΥΝΥΠΟΓΡΑΦΟΜΕΝΟΣ· καὶ μὲ τὴν Ἀπὸ ὁμως τὸ αὐτὸ σημαίνει.

* ΥΠΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ, ὁ δεῦτερος μετὰ τὸν διδάσκαλον (sous-maitre), ὑποδιδάσκαλος, Ἑλλ. καὶ εἰς τοὺς παλαιούς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Ἐξυποθέσεως, ἐπίρρ. Σ. (supposé que). Λέγομεν καὶ Καθ' ὑπόθεσιν (par supposition), ὡς ὁ παρακμ. ἑλλ. (Ἰδ. Ἄτακτ. II, σελ. 366).

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ, Δ. λέξις νομικὴ, χρήσιμος εἰς ἐρμη-
νεῖαν τοῦ Γαλλικοῦ Substitution, ὡς καὶ τὸ ὑποκατά-
στατος, τοῦ substitut.

ΥΠΟΠΤΟΣ, ὁ εὐκόλα ὑποπτεύων ἄλλους, Σ. ὑποπτος, Ἑλλ. (sourçonneux), Ζ. Φωρασιάρης. — 2) * ὑποπτον ὁμως λέγομεν καὶ εἰς παθητικὴν σημασίαν τὸν ἀπ' ἄλλους ὑποπτευόμενον, ὑποπτος, Ἑλλ. (suspect).

ΥΠΟΡΘΩΜΑΤΑ, Δ. σηρίγματα τῶν ἀμπέλων, Χάρα-
κες, Ἑλλ. (échalas). Ἐπειδὴ ἔχομεν τὸ Ὄρθος, κατάλ-
ληλον εἶναι καὶ τὸ ὑπόρθωμα.

ΥΠΟΣΚΕΛΙΖΩ. Ζ. Στροβίλα.

ΥΠΟΣΤΑΤΙΚὸΝ, οὐσ. οὐδέτ. μὲ συνών. Φηλ. Ἐξοχή, Σ. ὑπόσασιν ὠνόμαζεν ὁ παρακμ. ἑλλ. τὰ κτήματα, ὡς ἐρμή-
νευσαν οἱ Ἑβδ. (Δευτερονομ. ια', 6) τὸ ἑβρ. ὄνομα **אֲדָמָה**
(Ἰεκοῦμ) « Ἀνοιξασα ἡ γῆ τὸ σόμα αὐτῆς κατέπιεν αὐτούς,
» καὶ πᾶσαν αὐτῶν τὴν ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ τὴν μετ' αὐτῶν ». Ἄλλ' ἐξαιρέτως σημαίνει ἡ ὑπόσασις ὡς καὶ τὰ ΥΠΟΣΤΑΤΙΚΑ (ἑλ-
λειπτ. τοῦ κτήματα) τὴν γῆν, τοὺς ἀγρούς (fonds, biens de
campagne), ὡς τὸ σταθερώτατον καὶ μονιμώτατον ὄλων τῶν
κτημάτων, οἷον ἔχω δύο ὑποστατικά, ἔρχομαι ἀπὸ
τὸ ὑποστατικόν μου. Διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν καὶ Στεκό-

μενα (χυδ. Στεκούμενα, Σ.). Ἄλλα τοῦτο λέγεται κοινῶς καὶ διὰ τοὺς οἴκους, καὶ ἄλλα ὁποιαδήποτε κτήματα ἀκίνητα (biens immeubles).

Τὸ συνών. Ἐξοχὴ (campagne) δηλοῖ τὴν ἔξω θέσιν τῶν Ὑποσατικῶν, ὡς ἐξεχόντων ἀπὸ τὴν πόλιν, ὅθεν ὠνομάζοντο καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιούς, Ἐσχατιά, Ἑλλ. ὡς τὴν ὠνομάζει ὁ Δημοσθένης μὲ συνών. Χωρίον (Πρὸς Φαίνιππ. σελ. 1040). Φέρει καὶ ὁ Λουκιανὸς (Τίμ. ἢ Μισάνθρ. § 6), τὸν Τίμωνα λέγοντα, « Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιάν τραπόμενος, » ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ».

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΣ, Σ. τὸ ἐξηγεῖ ὡς ταυτόσημον τῆς Γαλλικῆς λέξεως Vassal, ἤγουν Τιμαριώτης ὑποκείμενος εἰς ἀνώτερον Τιμαριώτην. Ἐθελόδουλον, Δ. τὸν ὠνόμαζαν οἱ Γραικοί. Ἄλλὰ τοῦτο πιθανὸν ὅτι ἐσήμαινε πλέον τὸν Serf τῶν Γάλλων, εἰς διάκρισιν τοῦ δούλου, esclave. — 2)* Ὑποτακτικὸς ἀκόμη ὠνομάζεται τοῦ Ἡγουμένου ἢ ἄλλου Μοναχοῦ ἀνωτέρου Μοναχὸς ὑπρέτης. Οἱ Ἀπόστολοι δὲν εἶχαν Ὑποτακτικούς· ὁ δὲ Παῦλος κ' ἐκαυχᾶτο, ὅτι ἐγένετο πολλάκις ἄλλων Ὑποτακτικὸς αὐτός· « Ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὔσι » μετ' ἐμοῦ ὑπρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταὶ » (Πράξ. κ', 34).

ΥΠΟΤΑΞΙΣ. ΥΠΟΤΑΣΣΩ. Ζ. Ἐπίτευξις.

ΥΠΟΤΥΠΟΝΩ, μὲ συνών. Σκιογραφίζω καὶ Σχεδιάζω, Σ. (dessiner), Ὑποτυπώω, Ἑλλ. Καὶ ὄν. οὐσ. ΥΠΟΤΥΠΩΣΙΣ, μὲ συνών. Σκιογραφία, Σ. (dessin). Ζ. Σκιογραφῶ.

ΥΠΟΨΙΑ. Ζ. Φωρασία.

ΥΣΚΑ, Δ. Ἕσκα, Σ. ὕλη χρήσιμος εἰς πυρὸς ἀναψιν, σκευαζομένη ὡσεπιπολὺ ἀπὸ Ἄμανίτας, ὅθεν καὶ τὸ Γαλλικὸν αὐτῆς ὄνομα, amadou. Οἱ Γραικοί. διὰ τοῦ ὕ « Ὑσκα. . . » ξύλον ἐν ᾧ ἄπτεται πῦρ » ὡς λέγει ὁ Σουίθας. Ἡ παραγωγή

του είναι άδηλος. Άν ή του Σ. γραφή δια του η ήν' όρθή, έγεννήθη ίσως από το Ρωμ. *Esca*, τροφή, και μεταφορ. ό,τι δύναται να ζωοποιήση, να εξάψη. Ο Τίτος Λίβιος (XXV, 39) ώνόμασε τά ξηρά χορτάρια *Ignis escas*, πυρός τροφάς. — 2) Ύσκα, όψαρίου γένος. Ζ. Ύαινα.

ΎΣΩΠΟΣ, άρσ. Σ. (*hyssope*), Ύσσωπος, θηλ. Έλλ. Ακόμη και Ύσσωπον, ουδέτ. εις τον Ιπποκράτην (Περί διαιτ. II, § 25, σελ. 226, Lind.) « Ύσσωπον, θερμόν, » και φλεγματώδεα άγει » ως συμβαίνει εις τά ξένα όνόματα· διότι το Ύσσωπος επλάσθη έλληνικώς από το Αιγυπτιακόν ή Έβραϊκόν **חִסְסוֹן** (Έξόδ.).

Τών Έλλήνων το Ύσσωπον ήτο Πόα, ως λέγει ο Διοσκορίδης (III, 30). Και τούτου τά κλωνία συνδέοντες οι Έβραίοι έμεταχειρίζοντο ως περιόραντήριον (*aspersoir*), όθεν εξηγείται το « Ραντιείς με ύσσώπω, και καθαρισθήσομαι » του Δαυίδ (ψαλμ. νά, 7). Άλλ' εις την Παλαισίνην βλασάνει και άλλο γένος ύσσώπου, όχι πόα (*herbe*), αλλά θάμνος (*arbrisseau*), του όποιου οι καυλοι αναβαίνουν ως καλάμια. Και τουτο το ύσσωπον νοούν οι Ευαγγελισαί, όταν ο μόν (Ιωάνν. ιθ', 29) λέγη « ΎΣΣΩΠΩ περιθεύτες προσήνεγκαν « αυτώ » ο δε (Ματθ. κζ', 48) « Περιθεύεις ΚΑ- » ΛΑΜΩ έπότιζεν αυτόν ».

ΎΦΑΔΙΟΝ. Ζ. Μίτος.

ΎΦΟΡΩΜΑΙ. Ζ. Φωρούμαι.

ΎΧΙ. ΎΧΙΤΑΣ. Ζ. Ϊχι και Ϊχιτας.

ΎΨΟΣ. Ζ. Γύψος.

Φ.

* ΦΑΓΑΝΘΡΩΠΙΟΣ. Η λέξις είναι Έλλ. « Φαγανθρώπων, » άτιμοτάτων » λέγουν ο Ησύχιος και ο Φώτιος. Δεν την

ἐπρόσθεσα, πλὴν νὰ τὴν διακρίνω ἀπὸ τὸ συνών. καὶ κοιν. εἰς τοὺς παλαιούς καὶ εἰς τοὺς σημερινούς Ἕλληνας Ἀνθρωποφάγος. Μὲ τοῦτο, πιθανὸν ὅτι ἐσήμαιναν κυρ. τὸν τρώγοντα σάρκα ἀνθρωπίνας (Anthropophage), ὡς πρᾶσσουν πολλὰ ἄγρια ἔθνη· μὲ δὲ τὸ Φαγάνθρωπος, τὸν Θηριώδη ἄνθρωπον (cannibale), τὸν ὀλίγον διαφέροντα τὰ ἦθη ἀπὸ τοὺς ἀγρίους.

ΦΑΓΑΝΟΣ καὶ ΦΑΓΑΣ, Σ. ΦΑΓΑΣ, περισπ. μὲ συνών. Φάγος, Ἀδθηφάγος, Λαίμαργος, Ἑλλ. Δ. Τὸ Φάγος εἶναι τοῦ παρακμ. ἑλλ. « Ἴδου ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης » (Ματθ. ια', 19), ἀπὸ τὴν μετοχ. Φαγών, μεταμορφωθείσαν εἰς ἐπίθ. ὄνομα (Ἄτακτ. I, σελ. 52), καθὼς καὶ τὸ Θηλ. τῆς αὐτῆς μετοχ. Φαγοῦσα, ἐγέννησε τὸ προπαροξ. Φάγουσα (chancre), ὄνομα πάθους τοῦ ἀπὸ τοὺς παλαιούς ὀνομαζομένου Φάγινα καὶ Φαγέδαινα, Ἑλλ. Ἀπὸ τὴν αὐτὴν μετοχ. Φαγών ἐπλάσθη ἀκόμη χυδ. ὁ Φαγώνας ἢ Φάγωνας, καὶ χυδαιέσερον Φαγάνος (gluton) καὶ τὸ Θηλ. Φαγάνα, Σ. μαρτυρούμενον ἀπὸ τὸν Σουΐδαν, ὅστις ἐφύλαξε τὴν αἰτιατικὴν, « Φαγόνα. . . ἄπλησον ». Φέρει καὶ ὁ Ἡσύχιος « Φαγόνες, » σιαγόνες, γνάθοι ». Ἐλεγον καὶ οἱ Ῥωμ. phago onis (gluton), πλασμένον ὁμοίως ἀπὸ τὴν ἑλλ. μετοχ. Φαγών, οντος, κατὰ τὸ Τύχων, ονος, ὄν. κύρ. ἀπὸ τὴν μετοχὴν Τυχών, οντος. Τὸ Φαγᾶς ἢ Φαγᾶς ἦτο χρῆσόν καὶ εἰς τοὺς παλαιούς, ἀκόμη καὶ τὸ ἐπιτατικώτερον σύνθ. Καταφαγᾶς, ἂν καὶ καταδικάζεται ὡς ἀνάττικον ἀπὸ τοὺς γραμματικούς.

ΦΑΓΚΡΙ, Δ. ὀψαρίου γένος (pagre), ἀπὸ τὸ Φαγρίον, ὑποκορ. τοῦ Φάγρος, Ἑλλ. (Ἰδ. Πίνακ. Ξενοκράτ. λέξ. Φάγρος, καὶ Πάγρος). Φάγρον, Ἑλλ. ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ Κρηῖτες καὶ τὴν Ἀκόνην (pierre à aiguiser). (Ἰδε Ἄθην. VII, σελ. 327).

ΦΑΓΟΠΌΤΙ, Σ. Φαγοπότιον, Δ. Φαγησιπόσιον, Ἑλλ. (banquet, festin).

ΦΑΓΟΨΡΑ. Ζ. Ξυσμάρα.

ΦΆΓΟΥΣΑ. Ζ. Πλάκα, καὶ Φαγάνος.

ΦΆΔΑ, μὲ ἐξήγησιν Bastinella, Σ. (Ὁ ΓΓ. τὸ ἀμέλησε, ἴσως διότι δὲν τὸ ἐκατάλαβε). Ἴσως διὰ τοῦ Bastinella νοεῖ τὸ κοινῶς λεγόμενον Σαγμάριον (hât), ὡς τὸ ἐξηγεῖ εἰς τὸ Ἰταλογραϊκὸν Λεξικόν του « Bastinella, σαμάρι » Σ. Ἐκεῖ ὁμως προσθέτει καὶ « Bastinella φάδα ». Ὁ Ἡσύχιος φέρει « Φαδάσαι, γνάψαι » ἀπὸ τὸ Φαδάω ἢ Φαδάζω. Ἐπειδὴ τὸ Γνάπτω, ἢ μᾶλλον Γνάμπτω, σημαίνει καὶ τὸ Κυρτώω, Ἑλλ. (courber), πιθανὸν ὅτι Φάδα ὠνομάσθη καὶ τὸ Σαγμάριον, διὰ τὴν κύρτωσίν του.

ΦΆΔΙ. Ζ. Μίτος.

ΦΆΚΑ, οὐσ. Θηλ. Σ. τὸ ἐξηγεῖ ὡς συνών. τοῦ Τζινόπλακα· εἶδος παγίδος (Ζ. Τζινόπλακα), πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Φακός, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε τὴν λεγομένην Τίναν καὶ ἀπλῶς πᾶν κοῖλον ἀγγεῖον. Λέγει ὁ Γαληνός (Ἐξηγ. τῶν Ἱπποκρ. λέξ.) « Ἄσκους, κεράμους, οὐς καὶ Πυριατῆρας, καὶ Φακούς » ὀνομάζουσιν ». Ὁ Πυριατῆρ (ἢ ὡς οἱ μεταγενέστεροι, Ἡ Πυρία) ἐλέγετο ἀρχαιότερα Πύελος, ἤγουν σκάφη λουτροῦ. Ζ. Τίνα. Φέρει καὶ ὁ Ἡσύχιος, « ΦΆΚΤΑΙ, ληνοί, σιπύαι, » πύελοι », ὅπου οἱ κριτικοὶ εἶκασαν ὅτι σημαίνει (κατὰ διάλεκτον) τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Φράκται. Διςάζω ἂν κάνεις ἀπὸ τοῦς Ἑλληνας εἶπε ποτὲ Φάκτην τὸν Φράκτην. Ἴσως ἔπρεπε νὰ μεταγραφῇ ἢ λέξις εἰς τὸ ΦΆΚΑΙ, Θηλ. πληθ. τοῦ ὁποίου τὸ ἐνικ. Φάκα ἔσωσεν ἢ κοινή μας γλῶσσα.

ΦΑΚΙΪΌΛΙ, Σ. Φακιώλιον, Φακιόλιον, Φακεόλιον, οὐδετ. καὶ Φακεωλῖς, Θηλ. Δ. Κεκρύφαλος Ἑλλ. περικάλυμμα ἢ περιτύλιγμα τῆς κεφαλῆς (bandeau), τῶν μὲν γυναικῶν

ὀνομαζόμενον Τουρκοχυδ. Τζεμπέρι, Σ. τῶν ἀνδρῶν δὲ (παλιν Τουρκοχυδ.), Σαρίκι, Σ. (turban).

Τὸ πρῶτον (Τζεμπέρι), συγγενεῦει μὲ τὸ ἑβραϊκὸν **תְּפִיִּלָּה** (τσεφιλὰ), τὸ ὁποῖον ὁ Σύμμαχος (Ἡσαίου κή, 5) ἐμετάφρασε Κιδάριν. Τὸ δεύτερον (Σαρίκι) μὲ τὸ **סַרְיָה** (σαρουχὰ), μεταφρασμένον ἀπὸ τοὺς Ἑβδ. (Ἰεζεκ. κγ', 15) διὰ τοῦ Τιάραι. Τιάραν ὠνόμαζαν οἱ Ἕλληνες, τὸ διάδημα τῶν βασιλέων τῆς Περσίας (bandeau royal), καὶ Κιδάριν, Ἑλλ. (ἐξελληνίσαντες τὸ Περσικὸν ὄνομα), αὐτὴν τὴν Σκούφιαν, περὶ τὴν ὁποίαν ἐτυλίσσεται τὸ διάδημα, τὸ ἀπὸ τὸν Πολύαινον (Στρατηγημ. VII, 11, § 2, σελ. 222), ὀνομαζόμενον Τιαρόδεσμον.

Τὸ Φακιόλιον, εἶναι λέξις τοῦ παρακμ. Ἑλλ. ἀπὸ τὸ ἀρχαιότερον Φάκελλος, Ἑλλ. ὅθεν τῶν Ῥωμαίων τὸ Fasciola (bandelette), ὑποκορ. τοῦ Fascia (bande, cordon). Τα Γλ. φέρουν: « Fasciola, ἐπιδέσμιον » ὁ δὲ Σουΐδας: « Φάκελλος, τὸ τῆς κεφαλῆς φόρεμα, ὃ καὶ Φακιόλιον » λέγεται. Λέγεται δὲ καὶ ὁ δεσμός τῶν καλάμων ». Καὶ παλιν ὁ αὐτός: « Φακιόλιον. Κρέων... Κορδύλην φησὶ καλεῖσθαι » παρὰ Κυπρίοις τὸ [τῆς] κεφαλῆς περιεῖλημα, ὃ δὴ παρ' Ἀθηναίοις καλεῖται Κρώβυλον (ἴσ. Κρώβυλος), παρὰ δὲ Πέρσαις Νιδάριον (γρ. Κιδάριον) » (Ζ. Κορδέλα). Δέσμη καλάμων νοεῖ, ὅχι μόνον καλάμιων, ἀλλὰ παντὸς γένους ξύλων σύνδεσμον, τὸν Ῥωμ. fascis, fasciculus (faisceau, fagot). Ἐὰ Γλ. φέρουν: « Fasciculum, δέσμη ξύλων ἢ ῥάβδων.

Ἴσως μὲ τὸν Φάκελλον συγγενεῦει καὶ τὸ facula τῶν Ῥωμ. Ζ. Φακούρα.

ΦΆΚΟΣ. Ζ. Φασκομηλία.

ΦΑΚΟΥΡΑ, οὐσ. θηλ. μὲ συνών. Καντήλα, Σ. Φάνιον, Δ. Τὸ Φακούρα, ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Facula, Γερμανισί Fackel

(brandon), σημαίνει σχίζαν ξύλου εἰς καῦσιν ἐπιτήδειον, καὶ αὐτὴν τὴν ἀναμμένην σχίζαν ἀπλήν, ἢ συνδεμένην μὲ σχίζας ἄλλας (flambeau). Τὰ Γλ. φέρουν : « Facula, λαμπάς, λαμπάδιον, δαδῖον » καὶ οἱ Λατινογραμματικοὶ ἔκριναν τὸ Facula ὡς ὑποκορ. τοῦ Fax (λαμπάς). Ἐνδέχεται ὁμῶς νὰ παράγεται (ὡς καὶ τὸ Φακιόλιον) ἀπὸ τὸ Φάκελλος· διότι ἡ Φακούρα ὡς καὶ ἡ Facula, σημαίνει κυρ. τὸν ἀπὸ δαδία φανόν, τὸν Τουρκοχυδ. ὀνομαζόμενον Μασαλάν (torche), Γράδιον, ἢ Γράδδus, Ἑλλ. « Γράδδus, ἢ διεσχισμένη λαμπάς » (BEKKER, *Anecd. Græc.*, pag. 789).

Περὶ τῆς Καντήλας ἢ Κανδήλας (chandelle), ἴδε Ατακτ. I, σελ. 240. Τὸ δὲ Φάνιον, Δ. εἶν' ὑποκορ. τοῦ Φανός, Ἑλλ. καὶ κοιν. Ζ. Φανός.

ΦΑΚΩΔΙΑΡΗΣ, ΓΓ. Φάκοψις, Δ. Φακώδης καὶ Φάκοψις, Ἑλλ. (marqué de taches de rousseur) τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα φέρει κηλῖδας παρομοίας σχῆμα καὶ χρῶμα τῆς φακῆς. Τὰ Γλ. φέρουν : « Φακός προσώπου, Nævus » καὶ « Φάκοψις, Lentiginosus ». Τὸ Φακωδιάρης εἶναι καθαρὸς χυδ. τοῦ Φακώδης, Ἑλλ. Φακώδεας καὶ Ἰποφακώδεας ὀνομάζει τοὺς τοιούτους ὁ Ἴπποκράτης.

ΦΆΛΛΑΓΓΑΣ, (Φάλαγκας, Σ.) οὐσ. ἐνικ. Τὸ πληθ. Φάλαγγες, Δ. Φάλαγγαν ὀνομάζομεν τὸ ξύλον εἰς τὸ ὁποῖον δέρουν συνδέοντες τοὺς πόδας τῶν καταδίκων· εἶδος κολάσεως συνηθέστατον εἰς τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς ὁμοίους τῶν Τούρκων τυράννουσ. Φάλαγγας ἢ Φαλάγγια ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ (ὡς τὰ ὀνομάζομεν ἔτι καὶ σήμερον, οὐδετ. καὶ ὑποκορ. * Φαλάγγια) (chantier), τὰ ξύλα, ἐπάνω τῶν ὁποίων κτίζονται, καὶ ὄθεν κυλίνονται εἰς τὴν θάλασσαν τὰ πλοῖα « Φάλαγγες... νεῶν ὑπερείσματα » λέγει ὁ Ἡσύχιος· καὶ

« Φαλάγγια, σρογγύλα ξύλα και σύμμετρα· Ἄττικοί δέ ,
 » Κόρακας ». Συγγενεῦει μὲ ταῦτα ἡ Palanque τῶν Γάλλων, ἡ σημαίνουσα τὴν διὰ ξύλων πηγμένων καταγῆς κυκλοτερῆ ὀχύρωσιν (*palissade*), τὴν ὁποίαν ἐμποροῦμεν νὰ ἐρμηνεύσωμεν Φαλάγγωσιν. Ἐκ τούτου καὶ τὸ Palanquin, εἶδος φερέτρου (*litière, brancard*) σύνηθες εἰς τὴν Ἰνδίαν, διότι φέρεται μὲ δύο φάλαγγας, Ἀναφορεῖς ἢ Ἀνάφορα Ἑλλ. (*barres*) βασαζομένας ἀπὸ ἀχθοφόρους.

ΦΑΛΛΆΓΓΙ. Ζ. Σφαλάγγι.

* ΦΑΛΛΆΓΓΙΑ, οὐδ. πληθ. (Ζ. Φάλαγγας). Βάλλω Φαλάγγια, μεταφορ. σημαίνει τὸ παγιδεύω (*tendre des pièges, des lacs*), οἶον, ὅταν λέγωμεν περὶ τοῦ δολίως ἀδικοῦντος τινὰ, Τοῦ ἔβαλε τὰ φαλάγγια, ἢ Τοῦ ἔβαλε φαλάγγιον, καὶ τὸν ἐπέταξε (*faire sauter*).

* ΦΑΛΛΑΓΓΌΝΩ, ῥημ. ἀμεταβ. σημαῖνον εἰς ταύτην τὴν μεταφορ. φράσιν, Τὸ βρέφος ἐφαλάγγωσεν, ὅτι ἐπλησίασε τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς ὀνομαζομένης Λεκάνης (*bassin*), καὶ ἀκολούθως εἶν' ἔτοιμον νὰ ἐκβῇ εἰς τὸ φῶς. Μεταφορὰ εὐφυῆς, ἀπὸ τὴν εὐκόλον κύλισιν τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν, ὅταν ὑποκινῆται ἀπὸ τὰ Φαλάγγια. Ζ. Φάλαγγας.

* ΦΑΛΛΆΓΓΩΣΙΣ. Ζ. Φάλαγγας.

ΦΑΜΈΓΙΟΣ, Σ. Φαμίλιος, Δ. καὶ * Φάμελος, ὁ μὲ μισθὸν δουλεύων εἰς τὰς οἰκίας. Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. *famulus*, Ἰταλισί *famiglio* (*domestique*). Τὸ θηλ. Φαμέγια, Σ. λέγεται καὶ Φαντέσκα, Σ. ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *fantesca* (*servante*).

* ΦΆΜΕΛΟΣ. Ζ. Φαμέγιος.

ΦΆΝΑ, Δ. φυτὸν, κατὰ τὸν Βελλώνιον (*Observat. I, 53, σελ. 116*), παρόμοιον τῆς Ἑρείκης (*bruyère*),

Ἑλλ. Φάνα ὠνομασίαθη ἴσως διὰ τὸ ἐπιτήθειον εἰς τοὺς φανούς.
 Ζ. Φανός.

* ΦΑΝΑΡΙΟΝ. Ζ. Καλόγερος.

ΦΑΝΕΤΟΝ, εἶδος ὀρνέου γλυκοκελάδου, Σ. Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Fanetto (linotte).

ΦΑΝΙΟΝ. Ζ. Φακούρα.

ΦΑΝΙΣΤΗΣ. Ζ. Φανός.

* ΦΑΝΟΣ, τὸ πολλὰ φῶτα φέρον σκεῦος, τὸ ἀπὸ τοὺς Γραικορωμ. ὀνομαζόμενον οὐδετέρ. Πολυκάνδηλον Δ. (lustre). Ὄνομάζεται καὶ ἀρσ. Πολυέλεος, Δ. διότι ἀνάπτεται, ὅποτε ψάλλεται ὁ 136, ψαλμὸς τοῦ Δαυὶδ, ὁ ἐπωνομαζόμενος Πολυέλεος, τοῦ ὁποίου τὰ 26 ἐδάφια, ἀπαρτίζονται μὲ τὸ « Ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ ». 2) Φανὸν ἔτι ὀνομάζομεν τὸ εἰς τὰς πλατείας ἀναπτόμενον λαμπρὸν πῦρ εἰς τὰς ἑορτάς ἢ πανηγύρεις (feu de joie), καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ (24 Ἰουνίου). Ὅθεν παρὰ τὸ Βαπτιστῆς ἐπωνομασίαθη ἀκόμη ὁ Ἰωάννης καὶ Φανιστῆς. « Φανός, λαμπάς ἢ ἐκ κλημάτων, κ. τ. λ. » λέγει ὁ Φώτιος.

ΦΑΝΤΕΣΚΑ. Ζ. Φαμέγιος.

ΦΑΡΑΣΙΟΝ (Φαράτζι, Σ. ΓΓ.). Ὁ μὲν Σ. τὸ ἐξηγεῖ Ἰταλισί Portamondezze, ἤγουν Γαλλισί, ἂν εἶχαν οἱ Γάλλοι τοιαύτην λέξιν, Portimmondices, ἢ Porte-balayures. Ὁ δὲ ΓΓ. φέρει διάφορον ἐξήγησιν, Portamantello (Porte-manteau). Ὁ Δ. φέρει ἀπὸ Γλ. μόνον, « Φαράσιον » τὸ Πράσιον». Ἄλλὰ τοῦτο εἶναι φυτὸν, τὸ ἀπὸ τὸν Θεόφρασον καὶ ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην ὀνομαζόμενον Πράσιον, Ἑλλ. ἀπὸ τοὺς φυτολόγους Prasium majus ἢ Marrubium (marrube), ἀπὸ ἡμᾶς δὲ σήμερον, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην

τοῦ Θεοφράστου (STACKHOUSE, pag. ΙΧΧΙΝ), Ψασσόχορτον. Οἱ Τοῦρκοι τὸ ὀνομάζουσι Φαρὰς οὐν.

Τὸ συνηθέστατον ὅμως εἰς ἡμᾶς σήμερον λεγόμενον Φαράσιον σημαίνει σκεῦος ξύλινον συμπηγμένον ἀπὸ σανίδια, γενὸν κάτωθεν καὶ πλατυνόμενον πρὸς τὰ ἄνω, εἰς σχῆμα τῆς ὀνομαζομένης Γαλλισί hotte (ἀχθοφορικοῦ πλεκτοῦ σκεύους). Εἰς αὐτὸ συρόμενα καὶ συναθροιζόμενα διὰ τῆς φιλοκαλίας ἐμβάλλονται τὰ σαρώματα (χυδ. φρόκαλα). Ἐνδεχόμενον ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Πράσιον, τὸ φυτὸν, τὸ χυδαίσθεν εἰς τὸ Φαράσιον, νὰ ὀνομάσθῃ πρῶτον ἢ φιλοκαλία (Σάρωτρον, Ἑλλ.), ἔπειτα καὶ αὐτὸ τῶν σαρωμάτων τὸ δοχεῖον, Φαράσιον, ὅχι μόνον διότι ὅλα τὰ θαμνώδη χρησιμεύουσι εἰς φιλοκαλίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ Πράσιον, ἢ γένος τι Πρασίου, τὸ *Marrubium peregrinum* τῶν φυτολόγων, ὀνομάζεται σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα Σάρομα (γρ. Σάρωμα), κατὰ τὸν αὐτὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (pag. ΙΧΧΙΙ). Αὐτὸς ὁ Πλίνιος (XX, 22, § 89) ὀνομάζει *Scorpa marrubii* (Πρασίου σάρωτρα) τὰ κλωνία τοῦ φυτοῦ. Καὶ ἐκ τούτου ἴσως πρέπει νὰ διορθωθῇ καὶ τὸ φερόμενον ὡς συνών. τοῦ Πρασίου, *Philochares* εἰς τὸν αὐτὸν Πλίνιον (*ibid.*), εἰς δὲ τοῦ Διοσκορίδου (σελ. 457-458) τὰ συνώνυμα, Φυλλόφαρες καὶ Φιλόφαρες, μετατρέπομενον εἰς τὸ *Philocales* ἢ γουν Φιλοκαλές ἢ Φιλόκαλον, ὄνομα συγγενές τῆς κοιν. λεγομένης Φιλοκαλίας καὶ χυδαιέστερον Φροκαλίας (balai). Ὁ δὲ Βελλώνιος (*Observ. I, 26*, σελ. 60) ἤκουσε καὶ φυτὸν ὀνομαζόμενον εἰς μὲν τὴν Κρήτην καὶ ἄλλας νήσους Σαρκοφάγον, εἰς δὲ τὴν Λήμνον Φροκαλίδα, πιθανὸν ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ παλαιὸν Πράσιον, ἐπονομασθὲν Σαρκοφάγον, διὰ τὴν καθαραιτικὴν (*cathérétique*) δύναμιν τοῦ Πρασίου. « Τὰ δὲ φύλλα καταπλασσομένα σὺν μέλιτι, ῥυπαρὰ ἔλκη

» ἀνκαθαίρει, πτερύγιά τε καὶ νομάς ἀφίσησι, κ. τ. λ. ». Διοσκορίδ. ΠΙ, 119). Ἴσως ὁμως τὸ Φαράσιον ἐσχηματίσθη μὲ μόνην ἐνὸς στοιχείου ἀλλοίωσιν ἀπὸ τὸ Φεράσιον, λείψανον τινὸς, Ἑλλ. ἀρχαίας διαλέκτου, σκεῦος Φέρον ἄσιν, ἤγουν ἀκαθαρσίαν· « Ἄσιν, ἀκαθαρτίαν » λέγει ὁ Ἡσύχιος· καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς, « Ἄσιν, τὴν μετ' ὄσρακων καὶ λίθων » ὕλην ». Ὅπως ἂν ἦναι, ὅτινα δὲν ἀρέσκωσιν αἱ ἐτυμολογίαι, ἄς τὸ ὀνομάζῃ, ὡς τὸ ὀνομάζουσι σήμερον οἱ Θεσσαλοὶ ἄρσ. Ψυχολόγον, τὸν ἐκλέγοντα δηλαδὴ καὶ συναθροίζοντα τὰ Ψιχία (miettes). Καὶ ἀπὸ τοῦτο ἴσως ἔχομεν νὰ ἐτυμολογήσωμεν καὶ τὸ ἀνωτέρω Ψασσόχορτον ἢ Ψασόχορτον, ὄνομα τοῦ φυτοῦ Πρασίου. Τὸ Ψίω, ὄθεν ἢ Ψίξ καὶ τὸ ὑποκορ. Ψιχίον, λέγεται καὶ Ψάω, καὶ Ψήχω, καὶ Ψόω καὶ Ψώχω· τοῦ πρώτου ὁ μέλλων Ψήσω ἢ Ψάσω, ἐγέννησε τὸ σύνθετον Ψασσόχορτον, χόρτον δηλαδὴ ἐπιτήδειον εἰς καθαρμούς· « Ἀπέψα, ἀπέμασεν » λέγει ὁ Ἡσύχιος, ἤγουν ἀπέσφόγγιζεν, ἐκαθάριζεν· ὄθεν καὶ Ἀπόψημα καὶ Περίψημα, ἢ ἀκαθαρσία, ἣτις καὶ Ψόθος ἐλέγετο, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Φώτιος « Ψόθος, ἀκαθαρσία » ἀπὸ τὸ Ψόω συγγενὲς τοῦ Ψάω, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὸ Ψέσω (ὡς ἀπὸ τὸ Ψέγω, Ψόγος, καὶ ἀπὸ τὸ Ψέφω, Ψέφος), καὶ ΨΟΘΟΪΚΗ, θηλ. κατὰ τὸν Ἀρκάδιον (Περὶ τόν. σελ. 107), ἂν δὲν ἐσφάλη ἢ γραφῆ ἀντὶ τοῦ ΨΟΘΟΘΗΚΗ, σημαῖνον κυρ. τὴν θήκην τοῦ Ψόθου, ἤγουν αὐτὸ τὸ Φεράσιον, ἢ τὸν Ψυχολόγον, καὶ μετωνυμικῶς, καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν.

ΦΑΡΈΤΡΑ. Ζ. Κουμπούρι.

* ΦΑΡΜΑΚΆΝΤΕΡΟΣ. Ζ. Πικράντερος.

ΦΆΡΟ. ΦΆΡΟΣ. Ζ. Χόνδρος.

ΦΑΡΦΑΡΆΣ, Σ. ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν Fanfaron, τὸν ὁποῖον

ὀνομάζουσι καὶ Rodomont, Ἀλαζών, καυχώμενος εἰς τὰς πράξεις του, καὶ ἐξαιρέτως εἰς ἀνδρικὰ κατορθώματα. Δὲν ἔχομεν χρείαν ξένης λέξεως, δυνάμενοι νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ Θράσων ἢ Θρασωνίδης, Ἑλλ. (ἐσχάτως καταχωρισμένα εἰς τὴν νέαν ἔκδοσιν τοῦ Θεσαυροῦ τοῦ Στεφάνου), ἐπειδὴ ἔσωσεν ἡ γλῶσσά μας τὸ Θρασύς. Θρασωνίδην κυριωτικῶς ὠνόμασεν ὁ Μένανδρος εἰς μίαν ἀπὸ τὰς κωμωδίας του, τὴν ἐπιγραφομένην Μισοῦμενος, ἀλαζόνα τινὰ στρατιώτην, ὡς ἐλέχθη ἀλλοῦ (Σημειώσ. εἰς τὰς Διατριβ. Ἐπικτ. IV, 1, § 19, σελ. 404)· καὶ κατὰ μίμησιν τοῦ Μενάνδρου Θράσωνα (Thraso) ὁ Ῥωμαῖος κωμικὸς Τερέντιος, ἄλλον τινὰ κομπασὴν παρόμοιον. Ζ. καὶ Φαφλατᾶς.

ΦΑΡΦΟΥΡΙ. ΦΑΡΦΥΡΙΟΝ. Ζ. Προφύλιον.

ΦΑΣΑ. Ζ. Φάσσα.

ΦΑΣΚΕΛΑ, οὐσ. οὐδέτ. πληθ. μὲ συνών. Πικνάδα, Τζέπρα, Σ. Ἀναμφισβόλως ἀπὸ τὸ Φαλός, Ἑλλ. (taches de rousseur), Φάικελα καὶ μὲ πλεονασμὸν βάρβαρον τοῦ σ Φάσκελα (Ἰδ. Ἄτακτ. II, σελ. 350).

ΦΑΣΚΙΑ, Δ. Σ. Φασκίας (langes, maillot) ὀνομάζομεν σήμερον τὰ Σπάργανα, Ἑλλ. καὶ κοιν. ὡς τὰ ὠνόμαζαν καὶ οἱ Γραικοὶ κατὰ τὴν φερομένην μαρτυρίαν εἰς τὸν Δ. «Κεῖρία, ἢ λεγομένη φασκία... λέγονται αἱ πρῶται φασκίαι» σπαργανώματα, ἔνθα δεσμοῦνται οἱ παῖδες ῥυθμιζόμενοι «ἐπὶ τὸ ὀρθότερον» (Ὡραῖος, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ῥυθμισμὸς καὶ ὀρθωσις! Ῥυθμισμὸν ἐνόμιζαν καὶ νομίζουσι ἀκόμη πολλοὶ σήμερον, τὴν σφρέδλωσιν τῶν ἀπαλῶν νηπίων, σφιγγομένων ἀνηλεῶς μὲ τὰς φασκίας). Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Fascia, ἣτις σημαίνει καὶ τοῦτο, καὶ γενικώτερον ὅτιδήποτε κόμμα ὑφάσματος, μακρότερον παρὰ πλατύτερον, χρήσιμον εἰς δεσμοὺς ἢ τυλιγμοὺς (bande).

Συγγενεῖει ἡ Φασκία καὶ μὲ τὸ Φασκώλιον, καὶ μὲ τὸ Φακιώλιον. Ζ. Σπόρτα, Φακιώλι, καὶ Φασκώλιον.

ΦΑΣΚΙΟΝΩ, Δ. Σ. Περιτυλίσσω μὲ φασκίας (em-mailloter). Ὁ Δ. φέρει μαρτυρίαν, τῆς ὁποίας τὴν σφαλμένην γραφὴν ἦτον ἀδύνατον νὰ νοήσῃ, τὴν ἐξῆς : « Χρίσμα » ποιήσας ἐπάλειψε ΜΕΛΛΗΝ, ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΣΑΝ ΣΥΝ- » ΑΠΗΝ, ΚΑΙ ΠΕΡΠΕΡ ΣΥΝΤΕΤΡΙΜΜΕΝΟΝ, καὶ » μάρμαρον, καὶ φακίωσον ». Γράφε... ΜΕΛΙΝ, ΚΑΙ ΕΠΙΠΑΣΣΕ ΣΙΝΑΠΙΝ, ΚΑΙ ΠΕΠΕΡΙ, κ. τ. λ.

ΦΑΣΚΟΜΗΛΙΑ, Δ. ΓΓ. Φλασκομηλιά (sauge), μὲ συνών. Κόσαλον, Δ. Ἀλιφασκία, Σ. Ἐλελίσφακος, ἄρσ. καὶ Ἐλελίσφακον, οὐδέτ. Ἑλλ. Ὁ Θεόφραστος καὶ Σφάκον, δι-σουλλάβως. Τὸ Φασκομηλία, διὰ τὸ σρογγύλον τοῦ καρποῦ, ὡς τὰ μήλα, ἔτι καὶ διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν φύλλων, « Μηλέα » κυθωνία εἰκότα » (Διοσκορίδ. III, 40). Τὸ Ἀλιφασκία ἐχυδαίσθη ἀπὸ τὸ Ἐλελίσφακος. Κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, Ixxxv), ὀνομάζουσι οἱ Γραικοὶ Φάκον, καὶ Ἀλιφασκίαν, τὴν *Salvia triloba* τῶν φυτολόγων· Φασκομηλίαν δὲ, τὴν *Salvia pomifera*. Περί δὲ τοῦ Κόσαλον, Ζ. Βαβούλι.

Οἱ Ῥῶσοι ἐμπορεύονται τὰ φύλλα τῆς Φασκομηλίας ἀπὸ τὴν Χίον, σέλλοντες ἀντ' αὐτῶν τὴν βοτάνην, τὴν ὀνομαζομένην Τέν (thé).

ΦΑΣΚΩΛΙΟΝ (Ζ. Φασκία). Τὸ Φασκώλιον, Δ. ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν Ἄρποκρατίωνα Ἰματιοφορεῖον (porte-manteau). Ὁ δὲ Ἡσύχιος τὸ διακρίνει : « Φασκώλιον, βαλάντιον » δερμάτινον· Φάσκωλος δὲ, τὸ μέγα, εἰς ὃ τὰ ἱμάτια » ἐμβάλλεται ». Ὁ Φάσκωλος οὗτος ὀνομάζετο βαρβάρως ἀπὸ τοὺς Γραικορωμ. Τζαμανδάς, Δ. ὡς λέγει Θωμᾶς ὁ Μάγιστος (σελ. 886).

ΦΑΣΣΑ, μέ συνών. Φασί, Φασιανός, Σ. Τὸ Φασιανός (faisan) μόνον εἶναι ὀρθόν (ἐλλειπτ. τοῦ ὄρνις), ὄνομα σωζόμενον εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας, σημαῖνον τὰ γενέθλια τοῦ ὀρνιθὸς ἀπὸ τὸν Φᾶσιν, ποταμὸν τῆς Κολχίδος, ὅθεν ἦλθε πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ πρῶτους, ὡς μυθολογεῖται, τοὺς Ἀργοναύτας.

Ὁ Ἀριστοφάνης (Ἄχαρν. 725) ἐπαρώδησε τὴν ὀνομασίαν, « Φασιανούς ἄνδρας » ὀνομάζων τοὺς καταδότας, τοὺς ὠτακουσάς, καὶ ἄλλους τοιοῦτους μιαρὸς ἀνθρωπίσκους, ἀπὸ τὸ Φαίνω, Ἑλλ. τὸ Καταδίδω. Τὸ σκῶμμα εἶναι ἄξιον νὰ φυλαχθῆ εἰς τὴν γλώσσάν μας, ἐπειδὴ καὶ τὸνομα (Φασιανός) τοῦ ὀρνιθὸς σώζεται, καὶ Φασιανοὶ ἀνθρωπίσκοι, κατὰ δυστυχίαν, ἐφάνησαν ἐσχάτως εἰς τὴν ταλαίπωρον Ἑλλάδα.

Τὸ δὲ μέ διπλοῦν σ̄ κακὰ γραμμένον Φάσσα, δὲν σημαίνει τὸν Φασιανὸν ὄρνιν, ἀλλ' ἄλλο ὄρνεον (Ζ. τὸ ἐξῆς Φάσσα).

ΦΑΣΣΑ (Φάσα, Σ.). Περισερά, Ἑλλ. (colombe, pigeon), ἢ μᾶλλον γένος τι περισεράς, τὸ καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιούς ὀνομαζόμενον Φάσσα ἢ Φάττα, Ἑλλ. (pigeon ramier). Ζ. Περισερί.

ΦΑΤΛΙΟΝ, Φυτλίον, Φυτίλλιον, Φυτίλιον, Φητίλιον (Φιτίλ τ' ὀνομάζουσι οἱ Τούρκοι), Φωτίλιον, ἀκόμη καὶ Ἀπτρίον καὶ Ἀπτρίν, οὐσ. οὐδ. Δ. Φοιτίλι, Φτίλι, Φιτρί, Σ. Ἑλλύχνιον, καὶ Θρυαλλίς, Ἑλλ. Ἐσυσώρευσα τὰς διαφόρους γραφάς, ὡς χρησίμους εἰς τὴν ἔτυμολογίαν τῆς λέξεως. Τὸ συνών. Ἀπτρίν ἢ Ἀπτρίον (ἀπὸ τὸ Ἄπτω) δὲν ἔχει χρεῖαν ἐξηγήσεως. Εἰς τὸ Φιτρί ὁ Σ. δίδει ἄλλην σημασίαν. Ζ. Φιτρί. Ὅτι σημαίνει σήμερον εἰς ἡμᾶς τὸ Φυτίλιον (mèche), ἐσήμαιεν εἰς τοὺς Γραικορ. τὸ Φατλίον, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰς εἰς τὸν Δ. φερομένας μαρτυρίας. Τὸ δὲ Φωτίλιον (ἀπὸ τὸ φῶς) φαίνεται τὸ ὀρθότερον, ἂν καὶ ἀπορεῖται πῶς ἐξέπε-

σεν εἰς τόσας διαφόρους γραφάς, καί (τὸ ἀπορώτερον) εἰς τὸ Φατλίον.

ΦΑΥΛΑΤΑΣ. Ζ. Φαφλατάς.

ΦΑΦΛΑΤΑΣ (Φαυλατάς, Σ. Δ. μὲ συνών. Φαρφαράς Σ.), Λῆρος, Φλύαρος, Ἑλλ. (*bavard*). Ἀπὸ τὸ ἄχρηστον Παφλασῆς, Ἑλλ. ῥηματικὸν τοῦ χρηστοῦ Παφλάζω, Ἑλλ. τοῦ σημαίνοντος, κατ' ὀνοματοποιίαν, ἤχον ὑγρῶν κινουμένων ἀπὸ ἀνεμόν, ὡς τοῦ Ποιητοῦ (*Ἰλιάδ.* ν', 798) τὸ « Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης » (*bouillonner*), ἢ ἀπὸ πῦρ ὡς εἶναι τὰ βράζοντα (*bouillir*). Ὁ Ἰπποκράτης (*Περὶ κρίσ.* § 10, σελ. 445) τὸ μεταχειρίζεται μεταφορ. καί ὡς συνών. τοῦ Γραυλίζω (*begayer*), « Οὐόσοι » ἐν τῇ γλώσση παφλάζουσι τῶν χειλέων μὴ κρατέοντες », τὸ ὁποῖον ἐξηγῶν ὁ Γαληνὸς λέγει· « Παφλάζουσιν· ὠνοματο- » πεποίηκε τοὺς πταίοντας καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ » διαλέγεσθαι ». Ἐκ τούτου τοῦ συμβαίνοντος εἰς τοὺς ἀρ- ῥώσους σωματικοῦ πάθους μετεφέρθη καὶ εἰς τοὺς διὰ ψυχικὴν ἀρρώσϊαν πολυλόγους καὶ φλυάρους, καὶ μάλιστα τοὺς μεγα- λαύχους. Τοιοῦτον ἀναίσχυντον Παφλασῆν μᾶς εἰκονίζει ὁ Ἄριστοφάνης τὸν Κλέωνα (*Εἰρ.* 313),

Εὐλαβεῖσθαι νῦν, ἐκεῖνον δεδιότες τὸν Κέρβερον,
Μὴ παφλάζων καὶ κεκραγῶς, ὥσπερ ἠνίκ' ἐνθάδ' ἦν,
Ἐμποδῶν ἡμῖν γένηται τὴν θεὸν μὴ ἕλκυσαι.

Ἐκ τούτου καὶ « Παφλάσματα, ψευδεῖς καὶ ἀλαζόνες λόγοι, » καὶ ἀναζέοντες ὥσπερ ἐκ πυρός » ὡς λέγει ὁ Φρύνιχος (*ΒΕΚΚΕΡ, Anecd. græc. pag. 60*), ἀποβλέπων εἰς τοῦ Ἄριστοφάνους (*Ὀρν.* 1242) τὸ, « Παῦε τῶν παφλασμάτων ».

ΦΑΦΛΑΤΙΖΩ (Φαυλατίζω, Σ. Δ.), Φλυαρῶ, Ἑλλ. Παράγωγον τοῦ Φαφλατάς (*Ἰδε Ἄτακτ.* II, σελ. 372). Καὶ τούτου ῥηματικὸν Φαφλάτισμα (*vanterie*), Πάφλασμα, Ἑλλ.

ΦΕΓΓΑΡΙΟΝ, Δ. Φεγγάρι, Δ.Σ. Φεγγάριν, Δ. Σελήνη, Ἑλλ. Φεγγάριον (lune) ὠνόμαζαν οἱ Γραικοί. (ὡς ὀνομάζεται ἔτι καὶ σήμερον) τὴν Σελήνην μετωνυμικῶς ἀπὸ τὴν λάμψιν αὐτῆς, τὴν ἰδιαιτέρως ὀνομασθεῖσαν ἀπὸ τοὺς παλαιούς Φέγγος Ἑλλ. (clair de la lune), εἰς διάκρισιν τοῦ Φῶς (lumière), τοῦ σημαίνοντος τὴν ἡλιακὴν λάμψιν.

Οἱ κριτικοὶ παρέδραμαν ταύτην τὴν γλῶσσαν τοῦ Ἡσυχίου « Φέγγος· Φῶς ἡμέρας, Φέγγος σελήνης » χωρὶς σημείωσιν. Καὶ ὁμως μαρτυρεῖται ἡ διάκρισις ἀπὸ πολλὰ τῶν παλαιῶν παραδείγματα. Λέγει ὁ Πλάτων (Περὶ πολιτ. VI, σελ. 508) « Ὁφθαλμοί... ὅτ' ἂν μηκέτι ἐπ' ἐκεῖνά τις τρέπη ὧν ἂν τὰς » χροῶς τὸ ἡμερινὸν Φῶς ἐπέχη, ἀλλὰ ὧν νυκτερινὰ ΦΕΓΓΗ, » ἀμβλυώττουσί τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν ». Παρόμοια καὶ ὁ εὐαγγελιστῆς (Ματθ. κδ', 29) εἶπεν « Ὁ Ἥλιος σκο- » τισθήσεται, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ ΦΕΓΓΟΣ αὐτῆς ». Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης (Βατρ. 454) ὠνόμασε Φέγγος καὶ αὐτὸ τῆς σελήνης τὸ σῶμα, εἰς διάκρισιν τοῦ ἡλίου ὅτε πλάσσει τοὺς μεμνημένους λέγοντας,

Μόνοις γὰρ ἡμῖν Ἥλιος
Καὶ Φέγγος ἰλαρὸν ἐστίν
Ὅσοι μεμνήμεθα————

Φέγγος νοῶν ἐδῶ, ὅ,τι ὀνομάζομεν ἡμεῖς Φεγγάριον.

ΦΕΓΓΙΤΑΙ. Ζ. Σπεγγέτια.

ΦΕΛΙ, οὐσ. οὐδ. Σ. Εἰς τὸν δεύτερον τόμον τῶν Ἀτάκτων (II, σελ. 372) πέμπεται ματαιῶς ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ τὴν λέξιν Φελί εἰς τὴν λέξιν Ὁφέλλιον, τῆς ὁποίας ἡ ἐξήγησις δὲν εὐρίσκεται πλὴν εἰς τὸν πρῶτον τόμον (I, σελ. 75). Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Offella, ὑποκορ. τοῦ Offa. Ἀπὸ τὸ Φελίου καὶ ῥῆμ. Φελιάζω, ΓΓ. τὸ διαιρῶ ἢ χωρίζω εἰς φελία. Τοῦ Φελίου συνών.

εἶναι ἡ Φέτα, Σ. οἶον Φέτα ἢ Φελίον ψωμίου, ἀπὸ τὸ Ἰταλ. *Fetta* (*tranche*).

* ΦΕΡΟΣ, οὐσ. οὐδ. συνών. τοῦ Τύχη (*sort*), ἀπὸ τὸ παλαιὸν μετοχ. Φέρον, Ἑλλ. ὡς εἰς τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα,

Εἰ τὸ ΦΕΡΟΝ σε φέρει, φέρε καὶ φέρου· εἰ δ' ἀγανακτεῖς,
Καὶ σαυτὸν λυπεῖς, καὶ τὸ ΦΕΡΟΝ σε φέρει.

Ἀπὸ τὸ Φέρον ἔπλασαν οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ συγκοπὴν τὸ *Fors* (*fortune, destin*).

ΦΕΡΤὸΝ ΝΕΡὸΝ λέγομεν τὸ ἔξωθεν φερόμενον μὲ ὑπόγεια σωληνάρια (*conduits souterrains*).

ΦΕΡΩ, Δ. Φέρνω, Σ. Δ. Φέρω, Ἑλλ. Ἡ κυρία τοῦ Φέρω (*porter*) σημασία εἶναι γνωσὴ. Αἱ πολυπληθεῖς μεταφοραὶ τοῦ μέλλου νὰ σημειωθῶσιν εἰς τὰ μέλλοντα Λεξικά μας. Ἐκ τούτων εἶναι τὸ Φέρω πρόσωπον, Σ (*représenter*), ἤγουν κρατῶ τὸν τόπον, εἶμαι τοποτηρητὴς τινὸς ἢ ἀντιπρόσωπος, Δέν το φέρω εἰς τὸν νοῦν μου, ὡς καὶ Δέν μου ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἀντὶ τοῦ Δέν το ἐνθυμοῦμαι. Εἰς τὸν Σοφοκλέα (Ἡλεκτρ. 1347), ἡ Ἡλέκτρα, μὴν ἀναγνωρίζουσα τὸν Πυλάδην, λέγει « Οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω ».

Ἔχομεν καὶ παροιμίαν, ὄχι κακὴν· « Ὅτι φέρει ὦρα, » χρόνος δέν τα φέρει » λέγοντες πρὸς τοὺς ἀπίστους ἢ ἀνελπίζους τῶν μελλόντων· διότι πολλάκις, μικρὰ τις περίσασις ἀρκεῖ νὰ μεταβάλλῃ τὰ πράγματα ἀπὸ τὸ καλὸν εἰς τὸ κακόν, καὶ ἀπὸ τοῦτο πάλιν εἰς τὸ καλόν. Ὅστις ἐξεύρει νὰ μεταχειρισθῇ τὴν περίσασιν, ἐμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ μεγάλας δυστυχίας, ὡς ὁ μὴ γνωρίζων αὐτὴν κινδυνεύει νὰ πέσῃ εἰς συμφορὰς ἀνιάτους. Καὶ τοῦτο ἐνόει ὁ Δημοσθένης (*Περὶ παραπρεσβ.* σελ. 343), ὅτε ἔλεγε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους : « Συμβαίνει » πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρὸν ἐν βραχεῖ χρόνῳ

» γίνεσθαι· ὄν, ἐάν τις ἐκὼν καθυφῆ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῶ,
 » οὐδ' ἂν ὀτιοῦν ποιῆ, πάλιν οἷός τ' ἔσαι σῶσαι » καὶ συντο-
 μώτερον ἄλλοῦ (Πρὸς Λεπτίν. σελ. 506), « Τὸ μέλλον ἄδηλον
 » πᾶσιν ἀνθρώποις· καὶ μικροὶ καιροὶ μεγάλων πραγμάτων
 » αἴτιοι γίνονται ».

ΦΕΣΙ, οὐσ. οὐδ. Σ. Φέσιον ὀνομάζομεν τὴν ἡμισφαιρικὴν
 πιλωτὴν σκούφιαν, βαμμένην εἰς κόκκινον, ἀπὸ τὸ Φές, ἢ
 Φέτες (Fese), ὄνομα χώρας Ἀφρικανῆς, τῆς παλαιᾶ ὀνομαζο-
 μένης Μαυρητανίας Τυγγιτανῆς.

ΦΕΤΑ. Ζ. Φελί.

ΦΕΥΓΟΣ, ἐπίθ. ἀρσ. Δ. Σ. Φυγᾶς, Ἑλλ. (fugitif,
 fuyard), ἀπὸ τὴν μετοχὴν Φεύγων, ὡς ἐσημειώθη ἄλλοῦ
 (Ἄτακτ. I, σελ. 52).

ΦΗΚΑΡΙ, Σ. Φικᾶρι καὶ Φουκᾶρι, Δ. Φηκᾶριον (four-
 reau). Ἰδ. Ἄτακτ. II, σελ. 427.

ΦΗΤΙΛΙΝ. Ζ. Φατλίου.

ΦΘΑΝΩ, με συνών. Σώνω καὶ Ἄκανῶ, Σ. Εἰς τὰ προλεγμένα
 (Ἄτακτ. II, σελ. 373) πρόσθεσε: Φθάνω, συνών. τοῦ Σόνω
 (arriver), οἷον Ὡς ἔφθασα εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ
 Ὡς ἔσωσα εἰς τὴν Ἑλλάδα (Ἄτακτ. II, σελ. 62 καὶ
 342).—2) Τὸ τρίτον πρόσωπον Φθάνει, με συνών. Σώνει,
 Σ. οἷον, Ὁ ἄρτος δέν μας ἔσωσεν, ἢ Δέν μας ἔφθασεν,
 ἤγουν δέν ἤρκεσε, δέν ἦτον ἱκανός (χυδ. Ἄκανετός). Συγχωρεῖ-
 ται νὰ λεχθῆ καὶ Δέν ἱκάνωσε. Διότι τὸ εἰς ἡμᾶς οὐδέτ. χυδ.
 Ἄκανῶ (suffire) εἶναι τὸ παλαιὸν παθ. ἢ μέσ. Ἰκανόομαι,
 Ἑλλ. οἷον τῶν Ἑβδ. (Δευτερονομ. γ', 26) τὸ « Ἰκανούσθω
 » σοι, μὴ προσθήσης ἐτι λαλῆσαι ». Οἱ ἀρχαιότεροι ἐμετα-
 χειρίζοντο καὶ μέσ. τὸ Ἰκανόομαι (se suffire), ἀντὶ τοῦ
 ἀρκοῦμαι, δέν ἐπιθυμῶ πλειότερα, οἷον τοῦ Τέλητος (παρὰ
 τῷ Στοβ. XCV. σελ. 523) τὸ « Οὗτός τε οὐκ ἂν ποθ' ἱκανω-

» θείη, όταν ἦ ἄπληστος κ. τ. λ. ». Τοῦτο σημαίνεται καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν διὰ τοῦ Συμφθάνομαι· συγχωρεῖται ὁμως νὰ λέγωμεν καὶ Ἰκανοῦμαι. Ζ. Ἰκανετός, καὶ Συμφθάνομαι.

ΦΘΑΡΜΙΖΩ. Ζ. Ὄφθαλμίζω.

* ΦΙΑΣΚΑ. Ζ. Φλασκίον.

ΦΙΔΌΓΛΩΣΣΟΝ. Ζ. Ὄφιδόγλωσσον.

ΦΙΔΌΤΡΥΠΑ. Ζ. Ὄφιδότρυπα.

* ΦΙΛΑΚΌΛΟΥΘΟΣ. Φιλακόλουθος (qui assiste journallement à l'office), ὁ συχνάζων ἐπιμελῶς τοὺς ἱεροῦς ναοὺς, εἰς τὸν καιρὸν τῆς κοινῆς προσευχῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἱεροπραξιῶν, τῶν περιληπτικῶς ὀνομαζομένων Ἀκολουθία. Τοῦτο παραγγέλλει καὶ ὁ Ἀπόστολος, « Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν » ἐπισυναγωγὴν ὑμῶν » (Πρὸς Ἐβρ. ι', 25), Ἐπισυναγωγὴν λέγων τὴν ἔπειτα ὀνομασθεῖσαν Σύναξιν, καὶ τελευταῖον Ἀκολουθίαν (office ἢ service). Τὸ παραγγέλλει ὁμως ὡς δεῖγμα τῆς πρὸς Θεὸν ἀγάπης, ἀχώρισον τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Διότι χωρὶς ταύτην ὁ φιλακόλουθος γίνεται ὡς λέγει πάλιν ὁ Ἀπόστολος (Α', Πρὸς Κορινθ. ιγ', 1) « Χαλκὸς » ἡχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον ».

ΦΙΛΆΣΘΕΝΟΣ, ὁ ἔχων νοσερὰν κρᾶσιν τοῦ σώματος, ὁ εὐκόλα καὶ διὰ μικρὰς ἀφορμὰς πίπτων εἰς ἀσθένειαν, Ἀκροσφαλῆς τὴν ὑγείαν, Ἑλλ. (valétudinaire).

ΦΪΛΙ, ΦΙΛΙΆΖΩ. Ζ. Δέλος.

* ΦΙΛΪΆ ΦΕΡΌΜΕΝΟΣ (par amitié), φράσις Ἑλληνικὴ, ἢ καὶ Ἑλληνίζουσα, ἣτις ἀκούεται σήμερον καὶ ἀπὸ τῶν ἀνελληνίστων τὰ σώματα. Κοινῶς λέγομεν, Ἐπραξα ἢ εἶπα τί φιλίᾳ φερόμενος, σημαίνοντες ὅτι ἢ πράξις ἢ ὁ λόγος δὲν ἐγεννήθη ἀπὸ κάμμιαν ἄλλην αἰτίαν, πλὴν ἀπὸ φιλίαν.

* ΦΙΛΙΑΖΩ (ὡς καὶ τὸ Φιλιόνω, Σ.) μεταβ. κάμνω φίλους πρὸς ἀλλήλους τοὺς πρότερον ἀγνωρίζουσ, ἢ τοὺς διαφορομένους (concilier), Φιλιώω καὶ Φιλώω, Ἑλλ. — 2) Φιλιάζω, μεταφορ. τὸ συνεγγίζω καὶ συναρμόζω τὰ χωρισμένα, ὡς εὐὰ μὴ διαβαίνη μηδὲ τὸ λεπτότατον μεταξύ των (emboîter), Πυκάζω, Ἑλλ. οἶον, Φίλια σε τὸ παράθυρον, ἤγουν ἀσφάλισέ το καλὰ, χωρὶς ν' ἀφήσης τί διάστημα μεταξύ τῶν δύο πτυχῶν (χυδ. κανατιῶν). Καὶ ἀμεταβ. οἶον Τὸ παράθυρον δὲν φιλιάζει, ἤγουν δὲν συναρμόζεται. — 3) Φιλιάζω, εἶμαι, ἢ γίνομαι φίλος, οἶον οἱ Ἑβδ. (B. Παραλειπ. κ', 37), »Ὡς ἐφιλίασας τῷ Ὁχοζία». Συνηθέστερον εἰς ταύτην τὴν σημασίαν μεταχειριζόμεθα τὸ μέσ. Φιλιόνομαι (Φιλίομαι, Ἑλλ.), οἶον Ὡς ἐφιλιώθης μετὸν Ὁχοζίαν.

Ὁ Δ. πλανηθεὶς ἀπὸ κακὴν γραφὴν, Φελιάζω, τὸ ἐτυμολόγησεν ἀπὸ τὸ Ὀφείλω, τὸ ἐξήγησεν ὁμοῦς ὀρθὰ, congruere (s'accorder).

Τὴν αὐτὴν μεταφορ. ἀπὸ διάφορον ὁμοῦς παραγωγὴν, ἐφύλαξε καὶ ἡ Ἰταλικὴ γλῶσσα, ἐρμηνεύουσα τὸ Φιλιάζω combacciare (s'entrebaiser), ἀπὸ τὸ Φιλῶ, τὸ ἀσπάζομαι μετὰ χεῖλη (baiser), ὡς ἡμεῖς ἀπὸ τὸ Φιλία (amitié). Ζ. Ζυγόνω.

ΦΙΛΙΚὸΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ. Ζ. Παρέγια.

ΦΙΛΙΟΝΩ. Ζ. Φιλιάζω.

ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ. Ζ. Σκούδουλον.

ΦΙΛΟΚΑΛῶ, Φλοκαλῶ, Σ. Δ. Φρουκαλῶ, Δ. Φροκαλῶ, μετὰ συνών. Σαρόνω, Σκουπίζω. Σ. (balayer), Σαίρω καὶ Σαρόω, Ἑλλ. « Σαίρει, κοσμεῖ, φιλοκαλεῖ, καλλύνει » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Τὸ Σκουπίζω, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Scopare.

* ΦΙΛΟΣ, παρὰ τὴν πασίγνωστον σημασίαν, τὸ μεταχειριζόμεθα κάποτε ἀντὶ τοῦ ἐρασῆς, καὶ κατεξαίρετον τοῦ Καῦκος

(Ἄτακτ. I, σελ. 247, II, σελ. 188), τοῦ σημαίνοντος ἐρασῆν ὑπάνδρου γυναικὸς (galant). Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ὁ Ἀριστοφάνης (Θεσμοφ. 479) φέρει λέγουσαν μοιχαλίδα τινά ,

Ὁ δ' ἀνὴρ παρ' ἐμοὶ κάθουδεν· ἦν δ' ἐμοὶ φίλος
Ὅσπερ μὲ διεκόρευσεν οὔσαν ἐπτέτιν.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ , Δ. ὠνόμαζαν οἱ Γραικοὶ τὸν μοναχικὸν βίον , καὶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΣ , Δ. τοὺς Μοναχοὺς. Τούτους Θαυμαζῶν ὁ Τσέτσης , λέγει ,

Φιλοσοφία μὲν ψευδῆς , ἢ λόγοις ὀγκουμένη ,
Ὅντως φιλοσοφία δὲ τῶν μοναζῶν τῶν ὄντως ,
Αὐτὴ θανάτου μάθησις καὶ νέκρωσις τοῦ βίου.

Ὁ πληθυσμὸς τῶν τοιούτων φιλοσόφων μᾶς ἔφερε τοὺς Τούρκους , καὶ τοὺς φιλοσόφους τῶν Τούρκων , τοὺς Οὐλαμάδας δηλαδὴ καὶ Δερβίσιδας. Ζ. Σπουδασῆριον.

ΦΙΛΟΤΙΜΟΝ , οὐσ. οὐδέτ. Δ. χάρισμα διδόμενον , κατὰ πενταετίαν ἢ τετραετίαν , ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς εἰς τὸν Πατριάρχην τῆς Κωνσταντινουπόλεως , ὡς τὸ ἐξηγῆ ὁ Κρούσιος (Turcogræc. pag. 502) , ὅθεν τὸ ἔλαβεν ὁ Δ. , παρόμοιον τὶ τοῦ Γαλλισι ὀνομαζομένου don gratuit. « Φιλοτιμία , δωρεὰ » κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

* ΦΙΛΟΥΡΕΑ. Ζ. Φίλυρα.

ΦΙΛΥΡΑ , Σ. Φυλλερέα , Δ. ὄνομα δένδρου , Φίλυρα , Ἑλλ. (tilleul). Φέρει ὁ Φώτιος : « Φίλυρα , φυτὸν ἔχον φλοιὸν » βύβλω [ἦ] παπύρω ὅμοιον , ἐξ οὗ τοὺς σφάνους πλέκουσιν ». Ὁ Ἄγγλος ἐκδότης (STACKHOUSE , pag. Ixxxvii) τοῦ Θεοφράστου γράφει τὸ Γραικικὸν ὄνομα Φιλουρέα.

ΦΪΣΚΟΣ. Ζ. Σπόρτα.

ΦΙΤΙΛΪ , ἐπίθ. οὐδέτ. Σ. Τῆς αὐτῆς γενεᾶς καὶ τὸ οὐσ.

Φυτίλι και Φτίλι, (Ζ. Φατλίον). Φυτιλί ή Φυτιλλι (rayé) λέγεται τὸ ὕφασμα, ὅταν ἔχη συνυφασμένας ἐξεχούσας μακρὰς ράβδους (raies) ὁμοίας τῶν φυτυλλίων (mèches).

ΦΙΤΡΑ. Ζ. Φύτρα.

ΦΙΤΡΪ, οὐσ. οὐδέτ. μέ συνών. Καντηλίθρα (γρ. Κανδηλήθρα), Σ. Μολυβίδι, και θηλ. Μολυβίδα, Σ. Δ. Τὸ ἐξηγεῖ ὁ Δ. ἀπὸ μαρτυρίας Γραικορωμ. « Τὸ τοῦ ἔλλυχνίου γασρίδιον, ἡ τοῦ θρυαλλιδίου γλωττίς » ἤγουν τὸ κοίλωμα ὅπου σηρίζεται τὸ Φυτίλλιον, Μύξα, Ἑλλ.

Ἀνάλογον τοῦ Γαλλισί ὀνομαζομένου hobèche. Ἴσως τὸ αὐτὸ και τὸ ΤΟΥΒΪΝ, ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν Δ. Ἑλλύχνιον και ἐτυμολογούμενον κακῶς ἀπὸ τὸ Στυπεῖον. Διότι τὸ Τουβὶν παράγεται ἀπὸ τὸ Ῥωμ. tubus (tuyau).

Μολυβίδιον ἢ Μολυβίδαν σήμερον ὀνομάζομεν Φελλοῦ κομματίον διαπερασμένον μὲ βελόνην μετάλλινον, διὰ νὰ κρατῆ ἐπάνω τοῦ ἐλαίου τὸ φωτίλλιον, ὡς φαίνεται και ἀπὸ ἄλλην μαρτυρίαν τοῦ Δ. « Γεμίζεται ἔλαιον κανδήλα μεγάλη... » και ἕκαστος κατασένει τὸ ἴδιον μολυβίδιον μετὰ ἀπτρίου » (Ζ. Φατλίον). Φιτρίον, ὑποκορ. τοῦ Φιτρὸς, Ἑλλ. Ζ. Φύτρα.

ΦΙΤΡΟΝ. Ζ. Φύτρα.

ΦΛΑΓΓΕΛΛΙΟΝ. ΦΛΑΓΓΕΛΟΝΩ. Ζ. Φραγγέλλιον και Φραγγελόνω.

ΦΛΑΣΚΪΟΝ, Δ. Φλασκι, Σ. (Calebasse, gourde), Κολοκύνθιον ξηρὸν, κενωμένον ἀπὸ τὴν ἔσω ὕλην, χρήσιμον εἰς ὑποδοχὴν ὑγρῶν. Ἐκ τούτου και ἡ θηλ. λεγομένη Φιάσκα (bouteille), και τὸ fiasco τῶν Ἰταλῶν, τὸ flacon τῶν Γάλλων, τὸ flasche τῶν Γερμανῶν. Εὐρίσκεται σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας ἢ λέξεις, γενεαλογουμένη, κατὰ τινὰς, ἀπὸ τοῦ παρακμ. λατιν. τὸ flasca. Ὁ Ἰσίδωρος ὁμοῦς (Origin. XX,

6, σελ. 319) τὸ γενεαλογεῖ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας: *flascæ à Græco vocabulo dictæ, etc.* Ἴσως εἶναι τοῦ παρακμ. ἑλλ. Ὁ Ἡσύχιος φέρει τὸν ἀρσενικὸν τύπον: « Ἀρυβάσσαλον, » κοτύλη, ἢ Φλάσκων· Φλάσκων δὲ ἐστὶν εἶδος ποτηρίου ».

ΦΛΑΣΚΟΜΗΛΙΑ. Ζ. Φασκομηλία.

* **ΦΛΑΣΚΟΨΑΡΟΝ,** εἶδος ὀψαρίου τοῦ Νείλου ποταμοῦ, οὕτως ὀνομαζόμενον, διότι ἔχει σῶμα φουσκωτὸν ὡς τὰ Φλασκία· ὅθεν ὠνομάζετο καὶ παλαιὰ Φύσα, ἑλλ. Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. σελ. 48.

ΦΛΙΣΚΟΥΝΙ. Ζ. Τροχόν.

ΦΛΟΓΙΖΩ, Σ. μεταφορ. καὶ μεταβ. Φλογίζει καὶ μαραίνει λέγεται, ὅ,τι θλίβει περισσὰ τὴν ψυχὴν (*consumer*). Καὶ συνθ. Φλογομαραίνομαι, μέσ. (*dépérir*), καὶ ἡ μετοχὴ Φλογομαραμένος. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀπὸ τίνα Γραικορ. ποιητὴν, ἢ ἀπὸ ποῖον ἀδόμενον χυδαϊκὸν τραγῳδίον, εἶναι οἱ ἐξῆς σίχοι:

‘ Τί μ’ ἐρωτᾷς καὶ τί ζητεῖς νὰ μάθῃς ἀπ’ ἐμένα;
Φλογίζει καὶ μαραίνει με τῆς λυγερῆς ὁ πόθος.

Τὰ δύο ταῦτα ῥήματα φέρονται ἐνωμένα εἰς πολλὰ ἀντίγραφα τοῦ Σοφοκλέους (*Αἴαντ.* 714),

Πάνθ’ ὁ μέγας χρόνος μαραίνει **ΤΕ ΚΑΙ ΦΛΕΓΕΙ,**

ὅθεν οἱ νέοι ἐκδύται ἐξώρισαν τὰς τελευταίας τρεῖς λέξεις, ὡς νόθας.

ΦΛΟΓΟΜΑΡΑΪΝΟΜΑΙ. Ζ. Φλογίζω.

ΦΛΟΚΑΛῶ. Ζ. Φιλοκαλῶ.

ΦΛΟΜΟΝΩ. Ζ. Φλόμος.

ΦΛΟΜΟΣ, ἀρσ. Σ. Δ. Φλόμος καὶ σήμερον, ὡς ὠνομάζετο καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιούς συγγραφεῖς, ἑλλ. καὶ Ῥωμ. (Φλόμος, *Phlomis*). Μόνος ὁ Ἀριστοτέλης τὸν ὠνομάζει διὰ

του π Πλόμον (Περι ζ. ἰσορ. VIII, 20, § 13, σελ. 387, Schneider), ἰσορῶν καὶ τὴν ἔτι καὶ σήμερον συνήθη χρῆσιν τοῦ φυτοῦ εἰς τὴν ὀψάρευσιν· « Ἀποθνήσκουσι δὲ οἱ ἰχθύς τῷ » ΠΛΌΜΩ· διὸ καὶ θηρεύουσιν οἱ μὲν ἄλλοι τοὺς ἐν ταῖς » ποταμοῖς καὶ λίμναις ΠΛΟΜΪΖΟΝΤΕΣ, οἱ δὲ Φοίνικες » καὶ τοὺς ἐν τῇ Θαλάττῃ ». Εἶναι τῶν φυτολόγων τὸ *Verbascum thapsus* (*bouillon-blanc*), τὸ αὐτὸ μὲ τὴν ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην (IV, 104) ὀνομαζομένην « Φλόμος » θήλεια λευκὴ » ὡς κρίνει ὁ νέος ἐκδότης αὐτοῦ (SPRENGEL, Dioscorid. II, σελ. 619). Ἀπὸ τὸ Φλόμος, ῥῆμα Φλομόνω, Σ. Δ. κατὰ τὴν προσθήκην μόνην τοῦ ν διαφέρων ἀπὸ τὸ ἀθησαύρισον ἀκόμη εἰς τὰ Ἑλληνικὰ λεξικά, * Φλομόω, Ἑλλ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ * Φλομίζω Ἑλλ. ἢ κατὰ τὸν Ἄριστοτέλην, Πλομίζω, Ἑλλ. Ἡ κυρία σημασία τοῦ Φλομόνω εἶναι ζαλίζω τὰ ὀψάρια δελεάζων διὰ τοῦ φλόμου, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξῆς στίχους (Ἄπολλ. ἐν Τύρ.),

Κ' εὐγῆκεν εἰς τὸ πέλαγος σὰν φλομωμένον ψάρι,
Ποῦ δὲν ἤξεύρει τὴν ὁδὸν τῆς σωτηριᾶς νὰ πάρῃ,

ἐπειδὴ ἡ δύναμις τοῦ φλόμου εἶναι ναρκωτικὴ· ὅθεν φαίνεται τὸ παράλογον τῆς φερομένης ἑτυμολογίας ἀπὸ τὸ Φλογμός, ἴσως διότι ἐμεταχειρίζοντο τὸν φλόμον καὶ ἀντὶ Φωτυλίου (*mèche*) εἰς τοὺς λύχνους, ὡς ἐσημειώθη μὲ κακὴν γραφὴν καὶ ἀπὸ τὸν Ἑτυμολόγον (σελ. 796) « ΦΛΌΝΟΣ, » λοχμῶδες φυτὸν ᾧ ἀντ' ἔλλυχνίου ἐχρῶντο ». Γράφει ΦΛΌΜΟΣ, ὡς γράφεται καὶ εἰς τὸν Ἡσύχιον: « Φλόμος » πόα τις, ἢ καὶ ἀντὶ ἔλλυχνίου χρῶνται· ἢ αὐτὴ καὶ » Θρυαλλίς ». Ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦ Φλόμου τούτου ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην θηλ. « Φλομῖς, ἢ καλουμένη Λυχνίτις, » ὑπὸ δὲ τινῶν Θρυαλλίς... εἰς ἔλλυχνια χρῆσιμη ». Εἶναι ἡ *Flomis fruticosa* τῶν φυτολόγων, ὀνομαζομένη σήμερον

ἀπὸ τοὺς Γραικοὺς, Σφάκα καὶ Γαδαρόσφακα, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (STACKHOUSE, pag. Ixxxi). Σφάκα, ἴσως διὰ τινὰ ὁμοιότητα πρὸς τὰ φύλλα τῆς Φασκομηλίας, τῆς ὀνομαζομένης καὶ Σφάκος, Ἑλλ. (Ζ. Φασκομηλία), κατὰ τὸν ἄγριον Φλόμον τοῦ Διοσκορίδου (IV, 104) ὅστις ἔχει « Φύλλα ἐλελ:σφάκω ὁμοια ». 2) Φλομόνω, μεταφορ. τὸ βρωμίζω, οἶον, ἀποσρεφόμενοι τι βρωμερὸν λέγομεν, Μ' ἐφλόμωσε.

ΦΛΌΡΙ, οὐδέτ. Σ. Φλόρος, ἀρσ. Δ. (verdier), εἶδος ὀρνέου, ὁ Ἄνθος, Ἑλλ. τοῦ Ἀριστοτέλους (Περὶ ζ. ἰσορ. VIII, 5, § 3). Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. flos, τὸ σημαῖνον ἄνθος (fleur).

ΦΛΟΥΡΙ, Σ. Δ. Φλουρίον καὶ Φλωρίον, Δ. Χρυσοῦς, Ἑλλ. Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. flos, ἄνθος, ὅθεν τὸ Ἰταλικὸν fiorino (florin).

Φλουρίον, ἢ Φλωρίον ὀνομαζόμεν γενικῶς καθὲν νόμισμα χρυσοῦν, τὸ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἐπιθ. ὀνομαζόμενον Χρυσοῦς (ἔλλειπτ. τοῦ Στατήρ). Τὸ δὲ fiorino, καὶ florin, ὀνομασθήσαν οὕτως, κατὰ τοὺς Ἰταλοὺς ἐτυμολόγους, διότι τὰ πρῶτα χαραχθέντα χρυσᾶ νομίσματα, κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην ἑκατονταετηρίδα, ἔφεραν σημεῖον ἄνθους λειρίου (fleur de lis). Ἐπειτα μᾶς λέγουν ὅτι ἐχαραχθήσαν πρῶτον εἰς τὴν πόλιν Φλωρεντίαν, μολονότι εἰς τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως διαφέρονται.

ΦΟΒΈΡΑ, Θηλ. Σ. Δ. Ἀπειλή, Ἑλλ. (menace). Ἀπὸ τὸ ἐπίθ. Θηλ. Φοβερά, Ἑλλ. (effrayante) ἀναδάσαντες τὸν τόνον ἔπλασαν τὸ οὐσ. Φοβέρα. Ἐκ τούτου καὶ ῥῆμ. Φοβερίζω, Σ. Δ. Ἀπειλῶ, Ἑλλ. (menacer) τοῦ παρακμ. Ἑλλ. οἶον τῶν Ἐβδ. (Ἐσδρ. ι', 3) τὸ « Ἀνάστηθι καὶ φοβέρισον αὐτοὺς ἐν » ἐντολαῖς Θεοῦ ἡμῶν ».

ΟΒΕΡΪΖΩ. Ζ. Φοβέρα.

ΦΌΒΙΑ, οὐδ. πληθ. μὲ συνών. Φόβος, ἄρσ. ἐνικ. Σ. ΓΓ. (peur, frayeur). Φόβια ὡσεπιπολὺ ὀνομάζομεν τὰς δημοσίους ταραχὰς (troubles), παρούσας ἢ προσδοκωμένας. Ὁ πληθ. τύπος ὁμοιάζει τὰ ἄλλοῦ (Ἄτακτ. II, σελ. 213) σημειωθέντα Σύγκρυα.

* ΦΌΒΟΣ ΚΑΪ ΤΡΌΜΟΣ, φράσις συνήθης εἰς τὴν γλῶσσαν, σημαίνουσα τὸν ὑπερβολικὸν φόβον (terreur), οἷον Φόβος καὶ τρόμος τὸν ἔπιασεν, ὡς τὸ ἤκουσε, συχνῆ εἰς τοὺς Ἑβδ. οἷον (ψαλμ. νέ, 5) «Φόβος καὶ τρόμος ἤλθεν» ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐκάλυψέ με σκότος».

ΦΟΒΟΥΪΜΑΙ, Σ. Ἐχομεν φράσιν παροιμιακὴν Φοβεῖται τὴν σκιάν του, ἤγουν εἶναι ὑπερβολῆ δειλὸς, ὡς ἔλεγαν καὶ οἱ παλαιοὶ «Δεδιώξ ἄν, τὸ λεγόμενον, τὴν σκυτοῦ σκιάν» (Πλάτων, Φαιδ. σελ. 230), καὶ λέγουσιν καὶ οἱ Γάλλοι: Il a peur de son ombre.

Ἐκ τούτου καὶ τὸ Σκιάζομαι, μέσ. εἰς ἡμᾶς ἔγινε συνώνυμον τοῦ Φοβοῦμαι, καὶ τὸ Σκιάζω, μεταβ. τοῦ Φοδίζω. Ζ. Σκιάζω.

ΦΟΙΤΪΛΙ. Ζ. Φατλίον.

ΦΌΚΙΑ. Ζ. Φώκη.

ΦΟΡÀ, Σ. Δ. συνών. τοῦ Βολά (Ζ. Βολά). Τὸ μεταχειριζόμεθα, ὡς ἐκεῖνο, μὲ τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα, οἷον Μίαν φορὰν, Ἄπαξ, Ἑλλ. Δύο, τρεῖς φορὰς, Δίς, Τρίς, Ἑλλ.

Τὸ Φορὰ εἰς τοὺς παλαιούς, ἀπὸ τὸ Φέρω ῥῆμα, ἐσήμαινεν ἀπλῶς τὴν γένεσιν, κίνησιν, κομιδὴν, ἢ πρόοδον τινὸς πράγματος συμβαίνουσαν ἢ κατὰ συνέχειαν ἀδιάκοπον, ὡς εἶναι ἡ φορὰ τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἡλίου, τῶν ἄστρον, καὶ ἄλλων τοιοῦτων, ἢ κατὰ διάλειψιν, ὡς οἱ κερποὶ τῆς γῆς, καὶ πολλαὶ πράξεις

ἀνθρώπιναι γινόμεναι περιοδικῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν. Ταύτην τὴν ἐπανάληψιν μάλιστα σημαίνει σήμερον εἰς ἡμᾶς ἡ φορὰ (fois), ἀφορμὴν λαβοῦσα ἀπὸ φράσεις τινὰς τοῦ παρακμ. Ἑλλ. ἀμφιλόγους. Τοιαύτη εἶναι εἰς τὸν Πλούταρχον (Ἄντων. § 68, σελ. 113). « Τοὺς πολίτας ἅπαντας ἀναγκάζεσθαι » τοῖς ὅμοις ΚΑΤΑΦΕΡΕΙΝ μέτρομα πυρῶν τεταγμένον... » καὶ μίαν μὲν οὕτω ΦΟΡᾶΝ ἐνεγκεῖν, τὴν δὲ δευτέραν κ. τ. λ. ». Ἐδῶ βλέπεις, ὅτι τὸ Μίαν φορὰν, γεννηθὲν ἀπὸ τὸ Καταφέρειν, ἐμπορεῖς νὰ τὸ νοήσης καὶ νὰ τὸ ἐρμηνεύσης ἀδιαφόρως, διὰ τοῦ συνων. Μίαν κατακομιδὴν (une charge ἢ une portée), καὶ συντομώτερον διὰ τοῦ Ἄπαξ (une fois). Εἰς ἀναφερόμενον ὁμοῦς εἰς τὸν Ἱπποκράτην, (Περὶ τῶν ἐντ. παθ. § 38, σελ. 243) σύνταγμα, εὐρίσκεται τι παρόμοιον ταύτης τῆς φράσεως, « Πινέτω δὲ μὴ ἀθρόον » πολὺ, ἀλλὰ ΚΑΤὰ ΦΟΡᾶΝ ἡμικοτύλιον, ὅπως μὴ διάρ- » ροῖα αὐτῷ ἐπιγένηται », ὅπου τὸ ΚΑΤὰ ΦΟΡᾶΝ ὁ μὲν Πλούταρχος ἤθελε τὸ ἐρμηνεύσειν ΚΑΘ' ἘΚΑΣΤΗΝ ΦΟΡᾶΝ, ἡ δὲ κοινὴ μας γλῶσσα ΚΑΘΕ ΦΟΡᾶΝ.

ΦΟΡᾶΔΑ, Σ. Δ. ἡ Θήλεια ἵππος, Φορὰς καὶ Φορβὰς, Ἑλλ. (jument). Ὁ Εὐριπίδης (Βακχ. 166) διὰ τοῦ β̄,

Πῶλος ὄπως, ἄμκ
Ματέρι φορβάδι
Κῶλον ἄγει ταχύπουν.

Ὁ Ἡσύχιος ἐξηγεῖ τὴν λέξιν (ἀπὸ τὸ Φέρβω τὸ βόσκω), « Φορβάδων, νομάδων βοσκημάτων ». Ἀλλ' ὁ αὐτὸς φέρει καὶ (χωρὶς τὸ β̄) « Φοράδες, αἱ Θήλειαι ἵπποι » ἀπὸ τὸ Φέρω δηλαδὴ, συνών. τοῦ Κύω, Ἑλλ. (porter). Ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ Ῥωμ. Forda, κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τὴν Ἑλλ. αἰτιατικὴν, Φορβάδα (τὴν ἐγκασρωμένην ἀγελάδα). Λέγει

ὁ Οὐάρρων : « *Bos forda, quæ fert in ventre* » τὰ δὲ Γλ. « *Forda, Βοῦς ἐγκύμων* ».

ΦΟΥΓΓΕΤΑ, μὲ συνών. Νεκρολούλουδον, Σ. καὶ ἐξήγησιν Ἰταλικὴν *Otona*, λέξιν ἄγνωστον εἰς ἐμέ. Ὁ ΓΓ. τὸ ἐξηγεῖ Γερμανισί, *Todtenblume*, ἐρμηνευτικὸν τοῦ Νεκρολούλουδον. Τὸ Φουγγέτα εἶναι ὑποκορ. τοῦ Ἰταλικοῦ *fungo*, τοῦ σημαίνοντος τὸν Ἀμανίτην (*champignon*), διότι ἀληθῶς τὸ ἄνθος, ἡ Φουγγέτα, εἰκονίζει ἀμανίτην.

ΦΟΥΪΚΙΑ. Ζ. Φύκια.

ΦΟΥΪΣΚΑ. Ζ. Σβουρδοῦκλος.

ΦΟΥΤΡΗΣ, μὲ συνών. Δήμιος, Σ. Δ. Πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Ῥωμ. *Fustuarius* (*bourreau*).

ΦΡΑΓΕΛΛΙΟΝ, Φλαγγέλλιον, Φραγγέλλιον, καὶ Ξηλ. Φραγγέλλη, Δ. Μάσιξ, Ἑλλ. Τοῦ παρακμ. ἑλλ. λέξις, ἀπὸ τὸ Ῥωμ. *flagellum* (*fouet*), ὅθεν τὸ ἔλαβαν καὶ οἱ εὐαγγελισαί (Ἰωάνν. β', 15) δι' ἐνὸς γ « Καὶ ποιήσας φραγγέλλιον ἐκ σχοινίων ». Ἐκ τούτου καὶ τὸ ἐξῆς ῥῆμα :

ΦΡΑΓΓΕΛΛΩΝΩ (Φραγγελλώνω καὶ Φλαγγελλώνω, Σ. Φραγγελίζω, Δ.), Μασίζω, καὶ Μασιγώω, Ἑλλ. (*flageller, fouetter*). Εἰς τοὺς εὐαγγελιστάς καὶ τοῦτο (Ματθ. κζ', 26) δι' ἐνὸς γ « Τὸν δὲ Ἰησοῦν φραγγελλώσας παρέδωκεν ἵνα σαυρωθῆ ».

ΦΡΑΓΓΕΛΗ. **ΦΚΑΓΓΕΛΛΙΟΝ**. Ζ. Φλαγγέλλιον.

ΦΡΑΚΤΗΣ. Ζ. Ξεροτρόχαλος, καὶ Τράφος.

ΦΡΑΟΥΛΕ καὶ Φράγουλε, Δ. Οὕτω βαρβάρως τὸ γράφει λαβὼν ἀπὸ Νικόλαον τὸν Μυρεψὸν, Γραικορωμαῖον τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος. Ὁ Σπρεγγέλος (Εἰς τὰς εἰς τὸν Διοσκορίδην σημειώσεις, σελ. 590) τὸ γράφει Φραγοῦλι, ὁ δὲ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράστου (*STACKHOUSE*, pag.

ΙΧΧΧ) Φραουλί, καὶ Κοκκομαρία. Φράουλες, πληθ. ὀνομάζονται σήμερον, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *fravole* ἢ *fragole* (*fraises*), γεννημένον ἐκ τοῦ Ῥωμ. οὐδετ. πληθ. *fraga* ogum, τὸ ὁποῖον ὁμως σημαίνει τὰ Κόμαρα (Ζ. Κουμάρι). Ἀπὸ τὴν πρὸς τὸν καρπὸν τοῦτον ὁμοιότητα ὀνομάσθη αὐτως καὶ ἡ *fraise* καὶ τὸ Φραγουλί, ὡς ἂν ἔλεγεσ Κόμαρον κηπευτὸν, Ἑλλ. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν τὰ ἐγνώρισαν ἴσως, ἢ καὶ δὲν τὰ ὀνόμασαν· εἰς τοὺς Ῥωμαίους πρῶτος μετὰ τὸν Ὀβίδιον τὰ ὀνομάζει ὁ Πλίνιος (XV, 24, § 28), ὅστις καὶ τὰ διακρίνει ἀπὸ τὰ Κόμαρα μὲ τὸ ἐπίθ. *Fraga terrestria*, Κόμαρα ἔγγεια, ἤγουν μὴν ἀναβαίνοντα εἰς ὕψος θάμνου, ὡς ἡ Κομαρία. Ὅπως ἂν ἦναι, παρὰ τὸ βάρβαρον Φράουλες, κάλλιον νὰ τὰ ὀνομάζωμεν * Ἡμεροκόμαρα, ἢ * Κηποκόμαρα, πλὴν ἀνίσως ὀνομάζονται ἤδη (ὡς ἀκούω) εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος Χαμοκέρασα. Ζ. Χαμαικερασία.

ΦΡΑΣΣΩ (Φράζω, Σ. Δ.). Ζ. Μπουτζόνω.

* ΦΡΕΑΡ. Ζ. Πηγάδι.

ΦΡΕΓΓΙΑΤΑ. Ζ. Φρίντζα.

ΦΡΕΝΤΖΟΥΝΙ, μὲ ἐξήγησιν Ἰταλικήν, *becchietto*. Νοεῖ, νομίζω, τὴν Σπίζαν τοῦ Ἀριστοτέλους, ὄρνεον τὸ αὐτὸ, κατὰ τινας, καὶ ὁ παλαι καὶ σήμερον ὀνομαζόμενος Σπίνος (*pinson*). Ὁ Βελλώνιος (*Observat. I, 11*) ἤκουσεν εἰς τὴν Κρήτην τὴν Σπίζαν ὀνομαζομένην καὶ Φριγγιλάρι, Δ.

ΦΡΙΓΓΙΛΑΡΙ. Ζ. Φρεντζούνι.

ΦΡΙΚΤΟΣ. ΦΡΙΚΤΟΤΡΟΜΙΣΜΕΝΑ. Ζ. Φρίττω.

ΦΡΪΝΤΖΑ, Σ. Δ. Φραγγιάτα, Σ. Δ. Φρεγγιάτα, Δ. Φρατζάτον, Φροντζάτον, καὶ Φρουντζάτον, Δ. Ὅστις τὸ παράγει ἀπὸ τοῦ Ῥωμ. *Frons*, *frondis*, τὸ φύλλον (*feuille*), καὶ φέρει μαρτυρίαν ἀπὸ ποιητὴν ἀνώνυμον,

Φρουτζάτον θέλω ἔμορφον νά ποίσετε εἰς τὸν κῆπον,
καὶ πάλιν,

Λέγει τους, ποίσετε μοναῖς καὶ τέντες καὶ φρατζάτους.

Ἡ λέξις σημαίνει καλύβην σκευαστὴν ἀπὸ κλάδους δένδρων, Καλιάς, καὶ Σκιας καὶ Σκιαδία, Ἑλλ. (*chaumière, cabane, feuillée*). Ὁ Ἡσύχιος φέρει « Καλιὴν. . . τὸν ἀπὸ » ξύλων οἶκον » καὶ « Σκιας. . . σκηνὴ ὠροφομένη » καὶ « Σκιαδία, σκηνοπηγία ».

ΦΡΙΞΙΣ. Ζ. Φρίττω.

ΦΡΙΤΤΩ, Σ. συνών. τοῦ Ἀνατριχιάζω, Σ. (*hérissier, se hérissier*). — 2) Μεταφορ. καὶ συνηθέστερον Τρέμω ἀπὸ ὀργὴν, φόβον, ἢ ἄλλο τι αἰφνίδιον πάθος τῆς ψυχῆς (*frémir*), οἷον Ἐφρίξα ἀκούων τοιαῦτα λόγια, ὡς εἶπε καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Ἡλέκτρ. 1407),

Ἦκουσ' ἀνήκουστα
Δύσανος, ὡσε φρίζαι.

Τὰ ῥηματικά εἶναι Φρίζις, Σ. Φρίκη Ἑλλ. (*horreur*), καὶ Φρικτός, Σ. (*affreux*), ὁ προξενῶν φρίκην, οἷον Φρικτὰ καὶ φοβερά πράγματα. Καὶ ἐπίρρ. σύνθετον, Φρικτοτρομισμένα, Δ.

ΦΡΟΚΑΛΙΔΑ. Ζ. Φαράσιον.

ΦΡΟΚΑΛΩ. Ζ. Φιλοκαλῶ.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ. Ζ. Σπουδαστήριον.

* ΦΡΥΓΑΝΙΖΩ λέγουσιν οἱ Χῖοι τὸ τουρκοχυδ. λεγόμενον Καβουρδίζω (*torréfier, griller*), Φρύγω, Ἑλλ. Ζ. καὶ Καυσαλίζω.

ΦΡΥΝΟΣ, Σ. ὁ ἄλλου (Ἄτακτ. II, σελ. 375 καὶ 428),

ὀνομασθεῖς Φουρνὸς, Φρῦνος, Ἑλλ. Frosch, Γερμανιστὶ (crapaud).

ΦΤ (ὄσα δὲν εὐρίσκονται εἰς τὸ), Ζ. εἰς τὸ ΠΤ.

ΦΤΕΛΕΑ (Φτελή και ΦΤΗΛΙΑ, Δ.) Πτελέα, Ἑλλ. (orme). Ὁ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, pag. Ixxxvii) σημειώνει τρία ὀνόματα γραικικὰ τοῦ δένδρου, Φτελέα, Βεῦσος, και Γαύρα.

ΦΤΕΡΑ, Φτέρη, Φτερίδα, Σ. φυτὸν ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοὺς παλαιούς Πτερίς, Ἑλλ. (fougère). Κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου, ὀνομάζεται και οὐδετέρως Φτερί, ἤγουν Πτέριον.

ΦΤΕΡΟΥΓΙΑΖΩ, Σ. εἰς τὸ Α ζοιχεῖον τὸ σημειώνει ὡς συνών. τοῦ Ἀναπεταρίζω (étendre, déployer ses ailes), Πτερυγίζω και Πτερύσσομαι, Ἑλλ. κυρίως ἐπὶ τῶν ἐχόντων πτερὰ, ὅτε τὰ κινουῦν διὰ τὰ πετάξωσι.

ΦΤΙΑΣΙΔΙ. Ἐμεταμόρφωσε τὶς ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους τὸ Φτιασίδιον εἰς τὸ Φυκισίδιον, ἐτυμολογῶν δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Φῦκος (fard). Ἡ μεταμόρφωσις εἶν' εὐφρευστάτη, ἀλλ' ἴσως ὄχι και εὐτυχιστάτη. Ζ. Προσωπίδι.

ΦΤΥΑΔΙ, Σ. γένος ἀσπίδος, ἀπὸ τὸ Πτυάδιον, ὑποκορ. τοῦ Πτυὰς, ἄδος, Ἑλλ. (ptyade).

ΦΤΩΧΙΚΟΣ. ΦΤΩΧΟΣ. Ζ. Πτωχικός, και Πτωχός.

ΦΥΚΙΑ, οὐδέτ. πληθ. Σ. Δ. Φούκια, Δ. συνών. τοῦ Βρύα. Ζ. Ἄβρι.

ΦΥΛΑΓΩ, Σ. Δ. Φυλάσσω, Δ. Φυλάσσω, Ἑλλ. (garder, observer). Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. II, σελ. 377) πρόσθεσε, Φυλάσσω τὴν ὄργην, ἤγουν μνησικακῶ, κατὰ τὸ (Ἰλιάδ. π', 30),

Μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις!

Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ! (Dieu nous en garde!) και

ἔλλειπτ. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ! καὶ με δευτέραν ἔλλειψιν, Θεὸς φυλάξῃ! ὅταν ἐπιθυμῶμεν ν' ἀποφύγωμεν τὶ ἐνδεχόμενον κακόν. Ὁ Διομήδης παρακαλῶν τὴν Ἀθηνᾶν (Ίλιάδ. κ', 291) λέγει·

Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίσασο, καὶ με φύλασσε.

Ἄν ἐφύλασσειεν ὁ, τι τὸν εἶπα, ἤθελεν ἀποφύγειν τὸν Θάνατον, κατὰ τὸ (Ίλιάδ. π', 686),

Εἰδὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,

Ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρ κακὴν μέλανος Θανάτοιο.

Φυλάσσομαι, ῥῆμ. μέσ. Σ. με αἰτιατικὴν, ὡς οἱ παλαιοί, Φυλάσσομαι, Ἑλλ. (se garder, prendre garde), οἶον Φυλάσσου τον, ἢ Φυλάσσου τοὺς δόλους του, ὡς εἶπε καὶ ὁ Κωμικὸς (Ἑκκλ. 830), περὶ γυναικῶν δολίων « Ἄς γ' ἐγὼ φυλάξομαι ».

ΦΥΛΛΑΔΑ, οὐσ. Σηλ. Σ. τὸ σημειώνει ὡς συνών. τοῦ Λάχανα (choux), εἰς δὲ τὸ Λ σοιχεῖον ἐξηγεῖ τὰ Λάχανα πληθ. κατὰ τὴν ἀρχαίαν σημασίαν, Ἑλλ. (herbes potagères, légumes). Τὸ Λάχανα συνήθως σημαίνει τὴν Κράμβην, Ἑλλ. (chou) τῶν παλαιῶν, ὡς τὸ ἐξηγεῖ καὶ ὁ Δ. ἀπὸ τὸν Ἀγάπιον, « Τὰ κραμβία, ἤγουν Φυλάδες (γρ. » φυλλάδες) καὶ καρμπολάχανα (γρ. κραμβολάχανα) ». Ἴσως καὶ παλαιὰ Φυλλάς, Ἑλλ. ὠνομάζετο καὶ ἡ Κράμβη, Ἑλλ. σημαντικῶς διὰ τὸ πολύφυλλον, ἢ μᾶλλον πάμφυλλον αὐτῆς.

ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΘΥΡΑΣ. Ζ. Κανάτι.

ΦΥΛΛΕΡΕΑ. Ζ. Φίλυρα.

* ΦΥΛΛΙΑ, οὐσ. πληθ. (fines herbes), λέξις ἀναγκαία νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν. Ζ. Μπουράντζα.

ΦΥΛΛΙΑΖΩ, ΦΥΛΛΙΖΩ, ΦΥΛΛΙΟΝ. Ζ. Δέλτος, καὶ Ἐμφυλλίζω.

ΦΥΛΛΟΚΑΡΔΙΑ, οὐδέτ. πληθ. Σ. τὰ δύο τῶν σομάτων

τῆς καρδίας καλύμματα (les oreillettes du cœur), τὰ ὀνομασθέντα ἀπὸ τοὺς παλαιούς Ὡτα καρδίας, Ἑλλ. Αὐτία τῆς καρδίας. Ὁ Ἱπποκράτης (Περὶ καρδ. § 6-7, σελ. 291) τὰ ὀνομάζει Ἴωνικῶς, « Οὔατα καρδίης ». — 2) Συνηθέστερον μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν μεταφορ. οἶον Μοῦ ἔκαυσε τὰ φυλλοκάρδια, ἤγουν Μ' ἐλύπησε σφοδρά.

ΦΥΣΑΝΙ. Ζ. Φυσερόν.

ΦΥΣΕΓΓΙΟΝ ἢ ΦΥΣΕΓΚΙΟΝ. Ζ. Ροκέτο.

ΦΥΣΕΙ, ἐπίρρ. Δ. τὸ ἐξηγεῖ *certe, re vera*, τῶντι, ἀληθῶς. — 2) Καὶ *Sponte*, Δ. αὐτομάτως. εἶναι δοτικὴ τοῦ ὀνόματος Φύσις, μεταβαλθεῖσα εἰς ἐπίρρ. ὡς καὶ πολλαὶ ἄλλαι δοτικαὶ φέρονται ἐπιρρήματικῶς εἰς τοὺς παλαιούς. εἰς ἡμᾶς σήμερον τὸ Φύσει (*naturellement*) ἰσοδυναμεῖ μὲ τὰ λοιπὰ ἐπιτατικὰ ἐπιρρήματα, οἶον Φύσει κακὸν ὀνομάζομεν τὸν κάκιζον ἄνθρωπον, καὶ Φύσει τρελὸν, τὸν ἀφρονέσατον. Τοῦτο ἐνόει καὶ ὁ Ἡσύχιος, γράφων « Φυῶς, φύσει ». Ζ. Ὑπερβολῆ.

ΦΥΣΕΡΟΝ, μὲ συνών. Φυσάνι, Σ. Φυσοῦνι, Σ. Δ. Φυσητήρ καὶ Φύσα, Ἑλλ. (*soufflet*), σκεῦος χρῆσιμον νὰ φυσαῖ τὸ πῦρ. Ὁ Ὀμηρος τὸ ὀνομάζει Φύσαν (*Ἰλιάδ.* σ', 470),

Φῦσαι δ' ἐν χράνοισιν εἴκοσι πᾶσαι ἐφύσων.

ΦΥΣΙΣ, Σ. σημειόνων καὶ τὴν σημασίαν τοῦ αἰδοίου (*parties naturelles*), Σ. καὶ « Φύσις τοῦ ἀνδρός » Σ. καὶ « Φύσις » τῆς γυναικός » Σ. Περὶ τῆς γυναικός ἔχομεν παράδειγμα εἰς τὸν Ἱπποκράτην (Περὶ γυναικ. Β', § 37, σελ. 569) « Ἦν » αἱ μῆτραι προσίωσιν (*γρ. προΐωσιν*) ἐξωτέρω τῆς φύσιος » καὶ (Περὶ Ἄφορ. § 27, σελ. 643) « Ἦν αἱ μῆτραι προ- » ἔλθωσιν ἐξω τῆς φύσεως ». Ἡ ὁμωνυμία τῆς λέξεως μὲ

τὸ Φύσις (nature) ἐγέννησε τὸ σκωπτικὸν ἐπίγραμμα εἰς παρθένον ἀπάρθενον, ἣτις ἐπορίζετο τὰ πρὸς ζῶν, ὅπόθεν δὲν ἔπρεπε (BRUNCK, *Analect.* tom. II, pag. 294),

Παρθενικά κούρα ἐὰ κέρματα πλείονα ποιεῖ,
Οὐκ ἀπὸ τᾶς τέχνας, ἀλλ' ἀπὸ τᾶς φύσιος.

Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐμεταχειρίσθη, περὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, τὸ Ῥωμ. *Natura* ὁ Κικέρων, λέγων (*De natur. Deor.* III, 22) περὶ τοῦ Ἑρμοῦ : *cujus obscœnius excitata natura traditur, etc.* Ἄν ἐπιθυμῆς νὰ μάθῃς καὶ τὴν ἀγρίαν διαγωγὴν τῶν Γραικορ. ὅτε ἐδεσπόζοντο ἀπὸ Ἀγίους ἀγρίους αὐτοκράτορας, ἰδοὺ καὶ ἄλλη μαρτυρία ἀπὸ τὸν Θεοφάνην (παρὰ τῷ Δ. σελ. 1712) « Ἀποσφάζουσιν Ἄνα- » σάσιον, τὸν μέγαν Πατριάρχην Ἀντιοχείας, βαλόντες τὴν » φύσιν αὐτοῦ ἐν τῷ σόματι αὐτοῦ ». (*Z. Σάρκα*). Ἡ παλαιὰ δοτικὴ, Φύσει, ἔλαβεν εἰς ἡμᾶς ἐπιρρήματικὴν σημασίαν. *Z. Φύσει*.

ΦΥΤΕΥΤΗΡΙΟΝ, Σ. Δ. Φυτόριον καὶ Φυτωρεῖον, Δ. Λέγεται καὶ θηλ. Πρασόδενδρα (γρ. Πρασοδένδρα), Σ. Φυτούργιον καὶ Φυτευτήριον, Ἑλλ. (*périnière*), περίβολος ὅπου φυτεύονται προσκαίρως τὰ νεόβλαστα δενδρίδια, διὰ νὰ μεταφερθῶσιν ἔπειτα εἰς τοὺς οἰκείους τόπους. Τὸ Φυτευτήριον εἶναι λέξις τοῦ Ἰπποκράτους, ὅσις διακρίνων τὰ ἐξαρχῆς σπειρόμενα ἀπὸ τὰ μεταφυτευόμενα (*Περὶ φυσ. παιδ.* σελ. 150 Lind) λέγει « Ταῦτα μὲν εἴρηται μοι περὶ τῶν ἐκ ΣΠÉΡΜΑΤΟΣ » φυομένων ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τοῦ ὕδατος. Τὰ δὲ ἐκ ΦΥΤΕΥ- » ΤΗΡΙΩΝ, ἀπὸ δενδρέων δένδρεα γίνεται, κ. τ. λ. ».

Τὸ Φυτωρεῖον ἢ Φυτώρειον, ἢ Φυτώριον (λέξις τῶν Γραικορ. σύνθ. ἀπὸ τὸ Φυτόν καὶ Ὠρη) σημαίνει Φυλακτήριον ἢ ἐπιμελητήριον τῶν φυτῶν.

Ἡ Πρασοδένδρα, θηλ. λέξις σύνθ. ἀπὸ τὸ Πρασιά, καὶ Δένδρον, σημαίνει τὰ κατὰ σίχους, ἢ κατὰ πρασιάς, φυτευόμενα. Ζ. Πρασιά.

ΦΥΤΙΛΙΟΝ. ΦΥΤΙΛΛΙΟΝ. ΦΥΤΛΙΟΝ. Ζ. Φατλίον, καὶ Φιτίλι.

ΦΥΤΡΑ, οὐσ, θηλ. καὶ Φυτρὸν, οὐδέτ. Σ. καὶ τὸ ἐξηγεῖ, Ὁ παχύτερος κλάδος τοῦ δένδρου (*maîtresse branche*) Φιτρὸς καὶ Φίτρον, Ἑλλ.

Ἡ διὰ τοῦ τ̄ ἢ διὰ τοῦ ῡ γραφή εἶναι ἀδιάφορος. « Πάν- » τες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον » εἶπεν ὁ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. ψ', 123), ὅπου ὁ Εὐσάθιος λέγει « Φιτροὺς, ὃ ἐσι » κορμούς... καὶ ἔοικεν ὁ Φιτρὸς, φυτιρός τις εἶναι, ὡς » ἀπὸ τοῦ Φίτυ, ὃ δηλοῖ φυτὸν ἢ φύτευμα, κ. τ. λ. ». Λέγει καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Φίτρον, τὸ μέσον τοῦ ΡΙΝΙΟΥ τὸ » κοῖλον, καὶ ὁ κορμὸς τοῦ ξύλου, παρὰ τὸ φύεσθαι » καὶ « Φίτυ, φυτὸν, φύτευμα » καὶ διὰ τοῦ ῡ « Φύτρα, φύσις, » οἱ δὲ, φυτευτήρια ». ΡΙΝΙΟΝ ὀνομάζει, ἂν δὲν λαυθάνωμαι, τὸ ἀνωτέρω ὀνομασθὲν Τουβίον, τὸ ἐξέχον δηλαδὴ μέρος, ὡς μύτη (Ρίς ρινὸς, Ἑλλ.) τοῦ λύχνου (*bec de la lampe*), ἐπάνω τοῦ ὁποίου ἀναπαύεται τὸ ἐλλύχνιον (Ζ. Φιτρι, σελ. 650). Καὶ ἂς σημειωθῇ ἡ λέξις *Ρινίον, ὡς ἀναγκαία νὰ τοπισθῇ καὶ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά, εἰς ταύτην λέγω τὴν ση- μασίαν (*bec*), ὡς ὑποκορ. τοῦ Ρίς ρινὸς (*narine*), ὅπου δὲν ἐσημειώθη ἀκόμη, πλὴν τὸ Ρινίον, ὑποκορ. τοῦ Ρίνη (*lime*).

ΦΩΚΑΔΙΟΝ. Ζ. Φωκάς.

*ΦΩΚᾶΣ, μικρὸν πήλινον ἀγγεῖον, χρήσιμον νὰ δέχεται τὰ πτύσματα (*crachoir*). Ὁ Δ. φέρει ὑποκορ. Φωκάδιον, μὲ συνών. « Ἀλάβαστρον, Μυροθήκη, Καννίον ». Ὁ δὲ Σουΐδας, γενικῶς, « Φωκὸς... ἀγγεῖόν τι ». Ἄν νοῆ τὸ ἀπὸ

τὸν Δ. ὀνομαζόμενον Φωκίον (Ζ. Φωκίον), ὁ Φωκὸς συγγενεὺς μὲ τὸ Φώγανον, Ἑλλ. ἀπὸ τὸ Φώγω, Ἑλλ. τὸ Φρύγω, ὅθεν καὶ τὸ « Φῶγος (γρ. Φῶγοι), Φωίδες, τὰ πρὸ πυρὸς ἐν » σώματι γινόμενα ἐκ φυσήματος (γρ. ἐκφυσήματα), κ. τ. λ. ». κατὰ τὸν Ἡσύχιον.

ΦΩΚΗ, καὶ Φώκα (Φόκια, Σ.) Φώκη, Ἑλλ. (phoque), ζῶον θαλάσσιον τοῦ γένους τῶν ἀμφιβίων.

ΦΩΚΙΟΝ, Δ. Πύραυνος, Ἑλλ. ἂν δὲν συγγενεὺς, ὡς εἶπα μὲ τὸ Φωκὸς, ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Foculus (réchaud). Ζ. Φωκάς.

ΦΩΚΙΟΣΚΑΤΟΝ, μὲ ἐξήγησιν, Ἀλκυώνιον, Δ. Ἀλκυώνιον, Ἑλλ. Τὰ Γλ. φέρουν, « Ἀλκυώνιον, ἡ κόπρος τῆς φώκης ». Εἶναι τοῦ γένους τῶν ζωοφύτων, τοῦ ὁποίου πέντε εἶδη καταριθμεῖ ὁ Διοσκορίδης, προσθέτων ὅτι τὸ πέμπτον εἶδος γεννᾶται εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Προποντίδος, ὅπου οἱ ἐγχώριοι τὸ ὀνομάζουν « Ἄλος ἄχνη » (Διοσκορίδ. V, 136), ἢ συνθέτως, ὡς ἄλλοῦ φέρεται, « Ἄλοσάχνη » (Ἀριστοτέλ. Περί ζ. ἰσορ. IX, 15). Ἀλκυώνιον ὀνομάσθη, διότι τὸ ἐνόμισαν αὐτὴν τὴν φωλεὰν τῆς Ἀλκυῶνος (Alcyon) τοῦ ὀρνέου. Ἄλλοι τὸ ἐξήγησαν ἀπλῶς ἅλας, ὡς τὰ Γλ. Ἄλος ἄχνη, τὸ ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης γινόμενον εἰς τὰς ἄκρας τῆς λίμνης ἅλας· καὶ ἄλλοι Κόπρον τῆς φώκης. Ὅλα ταῦτα ἐγεννήθησαν ἀπὸ ἄγνοιαν τῆς φύσεως τοῦ πράγματος, ὅχι παράδοξον· ἐπειδὴ καὶ σήμερον ἀκόμη, μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας τῶν φυσιολόγων, δὲν ἐδιακρίθησαν ἀδιστακτικῶς τὰ πέντε εἶδη τοῦ Ἀλκυωνίου. Τὸ πέμπτον εἶδος τοῦ Διοσκορίδου νομίζεται τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Alcyonium ficus (Alcyon, figue de mer), καὶ ἀπ' ἄλλους μὲ τὸ Alcyonium aurantium (Ἴδε τὰς σημειώσεις τοῦ Sprengel εἰς τὸν Διοσκορίδ. σελ. 651). Εἰς τὴν Προποντίδα μάλιστα ὑπερπλεονάζει τὸ εἶδος

τοῦτο τοῦ Ἀλκυωνίου, κατὰ τὸν Βελλώνιον (Observat. I, 4, pag. 176), ὅστις τὸ ἤκουσεν ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοὺς Γραικοὺς Ἀρκείλλι (Arkeilli).

* ΦΩΛΙΟΝ (χυδ. Φῶλιν). Ζ. Πρόσαυγον.

ΦΩΝΑΖΩ, Φωνῶ, Ἑλλ. Παρὰ τὴν γνωστὴν σημασίαν (crier), σημαίνει ἔτι (ὡς καὶ τὸ Κράζω, Σ.) τὸ Καλῶ τινὰ ἐξ ὀνόματος (appeler), νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ, οἶον, Φώναξέ τον· Τὸν ἐφώναξα, ἀλλὰ δέν με ἤκουσε. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν πλάσσει ὁ Σοφοκλῆς τὴν Ἀθηναῶν λέγουσαν πρὸς τὸν Αἴαντα (Αἴαντ. 73)· « Αἴαντα φωνῶ. Στείχε » θωμαίων πάρος » ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ Ἑβδ. ἐμεταχειρίσθησαν τὸ Βοῶ (Βασιλ. Β', κ', 4), οἶον, « Βόησόν μοι τὸν ἄνδρα » κ. τ. λ. ». Ὁ δὲ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. γ', 161) τὸ ἐδιάλυσε εἰς δύο,

———— Πρίαμος δ' Ἐλένην ἐκαλέσσατο φωνῆ·

καὶ (ὦ, 193),

Ἐς δ' ἄλογον Ἐκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε.

Εἶπεν ὁμως καὶ (ὕ, 199),

Τὸν δ' αὐτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε.

ΦΩΝΑΛᾶΣ, Σ. ὁ ἀγαπῶν νὰ φωνάζῃ ἢ νὰ λαλῇ τρανὰ (criard, criailleur), Φῶνος, Ἑλλ. ὡς λέγει ὁ Σουίδα « Φῶνος, ὁ μεγαλόφωνος ». Πιθανὸν ὅτι οἱ παλαιοὶ, ὡς ἔλεγον Ῥωγαλέος ἀπὸ τὸ Ῥωγή, καὶ Ῥωμαλέος ἀπὸ τὸ Ῥώμη, οὕτως εἶχαν καὶ τὸ * Φωναλέος (ἄγνωστον εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά) ἀπὸ τὸ Φωνή, ἐκ τοῦ ὁποίου κατὰ συναίρεσιν ἐγεννήθη ὁ Φωναλὸς καὶ Φωναλᾶς.

ΦΩΡΟΥΜΑΙ, Σ. Δ. μὲ συνών. Ὑποπτεύω, Σ. (sourir) ἀπὸ τὸ Ὑφορῶμαι, Ἑλλ. συνών. τοῦ Ὑποπτεύω, Ἑλλ.

ΦΩΤΕΙΝΟΣ, μὲ συνών. Φωτερός, Σ. (lumineux, éclairé), οἶον, Οἶκος Φωτερός, ὁ δεχόμενος ὀλόθεν

τὸ φῶς, ὃ μὴ σκοτιζόμενος ἀπὸ ἄλλα κτίρια. Τὸ Φωτεινὸς εἶναι Ἑλληνικόν· τὸ δὲ Φωτερός Ἑλληνιστικόν, ἀπὸ τὸ ἀκαταχώριστον εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά * Φωτηρός, εἰς τὰ ὅποια εὐρίσκονται τὸ Ἀλγεινὸς καὶ Ἀλγηρός καὶ τὸ Ὑγεινὸς καὶ Ὑγιηρός, ὅθεν ἔχομεν τὸ Ὑγιερὸς, χυδαῖσμένον εἰς τὸ Γιερός ἢ Γερὸς (sain).

ΦΩΤΕΡΟΣ. Ζ. Φωτεινός.

ΦΩΤΙΑ. Ζ. Πῦρ.

ΦΩΤΥΛΙΟΝ. Ζ. Φατλίον.

X.

ΧΑΒΙΑ, με ἐξήγησιν Ἰταλ. baia (baie), Σ. λιμὴν πρόσγειος ἢ κλειστός, Ὀρμος, Ἑλλ. Ἴσως ξένη λέξις ἢ Χαβιά, Ἀγγλ. haven, Γερμαν. hafen, Γαλλ. hâvre. — 2) Χαβίαν ἔτι ὀνομάζομεν καὶ τὸν Χάβον. Ζ. Χάβος.

ΧΑΒΙΑΡΙ. Ζ. Γάρος, καὶ Ἐγκατηρά.

ΧΑΒΟΣ, Δ. Χάμος, Δ. ἀπὸ τὸ Κημός, Ἑλλ. Καμός Δωρικῶς (muselière), κατὰ τροπὴν τοῦ ἡ εἰς τὸ χ̄ καὶ τοῦ ᾠ εἰς τὸ β̄. Λέγεται καὶ Χαβία. Συγγενεῦει ἢ λέξις με τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Χαβόν, καμπύλον, σενόν » καὶ τὸ « Χαμόν, » καμπύλον » διὰ τὸ σενωτικὸν τοῦ Κημοῦ, κατὰ τὸ « Ἐν » κημῶ καὶ χαλινῶ τὰς σιαγόνας αὐτῶν ἄγξαι » (Ψαλμ. » λβ', 9). Αὐτὸ τὸ, Ἑλλ. Κημός, ἢ Καμός ἴσως κατὰ διάλεκτον, ἀπέβαλε τὸ δεύτερον μ̄ τοῦ Καμμός, ἀπὸ τὸ Κάμπτω. Καὶ ἢ Χαβία (baie) λοιπὸν, ἀπὸ τὸ Καμός (Κημός), διὰ τὸ στενὸν καὶ περικλειστον τοῦ Ὀρμου, Ἑλλ.

ΧΑΔΕΥΩ, με συνών. Κολακεύω (caresser), Σ. Τὸ μέσ. Χαδεύομαι σημαίνει τὸ προσποιῶμαι (faire semblant), Ἀκκίζομαι καὶ Θρύπτομαι, Ἑλλ. οἶον πρὸς τὸν

ἀποβάλλοντα τι προσποιητῶς, λέγομεν, Λάβε το, μὴ χαδεύεσαι.

Τοῦ ῥήματος Χάζω, Ἑλλ. ὁ ἀόριστος δεύτερος, Ἐχάδον ἐγέννησεν ἄλλον τύπον τὸ Χάδω ἢ Χαδέω, τὸ σημαῖνον καὶ τὸ Χαίνω ἢ Χάσκω (avoir la bouche ouverte), καὶ τὸ Χωρῶ ἢ Ἀναχωρῶ, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸ ἐκ τούτου γεννημένον Ῥωμ. cedo (céder, se retirer). Εἰς τὸν Ἡσύχιον φέρεται « Χαζόμενον, ἀναχωροῦντα » « Χαδέειν, » Χωρῆσαι » « Χάδεν, ἐχώρησεν » καὶ « Κεκαδησόμεθα, » διασκορπισθησόμεθα, χωρισθησόμεθα » ἡγοῦν θελομεν ἀναχωρήσειν ἀπ' ἀλλήλων· ὅθεν ἴσως πρέπει νὰ διορθωθῇ ἄλλη γλῶσσα τοῦ Ἡσυχίου : « ΚΕΧΑΡΗΜΑΙ, ΧΑΪΡΩ, ἢ χωρῶ » τρεπομένη εἰς τὸ « ΚΕΧΑΔΗΜΑΙ, ΧΑΪΝΩ, ἢ χωρῶ » (Ἴδε τὰς εἰς τὸν Πλούταρχ. (Αἰμ. Παυλ. § 10, σελ. 404) σημειώσεις μου.

ΧΑΖΑΝΑΣ. Ζ. Καζνάς.

ΧΑΙΡΑΜΕΝΟΣ καὶ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ, μὲ συνών. Σύχαρος, Σ. ἐπίθ. μετοχικά, τὸ πρῶτον, λείψανον αἰολισμοῦ τοῦ Χαίραμαι, Χαίρημι, ἀντὶ τοῦ Χαιρέω (ὡς ἔλεγαν καὶ Αἴνημι ἀντὶ τοῦ Αἰνέω, καὶ Νόημι ἀντὶ τοῦ Νοέω), τοῦ ὁποίου ὁ μέλλων Χαιρήσω, ἦτο χρησὸς εἰς τοὺς Ἴωνας. Τὸ δεύτερον, ἀπὸ ἄχρησον ῥήμ. Χαρέω, τοῦ ὁποίου σώζεται ὁ παρακείμενος Κεχάρηκα, Κεχαρημένος.

ΧΑΙΡΕΤΙΖΩ, Δ. Χαιρετῶ, Σ. Προσαγορεύω, Ἑλλ. (saluer). Τὸ δεύτερον μόνον ἔχει ὁ Σ. ὡς συνηθέστερον. Τὸ πρῶτον εἶναι τοῦ παρακμ. Ἑλλ. οἶον (Διογεν. Λαέρτ. ΙΙΙ, 98) « Τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες χαιρετίζουσιν » χρησὸν εἰς τοὺς Γραικορ. οὐδ' εἰς ἡμᾶς ὁμως ἄχρησον, ἐπειδὴ ἔχομεν τὴν μετοχὴν Χαιρετισμένος, Σ. καὶ τὰ ῥηματικά Χαιρέτισμα καὶ Χαιρετισμὸς (salutation), Σ. Χαιρετισμοὶ τῆς

Παναγίας Δ. (cantiques en l'honneur de la vierge) ονομάζονται και οί εις την εκκλησίαν ψαλλόμενοι ὕμνοι εις την Παναγίαν.

ΧΑΪΡΟΜΑΙ, Σ. Δέν εἶναι ἀσύνηθες οὐδὲ τὸ οὐδέτερον Χαίρω, Ἑλλ. (se réjouir). Τὸ Χαίρομαι κατεδικάσθη ἀπὸ τοὺς Ἄττικοὺς ὡς βαρβαρισμὸς, ὀνομασθεῖς και μὲ ἴδιον ὄνομα Δατισμὸς, ἀπὸ τὸν Δάτιν, στρατηγὸν τῶν Περσῶν, ὄσις, θέλων νὰ ἑλληνίσῃ, εἶπεν ὁ ταλαίπωρος Χαίρομαι· ὄθεν και ἐκωμωδήθη ἀπὸ τὸν Ἀριστοφάνην (Εἰρ. 289),

Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἤκει τὸ Δάτιδος μέλος·
Ὡς ἤδομαι, και τέρπομαι, και ΧΑΪΡΟΜΑΙ.

Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. II, σελ. 380) περὶ τῆς συντάξεως τοῦ Χαίρω μὲ αἰτιατικὴν, εἰς σημασίαν τοῦ ἀπολαύω (jouir), πρόσθεσε ἀπὸ τὸν Εὐριπίδην (Ἴων. 358) τὸ

Τὰ κοινὰ χαίρων, οὐ δίκαια δρᾶ, μόνος,

ἤγουν ἀπολαύων μόνος τὰ κοινὰ εἰς ὄλους ἀγαθὰ, παραβαίνει τὰ ἀνήκοντα εἰς ὄλους δίκαια.

Τὸ ἐμεταχειρίζοντο και ἀμεταβ. ἢ ἐλλειπτ. ὡς εἶναι τοῦ Ποιητοῦ (Ἰλιάδ. α, 158), τὸ

Ἄλλὰ σοὶ, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἅμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρης,

τὸ ὁποῖον και εἰς τὴν γλῶσσάν μας ἔχει τόπον: Ἄλλ' ἐσένα, ἀναιδέσατε, ἀκολουθοῦμεν, διὰ νὰ χαίρεσαι [μόνος] ἐσύ. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν εἶπε και ὁ Ἀριστοτέλης (Πολιτκ. II, 4 § 7, σελ. 44) « Οὐ μόνον δ' οἱ ἄνθρωποι διὰ » τἀναγκαῖα ἀδικοῦσιν. . . ἀλλὰ και ὄπως χαίρωσι, και μὴ » ἐπιθυμῶσι ».

* ΧΑΛΒΑΔΌΠΙΤΤΑ. Ζ. Πασέλι.

ΧΑΛΒΆΝΗ. Ζ. Γαλβάνι.

ΧΑΛΒΆΣ. Ζ. Πασέλι.

ΧΑΛΕΪΩ, ΓΓ. Δ. με ἐξήγησιν : « *Scrutari*, ἀνασχα-
» λεύειν, διερευνᾶν » Δ. (*fouiller, chercher*).

Τὸ Ἀνασχαλεύειν τοῦ Δ. διδάσκει, ὅτι τὸ Χαλεύω συγγενεῦει μετὰ τὸ Σκαλεύω ἢ Σκαλίζω (*fouir*). Ἴσως ὁμως, ἐξετάζων ὅσα ἐσημειώθησαν (Ἄτακτ. I, σελ. 207-208) περὶ τοῦ πολυσημάντου Χαλῶ, κρίνη τις συγγενές τούτου καὶ τὸ Χαλεύω· ὅσις Χαλεύει, χαλᾶ, ἤγουν διαλύει τὰ ἐνωμένα, ἀραιώνει τὰ πηκτὰ, καὶ ἀνοίγει τὰ κλεισμένα. Ζ. Χαλῶ.

* **ΧΑΛΙΚΑΣ**. Ζ. Πυροβολόπετρα.

ΧΑΛΙΚΙΑ, οὐδέτ. πληθ. Σ. Δ. Λέγονται καὶ Λιλάδια (Ζ. Λιλάδι), Χαλίκες καὶ Κάχληκες, Ἑλλ. (*cailloux*). « Χαλίκες, οἱ εἰς τὰς οἰκοδομὰς μικροὶ λίθοι » λέγει ὁ Ἡσύχιος, νοῶν τὰ παρεμβαλλόμενα μεταξὺ τῶν μεγάλων μικρὰ λιθάρια εἰς τὰς οἰκοδομὰς, τὰ ἀπὸ τοῦς Γραικορ. ὀνομαζόμενα Μεσοχάλικα, Δ.

ΧΑΛΙΚΟΝΩ, Σ. κτίζω ἢ σρόνω με χάλικια ἀπὸ τὸ ἄχρηστον, ἐλληνικόν, Χαλικῶ. Ζ. καὶ Λιλαδιάζω.

ΧΑΛΙΚΩΜΑ, Σ. Δ. τὸ λιθόσρωτον (*rané*).

ΧΑΛΙΠΟΝΩ, Σ. ΓΓ. ἀμεταβ. (*se calmer, s'adoucir*), οἶον, διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ περιέχοντος, Ὁ καιρὸς ἢ ὁ ἄνεμος ἐχαλίπωσε. Πιθανὸν ὅτι πηγάζει ἀπὸ τὸ ἐλληνικόν Χαλῶ (ὅθεν καὶ τὸ *Calmer* τῶν Γάλλων), καὶ ἐχυδαίσθη ἀπὸ τὸ Χαλεπαίνω, Ἑλλ. παράγωγον τοῦ Χαλέπτω· « Ἐκ δὲ τοῦ Χαλέπτω, Χαλεπταίνω γίνεται καὶ Χαλεπαίνω » (Ἐτυμολογ. σελ. 804). Τὸ Χαλέπτω εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά ἐξηγεῖται ὡς συνών. τοῦ μεταβ. Χαλῶ, Ἑλλ. καὶ κοιν. « Χαλέπτει, ἐρεθίζει. . . βλάπτει, εἰς χαλεπότητα ἄγει » λέγει ὁ Ἡσύχιος, ἐξηγῶν δηλαδὴ τοῦ Ποιητοῦ τὸ (Ὀδυσσ. δ', 423),

— Εἶρεσθαι δὲ, θεῶν ὅσις σε χαλέπτει.

Ἄρκει ἢ ἀπὸ τὸν Πλούταρχον (Περὶ φιλαδελφ. VII, σελ. 899 Reiske) ἐξῆς ῥήσις, « Τοὺς μὲν ἐξομοιοῦσθαι βουλομένους » ἀγαπῶσι [οἱ πρεσβύτεροι], τοὺς δ' ἐξισοῦσθαι, πιέζουσι καὶ » χαλέπτουσιν » νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι τὸ Χαλέπτω σημαίνει ἔτι καὶ τὸ καταβάλλω, ταπεινώνω (abattre, affaiblir), ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ τοῦ Ἡσιόδου (Ἔργ. καὶ ἡμ. 5) τὸ « Ρεῖα μὲν γὰρ » βριάει, ρεῖα δὲ βριάοντα χαλέπτει » ὅπου ὁ σχολιαστὴς ἐξηγεῖ τὸ Βριάει, « Ἰσχυροποιεῖ τὸν ἀδύνατον » τὸ δὲ Χαλέπτει, « Χαλᾶ, ταπεινοῖ ». (Ἰδε καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 207).

ΧΑΛΙΦᾶΣ, Δ. Οὕτως ὠνόμαζαν οἱ Γραικοὶ τὸν ἱεροκοσμικὸν βασιλέα, διάδοχον τοῦ Μωάμεθ. Λέγεται καὶ Καλιφᾶς (Calife). Αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὴν Ἀραβικὴν γλῶσσαν σημαίνει διάδοχον, τοποτηρητὴν (vicaire). Ἐκ τούτου παράγεται καὶ ὁ Τουρκοχουδ. λεγόμενος ἀπὸ τοὺς τεχνίτας Κάλφας, ἤγουν ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῆς τέχνης, ὁ ἄξιος νὰ διαδεχθῇ τὸν διδάσκαλον, ὁ ὑποδιδάσκαλος.

ΧΑΛΚΙΑΣ, Σ. Δ. Χαλκεὺς, Ἑλλ. (forgeron). Ἀπὸ τὴν αἰτιατ. πληθ. τοῦ Χαλκεὺς, Τοὺς Χαλκέας, ὁ Χαλκέας καὶ Χαλκιᾶς, ὡς ἀπὸ Τοὺς Κουρέας Ὁ Κουρέας καὶ Κουριάς. Ζ. Κουριάς.

ΧΑΛΚΟΠΡΟΣΩΠΟΣ, Δ. (qui a un front d'aigain), ἤγουν ὑπερβολῇ ἀναίσχυντος, ἀναιδέστατος. Λέξις καλὴ νὰ ἐμβασθῇ εἰς τὴν γλῶσσαν, καὶ χρησὴ ἤδη ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Χρυσοσόμου, ὅστις, ἐξηγῶν τοῦ Ἡσαίου (μῆ', 4) τὸ « Τὸ μέτωπόν σου χαλκοῦν » λέγει « Τουτέστιν, ἀναίσχυντον· οὕτω γοῦν καὶ ἡμῖν ἔθος πολλάκις, τοὺς ἐρυθριαῖν » μὴ εἰδότας, Χαλκοπροσώπους καλεῖν ».

* **ΧΑΛΚΩΜΑΤΑ**, σκεύη μαγειρικὰ χάλκινα ἢ σιδήρινα (batterie de cuisine), οἶον (Ἀριστοφαν. Σφ. 1214),

Ἐπειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων.

ΧΑΛΩ, Σ. Εἰς τὰ προλεχθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 207-208) πρόσθεσε τὴν σημασίαν τοῦ Φθείρω (*corrompre une femme*), Φθείρω, Ἑλλ. οἶον Ἐχάλασε τὸ κορίτζι, Σ. μεταφορ. δηλαδή. Διὰ τοῦτο ἔλεγαν καὶ Χαλίμην, Ἑλλ. τὴν πόρνην « Χαλίμα, ἡ πόρνη κ. τ. λ. » κατὰ τὸν Σοῦιδαν. Ὁ δὲ Ἡσύχιος : « Χαλιμάδες, ἀναίσχυντοι καὶ θρασεῖαι » καὶ « Χαλίφρονας. . . τὰς καταφερεῖς καὶ κεχαλασμένας πρὸς συνουσίαν ὑφ' ἡδονῆς ».

ΧΑΜΑΙΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ, Δ. ὁ τῶν κοινῶν γραμμάτων διδάσκαλος, Γραμματιστής, καὶ Γραμματοδιδάσκαλος, Ἑλλ. (*maître d'école*).

ΧΑΜΑΙΔΡΥΑ, Σ. Χαμαῖδρυς, Ἑλλ. (*germandrée officinale*).

ΧΑΜΑΪΪΟΝ, Δ. Τὸ ἐξηγεῖ *Viola nigra* (Βιολέτα μαύρη). Ἄλλ' ἀπὸ τὴν φερομένην μαρτυρίαν του φαίνεται μάλλον ὅτι εἶναι ἡ *Viola canina* τῶν φυτολόγων, ἡ σήμερον ὀνομαζομένη Ἄγριοβιολέτα (*STACKHOUSE, pag. Ixxxvii*). Ζ. Μενεξές.

ΧΑΜΑΙΚΕΡΑΣΙΑ, Δ. Ἡ ἐξήγησίς του : *Soboles cerasi* (*rejeton du cerisier*), δέν μας βοηθεῖ πολὺ. Χαμαικέρασον ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ δένδρον τι, ἢ καρπὸν δένδρου, τῆς Βιθυνίας, νομιζόμενον, κατὰ τὸν Ἀθήναιον (παρ' Ἀθην. II, σελ. 50), τὸν αὐτὸν καὶ τὰ Μιμαίκυλα, ἤγουν τὰ Κόμαρα (*arbouses*), ἴσως τὰ ἡμερα κόμαρα, ἢ κηποκόμαρα (*fraises*), τὰ σήμερον ὀνομαζόμενα Χαμοκέρασα (Ζ. Φράουλε). — Χαμαικέρασον *Chamaecerasus*, ἀκόμη ὀνομάζει ὁ Πλίνιος (XV, 25) δένδρον τι κατὰ τὸ μέγεθος μόνον διαφέρει ἀπὸ τὴν γνωστὴν Κερασίαν. — Ἐμεινε τρίτος Χαμαικέρασος ὁ ἰσορούμενος ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην (Περὶ εὐπορίας. 154, σελ. 174 Sprengel) : « Χαμαι-

» κέρασος πόα ἐςί μικρά, φυομένη ἐνθα καί τὰ βλάχνα [fou-
 » gères] γίνεται, καί κατὰ καιρὸν ὅτε καί ὁ καρπὸς τοῦ
 » δένδρου· καρποὺς δὲ ποιεῖ δύο ἢ τρεῖς ὁμοίους κερασίω,
 » ἄνθη δὲ εὐώδη λίαν, ὡσπερ μόσχος ». Ταύτην ὁ Σπρέγγελ-
 λος (αὐτόθ. σελ. 688) παραβάλλει μὲ τῶν φυτολόγων τὴν
 Convallaria Majalis, τὴν Γαλλισί λεγομένην muguet
 de Mai (Τὸ Γαλλικὸν τοῦτο Muguet ἐτυμολογήθη ἀπὸ τὸ
 Μόσχος). Ἡ αὐτὴ ὁμως Convallaria Majalis εἰς τὸν Ἄγ-
 γλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (STACKHOUSE, pag. Ixxviii)
 φέρει Γραικικὸν ὄνομα Μαργαριταρία, ὁμώνυμον, πιθανὸν
 δὲ ὅτι καί ταυτόσημον, μὲ τὸ ἀπὸ τοὺς Γάλλους ὀνομαζόμενον
 Marguerite.

ΧΑΜΕΡΠΗΣ. Ζ. Ἐρπύζω.

ΧΑΜΕΥΡΕΤΟΪ, Δ. ἡ Χαμαιεύρετοι, κατὰ τὸν Σουΐδαν,
 ὅσιν φέρει καί μαρτυρίαν : « Χαμαιεύρετόν με εὔρε καί ἀνε-
 » θρέψατο ». Χαμαιεύρετα νήπια (enfans trouvés)
 ὠνόμαζαν τὰ ἐγκαταλειμμένα ἀπὸ τοὺς γονεῖς εἰς κἀνὲν μέρος,
 διὰ τὰ τὰ λάβη τις ἄλλος τὰ τὰ θρέψη, μὴ δυνάμενοι ἢ μὴ
 θέλοντες αὐτοί. Ζ. Εὐρεσίμος.

ΧΑΜΟ καὶ Χαμαί, ἐπίρρ. Σ. Λέγεται καὶ * Χάμου,
 καὶ * Χαμᾶ, καὶ συνθ. * Κατάχαμα, συνών. τοῦ * Καταγῆς,
 Χαμαί, Ἑλλ. (par terre). Ἀπὸ ἀφανισμένον παλαιὸν ὄνομα
 Χάμος (terre), ὡς τὸ μαρτυρεῖ τὸ ἐκ τούτου σχηματισθὲν
 Ῥωμ. humus (γῆ)· τοῦ ὁποίου γενικὴ ἔμεινεν ἐπίρρρηματικὴ
 τὸ Χάμου, humi, δοτικὴ τὸ Χαμαί humo, ἀπὸ τὸ
 δωρικὸν Χαμᾶ.

ΧΑΜΟΒΙΟΛΕΤΑ. Ζ. Μενεξέες.

ΧΑΜΟΔΕΝΔΡΟΝ, Δ. Θάμνος, Ἑλλ. (arbrisseau).
 « Θάμνος... τὸ χαμαίζηλον φυτὸν, κ. τ. λ. » λέγει ὁ
 Φώτιος.

* ΧΑΜΟΚΕΡΑΣΑ, οὐσ. πληθ. οὐδέτ. (fraises). Ζ. Φράουλε.

ΧΑΜΟΚΥΛΑΔΙ, Σ. Δ. (γρ. Χαμοκελάδι). Ὁ Βελλώνιος (Observat. I, 16, σελ. 27) τὸ γράφει Χαμοχιλάδι (chamochiladi), Κορυδαλός, Ἑλλ. (Alouette). Ζ. Σκορδαλός.

ΧΑΜΟΛΙΟΣ, Σ. με ἰταλικὴν ἐρμηνείαν, ebbio (hièble). Οὕτως ὀνομάζει τῶν παλαιῶν τὴν Χαμαιάκτην, Ἑλλ. μ' ὄλον ὅτι ὁ Χαμολιός εἰκονίζει πλέον τὸν Χαμαιλέοντα, Ἑλλ. ἄλλο φυτὸν, περὶ τοῦ ὁποίου μετολίγον. Ἡ Χαμαιάκτη εἶναι ὁ Sambucus ebulus (hièble) τῶν φυτολόγων, τοῦτο διαφέρουσα ἀπὸ τὴν Ἄκτὴν Ἑλλ. Γερμανισί, Attich (sureau), ὅτι εἶναι « Χαμαιπετής καὶ βοτανωδεσέρα » κατὰ τὸν Διοσκορίδην (IV, 175). Κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότῃν τοῦ Θεοφράσου (Stackhouse, pag. Ixxxv), ἠκούσθη ὀνομαζομένη σήμερον ἀπὸ τοὺς Γραικοὺς Ἀβούτζια, τὸ ὁποῖον πιθανὸν ὅτι παρεφθάρη ἀπὸ τὸ γενικὸν τῆς Ἄκτῆς ὄνομα Ῥωμ. Sambucus, ἢ ὡς ἄλλοι τὸ γράφουν, Sabucus. Τὰ Γλ. φέρουν « Sambucus, ἀκταία, τὸ δένδρον. Sabucus, ἀκτὴ, εἶδος βοτάνης κ. τ. λ. » καὶ « Ebulum, » χαμαιάκτη κ. τ. λ. ». Δὲν ἐξεύρω, ἂν ἡ Χαμαιάκτη λέγεται πούποτε τῆς Ἑλλάδος καὶ Χαμολιός, κατὰ τὸν Σ. Ἡ Ἄκτὴ, τὸ δένδρον, εἶναι τῶν φυτολόγων ἡ Sambucus nigra (sureau), Κουφοξυλιά, Ξηλ. κατὰ τὸν Σ. Κουφόξυλον, οὐδέτ. κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότῃν τοῦ Θεοφράσου ὅστις σημειώνει καὶ ἄλλο εἶδος ἀκτῆς Sambucus racemosa, με γραικικὸν ὄνομα, Ἀνδρύανος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἴσως ἔχει νὰ λυθῇ καὶ τὸ ἄπορον τῆς εἰς τὸν Θεοφράσον γραφῆς καὶ σημασίας, τὸ ἐξῆς. Λέγει ὁ φιλόσοφος (Περί Φυτ. ἰσορ. VII, 7, σελ. 238, ἐκδ. Schneider), « Λάχανα μὲν δὴ τὰ τοιαῦτα καλεῖται, κιχώρη,

» ἀφάκη, ἈΝΔΡΥΪΛΛΑ κ. τ. λ. » μετὰ διάφορον γραφήν ΧΟΝΔΡΥΪΛΛΑ, τὴν ὁποίαν ἐπρόκρινεν ὁ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, tom. II, pag. 292), δικαιολογούμενος τρόπον τινὰ ἀπὸ τὸν Πλίνιον, ὅστις ἐρμηνεύων τοῦ Θεοφράστου τὸ μέρος τοῦτο (PLIN. XXI, 15, § 52) γράφει Condrilla, οὐδὲ τοῦτο ὁμῶς ἀδίστακτον, ἐπειδὴ ἀντὶ τούτου πολλὰ ἀντίγραφα τοῦ Πλινίου φέρουν Candryala, κατὰ τὸν Σνεϊδέρον (Θεοφρασ. τόμ. III, σελ. 592), ἴσως κακογραφημένον ἀντὶ τοῦ Andryala. Ὁ Σκαλιγέρος (Θεοφρασ. ἐκδ. Van Stapel, σελ. 810) ἐρμήνευσε τὴν Ἀνδρυάλαν, Caput monachi (Tête de moine, ἢ Pissenlit). Ὅπως ἂν ἦναι, ὁ Σνεϊδέρος ἔκαμε καλὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ἀρχαίαν γραφήν τοῦ Θεοφράστου (Ἀνδρυάλα), κ' ἔμεινεν εἰς τοὺς μέλλοντας φυτολόγους νὰ ἐρευνήσωσιν, ἂν ὁ Ἀνδρύανος τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων ἔχῃ τι κοινὸν μετὰ τῶν παλαιῶν τὴν Ἀνδρυάλαν.

Ἐπιστρέφω εἰς τὸν Χαμαιλέοντα τοῦ Θεοφράστου καὶ τοῦ Διοσκορίδου. Ὁ Νίκανδρος (Θηρ. 656) τὸν ὀνομάζει ἰσοσυλλάβως Χαμαίλεον, καὶ τὸν διαιρεῖ εἰς δύο εἶδη, Λευκὸν καὶ Μέλαν, ὡς ἐκεῖνοι (Θεοφρασ. Περὶ φ. ἰσορ. IX, 12, § 1 : Διοσκορίδ. III, 10-11). Ὁ Μέλας εἶναι τῶν φυτολόγων ἢ Brotera Corymbosa. Ὁ δὲ λευκὸς, ὅστις ὀνομάζετο καὶ Ἰξία, ἢ Carlina acaulis (Carline sans tige), κατὰ τὸν Σπρεγγέλον (Διοσκορίδ. tom. II, σελ. 495). Ταύτην ὁ Βελλώνιος (Observat. I, 18, σελ. 46) ἤκουσεν ὀνομαζομένην εἰς τὴν Κρήτην Κόλλα, καὶ Χαμαίλεος. Τὸ Κόλλα πιθανὸν ὅτι διὰ τὸ κολλῶδες δάκρυον παρόμοιον τοῦ Ἰξοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ μασσοῦν αἱ γυναῖκες τῆς Κρήτης, ὡς αἱ τῆς Χίου τὴν μασίχην, κατὰ τὸν αὐτὸν Βελλώνιον, ὅστις ὁμῶς προσθέτει (ibid. 31, σελ. 71), ὅτι ἡ Κόλλα τῶν Κρητικῶν

δεν εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ ἡ ὁμωνύμως λεγομένη Κόλλα τῶν Δημνίων. Ἡ Κόλλα τῆς Λήμνου εἶναι κομμίδιον τῆς Χονδρίλλης (Ζ. Χονδρίλλα). Ἡ χρῆσις αὐτῆς, ὡς μασίχης, ἰσορεῖται καὶ ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην (III, 10), « Χαιμαιέων λευκός· Ἰξίαν » τοῦτόν τινες ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἔν τισι τόποις ἰξὸν εὐρίσκεισθαι πρὸς τὰς ρίζας αὐτοῦ, ᾧ καὶ ἀντὶ μασίχης χρώνται αἱ γυναῖκες ». Κχι τῶόντι, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράσου (Stackhouse, pag. Ixxviii), Μασίχη ἔτι καὶ σήμερον ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ Χονδρίλλα, καὶ προσέτι, (ὡς λέγει) Κάλλα Ἄγκαθο, ὄνομα ὑποπτου, ἀντὶ ἴσως τοῦ Κολλάκανθου.

ΧΑΜΟΜΗΛΑ, οὖσ. θηλ. προπαροξυτ. Σ. Ὁ δὲ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράσου (Stackhouse, pag. Ixxxi) παροξυτ. Χαμομήλα, ἀναφέρων αὐτὴν εἰς τὴν Matricaria Chamomilla (la camomille) τῶν φυτολόγων. Χαμαίμηλον, οὐδετέρ. τὸ ὀνομάζει ὁ Γαληνός, καὶ τὸ κρίνει τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἀπὸ τὸν Ἱπποκράτην ὀνομαζόμενον Εὐάνθεμον. « Εὐάνθεμον, ὅπερ καὶ Ἄνθεμις λέγεται καὶ Χαμαίμηλον ». Ἄνθεμιν τὴν ὀνομάζει καὶ ὁ Διοσκορίδης (III, 154) « Ἄνθεμις, οἱ δὲ Λευκάνθεμον, οἱ δὲ Ἡράνθεμον· διὰ τὸ » ἀνθεῖν ἐπὶ ἔαρως, οἱ δὲ Χαμαίμηλον, διὰ τὴν πρὸς τὰ μῆλα » ὁμοιότητα τῆ ὀσμῆ κ. τ. λ. » καὶ ἰσορεῖ τρεῖς διαφορὰς αὐτῆς, κατὰ τὸ χρῶμα τῶν ἀνθῶν, λευκὸν, μῆλινον, καὶ πορφυροῦν. Τὸ Λευκὸν ἐπωνόμασεν ὁ Ἄγγλος Σιθθόρπ (Ἰδ. Sprengel. in Dioscorid. pag. 559) Ἄνθεμιν τῆς Χίου (Anthemis Chia).

Οἱ Χίοι ὀνομάζουν τὸ Χαμαίμηλον Μαρτοπούλουδον, ἥγουν ἄνθος τοῦ Μαρτίου μηνός.

ΧΑΜΟΥ. Ζ. Χάμο.

ΧΑΜΟΥΧᾶΣ. Ζ. Καμουχάς.

ΧΑΜΩΡΥΓΑΣ (Χαμόρυγας, Σ.) με συνών. Τυφλοπόν-
τικός, Σ. Σφάλαγγας, άρσ. και Σφαλάγκι, ούδετ. Δ. Άσπά-
λαξ, Σπάλαξ και Σκάλοψ, Έλλ. (taure). Κατά τον Ησύ-
χιον : « Σπάλαξ, ή Άσπάλαξ, είδος άρουραίου μυός, εκ
» γενετής τυφλοῦ κ. τ. λ. » ἔθεν και « Σπαλακία, νόσος ή
» περί τούς ὀφθαλμούς, πήρωσις » κατά τον αὐτόν. Φέρει
ἀκόμη και « Σκάλοψ... άσπάλαξ, ζῶον γαιωρύχον ». Ὁ
Φώτιος διά τοῦ ω Σκάλωψ, και τύπον ἄλλον ἰσοσύλλαβον
Σκάλος, ἀπό ποιητάς κωμικούς. Τό Χαμόρυγας εἶναι Χα-
μώρυξ, λέξις ἀξία νά εἰσαχθῆ και εἰς τά Ἑλληνικά Λεξικά.

ΧΑΝΙ, οὔσ. οὔδετ. Σ. Ζαροβοτάνη, Θηλ. Δ. Τῶν Γραικορ.
ή Ζαροβοτάνη ἦτο πολεμικόν ὄργανον, ἀνάλογον με τήν ἀπό
τούς Γάλλους ὀνομαζομένην Sarbatane ή Sarbacane, κατά
τόν Δ. ή με τήν Serpentine ή Serpenteau, κατά τον Μειῦρ-
σιον, ὅστις φέρει και μαρτυρίαν ἀπό τον Χαλκοκονδύλην· « Ἐφερον
» δέ και ἐπί τῶν ἀμαξῶν τηλεβόλους ζαροβοτάνας καλουμένας
» πολὺ (ἴσ. πολλὰς) τὸ πλῆθος ». Τὸ ἐπαράβαλαν τινές με τον
Καρβατίωνα ή τήν Καρβατίνην τῶν ἀρχαιοτέρων μηχαν-
ικῶν Ἑλλήνων, φέροντες μαρτυρίαν ἀπό τά Βελοποϊικά τοῦ
Φίλωνος, « Δεῖ δέ βάλλειν εκ τῶν Καρβατιώνων (ΔΓ. Καρβα-
» τινῶν) λίθοις ὡς μεγίστοις τούς πλησιάζοντας τῷ τείχει » (Ἰδ.
MÉNAGE, *Dict. étymol.*, etc., tom. II, σελ. 456). Πιθανόν
ὅτι ή Ζαροβοτάνη ἐφθάρη ἀπό τὸ Καρβατίνη, ἀπό τοῦτο δ'
ἐπλάσθη ή Sarbatane ή Sarbacane τῶν Γάλλων. Τὸ δέ Χανί
τοῦ Σ. ἴσως ἔχει τί κοινόν με τὸ Χωνεῖον (entonnoir). Ζ.
Χωνεῖα. Ἰσως δέ και ἐσυγχύθη με τὸ Κανίον ή Καννίον, τὸ
σημαῖνον τὸν Κάλαμον (Ζ. Καννίον), κατά τήν αὐτὴν μεταφορ.
διά τήν ὁποίαν και ὁ ἰστορικὸς Δούκας (παρὰ τῷ Δ. σελ. 212)
ὀνομάζει τήν Ζαροβοτάνην « Χαλκοῦν κάλαμον ».

ΧΑΝΟΣ, οὔσ. άρσ. γένος ὀψαρίου (serran), Χάννος

καὶ Χάννη. Ἑλλ. (Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. μου, σελ. 61).

ΧΑΡΑ, Σ. Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. II, σελ. 382) πρόσθεσε τὸ (Ἄπολλ. ἐν Τύρ.)

Χαρά σεσέ, καλότυχη· καὶ θεὸς μὲ μακαρίση.

ΧΑΡΑΓῆ, Σ. Δ. μὲ συνών. Εἰκόνα, Σ. (image, empreinte). Χαραγὴ νομίσματος, ὡς εἶπεν ὁ εὐαγγελιστὴς (Ματθ. κβ', 20) περὶ τοῦ φέροντος τὴν χαραγὴν τοῦ Καίσαρος νομίσματος· « Τίνος ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή; » Ἀπὸ τὸ ῥῆμ. Χαράσσω. « Χαράξαι, κόψαι, κοιλάναι, τυπῶσαι » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ὅθεν καὶ τὸ νεοχάρακτον νόμισμα λέγομεν ὅτι εἶναι Ἀπὸ χαραγῆς (à fleur de coin)· ὡσαύτως καὶ Μύλος ἀπὸ Χαραγῆς λέγεται ἢ νεωστὶ χαραγμένη μυλόπετρα, ἢ ἔτι σώζουσα τὰ χαράγματα καὶ τὰς τραχύτητας. 2) Μεταφορ. Χαραγὴ προσώπου. Ζ. Κόψιμον.

ΧΑΡΑΖΩ, Σ. Χαράττω, Δ. Κάλλιον γράφεται Χαράσσω. Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. I, σελ. 77 καὶ 97) πρόσθεσε φράσιν κυρίαν, Χαράζω μυλόπετραν, Σ.—2) Μεταφορ. Χαράζω λόγον, Σ. (dire à demi-mot, glisser un mot (Ἴδ. Ἄτακτ. II, σελ. 383).

ΧΑΡΑΪΤΖΙ. Ζ. Ἐπικεφάλαιον.

ΧΑΡΔΑΛΙ. Ζ. Σινάπι.

ΧΑΡΙΣΜΑ. Ζ. Δωρεάν.

ΧΑΡΙΣΤΙΚΑΡΙΟΣ, Δ. ἐπίθ. ἄρσ. Χαριστικάριον ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. τὸν Γαλλιστὶ λεγόμενον, prébendé.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. Ζ. Χαιράμενος.

ΧΑΣΑΣ. Ζ. Ἐπανωσκέπιον.

ΧΑΣΔΙΟΝ, Σ. Δ. ΓΓ. Εἶπα ἀνωτέρω (Ζ. Ἐπανωσκέ-

πιον) με δισταγμὸν ὅτι ἐσυνωνύμει με τὸ Χασᾶς. Δὲν ἀμφιβάλλω τώρα ὅτι σημαίνει τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Χασᾶς (caragason), λέξις, ὡς εἶπα Περσικῆ, γραφομένη ἀπὸ τὸν Ξενοφῶντα (Κύρ. VIII, 3, § 6) πληθ. » Κάσας ἐφιππίους » ἀπὸ ὀνομαστικ. ἐνικ. Κάσας, ἢ Κάσης, ἢ καὶ Κασσῆς, κατ' ἄλλους.

ΧΑΣΙΣ. Ζ. Χασούρα.

* ΧΑΣΜΩΔΙΑ. Εἰς τὸν Εὐστάθιον (Ίλιάδ. α', σελ. 11-12) φέρεται με ὑπογεγραμμένον τὸ ἰ εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν Χασμωδία, πιθανὸν ὅτι ἀπὸ σφάλμα τῶν ἀντιγραφῶν διότι δὲν εἶναι σύνθετον ἀπὸ τὸ Χάσμη καὶ Ῥδῆ, ἀλλὰ παράγωγον τοῦ ἐπιθέτου Χασμώδης. Χασμωδίαν ὠνόμαζαν οἱ γραμματικοὶ τὴν ἀλλεπάλληλον συνδρομὴν τῶν φωνηέντων (hiatus).

ΧΑΣΟΥΨΡΑ, Σ. ΓΓ. (perte), Ἀπώλεια, Ἀποβολή, Ἑλλ. Κατὰ τὴν κατάληξίν του ὁμως, σημαίνει ἴσως τὴν μεγάλην χάσιν. Ζ. ΟΨΡΑ.

ΧΕΪΛΟΣ ΤΟΥ ΠΗΓΑΔΙΟΥ, Σ. καὶ Χειλοπήγαδον, Σ. Δ. (la margelle d'un puits). Λέγομεν καὶ :

* ΧΕΪΛΟΣ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ (les bords d'une rivière), ὡς εἶπαν καὶ οἱ Ἑβδ. (Γενέσ. μά, 3).

ΧΕΙΡΑΦΕΣΙΑ, Δ. λέξις νομικῆ (manumission, émancipation).

ΧΕΙΡΆΦΕΤΟΣ, Δ. λέξις νομικῆ συνών. τοῦ Ἀπελεύθερος (affranchi, émancipé)· καὶ ῥῆμ. Χειραφετῶ (émanciper), κατὰ τὰ Γλ. « Χειραφετεῖ, emancipat ». Ζ. Ἐξωχειρίος.

ΧΕΙΡΟΣΪΦΩΝΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. Δ. Χειροσίφωνα ὠνόμαζαν οἱ Γραικοί. τὰ εἰς τοὺς πολέμους χρήσιμα μικρὰ σιφώνια

γεμισμένα πῦρ ἑξακοντιζόμενον κατὰ τῶν πολεμίων, ἀνάλογα μὲ τὰς κοινῶς ὀνομαζόμενας Πισόλας. Ζ. Πισόλα.

ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΪΩ. Ζ. Καλητερεύω.

* ΧΕΛΙΔΟΝΟΨΑΡΟΝ, γένος ὀψαρίου, Χελιδῶν, Ἑλλ. (*rondelle*). Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. μου, σελ. 68, καὶ τὰς τοῦ Σνεϊδέρ. εἰς τὸν Αἴλιαν. Περί ζ. ιδιότ. ΙΧ, 52. Καὶ τὸ *Rondelle* τῶν Γάλλων, κολοβωμένον ἀπὸ τὸ *Hi-rondelle*, Χελιδόνα σημαίνει

ΧΕΛΩΝΑΙ, Σ. Δ. Χοιράδες, Ἑλλ. (*écrouelles*). « Σάρκα ξηρὰν καὶ δύσκολον » ὀρίζει τὴν Χοιράδα ὁ Γαληνός. Χοιράδες ὠνομάσθησαν, ὡς λέγει Παῦλος ὁ Αἰγινήτης, « Ἡ ἀπὸ τῶν χοιράδων πετρῶν, ἢ ἀπὸ τῶν συῶν, ὅτι... » τοιούτους οἱ χοῖροι τραχήλους ἔχουσιν ». Εἰς τοὺς χοίρους τὸ πάθος ὠνομάζετο Κραῦρα (Ζ. Κράβα). « Κραυρότερον » εὐθραστότερον, σκληρότερον. Κραῦρα δὲ καὶ ἡ τῶν συῶν » νόσος, κ. τ. λ. » λέγει ὁ Φώτιος. Διὰ τὴν σκληρότητα ταύτην, πιθανὸν ὅτι ὁ παρακμ. ἑλλ. ὠνόμασε (ὡς καὶ σήμερον τὰς ὀνομαζόμεν) Χελώνας, τὰς χοιράδας. Οἱ Θεσσαλοὶ τὰς ὀνομαζοῦν οὐσ. οὐδετ. πληθ. Σφαλάγγια.

ΧΕΡΗΤΗΣ. Ζ. Πιμπινέλλα.

ΧΕΡΟΛΑΚΑΣ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ *Pozzo nel mare*, ἤγουν Φρέαρ ἐν Θαλάσση. Ὁ δὲ Δ. παροξυτ. « Χερολάκας, *pu-teus in mari effossus, manufactus* » ἤγουν πηγᾶδιον σκαμμένον εἰς τὴν Θαλάσσαν, χειροποίητον, ἐτυμολογῶν αὐτὸ δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Χεῖρ. Χειροποίητος λάκκος· λοιπὸν ὠνομάσθη εἰς διάκρισιν τῶν φυσικῶν λάκκων ἢ βαράθρων (*gouffres*) τῆς Θαλάσσης.

ΧΕΡΟΜΑΧΟΣ, μὲ συνών. Γεωργός, Ἐργάτης, Σ. (*agriculteur, laboureur*), ὡς ἐξηγήθη ἄνωτέρω (Ζ. Θαλασσομάχος), σύνθ. δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Χεῖρ καὶ Μάχο-

μαι, κατὰ τὸ παλαιὸν Χειρομάχος, Ἑλλ. τὸ ὁποῖον ὅμως εἰς τὰ Ἑλληνικὰ λεξικά, ἐξηγεῖται κυρ. ὁ μαχόμενος μὲ μόνας τὰς χεῖρας, χωρὶς ὄπλον ἄλλο, καὶ μεταφορ. ὁ ζῶν ἀπὸ τῶν χειρῶν τὴν ἐργασίαν, ὁ συνων. λεγόμενος, Ἀποχειροβίωτος, Ἑλλ. Κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην μεταφορ. σημασίαν, εὐλόγως ὀνομάζεται εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν καὶ ὁ γεωργὸς Χερομάχος. Μ' ὄλον τοῦτο ὑποπτεύομαι, μὴ δὲν ἦναι ἡ λέξις ἀπὸ τὸ Χεῖρ, ΧΕΡΟΜΑΧΟΣ, ἀλλ' ἀπὸ τὸ Χέρσος, ΧΕΡΡΟΜΑΧΟΣ, ὁ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς γῆς ζῶν, ἀναλόγως μὲ τὸν Θαλασσομάχον, τὸν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς θαλάσσης ζῶντα.

ΧΕΣἌΣ (Χεσιάρης καὶ Χέσης, Σ.). Ἡ λέξ. εἶναι τοῦ σχολιαστοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους (Ὀρν. 790). Ζ. καὶ Κῶλος.

ΧΗΒΆΔΑ, καὶ μὲ τὸ πλεοναστικὸν ᾠ Ἀχηβάδα (Ἀχιβάδα, Σ. Δ.) ὁσρακόδερμον γνωστὸν (espèce de moules), καὶ Χηβάδιον, Δ. ὑποκορ. οὐδετ. Ἀπὸ τὸ Χήμη, Ἑλλ. (came), ὅθεν πιθανὸν ὅτι ἔλεγαν καὶ Χημάς, ᾠδος, Ἑλλ. Ἴδε τὸν εἰς τὸν Ξενοκράτην Πίνακα, λέξ. Χήμη.

ΧΗΛΑΜΟΣ, Δ. Χηραμὸς, Ἑλλ. (caverne). Ἐσώζετο ἀκόμη εἰς τοῦ Εὐσαθίου (Ἰλιάδ. φ', σελ. 1248) τοὺς χρόνους ἡ λέξις : « Χηραμὸς, ἡ κοίλη πέτρα... Καὶ μέχρι δὲ ἄρτι » πολλοὶ τῶν ἑλλαδικῶν, καὶ μάλιστα τῶν κατὰ Πελοπόννησον, » Χηλαμοὺς τὰς περὶ θαλάσσαν ῥωγάδας πέτρας φασι, » κατὰ τινα παραφθοράν ».

* ΧΗΝΩΔΗΣ, ἀπὸ τὸ Χήν (Χῆνα, Σ.), τὸ ὄρνεον (oie), Χηνώδης, Ἑλλ. μεταφορ. ὁ μωρὸς (oison). ἔχουσα ἡ γλῶσσά μας τὸ Χήνα, εὐλόγως δύναται νὰ προσλάβῃ καὶ τὸ Χηνώδης, καὶ μάλιστα ἐπειδὴ ἐρμηνεύει ἀκριβῶς τὸ oison τῶν Γάλλων. Ζ. Ὀρνιον.

ΧΙΛΆΛΙ. Ζ. Αὐτιγλυφίδα.

ΧΙΛΙΑΡΜΕΝΟΝ, Σ. σύνθ. ἀπὸ τὸ *Χίλια* καὶ τὸ *Ἄρμενα*, τὰ πανία τῶν πλοίων, καὶ μετωνυμικῶς αὐτὰ τὰ πλοῖα (Ἴδε Ἄτακτ. I, σελ. 71). *Χιλιόναυς*, Ἑλλ. (de mille vaisseaux), ὡς εἶπεν ὁ Εὐριπίδης (Ἄνδρομ. 106), « Ὁ χιλιόναυτος Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης » ἢ *Χιλιοναύτης*, ὡς ὁ Αἰσχύλος (Ἄγαμ. 45), « Στόλον Ἀργείων χιλιοναύταν ».

ΧΙΛΙΟΠΌΔΑΡΟΝ, Σ. Ὀνίσκος, Ὄνος, καὶ Ἴουλος, Ἑλλ. (cloporte). Ὁ Ἡσύχιος φέρει : « Ἴουλος... ζῶον πολύπου, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν Ὄνον. Τινὲς δὲ καὶ τὸν ὑπὸ ταῖς ὑδρίαις γινόμενον ὄνον πολύποδα, καὶ συσρεφόμενον, Ἴουλον καλοῦσι », καὶ « Ὄνος... τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπου ζῶον, καὶ συσρεφόμενον, ὡς κύαμος ». Ὁ δὲ Φώτιος μὲ ἐπίθετον : « Ὄνος κόσπριος (γρ. κόπριος), ζῶον πολύπου σκωληκῶδες, ὃ συνειληθὲν ὁμοιον κυάμῳ φαίνεται ». Διὰ τὴν συνειλησιν καὶ συσροφὴν, ὠνομάσθη καὶ *Κουβαρίς*, ὡς φέρεται εἰς τὸν *Διοσκορίδην* (II, 37), ἢ ὡς διάφορος γραφὴ τοῦ Ὄνος, ἢ ὡς τοῦ παρακμ. Ἑλλ. λέξις, καθὼς τὰς ὀνομάζομεν καὶ σήμερον *Κουβαρίδας*, ἤγουν *Κυμβαρίδας*, ἀπὸ τὸ *Κύμβη*, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, σημαίνει ὄχι μόνον « *Νεὸς εἶδος* » ἀλλὰ καὶ τὰ *τρογγυλά* ἢ *τρογγυλόμενα* : « *Κύμβας... κοίλας καὶ περιφερεῖς* ». Καὶ ἴσως ἐκ τούτου ἐμπορεῖ νὰ διορθωθῇ καὶ ἄλλη γλῶσσα τοῦ Ἡσυχίου, « *Κύμβοι τὰ* » **ΕΜΠΟΛΗΜΑΤΑ** » ἀντὶ τὸ μεταβάλλει εἰς τὸ **ΕΝΕΙΛΗΜΑΤΑ**. Ζ. καὶ *Κουβαρίδες*.

ΧΙΛΙΟΦΥΛΛΟΝ, Σ. Δ. τὸ *Μυριόφυλλον*, Ἑλλ. (millefeuille) τοῦ *Διοσκορίδου* (IV, 115).

ΧΛΩΜΟΣ, Σ. Δ. Ὠχρὸς, Χλωρὸς, Ἑλλ. (pâle). Λέξις ἀρχαία, ἀντὶ καὶ δὲν εὐρίσκεται εἰς τὰ ἑλληνικὰ Λεξικά. Ἔσωσεν ὁ Ἡσύχιος τὴν συγγενῆ της : « *Χλουνός, ΧΡΥΣΟΣ* » εἴτε *κακογραμμῆν*, ἀντὶ τοῦ *ΧΡΥΣΟΥΣ*, εἴτε καὶ σημαί-

νουσαν αὐτὸ τὸ μέταλλον, τὸν χρυσὸν, ὡς ὁ Ἄργυρος ὠνομάσθη ἀπὸ τὸ Ἄργος ὁ λευκός.

Παράγεται ἀπὸ τὸ Χλόος, Χλοῦς, ὡς φαίνεται πάλιν ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον: « Χλόος, χλωρίασις, ὠχρότης » καὶ « Χλοῦς, » ὠχρότης ». Ὡς λοιπὸν ἀπὸ τὸ Χόω καὶ Χρόω παράγονται τὰ οὖσ. Χῶμα καὶ Χρῶμα, οὕτως ἀπὸ τὸ Χλόω ἐγεννήθη οὖσ. ἄχρησον ὁ Χλῶμος (ἢ Χλωμότης), καὶ τὸ ἡμέτερον ἐπίθ. ὁ Χλωμός.

ΧΛΩΡΙΟΝΑΣ, ὀρνίθιον. Εἶναι ὁ Χλωρίων, Ἑλλ. (Loriot) τοῦ Ἀριστοτέλους (Περὶ ζ. ἰσop. IX, 19, § 1, σελ. 456 Schneider), « Ὁ δὲ χλωρίων χλωρός ὄλος, κ. τ. λ. ». Ἄλλ' ἀπὸ τὸν αὐτὸν (IX, 2, § 3) ὀνομάζεται καὶ ἄλλο ὀρνίθιον Χλωρεύς, καὶ τρίτον ἄλλο (IX, 14, 7) Χλωρίς. Καὶ ἡ μὲν Χλωρίς εἶναι διάφορον ὀρνίθιον ἀπὸ τὸν Χλωρίωνα, ἂν καὶ ὁ Αἰλιανὸς (Περὶ ζ. ἰδιότ. IV, 47) κρίνη τῶνομα τύπον θηλεκὸν τοῦ Χλωρίωνος. Τὴν Χλωρίδα ἐρμηνεύουν τινὲς διὰ τοῦ Verdier τῶν Γάλλων, τὴν ὁποίαν ὁ Βελλώνιος (*Observat.* I, 11, pag. 28) ἤκουσεν εἰς τὴν Κρήτην ὀνομαζόμενον Ἀσάρανδος (Assarandos). Ὁ δὲ Χλωρίων πιστεύεται ὁ αὐτὸς καὶ ὁ Χλωρεύς. Ἀπὸ τὰς διαφοροῦς ἐτυμολογίας τοῦ Γαλλικοῦ Loriot ἢ πιθανωτέρα εἶναι τοῦ Βουδαίου, ἀπὸ τὸ Ἑλλ. Χλωρίων, μὲ ἀφαίρεσιν τοῦ χ̄.

* ΧΛΩΡΟΣΑΪΡΑ. Ζ. Σαμιαμίδιν.

* ΧΛΩΡΟΤΥΡΙ, Χλωροτύριον, οὖσ. οὐδ. σύνθ. (Ἰδ. BELON. *Observat.* II, 108, σελ. 369), ἀντὶ τοῦ εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Βατρ. 559) διαλυμένου, « Οὐδὲ τὸν τυρόν » γε τὸν χλωρόν ». Ζ. Μουζίθρα.

ΧΝΌΤΟΣ. ΧΝΟΤΪΖΩ. ΧΝΟΤΩ. Ζ. Χνώτος.

ΧΝΟΥΪΔΙ, μὲ συνών. Κακότριχα, Σ. (poil follet), Ἰούλος, Ἑλλ. (Ζ. Κακόμαλλον καὶ Κακότριχα), Χνουῖδιν, καὶ

Κνουῖδιν, Δ. Χνούδιον, καὶ Κνουῖδιον, ὑποκορ. τοῦ Χνουῦς καὶ Κνουῦς, Ἑλλ. (ὡς Φλούδιον ἀπὸ τὸ Φλοῦς). Ἴδε Ἄτακτ. I, σελ. 272. — 2) Χνουῖδιν, ἢ καὶ Θηλ. Ἀνθρακούφη (Ἄτακτ. I, σελ. 198) λεγομένη, κατὰ τὴν εἰς τὸν Δ. φερομένην μαρτυρίαν: « Ὁ » Χνουῦς, καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων, τὸ Κνουῖδιν, καὶ τὸ » ὑψηλότατον (γρ. ψιλότατον) τῶν καρβούνων » (Ζ. Χοβός). — 3) Χνουῖδι (duvet), Σ. λέγεται καὶ τὸ ξυόμενον, συρόμενον, ἢ ἐξέχον αὐτομάτως διὰ παλαιότητα, ἀπὸ πανίου ἢ ἄλλο τι ὑφασμα, Ἄχνη ὀθουίου, Ἑλλ. ὀνομαζόμενον ἀπὸ τὸν Ἴπποκράτην. Τὸ Κνουῖδιν βεβαιώνει τὴν ἀπὸ τοῦς Λεξικογράφους σημειωθείσαν συγγένειαν τοῦ Χνουῦς καὶ Κνουῦς, Ἑλλ. ἔτι δὲ καὶ τοῦ Ἄχνη. Ζ. Ἄχνη, σελ. 712.

ΧΝΟΥΔΙΑΖΩ, ῥῆμ. ἀμετάβ. Σ. Χνουδιάζει τὸ πανίον, ὅταν ἀρχίξῃ νὰ διαλύεται εἰς λεπτὰ κλωσάρια. Ζ. Στημονίζω.

ΧΝΩΤΟΣ, ἄρσ. Ὁ δὲ Δ. Χνότος διὰ τοῦ ὄ, μὲ ἐξήγησιν, « Putor, foetor, δυσσομία » Δ. Χνότος, ἐνικ. ἄρσ. καὶ τὰ Χνώτα, οὐδέτ. πληθ. μὲ τὴν αὐτὴν ἐξήγησιν Σ. Σημαίνει ὅ,τι καὶ τὸ συνών. * Ἄχνος (vapeur), καὶ παράγεται, ὡς ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ Χνώω, Χνωτός (κατὰ τὸ ἀπὸ τὸ Πλώω, Πλωτός), ἐπίθ. ἄχρησον καὶ μὲ τοῦ τόνου τὴν ἀνάβασιν, οὐσ. χρῆσον, ὁ Χνώτος (haleine), ἤγουν ὁ ἐκπνεόμενος ἀπὸ τὸ σῶμα ἀτμός (Ζ. Ἄχνη). — 2) Χνώτος, καὶ οὐδέτ. πληθ. Χνώτα, κατ' ἐξάπλωσιν τῆς σημασίας, ὁ δυσώδης ἄχνος (haleine puante), οἷον Τὰ χνώτά του μ' ἐφλόμωσαν (Ζ. Φλόμος), καὶ Ἐχει κακὰ χνώτα, καὶ συνθ. ὁ ἔχων, * Κακόχνωτος. — 3) Χνώτα μεταφορ. τὰ ἦθη, ὁ τρόπος, ἢ ψυχικὴ διάθεσις, οἷον Δὲν συμφωνοῦν τὰ Χνώτά μας, λέγει τίς περὶ ἄλλου ἐναντίου τοῦς τρόπους καὶ τὰ ἦθη· τὸ ὁποῖον μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορ. τοῦ Χνώτου, ἢ τῆς πνοῆς, δύνασαι νὰ ἐρμηνεύσῃς « Οὐ συμπνέομεν » Ἑλλ. ὡς εἶπεν ὁ Ἀριστοτέλης (Πολιτικ.

Ε', β', ΙΟ, σελ. 147), περί τῆς πολιτικῆς κοινωνίας καὶ ὁμο-
νοίας, « Στασιωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ »,
ἤγουν, Ἐως νὰ συμφωνήσωσι τὰ χνώτά των. Τοῦτο
ἐλέχθη περιφραστικῶς ἀπὸ τὸν Σοφοκλέα (Οἰδ. Κολ. 612)
περὶ τῆς αὐτῆς κοινωνίας,

ΚΑΙ ΠΝΕΪΜΑ ΤΑΥΤὸΝ οὐ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσι
Φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.

Ἐκ τούτου καὶ τὸ συνθ. * Μονόχνωτος, Ἰδιογνώμων, Ἑλλ. ὁ
δύσκολος καὶ δυσκοινωνῆτος (bourru, misanthrope).

Ἀπὸ τὸ Χνώτος, καὶ ῥῆμα ἀμετάβ. Χνωτῶ, Σ. συνών. τοῦ
Βρωμῶ, καὶ * Χνωτίζω, τὸ αὐτὸ (sentir le pourri), οἶον,
Τὸ κρέας ἐχνώτισεν, ἤγουν ἤρχισε νὰ βρωμῇ, καὶ μετοχικ.
ἐπιθ. Χνωτισμένος, οἶον Χνωτισμένον κρέας, ὀψάριον,
ἢ ἄλλο τί φαγητὸν, τὸ ἤδη βρωμίζον, συγχωρημένον νὰ ὀνο-
μασθῇ καὶ * Νοτισμένον, ἢ * Νοτερὸν, ὡς τὸ ὀνόμαζαν καὶ οἱ
παλαιοὶ Ἑλλ. διότι ὁ Νότος ἄνεμος μάλιστα συνεργεῖ εἰς τὴν
χνωτισμὸν τῶν τοιούτων. Ὁ Φώτιος φέρει « Μυδιᾶν, ΝΟΤΙΑΝ,
» δίυγρον εἶναι καὶ σήπασθαι »· ὁ δὲ Ἡσύχιος : « Μυδαλέον...
» ΝΟΤΕΡὸΝ, ῥυπαρὸν ». Ζ. καὶ Νυνιδιάζω.

ΧΟΒΟΛΗ. Ζ. Χοβός.

ΧΟΒΟΣ, Δ. (filament, fibre), κατὰ τὴν φερομένην
εἰς αὐτὸν (σελ. 670) μαρτυρίαν : « Κλωσαράκιον (γρ.
» Κλωσαράκιον) fibra, φλέβαις ὅπου κρέμονται σαῖς ῥίζαις
» τῶν δένδρων, Ἰν, Ἰνίον, Χοβός ». Τὸ Χοβός ἢ Χόβος
τοῦτο, πιθανὸν ὅτι ἐφθάρη ἀπὸ τὸ Χνόος μὲ τὴν ἀποβολὴν
τοῦ ῆ καὶ τὴν προσθήκην τοῦ δίγαμμα Χνόβος καὶ Χόβος,
καὶ ἐσήμαιεν εὐλόγως (διὰ τὴν λεπτότητα) καὶ τὴν πρώτην τῶν
γενεῶν ἐξάνθησιν, καὶ τὰς ἴνας (fibres) τῶν ῥιζῶν, ὡς
καὶ αὐτοὺς τοὺς λεπτυσμένους ἄνθρακας (Ζ. Χνουῖδι)·

« Χνοῦς, τὰ λεπτά τῶν ἀχύρων » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Χνόος, ὁ χνοῦς τοῦ γενειᾶν ἀρξαμένου ». Πιθανολογεῖται τοῦτο καὶ ἀπὸ τὸ Ψηλ. Χόβ ο λη, εὐρισκόμενον καὶ εἰς τοὺς δύο, Σ. Δ. ὡς συνών. τοῦ Ἄν θρα κ ο ὑ φ η, ἤγουν τῶν λεπτυσμένων ἀνθράκων, τῶν ἀνωτέρω ὀνομασθέντων Χνοῦ διν. Εἶναι λοιπὸν ἡ Χοβόλη ἢ ἀπλοῦν ἀπὸ τὸ Χνόος, Χόβος, κατὰ τὸ Ἄσβόλη καὶ Θερσόλη (Ἄρκαδ. Περί τόν. σελ. 109) ἢ σύνθετον ἀπὸ τὸ Βάλλω χνοῦν.

Ἴσως ὅμως, συντομώτερον, παράγεται ἡ Χοβόλη ἀπὸ τὸ Χόος, ους, Ἑλλ. (poussière), μὲ μόνην τὴν προσθήκην τοῦ δίγαμμα, ὡς ὀνομάζουσι ἀναλόγως καὶ οἱ Γάλλοι pous-sier τοὺς εἰς κόνιν λεπτυσμένους ἄνθρακας.

ΧΟΙΡΟΒΟΤΑΝΟΝ, Δ. μὲ ἐξήγησιν « Portulaca, » Ἀνδράχνη » Δ. Ἀνδράχνη, Ἑλλ. (pourpier), ἡ κοινῶς καὶ Ἀνδράχνη, καὶ Ἄντρακλα, καὶ Ἀνδρακλείδα, καὶ Γλυστρίδα λεγομένη. Ζ. Ἀνδρακλείδα. Τὸ Ῥωμαϊκόν, Portulaca, ἔπαθεν, ὡς ἐσημείωσεν ὁ Σαλμάσιος, σοιχείων μετὰθεσιν ἀντὶ τοῦ Porculata, ἀπὸ τὸ Porcus, ὁ χοῖρος, ὅθεν καὶ τὸ σύνθετον Χοιροβότανον. Ἡ Γλυστρίδα, ἀπὸ τὸ Ἐγκλυσρίς, ἰδος, ὡς προφέρομεν καὶ Γλυστήριον (clystère) τὸ Ἐγκλυσήριον (Ἄτακτ. I, σελ. 164), διὰ τὴν ἰατρικὴν αὐτῆς χρῆσιν εἰς κλυσήρια. « Ἐγκλυσμά τέ ἐσιν ἐντέρων ρευματιζομένων » λέγει ὁ Διοσκορίδης (II, 150) περὶ τῆς Ἀνδράχνης, τὸ ὁποῖον βεβαιώνει καὶ ἡ φερομένη μαρτυρία ἀπὸ τὸν Δ. « Ἄνδράχνη Βυζάντιοι, Ἐγκλυσρίδα ». Δὲν ἐξεύρω ποία ἀπὸ τὰς παλαιὰς διαλέκτους τὴν ὠνόμαζε καὶ Μακαρίνην, κατὰ τὸν Ἡσύχιον: « Μακαρίνη, ἀνδράχνη ».

ΧΟΙΡΟΧΟΡΤΟΝ, μὲ τὴν αὐτὴν ἐξήγησιν τοῦ Ἰκναι, Σ. (Ζ. Ἰκναις). Χοιρόχορτον (καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ Χοιροκρόμμυδον) ὠνομάσθη, διότι οἱ χοῖροι μάλιστα ἀγαποῦν τὰς

ύκνας (truffles), και τούς χοίρους μεταχειρίζονται εις τὴν ἀνάσκαψιν και φανέρωσιν αὐτῶν.

ΧΟΛΕΙΑΪΩ (Χολιάζω, Σ.), Χολάω, Ἑλλ. (Être fâché). Τὸ διὰ διφθόγγου Χολειάζω ἐγεννήθη ἀπὸ ἄχρηστον παλαιὸν Χολειάω, ῶ, ἤγουν ἐπιθυμῶ νὰ δείξω ὀργήν.

ΧΟΛΟΜΑΝΙΑ, Σ. Χολή, Ἑλλ. Ζ. Χολομανῶ.

ΧΟΛΟΜΑΝΩ, Σ. Χολομανίζω, Σ. Δ. με Ἑλληνικὴν ἐξήγησιν « Νεμεσᾶν, ἀγανακτεῖν, δυσχεραίνειν » Δ. (se fâcher, se courroucer). Σύνθ. ἀπὸ τὸ Χολή και Μαίνομαι ἢ Μηνίω « Μαίνεται, ὀργίζεται, ὑλακτεῖ » λέγει ὁ Ἡσύχιος, και « Μήνιμα, μῆνις, ὀργή, χολή, ... οἱ γὰρ ὀργιζόμενοι » μαίνονται » και « Χολή, ΜΑΝΙΑ ΠΙΚΡΑ » ἀντὶ τοῦ ὁποίου γράφε και σίζε, ΜΑΝΙΑ, ΠΙΚΡΙΑ, ὡς συμπεραίνεται ἀπὸ τὸ « Χολοῦται, πικραίνεται, θυμοῦται » τοῦ αὐτοῦ Ἡσυχίου. Ὁ ἀπόστολος Λουκάς (Πράξ. ἡ, 23) ἔνωσε τὰ δύο, « Εἰς γὰρ χολὴν πικρίας... ὀρῶ σε ὄντα » εἰς διάφορον ὁμως » σημασίαν ». Ζ. Σκάζω.

ΧΟΛΟΣΑΪΡΑ. Ζ. Σαμιαμίδιν.

* **ΧΟΛΟΣΚΑΪΩ**. **ΧΟΛΟΣΚΩ**. Ζ. Σκάζω.

ΧΟΝΔΡΑ (Κόντρα, Σ. Δ. callosité, durillon), Χόνδρος και Χόνδρα, Ἑλλ. (cartilage). Ὁ θηλ. τύπος (Χόνδρα) εὐρίσκεται εἰς μόνον τὸν Ἀριστοτέλην (Περὶ ζ. μορ. II, 8) « Οἶον ἐν τοῖς ἰχθύσι, τοῖς μὲν ἄκαυθα, τοῖς δὲ » χόνδρα ». Ἡ ἀγνοια τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης, ἔταξε τὸ θηλ. (Χόνδρα) εἰς τὰ ἀμφιβαλλόμενα. Δὲν ἦτον ὁμως παράξενον τὸ Χόνδρος και Χόνδρα, ἐπειδὴ ἔλεγαν Λόφος και Λόφα, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ « Γῆς » ἔπαρμα » και Χάννος και Χάννη (Ζ. Χάνος), και ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα διγενῆ ὀνόματα. Ἀπὸ τὸ Χόνδρος και ῥῆμα Χονδριάζω (Κοντριάζω, Σ. Δ.), Χονδριάω, Ἑλλ. (s'en-

durcir, devenir calleux). Ὅθεν καὶ τὸ πάθος τὸ συμβαῖνον εἰς τῶν γυναικῶν τὰ βυζία, ἀπὸ πλησμονῆν γάλακτος, ὠνομάσθη Χονδρίασις, καὶ Τριχίασις, Ἑλλ. Τὸ πρῶτον διὰ τὰ χονδρώδη ἀποσήματα τοῦ βυζίου· « Ἐπί ταῖς Σηλαῖς » τῶν μασθῶν γίνεται ἀνοίδησίς τις, καὶ χόνδρον ἴσχουσι » (Ἀριστοτέλ. Περὶ ζ. ἰσορ. VI, 20), ὅπου ὁ Συνεϊδῆρος (Σημείωσ. σελ. 488) φέρει ἀπὸ τὸν Ἄέτιον μακρὰν μαρτυρίαν, τὴν ὁποίαν μεταγράφω ἐδῶ διορθόνων, μὴν ἔχων πρόχειρον τὸν Ἄέτιον : « Ὅταν κατὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ γάλακτος » διογκούμενοι οἱ μαζοὶ παρῶνται (γρ. ἐπαίρωνται) καὶ » ἀλγῶσι, λέγεται Χονδρίασις· πληρούμενοι δὲ καὶ σφόδρα διατεινόμενοι, λέγεται σπαργάνωσις (γρ. σπάργωνσις).. Χονδριαῶν δὲ τοὺς μασοὺς λέγουσιν, ὅταν, μετὰ » τῶν τοκετῶν (γρ. μετὰ τὸν τοκετὸν), ἀρχομένων δέχεσθαι » γάλα τῶν μασῶν, ὡσπερ σκληρότεροι γίνονται καὶ ὀδυνῶνται ». Εἶπε καὶ ὁ Διοσκορίδης (II, 127) « Μασοὺς » χονδριῶντας καὶ φλεγμαίνοντας ». Τὸ δεύτερον (Τριχίασις) ἐγεννήθη ἀπὸ κακῆν παθολογικὴν ἐξήγησιν, πισευθεῖσαν ἀπὸ τοὺς παλαιούς, καὶ πισευομένην ἔτι καὶ σήμερον ἀπὸ τοὺς μὴ ἰατροὺς, ἐπειδὴ Poil ὀνομάζεται καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν ἢ Τριχίασις ἢ Χονδρίασις τῶν βυζίων. Αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης ἐνόμισεν ὅτι τὸ πάθος ἐγεννᾶτο ἀπὸ κατάποσιν τριχὸς, ἣτις διέβαινον ἀπὸ τὸν σόμαχον εἰς τὰ βυζία : « Ἄπας γὰρ ὁ » μασὸς συμφός ἐστιν οὕτως, ὡσεὶ κὰν ἐν τῷ πόματι λάβωσι » τρίχα, πόνος ἐγγίγνεται ἐν τοῖς μασοῖς, ὃν καλοῦσι τριχιαῶν, ἕως ἂν ἡ αὐτομάτη ἐξέλθῃ θλιβομένη μετὰ τοῦ γάλακτος, ἢ ἐκθηλασθῇ » (Ἀριστοτέλ. Περὶ ζ. ἰσορ. VII, 10, σελ. 339, Schneider). Ὁ Ἐρωτιανὸς ἐξηγῶν τὸν Ἴπποκράτην λέγει : « Τριχιάσεται· Τριχίασις λέγεται ἢ περὶ τοὺς » μασοὺς ἀπόσασις ». Ἡ λέξις εὐρίσκεται εἰς τοῦ Λινδενίου

τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ἱπποκράτους (Περὶ γυναικ. II, 66, σελ. 595) « Ὄκóταν γυναικὶ ὁ μαζὸς ΤΡΙΧΙΪΣΗΤΑΙ »· ἄδηλον ἂν τὴν ἔλαβεν ἀπὸ μόνου τὸν Ἐρωτιανόν, ἢ τὴν εὔρηκε καὶ εἰς ἄλλα ἀντίγραφα, ἀντὶ τῆς φερομένης γραφῆς ΤΡΗΧΥΣ ΓΕΝΗΤΑΙ.

ΧΟΝΔΡΙΛΛΑ, Δ. Ὁ Διοσκορίδης (II, 161) διὰ τοῦ $\bar{\chi}$, Κονδρίλλη, Ἑλλ. (chondrille joncée). Ὁ Ἡσύχιος ἔμωσ, « Χονδρίλη, ἄγριόν τι λάχανον » καὶ οὕτω τὴν ἤκουσεν ὀνομαζομένην εἰς τὴν Λῆμμον, διὰ τοῦ $\bar{\chi}$, Χονδρίλλαν, καὶ Κόλλαν ὁ Βελλώνιος (Observat. I, 31, σελ. 71), Κόλλαν, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς δάκρυον ἢ κομμίδιον « Ὅμοιον μασίχη » ὡς λέγει ὁ Διοσκορίδης, χρήσιμον εἰς τὰς κολλήσεις. Ζ. Χαμολιός.

ΧΟΝΔΡΟΣ, Σ. μὲ συνών. ἄρσ. Κουρπὰς καὶ οὐδέτ. Φάρο, Σ. καὶ τὸ ἐξηγεῖ Farro. Τὸ Ῥωμ. Far, ὡς καὶ τὸ συνών. Alica, σημαίνουν, κατὰ μὲν τινας, γένος σίτου ὀνομαζόμενον Ζειά, Ἑλλ. καὶ κοιν. (épeautre)· κατ' ἄλλους δὲ, πᾶν εἶδος σιτηροῦ καρποῦ χονδροκοπανισμένου ἢ χονδραλεσμένου (κατὰ τὸ ὄνομά του). Καὶ τοῦτο φαίνεται τὸ πιθανώτερον, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὁ Ἱπποκράτης Χόνδρους, ἢ Χόνδρινά ἄλευρα, ὀνομάζει τὰ τοιαῦτα, πλὴν τῆς Χονδραλεσμένης κριθῆς, τὴν ὁποίαν μὲ ἰδιαιτέρον ὄνομα ὀνομάζει Πτισάνην. Καὶ τοῦτο συμφωνεῖ, μὲ τὸ ἀπὸ τὸν Ἀθήναιον (III, σελ. 109) λεγόμενον· « Γίνεται ὁ χονδρίτης [ἄρτος] » ἐκ τῶν ζειῶν· ἐκ γὰρ κριθῆς χόνδρον μὴ γίνεσθαι ».

Τὸ Κουρπὰς, εἶναι λέξις Τουρκικὴ. Εἰς τὸ οὐδέτ. Φάρο (Φάρον), Σ. δίδει καὶ δευτέραν σημασίαν, orzata (orgeat), τὸ ὁποῖον σήμερον (ἄρσ. ὁ Φάρος) σημαίνει εἰς ἡμᾶς, Ἀφέψησιν κριθαρίου (décoction ἢ tisane d'orge), διάφορον ἔμωσ τὴν σύσασιν ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὴν Πτισάνην. Ζ. Πληγοῦρι.

Χόνδρον ἔτι ὠνόμαζαν οἱ Γραικοί, καὶ τὸ κοινῶς σήμερον ὀνομαζόμενον Κουρκούτιον (bouillie). Ζ. Κούκουδον, καὶ Παπάλα.

ΧΟΡΕΪΩ. Ζ. Βαλλίζω.

ΧΟΡΤΟΠΛΙΝΘΟΣ. Ζ. Μάζα.

ΧΟΡΤΟΣΤΡΩΜΑ. Ζ. Ἀχυρόσρωμα.

* ΧΟΥΓΙΑΪΩ, ῥῆμ. μεταβ. περιγελῶ ὑβριστικῶς καὶ παρρητίᾳ τινα (bafouer), οἷον Ὀλος ὁ λαὸς τὸν ἐχούγιαξαν. Εἶναι ὀνοματοποιήσις συνών. καὶ συγγενῆς τοῦ ἀχρήσου Οὐάζω, ἀπὸ τὸ ἐπιφώνημα Οὐά, ἢ Οὐαί, Ἑλλ. Ὡς ἀπὸ τὸ Αἰ! Αἰάζω, καὶ ἀπὸ τὸ Φεῦ! Φεύζω, οὕτω καὶ ἀπὸ τὸ Οὐά ἢ Οὐαί, Ἑλλ. Οὐάζω, Οὐαίζω καὶ Χουγιαίζω.

ΧΟΥΜΑΣ, Δ. Τζίρος, Σ. Δ. Ὀρρός γάλακτος, Ἑλλ. (petit-lait). Ἴσως ἀπὸ τὸ Χυμὸς ἢ Χύμα, ἤγουν ἀπόχυμα, ἀπόρρευμα (Ἴδε Ἄτακτ. I, σελ. 74). Ζ. Μουζίθρα.

ΧΟΥΜΕΛΗ, οὐσ. θηλ. προπαροξ. Σ. Χουμέλη, παροξ. Δ. (houblon), φυτὸν χρήσιμον εἰς κατασκευὴν τοῦ ζύθου (bière). Ἀπὸ τὸν Πλίνιον (XXI, 15) ὀνομάζεται, *Lupus salictarius*, ὅθεν τῶν Ἰταλῶν τὸ *Luppolo*. Ὁ παρακμ. λατινισμὸς τὸ ἐμεταμόρφωσεν εἰς τὸ *Humulus*, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβαν οἱ Γραικοί τὴν Χουμέλην, καὶ οἱ Γάλλοι τὸ *Houblon*.

Ἡ λέξις εὐρίσκεται εἰς τὸν Βαλσαμῶνα, συγγραφεὴ τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος, ὅθεν τὴν ἔλαβε καὶ ὁ Δ. « Σίκερα » δέ ἐστι πᾶν τὸ ἀνευ οἴνου μέθην ἐμποιοῦν, οἷά ἐστιν & ἐπι- » τηδεύουσιν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἡ λεγομένη Χουμέλη, καὶ ὅσα » ὁμοίως σκευάζονται ». Δισάζω ἂν εὐλόγως τινὲς (BECKMANN, *Beytrag. zur Gesch. der Erfind. tom. V, pag. 209*) ἐνόμισαν, ὅτι ἡ Χουμέλη εἶναι ἡ Σμίλαξ τραχεῖα

τοῦ Διοσκορίδου (IV, 144). Ζ. Σμιλακία. — 2) Χουμέλην (κατὰ τὴν προλεχθεῖσαν μαρτυρίαν τοῦ Βαλσαμώνος) λοιπὸν ὠνόμαζαν, καὶ αὐτὸ τὸ διὰ τῆς Χουμέλης σκευαζόμενον ποτὸν, τὸν Ζύθον (bière).

ΧΟΧΛΆΖΩ. Ζ. Χοχλακῶ.

ΧΟΧΛΆΚΙ. Ζ. Λιλάδι.

ΧΟΧΛΑΚῶ, ῥῆμ. οὐδέτ. Σ. ΓΓ. Χοχλάζω, ΓΓ. (bouillonner), σημαῖνον κατ' ὀνοματοποιίαν τὴν βιαίαν κίνησιν καὶ ἀναπήδησιν τῶν ὑγρῶν, ὡς εἶναι τὰ χυνόμενα ἢ κινώμενα μέβριαν, ἢ διὰ πυρὸς βράζοντα ὑγρά. Ἀπὸ τὸ Καχλάζω, Ἑλλ. ὁμοίως ὀνοματωποιημένον ῥῆμα. Οὕτως εἶπεν ὁ Πίνδαρος (Ὀλυμπ. VII, 1-4),

Φιάλαν—————
 Ἀμπέλου ἔνδον καχλάζοι-
 σαν ὄροσω. —————

ΧΡΈΟΣ καὶ Χρεῖος, Σ. Δ. δάνεισμα ἀποδόσιμον (dette), Χρέος καὶ Ὀφείλημα, Ἑλλ. — 2) Ἐνοχὴ ἠθικὴ νὰ ἐνεργήσωμεν ἢ ν' ἀφήσωμεν πράξιν τινὰ (devoir), Καθῆκον, Ἑλλ. Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν εἶπεν ὁ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. λ', 698),

Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἡλίδι δῖη,

καὶ (Ὀδυσσ. θ', 353),

Εἶκεν Ἄρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας.

Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχομεν βιωφελεστάτην παροιμίαν, Κόπτε χρέη, κόπτε λύπας. Ἡ μεγίστη καὶ ἀπαρηγόρητος λύπη, ἢ μασίζουσα τὸν χρεωφειλέτην εἶναι, ὅτι χάνει τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν του γινόμενος δοῦλος τοῦ δανειστοῦ. Ὅθεν καὶ ὁ Κωμικὸς ἔταξεν εἰς τὰ συμπληροῦντα τὴν

εὐδαιμονίαν ἀγαθὰ, τὴν ἐλευθερίαν ἀπὸ χρέη (Παρὰ τῷ Λουκιανῷ. Ἰπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγορ. πταισίμ. § 6, σελ. 292),

Αἰτῶ δ' ὑγίαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.

Εἰς τὴν δευτέραν σημασίαν (*devoir*), εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς (Ἡλέκτρ. 73),

————— Σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
Τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος.

— 3) Χρέος, ὁ θάνατος, Χρεῶν, Ἑλλ. οἶον Ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος, ἤγουν ἀπέθανε.

ΧΡΗΜΑΤΙΚῆ ΖΗΤΗΣΙΣ, Δ. (*action civile*), τῆς ὁποίας ἐναντιόσημος εἶναι ἡ Ἐγκληματικὴ ζήτησις, Δ. (*action criminelle*). Λέξεις νομικαί, ἀναγκαῖαι εἰς ἡμᾶς.

ΧΡῆσις ΚΑΡΠῶΝ, Δ. (*usufruit*). Λέξις νομικῆ, ἀναγκαῖα καὶ αὐτῆ. Λέγεται καὶ Ἐπικαρπία, Δ. καὶ ὁ ἀπολαύων τὴν ἐπικαρπίαν, Καρπισῆς, (*usufruitier*).

ΧΡΟΝΟΣ. Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. II, σελ. 389), « Τοῦ χρόνου » ἔλλειπτ. πρόσθεσε ὁμοίαν χρῆσιν τοῦ Φιλοστράτου (Εἰς τὸν Ἀπολλων. βίον, VII, 29, σελ. 309) « Κάγῳ δὲ ἀφίξομαι τοῦ καιροῦ » ἤγευν, Ἐπὶ τοῦ δέοντος καιροῦ ἢ χρόνου. Ἐχομεν καὶ τὸ παροιμιακὸν τοῦτο, Καλῶς μᾶς ἤλθεσ ἄν τὸν καλὸν χρόνον, Σ. λεγόμενον συνήθως πρὸς ὅποιον ὑποδεχόμεθα μὲ πολλὴν ἀγάπην καὶ προθυμίαν, ἀπὸ μεταφορ. τοῦ Καλοῦ χρόνου, ἤγουν τοῦ καρποφόρου ἔτους, τῆς Εὐετηρίας, Ἑλλ. Παρόμοια ἐορτάζοντες τινὰ ἐορτὴν οἱ παλαιοὶ Ῥόδιοι ἐτραγωδοῦσαν (Παρ' Ἀθῆν. VIII, σελ. 360),

Ἡλθ', ἤλθε χειλῶν, καλὰς ὥρας.
Ἄγουσα καὶ καλοὺς ἐνιαυτούς.

Χρόνοι, πληθ. εἰς φράσιν ἰδίαν τῆς γλώσσης, Σοῦ ἀφῆκε (ἢ Σ' ἀφῆκε) χρόνους, ἀντί τοῦ ἀπλοῦ, Ἀπέθανε (décéder, mourir). — 2) Ἐνωμένον μετὰ τὸ Καιροί, σημαίνει χρόνου μᾶκρος ὑπερβολικόν, οἷον Ἐχω χρόνους καὶ καιροὺς ἀποῦ δὲν τὸν ἶδα (il y a un siècle que).

ΧΡΥΣΑΚΟΝΙΟΝ οὖσ. οὐδέτ. (Χρυσαχόνιον, Δ.) Χρυσίτης, ἀρσ. οὖσ. Σ. Βάσανος, ἢ Λυθία λίθος, Ἑλλ. (Pierre de touche).

ΧΡΥΣΑΔΟΙΦΗ, Δ. (dorure).

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΝ, μετὰ ἐξήγησιν Artemisia, Δ. Ἀρτεμισία, Ἑλλ. (armoise). Ἄλλὰ τὸ Χρυσάνθεμον τοῦ Διοσκορίδου (IV, 58) εἶναι τὸ Chrysanthemum coronarium, s. segetum (la chrysanthème des parterres) τῶν φυτολόγων. Πιθανὸν ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἰσορούμενον Χρυσάνθον (Chrysanthum segetum), τρισυλλάβως, ἀπὸ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, pag. Ixxviii) μετὰ Γραικικὸν κοινὸν ὄνομα Τζιτζιμβόλα. Ἄλλ' ἢ Τζιτζιμβόλα αὕτη (ἢ τὰ Τζιτζιμβόλα) ἐνδέχεται νὰ ἐχυδαίση ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸν Τιθύμαλλον, Ἑλλ. (τὸ κοινῶς Τιθύμαλον, Δ.), μετὰ τοῦ ὁποίου ὁμως τὰ πολλὰ γένη δὲν ἔχει τι κοινὸν τὸ Χρυσάνθεμον. Τὸ Χρυσάνθεμον ἴδε τρωγόμενον ὠμὸν εἰς τὴν Λῆμνον ὁ Βελώνιος (Observat. I, 26, pag. 60).

ΧΡΥΣΟΚΑΝΘΑΡΟΝ, οὖσ. οὐδέτ. Δ. (Ἴσως Χρυσοκάνθαρος, οὖσ. ἀρσ.), Μηλολόγη, Ἑλλ. (hanneton). Ζ. Ζίνα.

ΧΡΥΣΟΚΑΡΠΟΣ. Ζ. Χρυσόνικος.

ΧΡΥΣΟΚΟΛΛΑ. Ζ. Μπουράτζο.

ΧΡΥΣΟΛΑΧΑΝΟΝ, Σ. ἢ Ἀτράφαξις, Ἑλλ. τοῦ Διοσκορίδου (II, 145), ὅστις τὴν ὀνομάζει καὶ Χρυσολάχανον, Ἑλλ. (arroche des jardins).

* ΧΡΥΣΟΝΗΜΑ, (fil d'or).

ΧΡΥΣΟΝΙΚΟΣ, με ἐξήγησιν ἑλληνικὴν « Κισσὸς μέλας » Δ. Τρία γένη κισσοῦ ἀριθμεῖ ὁ Διοσκορίδης (II, 110, σελ. 166) « Ὁ μὲν τις λευκός, ὁ δὲ μέλας, ὁ δὲ ἔλιξ. Ὁ μὲν οὖν » λευκός φέρει τὸν καρπὸν λευκόν· ὁ δὲ μέλας μέλανα ἢ » κροκίζοντα, ὃν δὴ καὶ (γρ. καὶ οἱ) ἰδιῶται Διονύσιον » καλοῦσι· ὁ δὲ ἔλιξ ἄκαρπός τέ ἐστι, καὶ λευκά ἔχει τὰ κλή- » ματα κ. τ. λ. ». Εἰς τὰ συνών. τοῦ Κισσοῦ (Διοσκορίδ. σελ. 450) εὐρίσκω Χρυσόκαρπος, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὸν Μέλανα κισσόν, διὰ τὸν κροκίζοντα καρπὸν. Ὁ δὲ Πλίνιος (XXIV, 11, § 49) ὀνομάζει Νικοφόρον, εἶδος τι Σμιλακος (Ζ. Σμιλακία) ὁμοίας τοῦ Κισσοῦ : *Smilax quoque, qui et Nicophorus cognominatur, similitudinem ederae habet tenuioribus foliis*. Πιθανὸν λοιπὸν ὅτι ὠνομάσθη ποτὲ καὶ Χρυσόνικος ὁ μέλας κισσός, ἀπὸ τὸ Χρυσός, διὰ τὸ χρῶμα τοῦ καρποῦ, καὶ τὸ Νίκη, διὰ τὸν Κισσοσεφῆ Διόνυσον.

* **ΧΡΥΣΟΞΥΛΟΝ** ὀνομάζουσι, κατὰ τὸν Σπόνιον (*Spon, Voyag. de la Grèce*. II, pag. 43) οἱ Πελοποννήσιοι τὸ Γαλλισί λεγόμενον *Fustet*, φυτὸν χρήσιμον εἰς βαφὴν κιτρίνην. Εἶναι τῶν παλαιῶν ἢ Θάψος ἢ Θαψία, Ἑλλ. *Thapsia Asclepium*, τῶν φυτολόγων). Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου (II, 88), ἐξηγῶν τὸ, « Χρῶς ὁμοῖος θάψω » λέγει, « Θάψος γὰρ ἐστὶ ξύλον τι, ὃ καλεῖται Σκυθάριον, ἤγουν » Σκυθικὸν ξύλον, ὡς φησι καὶ Σαπφώ. Τούτῳ δὲ τὰ ἔρια » βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μῆλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσι. » Ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον Χρυσόξύλον κ. τ. λ. ». Ἴδε ὁμοίως περὶ τούτου τὸν Σπρέγγελον (σημειώσ. εἰς τὸν Διοσκορίδ. IV, 157), καὶ τὸν Σνεϊδέρον (εἰς τὸν Πίνακ. τοῦ Θεοφράστ. λέξ. Θαψία).

Ὁ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράστου (pag. lxxxvii) ὀνο-

μάζει ταύτην τὴν *Thapsia Asclepium* με Γραικικὸν ὄνομα πολλά παράξενον, Ἀγλήγορα· τὴν δὲ *Thapsia villosa* (*Thapsie velue*), Ὁμοιόπλευρον, τὴν δὲ *Thapsia foetida* (*Thapsie fétide*), Πολύκαρπος.

ΧΡΥΣΟΣ, Χρυσή, Χρυσόν, Σ. Χρυσοῦς, Χρυσή, Χρυσοῦν, Ἑλλ. (d'or). — 2) Μεταφορ. Χρυσά ἐπονομάζομεν ὅλα τὰ καλὰ ἢ τὰ χρήσιμα, οἷον Χρυσήν δουλείαν Θέλεις κάμειν, ἄν κ. τ. λ. Χρυσᾶ εἶναι τὰ λόγια σου. Καί συνθ. Χρυσόψυχον, Σ. λέγομεν τὸν ἀγαθὴν ψυχὴν ἔχοντα. Ἡ χρῆσις εἶναι παλαιά. « Χρυσῆν Ἀφροδίτην » ὀνομάζει ὁ Ὅμηρος τὴν Θεάν τοῦ κάλλους, καὶ « Χρυσοστε- » φάνους ἄθλους » ὁ Πίνδαρος (Ὀλυμπ. VIII, 1) τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· ὅπου ὁ σχολιαστὴς του λέγει, « Χρυσο- » σεφάνων δὲ, ἀντὶ τοῦ Καλλισεφάνων. . . καὶ γὰρ δὴ ὄντως » ἢ διδομένη ἐλαία τοῖς νικῶσι Καλλισεφάνος προσαγο- » ρεῦεται ». Οὕτως ὀνομάζομεν καὶ Χρυσοῦν αἰῶνα (âge d'or) τὸν μυθολογούμενον τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἀνθρώπων ἀρχαίου χρόνον, τῶν καὶ διὰ τοῦτο ὀνομασθέντων ἀπὸ τὸν Ἡσιόδου (Ἔργ. 109) « Χρυσοῦν γένος ἀνθρώπων » μ' ὅλον ὅτι οὐδὲ σήμερον ἀκόμη ἐφάνη ὁ χρυσοῦς αἰὼν, οὐδ' οἱ χρυσοῖ ἀνθρώποι.

ΧΡΥΣΟΣΑΨΡΑ. Ζ. Σαμιαμίδιν.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Σ. ἐπίθ. σημαῖνον τὸν εὐγλωττον (*qui a une langue dorée*). Εἰς δύο συγγραφεῖς ἐδόθη καὶ ὡς ἐπωνύμιον, Δίωνα τὸν Χρυσόστομον, καὶ τὸν πατέρα τῆς ἐκκλησίας, Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον.

ΧΡΥΣΟΣΥΡΜΑ. Ζ. Σύρμα.

ΧΡΥΣΟΦΟΣ. Ζ. Χρυσοχόος.

ΧΡΥΣΟΧΙΚΗ, Σ. ἡ τέχνη τοῦ Χρυσοχόου (*orfèvrerie*), κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τὸ Χρυσοχική, Ἑλλ.

ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ, Δ. Χρυσοχός και Χρυσοφός, Σ. (or-
fèvre).

ΧΥΛΟΣ. Ζ. Μακαρία.

ΧΥΜΕΝΗ, Δ. με ταύτην τὴν μαρτυρίαν : « Χυμένη
» ἐστὶν εἶδος βοτάνης, ἣ οἱ βαφεῖς χρῶνται· ἡ δὲ βαφή αὐτῆς
» ἐστὶν ὑπωχρὸς, ὑδατώδης » Δ. ἥτις ἄλλο δὲν μας διδάσκει,
πλὴν ὅτι Χυμένην ὠνόμαζαν οἱ Γραικοί. βοτάνην τινὰ,
ἄδηλον ποίαν. Ἴσως νοεῖ τὴν Θαψίαν (Ζ. Χρυσόξυλον), περὶ
τῆς ὁποίας λέγει ὁ Διοσκορίδης (IV, 157) « Χυλίζεται δὲ
» κοπεῖσα ἢ ῥίζα, καὶ διὰ κυρτίδος καὶ ὄργανου ἐκθλιβεῖσα
» κ. τ. λ. ». Ὅπως ἂν ἦναι, ἄς φυλαχθῆ ἢ λέξις, ὡς ἐνδεχο-
μένη νὰ σώζεται πούποτε εἰς τὴν Ἑλλάδα.

* ΧΥΜΕΝΗ. Ζ. Στρουθίον.

ΧΥΝΩ, Σ. Δ. Χέω, Χεύω, Ἑλλ. (verser, répan-
dre). Ἡ προσθήκη τοῦ ῥ ἔγινεν εἰς τὸν παρακμ. ἑλλ. καὶ
ἐθησαυρίσθη ἐσχάτως τὸ Χύνω καὶ εἰς τὰ ἑλληνικὰ Λεξικά,
ἐπειδὴ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Δύω καὶ Δύνω, Θύω καὶ Θύνω.

ΧΥΣΙΣ, Σ. Δ. (écoulement, effusion, épanche-
ment.), Χύσις, Ἑλλ. — 2) Χύσις, καὶ ἡ γινομένη ἔκρισις,
εἰς καιρὸν ζάλης, τῶν φορτίων τοῦ πλοίου, Ἐκβολή, Ἑλλ.
οἶον Ἐκινδύνευαν νὰ πνιγῶσιν, ἂν δὲν ἔκαμναν
χύσιν. — 3) Χύσιν ἀσέρων, Δ. μεταφορ. ὠνόμαζαν οἱ
Γραικοί. τοὺς ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλην ὀνομαζομένους Ἀσέρας
διαθέοντας, ἢ διαττοντας (étoiles tombantes),
ἢ Διαδρομὴν ἀσέρων (Μετεωρολογικ. I, 4, σελ. 7-8,
Sylburg.) ὀνομάζοντο καὶ Δοκίδες (Ὁ αὐτ. περὶ κόσμ.
κεφ. 4, σελ. 11) καὶ Δοκοί, καὶ Δοκίται. Φέρει καὶ ὁ
Ἡσύχιος : « Δοκοί, εἶδος ἀσέρων, ἐπισημασίαν τινὰ παρεχόν-
» των (ἴσ. παρεχόντων ἐν τῷ) θεωρεῖσθαι » Ἐπισημασίαν

νοῶν, τὴν προσημασίαν τινὸς μέλλοντος μεγάλου κακοῦ, τὸ ὁποῖον οἱ δεισιδαίμονες ἐπρόσμεναν ἀπὸ τὴν χύσιν τῶν ἀσέ-
ρων· καὶ τοῦτο ἐπίστευετο ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους, καὶ Ἕλληνας καὶ
Ῥωμαίους. Τοιαύτην Δοκὸν ἐπαρατήρησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι,
ὄτε ναυμαχοῦντες ἐνικήθησαν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἰσορεῖ
ὁ Πλίνιος: *Emicant et trabes... quas Δοκαὺς vocant ;
qualis cum Lacedæmonii, classe victi, imperium
Græciæ amisere* (PLIN. II, 26). Ἄλλ' ἡ δεισιδαιμονία
ἰσχυσεν αὐξανομένη ἀπὸ τὴν ἀπαιδευσίαν ἐπιτόσον, ὥσε κατὰ
τὸν μεσαιῶνα, αἱ φαινόμενα δοκίδες ἐτάρασσαν τὸν ἐγκέφαλον
καὶ σοφῶν καὶ ἀπαιδευτῶν, καὶ Αὐτοκρατόρων καὶ Πατριαρχῶν,
« Ὡς πάντας ἐκπλήττεσθαι καὶ λέγειν, ὅτι Ἰδοὺ οἱ ἀσέρες
» πίπτουσιν· τί ἄρα ἔξαι; οὐκ οἶδαμεν » (Δ. σελ. 1773).

ΧΩΝΕΪΑ, Δ. ΧωνεΪαν ἢ Χωνίαν ἔλεγαν οἱ Γραικορ.
τὴν χυδ. λεγομένην Μπουμπάρδαν, Σ. ἢ Βουμπάρδαν, Δ.
(*bombe*). Ὁ Δ. ἐτυμολογεῖ τὴν ΧωνεΪαν ἐκ τοῦ ὅτι ἦτο
χωνευτὴ ἀπὸ χαλκόν. Ἀπὸ τὸ *Bombarda* (*bombarde*)
τοῦ παρακμ. Λατινισμοῦ, ἥτις ἐσήμαινεν, ὡς καὶ τῶν Γραικορ.
ἡ ΧωνεΪα, ὄχι τὰ σήμερον εἰς χρῆσιν διὰ πυρὸς πολεμικὰ
ὄργανα, τὰς λεγομένας Βόμβας (*bombes*), ἀλλὰ παρο-
μοίας τινὰς λιθοβόλους μηχανὰς, ὡς ἦτον ἡ Ζαροβοτάνη (*Z.
Χανί*). Ἐπειδὴ αἱ λέξεις παράγονται ἀπὸ τὸ ὀνοματοποιημένον
Βόμβος, συγχωρεῖται νὰ ἐρμηνεύωμεν τὸ Γαλλικὸν *homme*
διὰ τοῦ Βόμβα.

ΧΩΡΑ, Σ. Δ. Ἐσημειώθη πρότερον (Ἄτακτ. I, σελ.
212), ὅτι σημαίνει καὶ τὴν Πόλιν (*ville*). Τῆς τοιαύτης
σημασίας ἴχνη φαίνονται καὶ εἰς τὴν παλαιὰν γλῶσσαν, οἶον
τοῦ Ἀριστοφάνους (Πλουτ. 73, ἐκδ. Fischer),

Χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἢ μ' ἐδέξατο,

ὅπου οἱ κριτικοὶ ἐξήγησαν τὸ Χώρα, αὐτὸ τὸ Ἄςυ, τὰς Ἀθήνας. Καὶ καθὼς ἀπὸ τὸ Ἄςυ, ἔλεγον Ἀσεῖζομαι, οὕτως ἡμεῖς ἀπὸ τὸ Χώρα ἐπλάσαμεν τὸ Χωρατεύω (plaisanter).

ΧΩΡΑΤΕΥΩ. Ζ. Χώρα.

ΧΩΡΙΣΤΗΡΙΟΝ (Χωριστήρι, Δ. Σ.) συνών. τοῦ Διαλυσηρίου (déméloir). Ἰδ. Ἄτακτ. II, σελ. 108.

ΧΩΡΙΣΤΡΑ, Σ. Δ. τοῦ κρανίου τὸ μέρος ὅπου χωρίζονται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς. Ὁ Ἀριστοτέλης (Περὶ ζ. ἴσορ. I, 7, σελ. 18, Schneider) λέγει « Τοῦ δὲ κρανίου κορυφή » καλεῖται τὸ μέσον καὶ λίσσωμα τῶν τριχῶν· τοῦτο δ' ἐνίοις » διπλοῦν ἐστὶ· γίνονται γάρ τινες δικόρυφοι, οὐ τῷ ὄσῳ, » ἀλλὰ τῇ τριχῶν λισσώσει ». Τὸ Λίσσωμα ἐμεταφράσθη ἀπὸ Θεόδωρον τὸν Γαζῆν Discrimen (διαχώρισις, διάκρισις), ἐπαραφράσθη δὲ ἀπὸ τὸν Γάλλον Κάμον (CAMUS, pag. 25): Le sommet est le point milieu où les cheveux se séparent. Λίσσωμα ὠνομάσθη, ὡς τρόπον τινὰ λείον, ἥγουν γυμνὸν ἀπὸ τρίχας· « Λισσῆ, λεία » λέγει ὁ Ἡσύχιος· ὅθεν ὑποπτεύομαι ὅτι καὶ εἰς τὴν ἐξῆς γλῶσσαν τοῦ αὐτοῦ Ἡσυχίου « Λισσοῦς, ΔΕΟΜΕΝΟΥΣ· καὶ τοὺς ἡσυχῆ φαλακροὺς » ἴσως ἐγράφετο ὀρθότερον ΛΕΛΕΙΩΜΕΝΟΥΣ.

ΧΩΡΟΔΟΤΗΣ, Δ. λέξ. νομικ. σημαίνουσα κτήτορα γῆς διδομένης εἰς γεωργίαν μὲ μισθὸν (propriétaire affermant), σχετικῶς πρὸς τὸν λαμβάνοντα νὰ τὴν γεωργήσῃ. Ζ. Ἀναστάτης.

ΧΩΣΙΑ, μὲ συνών. Βούβα, Σ. Βούβα, μὲ ἐξήγησιν « Fovea, » Βόθρος » Δ. (Ἰδε Ἄτακτ. II, σελ. 85). Ζ. Ἐγκρυμμα.

ΧΩΣΙΑΖΩ. Ζ. Ἐγκρυμμα.

ΧΩΣΤΗΣ. Ζ. Χωστός.

ΧΩΣΤΟΝ, οὐα. οὐδέτ. Σ. καὶ Χωστός, ἀρσ. (cache-

cache, ἢ cligne-musette), εἶδος παιδικοῦ παιγνίου, οἶον Ἐπαίξαμεν τὸ (ἢ τὸν) χωσόν.

ΧΩΣΤΟΣ, οὐσ. ἄρσ. (Ζ. Χωσόν).—2) Χωσὸς ἐπίθ. ἄρσ. Δ. Χωσοὺς ὠνόμαζαν οἱ Γραικοί. τοὺς κρυπτομένους εἰς τὰ σπήλαια Μοναχοῦς, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ὁ σατυρικός Γζέτζης,

Μὴ διὰ θύρας βαίνειν δὲ, λέγω τοὺς κλεπταββάδας,
Χωσοὺς, ἐγκλείσους, ἔλκοντας θηρία, σηλοδάτας.

Ἐλέγοντο καὶ Χῶσαι, Δ.

Ψ.

ΨΑΘΟΥΡΙ, Σ. Ψαθύριον, Δ. εἶδος γλυκύσματος (σύνηθες μάλισα εἰς τὴν Χίον) εἶναι τὰ Ψαθούρια, τὰ παλαι λεγόμενα Ψαθύρια, Ἑλλ. (Ἄθην. XIV, σελ. 646). Ὀνομάσθησαν οὕτως ὡς εὐκόλως θρυβόμενα, διὰ τὴν ἀπὸ τῆς ὀπτήσεως ἢ τηγανίσεως ξηρασίαν· « Ψαθυρὸς, εὐθλαστος » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΨΑΛΙΔΑ, Σ. Ψαλίδαν, θηλ. ὀνομάζομεν, καὶ Ψαλίδιον, Σ. οὐδέτ. ὑποκορ. τὸ γνωστὸν δίχειρον ἐργαλεῖον (ciseaux). — 2) Ψαλίδιον, τὸ χρήσιμον νὰ κόπῃ τὸ καυμένον μέρος τοῦ φωτιλίου (mouchettes) ἐργαλεῖον. — 3) Ψαλίδας τὰ ἐλικοειδῆ βλασάρια (Ζ. Λίγκιον καὶ Στουράκιον).—4) *Ψαλίδας, ὡς καὶ οἱ Γάλλοι μὲ ταυτόσημον ὄνομα, forficules, γένος τι ζωῶφιων, διὰ τὸ ψαλιδοειδὲς κάτω ἄκρον τοῦ σώματος.

ΨΑΡᾶΣ. Ζ. Πουλοπιάζης.

ΨΑΡΕΪΩ. Ζ. Ὀψαρεύω.

ΨΑΡΙΖΩ. ΨΑΡΟΓΕΝΗΣ. Ζ. Ψαρός.

ΨΑΡΟΝΙ, Σ. τὸ ἀνωτέρω (σελ. 312) ὀνομασθέν Μαυροπούλι, Σ. Ψάρ, καὶ Ψάρος, Ἑλλ. (étourneau). Τὸ Ψαρόνι εἶναι ὑποκορ. Ψαρώνιον, παλαιοῦ ἀγνώστου σήμερον τύπου τοῦ Ψάρων. Πιθανὸν ὅτι ἔλεγαν καὶ Ψάρος καὶ Ψάρων, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ δικατάληκτα εἰς ὦν καὶ ος (Ἄτακτ. I, σελ. 52). Μαυροπούλι, διὰ τὸ χρῶμα.

ΨΑΡΟΣ, ἐπίθ. ἄρσ. εἶδος χρώματος (gris étourneau), ἀπὸ τὸν Ψάρον, τὸ ὄρνεον, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα εἶναι κατάσικτον (marqueté) ἀπὸ διάφορα χρώματα. « Ψαροί, ποι- « κίλοι· εἶδος χρώματος » λέγει ὁ Ἡσύχιος (Ἴδε καὶ Ἄτακτ. II, σελ. 393). — 2) Ψαρὸν, Δ. καὶ συνθ. Ψαρογένην, Σ. (Ψαρογένειον) ὀνομάζομεν καὶ τὸν Πολιὸν, Ἑλλ. (qui a les cheveux gris), ὅταν ἡ Ψαρότης φαίνεται εἰς τὸ γένειον. Ἐκ τούτου καὶ ῥῆμ. ἀμετάβ. Ψαρίζω, Σ. γίνομαι ψαρός (devenir gris), Πολιοῦμαι, Ἑλλ.

ΨΑΣΣΟΧΟΡΤΟΝ. Ζ. Φαράσιον.

ΨΑΧΝΙΔΑ, μὲ συνών. Πιτερίδα, Σ. Πιτυρίς, Ἑλλ. (Ζ. Πίτυρα). Τὸ δὲ Ψαχνίδα πιθανὸν ὅτι ἐσυντέθη ἀπὸ τὸ Ψάω, Ἑλλ. τὸ ξύω, καὶ τὸ Ἄχνη ἢ Χνοῦς, συνών. τοῦ ψῆγμα καὶ ξύσμα. Τὸ ἐκ τοῦ Ψάω παράγωγον Ψήχω ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον: « Τρίβω, ξύω ». Τὸ δὲ ἄχνη κατὰ τὸν αὐτὸν « Δηλοῖ δὲ καὶ » τὸ λεπτὸν ξύσμα » ὡς καὶ « Χνόος, ξυσμός » καὶ « Χνοῦς, » τὰ λεπτὰ τῶν ἀχύρων ». Ἴσως ὁμοῦς οὐδ' εἶναι σύνθετος λέξις τὸ Ψαχνίδα, ἀλλὰ συγκομμένη ἀπὸ τὸ Ψαχνίδα, Ψηχηνίδα ἢ καὶ Ψιχηνίδα, ἀπὸ τὸ Ψιχηνίς Ἑλλ. ἄχρησον, τοῦ ὁποίου πληθ. οὐδέτ. φέρει ὁ Ἡσύχιος τὰ Ψίχηννα (κοιν. σήμερον Ψίχουλα), ὡς συνών. τοῦ Ψωθία, καὶ τὸ ἐξηγεῖ « Ψίχηννα, ψωμία — Ψίχαι, αἱ ἀποπίπτουσαι τῶν ἄρτων » τεμνομένων ψιχίαί — Ψώθια τὰ τοῦ ἄρτου ἀποθραύσματα,

» και τὰ ὑποκάτω ». Τὸ Ψίχηνον συγκομμένον εἰς τὸ Ψιχνόν, συγγενεῦει μὲ τὸ « Ψίγναι, τρίχες » τοῦ αὐτοῦ Ἡσυχίου, ἀμελημένον ἀπὸ τοὺς κριτικούς, καὶ πιθανὸν ὅτι σημαῖνον, ὄχι ἀπλῶς τὰς τρίχας, ἀλλὰ τὰς αὐτομάτως, ἢ καὶ διὰ κτενίσσεως ἀπορρέουσας τρίχας, ὡς φαίνεται ἀπὸ ἄλλα τῆς αὐτῆς γενεᾶς ὀνόματα (ὅλα ἀπὸ τὸ Ψάω, Ψέω ἢ Ψίω), τὸ Ψανός, Ψηνός καὶ Ψεδνός συνών. τὰ ὁποῖα ἐξηγεῖ « Μαδαρός, » ἀραιόθριξ », καὶ ἀπὸ τὰ ῥήματα Ψεινάζει καὶ Ψινάζει, ἐξηγούμενα διὰ τοῦ « Ἀπορρέει... φυλορροεῖ ». Ζ. καὶ Ψωροφύτης.

ΨΑΧΝΟΝ. Ζ. Σαχλός.

ΨΑΧΝΩ, ΨΑΧΩ. Ζ. Πασπατεύω.

ΨΕΪΡΑ. Ζ. Ψήρα.

ΨΕΜΑΤΑ (γρ. ΨΕΪΜΑΤΑ), οὐδ. πληθ. Σ. Δ. Ψεύματα, Ἑλλ. (mensonges), οἷον Μὲ φαίνονται ὡσάν ψεύματα, λέγομεν βλέποντες ἢ ἀκούοντες πράγματα παράδοξα καὶ ἀπροσδόκητα. Οὕτως εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (Ὀρν. 1167), « Ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεται μοι ψεύδεσιν ».

ΨΕΜΑΤΟΠΙΣΤΙΑ. Ζ. Ψευματοπιστία.

ΨΕΣ. ΨΕΣΙΝΟΣ. Ζ. Ἐψές.

ΨΕΥΔΟΠΑΙΔΕΙΑ. Ζ. Κακοπαιδεία.

* ΨΕΥΔΟΠΙΣΤΙΑ. Ζ. Ψευματοπιστία.

ΨΕΥΔΟΤΑΪΦΙΟΝ, Δ. τοῦ παρακμ. ἑλλ. ἀντὶ τοῦ Κενοτάφιον, Ἑλλ. (cénotaphe).

ΨΕΥΜΑΤΟΠΙΣΤΙΑ (Ψευματοπιστία, Σ.) Κάλλιον λέγεται *Ψευδοπιστία (mauvaise foi).

ΨΗΡΑ (γρ. Ψείρα), οὐσ. θηλ. Σ. Δ. Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. I, σελ. 49) πρόσθεσε, ὅτι ὡς ἐμεταβάλαμεν τὸ φ̄ εἰς τὸ ψ̄, οὕτως ἐμετάβαλαν καὶ οἱ Δωριεῖς τὰ ἀντίστοιχα π̄ εἰς τὸ ψ̄, λέγοντες Ψίλον, ἀντὶ τοῦ Πτίλον, Ἑλλ. τὸ πτερόν.

ΨΗΦΑΣ, Δ. ὁ παίζων διὰ Ψήφων, Ψηφοπαίκτης, Ἑλλ. (joueur de gobelets), καὶ Ψηφοκλέπτης, Ἑλλ. (escamoteur). Γνωστοὶ ἦσαν εἰς τοὺς παλαιούς οἱ ψηφοκλέπται, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐνόμιζαν μωρῶς καὶ μάγους· τοῦτο μόνον ἔπραξαν μωρὸν, ὅτι ἐμαγεύθησαν ἀπὸ τὴν θεωρίαν καὶ αὐτῶν, καὶ ἄλλων παρομοίων ματαιοτέχνων, τόσον, ὥστε καὶ νὰ τιμήσωσι τινὰς ἐξ αὐτῶν μὲ ἀνδριάντας! « Ἰστιαεῖς καὶ Ὠρεῖται Θεοδώ-
 » ρου τοῦ ψηφοκλέπτου ἐν Θεάτρῳ χαλκῆν εἰκόνα ἀνέθηκαν,
 » ψηφον κρατοῦσαν... Ἀρισόνικον τὸν Καρύσιον, τὸν Ἀλεξάν-
 » δρου συσφαιριστὴν, Ἀθηναῖοι πολίτην ἐποίησαντο διὰ τὴν
 » τέχνην, καὶ ἀνδριάντα ἀνέστησαν... » (Ἀθην. I, σελ. 19).
 Οἱ Γραικοὶ. ἔπειτα, ὡς καὶ ὄλα, ὅχι πρὸ πολλοῦ, τῆς Εὐ-
 ρώπης τὰ λοιπὰ ἔθνη, ἀντὶ χαλκῆς εἰκόνας, ἐξώρκιζαν καὶ
 ἐκόλαζαν τοὺς ψηφοκλέπτας ὡς μάγους. Ὁ Δ. φέρει ἀπὸ βίον
 ἀνέκδοτον Σιμεῶν, τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ, τὰ ἐξῆς: « Ὡς εἶδε
 » τὸν ψηφᾶν ἀρξάμενον ποιεῖν ἀθέμιτα πράγματα, ρίπτει
 » λίθον μικρὸν πάνυ ». Καὶ πάλιν « Καὶ ἔλεγεν, ὅτι ὡσπερ
 » ὁ ψηφᾶς ἐποίησεν ὀφθαλμοφανίαν, κ. τ. λ. » Ὁ φθαλμο-
 φανίαν ἔλεγον τῶν ὀφθαλμῶν τὴν πλάνην (illusion).

ΨΗΦΑΙΣ, ὀνομαστικ. Ξηλ. πληθ. Σ. καὶ Ψηφί ἐνικ.
 οὐσ. οὐδέτ. Σ. Ψηφίδες καὶ Ψηφίον, Δ. (petites pierres
 colorées). Καὶ ῥῆμα ἐκ τούτου Ψηφιάζω, Σ. Ψηφίζω,
 ΓΓ. ἢ Ψηφόνω, Δ. (peindre en mosaïque), καὶ τὸ
 οὕτως τεχνημένον, Ψήφωσις, καὶ Ψηφωτὸν, Δ. (ou-
 vrage de mosaïque), καὶ ὁ τεχνίτης Ψηφοθέτης (mo-
 saïste). Οἱ Γραικοὶ. ὠνόμαζαν τὸ τοιοῦτον ἔργον καὶ Μου-
 σεῖον, Μουσίον, Μουσαῖον, Δ. καὶ Δωρικῶς Μωσίον, Δ. ὡς
 καὶ σήμερον οἱ ἀλλογενεῖς Mosaïque, καὶ ῥῆμα Μουσιόνω,
 Δ. καὶ τὸ ἐπίθ. Μουσωτής, Δ. Κατὰ τινὰς, ἀπὸ τοῦ παρακμ.
 λατιν. τὸ Musivum, κατ' ἄλλους δὲ, ἀπὸ τὰς Μούσας

(ὅθεν ἔλαβαν καὶ οἱ Λατίνοι τὸ *Musivum*), διὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν κομψότητα τῆς συνθέσεως. Ἡ τέχνη εὐδοκίμησε μάλιστα εἰς τὸ Βυζάντιον, ὅπου ὄλων σχεδὸν τῶν δημοσίων καῶν τὰ ἐδάφη ἦσαν σύνθετα ἀπὸ Μουσουργικᾶς Ψηφίδας, Δ. ὡς τὰς ὠνόμαζαν· καὶ ἐκεῖθεν διεδόθη καὶ εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην (Ἰδ. DUCANGE, *Glossar. med. et infim. latinit.* V. *Musivum opus*).

ΨΗΦΙΑΖΩ. ΨΗΦΙΔΕΣ. ΨΗΦΟΝΩ. ΨΗΦΟΘΕΤΗΣ.
Z. Ψήφαις.

* ΨΗΦΟΦΑΓΙΑ. * ΨΗΦΟΦΑΓΟΣ. Z. Ψηφοφαγῶ.

ΨΗΦΟΦΑΓΩ, Δ. Ψηφοφαγεῖ ἔλεγχον οἱ Γραικοὶ περὶ ἐκείνου, ὅστις, χαριζόμενος ἢ δωροδοκούμενος, ἐκλέγει τὸν ἀνάξιον ἐκλογῆς δίδων τὴν ψῆφόν του. Ἐκ τούτου δυναμέθα νὰ πλάσωμεν καὶ ἐπίθ. * Ψηφοφάγος (*mangeur de votes*), Ψηφοφάγον ὀνομάζοντες τὸν ἀδίκως ψηφοφοροῦντα, ὡς τρεφόμενον ἀπὸ ψήφους, (ὡς λέγομεν Κρεωφάγον, τὸν τρεφόμενον ἀπὸ κρέατα). Τὸνομα εἶναι χρήσιμον εἰς ἡμᾶς, τῶρα μάλιστα, ὅτε ἡ ἐλευθερία μᾶς ἔδωκε καὶ τῶν ἀρχαιρεσιῶν τὴν ἄδειαν, ἐκ τῆς ὁποίας δυνατὸν νὰ γεννηθῇ καὶ ὁ πειρασμὸς τῆς ἀσεβοῦς * Ψηφοφαγίας.

ΨΗΦΩΣΙΣ. ΨΗΦΩΤΟΝ. Z. Ψήφαις.

ΨΗΧΑΛΙΖΩ. Z. Ψιχαλίζω.

ΨΙΑΚΙ, μὲ συνών. Ἀκόνιτον, Ποντικοφάρμακον, Σ. Εἶναι τὸ Ἀκόνιτον (*Aconit*) τοῦ Διοσκορίδου (IV, 77), ὅστις προσθέτει καὶ συνών. τὸ Μυοκτόνον (ἡγουν Ποντικοφόνον).

Ἴσως ἀπὸ τὸ Ψίω (τῆς αὐτῆς γενεᾶς ὄνομα καὶ τὸ Ψάω, Ἑλλ. τὸ ἀποξύω καὶ ἐκτρίβω), ὅθεν καὶ τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Ψίσις, ἀπώλεια ».

ΨΙΦΑΚΙ. Z. Ψοφάκι.

* ΨΙΦΑΚΙΑ. Ζ. Ψιφεδίλη.

ΨΙΦΕΔΙΛΗ, με ἐξήγησιν *Ræonia* (*privoine*), Δ. Τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Βελλώνιον, ὅστις τὸ γράφει, ὡς τὸ ἤκουσεν ἀπὸ τοὺς Κρητικούς *Psiphedile*, καὶ ὡς τὸ ἀναγινώσκω, ἀπαράλλακτα γραμμένον *Psiphedile*, εἰς τὸν αὐτὸν Βελλώνιον (*Observat. I, 17, pag. 40, édit. 1588*). Καὶ ὅμως οἱ συντάξαντες τὴν Φυσικὴν ἱστορίαν (ἐκδ. *DÉTERVILLE, 1819, tom. xxviii, pag. 204*) τὸ γράφουν *Psiphacia* καὶ *Psiphelida* (Ψιφακία καὶ Ψιφελίδα), μάρτυρα φέροντες καὶ αὐτοὶ τὸν Βελλώνιον. Ζ. Μάκος.

* ΨΙΦΕΛΙΔΑ. Ζ. Ψιφεδίλη.

ΨΪΧΑ, Σ. Ἄρκετὰ ἐξηγήθη τοῦτο πρότερον (*Ἄτακτ. I, σελ. 62*). Ἐδῶ προσθέτω τινὰ δισταγμὸν μήπως, ὅταν σημαίνῃ τὴν Ἐντεριώνην, Ἑλλ. πρέπη νὰ γράφεται διὰ τοῦ $\bar{\upsilon}$, $\Psi\acute{\upsilon}\chi\alpha$, ἀπὸ τὸ ψυχῆ, ἢ μὴ καὶ ἦναι ἀδιάφορος ἡ χρῆσις καὶ τῶν δύο· ἐπειδὴ τις εἶπε « Τῇ $\Psi\Upsilon\chi\acute{\eta}$ τῆς κολοκυνθίδος » (*Θησαυρ. Στεφ. ἐκδ. Ἄγγλ. σελ. 10895*), σημαῖνον τὸ ἔσω σπογγῶδες τοῦ κολοκυνθίου. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, πρὶν δειχθῆ, ὅτι ἡ γραφή δὲν ἐσφαλῆ ἀντὶ τοῦ $\Psi\acute{\iota}\chi\eta$ (ἀπὸ τὸ $\Psi\acute{\iota}\chi\alpha$) ἢ $\Psi\iota\chi\acute{\iota}$ (ἀπὸ τὸ $\Psi\acute{\iota}\xi$).

ΨΙΧΑΛΙΖΩ, Σ. Ψικαλλίζω, Δ. Ψεκάζω, Ἑλλ. (*bruiner*). Ζ. Καταχνία.

ΨΙΧΟΛΟΓΟΣ. Ζ. Φαράσιον.

ΨΪΧΟΥΛΟΝ, Σ. (Ψύχουλον, Δ.) ὑποκορ. τοῦ $\Psi\acute{\iota}\chi\alpha$ ἀπὸ τὸ $\Psi\acute{\iota}\chi\eta\lambda\omicron\nu$, Ἑλλ. ἄχρησον, ἢ ἀπὸ τὸ χρησὸν $\Psi\acute{\iota}\chi\eta\nu\omicron\nu$, Ἑλλ. (Ζ. Ψαχνίδα). Ὁ Δ. τὸ γράφει ὄχι μόνον κακὰ διὰ τοῦ $\bar{\upsilon}$ $\Psi\acute{\upsilon}\chi\omicron\upsilon\lambda\omicron\nu$, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐσύγχισε μὲ τὸ $\Psi\eta\lambda$. $\Psi\upsilon\chi\omicron\upsilon\lambda\alpha$, ὑποκορ. τῆς $\Psi\upsilon\chi\eta\varsigma$.

ΨΟΦΑΚΙ (Ψιφακί, Σ. Λεξικ. Γραικιταλικ. σελ. 86). Ἐξηγήθη πρότερον (*Ἄτακτ. I, σελ. 265*).

ΨΟΦΟΔΙΨΩ, Σ. ποθῶ σφοδρῶς νά πῖω, δι' ὑπερβολικὴν δίψαν (mourir de soif), ὡς καὶ ΨΟΦΟΠΕΙΝΩ, Σ. ποθῶ σφοδρῶς τροφήν, δι' ὑπερβολὴν πείνας (mourir de faim). Λέγεται καὶ διαλυμένον Ψοφῶ τῆς δίψας, καὶ Ψοφῶ τῆς πείνας.

ΨΟΦΟΠΕΙΝΩ. Ζ. Ψοφοδιψῶ.

ΨΟΦΟΣ. ΨΟΦΩ. Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 265.

* ΨΥΧΑ. Ζ. ψίχα.

ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ, ΓΓ. (récréation, divertissement), Ψυχαγωγία, Ἑλλ.—2) Ψυχαγωγία, Δ. συνηθέστερον ὀνομάζεται σήμερον εἰς τὰ σχολεῖά μας ἢ μεταξὺ τῶν σίχων τοῦ κειμένου γραφομένη ἐξήγησις (glose interlinéaire), ἀπὸ τὴν παλαιὰν σημασίαν τῆς λέξεως (soulagement).

ΨΥΧΑΝΑΘΡΕΠΤΟΣ, Σ. Δ. μὲ συνών. Ψυχοπαίδι, Σ. Εἰσποίητος, Υἱοποίητος, Θετός, Ἑλλ. (fils adoptif). Σύνθ. τοῦ Ψυχῆ καὶ Ἀναθρεπτός, ἀπὸ ῥῆμα ὁμοίως σύνθ. τὸ Ψυχανατρέφω (Ψυχαναθρέφω, Σ.) ὡς τὸ Ψυχοπαίδιον (enfant adoptif), ἀπὸ τὸ Ψυχῆ καὶ Παιδίον. Διότι αἱ τοιαῦται υἰοθετήσεις ἢ παιδοποιήσεις γίνονται διὰ ψυχικὴν σωτηρίαν, ὡς νομίζεται κοινῶς· καὶ νομίζεται ὀρθῶς, ἂν γίνωνται καὶ ἀπὸ εἰλικρινῆ τῆς ψυχῆς συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν.

ΨΥΧΑΝΑΤΡΕΦΩ. Ζ. Ψυχανάθρεπτος.

ΨΥΧΑΡΟΪΔΑ, Σ. Οὕτως ὀνομάζεται ἡ κάμψη εἰς τὴν δευτέραν αὐτῆς μεταμόρφωσιν, Ψυχῆ, Ἑλλ. (nymphé), καὶ (ἂν ἦναι κατάσικτος ἀπὸ σημεία χρυσοειδῆ), Χρυσάλις, Ἑλλ. (chrysalide). Ὁ Ἄριστοτέλης (Περὶ ζ. ἴσορ. V, 19, § 4, σελ. 219, Schneider) λέγει: « Γίνονται δὲ αἱ μὲν » καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμπῶν... κάμπαι μικραὶ, μετὰ

» δὲ ταῦτα αὐξηθεῖσαι ἀκίνητιζουσι, καὶ μεταβάλλουσι τὴν
 » μορφήν καὶ καλοῦνται χρυσαλίδες ». Κατὰ τὸν Ἡσύχιον :
 « Χρυσάλλις, ζῶόν τι. Οἱ δὲ τὴν ἀπὸ τῆς κάμπης γινομένην
 » Χρύσαλλιν λέγουσι » καὶ « Ψυχὴ... ζῳύριον πτηνόν ». *Ψυχαροῦδα*ν ἰδίως ὀνομάζομεν τὴν ἀπὸ τὰς μεταξοποιούς κάμπης (*vers à soie*) ψυχὴν· τὴν δὲ ἀπὸ τὰς λοιπὰς κάμπης, *Πεταλοῦδα*ν. Ὁ χυδαῖος τύπος, *Ψυχαροῦδα*, ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ οὐδέτ. *Ψυχαρίδιον* (ὑποκορ. ἄχρησον ἄλλου ὑποκορ. χρησοῦ τοῦ, *Ψυχάριον*), ὡς ἡ *Πλεξοῦδα* ἀπὸ τὸ *Πλεξίδιον*.

ΨΥΧΗ, Σ. Δ. ἐν ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ ἀνθρώπου, τὸ λογικὸν (*ame*). Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν λέγομεν, Ὅσιν *Θέλει νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του*, κ. τ. λ. ἤγουν νὰ τὴν φυλάξῃ ἀπὸ τὰ δίκαιως κολάζοντα τὴν ψυχὴν. Καὶ Ἄνθρωπος τῆς ψυχῆς του, Σ. ὁ εὐλαβῆς ἢ εὐσεβῆς (*dévot*), ὁ φροντίζων δηλαδὴ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. — 2) *Ψυχὴ*, συνεκδοχικῶς, ὅλος ὁ ἄνθρωπος, οἶον, *Πέντε ἢ δέκα χιλιάδες ψυχαί*. — 3) *Ψυχὴ*, συνών. τοῦ καρδία, ἤγουν τοῦ ἐπιθυμητικοῦ μέρους τῆς ψυχῆς, οἶον, *Ἡ ψυχὴ μου μισεῖ, ἀγαπᾷ, θέλει*, ὡς εἶπεν ὁ Ἀριστοφάνης (*Βατρ. 1468*),

Αἰρήσομαι γάρ, ὄνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.

— 4) *Ψυχὴ*, συνταγμένον μὲ τὴν ἄρνησιν, σημαίνει τὸ Οὔτις ἢ Οὐδεὶς, Ἑλλ. ὡς τῶν Γάλλων τὸ *Personne*, οἶον *Δὲν εὐρηκα ψυχὴν*.

ΨΥΧΙΚΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. μὲ συνών. Ἐλεημοσύνη, Σ. Δ. (*aumône*)· ἐλλειπτ. τοῦ Ἀργύριον, Δῶρον, ἢ Ψωμίον, οἶον (Ἄτακτ. I, σελ. 31, σίχ. 480) ἀνελλιπ. ὁ Πτωχοπρόδρομος,

Καὶ Ψυχικὸν ψωμὶν τρώγεις, καὶ δίδουν σε καὶ βᾶτον·

καὶ ἄλλος, ἀρχαιότερος καὶ σοφώτερος τοῦ Πτωχοπροδρόμου (Ἰδ. BRUNCK, *Analect.* III, pag. 183),

Κτήσεος ἐξ ὁσίων ψυχικά δῶρα διδούς.

Συνηθέστερον ὁμῶς τὸ μεταχειριζόμεθα ἔλλειπτ. οἶον Ἐδωκε
Ψυχικόν, Ἐξώδευσεν εἰς Ψυχικά. Ψυχικόν ὠνο-
μάσθη, ὡς διδόμενον ὑπὲρ σωτηρίας ψυχῆς· καὶ τὴν σώζει
τιρόντι, εἰ μόνον δίδεται ἀπὸ δικαίως ἀποκτημένα χρήματα,
« Κήσεος ἐξ ὁσίων ».

ΨΥΧΟΠΙΤΤΑ, ἄρτος ζεσὸς, βαπτισμένος εἰς οἶνον καὶ
ἐλαιον (fouace trempée chaude dans du vin et de
l'huile), καὶ μοιραζόμενος εἰς τοὺς πτωχοὺς, κατὰ τὴν
ἐορτὴν τῶν Ἀγίων πάντων (la Toussaint), εἰς μνήμην
τῶν ἀποθανόντων. Ζ. Μακαρία.

ΨΥΧΟΤΡΟΦΟΝ, οὖσ. οὐδέτ. Δ. (bétaine). Ἡ λέξις
εἶναι ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην (IV, 1) « Κέσρον τὸ καλούμενον
» ΨΥΧΟΤΡΟΦΟΝ, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ψυχροτάτοις εὐρίσκεται
» τόποις, ὃ Ῥωμαῖοι Βετονίκην καλοῦσιν ». Διόρθωσιν (ἴσως
ὄχι ἀναγκαίαν) ἐπρόβαλαν τινὲς ΨΥΧΡΟΤΡΟΦΟΝ.

ΨΥΧΡΑ. Ζ. Ζέσα.

ΨΥΧΡΑΪΝΩ, Σ. ἀμεταβ. πάσχω ἢ αισθάνομαι ψύχραν
(se refroidir)· καὶ μέσ. Ψυχραίνομαι, οἶον Πολλὰ
ζεσὸν εἶναι· ἄφες το νὰ Ψυχράνη, ἢ νὰ Ψυχρανθῆ.
— 2) Ψυχραίνω μεταβ. (refroidir), οἶον, Ζεσὸν εἶν'
ἀκόμη· πρόσμεινε νὰ τὸ Ψυχράνω. — 3) Μεταφορ.
λυπῶ, ἐχθροποιῶ, οἶον Μοῦ ἐψύχρανε τὴν ψυχὴν ἢ
τὴν καρδίαν, καὶ μέσ. Ἐψυχράνθη ἢ εἶναι Ψυχρα-
μένος μ' ἐμέ, ἤγουν ἐμεταβάθη, ἀπὸ φιλίαν εἰς ἐχθραν,
καὶ Ἐψυχράνθημεν χωρὶς αἰτίαν. Ζ. Παγόνω.

ΨΥΧΡΌΤΡΟΦΟΝ. Ζ. Ψυχότροφον.

ΨΩΜΟΞΎΣΜΑΤΑ, οὐδ. πληθ. (Ψωμοξυσματιαῖς θηλ. πληθ. Σ., τὰ ἀποξύσματα τοῦ ψωμίου (chapelure). Λέγονται καὶ Θρούβαλα. Ζ. Θρούβαλον.

ΨΩΡΟΦΎΤΗΣ (Ψωροφήτης, Σ.). οὐσ. ἀρσ. πάθος κεφαλῆς παιδικόν (teigne), Ἀχώρ, Ἑλλ. Ὁ ψωροφύτης, σύνθ. ἀπὸ τὸ Ψώρα καὶ τὸ Φύω (ὄθεν καὶ τὸ Φῦμα), σημαίνει Ψωρικόν φῦμα. Καὶ ἴσως παρόμοιον τί σύνθ. ἦτο καὶ ἀρχαιότερα εἰς χρῆσιν, ἐπειδὴ ὁ Ἡσύχιος λέγει « Φῦμα, ψώρα, » κ. τ. λ. » καὶ « Φύματα, ψυδράκια, ψῶραι ». Τὸ δὲ ἑλληνικὸν Ἀχώρ, ἐτυμολόγησεν ὁ Γαληνός, (παρὰ τῷ Φαεσ. Οἰκονομ. σελ. 117) ἀπὸ τὸ Ἰχώρ (sanie) « Ὠνομάσθη δὲ » [Ἀχώρ] ἀπὸ τοῦ συμπτώματος· λεπτάς γὰρ ἔχει κατα- » τρήσεις, δι' ὧν ἀπορρέει ἰχώρ γλίσχρος ». Πιθανώτερον ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 182) ἀπὸ τὸ Ἄχνη « Ἀχώρ, κατὰ » ἀποβολὴν τοῦ ᾠ ἀπὸ τοῦ Ἀχνῶρ, ἀπὸ τοῦ Ἄχνη, ὃ σημαί- » νει πᾶν λεπτομερές καὶ κοῦφον· σημαίνει δὲ τὸ πιτυρῶδες » τῆς κεφαλῆς ». Καὶ τοῦτο πιθανολογεῖ ὀπωσοῦν τὴν ἀνω- » τέρω σημειωθεῖσαν ἐτυμολογίαν τῆς Ψαχνίδας, Πιτυριάσεως, Ἑλλ. (Ζ. Ψαχνίδα).

Ω.

ΩΔΗΣ (εἰς) λήγοντα ὀνόματα. Ζ. Θρομβώδης, καὶ Ρεμβώδης.

ΩΪΜΕ, Δ. ΓΓ. Οἷμέ, Σ. καὶ Οἷμένα ἢ Ωἷμένα, Δ. Ἰταλίσι Oimé! (hélas!). Τὸ Οἷμέ εἶναι διάλυσις τοῦ Οἷμοι, Ἑλλ. κατὰ τὴν συνήθη εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν χρῆσιν τῆς αἰτιατικῆς ἀντὶ τῆς δοτικῆς, οἷον τοῦ Ἀριστοφάνους (Νεφ. 791) τὸ,

Οἷμοι! Τί οὖν δῆδ' ὁ κακοδαίμων πείσομαι;

ἄγουν Ὀϊμέ! τί μέλλω νά πάθω ὁ ταλαίπωρος;
 Ἡ διάλυσις εἶναι Ἰωνική, ὡς φαίνεται πάλιν ἀπὸ τὸν αὐτὸν
 Ἀριστοφάνην Εἰρ. 932),

————— [Ἰν'] οἱ καθήμενοι

ὑπὸ τοῦ θεοῦ λέγωσ' Ἰωνικῶς Οἶ.

Τὸ δὲ Ὀϊμέ ἀπὸ μὲν τὸν Ὅμηρον προφέρεται ἀπλῶς, καί
 μὲ διπλὴν ἀντωνυμίαν (Ἰλιάδ. λ', 404),

Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακὸν, αἶ κε φέδωμαι.

Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς τοῦ Ὀμήρου τοὺς χρόνους τὸ ὦ δὲν ἦτον ἀκόμη
 εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν σοιχείων, πιθανὸν ὅτι τὸ Οἶ μοι ἐμετα-
 πλάσθη ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους εἰς τὸ Ὡ μοι, ἢ μᾶλλον
 εἰς τὸ ὑπογραμμέον Ὡ μοι.

ΩΝ. Ζ. ΟΣ.

ὨΡΑ. Ζ. Φέρω.

ὨΣ, ἀντὶ τοῦ ἕως. Ζ. Πολύς.

ὨΧΡΙΑΚΟΣ. Ζ. Ὀκριακός.

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ.

Α.

ἈΒΑΡΪΑ (σελ. 1). Βλέπω τώρα, ὅτι καὶ ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ τὸ ἐτυμολόγησαν ὁμοίως ἀπὸ τὸ Ἄβαρης (Ἰδ. DUCANGE, *Glossar. med. et infim. latin.* V. Avaria).

ἈΒΟΥΤΖΙΑ. Ζ. Χαμολιός.

ἈΓΛΪΓΟΡΑ. Ζ. Χρυσόξυλον, σελ. 694.

ΑΔΑ (εἰς) ὀνόματα. Ζ. Μελανάδα.

ἈΔΡΆΚΤΙΟΝ. Ζ. Μοσχάγκαθον.

* ἈΔΪΝΑΤΟΣ. Παρὰ τὴν γνωστὴν σημασίαν, Ἀδύνατον ἔτι λέγομεν τὸν ξηρὸν τὴν φύσιν, Ἰσχνός, Ἑλλ. — 2) τὸν Ἄπαχον, Ἀλιπής, Ἑλλ. (*maigre*), οἷον Κρέας ἀδύνατον. Ζ. Σαχλός.

ἈΔΥΣΪΠΗΤΟΣ. Ζ. Δυσώπῳ.

* ἈΕΡΪΖΩ. Ζ. Σοράρω.

* ἈΖΥΓΑ. Ζ. Ζυγά.

ἈΘΕΜΕΛΪΩΤΟΣ. Ζ. Θεμέλιον.

ἈΘΝΗ. Ζ. Ἄχνη.

ἈΘΪΓΑΛΟΝ. Ζ. Ἀνθόγαλον.

ἈΘΪΤΥΡΟΝ. Ζ. Μουζίθρα.

ἈΘΡΪΜΒΑ (Ἀθρίμπα, Σ.). Ζ. Θρύβη.

ΑΪΓΪΔΩΠΑΣ. Ζ. Σίφα.

ΑΪΪΝ. Ζ. Χρυσός.

* ἈΚΑΜΑΤΕΪΩ. Ζ. Καματερός.

ἈΚΡΪΔΑ. Ζ. Βωτρίδα (σελ. 70), Κουτάλαφας, καὶ Μέλεση.

ἈΛΕΣΟΪΡΙΟΣ. Ζ. Καλόγνωμη.

- ἈΔΚΥΩΝΙΟΝ. Ζ. Φωκιάσκατον.
 * ἈΔΟΓΟΜΥΛΟΣ. Ζ. Νερόμυλος.
 ἈΔΥΠΗΤΑ. Ζ. Ἄπονα, καὶ Λυποῦμαι.
 ἈΜΑΡΤΗΜΑ. ἈΜΑΡΤΙΑ. Ζ. Κρῖμα.
 ἌΜΕ. Ζ. Σύρω.
 ἈΝΑΓΚΑΣΙΣ. Ζ. Ἐνσασις.
 ἈΝΑΘΡΕΦΤΙΚΟΝ παιδί. Ζ. Θρεπτός.
 ἈΝΑΠΕΤΑΡΙΖΩ. Ζ. Φτερουγιάζω.
 ἈΝΑΤΡΙΧΙΑΖΩ. Ζ. Φρίττω.
 ἈΝΕΜΗ. Ζ. Θρομύλι.
 ἈΝΘΟΓΑΛΟΝ. Ζ. Λάσπη.
 ἈΝΤΡΑΚΛΑ. Ζ. Ἄνδρακλείδα.
 * ἈΠΑΣΧΟΛΕΥΩ ἢ * ἈΠΑΣΧΟΛῶ. Ζ. Δυσκολεύω.
 * ἈΠΑΧΝΙΖΩ. Ζ. Ἄχνη.
 * ἈΠΑΧΟΣ. Ζ. Ἀδύνατος.
 * ἈΠΟΜΑΚΡΥΝΩ. Ζ. Μακρύνω.
 ἈΠΟΜΙΑΣ. Ζ. Μία, καὶ Διαμιάς (σελ. 716).
 ἌΠΟΝΑ (σελ. 31), συνών. τοῦ Ἀλύπητα (ἴδ. Ἄτακτ. II, σελ. 35), Ἀφειδῶς, Ἑλλ. διότι τὸ Λυποῦμαι, Ἑλλ. ἐλαμβάνετο καὶ ὡς συνών. τοῦ Φεῖδομαι, Ἑλλ. (éparagner). Ζ. Λυποῦμαι.
 * ἈΡΑΠΟΣΙΤΑΡΟΝ. Ζ. Καλαμοσίταρον, καὶ Μωροσίταρον.
 ἌΡΓΑΝΟΝ. Ζ. Ἐργανον.
 ἈΡΚΕΪΛΛΙ. Ζ. Φωκιάσκατον.
 ἈΡΝΑΟΥΡΑ. Ζ. Γαγάτης.
 ἌΡΠΗΣ. Ζ. Λούπης.
 ἈΡΧΙΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ. Ζ. Καλοχέρι.
 ἈΡΧΟΝΤΙΣΑΙ (καλαί). Ζ. Καληκάντζαρος.
 * ἈΣΑΡΑΝΔΟΣ. Ζ. Χλωρίωνας.

ἌΣΚΆΘΑΡΟΣ. Ζ. Σκάνθαρος.

ἌΣΚΪΛΛΑ. Ζ. Σκιλλοκρόμμυδον.

ἌΣΠΪΘΑ. Ζ. Σπίθα.

ἌΣΤΈΡΕΣ. Ζ. Χύσις.

* ἌΣΤΟΪΒΗ. Ζ. Στεβίδα.

ἌΣΨΤΑΤΟΣ. Ζ. Σύσασις.

* ἌΣΦΈΝΔΑΜΝΟΣ. Ζ. Σφεντάμη.

ἌΤΖΑΛΕΨΩ. Ζ. Μουρδόνω.

ἌΤΖΪΓΓΑΝΟΣ (σελ. 38). Ὁ ἔτυμολόγος (σελ. 25) ἔτυμολογεῖ (δὲν ἐξεύρω ἂν πισῶς) τὸνομα τῶν αἰρετικῶν Ἀθιγγάνων οὕτως: « Ἀθίγγανος, ὁ μὴ θέλων τινὶ προσεγγίσει, » ἀπὸ τοῦ Θίγω· οἱ γὰρ τὴν αἴρεσιν ταύτην ἔχοντες οὐδὲν » παρ' ἄλλου λαμβάνουσι ».

ἌΤΖΪΠΩΤΟΣ. Ζ. Τζίπα.

ἌΤΜΪΔΑ. ἌΤΜΟΣ. Ζ. Ἄχνη.

ἌΤΟΠΟΣ. Ζ. Τόπος.

ἌΤΡΑΚΤΥΛΪΔΑ, καὶ ἌΤΡΑΞΨΔΙ. Ζ. Μοσχάγκαθον, σελ. 330 καὶ 723.

ΑΨΓΆ ΚΟΚΚΪΝΑ. Ζ. Πάσχα.

ΑΨΧΈΝΪΟΝ. Ζ. Διάκι.

* ἈΦΆΝΝΑ (Ἀφάνα, Δ.). Ὁ Σουίδας φέρει « Σκινδαψός, ἀφάνα » χωρὶς ἄλλην ἐξήγησιν. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀπολλωνίου (Ἀργοναυτ. II, 906), ὁ Σκινδαψός σημαίνει γένος τι φυτοῦ ὅμοιον τοῦ Κισσοῦ « Κισσῶ προσόμοιον φυτὸν, » ὁ προσαγορεύεται Σκινδαψός ». Εἰς τοῦ Θεοφράστου τὸν Ἑλληνικὸν Πίνακα (Λέξ. Φέως, ἐκδ. Schneider) φέρεται, ἐκ μαρτυρίας περιηγητῶν, ἡ Ἀφάνα, ὡς συνών. τῆς Στεβίδας. Ζ. Στεβίδα.

ἈΦΕΔΡΩΝΑΣ. Ζ. Βρωμούμπολος, Κάραβος, καὶ Κοπρόλακκας.

ἌΧΝΗ, με συνών. Ἄθνη, Ἀτμίδα, θηλ. Ἀτμός, ἀρσ. Σ. Ἀτμός καὶ Ἀτμὶς καὶ Ἄχνη, Ἑλλ. (vapeur, exhalaison). — 2) Ἄχνη, θηλ. καὶ * Ἀχνός ἀρσ. συνών. τοῦ Χνώτος, (Πνοή, Ἑλλ.) ὁ ἀπὸ τὸ σόμα ἐκπνεόμενος ἈΤΜΟΣ, ὅθεν τὸ Γερμανικὸν ΑΤHEM (Haleine). Ὅτι τὸ Ἄχνη ἢ ὁ Ἀχνός συγγενεῦει μετὰ τὸ Χνός, Χνοῦς (ὅθεν ὁ Χνώτος), συμπεραίνεται ἀπὸ τὸ πολύσημον καὶ ταυτόσημον τῶν δύο λέξεων. Ἄχνη εἰς τοὺς παλαιούς ἐσήμαινε γενικῶς πᾶσαν ἀποφορὰν (émanation, effluve), ἢ ἀποχώρησιν ἀπὸ τὰ φυσικὰ σώματα, εἴτε ἀεροειδῆ (gaz), ὡς εἶναι οἱ ἀτμοί, εἴτε καὶ παχυτέραν, αὐτομάτως ἀπορρέουσιν, ἢ καὶ βιαίως ἀποσπαζομένην. « Ἄλός ἄχνην » (Ἰλιάδ. δ', 426) εἶπεν ὁ Ὀμηρος, τὴν ὁποίαν ἀλλοῦ ὠνόμασεν « Ἄλός χνόον » (Ὀδυσσ. ζ', 226), τὸν ἀποπτύμενον ἀφρόν ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὰ κύματα (écume des flots). — « Πυρὸς ἄχνην » ὁ Αἰσχύλος τὸν καπνὸν (fumée), ἢ καὶ αὐτὴν τὴν ἀποφερομένην θερμότητα. (Ἴδε τὰ Λεξικά). — « Οἰνωπὸν ἄχνην » ὁ Εὐριπίδης (Ὀρ. 115), τὸ ἐπιφαινόμενον ἄφρισμα εἰς τὸν κερνώμενον οἶνον. — « Οὐρανίαν ἄχνην » τὴν δρόσον (rosée) ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Κολ. 681), ὅθεν καὶ τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης ἢ Καταχνία (Ζ. Καταχνία). — « Δακρύων ἄχνην » ὁ αὐτὸς (Τραχ. 847), τὰ ἐπιφαινόμενα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυσμάτια (τὰ κοιν. Βουρκώματα, Σ). Ταῦτα ξηραινόμενα ὀνομάζονται ἀπὸ τὸν Ἰπποκράτην, ὄχι μόνον ἌΧΝΗ, οἶον « Δάκρυον . . . κακὸν τὸ ἐπιξηραινόμενον, οἶον Ἄχνη » (Ἐπιδήμ. VI, 2, σελ. 798), ἀλλὰ καὶ ΧΝΟΥΪΣ, οἶον « Ὀμματα ΕΠΙΧΝΟΥΝ ἴσχοντα » (Προῤῥ. I, σελ. 472), ἤγουν « Ὀφθαλμοὺς ταῦ καλουμένου ΧΝΟΥΪ μεσοῦς » κατὰ τὴν ἐξήγησιν τοῦ Γαληνοῦ. — « Ἄχνην ὀθονίου » ὠνόμασεν ἔτι ὁ Ἰπποκράτης τὸ ἀπόξυσμα τῶν πανίων, τὸ κοινῶς λεγόμενον

Ξαντόν, Σ. (Ζ. Ξεφτύζω). — Ἄχνη ἔτι ὠνομάζετο ὁ ἀπὸ γῆς ἀνεγειρόμενος λεπτὸς κονιορτός. — Ἄχνη καὶ Χνοῦς, ἡ πρώτη τῶν γενεῶν ἐξάνθησις (poil folet). — Ἄχνη, τὰ ἀναπετόμενα ἀπ' ἀνεμον εἰς τὰ ἀλώνια λεπτὰ ἄχυρα, ἡ τοῦ σίτου ἀπολεπίσματα (balle), ὡς εἶπεν ὁ Ὅμηρος (Ϊλιάδ. ε', 499),

Ὡς δ' ἀνεμος ἌΧΝΑΣ φορέει ἱεράς κατ' ἀλώας
Ἄνδρῶν λικμώντων

τὰ ὁποῖα ἄλλος ποιητὴς Ἑβραῖος, εἰς ὁμοίαν παραβολὴν, ὠνόμασε, κατὰ τοὺς Ἑβδ. Χνοῦν « Ὡς ὁ ΧΝΟΪΣ, ὃν » ἐκρίπτει ὁ ἀνεμος ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς (Ψαλμ. α', 4) ». — Ἄχνη καὶ Χνοῦς, τὸ ἐπιφαινόμενον τριχῶδες ἐξάνθημα, εἰς τοὺς καρπούς, ἡ εἰς τὰ ὑφάσματα (τὰ μεταξωτὰ μάλισα), τὸ κοινῶς λεγόμενον Χνούδιον (duvet), ὑποκορ. τοῦ Χνοῦς.

Ἀπὸ τὸ κοινὸν Ἄχνη, ἡ Ἀχνός, καὶ ῥῆμ. ἀμετάβ. τὸ Ἀχνίζω (Ἀθνίζω, Σ.), καὶ μέσ. τὸ Ἀχνίζομαι, Σ. exhaler, s'exhaler), καὶ μετοχ. Ἀχνισμένος, Σ. καὶ ῥηματικὸν, Ἀχνισμα, οὐδ. καὶ Ἀχνισμός, ἀρσ. Σ. καὶ ῥῆμ. σύνθ. * Ἀπαχνίζω, τὸ παύω νὰ ἀναφέρω ἀχνούς (s'évaporer), οἶον, περὶ θερμοῦ ἀχνίζοντος, Δέν ἀπάχνισεν ἀκόμη, ἤγουν δέν ἐψυχράνθη. Ζ. Χνωτός.

ἌΧΝΙΣΜΑ. ἈΧΝΙΣΜΕΝΟΣ. ἈΧΝΙΣΜΟΣ. * ἈΧΝΟΣ.
Ζ. Ἄχνη.

ΒΆΛΣΑΜΟΝ. Ζ. Προδρόμου βότανον.

ΒΕΝΤΖΟΥΒΙ. Ζ. Μεντζουδι.

* ΒΕΪΣΟΣ. Ζ. Φτελέα.

ΒΟΛΆ (σελ. 56). Τὸ δὲ « Ὄφθαλμοῦ Βολή » Ἑλλ. συνωνυμῆ μετὰ τὸ Ὄφθαλμοῦ ῥοπή, ἡ ῥιπή· καὶ ταῦτα μετὰ τὸ Φορά·

» Ριπῆς, ὀρμῆς, φορᾶς, βολῆς » λέγει ὁ Φώτιος. Συμφωνεῖ μὲ τοῦτο (ἴσως δὲ καὶ παράγεται ἐκ τούτου) καὶ τῶν Γάλλων τὸ Volée, ὅτε σημαίνει τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τὸ Βολά ἢ Φορά (fois), οἷον εἰς ταύτην τὴν φράσιν, sonner une, deux, trois volées (Νὰ σημάνω μίαν, δύο, τρεῖς βολάς, ἢ φοράς).

* ΒΟΛΧΙΚΟΝ. Ζ. Σκυλόχορτον.

ΒΟΡΒΟΡΟΣ. Ζ. Λάσπη.

ΒΟΥΪΠΑ. Ζ. Λιλιγί.

ΒΟΥΡΚΩΜΑ (Ζ. Ἄχνη). Ἴσως ἔχει τὶ κοινὸν μὲ τοῦ Ησυχίου τὸ « Βραυκανᾶσθαι, ἐπὶ τῶν κλαιόντων παιδίων » λέγεται κ. τ. λ. »

ΒΡΙΣΚΟΥΜΕΝΟΝ. Ζ. Εὐρίσκω.

ΒΡΟΥΛΛΑΝΕΜΟΣ. Ζ. Βρούλον.

ΒΡΟΥΪΛΟΝ (σελ. 66), Σχοῖνος, Ἑλλ. καὶ Ρίψ, ρίπος, Ἑλλ. (jonc). Δύο γένη φυτῶν, παρόμοια τοῦ Σχοίνου, ὀνομαζοῦνται ἀπὸ τοὺς φυτολόγους Scirpus ἢ Sirpus (jonc), τὸ ἓν, Scirpus lacustris (Scirpe des marais) ὃ, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, pag. Ixxxv), ὀνομαζόμενος σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα, Σύφα (γρ. Σίφα)· τὸ ἄλλο Scirpus Romanus, τὸ ὀνομαζόμενον, κατὰ τὸν αὐτὸν, Βούρλα, καὶ Κοῦφο Βρούλι (γρ. Κουφοβρούλι). Ἡ Σύφα, εἰς τὸν ἐπαραφθάρη ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Sirpus, ἐνδέχεται νὰ ἦναι παρόραμα τοῦ φυτολόγου, προσαρμόσαντος εἰς τὸ πρῶτον γένος τοῦ Σχοίνου, ὅ,τι ἤρμοζεν εἰς τὸ Κουφοβρούλι. Τοῦτο κυριώτερον ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῆ, Σίφα, διὰ τὴν κουφότητα ἢ κοιλότητα, ὁμοίαν τῶν Σιφῶων (Ζ. Σίφα). Ὁ Ἡσύχιος φέρει καὶ « Βραῦλον, κοῖλον ».

Τὰ ἐκ τῶν Βρούλων πλεκόμενα σκευὴ ὀνομαζόντο Βρυλλίαι, Δ. ἢ Βρυλλίαι σπυρίδες, Δ. Βρυλίτικαι καὶ Βρουλέναι,

Σ. Ἀπὸ τὸ Βρουῦλον, σύνθ. Βρουλόδεμα, Βρουλόμαλλον καὶ Βρουλόσφιγμα, κατὰ τὴν φερομένην ἀπὸ τὸν Δ. μαρτυρίαν : « Δίμμα (γρ. Δέμα) ὅπου σφίγγουν καὶ πλέκουν μετ' αὐτοῦ » τὰ μαλλία των, ὃ καλοῦμεν Βρουλλόδιμμαν (γρ. Βρουλλόδεμα) ἢ Βρουλλόσφιγμα, ἢ Βρουλλόμαλλον ». Ἄλλο σύνθ. φέρεται ὁ Βρουλλάνεμος, Δ. (ouragan), ἴσως διότι εἰς τὰ Βρούλλα μάλις α ἐνεργεῖ ὁ σφοδρὸς ἄνεμος.

ΒΡΩΜΙΖΩ. Ζ. Μουρδόνω.

* ΓΑΪΡΑ. Ζ. Φτελέα.

ΓΕΙΤΟΝΙΑ. Ζ. Τεταρτία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Ζ. Χερομάχος.

ΓΛΕΪΦΩ. Ζ. Γλύφω.

ΓΛΥΚΑ, ΓΛΥΚΙ. Ζ. Εὐλογημένη.

ΓΛΥΦΑΪΝΩ. Ζ. Γλύφω.

ΓΛΥΦΩ. Ὁ Σ. καὶ οἱ λοιποὶ τῆς κοινῆς γλώσσης Λεξι-κογράφοι τὸ γράφουν δια διφθόγγου Γλεΐφω (lécher), Λείχω, Ἑλλ. ὅθεν ἀπατηθεὶς τὸ ἐτυμολόγησα ἀπὸ τὸ Ἐκλείχω (Ἄτακτ. II, σελ. 89-90), μ' ὄλον ὅτι ἀρχήτερα (Ξενοκράτ. σημ. σελ. 218) εἶχα πιθανώτερον σημειώσειν, ὅτι ἔπρεπε νὰ γράφεται ὡς τὸ Γλύφω (sculpter), διότι εἶναι τὸ αὐτὸ ῥῆμα, σημαῖνον κυρίως μὲν τὸ ξέω λίθον ἢ μέταλλον τί διὰ τοῦ γλυφεῖου (burin), μεταφορικῶς δὲ, τὸ συχνοκινῶ τὴν γλῶσσαν, ὡς γλυφεῖον, ἐπάνω τινὸς φαγησίμου. Καὶ τὰ δύο παράγονται ἀπὸ θεματικώτερον ἄλλο ῥῆμα, τὸ Γλύω, ὅθεν καὶ τὸ Γλυκὺς (doux). Διὰ τοῦτο καὶ Γλυφὸν νερὸν ὀνομάζομεν, τὸ μὲ ἀηδίαν γλυκὺ, ὡς καὶ οἱ Γάλλοι, eau douceâtre. Ἐκ τοῦ Γλύφω, ἄλλο ῥῆμ. ἀμετάβ. Γλυφαίνω, Σ. (ἀναλόγως μὲ τῶν παλαιῶν, τὸ Αῦω, Αὐαίνω, Λίπω, Λιπαίνω), τὸ εἶμαι ἢ γίνομαι γλυφός. — 2) Γλύφω, (sculpter), Σ. (ὁ Βλάχος τὸ γράφει Γλύπτω).

ΓΛΩΣΣΙΔΙ. Εἰς τὰ προλεγμένα (σελ. 82) πρόσθεσε :
— 4) Γλωσσίδιον ἔτι ὀνομάζεται μέρος τοῦ γυναικείου αἰδοίου, τὸ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς λεγόμενον Κλειτορίς, Ἑλλ. (elitoris), διὰ διφθόγγου, ὡς τὸ γράφουν οἱ Λεξικογράφοι, ἢ διὰ τοῦ ἦ, ὡς γράφεται εἰς τὸ Ὀνομασικὸν τοῦ Πολυδεύκου « Τὸ δὲ ἐν μέσῳ (τοῦ σχίσματος) σκαῖρον σαρκίον, Νύμφη, » ἢ Μύρτον, ἢ Ἐπίδερις, ἢ Κλητορίς, κ. τ. λ. ».

ΓΝΑΦΕΙΑΣ. Ζ. Ταμπάκης.

ΓΟΥΜΕΝΑ. Ζ. Παλαμάρι.

ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ. Ζ. Μουκτερόν.

ΓΥΡΙΣΤΗΣ. Εἰς τὰ προλεγμένα (σελ. 90 καὶ 474) πρόσθεσε, ὅτι κακῶς γράφεται εἰς τὸν Δ. (App. σελ. 163) Ρεμβοειδής, ἀντὶ τοῦ Ρεμβώδης.

Δ, σοιχεῖον, ἀντὶ τοῦ Τ. Ζ. Τέλετρον.

ΔΑΜΑΣΚΙ. Ζ. Καμουχάς.

ΔΑΥΛΟΣ. Ζ. Συνδαυλίζω.

ΔΕΝΔΡΟΚΟΛΛΑ. Ζ. Κόμι.

ΔΕΠΕΝΟΝ. Ζ. Κονδυλομάχαιρον.

ΔΙΑΜΙΑΣ, ἐπίρρ. (Γιὰ μιὰ, Σ.) συνών. τοῦ Ἀπομιάς (Ζ. Μία).— 2) Ἀντὶ τοῦ, Εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, τὴν αὐτὴν φοράν (A la fois, au même temps), Ἀθρόως, ἢ Εἰσάπαξ, Ἑλλ.

ΔΙΑΠΕΤΑΛΟΝ (σελ. 98) δύναται εὐλόγως ἔτι νὰ ὀνομασθῇ καὶ τὸ ἐπίπεδον ἔδαφος τόπου περιωρισμένου, Ἄλως, Ἑλλ. (aire).

ΔΟΚΙΤΗΣ. Ζ. Χύσις.

ΔΥΣΑΚΟΥΩ. Ζ. Κακακούω.

* **ΔΥΣΤΡΟΠΕΥΩ** (ἢ *Δυσροπῶ, σελ. 108), γίνομαι δύσροπος (devenir d'un esprit fâcheux).— 2) Μεταφορ. καὶ σωματικῶς, μεταβάλλομαι εἰς νοσηροτέραν κατάστασιν, οἷον Ἡ πληγὴ ἐδυσρόπησε (συνηθέσερον Ἐκα-

κούργησε, devenir maligne), Ἡ ἀρρώστια δυσρο-
πέυει. Ἀλέξανδρος ὁ Τραλλιανὸς (VII, σελ. 368) ἰατρὸς
τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος, εἶπε « Δυστροπία τοῦ νοσήμα-
» τος » (malignité). Οἱ ἀρχαιότεροι ἔλεγον Κακοήθεια
καὶ Πυρετὸν κακοήθη (fièvre maligne).

ἘΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ. Ζ. Χρηματική.

ἘΓΚΡΕΜΝΙΖΩ. ἘΓΚΡΕΜΝΩ. Ζ. Ξεγκυλῶ.

ΕΙΝΟΣ καὶ ΕΡΟΣ (εἰς) ὀνόματα. Ζ. Φωτεινός.

ἘΛΑΪΑΙ κολουμβηταί. Ζ. Κολουμβητής.

ἘΝΘΥΜΗΤΙΚΟΝ. Ζ. Μνημονικόν.

ἘΝΝΟΙΑ. Ζ. Τυραννῶ.

ἘΞΑΠΟΡΡΗΤΩΝ, ἢ ἘΞ ἈΠΟΡΡΗΤΩΝ. Ζ. Μυ-

στικός.

ἘΞΥΠΟΘΕΣΣΕΩΣ. Ζ. Ὑπόθεσις.

ἘΞΩΧΕΪΡΙΟΣ. Ζ. Χειράφετος.

ἘΠΑΝΩΣΚΕΠΙΟΝ. Ζ. Χάσδιον.

ἘΠΙΤΑΔΕΣ. Ἐλανθάσθην λέγων (σελ. 134), ὅτι τὸ
Ἐπίταδε, Ἐλλ. δὲν ἐδησαυρίσθη εἰς τὰ Λεξικά.

ἘΡΓΑΤΗΣ. Ζ. Χερομάχος.

* ἘΡΓΟΤΑΞΙΟΝ. Ζ. Ἐργόχειρον.

ἘΡΓΟΧΕΙΡΟΝ (σελ. 135). Δὲν ἐρμηνεύθη ἀκριβῶς
διὰ τοῦ Γαλλικοῦ tâche. Ἴσως ἔπρεπε νὰ πλασθῇ νέα λέξις
* Ἐργοτάξιον, ἤγουν Ἔργον τακτὸν, ὡς εἶπεν ὁ Πίνδαρος
(Πυθ. IV, 414-422) « Ἔργου... ἐξεπόνησ' ἐπιτακτὸν
» ἀνὴρ μέτρον ». Καὶ ἀπὸ τὸ ΤΑΚΤΟΝ ἴσως πρέπει νὰ
ἐτυμολογηθῇ καὶ τὸ Γαλλικὸν TÂCHE.

ἘΡΧΕΤΑΙ. Ζ. Κοσιζῶ.

ΕΥΓΑΝΩ (σελ. 140). ἘΒΓΑΝΩ καὶ ΒΓΑΝΩ. Ζ.
Ὄνομα, καὶ Παραγιαλίον.

ΕΥΘΥΣ. Ζ. Πάραυτα.

ἘΧΕΙ ΜΟΥ (σελ. 150), ἀντί τοῦ Κοστίζει. Τὸ ἐμεταχειρίσθη καὶ ὁ Πτωχοπρόδρομος (Ἴδε Ἄτακτ. I, σελ. 245), λέγων,

Τὸ πῶς πουλιέται τὸ τυρὶ, τί ἔΧΕΙ τὸ κεντηνάριν.

ἘΧΘΡΗΤΑ (inimicitie). Ζ. Ἄργητα.

ἘΧΩ (σελ. 150). Ζ. καὶ Ἐνας.

ΕΩ (εἰς) καὶ ΙΖΩ ῥήματα. Ζ. Σκορπίζω.

ΖΑΤΡΙΚΙΟΝ. Ζ. Ταρόκοι.

ΖΑΦΗΡΗ. Ζ. Σαφεῖρι.

ΖΕΣΤΑΣΤΗΡΙ (σελ. 154). Ζ. Τανός.

ΖΗΤΗΣΙΣ. Ζ. Χρηματική.

ΖΙΝΑ. Ζ. Χρυσοκάνθαρος.

ΖΙΝΙΧΙ. Ζ. Τζινίχι.

ΖΙΦΩ. Ζ. Στύφω.

ΖΟΣΗ (σελ. 159), Ζώνη, Ἑλλ. Ζ. Μέση.

ΖΥΓΙΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ. Ζ. Κάσελλος.

Η καὶ ΗΣΙΣ (εἰς) ὀνόματα. Ζ. Ζήτη.

ἩΔΟΣ. ἩΔΥΣΜΑ. Ζ. Εἶδος καὶ Προσφάγιον.

ΗΤΑ (εἰς) ἢ ΙΤΑ λήγοντα ὀνόματα θηλυκά. Ζ. Ἄργητα.

ΘΕΜΕΛΙΟΝ, Σ. Ὁ τόπος ἢ ἡ ὕλη, ἐπὶ τῆς ὁποίας κτίζεται τι, τὸ κατώτατον μέρος τῆς αἰκοδομῆς (fondement). Ἀπὸ Θεμελίου οἴκον ὀνομάζομεν, τὸν νεωστὶ κτισθέντα (Ζ. Καινούργιος, σελ. 198). Ἐκ τούτου ῥῆμα Θεμελιόνω (fonder), μετοχ. Θεμελιωμένος, καὶ ταύτης ἐναντίον ἐπιθετον μὲ τὴν ζέρησιν Ἄθεμελίωτος.—2) Θεμέλιον μεταφορ. πίσς, λόγος, ἀπόδειξις τινὸς πράγματος (fond), οἷον Δὲν βάλλω Θεμέλιον εἰς τὰ λόγια του (ne pouvoir faire fond sur sa parole). Ἐκ τούτου κατ

Λόγια θεμελιωμένα, τὰ πισὰ, καὶ Λόγια ἄθεμελίωτα, τὰ ἄπιστα ἢ ἀναπόδεικτα.

ΘΕΟΤΟΚΕ ΠΑΡΘΕΝΕ. Ζ. Ἀγγελοχαιρετισμός.

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ. Ζ. Ζεσασήρι (σελ. 154).

ΘΡΟΜΥΛΙ (σελ. 179). Ἀρμόζει μᾶλλον τῶνομα εἰς τὴν Bobine τῶν Γάλλων.

* ΘΡΪΠΑ. Ζ. Στρίσπαι.

ΘΥΜΑΡΙ (σελ. 180). Ἡ *Satureja capitata*, ὀνομάζεται, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράσου (Stackhouse, pag. Lxxv), Θύμιο, καὶ Θυμαρί. Ἀπὸ τοὺς Γραικορ. ὀνομάζετο καὶ Θύμος κεφαλωτός, Θύμος ἄγριος, Θύμος λευκός, καὶ Ματζουκόθρυμβος.

ΘΩΡΙΑΚΟΣ. Ζ. Προσωπιακός.

Ι (Ἰῶτα) συγκόπτεται. Ζ. Περισσός.

ΙΖΩ. Ζ. ΕΩ.

ἸΚΝΑΙΣ. Ζ. Ἰκναις.

ΙΤΑ. Ζ. ΗΤΑ.

ΚΑΘΟΠΩΣ. Ζ. Καθώς, σελ. 197.

ΚΑΪΑΣ. Ζ. Πάσπαρος.

ΚΑΚΕΠΪΧΕΪΡΟΣ. Ζ. Καλεπίχειρος.

ΚΆΚΗΤΑ. Ζ. Ἄργητα.

ΚΑΚΟΥΡΓΩ. Ζ. Δυσροπεύω.

ΚΑΚΌΧΝΩΤΟΣ. Ζ. Χνώτος.

ΚΑΛΆΓΚΑΘΟ. Ζ. Χαμολιός.

ΚΑΛΑΜΠΌΚΙ. Ἐλέχθη ἀνωτέρω (σελ. 210), ὅτι ὁ Γραγγιέρος τὸ ὀνόμαζε Καρὰνβόχ. Νεώτερος σύγχρονός μας περιηγητὴς (CASTELLAN, *Lettr. sur la Morée*, etc. tom. III, pag. 209-210, édit. 1820) τὸ ἤκουσ' ὀνομα-

ζόμενον εἰς τὴν Πελοπόννησον Καλεμβρόκ (Calembrock), ἔθεν, λέγει, μετακομίζεται εἰς τὴν Κέρκυραν, εἰς τροφὴν περιστεριῶν. Τὸ παρομοιάζει μὲ τὸ *Holcus spicatus* (Houque, ἢ Hougue à épi) τῶν φυτολόγων.

ΚΑΛΟΓῆ. Ζ. Κακογῆ.

ΚΑΛΟΘÉΚΩ. Ζ. Τοποθέκω.

ΚΑΝΤΖÍΛΙ. Ζ. Ἄντζα.

ΚΑΡΔÁΡΑ (Ἰδε Ἄτακτ. II, σελ. 179), οἷον Βρέχει μὲ καρδάρας. Ἀντί τῆς βαρβάρου ταύτης φράσεως, λέγεται εἰς τὴν Χίου ἑλληνικώτερον, Βρέχει ἀπὸ σαμνίου (il pleut à seaux). Ὅτε δὲ βρέχει δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, λέγουσιν συνήθως, Δέν ἔκαμεν (ἢ Δέν ἔδωκεν) ὦραν τοῦ βοσκοῦ (elle n'a pas donné un moment au berger), ἤγουν δέν τὸν ἐσυγχώρησε νὰ ἐκβάλῃ τὰ πρόβατα εἰς βοσκήν.

ΚΑΣΚΑΛÍΤΡΑ. Ζ. Τορδειλόν.

ΚÁΣΤΕΛΛΟΣ (σελ. 159). Ζ. Ζύγια.

* ΚΑΤΑΓῆΣ. Ζ. Χάμο.

* ΚΑΤÁΧΑΜΑ. Ζ. Χάμο.

ΚΑΤΑΧΝÍΑ (σελ. 224), ἐτυμολογήθη ὡς σύνθ. ἀπὸ τὸ Χνίω καὶ τὴν Κατὰ πρόθ. Ἄλλ' ὅχι ἀλογώτερον δύναται νὰ ἐτυμολογηθῇ καὶ ἀπὸ τὴν αὐτὴν πρόθ. (Κατ') καὶ τὸ Ἀχνία, παράγωγον τοῦ Ἄχνη. Ζ. Ἄχνη (σελ. 712).

ΚΑΥΚΑΛÍΔΑ. Ζ. Τορδειλόν.

ΚΑΨΚΟΣ. Ζ. Φίλος.

ΚΕΝΤΗΝÁΡΙΟΝ. Ζ. Στατέρα.

ΚΕΦΑΛΙÁΤΙΚΟΝ. Ζ. Ἐπικεφάλαιον.

* ΚΙΒÉΤΗ. Ζ. Γάλαιον.

ΚΙΚΝÍΔΑ. Ζ. Τζικρίκι.

* ΚΙΤΡΈΣ. Ζ. Τραγάκανθα.

ΚΟΚΚΩΝΆΡΙΑ (Κουκουνάρια, Σ.). Ζ. Στροβιλια.

ΚΟΛΛΆΚΑΝΘΟΝ. Ζ. Χαμολιός.

ΚΟΜΜΈΝΟΝ ΚΡΑΣΙΟΝ. Ζ. Λάσπη.

ΚΟΝΔΥΛΟΜΆΧΑΙΡΟΝ, Σ. μαχαιρίδιον χρήσιμον εἰς σκευασίαν κονδυλίων (canif). Οἱ χυδαίζοντες τὸ ὀνομάζουσι

* Τεπενόν (Δεπενό, Σ.) καὶ Τεμπεράνι, Σ. ἀπὸ τὸ Ἰταλικόν Temperino, ἐκ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Tempero. Τὰ Γλ. φέρουσι: « Temperat, γλύφει κάλαμον κ. τ. λ. ».

ΚΌΤΤΑ. Ζ. ὄρνιθα.

ΚΟΥΚΟΥΝΆΡΙΑ. Ζ. Κοκκωνάρια.

* ΚΟΥΦΟΒΡΟΎΛΙ. Ζ. Βρούλον.

ΚΡΑΤΩ (σελ. 256), λέγεται καὶ Κρατίζω. Ζ. Ἐδεπα.

* ΚΡΗΤΆΡΙΟΝ. Ζ. Κρήτη.

* ΚΡΗΤΗ. Ἐλησημονήθη ἢ ἐπαραβλέφθη τὸνομα εἰς τὰ Ἑλληνικά λεξικά· καὶ ὁμῶς μαρτυρεῖται ἀπὸ Ἀλέξανδρον τὸν Τραλλιανόν, ὅστις λέγει (III, 8, σελ. 206), « Χύτρα δὲ » καινῇ ἐμβαλὼν, καὶ ἐπιπωμάσας ταύτην, καὶ ΚΡΗΤΗ » περιχρίσας, εἰς κρίθανον τίθει »· Κρήτην νοῶν ἀργιλώδη τινὰ γῆν, τὴν συνηθέστερον ἀπ' ἐμᾶς σήμερον ὀνομαζομένην Πηλὸν (Ἄτακτ. III, σελ. 45), ἀπὸ δὲ τοῦς Ῥωμαίους πάλαι, φυλάξαντας τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, Creta (Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. 551) ὅθεν τῶν Γάλλων τὸ Craie, εὕρισκόμενον καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ὅλας νεωτέρας γλώσσας ἀλλοιωμένον διαφόρως. Τὸ Κρήτη (craie) λοιπὸν πρέπει νὰ καταχωρισθῇ καὶ εἰς τὰ Λεξικά τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ὡς ἀναγκαῖον, καὶ εἰς τὰ νέα τῆς σημερινῆς ὡς συνών. τοῦ Πηλός, Σ. Δ. Τὸ ὑποκορ. Κρητάριον (crayon), οὐδὲ τοῦτ' ἀκόμη τοπισμένον εἰς τὰ Ἑλληνικά Λεξικά, σημαίνει ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς κρήτης, τὸ χρήσιμον εἰς τὸ γράφειν, ὡς τὸ ἀπὸ κάλαμον

κονδύλιον. Φέρεται εἰς τὰ Γεωπονικά (Π, 42, σελ. 196):
 « Λαβὼν πέντε ὄσρακα, ζωγράφησον ἐν αὐτοῖς ἀπὸ Κρη-
 » ταρίου, ἢ ἀπὸ ἄλλου τινὸς λευκοῦ, τὸν Ἡρακλέα κ. τ. λ. ».
 Λευκὸν Κρητάριον εἶναι τὸ crayon blanc.

ΚΥΤΤΑΖΩ. Ζ. Στραβοκυττάζω.

ΚΩΛΟΣΥΡΤΟΣ. Ζ. Κολοσυρτός.

Λ. ἀφανίζεται εἰς λέξεις τινάς. Ζ. Παγιαύλιον, καὶ Πα-
 γίδες.

* ΛΑΓΟΚΑΡΔΟΣ, λέξις συνήθης καὶ κοινὴ, καὶ ὁμως ἀμελημένη ἀπὸ τοὺς κοινούς μας Λεξικογράφους. Σημαίνει μεταφορ. τὸν ὑπερβολῇ δειλὸν, τὸν οὕτω δειλὸν, ὡς νὰ εἶχε λαγοῦ καρδίαν (peureux comme un lièvre). Τοῦ ζώου τούτου ἡ θειλία ἔγινε παροιμιώδης, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Ποιητὴς (Ίλιάδ. χ', 310) τὸ ἐπονομάζει « Πτώκα λαγῶν » ἀπὸ τὸ Πτώσσω (se tapir), τὸ κρύπτομαι διὰ φόβον. Ὁ Δημοσθένης ἔλεγε (Περὶ σεφάν. σελ. 314) πρὸς τὸν Αἰσχίνην, « Λαγὼ βίον ἔξης, δεδιὼς καὶ τρέμων, καὶ αἰεὶ πληγήσεται » προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῶ συνήθεις ἀδικοῦντι ».

ΛΑΣΙΑ, μὲ συνών. Κουπηλασία (σελ. 242), Σ. Ἐλασία, Ἑλλ. Ἐπαθε τὴν αὐτὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ στοιχείου, ὡς καὶ τὸ Λάμνω (σελ. 278) ἀπὸ τὸ Ἐλάυνω, Ἑλλ.

ΛΑΣΠΗ, μὲ συνών. Πηλός, Σ. Πηλός, καὶ Λάμπη, ἢ Λάπη, Ἑλλ. Ἰδαμεν (σελ. 238), ὅτι τῆνομα τοῦτο ἐσήμαιεν « Ἐπιπολάζοντα ἀφρόν κ. τ. λ. » Ἑλλ. τῆς κοινῆς γλώσσης τὴν Μοῦχλαν (moisissure ἢ chancissure), ἐπειδὴ λέγομεν ὄχι μόνον Κομμένον κρασίον Σ. Ἀλλὰ καὶ Μουχλιασμένον κρασίον, Σ. (λεξ. Κρασί). — 2) Λάπην, κατὰ τοὺς ἰατροὺς, μεταφορ. τοὺς νοσηροὺς φλεγματώδεις χυμοὺς (glaires). — 3) Καὶ Λάπην, « τὸν ἐπὶ τοῦ γάλακτος » ὑμένα » τὸ κοινῶς λεγόμενον Ἄνθόγαλον (crème). —

4) Λάπην και τὴν « Ἰλὺν » τὴν κοινῶς Οὕλην, Σ. (ἀπὸ τὸ Ὑλη Ἑλλ.), ἢ και Λάσπην, Σ. ὅταν ὁ λόγος ᾖ περι κρασίου.
 — 5) Λάπην ἀκόμη και τὸν Βόρβορον, ἢ τὴν κοινότερον Λάσπην (fange). Ἄλλ' ἴσως σώζεται εἰς τοὺς σημερινοὺς Λάκωνας και τὸ παλαιὸν ὄνομα. Λάμπην ὀνομάζουσι τὴν Λάσπην, εἰάν ἡ φερομένη ἐξῆς μαρτυρία, δὲν ἐσφάλη γραφικῶς ἢ τυπογραφικῶς. Ὁ δυσυχέστατος φονεὺς τοῦ Καποδιστρια, συρόμενος καταγῆς εἰς τὴν Λάσπην (fange), ἐφώναξε : « Μὴ με λερώνετε, βρὲ παιδιά· πηγαίνετε νὰ ρίξετε » ΛΑΜΠΗΝ εἰς τὴν πόρταν τῆς ἐκκλησίας » Πόρταν τῆς ἐκκλησίας λέγων τὴν πύλην τοῦ ναοῦ, ὅπου ἐπεσε σκοτωθεῖς ὁ Καποδιστριας. Ἴδε Rev. Encyclopéd. tom. 52, Decemb. 1831, pag. 764.

ΛΑΧΑΝΑ. Ζ. Φυλλάδα.

ΛΕΙΞΟΥΡΑ. Ζ. Λιξία.

ΛΙΓΚΙ. Ζ. Συλληγούδια.

ΛΟΓΑΤΑΙ (ὅσον διὰ νὰ). Ζ. Λόγος.

Μ. στοιχεῖον, προσίθεται εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν λέξεων. Ζ. Μουγκρός, και Μουρδόνω.

ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ, οὐδέτ. πληθ. λέξις σημαίνουσα ζυμαρικόν, συνηθέστατον εἰς τοὺς Ἰταλοὺς, γραφομένη Ἰταλιστὶ Maccaroni ἢ Maccheroni (Macaroni), και φυλαχθεῖσα εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. Τινὲς τὸ ἐτυμολόγησαν ἀπὸ τὸ Μάζα, Ἑλλ. ὅθεν τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τὸ ἀνωτέρω (σελ. 312) Μάτσιον, παρόμοιον τι ζυμαρικόν. Ἄλλοι ἀπὸ τὸ Μακαρία (σελ. 301).

ΜΑΡΟΥΛΑΚΙ. Ζ. Σαυρίδιον.

ΜΑΤΖΟΥΚΟΘΡΥΜΒΟΣ. Ζ. Θυμαρί.

ΜΕΛΑΝΟΚΕΦΑΛΟΣ. Ζ. Συκοφάς.

ΜΕΣΟΤΟΙΧΟΝ. Ζ. Σύμπλιος.

ΜΗΔΙΚΑΡΙΟΝ. Ζ. Τρίφυλλον.

* ΜΟΝΟΧΝΩΤΟΣ. Ζ. Χνώτος.

ΜΟΣΧΑΓΚΑΘΟΝ (σελ. 330). Ἀτρακτυλῖς (Atraxile)
Ἑλλ. ὠνομάσθη, διὰ τοὺς ἀπ' αὐτὴν Ἀτράκτους, Ἑλλ. τὰ
κοινῶς Ἀδράκτια (fuseaux) « Τὸ δὲ πλεῖον [τοῦ ῥαβδίου]
» γυμνόν, τραχὺ, ὧ καὶ αἱ γυναῖκες χρωῶνται ἀντὶ ἀτράκτου »
(Διοσκορίδ. III, 107).

ΜΟΣΧΑΡΙΑ, Μοσχαρόδερμα, Μοσχῆ, Ἑλλ. (σελ. 91).

ΜΟΥΓΚΡΙΖΩ. Ζ. Τριζιμιζει.

ΜΟΪΧΛΑ. Ζ. Λάσπη.

Ν. Σοιχεῖον, προσθέτεται, δι' ἀποφυγὴν συγχύσεως (Ζ.
Σύρνω).—δι' εὐφωνίαν, ὡς τὸ Δένω, Ζένω ἀπὸ τὸ Δέω καὶ Ζέω.
—Ἀφαιρεῖται, οἶον Ἄ θ ὦ ἀντὶ τοῦ Ἄ ν θ ὦ, Ἑλλ. (fleurir), καὶ
Σπίθα ἀπὸ τὸ Σπινθήρ.—Μεταβάλλεται εἰς γ. Ζ. Τυρανῶ.

ΝΑΝΝΟΣ. Ζ. Σίσκος.

ΝΙΝΑΡΙΟΝ. ΝΙΝΙΟΝ. Ζ. Κοῦτσα.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟΝ. Ζ. Συρμή.

* ΝΟΤΕΡΟΣ, * ΝΟΤΙΣΜΕΝΟΣ. Ζ. Χνώτος.

ΝΤΑΝΤΟΥΛΙΖΩ. Ζ. Ταντανίζω.

ΕΥΛΟΤΡΩΚΤΗΣ. Ζ. Ἐσοχάδες.

Ο. Στοιχεῖον, ἀντὶ τοῦ Υ. Ζ. Τόπακας.

ΟΚΙΟΡΟΝ ἢ ΟΚΝΙΟΡΟΝ. Ζ. Ἐγκατηρά.

ΟΞΙΔΑΧΙΑ. Ζ. Ξιδακία.

ΟΪΛΗ. Ζ. Λάσπη.

ΠΑΡΑΚΙΝΩ. Ζ. Κινῶ.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΩΣ. Ζ. Συναλλήλως.

ΠΕΣΣΟΥΛΙΟΝ (σελ. 417). Μὴ συγχυθῆ ὁμως μὲ

τὸ Πασσούλιον (σελ. 395). Τοῦτο ἐφθάρη ἀπὸ τὸ Πασσάλιον, Ἑλλ. τὸ δὲ Πεσσοῦλιον, πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Πεσσύλιον, ὑπακορ. ἄχρηστον τοῦ Πεσσός, Ἑλλ. (pierre de forme cubique).

ΠΗΚΤΗ. Ζ. Τρέμουλα.

ΠΗΛΟΣ (boue). Ζ. Λάσπη. — 2) Πηλός (craie). Ζ. Κρήτη.

ΠΙΝΑΚΙΔΑ. Ζ. Τόρα.

* ΠΟΔΑΡΙΖΩ (piétiner), λέξις χρήσιμος νὰ ἐμβῆ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν. Ζ. Σπουρδεύω.

ΠΡΟΪΝΑ. Ζ. Τζάνερα.

Σ. Στοιχεῖον, ἀντὶ τοῦ Ψ. Ζ. Σαχλός. — Πλεονάζει. Ζ. Ψές.

* ΣΑΔΟΡΙ. Ζ. Σταθόρι (σελ. 541).

ΣΙΝΙΑΒΡΙ. Ζ. Σινάπι.

ΣΚΕΛΕΤΟΥΪΡΑ. Ζ. Σκιλλοκρόμμυδον.

* ΣΚΙΛΙΘΡΑ. ΣΚΛΙΤΡΟ. Ζ. Σκλήθρη (σελ. 511).

* ΣΚΟΛΥΜΟΣ. Ζ. Σκόλυμβρος.

ΣΤΡΑΒΟΛΑΙΜΙΖΩ. Ζ. Στραβοκολίζω.

* ΣΥΜΠΝΕΩ. Ζ. Χνώτος.

ΣΥΝΑΓΧΗ. Ζ. Συλληγούδια.

ΤΕΣ. Ζ. Φασκομηλία.

* ΤΖΑΜΑΝΔᾶΣ. Ζ. Φασκώλιον (σελ. 641).

ΤΙΘΟΜΑΛΟΝ (Tithymale). Ζ. Χρυσάνθεμον.

ΤΡΙΜΙΔΙ (σελ. 611-612). Ἐπαθε τὴν αὐτὴν τῶν σοιχείων μετάθεσιν τὴν ὁποίαν ἐτόλμησε καὶ ὁ Νίκανδρος (Θηριακ. 844) ὀνομάσας Τρέμιθον τὴν Τέρμινθον.

ΤΡΥΒΗ. Ζ. Θρύβη.

Υ, σσιχεῖον. Ζ. Ο.

ΥΠΟΣΚΕΛΙΖΩ. Ζ. Στροβίλα.

ΦΑΓΑΝΟΣ (σελ. 632). Ὁ Πολυδεύκης φέρει καὶ ἄλλο ὄνομα παλαιόν, σημαντικὸν τοῦ Φαγάνου « Φαγέσωρον δὲ, » τὸν ἄπλησον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον », ἤγουν τὸν τί νὰ φάγη μόνον ἔχοντα φροντίδα (Ὡραν, Ἑλλ.).

ΦΥΚΙΑΣΪΔΙΟΝ. Ζ. Φτιασίδι.

ΧΑΜΕΥΡΕΤΟΣ. Ζ. Εὐρεσίμιος.

ΧΡΥΣΟΨΥΧΟΣ. Ζ. Χρυσός.

ΧΥΜΕΝΗ. Ζ. Στρουθίον.

ΧΥΝΩ. Ζ. Συγχίζω.

ΧΝΩΤΑ. Ζ. Χνώτος.

Ψ, σσιχεῖον. Ζ. Σ.

ΨΥΧΡΑ. Ζ. Ζέστα.

ΠΙΝΑΞ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ.

ΑΒΑΚ — ΑΙΜΟ.

Ἀβάκης, 335.

Ἀβαξ, 606.

Ἀβαρῆς, Ἀβαρὺ, 1, 46.

* Ἀβόηθος, 2.

Ἀβροδιαιτῶμαι, 25.

Ἀγαθὰ, 3. Ἀγαθίς, 246. Ἀγαθός, 214-215. Ὁ ἄγαθός, 144.

Ἀγαθοσύμβουλος, 3.

Ἀγαλμα. 363.

Ἄγαν, 411, 627.

Ἄγελη, Ἀγεληδὸν, 242.

Ἄγγριζω, Ἀγγρισμός, Ἀγγριςῆς, 3.

* Ἄγκη, 21.

Ἄγκος, 272.

Ἀγκύλη, 21.

* Ἀγκυλοκόπος, 21.

Ἄγλις, ἢ Ἀγλις, 509.

Ἄγνυνται, 88.

Ἀγορανόμος, 147.

Ἀγριέλαιος, Ἀγριελαία, 4.

Ἄγριππος, καὶ Ἄγριφος, 4.

Ἄγρωσις, 259.

Ἄγω. Ἡγάγέ με, 627.

Ἀδηφάγος, 610, 632.

Ἀδέξις, Ἀδεξιότης, 14.

Ἀδελφιδοῦς, 102.

Ἀδιαλείπτως, 366.

Ἀδιαντον, 445.

Ἀδόκιμος, 28.

Ἄδω, Ζ. Κοκκύζω.

Ἄηδια, 14.

Ἄηρ, Ἀερίνη ἐσθῆς, 73.

Ἀΐγγανοι, 38, 711.

Ἀθλιώ, Ἀθλεύω, 605. — Ἄθλοι χρυσοσέφανοι, 694.

Ἄθλιος, 207.

Ἀθρήνιον, 258.

Ἀθρόως, 716.

Ἄιγαι, πάλ. 5.

Ἄιγαιρος, 248.

Ἄιγιαλός, 386.

Ἄιγίλωψ, 66, 79, 503.

Ἄιγόκερως, 331.

Ἄιδοῖον, 215, 490.

Ἄιδάλη, 217.

Ἄϊθρανος, 154, 589.

Ἄϊθρεια, 212.

Ἄικάλλω, 74.

Ἄιμασιὰ, 356-357.

Ἄιματώ, 6.

Ἄιμορρίδες, 138.

- Αίμωδέω, Αίμωδιάω, Αίμωδία, Αλθαία, 94.
 332.
 Αίνω. Ζ. Επαινώ.
 Αἶξ, 226.
 Αἰπόλιον, 242.
 Αἴσθω, Αἰσθέω, Αἰσθάνω, 6.
 Αἰσχρολόγος, 67.
 Αἴφνης, Ἐξαίφνης, 127.
 Αἰχμαλωτίζω, 61.
 Αἶψα, Αἰψός, Αἶψηρός, 41.
 Ἀκαλήφη, 238.
 Ἀκανθα, Ἀκανθίς, Ἀκανθυλλίς, 77,
 505. Ζ. καὶ Ράχης.
 Ἄκαρι, 96.
 Ἀκάτιον, * Ἀκατίς, 247.
 Ἀκέραιος, 79.
 Ἀκή ἢ Ἀκά, 178.
 Ἀκηδία, 9.
 Ἀκκίζομαι, 666.
 Ἀκολουθῶ, 7.
 Ἀκόνη, 292.
 Ἀκόνιτον, 702.
 Ἀκούω (Καλῶς ἢ Κακῶς), 201.
 Ἀκρατοκώδων, 71.
 Ἀκρίς, 70.
 Ἀκροβολισμός, 18.
 Ἀκροσφαλῆς τὴν ὑγείαν, 647. Ζ.
 καὶ Ἐπισφαλῆς.
 Ἀροχορδῶν, 343-344.
 Ἀκτὴ, 255, 673.
 Ἀλέα, 163.
 Ἀλεκτορίς, 372.
 Ἀληθέα λέγουσι, 8.
 Ἀλήθω, Ἀλήσιος, 440.
 Ἄλειύω, 377.
 Ἀλικάκαβος. Ζ. Στρύχνος.
 Ἄλιμος, 37, 382.
 Ἄλιος. Ζ. Ἡλιος.
 Ἀλιπῆς, 709.
 Ἀλκυώνιον, 664.
 Ἄλλαχόθεν, Ἄλλοθεν, 25.
 Ἄλλη, 8. Ἄλλη μία, 9.
 Ἄλλογνοῶ, 9.
 Ἄλλοφάσσω, 284.
 Ἄλλοφρονῶ, 9.
 Ἄλμάδες ἐλαῖαι, Ζ. Κολυμβάδες.
 Ἄλος ἄχνη, 664, 712.
 Ἄλώπηξ, * Ἄλωπῶ, 7.
 Ἄλως, 716.
 Ἄμαξα, 618.
 Ἄμάρακος (ὁ καὶ ἦ), καὶ Ἄμά-
 ρακον (τὸ), 416.
 Ἄμάραντος, 541.
 Ἄμάρτημα, 124.
 Ἄμαυρός, 312. Ἄμαυρόω, Ἄμαυ-
 ρόβιος, 313.
 Ἄμβλυάττω, 597.
 Ἄμετροβαθῆς, 9.
 Ἄμετρόκακος, 10.
 Ἄμετροπότης, 10.
 Ἄμια, 619.
 Ἄμιάντος, 525.
 Ἄμιλλῶμαι, 572.
 Ἄμμωδία, 10.
 Ἄμνῆ, Ἄμνά, Ἄμνάς, 527.
 Ἄμμιον, 22.
 Ἄμπελοφύλαξ, 104.
 Ἄμπωτις, 15.

- Ἀμφίβλητρον, 404.
 Ἀμφιλύκη, 338.
 Ἀμφιμήτρια (τὰ), 555.
 Ἀναβλύω, 601.
 Ἀναγραφὴ, 182.
 Ἀναγωγεὺς, 578.
 Ἀναδεύω, 11.
 Ἀνάελπτος, 40.
 Ἀνακομίζομαι, 414.
 Ἀνακτῶμαι, 414.
 Ἀνακυκῶ, 11.
 Ἀναλαμβάνω, 414.
 Ἀναλογίζομαι, 98, 125.
 Ἀναμιγνύω, 11.
 Ἀναμιμνήσκομαι, 19.
 Ἀναντῶ, 17.
 Ἀνάξιος φῶς, 12.
 Ἀναξυρίς, 487.
 Ἀναπαύομαι, Ἀνάπαυλα, 13.
 Ἀναπεμπάζω, Ζ. Πεμπάζω.
 Ἀνάπηρος. Ζ. Πηρός.
 Ἀναπληρῶ, 15.
 Ἀνάπτω, 14.
 Ἀναρρέουσα, Ἀναρροῦσα, 14.
 Ἀνάρροια, 15.
 Ἀναρτάομαι. Ἀναρτωμένους ἐλπίζουσιν ἐξ ἐλπίδων, 256.
 Ἀνάυω, 14.
 Ἀναφορεῖς, 636. Ἀνάφορον, 595, 636.
 Ἀναφυρῶ, 11.
 Ἀναχώρησις, 13.
 Ἀναψύχω, 360.
 Ἀνδραποδακάπηλος, 586.
 Ἀνδράχλη, 155. Ζ. καὶ Αἴθρανος.
- Ἀνδράχνη, 17, 155, 685.
 Ἀνδριάς, 363.
 Ἀνδρολήμη, 17.
 Ἀνδρόσακες, 426.
 Ἀνδρουάλα, 674.
 Ἀνειλέω, 18.
 Ἀνεψιαδοῦς, 19.
 Ἀνθέμη, 416. Ἀνθεμῖς καὶ Ἀνθεμῖς, 675.
 * Ἀνθίνας, 332.
 Ἀνθῶ, 724. Ἄνθος, 453, 653.
 Ἄνθραξ, 155.
 Ἀνθρωποφάγος, 632.
 Ἀνιμῶ, 17.
 Ἄνου, Ἄνω, 127.
 Ἀντιάδες, 566.
 Ἀντικνήμιον, 218.
 Ἀντίον, 21.
 Ἀντισήκωσις, 570.
 Ἀντῶ, 17.
 Ἀξίγη, 595.
 Ἄξων. Ζ. Σφόνδυλοι.
 Ἀπαλοτρεφής, 25.
 Ἀπαναισχυντέω, 599.
 Ἀπαντῶ, Ζ. Ἄντῶ.
 Ἄπαξ, 654.
 Ἀπαρέσκεια, 14.
 Ἀπαρίνη, 239.
 Ἀπαρχαί, 466.
 Ἀπασχολῶ, 108.
 Ἀπειλῶ, Ἀπειλή, 653.
 Ἀπεῖπον, Ἀπεῖπα, 113.
 Ἀπέραυτος, 40.
 Ἀπέρχομαι, 627.
 Ἀπλοῦς, 101, 102, 327, 329.

- Ἀποβάθρα, 506.
 Ἀποβολή, 678.
 Ἀπόγειον, 382.
 Ἀποδόκιμος, Ζ. Ἀδόκιμος.
 Ἀπόζειν τράγον, 609.
 Ἀπόθραυσμα. Ζ. Θραύω.
 Ἀποκάμνω, 28.
 Ἀποκεφαλίζω, 230.
 Ἀπόκοπος, 240.
 Ἀπολαμπρύνομαι, 281.
 Ἀπομάκτρα, 476.
 Ἀπόπατος, 585.
 Ἀποπτύω, 360.
 Ἀπορράθυμῶ, 359.
 Ἀπορράξ, Ἀπορρώξ, 387, 473-474.
 Ἀποσιμόω, 499.
 * Ἀποσιφωνίζω, 32.
 Ἀποσκευή, 339.
 Ἀπόστολος, 441.
 Ἀποτέμνω κεφαλὴν, 29.
 Ἀποτίθημι, 28.
 Ἄπους. Ζ. Χελιδών.
 Ἀποφυλλίζω, 561.
 Ἀποχειροβίωτος, 680.
 Ἄπτομαι, 109.
 Ἀπώλεια, 678.
 Ἄρακος, Ἄραξ, 276.
 Ἀράχνη (ή), καὶ Ἀράχνης (ὀ),
 Ἀραχναία, 33.
 Ἄργος, Ἄργυρος, 682. Ἀργυροῦς,
 102.
 Ἄρδα, 337. Ἀρδαλώω, 336.
 Ἀρδάνιον, 601.
 Ἀρέσκω, 34.
 Ἄρης. Ζ. Χιλιόναυς.
 Ἄρισερός, 154.
 Ἄρκτος, 618.
 Ἄρμαλα, 363.
 Ἀρμόττω, 34.
 Ἀρνόγλωσσον, 406.
 Ἄροτρον, Ἄροτήρ, Ἄροτρεῖς,
 Ἄροτριῶ, Ἄροτριάζω, Ἄροτρεύω,
 Ἄροτρόπους, 8.
 Ἀρπάγη, 101.
 Ἀρπαλέως, 35.
 Ἀρπαξίβιος, 90.
 Ἄρπω, 337.
 Ἄρτεμισία, 692.
 Ἄρτια, Ἄρτιάζω, 159.
 Ἄρτος. Ἄρτου φλόγωμα, 228.
 Ἀρτύματα, 162.
 Ἄρχος, 270.
 Ἄρχων τῆς εἰρήνης, 147.
 Ἄσβολος, Ἄσβόλη, 217.
 Ἄσθμαίνω, 15, 284.
 Ἄσις, 639.
 Ἄσκολόπαξ, 363.
 Ἄσπάλαξ, 582, 675-676.
 Ἄσπις, 83.
 Ἄσπληνον, 533.
 Ἄστέρες διαθέοντες, ἢ Διάττον-
 τες, 695.
 Ἄστράπτω, 37.
 Ἄστυ, Ἄσειζομαι, 697.
 Ἄσυνόμος, 147.
 Ἄσφαλίζω, 583.
 Ἄτιμητος, 38.
 Ἄτμος, 217. — καὶ Ἄτμις, 712.
 Ἄτρακτος, 724.

- Ἀτρακτυλλίς, ἢ καὶ Φόνος, 330, Ἄφρων, 202.
 724.
 Ἀτραπὸς, 327.
 Ἀτράφαξις, 692.
 Ἀτταγὴν, καὶ Ἀτταγαῶς (πτερο-
 ποίκιλος), 289.
 Ἀττάλη, 594.
 Αὐλαξ, 8. Αὐλακίζω, 370.
 Αὐλὸς, 209, 247.
 Αὕξη, Αὕξησις, 157.
 Αὐτίκα, 328.
 Αὐτὸς, 327. — ἐγὼ, 25.
 Αὐτοσφαγῆς, 39.
 Αὐτόχειρ, 39.
 Αὐτόχυτος, 529-330.
 * Αὐτραι, Ἄφθαι, 86.
 Αὐχὴν, 158, 492. — τοῦ πηδα-
 λίου, 96.
 Αὖω, Ζ. Ἀναύω.
 Ἀφάκη, 39.
 * Ἀφάνα ἢ Ἀφάνα, 545, 711.
 Ἀφανος, Ἀφανῆς, 127.
 Ἀφαντος, 40.
 Ἀφεδρών, 387, 586.
 Ἀφειδῶς, 31, 710.
 Ἀφέψημα, 180.
 Ἀφθόνως, 31, 440.
 Ἀφίημι, 55, 39.
 Ἀφίεσμαι, 32.
 Ἄφνος. Ζ. Αἴφνης.
 Ἄφοδος, 13, 586.
 Ἄφοσιώσεως ἔνεκα, 294.
 Ἀφραίνω, 168-169.
 Ἀφροδίτη (ἢ χρυσῆ), 694.
 Ἀχάτης, 71.
 Ἀχνη. Ἀχνη ὀθονίου, — ἄλος,
 361, 683, 707, 712-713.
 Ἀχρεῖος, Ἀχρήϊος, 41.
 Ἀχυρῶν, 40.
 Ἀχῶρ, 707.
 Ἀψίκορος, 42.
 Ἀψίμαχος, 41.
 Ἀψίνθιον Σαντόνιον, 345.
 Ἀψίς, ἢ Ἀψίς, 174, 598.

B

- Βαθῦς, Βαθεῖα φρήν, 42.
 Βαίνω, 96.
 Βακχεύω. Ζ. Σαβάζω.
 Βάλλω, 92. Βάλλ' ἐς κόρακας, 302,
 579. — ἐς ὀλβίαν, 302. —
 ἐς μακαρίαν, — εἰς φθόρον,
 579. Ζ. καὶ Μακαρία.
 Βαράχινον, καὶ Βράγχιον, 532.
 Βάρβαρος, 53.
 Βάρις, Βάρος, 1.
 Βαρυδαίμων, 46.
 Βαρύδιον καὶ Βαρύλλιον, 35.
 Βαρυηκοῶ, 45.
 Βαρυσενάχω, 45.
 Βάσανος, 692.
 Βασιλεύς, 306.
 Βασκαίνω, 51. Βασκανία, 52.
 Βάτινον, Βάτιον, Βάτος, 52.
 Βδελυκτὸς, Βδελύσσομαι, 504.
 Βδέω, 25, 255.
 Βέλος Διὸς, 37.

- Βελτιών, Βελτιώω, 212.
 Βέμβιξ, 558.
 Βίος, Βίοτος, 54. Βιῶ τρυφερῶς, 25.
 * Βλατίς, 55.
 Βλέφαρον, 368.
 Βλήχων, καὶ Γλήχων, 620.
 Βλύζω καὶ Βλύω, 565.
 Βόλιτον, καὶ Βόλιτον, 59.
 Βολβός, Βολβίσκος, 56, 510.
 Βολή, 714.
 Βολίζω, 57.
 Βόλιτον. Ζ. Βόλιτον.
 Βόμβυξ, 45.
 Βομβών, 340.
 Βομβῶ καὶ βομβίζω, 55.
 Βορρασμός, 57.
 Βορυσθένης, ποτ. 91.
 Βοσκηματώδης, 374.
 Βόσρυχος, 226.
 Βούβαλος, 57.
 Βουβών, Βουβωνιάω, 340, 477.
 Βούγλωσσον, 340.
 Βούνευρον, 91.
 Βουνός, 59.
 Βούπρησις, 61.
 Βούς, καὶ Βόδιον, 68.
 * Βούφυμα, 91.
 Βοών, Βοωνία, Βωνία, 59.
 Βώψ, 292.
 Βράγχος, Βραγχῶ καὶ Βραγχιῶ, Βραγχώδης, Βραγχαλέος, 47, 63.
 Βραδύνουσι, 45, 206.
 Βραδύτης, 34.
 Βράθυ (τὸ), καὶ Βράθυς (ὁ), 487.
 Βράχος, Βράχω, 62, 88.
 Βραχύς, Βραχύνω, 104.
 Βρέτας, 363.
 Βρίζα, 66.
 Βριάω, 65.
 Βρόγχος, 63.
 Βρόμος, 66.
 Βροῦχος, 69.
 Βρυάω, 66.
 Βρύον, 2.
 Βρύττα, 560.
 Βρύω, Βρυῶδες, 66.
 Βρύχω τοὺς ὀδόντας, 615. Βρυγμός ὀδόντων, 616.
 Βρώμος, 503.
 * Βυθίω, Βυθιάω (1) Βυθίζω, 50, 62.
 Βυκάνη, Βυκανίζω, 58.
 Βυρσοδέψης, 588.
 Βυτίνα, Βυτίνη, 67.
 Βύω, 341.
 Βώλαξ, Βωλάκιον, Βωλίναι, 299.
 Βῶλος (ὁ), Βῶλος ἀφεθίς, Βωλοκοπέω, 68.
 ΒΩ καὶ ΠΤΩ (ρήματα εἰς), 179.

(1) Ἀχρηστον ὀνόμασα (σελ. 62) τὸ Βυθιάω· τῶρα βλέπω, ὅτι κατεχωρίσθη εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ἑκδοσιν τοῦ Θεσαυροῦ τοῦ Στρεφάνου, ὅπου λείπει τὸ Βυθίω.

- Γ.
 Γαγάτης, 71.
 Γάγγαλος, Γαγγάλιον, Γάγγλιον, 72.
 Γάγγραινα, 433.
 Γάζα, 190. Γαζοφυλάκιον, Γαζοφύλαξ, 191.
 Γακούδια, 81.
 Γαλαθηνός. Ζ. Χοῖρος.
 * Γαλακτοῦσσα, 73.
 Γαλακτώ, ὦ, 38.
 Γαλαξίας, 73.
 Γαλέα, Γαλή, 74. Γαλεός, 74. — ἄσπερίας, 523.
 Γαληνός, 72.
 Γαλις, Γαλίσκη, 74.
 Γαμβρός, 75.
 Γανόω, Γεγανωμένη, 76.
 Γαργαίρω, 76, 77. Γαργαρέων, 69, 595.
 Γάρος (ὀ), Γάρον (τὸ), 77, 110.
 Γάσρα, 80.
 Γαυριῶ, Γαυροῦμαι, 78.
 Γέννα, Γέννημα, 79.
 Γενετυλλίς (ἡ Ἀφροδίτη), 168.
 * Γεννοβολῶ, 79.
 Γερανίζω, 87.
 * Γερδιακός. Ζ. Κανών.
 Γέφυρα, 449.
 Γῆ ἀγαθή, 204.
 Γίγαρτα, 560.
 Γιγγλυμός. Ζ. Γάγγαλος.
 Γίνομαι. Τί γένωμαι; 80.
 Γινώσκω, ἢ οἶδα, χάριν, 148.
 Γλάμων, Γλαμυρός, Γλαμυρά, 596.
- Γλάνος, Γλανίς ἢ Γλάνις, 625.
 Γλαυκός, Γλαυκόχρους, Γλαυκόματος, Γλαυκωπός, 72.
 Γλήχων. Ζ. Βλήχων.
 Γλουτοί, 269.
 Γλυκάδιον, 113.
 Γλυκὺ, Γλυκῦδιον, 81. Γλυκεῖα ροιὰ, 304. Γλυκυσίδη, 303.
 Γλυφίς, 236. Γλύφω, 715.
 Γλώσσα, 81, 82, 578.
 Γλώσσαργος, 82.
 Γλώσσασπις, 83.
 Γλωσσοβολῶ, Γλωσσοβόλος, Γλωσσοβολία, Γλωσσοβόλημα, 82, 83.
 Γλωσσόκομον, Γλωσσοκομεῖον, 174.
 * Γλωσσῶ, 82.
 Γναφεύς, 588.
 Γνώμη, 83. Γνώμην ἔχαντες..... μὴ ἐκπλεῖν, 151. Γνωμίζω, Γνωμίς, Γνώμων, Γνώμα, 84.
 Γόγγρος, 331.
 Γόη, Γοή, Γόος, 176.
 Γόης, 557. Γοητεύω, 79.
 Γόμφος, 72.
 Γράβιον, Γράβδης, 635.
 Γράμμα, 84. Γραμματικά, 85. Γραμματιστής, Γραμμάτοδιδασκαλος, 671.
 Γράσος, Γράσων, 609.
 Γράσις, Γρασιζώ, καὶ Κράσις, Κρασιζώ, 85.
 Γραῦς, 598.
 Γράφω, 87. Γραφή, 85, 87.

- * Γρίφω, 4.
 Γρόμφα ἢ Γρομφάς, 521.
 Γρόνθος, 89.
 Γρυλλάζω, Γρυλλίζω, Γρυλλίων, 84, 626. Γρύλλη, 626.
 Γρυπός, 500.
 Γρύψ, 90.
 Γυρός, 158.
 Γύψος, 91.
- Δ.
- Δαγύς, 254.
 Δάω, Δαίω, Δανός, 589.
 Δακτυλήθρα, 333.
 Δακτυλοδεικτώ, 92.
 Δαλός. Ζ. Δαυλός.
 Δαμάλιον, Δαμαλέα, 91.
 Δαπανῶ. Δαπανᾶν τὴν πόλιν, 129.
 Δάπις, 131.
 Δαῦκος, 190.
 Δαυλός καὶ Δαλός, 571.
 Δαφναῖος, Δαφνίτης, Δαφνοφόρος, Δαφνηφόρος, Δαφνίς, 91.
 Δάφνη, καὶ Λάφνη, 190.
 Δαψιλῶς, 31, 440.
 Δεδιώς ἄν, τὸ λεγόμενον, τὴν σαυτοῦ σκιάν, 654.
 Δεῖ, 34, 150.
 Δεῖλη ὀψία. Ζ. Δεψιλύκη.
 Δειλός, 165.
 Δεινός, 444.
 Δεῖπνος. Ζ. Συμφορητός.
 Δελεάζω, Δέλεαρ, Δέλος, Δόλος, Δέλω, 92. Δέλλις, 93.
 Δέμας, 490.
 Δενδρομαλάχη, 94.
 Δέον (εἰς), Δέοντι (ἐν), 208.
 Δευτερίας (ὁ), Δευτέρια (τά) 95.
 Δεύω, 11.
 Δηλοῖ, 95.
 Δημογέροντες, 95.
 Διά. — ζόματος ἔχειν τινά, 151.
 — βίου, 161. Τὸ — ῥόδων πόμα, 159.
 Διαβαίνω, Διάβασις, 95.
 Διαβρέχω, 334.
 Διάγω, Διαγωγή, 98, 360.
 Διάδημα, 547.
 Διαδοκίς, 419.
 Διαδρομή, 105. — ἀστέρων, 695.
 Διάζομαι, 96.
 Διάζωμα, Διάζωσμα, Διαζωστήρ, 159, 321.
 Διαθίω, 392. Ζ. καὶ Ἄστρες.
 Διαιρῶ. Ζ. Δύο.
 Διακομίζω, Διακομιδή, 96.
 Διακουῶ, Διακόνια (τά), 97.
 Διακορέω, Διακεκορημένη, Διακορευύω, Διακεκορευμένη, 31, 252.
 Διαλαμβάνω, 97.
 Διαλέγω, Διαλεγθὼν, 98.
 Διαπέραμα, 98.
 Διαπετάζω, Διαπετάννυμι, 98.
 Διαρρήγνυμαι. Ζ. Ῥηγνύω.
 Διάρροια, 232.
 Διαστέλλω, Διαστολεύς, 99.
 Διασύρω, 580.
 Διατρέχω, 392. Διατρέχει φήμη, 613.

- Διάττω. Ζ. Ἀξέρες.
 Διαφέρει. Τί μοι διαφέρει; Οὐδέν μοι διαφέρει, 118. Διαφέρομαι, Διαφορά, 99.
 Δίδακτρον, 99.
 Δίδωμι. Πικρούς λόγους ἔδωκε· Δὸς ἄλλοις τόπον, Δότε τόπον τῇ ὀργῇ· Θεοί σοι δοῖεν εὖ! Ὅταν δαίμων διδώ καλῶς· Ζεὺς τοι δοῖη ὅ,τι μάλισ' ἐθέλεις! Θεοί σοι δοῖεν οἷ' ἐγὼ θελω! Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι, 100.
 Διδόναι ἡμέραν, 200.
 Διήγημα, Διήγησις, 100. Διηγημάτιον, 101. Διηγοῦμαι, 128.
 Διημερεύω, 362.
 Διηνεκῶς, 366.
 Δίκαιος, 101.
 Δίκερων, 101.
 Δίκην, 101.
 Δίκρανον, Δίκραιον, Δίκρουν, Δικροῦν, 101.
 Δίση, 235.
 Διόλλυμι, 362.
 Διότι, 133.
 Διπλοῦς, 101, 102, 327.
 Δίς, Τρίς, 654.
 Δίφρος ὀκλαδίας, 193.
 Διώκω, 102.
 Δοκίδες, Δοκοί, Δοκίται, 695.
 Δοκίδιον, 156.
 Δοκῶ. Ὅτι ἂν αὐτῶ δόξῃ, ὡς ἂν αὐτῶ δόξῃ, 103.
 Δόλιχος, 295.
 Δονακῶν, 209.
 Δορκάς (πλατύκερως ἢ εὐρύκερως), 437.
 Δορυξῶς, 102.
 Δουλεύομαι, Δούλευμα, 103.
 Δράκων, 103. Δρακαινίς, 104.
 Δράμε, 104. Δρόμος, 105. Δρόμων, 106.
 Δράχμα, 104.
 Δρήστης, Δρηστήρ, Δρηστοσύνη, 288.
 Δριμόω, Δριμόνω, Δριμόσσω, Δριμύς πυρετός, 104.
 Δρόμος. Ἐξω δρόμου, 105.
 * Δρόπις, 104.
 Δροσερός, Δροσώδης. Ἐγγυλα καὶ δροσώδη κρεάδια. Δροσερά λάχανα, 106.
 Δρυμὸς, 293.
 Δρύπτω, Δρύμματα, 106.
 Δρύφακτος, 190.
 Δύναμις, 588.
 Δύο. Διελεῖν εἰς δύο, 107.
 Δυσαρεσῶ, Δυσαρεσοῦμαι, 107.
 Δυσάρεστος, 108.
 Δυσκολαίνω, Δυσκολεύω, 107.
 Δύσκολος, 108, 556.
 Δυσκωφῶ, 201.
 Δυσλίμενος, 205.
 Δυσμετάβλητος, 205.
 * Δύσσχολος, Δυσσχολεύω. Ζ. Δύσκολος.
 Δύσγηνος, 207.

- Δυστροπία, 717. Δύστροπος, 108, 556.
 Δυσωπῶ, 108.
 Δύνω, Δύω, 39.
 Δωρεά, Δώρημα, Κατὰ δωρεάν, Ἐν δωρεᾷ, 108-109. Δῶρον.
 Ζ. Ψυχικόν.
- Ε.
- Ἐγγίζω, 498.
 Ἐγγραφον, 110.
 Ἐγγυητὴ γυνή, 144.
 Ἐγκαίριος, 110.
 Ἐγκαλῶ, 216, 580.
 Ἐγκάρσιος, 433.
 Ἐγκατα (τά), Ἐγκατηρά (ή), 110.
 Ἐγκαυσον, 525.
 Ἐγκεντρίζω, Ἐκέντρισμα, 93, 111.
 Ἐγκοίλις (τά), 555.
 Ἐγκοπή. Ζ. Γλυφίς.
 Ἐγκρικώω, 238.
 Ἐγχελυσ, 493.
 Ἐγχυλος, 106, 159.
 Ἐγώ. Ἐγὼ εἰμὶ καὶ οὐκ ἔστιν ἕτέρα, 112.
 * Ἐδάνη, 104.
 Ἐδαφίζω, Κατεδαφίζω, 186.
 Ἐδεσμα, 464.
 Ἐδρα, 192. — βουλή, 193.
 Ἐθελόθησκος, Ἐθελοθησκειά, Ἐθελοπερισσοθησκειά, 177.
 Ἐθω, ἔθως, 92.
 Εἶς, 35.
- Εἶδος, 112.
 Εἶδωλον, 113, 363.
 Εἰκῶν, 113, 434, 621.
 Εἰλῆος, 140.
 Εἵμαρται, 319. Εἵμαρμένον, 320.
 Εἴμι, 627.
 Εἴρη. Ζ. Ἴρις.
 Εἰρηνάρχης, 147.
 Εἰσάπαξ, 716.
 Εἰσποίητος, 704.
 Ἐκ. — καινῆς, 198. — περιττοῦ, 413.
 Ἐκβαίνω, 140-141. Ἐκβασις δί- κης, 113.
 Ἐκβάλλω, 141. Ἐκβολή, 695.
 Ἐκβιάζω, 140. Ἐκβιαστής, 134.
 Ἐκδίδωμι, 459.
 Ἐκεῖθεν, 26.
 Ἐκθλίβω, 158.
 Ἐκθυμαίνω, 355.
 Ἐκκόπτω, 355.
 Ἐκκυλίω, 354.
 Ἐκλαμβάνω, 114.
 Ἐκλείχω, ἐκλεικτά, 310, 571.
 Ἐκλείγματα, 310.
 Ἐκλευκος, 126.
 Ἐκμύζησις. Ζ. Μύζω.
 Ἐκπέταλον ποτήριον, καὶ Ἐκπέτα- λος, πιθάκη, 99.
 Ἐκποδών, 14.
 Ἐκπτύω, 360.
 Ἐκσύρω, 357.
 Ἐκτραχηλίζω, 354.
 Ἐκτρέπομαι, Ἐκτροπή, 8.
 Ἐκτροπάω, 358.
 Ἐκτυφλόω, 358.

- Ἐκφαντος, 359.
 Ἐκφυλλάζωι, Ἐκφυλλίζω, καὶ Ἀποφυλλίζω, 361.
 Ἐκφυλον, 361.
 Ἐκφωτίζω, 362.
 Ἐλάττωμα, 124.
 Ἐλαύνω, Ἐλασία, 278, 722. — κάπην, 278. — ἵππον, 279. — χρυσόν, ἄργυρον, 279.
 Ἐλαύνεται τὴν ψυχὴν ἐρωτικῆιμανία, 280.
 Ἐλαφρός, Ἐλαφρία, Ἐλαφρώ, Ἐλαφρώνω, 114.
 * Ἐλαφρόσοιχος, 114.
 Ἐλεγχος, Κάκ' ἐλέγχεα, 224.
 Ἐλεημοσύνη, 115.
 Ἐλειός, 116.
 Ἐλελίσφακος (ὁ), Ἐλελίσφακον (τὸ), 42, 641.
 Ἐλεός, 133.
 Ἐλευθερία, Ἐλευθεριότης, Ἐλευθεροστομῶ, 116. Ἐλευθεροῦμαι, Ἐλευθέρια (τά), 117.
 Ἐλιξ, 291, 553.
 Ἐλκος ὑπόνομον, 255.
 Ἐλλάμπομαι, 281.
 Ἐλλέθορος μέλας, 508.
 Ἐλλόβιον, 512.
 Ἐλλόγμος, 85.
 Ἐλλύχιον, 642.
 Ἐλμινς, 71. Ζ. καὶ Πλατεια.
 Ἐλξίνη, 117, 452.
 Ἐλος, 348.
 Ἐλπίς, Ἐλπίζω, 84.
 Ἐλπώρα, Ἐλπωρῆ, 376.
 Ἐμβάλλω, Ἐμβολος, 67. Ἐμβλημα, 92. Ἐμβολίς, Ἐμβολία, ἐμβολιάζω, 119. Ζ. καὶ Βάλλω.
 Ἐμβριθής, 540.
 Ἐμμήνια, ἔμμηνα, 573.
 Ἐμπάζομαι, 572.
 * Ἐμπαθῶ, 118.
 Ἐμπεδόφρων, 540.
 Ἐμπελάζω, Ἐμπλην, 568.
 Ἐμποδῶν, 14.
 Ἐμπυον, 120.
 Ἐμφέρω, Ἐμφερής, Ἐμφέρεια, 393.
 Ἐμφύλλιον, Ἐμφυλλίζω, 93.
 Ἐν. — ἐπηκόω, 131. — δέοντι, 208.
 Ἐνάρετος, 120.
 Ἐναύω, 14.
 Ἐνδέχεται, 121.
 Ἐνδον, Ἐνδόσθια, 121.
 Ἐνέδρα, Ἐνεδρεύω, 111, 386.
 Ἐνεκεν, 368.
 Ἐνεργῶ, 121.
 Ἐνέχομαι, Ἐνοχος, 122-123.
 Ἐνεχυριασμός, Ἐνεχυρασία, 122.
 Ἐνθεοί, Ἐνθουσιασταί, 122.
 Ἐνθυμιστὸν ποιῶμαι, 575.
 Ἐννατα, 122.
 Ἐνοφθαλμισμός, 93.
 Ἐνοχος. Ζ. Ἐνέχομαι.
 Ἐνσάζω, 123.
 Ἐντέλλομαι, Ἐντολεύς, 124.
 Ἐντολή, Ἐνταλμα, Ἐντολαὶ καὶ κρίματα, 123.
 Ἐντεριώνη, 703.

- Ἐντεῦθεν, 26.
 Ἐντός, Ἐντόςδιά, 121.
 Ἐντρέχει. Λόγος γε μὴν εντρέχει
 ἄλλος, 613.
 Ἐντριτος, 124.
 Ἐντροφῶ, 124.
 Ἐνώτιον, 512.
 Ἐξ. — ἔργου, 126: — ὄψις,
 129.
 Ἐξαγριαίνω, καὶ ἔξαγριόω, 124.
 Ἐξαίφνης. Ζ. Ἄφνω.
 Ἐξάρχουρος, 124.
 Ἐξαλείφω, 124.
 Ἐξάμηνος (ὁ καὶ ἡ), 125.
 Ἐξαναψύχω, 360.
 Ἐξανεψιός, 19.
 Ἐξανύω, 357.
 Ἐξαπλοῦς, 615.
 Ἐξαπολύω, 126.
 Ἐξάρτια (τὰ), Ἐξαρτία (ἡ) καὶ
 Ἐξάρτισις, Ἐξαρτίζω, 126.
 Ἐξατμίζω, 355.
 Ἐξαιτής, 329.
 Ἐξεκκλησιάζω, 128.
 Ἐξεπίτηδες. Ζ. Ἐπίτηδες.
 Ἐξεργάζομαι, 357.
 * Ἐξεύρω, Ἐξευρίσκω, 164.
 Ἐξηγοῦμαι, 128.
 Ἐξίσταμαι φρενῶν, 142.
 Ἐξοματώω, 358.
 Ἐξοπίσω, 129.
 Ἐξοχάδες. Ζ. Ἐσοχάδες.
 Ἐξωλέστατος, 23.
 Ἐξωχείριος, 130.
 Ἐπαβελτερώ, 30.
 Ἐπαγγέλλομαι, Ἐπάγγελμα, ἐπαγ-
 γελία, 130.
 Ἐπαθλον, 130.
 Ἐπαινῶ, 148-149.
 Ἐπαίρω, 191.
 Ἐπαίτης, 157.
 Ἐπαλξίς, 390.
 Ἐπανωσκέπιον, 131.
 Ἐπέκεινα, 131.
 Ἐπελθόν (τὸ). Ζ. Ἐρχομαι.
 Ἐπένδυμα, Ἐπενδύτης, 130.
 Ἐπέρχομαι. Ζ. Ἐρχομαι.
 Ἐπετος, Ἐπέτειος, 150.
 Ἐπεύχιον, 131.
 Ἐπί. — λόγου, 133. — τάδε, 133.
 — ἔτος, 150.
 Ἐπιβάλλω χεῖρα, 45.
 Ἐπιβάτης, 131.
 Ἐπιγλωσσῶ, Ἐπιγλωσσῶμαι, 81.
 Ἐπιγραφῆ, 130.
 Ἐπίδικος, 132.
 Ἐπίζηλος, 132.
 Ἐπίθεμα, 431,
 Ἐπικαρπία, 132.
 Ἐπικέφαλον, Ἐπικεφάλιον, 132.
 Ἐπίκλησις, Ἐπίκλην, 132.
 Ἐπικόπος, Ἐπικόπανος, 133.
 Ἐπικόρμιον, 133.
 Ἐπικυλινδρόω. Ζ. Κυλινδρόω.
 Ἐπιλανθάνομαι, 362.
 Ἐπιληψία, 144.
 Ἐπίλοιπον, 133.
 Ἐπιμήνια. Ζ. Ἐμμήνια.
 Ἐπιμύλιον, 25.
 Ἐπίζηνος, 133. Ἐπίζηνον, 244.

- Ἐπίπαγος, 598.
 Ἐπιπακτίς, 37.
 Ἐπιπλίω, 438.
 Ἐπιπόθησις, 628.
 Ἐπισάπτω, 428.
 Ἐπίσημος, 495.
 Ἐπισιττῶ, 278.
 Ἐπισπαστρον, ἢ ἐπισπαστήρ, 72, 257.
 Ἐπίσταλμα, 28. Ἐπιστολεύς, 133.
 Ἐπιστροφεύς. Ζ. Σφόνδυλοι.
 Ἐπισυναγωγή. Μὴ ἐγκαταλείπον-
 τεσ τὴν ἐπισυναγωγὴν ὑμῶν, 647.
 Ἐπισφαλής, 132. Ζ. Ἀκροσφαλής.
 Ἐπίταδε, 134, 717. (1)
 Ἐπίτευξις, 134.
 Ἐπιτηδέιος. Εἰς τοῦτο ἐπιτηδιώτα-
 τος· ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτη-
 δείου, 134.
 Ἐπιτηδες καὶ Ἐξεπιτηδες, 128.
 Ἐπιτηδεύω, 605.
 Ἐπίφθονον, 132.
 Ἐπιφυλλίδες, 32.
 Ἐπίχαρις, 529.
 Ἐπιχειρῶ, 43. Ἐπιχειρίζω,
 Ἐπιχειρήμα, Ἐπιχειρήσις, 134-
 135. Ἐπιχειρία, 210.
 Ἐπίχουρος, 712.
 Ἐπιχύτης, 472.
 Ἐπωνυμία, 132.
 Ἐρανος, 157, 394.
 Ἐργάω, Ἐργάζω, 121. Ἐργον,
 Ἐργανον, 18, 135. Ἐργαλεῖον,
 18, 572. Ἐργάνη, 18.
 Ἐργοδότης, 135.
 Ἐργολαβῶ, 30. Ἐργολάβος. Ζ.
 Ἐργοδότης.
 * Ἐργοςάσιον, 135.
 Ἐργόχειρον, 135.
 Ἐργύλος, 16.
 Ἐρείκη, 477, 636.
 Ἐρήμη δίκη, 136.
 Ἐριθάκη. Ζ. Κήρινθος.
 Ἐριόξυλον, 45.
 Ἐριφος, 226.
 Ἐρμηνεύω, 136.
 Ἐρπυλον ἄγριον, 180.
 Ἐρπω, Ἐρπύζω, Ἐρπετόν, 136,
 580.
 Ἐρυθρόδανον, 137, 476.
 Ἐρυσίθη, 71, 319, 576.
 Ἐρχομαι (καὶ οὖν ἄρτι ἀπ' ἐκεί-
 νου), 137. Τί σοι ἐπῆλθε
 νόμον ποιήσασθαι; Τὸ ἐπελθὸν
 ἀπεκρινάμην, 138.
 Ἐσοχάδες καὶ Ἐξοχάδες, 138.
 Ἐσπέρα, 139.
 Ἐσταμαι, 542.
 Ἐστήκω, 139.
 Ἐστία, καὶ Ἰστία, 187, 469.
 Ἐστιατήριον, Ἐστιατόριον, 139,
 610.
 Ἐσχατιά, 630.
 Ἐτέρα. Ζ. Ἄλλη.
 Ἐτερόζυγον, 391.
 Ἐτοιμος. Τῶν ἐτοίμων ἀναλωτής,
 140.

(1) Καθὼς εἶπα, ὅτι δὲν ἐβησαυρίσθη ἀκόμη ἡ λέξις εἰς τὰ ἑλληνικὰ λεξικά.

Εὐ. — ἐποίησαν, 187. — δειπνή-
σειας! 370.
Εὐάνθεμον, 175.
Εὐαρχισμός, 216.
Εὐδία, 200. Εὐδιάζει, 142.
Εὐζωμον, 481.
Εὐήθης, 165.
Εὐθαλής, 104.
Εὐθυμος, 581.
Εὐθύς, Παρευθύς, Πάραυτα, 142.
Εὐκαιρῶ, 143.
Εὐκοσμία, 147.
Εὐλογῶ, 144. Εὐλογία, 145.
Εὐμάρεια, 13.
Εὐμορφία, Εὐμορφος, 145.
Εὐνοῦχος, 336.
Εὐξεινος. Ζ. Πόντος.
Εὐόπας, ἄν. κύρ. 47.
Εὐπορῶ, 119.
Εὐραίνω, Εὐρύνω, 314.
Εὐρεσιεπής, Εὐρεσιλόγος, 146.
Εὐρίσκω. Εὐρεμα, καὶ Εὐρημα,
145.
Εὐρύκερως. Ζ. Δορκάς.
* Εὔσα, 151.
Εὐτραφής, 104.
Εὐφυεῖς, 322.
Εὐχαρισῶ, 148. Εὐχαρισου-
μαι, Εὐχαρίστησις, Εὐχαρισία,
149.
Εὐχεροῦντες τοῖς βίοις, 210.
Εὐχή, 149. Εὐχομαι, 150.
Εὐώνυμος, 154.
Ἐφιάτης, 47.
Ἐχενής, 33.

Ἐχω. — σε χερσίν, 150.
Ἐχθραν πατρικὴν ἔχουσι πρὸς
ἐμέ, 151.
Ἐψημα, 77.
ΕΩ καὶ ΙΖΩ (εις) ῥήματα, 6.
Ἐως, ἢ Ἡώς, 591.

Ζ.

Ζατρίκιον, 153.
Ζεῖα, 688.
Ζέματα, 153.
* Ζεματίζω, 154.
Ζεστός. Ζεσά ὕδατα. Ζεσῆς ψάμ-
μου, 155. Ζεσὸν, Ζεσότης,
156.
Ζευγάριον βωδίων, 156.
Ζευγηλάτης, Ζευγηλασία, Ζευ-
γηλατεῖον, 156.
Ζέω, Ζεννύω καὶ Ζέννυμι. Ζέσις,
154.
Ζηλεύω, 132. Ζηλοτυπία, 156.
Ζήλω. Ζ. Φιλία.
Ζημία, 156. Ζημίαν λαβεῖν, 157.
Ζητεύω, Ζητεία, Ζήτησις, 137.
Ζιγγίβερις (ή), 157.
* Ζυγίζω, 160.
Ζυγίς, 180.
Ζυγνίς. Ζ. Σαῦρα.
Ζυγόλωρον, 160.
Ζυγοπλάτης, 161.
Ζυγοςάτης, 161.
Ζυγῶω, Ζύγωθρον, καὶ Ζύγωτρων,
160-161.
Ζῶ. Μὴ ζῶην! 113.

Ζωάρκια (τά), 161, 184.
 Ζωγρῶ, 161.
 Ζωμεύω, Ζωμεία, 159.
 * Ζωμηρὸς, * Ζωμυρὸς, 159.
 Ζώνη, Ζῶσις, 159.
 Ζώννυμαι, ἢ Περιζώννυμαι ξίφος,
 161.
 Ζῶν, Ζῶν, 152.
 * Ζωοτροφή, 162.
 Ζωοφόρος, 89.
 Ζωύφιον, 162.

Η.

Ἡγοῦμαι, 128.
 Ἡδονή, Ἡδός, 113.
 Ἡδυπαθῶ, Ἡδυπάθεια, 162.
 Ἡδύσματα, 112, 162. Ζ. καὶ
 Νώγαλα.
 * Ἡερανεὸν, 73.
 Ἡΐος, 162.
 Ἡλάκατα (τά), 279. Ἡλακάτη (ἡ),
 287, 481.
 Ἡλιος, Ἄλιος, Ἡλείου τροπή ἢ
 τροπαί, Ἡλιοειδής, Ἡλιόμορ-
 φος, Ἡλιοφανής, Ἡλιῶν, Ἡλιο-
 καής, 163. Ἡλιοῦμαι, Ἡλιάζο-
 μαι, Ἡλιασῆριον, 162.
 Ἡμέρα, 163. — λευκή, 313.
 Ἡμισυς, 163.
 Ἡπαρ, 164.
 Ἡπιάλης, Ἡπιάλος, 47.
 Ἡπίολος, 384.
 Ἡριγέρον, 515.
 Ἡρίον, 324-325.
 Ἡρύγιον, 165.

Ἡσυχάζω, Ἡσύχασις, Ἡσυχασία,
 Ἡσυχαστής, 165.
 Ἡχος, Ἡχώδης, 166. Ἡχῶ,
 22.
 Ἡώς. Ζ. Ἐως.

Θ.

Θάκος κλαττός, 194. Ζ. καὶ Δε-
 φρος.
 Θάλαμος, 166.
 Θάλασσα, * Θαλασσοληστής, * Θα-
 λασσομάχος, Θαλασσοεργός,
 * Θαλασσοδομέτρης, 166-167.
 Θάλπω, 155. Θαλπώρα, Θαλπωρή,
 376.
 Θάμβος, Θαμβός, 167. Θαμβόω,
 Θαμβέω, καὶ Θαμβάινω, 168.
 Θάμνος, 672.
 * Θανατυλλίς, 168.
 Θανή, 169.
 Θαρρύνω, 169.
 Θαψία, Θάψος, 693.
 Θεατρίζω, 169.
 Θεήλατος, 169, 171. — σύμφορξ,
 μανία. Θεήλατον κακόν, 172.
 Θεῖον, Θειάφιον, 99, 169. —
 ἄπυρον, πεπυρώμενον, Θεϊόω,
 Θειαφοκῆριον, 170.
 Θέλω, Θέλησις, Θέλημα, Ἐάν ὁ
 Θεὸς ἐθέλη, Ἡν Θεὸς θέλη,
 Θεοῦ θέλοντος, 170-171.
 Θεός. Ἄνθρωπος Θεοῦ. Ἐχει —
 ἔκδικον ὄμμα, 172.
 Θεοσεβής, 176.
 Θερμασία, Θέρμη, Θερμωλή,

173. Θέρμη, Θερμή, 154, * Θρύβαλον και * Θρυβχλόν, 179.
 173. Θερμός, 155. Θρυλλίσσω, 180.
 Θέρος, 200. Θεριστής, 172. Θρύμμα, 180, 225.
 Θέσις, 173. Θετός, 704. Θρύπτομαι, 666.
 Θεωρῶ, 464. Θρύω, 180.
 Θήκη, Θηκίον, 174, 551. Θύελλα, 558.
 Θηλή, 486. Θυία, ἢ Θυεία, 182.
 Θεσαυρός, 190. Θεσαυροφύλαξ, Θύμβρη (ἡ), Θύμος (ὁ), και Θύ-
 191. μων (τὸ), Θυμίδιον, 180-181.
 Θίγω, 109. Θύρα, Θυρίς, Θυρωρός, 181.
 Θλάσπις, 491. Θυρεός, Θυρηβόλος, 607.
 * Θνησκόγεννον, 174. Θωράκιον, Θωρακεῖον, 181.
 * Θνητοψυχίτης, 174. Θῶς, 593.
 Θνητόψυχος, 174. Θωπεύω, Θῶψ, 74.
 Θολερός, Θολός, Θολώδης, Θο-
 λόω, 174. I.
 Θόλος, 174. Ἰάνθινον χρώμα, 369.
 * Θολότης, 175. Ἰάσμη, 79. Ἰασμέλιον, 80.
 * Θολωσύνη, 175. Ἰασπις, 181.
 Θορυβοποιός, 175. Ἰάτραινα, Ἰατρίνη, 181-182.
 Θράσων, Θρασωνίδης, 640. * Ἰατροσοφία, 182.
 * Θραύσαλος, 175. * Ἰατροσόφιον, 182.
 Θραύω, Θραῦσμα, ἢ Ἀπόθραυσμα, Ἰατροσοφιστής, 182.
 179. Ἰβίσκος. Z. Ἄλθαια.
 Θρήνος, 176. Θρηνωδός (ἡ), Ἰγδη, Ἰγδις, 182.
 345. Ἰγδίον, 182.
 Θρήσκος, 176, 177. Ἰδιογνώμων, 684.
 Θριαμβεύω, 177. * Ἰδιοκτησία, 183.
 Θρίναξ, Τρίναξ, Θρινάκιον, Θρι- * Ἰδιόκτητος, 183.
 νακία, Θρινακίς, 178. * Ἰδιοσήμαντος, 183.
 Θρίψ, 68, 69. Ἰδιοῦμαι, 183.
 Θρύμβος, 178. Θρομβώδης, Θρομ- Ἰδιωφελής, 183.
 βοειδής, 179. Ἰδρὸς, και Ἰδρῶς, 183.
 Θρόνος, 194. Ἰερατεῖον, 185.
 Θρυαλλίς, 642.

ΙΖΩ. Ζ. ΕΩ.

Ϊημι, 39.

Ϊκάνω, Ϊκανέω, Ϊκανόω, Ϊκνέω,
Ϊκανετός, 184. Ϊκανός, 34.
Ϊκανόομαι, 568, 646.

Ϊκμάς, 184.

Ϊκμενος. Ζ. Ούρος.

Ϊκνά, 184.

* Ϊκρίωσις, 506.

Ϊκτερος, 165.

Ϊκτιν, καὶ Ϊκτινος, 296.

Ϊκτίς, 38.

Ϊκω. Ζ. Ϊκάνω.

Ϊλαρός, 581.

Ϊλάρχης, 585.

* Ϊλημα, 105.

Ϊλιγγος, 185, 230.

Ϊλύς, 39, 723.

Ϊμερος, 627-628.

Ϊμῶ, 17.

Ϊνάριον, Ϊνίον, Ϊνώδης. Ζ. Ϊς.

Ϊξεύω, Ϊξευτής, Ϊξός, Ϊξοεργός,
Ϊξουργός, Ϊξώδης, Ϊξῶδες,
185.

Ϊξία, 674-675.

Ϊον, 320.

Ϊονθος, 80.

Ϊουλις, 493.

Ϊουλος, 205, 681, 682.

Ϊόω, Ϊωμα, 80.

Ϊππομύρμηξ, 344. Ζ. Μύρμηξ
Ϊρακλεωτικός.

Ϊππος, 185. Ϊππικόν, 188. Ϊπ-
ποσάσιον, 40, 185. Ϊππη-
λασία, Ϊππηλάσιον, 185, 188,

299. Ϊπποτροφῶ, 602. Ϊππο-
φάγος, 17. Ϊπποφάρβιον, 573.

Ϊππουρις, 443.

Ϊρις, Ϊρη, καὶ Εἶρη, 264-265.

Ϊρις, φυτόν, 53.

Ϊνίον, 158, 369, 616.

Ϊς, ἴος, Ϊνάριον, Ϊνώδης, 185.

Ϊσάζω, 592.

Ϊσαπόζολος, 186.

Ϊσάριθμος, 186.

Ϊσατις, 400.

Ϊσογώνιον, 186.

Ϊσόμαλες, Ϊσομαλίζω, 186.

Ϊσόπεδον, 187.

Ϊσος, Ϊσώω, 186, 592.

Ϊστημι, 28. Ζ. καὶ Καθίστημι.

Ϊστία. Ζ. Εἶστια.

Ϊστόπους, Ϊστοπέδη, 543.

Ϊσός, 398-399.

Ϊσχαδοκάρυα, 565.

Ϊσχίον, 544.

Ϊσχνός, 286, 709.

Ϊσχυρογνώμων, 106.

Ϊχώρ, 707.

Ϊώ, 39.

Κ.

Καβάλλης, 188.

Καγκλάζω, 87.

Καγχάζω, Καγχαλίω, 201.

Κάγχαλος, 72.

Κάδιον, Καδίσκος, Κάδες, 190.

Καθαίρω, Καθαρίζω, Καθαρός,

- Καθαριτής, Κάθαρσις, Καθάρ-
σιον, Καθάρισις, Καθάρισμα,
Καθαριστής, Καθαροί, 191,
192.
* Καθαρύλλος, 192.
Καθέδρα, 192.
Καθεῖς, 193.
Καθῆκον, 690.
Καθιερῶ, Καθιέρωσις, 194.
Κάθισμα (κλασόν ἢ Οχλασόν),
193.
Καθίστημι, 223. Καθίσταται,
245.
Καθόλου, 194.
Καθοσίωσις, 195.
Καθόσον, 195.
Καθυγραίω, 334.
Καθώς, 197.
Καὶ μὴν, Καὶ μὴν ὅλως, Καὶ
ὅλως, 199.
Καιουργέω, Καιουργής, 197-
198.
Καιρός. Ὄταν καιρὸν λάβωσιν
ἐκάστου, Εἰς καιρὸν ἦκεις, 199.
Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, Ἐν τῷ
καιρῷ ἐκείνω, Κατ' ἐκεῖνο τοῦ
καιροῦ, Ὄταν ὁ — καλῆ, 200.
Καιροφυλακτῶ, Καιροφυλακῶ,
200.
Κακάβη. Ζ. Κακκάβη.
Κακίζω. Ζ. Κακός.
Κακαβάζω, 201. Κακαβίζω,
204. Κακάζω, 201.
Κακκάβη, ἢ Κακάβη, Κάκκαβος,
200, 204.
Κακόβιος, 212.
Κακοζηλία καὶ Κακόζηλον, 206.
Κακολίμενος. Ζ. Δυσλίμενος.
Κακομετρῶ, 205.
Κακός, 207. Κακοῦς κάκιστα,
Κακός κακῶς, Κακοῦς κα-
κῶς, 203. Κακός γέρων, 204.
Κακὴ γλῶσσα, — γραῖα, 205.
Κακίζω, 203.
Κακόσιτος, 108.
* Καλαμίδιον. Ζ. Κάλαμος.
Κάλαμος, 209—ὑπο ἀνέμου σα-
λευόμενος, 241. * Καλαμίδιον,
Καλαμῶν, Καλαμεῶν, 209.
Καλαμαύλης, 210.
Καλιάς, 658.
Κάλλιμος. Ζ. Οὔρος.
Καλλίων, 212.
Καλλιάνυμος, 213.
Κάλλος, 145.
Καλός, 145, 214. Καλῶς, 208.
Καλὰ ἔργα, 215. Ἐν καλῷ
εἶναι, Οὐκ ἐν καλῷ εἶναι, Εἰς
καλὸν ὑπέμνησας, 208.
Κάλυξ, 42.
Καλῶ, 216. Ζ. καὶ Καιρός.
Καμακίς, 521. Κάμαξ, 540.
Καμάρα, 174.
Κάματος, Καματηρὸς, Καματῶ,
216.
Καμηλοπάρδαλις, 159.
Κάμιλος, 382.

- Καμναία, 53, 217.
 Κάμπη, 69.
 Κάμπτω, 544. Καμπτήρ, 105.
 Καμπύλος, 158.
 Κάμψα, Καμψίον, 174.
 Κανθαρίς, 226.
 Κάνθαρος, 211, 226, 507.
 Κανθάρου σκιά, 211.
 Κανθήλια, 227.
 Κάννα, 218.
 Κανονίας, 370.
 Κανών, 476. — *γερδιακός, 604.
 Καπνίον, Καπνός, 217.
 Καρατομῶ, 29, 250.
 Καρβατίων, Καρβατινή, 676.
 Καρδαμίνη, 348.
 Καρδαμῖς 491.
 Κάρη, 201. — Κάρηνον, 202, 210.
 Καρίναι θρηνησθῆσι, 345.
 Καρκίνος, 311, 433.
 Κάρφος, 473, 508.
 Καρωτόν, 190.
 Κάσας, 131, 678. Κάσης,
 Κασσῆς, Κάσας ἐφιππίους,
 678.
 Κασσόν, 220.
 Κάστελλος, 160.
 Κασωρίς, Κάσωρις, Κασωρείον,
 529.
 Κατά. Καθ' ἓνα, 120. — ἐξαι-
 ρετον, 225. — ὑπερβολήν,
 627. — ὑπόθεσιν, 629. —
 πόδας. Ζ. Καταπόδας.
 Καταβροχθίζω, 264.
 Καταγλωσσαργῶ, 79.
 Καταγλωττίζω, Καταγλώττισμα,
 83.
 Κατάγματα, 280.
 Καταδέω, Κατάδεσις, 95.
 Καταεγίς, 196.
 Καταίδυξ, 197.
 Κατακρυαίνω, *Κατάκρυος, 221.
 Κατακυλίω, 226.
 Καταλύω, 18, 29.
 Καταμῆνια, 573.
 Καταπίνω, Καταπότης, 222.
 Καταπλήσσομαι, Κατεπλάγην,
 379.
 Καταπόδας, 222.
 Καταπονῶ, 222.
 Καταποντόω, Καταποντίζω, Κα-
 ταποντισῆς, 446.
 Καταπότης. Ζ. Καταπίνω.
 Κατάρρους, 474.
 Κατασκευή, 577.
 Κατασρέφω, 224.
 Κατασρόω, 223.
 Κατασχολάζω, 78.
 Κατατιλάω. Κατατιλᾶ τῶν Ἐκα-
 ταίων. — κατά τῆς κεφαλῆς,
 223.
 Κατατριφᾶ, 78.
 Καταφαγᾶς, 223.
 Καταχρῶμαι, Κατάχρησις, 225.
 Καταψήχω, Καταψῶ, 238.
 Κατεδαφίζω. Ζ. Εἰδαφίζω.
 Κατεμπάζω, 572.
 Κατέναντα, 225.
 Κατιών. Ζ. Ρῆος.

- Κάτομβρος, 196.
 Κάτοξυ. Ζ. Νόσημα.
 Κατόπιν τῆς ἐορτῆς, 152.
 Κατορθῶ, 370.
 Κατουλάς, 197.
 Κατουρέω, Κάτουρον, Κατούριον,
 196, 225.
 Κάτω, 227.
 Κατωφαγᾶς. Ζ. Καταφαγᾶς.
 Καυκαλῖς, 607.
 Καυλός, 227.
 Καύσαλις, 227.
 Καυχαλῖς, 228.
 Καχλάζω, 690.
 Κάχληξ, καὶ Κάχλιξ. Ζ. Χάλιξ.
 Κέδρος, Κεδρία. 233.
 Κεῖρω. Κεκαρμένη, 252.
 Κεκρύφαλος, 633.
 Κεμάς, 437, 557.
 Κενεμβατέω, 555.
 Κενεών. Ζ. Λαγών.
 Κενοτάφιον, 700.
 Κενώω, 143, 504.
 Κεντῶ, Κεντρίζω, 92.
 Κέραμος, Κεραμῖς, Κεραμίδιον,
 228.
 Κέρας, τὸς. 265.
 Κερασφόρος, 228.
 Κερατία, Κεράτιον, Κερατωνία,
 Κερατώνιον, 229, 251.
 Κεράω, Κερνάω, 414.
 Κερδῶ, 7.
 Κερκῖς, 604.
 Κερόδετα τόξα, 265.
 Κεφαλή, Κεφάλαιον, Κεφάλιον,
 229, 515. Κεφαλισμός, 460.
 Κεφαλοτομῶ, 230.
 Κηδεῖα, 169.
 Κηλῖς, 562.
 Κηλώνιον, 230.
 Κημός, 190, 666.
 Κήρινθος, 231.
 Κηρίον, 231.
 Κιδῶριον, 230.
 Κιβωτός, 494.
 Κιγκλῖς, 190.
 Κίδαρις, 634.
 Κικιρρός, Κικιρρίζω, 231.
 Κικλήσκω, 391.
 Κιλίγια, 231.
 Κινάβρα, 609.
 Κιναιδολόγος, 67.
 Κιννάβαρις (ὀ), καὶ Κιννάβαρι
 (τὸ), καὶ Τιγγάβαρι, 231.
 Κίναρχος, 270.
 Κινῶ, Κίνησις, 232.
 Κιονηθὸν γραφή, 221.
 Κίρκη, 17. Κιρκαία, 309.
 Κίρκος. Ζ. Κρίκος.
 Κιρνάω. Ζ. Κεράω.
 Κίρρος, 333.
 Κίσσηρις, Κίσσηριζω, 233.
 Κισσός, 693.
 Κίτρον, 233.
 Κλάγγω, 612. Κλαγγή, 255.
 Κλειτορίς ἢ Κλητορίς, 716.
 Κλείω, 583.
 Κλεψύδρα, 348.
 Κληδών, 233. Κληθονίζω, Κλη-
 θουισμός, 234.
 Κλήθρη, 511.
 Κλήρος, 184.

- Κλητορίς. Ζ. Κλειτορίς.
 Κλιβάδιον, 117.
 Κλίμαξ, 505.
 Κλίνω, 234.
 Κληνήρης, Κλινοπετής, 221.
 Κλονῶ, Κλόνος, 234.
 Κλύβατις, 117.
 Κλωθός, Κλωδίον, 235.
 Κλωχυδά, 11-12.
 Κλώσσω, 236. Κλωγμός, 235.
 Κνέφας, Κνεφάζει, 338.
 Κνέω, Κνίω, Κνήκις, 224. Ζ. και
 Χνίω.
 Κνήθω, Κνησμός, 364.
 Κνησίτοκος, 2.
 Κνηστεις 365.
 Κνίδη, 238, 364, 596. Κνίδω-
 σεις, 364.
 Κνοῦς. Ζ. Χνοῦς.
 Κνώω και * Χνώω, 683.
 Κοάζω, Κοάσσω, Κοάξ, 236.
 Κόγχη, 186.
 Κοιλάς, 272.
 Κοιλόσυρτος, 270.
 Κοίλωμα, 237.
 Κοινοφελής. Ζ. ἰδιωφελής.
 Κοκκοβάρη, 248.
 Κόκκος, Κοκκίον, 247-248, 476,
 533, 536. Κοκκίδιον, 539.
 Κοκκύζω, 201.
 Κοκκύμηλον, 53.
 Κόκκωνες (οί), 558.
 Κόλα (ἦ), 271.
 Κόλαξ, 74. Κολακεία, 238.
 Κολέαρχος, 270.
 Κολεός, 270.
 Κολετρῶ, 238.
 Κόλλησις, 498.
 * Κολλοκασία, 240.
 Κόλλοψ, 545-546.
 Κολοβός, Κολοβοκέρατος, Κολο-
 βόρις, 239.
 Κολοκασία, 240.
 Κόλον, ἢ Κῶλον, 270.
 Κολός, 240.
 Κόλυμβος, 240. Κολυμβάδες
 ἐλαΐαι, 240.
 Κολυμβῶ, 438.
 Κολχικόν, 523.
 Κόμαρον, 250.— κήπευτον, 657.
 Κόμη, Κομήτης, 188.
 Κόμμι, Κομμίδιον, 240.
 Κονδρίλλη, 688.
 Κόνδυλος, 89, 241.
 Κονίζω, 513-514.
 Κόνις, Κονιορτός, 244.
 Κοπή, 258.
 Κόπτω. Κεχορμένος, 240.
 Κορακίας, 452.
 Κόραξ, 257.— τῆς θύρας, 485.
 Κορδύλη, 243.
 Κορέω. Μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, 253.
 Κόρη, 69, 254. Κορίσκη, 69.
 Κορίσκιον, 245. Κορασίς, Κο-
 ρασίδιον, 245. Κοράσιον, 242.
 Κορίανον ἢ Κόριον, 253.
 Κορμός, 104, 243, 601. Κορ-
 μάριον, 252.
 * Κορμύλη, 252,
 Κορδαλός, Κόρυδος, 514, 673.

- Κόρυφα, 600.
 Κορύνη, Κορυνήτης, 82.
 Κορυφή, 82, 244. Κορυφαία, 244.
 Κορώνη, 260, 452. Κορωνίς, 244.
 * Κόσσω, ἢ * Κόττω, 243.
 Κόσος, 246.
 Κοτίς, 616.
 Κόττος, 255. Κόττη, 254.
 * Κόττω. Ζ. Κόσσω.
 Κουλιβατία, 117.
 Κουμάσιον, 373.
 Κουρεύς, 253.
 * Κοχλάκιον, 291.
 Κόχλαξ, 291.
 Κοχλίας, 54.
 Κράμβη, 286, 660.
 Κρανίον, 201.
 Κράσπεδον, 441.
 Κράσις. Ζ. Γράσις.
 Κραυγάζω, 87.
 Κρείον, 490.
 Κρέκα ἢ Κρέξ, 520.
 * Κρέπω, Κρέπαμον, Κρεπανός. Ζ. Κρήπω.
 Κρήθμον, Κρίθμον 259.
 Κρηπίς, 87, 88, 89, 198.
 * Κρήπω, Κρήπανος, Κρήπανον, 88.
 * Κρητάριον. Ζ. Κρήτη.
 * Κρήτη, 721.
 Κρέκος, Κρικίον, 256, 596.
 Κρίμα, Κρίσις, 123-124.
 Κρίνη, 258.
 Κρίνω. Κεκριμένη, 161.
 Κριξ, 237.
 Κροκίς, Κροκίς, Κροκίδιον, 259.
 Κροσσοί, 259.
 Κρότων, 522.
 Κρούω, 88, 259.
 Κρυμώδης, 221.
 Κρύος, Κρυερών, Κρυάς, 259.
 Κρίπτω, 259.
 Κρύφα, 259. Κρυφή, 260.
 Κρώζω, Κρωγμός, 260.
 Κτείνω, 518.
 Κτήματα, 151, 260. Κτηματίτης, Κτηματικός, 260.
 Κτήνος, 242.
 Κτίω, Κτίζω, Κτίσις, Κτήτωρ, 262.
 Κτυπέω, 262.
 Κύαμος, 248. — Αἰγύπτιος, 240.
 Κύανος, 422. Κύανον ἢ Κυανόν, 275.
 * Κυβάριον, 246.
 Κύβεθρον, 268.
 Κυβέλιον. Ζ. Κυψέλιον.
 * Κυβερνεῖον, 266.
 Κύβη. Ζ. Κυβάριον.
 Κυκλάμιον (τὸ), καὶ Κυκλάμιος (ἡ), 273.
 Κύκλω, 614. Κυκλώω, 248.
 Κυλεκεῖον, 451.
 * Κυλινδρίζω, 238, 267.
 Κυλινδρώω, 267.
 Κύλλας, Κυλλάκιον, 250.
 Κυλλός, 250.
 Κυματωγή, 88.
 * Κυμβάριον. Ζ. Κύμβη.

- Κύμβα, 247, 522. Κυμβίον, 251. Κυμβάριον, 247, 251.
Κύμινον, 267.
Κυνάγχη, 566.
Κυνηγῶ, Κυναγός, Κυνηγέτης, Κυνήγιον, 267.
Κυνίδιον, 250.
Κυνόμυια, 522.
Κυνοραϊζής, 522.
Κυνόσβατος, 267.
Κυνώπης, Κυνοπρόσωπος, 522.
Κύπαρος, 599. Κύπη, 175, 599.
Κυπτάζω, 554.
Κυρίσσω, Κυρίττω, 254.
* Κυρτάριον, 268.
Κύρτος, 235, 268.
Κυρτός, 611. Κυρτώω, 633.
Κύσθη, Κυσθοκορώνη, 254.
Κυφός, 611.
Κυψέλη, Κυψελίς, 268, 486.
Κυψέλιον, 247, 268, 347.
Κύψελλος, 268, 422.
Κύω, 655.
Κωβιός, 292.
Κωθωνισμός, 71.
Κωνωπειον, Κωνωπεών, 251.
Κωπηλατῶ, Κωπηλάτης, Κωπηλασία, 252, 278. Κώπην ἐλαύνω, 579.
* Κωπίζω, 252.
Κωφός, 255.
- Λ.
- Λαβή, 271.
Λαβράζω, καὶ Λαβρύσσω, 272.
Λάβρος ὄμβρος, Λάβρον πῦρ. — πνεῦμα, 271. Λάβρως ἐσθίειν, 223.
Λαγόνες, 272.
Λαγός δασύπους, Λαγιθεύς γαιωρύχος, 273. Ζ. καὶ Πτώξ.
Λαγών, 274.
Λᾶες. Ζ. Λάϊγγες.
Λάθυρος, 276.
Λάϊγγες, Λάλλαι, Λᾶες, 292.
Λαίλαψ, 196, 558.
Λαιμάζω, Ζ. Λιμός.
Λαίμαργος, 632.
* Λάκα, 272.
Λακάνη. Ζ. Λεκάνη.
Λάκυρος, 95.
Λακῶ, 277.
Λαλῶ, 277.
Λαμβάνειν καιρόν. Ζ. Καιρός.
Λάμπη, ἢ Λάκη, 283, 722.
Λαμπυρίς, 271.
Λανθάνω. Οὐ με λέληθε, 275.
Λάπη. Ζ. Λάμπη.
Λάπτω, 628.
Λάρκος, 282-283.
Λᾶρναξ, 281.
Λᾶς. Ζ. Λάϊγγες.
Λάσανον, 193.
Λάφνη. Ζ. Δάφνη.
Λαφύκτης, 610.
Λάχανα, 660.
Λαχμός, 184.
Λέβης, Λεβήτιον, 286.
* Λέβωρ, Λεβωρίς, 273.
Λεγνός, 286.

- Λέγω, Λόγος, 92. Εἰς λόγους
 ἔλθειν τινί, Λόγου χάριν, 294.
 Λεαίνω καὶ Λεταίνω, καὶ Λειόω
 286.
 Λειμών. Ζ. Λιμών.
 Λείριον, 402.
 Λείχω, 292, 571, 715. Λεικτὰ,
 571.
 Λεκάνη, Λεκάριον, 276.
 Λέπαθνον, 160.
 Λεπάς, 402, 318.
 Λεπίδιον, 287.
 Λεπτόγεως, 204.
 Λεπτουργός, 288.
 * Λέπων, Λεπωρίς. Ζ. Λέβωρ.
 Λεύκη, 248.
 Λευκηπατίας, ἢ Λευχηπατίας,
 165.
 Λευκίσκοι (οἱ), 297.
 Λευκόπυγος, 165.
 Λεχὼ, 296.
 * Ληθώρα, 376.
 Λήκυθος, 486.
 Λήμη, 596.
 Ληνοπατῶ, 620.
 Λῆρος, 643. Ληρῶ, 594.
 Λεαίνω, 287.
 Λίαν, 411, 603.
 Λιαρός. Ζ. Οὔρος.
 Λιβάδιον, 289.
 Λίβανος, Λιβανωτός, 290. Λι-
 βανωτίς, 94, 482.
 Λιδάς, 299.
 Λίγδην, 291.
 Λίγδος, 182. Λιγδόω, 290.
 Λιγνύς, 217.
 Λιγξ, 291.
 Λιγύς. Ζ. Οὔρος.
 Λιθάργυρος, 337.
 Λιθοβολῶ, 83.
 Λιθοκίφαλος, 363.
 Λίθος πυροδόλος, 469. — Λυδία,
 692.
 Λικνίζω, 293.
 Λίμνιδες, 286.
 Λιμός (ὁ καὶ ἡ), Λαιμάζω,
 Λιμαίνω, Λιμώσσω, 292.
 Λιμών καὶ Λειμών, 289.
 Λισσός, 293.
 Λίσρον, 382.
 Λίτρα, 293.
 Λιχνεία, 292.
 Λοβός, 230, 295. Λοβίον, 295.
 Λόγχη, 281.
 Λογχιτίς, 295.
 Λοξός, 433.
 Λορδός, 31.
 Λούουσα, 296.
 Λουτρίς. Ζ. Ὠά.
 Λόφος, 254.
 Λοχέω, Λοχεύω, 296.
 Λόχη, 293.
 Λόχος, 111,
 Λυγίζω, Λυγηρός, 297.
 Λυγμός. Ζ. Λύζω.
 Λύξ, 235, 297.
 Λυδία. Ζ. Λίθος.
 Λύζω, Λυγμός, 295.

- Λύθρος, Λυθρώ, Λυθρίζω, 297.
 Λυκάνθρωπος, Λυκανθρωπία, 211.
 Λυκοπάνθηρες, 593.
 Λύκος, 297, 308. Λύκαινα, 297.
 Λυπούμαι. Ζ. Φείδομαι.
 Λύσσα, 470.
 Λωβάω, 271.
 * Λωπάριον, 295.
 Λωτός. Λωτὸν ἐρεπτόμενοι, 618.
 Λωφάω, Λώφησις, 295.
- M.
- Μυχάς, 190.
 Μαγείρος, Μαγειραῖνα, Μαγειρεῖον, 299.
 Μάζα, 274, 723.
 Μάθη καὶ Μάθησις, 157.
 Μαῖα, 182.
 Μαῖνη, Μαινίς, 310.
 Μακαρία, Μακαρίτης, Μακάρων νῆσαι, 301 - 302. Βάλλ' εἰς μακαρίαν. Ζ. Βάλλω.
 Μακαρίνη, 685.
 Μάκελλα, 37.
 Μακραύχην, 304.
 Μακρόπτυς, 467.
 Μακροτράχηλος, 304.
 Μακρύνω, 305.
 Μάλα, καὶ Μῆλα, 269.
 Μαλάχη. Ζ. Μελόχη.
 Μάλισα, 307.
 Μάλλον, 412.
 Μαλλός, 307-308.
 Μάνδαλος, 308.
- Μανδραγόρας. Ἐκ Μανδραγόρου καθεύθειν, Μανδραγόραν πεπωκέναι, 308.
 Μανιάκης, 309.
 * Μάνος καὶ * Μόνος, 309.
 Μκντοσύνη, 311.
 Μάραγδος. Ζ. Σμάραγδος.
 Μάραθρον, 307.
 Μπραίνω. Ζ. Φλέγω.
 Μαρμαίρω, 77.
 Μάρπω. Ζ. Ἄρπω.
 Μασιγῶ, Μασίζω, 656. Μάσιξ, 559, 656.
 Μάχομαι, Μάχη, 314.
 Μεγαλίζω, Μεγαλύνω, 314.
 Μεγεθύνω, 315.
 Μεγισᾶνες, 316.
 Μείζων, Μειζότερος, 316.
 Μελαγχόρυφος, 452, 566.
 Μελάγχροος, Μελαγχρῆς, Μελαγχροῖς, Μελάγχρωσ, 318.
 Μελάνθειον, 287.
 Μελανία. Ζ. Μέλας.
 Μελανοκάρδιος, 427.
 Μελάνουρος, 317.
 Μέλας, 312. Μελανία, 313.
 Μέλδω, 525.
 Μελίλωτος, 319.
 Μελίνη, Μέλιος, 210.
 Μελλόνυμφος, 75.
 Μέροψ, 319.
 Μεσότοιχος (ὁ), Μεσότειχον (τὸ), 567.
 Μεταλλεία, Μέταλλον, 322.
 Μετρῶ, 206.

- Μή ζώνη! Ζ. Ζῶ.
 Μηδική, 617.
 Μήκων Ἡρακλεία, καὶ Μήκων
 Ἀφρώδης, 10.
 Μηλα. Ζ. Μᾶλα.
 Μηλέα, 91.
 Μηλολόνη, 157, 692.
 Μηλοπέπων, 407.
 Μηλωτή, 457.
 Μήνιγξ (κερατοειδής, ῥαγχοειδής),
 323.
 Μηνίσκος. Ζ. Μανιάκης.
 Μηρύγματα, 280.
 Μητρυιά, 458.
 * Μήχι, 603.
 Μίγνυμι, Μιγνύω, Μίσγω, 526.
 Μικρόσιτος, 504.
 Μίλαξ. Ζ. Σμίλαξ.
 Μίλτος. — Σινοπική, — τεκτο-
 νική, 500.
 Μιμαίκυλον, Μεμάκυλον, καὶ
 Μιμάκυλον, 250. Μιμαίκυλα,
 671.
 Μιμῶ, 7.
 Μίσχος, 229.
 Μνήμα, 324-325.
 Μογίλαος, 52.
 Μόλουρις, 318.
 Μολόχη, 94, 326.
 Μολύνω, 104, 336.
 Μονάξ, Μοναχός, 212, 326.
 * Μόνος. Ζ. * Μᾶνος.
 Μοργυλλῶ, 350.
 Μόρφων, 268.
 Μοσχῆ, 724.
 Μοτός, 331. — Ξυτός, 361.
 Μούσμων, 538.
 Μοχλός, 537, 540.
 Μυάγρα. Ζ. Μυσπάγα.
 Μυδαλέος, 331.
 Μυδάω, 332.
 Μυελός, 341.
 Μύζω, Μυγμός, 616. Μύζησις,
 333.
 Μυίνδω, 398.
 Μυιοσόβη, 342.
 Μυκῶμαι, 531.
 Μύλη, 69, 70, 318. Μυλίσκη
 καὶ Μυλακρίς, 67, 70.
 Μυληρά, 70.
 Μυλλάω, Μυλλαίνω, 335.
 Μύλος, Μύλλος, 342.
 Μύξω, 650.
 Μυόσωτον, Μυοσωτίς, ἢ Μυός
 ώτις, 449.
 Μυόχοδον, Μυόχοδος. Ζ. Μυσκέ-
 λενδρον.
 Μύραττα, 337.
 Μυρίκη, 345.
 Μυριόφυλλον, 681.
 Μύρμηξ, 343. — Ἡρακλεωτικός,
 344. Μυρμηκίς, 343.
 Μύρμος, Μύρμις, Μυρμηδῶν ἢ
 Μυρμιδῶν, 344.
 Μύρρα. Ζ. Σμύρνα.
 Μύρω, Μυρέω, Μύρομαι, Μύρος,
 345.
 Μῦς, 447. Μυῶν ἀπόπατος, 448.
 Μῦς ποντικός, 447.
 Μυσκίλενδρον, 448.
 * Μυσπάγα, Μυσπάγη, 448.

Μύστρον, 338.
 Μύω, 624.
 Μυωξία, Μυωπία, 448.
 Μωκίζω, Μωκῶμαι, 334.
 Μώλυξα, 515.
 Πωλύω, 334.
 Μάριον, 309.

N.

Νάχι, 187, 603.
 Νάπος (τό), και Νάπη (ή), 347.
 Νάπυ, 500.
 Νάρκα, 173. Νάρκη, 552.
 Ναρόν. Ζ. Νηρόν.
 Ναυκρατίτης σέφανος, 417.
 Ναυμαχία, 167.
 Ναυτιάω, 11.
 Νεάω και Νεώω, 198. Νεάσις,
 Νέκτρον, 199.
 Νεκρόδειπνον, 301.
 Νενός, και *Νινός, 350.
 Νεομηνία, 79.
 Νεωπός, 353.
 Νηκτριδες ελαίαι. Ζ. Κολυμβάδες.
 Νηνεμία, 25.
 Νηρηίδες, 211.
 Νήριον, 480.
 Νηρόν ή Ναρόν, 349.
 Νήσσα, 383.
 Νησιία, 350.
 Νήχι, 603.
 * Νινός. Ζ. Νενός.
 Νίτρον, 284.
 Νόσημα κάτοξυ, 104. Νόσος ιερά,
 144.

Νόσος, 377.
 Νοτιάω, Νοτιών, 684.
 Νοῦς, 102.
 Νυκταλωπίαισις, Νυκτάλωψ, 373.
 Νύμφη, 75, 254. * Νυμφέσκη,
 74.
 Νύσσα, 293.
 Νώγλα, Νωγαλεύματα, Νωγα-
 λίσματα, 81.
 Νωθής, 237.
 Νῶτος (ὀ), και Νῶτα (τά), 473.
 Νωχελής. Ζ. Νωθής.

Ξ.

Ξάνθιον, 239.
 Ξόαννον, 363.
 Ξυλεία, 363. Ξύλον, 45.
 Ξυλοτρόκτης, 138.
 Ξυμβουλεύω, 136.
 Ξυσμῆ, 364.

Ο.

Ὄ, 604.
 Ογκη, Ὀγκινος, 227.
 Ὄδος. Μή φαῦλον ἦ, και οὐ καθ'
 ὄδον, 105. Καθ' ὄδον τε λέ-
 γεις, και ποιεῖν χρῆ οὕτως,
 106.
 Ὄδους, 617.
 ΟΕΙΔΗΣ και ΩΔΗΣ (ὀνόματα εις),
 179, 181.
 Ὄζινα και Ὄζολις, 351.
 Ὄθεν, 31.
 Οἶαξ, 96.
 Οἶδλ, 164. Ζ. και Γινώσκω.

- Οικοτραφής, 175.
 Οἴμοι! 707.
 Οἰνοῦμαι, Οἰνωμένος, 256.
 Οἰωνός, 495.
 Ὀκλαδίας. Ζ. Δίφρος.
 Ὀκνῶ, 581.
 Ὀλιγόδομαι, 621.
 Ὀλμος, 182.
 Ὀμᾶ, Ὀμάς, Ὀμῶν γένος, 186.
 Ὀμαλός, Ὀμαλίζω, 186. Ὀμάλι-
 σρον, 382.
 Ὀμίχλη, Ὀμιχλόω, 338.
 Ὀμολογία, 368.
 Ὀμὸν γένος. Ζ. Ὀμᾶ.
 Ὀμφάκιον, 39.
 Ὀμφαλός, 39.
 Ὀμως, 199.
 Ὀνθος, 59.
 Ὀνιαιά, Ὀνίς, 59.
 Ὀνίσκοι, 247.
 Ὀνόβλιτον, 531.
 Ὀνομακλυτός, Ὀνομασός, 368.
 Ὄνος, 25, 681. Ὀνίσκος, 681.
 Ὄνυξ, 319, 369.
 Ὄξαλις, 369.
 Ὄξύα, Ὄξύη, 369.
 Ὄξύγαρος, 111.
 Ὄξύθυμος, 41. Ὄξύθυμια (τά),
 242. Ὄξύπτερος, 128. Ὄξύρ-
 ρυγχος, 501. Ὄξύχολος, 41.
 Ὄξύς, 41, 104.
 Ὄπώρα, 450.
 Ὄπτάνιον, 299.
 Ὄραμνος, 472.
 Ὄργας, Ὄργάω, 370. Ὄργάνη,
 Ὄργανον, 18. Ὄργανα, 572.
 Ὄρθόδομαι, 370.
 Ὄρθρεύω, Ὄρθρίζω, 314. Ὄρθρου
 βλαδέος, 591.
 Ὄρίγανος, 1.
 Ὄρίζω, 371.
 Ὄρκίζω, Ὄρκόω, 314
 Ὄρκυνος, 365-366.
 Ὄρμινον, 372.
 Ὄρμος, 506, 666.
 Ὄρνεον, 373. Ὄρνις, Ὄρνίθιον,
 Ὄρνιθῶν, 372. Ὄρνιθευτής, Ὄρ-
 νιθοθήρας, 453.
 Ὄρος, 59.
 Ὄρροπούγιον, Οὐρροπούγιον, 269.
 Ὄρρύς γάλακτος, 689.
 Ὄρυζα, 374.
 Ὄρυξ, 371.
 Ὄρχησις, Ὄρχησής, Ὄρχοῦμαι,
 43.
 ΟΣ καὶ ΙΑ (ὀνόματα εἰς), 353.
 Ὄς, Ὄσις, Ὄτις, 374.
 Ὄσμύλη (ή), καὶ Ὄσμυλος (ὀ),
 331.
 Ὄσφύς, 159.
 Ὄτε, Ὄτι, 374-375.
 Ὄτρηρὸς, 272.
 Οὐ. Οὐκ εἰς Κόρακας; 94.
 Οὐά, Οὐαί, Οὐάζω, 689.
 Οὐάτα καρδίης. Ζ. Ὄτα καρδίης.
 Οὐδέ. Οὐδ' ὅτι χρὴ ποιεῖν ἔξετε,
 151. Οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν
 χλωρόν, 682. Οὐθέν, 376,
 603.

- Οὐδείς, 705.
 Οὐδός, 402.
 Οὐλος, 226. Οὐλον, 477.
 Οὐρρόπυγιον. Ζ. Ὀρρόπυγιον.
 Οὔρος, 196. — Ἰκμενος, Κάλλεμος,
 Διαρὸς, Λιγύς, 207. Οὔριος,
 207.
 Οὔρῳ. Ζ. Κατουρέω. Οὔρον, 135.
 Οὔτις. Ζ. Οὐδέις.
 Οὔτως, Καθώς, Ως, 197.
 Οὐχί, 187, 603.
 Ὄφειλται, 110. Ὄφειλημα, 690.
 Ὄφθαλμός, 42.
 Ὄχθη ποταμοῦ, 389.
 Ὄψέ, 151. — τῆς ἑορτῆς, 152.
 — ἐσὶν ἢ γίγνεται τῆς ἡμέρας,
 Περὶ δείλην ὄψιαν ἐσε, Ὄψιζει,
 338. Ὄψιμος, 152.
 Ὄψον, 113, 464.
- Π.
- Παγετός, Πάγος. Ζ. Πήγνυμι.
 Πάγη, Παγίς, 378.
 Πάζιον. Ζ. Τοπάζιον.
 Πάθη, καὶ Πάθησις, 157.
 Πάθνη, 404.
 Παίζω, 381.
 Παιπάλη, 383.
 Παίω, 264.
 Παιωνία, 303.
 Παλαιός, 146.
 Παλάμη, 382.
 Παλιμπυγηδόν, 125, 369.
 Παλιουρος, 382.
- Πάλλομαι, 424.
 Πανσελήνον, ἢ Πληροσελήνον
 76.
 Παντοπώλης, 112.
 Παπαί, Παπαπαππάξ, 383.
 Παππάζω, 384. Πάππος, 383.
 Παρά. — δίκην, 385. — ὀλίγον,
 — μικρόν, 395. — αὐτά,
 393.
 Παραβάλλομαι τῆ ἑμαυτοῦ κεφαλῇ,
 43.
 Παραβιάζω, 360.
 Παραγγέλλω, 136.
 Παράγω, 360, 395.
 Πράδειγμα, 129.
 Παραδίδωμι, 385.
 * Παράζυγος, Παράζυξ, 391.
 Παραθήκη. Ζ. Παρακαταθήκη.
 Παράθυρος (ἡ), 386.
 * Παισαβάζω. Ζ. Σαβάζω.
 Παρακαταθήκη, 386. Παρακατα-
 τίθημι, 385. Καὶ Παραθήκη,
 ἀπὸ τοῦ Παρατίθημι, 385-
 386.
 Παρακλιύομαι, 136.
 Παρακούω, 392.
 Παραξίφισ, 387.
 Παραπίπτω, 388.
 Παραπολύ, 388.
 Παραποτάμιος, 389.
 Παραπροίγια. Ζ. Παράφερνα.
 Παράσημον, 388.
 Παρατίθημι. Ζ. Παρακαταθήκη.
 Πάρυτα, 393. Ζ. καὶ Εὐθύς.
 Παράφερνα, 130.

- Παράφορος, 393.
 Παραφρόνιμος, 393.
 Πραφύας, 390.
 Παρδακός, 394.
 Παρδαλωτός, 394.
 Πάρεδρος, 563.
 Παρέλκειν τὸν χρόνον, 579.
 Παρεμβύω, 428.
 Πχρεπίδημος, 408.
 Παρευθύς. Ζ. Εὐθύς.
 Παρέχω. Ζ. Δίδωμι.
 Παρίσθμια, 566.
 Παροδίτης, 408. Πάροδος, 96.
 Παροψίς, 489.
 Παρών, Παροῦσα, Παρόν, Εἰς τὸ
 παρόν, Ἐν τῷ παρόντι, 395.
 Παρωνύμιον, 132.
 Παρωνυχία, 209.
 Πασπάλη, 396.
 Πάσσαλος, 395, 484. Πασσάλιον,
 395, 725.
 Πάσσω, 514, 552.
 Πάσα, 624. Πάση, 399, 624.
 Πασάς, Πασός, 166.
 Πάσχω, 379. Τί παθών, 263.—
 γελαῖς; — σιγαῖς; 381.
 Πάταχον καὶ Πέταχον, 402.
 Πατήρ, 590.
 Πατράδελφος, 402.
 Πατριός, Πατρώος, 458.
 Πατῶ, 402.
 Παῦσις, 542. Παῦω, 403.
 Παφλάζω. Παφλάζοντα κύματα,
 Πάφλασμα, Παφλασής, Παῦε
 τῶν παφλασμαίων, 643.
 Παχύς, Παχύνω, 104. Παχύνους,
 420.
 Πέζα, 404.
 Πειρατής, 167.
 Πείρω, Περόνη, 395, 415.
 Περονάω, 395.
 Πελαργός, 287.
 Πέλας, 498. Πελάζω, 498, 568.
 Πλάζω, Πλατά, Πλάτις, Πλη-
 σίος, 568. Πλησιάζω, 110,
 498.
 Πέλεκυς, 37.
 Πελοιδότης, Πελίωσις, 317.
 Πεμπάζω, 98.
 Πενθερός, Πενθερά, 75.
 Πένης, 468.
 Πεντόροβος. Ζ. Παιωνία.
 Πεπανός. Ζ. Πέπω.
 Πέπλος. Ζ. Πτύξ.
 Πέπρωται, Πεπρωμένον. Ζ. Εἰ-
 μαρται.
 Πέπω, Πεπανός, 88. Πέπων,
 406.
 Περαινώ, 40.
 Περάω, Περνάω, 414.
 Πέρδω, 450.
 Περίδειπνον, 301.
 Περίδρομος, 408-409.
 Περίειμι, 412.
 Περιεργός, 410. Περιεργάζομαι,
 409.
 Περίζωμα, 417.
 Περιζώννυμαι. Ζ. Ζώννυμαι.
 Περικνημίδες, 549.
 Περικόπτης, Περικόπτω, 242.

- Περικυκλώ, 614. Περικυκλώω, 615.
 Περικυκλώωμαι, 90.
 Περιπόρφυρος. Ζ. Πορφύρα.
 Περιπόρφυρον, 4.
 Περιστέρα, Περιστέριον, 413, 642.
 Περίτροπος, 408.
 Περιφέρομαι, 90.
 Περρονάω, Περρόνη. Ζ. Πείρω.
 Πεσσός, 725.
 Πετάζω, 418. Πετάνυμι, 99. Πέτα-
 τάλον, 99, 417-418. Πέτα-
 σος, Πέταυρα, ἢ Πέτευρα, 419.
 Πέταχρον. Ζ. Πάταχρον.
 Πετηλῖς, ἢ Πετηνῖς, 419.
 Πέτομαι, 418. — ἐλπίσιν, 422.
 Πήγανον, 482.
 Πηγάζω, 601.
 * Πηγέλιον, 424.
 Πήγνυμαι, Παγετός, Πάγος, 359.
 Πηδύω, Πιδύω, 601.
 Πηρός, 159, 163, 611.
 Πιέζω καὶ Πιεζέω, 610.
 Πικραίνομαι, Πικρία, 426. Πικρίς,
 425-426.
 Πιλέω, Πιλόω, Πιλητός, 427.
 Πιλητά, Πιλωτά, Πιλωμα,
 428.
 Πινγκίς, 606.
 Πίπος, Πιπίων, Πιπίζω, 429-
 430.
 Πίπτω. Εὖ πίπτειν, 213. Κακῶς
 πίπτειν, 214.
 Πίσος, 248.
 Πισσαλιρέω, 430.
 Πιτυρίς, 699. Πίτυρον, Πιτυρι-
 σίς, 431, 707.
 Πίτυς, 310.
 Πλαγγών, 254.
 Πλαγιάυλος, 210, 432.
 Πλάγιος, 209.
 Πλάθανος, Πλαθάνη, Πλάθανον,
 435.
 Πλακουντοποιός, 400.
 Πλανήτης, 99.
 Πλάξ, 433.
 Πλάσσω, Πλάσμα, Πλάσις, Πλά-
 σρον, 434. Πλάσης, Πλάσις,
 Πλάσειρα, 435.
 Πλασαρεύω, 435.
 * Πλασηρία, 435.
 Πλαταμών, 436.
 Πλατεῖα ἔλμινς, 278.
 Πλάτη, Ὠμοπλάτη, 436.
 Πλατύκερος. Ζ. Δορκάς.
 Πλειάδες, 618.
 Πλεισηριασμός, 628.
 Πλείων, Πλείον, Πλέον, 412.
 Πλέκω, 437.
 Πλέω, Πλοῖον, 438. Πλοίου τοῦ-
 χος, 432.
 Πληγώω, 439.
 Πλήθω. Σελήνη πλήθεισα, 76.
 Πληθώρα, 376.
 Πλήκτης. Ζ. Πλήττω.
 Πλημμύρα, 15, 439. Πλημ-
 μύρω, Πλημμυρίζω, Πλήμη,
 Πλημάω, Πλημμίζω, 439-440.
 Πληροσέληνον. Ζ. Πανσέληνον.
 Πληρώω, 142. Πλήρωμά, 229.
 Πλησιάζω, Πλησίον. Ζ. Πέλας.

- Πλήσμιος, 440.
 Πλήττω, 262, 440. Πλήκτης, 263.
 Πλίνθος (ὠμή, ὀπτή), 300.
 Πλοῖον. Ζ. Πλέω.
 Πλόμος, Πλομίζω, 652.
 Πλούταξ, 628.
 Πλυνός, 270, 296, 441.
 Πνευματοφόροι, 122.
 Πνιγαλίων, 47. Πνιγεύς, Πνίγω, 282.
 Πνοή, 712.
 Ποδάγρα, 353.
 Ποδαπός, 451.
 Πόθεν, 31.
 Πόθος, 627.
 Ποικιλίς, 77.
 Ποικίλος, 523.
 Ποίμνιον, 242.
 Πόκος, 441.
 Πολεμῶ, 314.
 Πολιορκῶ, 29, 386.
 Πολιός, Πολιοῦμαι, 699.
 Πολλοσός, 451.
 Πολύγονον, 442.
 Πολυγονῶ, 79.
 Πολύνευρον. Ζ. Ἀρνόγλωσσαν.
 Πολύπλοκος, 445.
 Πολυπόδιον, 443.
 Πολυπραγμονέω, 444. Πολυπραγμοσύνη, 409.
 Πολύτριχον, 445.
 Πομπεύω, 78. Πομπή, 445.
 Πόνος, 446. Πονῶ, 449.
 Πόντος, 449. — Εὔξεινος, 447.
 Ποντώ, Ποντίζω, 349.
 Πορφύρα. Πορφυρά παρυφή, Στολή περιπόρφυρος, 465.
 Ποταμηθόν, 450.
 Ποῦς. Ἄνα πόδα, 14.
 Πρᾶος, Πραῦς, 114.
 Πρασιά, 455.
 Πράσιον, 637.
 Πρατὸν, 456.
 Πρέμνον, 551.
 Πρέσβυς, 306.
 Πρόγλωσσος, 458.
 Προβασκάνια, 52.
 Προεπαίρω, 461.
 * Προικοδοτῶ. Ζ. Προίξ.
 Προίξ, Προικίον, Προικίζω, 454, 459. Προῖκα (ἐπίρρ.), 109.
 Προικὸς συγγραφὴ, 114. Προικοδοτῶ, 459.
 Προκέντημα, 459-460.
 Προκομία, Προκόμιον, 460.
 Προκοπή. Ζ. Κοπή.
 Προμελετῶ, 460.
 Προπέμπω, 457, 460.
 Προπετής, 461.
 Προπύργιον, καὶ Πρόπυργον, 461.
 * Πρόρροος, 461.
 Προσαγορεύω, 667.
 Προσαίρομαι, 97.
 Προσεμφερέης. Ζ. Ἐμφερέης.
 Προσεύχομαι, 463.
 Προσῆκει, 110.
 Προσκόπτω, 513.
 Πρόσοψις, 463.
 Προσπάσχω τινί, 118.
 Προσπταίω, 513.

- Προσφάγιον, 113, 464.
 Προσωπείον, 464.
 Πρότροπος, 329. Ζ. και Πρόρ-
 ροος.
 Πρόχοος, 472-473.
 Πρυμνήσιον, 382.
 Πρωϊαίτατα, 591. Πρωϊνόν, 455.
 Πρωκτός, 270.
 Πρώτιος, Πρώτις, 222.
 * Πρωτόλοβα, 466.
 Πρωτοφανῆ, 466.
 Πρωτοφορήματα, 466.
 Πτελέα, 659.
 Πτερίς, 659.
 Πτεροποίκιλος. Ζ. Ἄτταγῆν.
 Πτερύσσομαι, Πτερυγίζω, 659.
 Πτίλον, και Ψίλον, 700.
 Πτισάνη, 688.
 Πτυάς, 659.
 Πτύξ, 217, 607. Πέπλου πτύ-
 χας, 218.
 Πτύω, 360, 467.
 ΠΤΩ. Ζ. ΒΩ.
 Πτώξ λαγῶς, 722.
 Πτωχός, 157. Πτωχικόν ὄψον,
 468.
 Πυγμή, 89.
 Πυγολαμπίς. Ζ. Πυριλάμπη.
 Πύελος, 633.
 Πυκάζω, 648.
 Πυλεών, Πυλών, 454.
 Πύον, 120, 135.
 Πύος, Πυός, 204.
 Πῦρ, Πυρά, Πυρεΐα, Πυρίτης,
 469.
 Πυράγρα, 311, 469.
 Πύραυνος (ὀ), 664. Πύραυνον
 (τὸ), 170.
 Πυραύσης, 218.
 Πυργίτης, 536.
 Πυρετός, 173. — κακοήθης, 717.
 Πυριλάμπη, Πυριλαμπίς, 271.
 Πυρολαβίς. Ζ. Πυράγρα.
 Πυρός, Πύραθοι. Ζ. Σπείρω.
 Πυτινή, 68, 455, 597.
 Πωλῶ, 254.
 Πωμάζω, 341.
 Πῶρος, 396, 420. Πωροῦμαι,
 420.
 Πῶς, 199.
 Ρ.
 Ραγάς, Ραγή, Ρῆγμα, 471,
 473. Ράγος. Ζ. Ράσσω.
 Ράδιξ, 472.
 Ραθυμῶ, 359-360.
 Ραίζω, 212. Ράων γέγονεν, ἢ
 Ἐρράϊσε, 115.
 Ραίνω, Ραντήρ, Ράντισρον, 473.
 Ράκος, 472.
 Ράμνος (ή), 472.
 Ράξ, και Ρῶξ, 486.
 Ράπις, 473.
 Ράσσω, Ράγος, 472, 475.
 Ράχις, 473.
 Ρέμβομμι, 507.
 Ρῆγμα. Ζ. Ραγάς.
 Ρήγνυω, 475. Ρήγνυμι, 539.
 Ρήγνυμαι, 471. Ἐρράγην, 609.
 Ρίζα, 476.
 Ρίνα, 478.

- Ρίνη, Ρίνιον και Ρινάριον, 292.
 * Ρινίον (hec), ἀπὸ τοῦ Ρίς,
 ρινός, 663.
 Ριπή, Ριπάς, 478. και Ροπή,
 714.
 Ρίπτω και Ριπτέω, 610.
 Ριψ, 714.
 Ροδεία, Ροδῆ, 479. Ροδωνιά,
 479, 480.
 Ροδοδάφνη, Ροδόδενδρον, 480.
 Ροδίω, 479.
 Ροιά, Ρόα, 479. Ροίδιον, Ροίδιον,
 480. Ζ. και Γλυκύ.
 Ροίζομαι, 474.
 Ρόμβος, 481.
 Ρομφεύς, 485.
 * Ρομφεύω, 485.
 Ρόος, 483.— κατιών, 196-197.
 Ροπή. Ζ. Ριπή.
 Ρόπτρον, 257, 484.
 Ροῦς. Ζ. Ρόος.
 Ρόχανον, 476.
 Ρυάκιον, 485.
 Ρῦμα, Ρυμός, 578.
 Ρύμη, 482.
 Ρυμουλκεω, 485.
 Ρυπαίνω, Ρύπες, Ρυπαρός,
 485, 486.
 Ρύτη, ἢ Ρυτή, 482, 483. Ρυ-
 τὸν (τό), 483.
 Ρυτήρ, 578.
 Ρυτις, 482.
 Ρῶθων, Ρωθώνιον, 210.
- Σ.
- Σαβάζω, Σαβάζιος, Σαβός, 155.
 Σαίρω, Σαρώ, 648. Σάρωτρον,
 519, 638. Σάρον, Σάρματα,
 Σαρώματα, 519.
 Σάλπη, 487.
 Σάμψυχον, 416.
 Σανδαράκη, 231.
 Σανδαράχη, 486.
 Σάνδυξ, 494, 577.
 Σαννάκια (τά), 621.
 * Σαντόνιον. Ζ. Αψίνδιον.
 Σάπφειρος, 491.
 Σάργος, 489.
 Σαρμός ἢ Σαρός, 357.
 Σάτυρος, 4.
 Σαῦρα, 277, 491, 566. Σαῦ-
 ρος, 277. Σαῦρα ἢ Χαλκίς, ἢ
 Ζυγνίς ἢ Ζιγνίς, 488.
 Σαυρωτήρ, 553.
 Σαυσαρίζω, Σάυσαρον, Σαυσαρι-
 σμός, 530-531.
 Σβίω, Σβέννυμι, Σβῆμι, 491.
 Σειρά, 493.
 Σειρήν, 493.
 Σείω, 609.
 Σελάχιον, 481.
 Σελήνη, 644. Ζ. και Πλήθω.
 Σελίς, 220.
 Σήθω, 497.
 Σημαίνω, Σημάντωρ, Σημασία,
 496. Σῆμα, 495.
 Σῆσρον, 497.
 Σιγάω. Σίγα, Σίγα Σίγα, 3. Σιγη-
 ρός, Σιγηλός, 497.

- Σίδη, Σίδιον, 304, 480.
 Σιδηρίτις, 117, 428, 452.
 Σιδήρου κόλλησις, 498.
 Σίκυς, Σικυός, Σικύας, 406.
 Σικχός, Σικχάινομαι, Σεσικχα-
 σμένος, 504.
 Σίλφη, 69, 318, 498.
 Σίμβλος, Σίμβλη, 596, 599.
 Σιμός, Σιμόω, 498-500. Σιμή
 γασήρ, 499.
 Σινδών, 494.
 Σίνηπι, Σίναπι, Σιναπίζω, Σι-
 ναπισμός, 500.
 Σινωπίδιον, Σινωπίς, Σινωπική
 μίλτος, 500.
 Σίπα, Σιπαλός, Σίπαλος, 596,
 599.
 Σιπύη, Σιπυίς, 598.
 Σίραιον, 77, 181, 501. Σιραίον,
 501.
 Σίσαρον, 501.
 Σισύμβριον, 348.
 Σίτησις, (ή έν Πρυτανείω), 587.
 Σιτίζω, 588.
 Σίττα, και Φίττα, 278.
 Σιττακός, Ψιττακός, 491.
 Σίττη, 502.
 Σίφα, Σιφλός, Σιφλή, 596, 599.
 * Σιφλώττω, 597.
 Σιφάω, Σιφνώω, 504, 601. Σίφων,
 Σιφώνιον, 32, 504. Σιφωνίζω,
 32, 158, 504.
 Σικκίος, Σικκίότης, 14.
 Σκάλα, Σκάλωμα, Σκαλοβατώ,
 506.
 Σκαλμός, 506.
 Σκάλος, Σκάλοψ. Ζ. Σπάλαξ.
 Σκαμβός, Σκαμβάλυξ, Σκαμβηρίζω,
 507.
 Σκαμμωνία, 507.
 Σκαρδαμύττω, 19, 581.
 Σκάριφος, Σκαριφόμαι, 508.
 Σκάρος, 508.
 Σκεδάννυμι, 515.
 Σκελετός, 509.
 Σκενδύλη, ή Σχενδύλη, 57.
 Σκίπη, 126, 510. Σκίπος,
 510.
 Σκίπτομαι, 98.
 Σκιαγραφῶ, Σκιογραφῶ, 511.
 Σκιαγραφία, 585.
 Σκιαδία, Σκιάς, 658.
 Σκίλλα, Σκίλλη, 510-
 Σκιμαλίζω, 581. Σκιμαλισμός,
 582.
 Σκινδαψός, 711.
 Σκίουρος, 115.
 Σκίρρος, ή Σκίρος, 524.
 Σκληρύνω, 511.
 Σκολόπαξ. Ζ. Ασκολόπαξ.
 Σκολοπένδριον, 512.
 Σκόλλυς, 512, 519.
 Σκόλυμος, 512.
 Σκόμβρος, 513.
 Σκόπελος, 514.
 Σκορόδου κεφαλή, 515.
 Σκορπίζω, 515.
 Σκορπίος, Σκορπίς, Σκόρπαινα,
 515.

- Σκοτία, Σκοτίζει, Σκοτάζει και Συσκοτάζει, Σκότος, 517. Σκοτόω, 518.
 Σκοτοδίγη, 230, 517.
 Σκύβαλον, 179, 519. Σκυβαλίζω, 79, 179.
 Σκύζω, 519.
 Σκύλαξ. Ζ. Κυνίδιον.
 Σκυταλίδες, 241.
 Σκύφος (ὁ), και Σκύφος (τὸ), 524.
 Σμάρραγδος και Μάραγδος, 525.
 Σμαρίς, 525.
 Σμιλαξ, 410, 527. Μίλαξ, 527.
 Σμιλη, 526.
 Σμύραινα. Ζ. Μύραινα.
 Σμύρνα, Μύρρα, 527.
 Σπάλαξ, Σπαλακία, 676.
 Σπάργαλα, 640.
 Σπάω, Σπᾶσμα, Σπασμός, Σπαδών, 539.
 Σπείρω, Σπέρμα, Σπείρος, Σπόρος, Σπυρός, Σπύραθοι, 538. Σπορά, 534.
 Σπίζα. Ζ. Σπίνος.
 Σπιλάς, 63.
 Σπινθήρ, 533.
 Σπίνος, Σπίζα, 533, 657.
 Σπόνδυλος, (ὁ ἐπιζροφεύς), 617 — ὁ Ἄξων, και Μέγας Σφόνδυλος, 617.
 Σπουδάξω, Σπουδαίος, 535. Σπουδῆ, Σπουδαίως, 536.
 Σπυράς, Σπυραθία, Σπύραθος, 52. Ζ. και Σπείρω.
 Σπυρθίζω, Σπυρθεύω, 537.
 Σπυρίς, 534.
 Σταθερός, 540.
 Στάθμη, 9.
 * Στάλα Ζ. Σταλαγμός.
 Σταλαγμός, Σταγών, 541. Στάλα, Σταληθών, 542.
 Στάλικες, 542.
 Σταμίν, 543.
 Στάσις, 542.
 Στατήρ, 544.
 * Στάτρια, 223.
 Σταυροί, 540.
 Σταφυλή, Σταφυλίση, Σταφυλίτης, 82.
 Στέγη, Στέγος, και Τέγος, 545, 608. Στεγονόμιον, 457.
 Στείβω. Ζ. Στέμβω.
 Στελεός, Στειλεός, Στελεόν, Στειλόν, Στειλειόν, 540, 547. Στειλειή, 547.
 Στέλεχος, 552.
 Στέμβω, Στομβός, ἢ Στέμφω, Στομφός, 561.
 Στέμφυλα, 560.
 Στένω, Στόνος, 92.
 Στενωπός, 153.
 Στερνοκοπούμαι, και Στερνοτυπούμαι, 548.
 Στέφω, Στέφος, 92. Στέφανος, 245, 417.
 Στηθοδεσμίς, Στηθόδεσμον, Στηθόδεσμος, 550.

- Στηθύσιον, 229.
 Στήκω, 28.
 Στηλιτεύω, 169.
 Στηρίζω, 540.
 Στίλη, Στίλα, 541.
 Στίχος, 220.
 Στοιβή, 545.
 Στοιχώ. Ζ. Στοχώ.
 Στόλος, 441. — χιλιοναύτης.
 681.
 Στομβός, Στομφός. Ζ. Στέμβω.
 Στοχώ, Στόχος, 36.
 Στραβός, 554.
 Στράγξ, 541, 556. Στραγγεύω,
 Στραγγίζω, 556.
 Στρεψίκερος, 558.
 * Στρίγγω, * Στρίγξ, 556, 557.
 Στράβιλος, 558.
 Στρουθοκάμηλος (ὁ καὶ ἡ), 560.
 Στρουθός, 536. Στρουθίον, 536,
 559.
 Στροφέω, Στροφάω, 560. Στρόφος,
 559. Στροφίον, 550. Στρο-
 φαί λόγων, 236. Στρόφιγξ, 70,
 181. Στροφεύς, 71, 181.
 Στρυφνός, Στρυφνώω, 546.
 * Στρύφω, 546.
 Στρύχον Αλικάκαβον, 562.
 Στρωμνή, 556.
 Στρωτήρ, 419.
 Στύπη, Στυπίον, Στυπάζω, 551-
 552. Στύπος, 551, 601.
 Στύραξ, 320, 553.
 Στύφω, 158, 546, 561. Στυφός,
 καὶ Στυφνός, Στρυφνός, ἢ Στυ-
 φρός, 546, 562.
- Σύαξ, Συάσιον, 481.
 Συγγνωστός, 563.
 Συγκάθεδρος, 563.
 Συγκαίω, Σύγκαυσις, 563.
 * Σύγκαυμα, 563.
 Συγκιρνάω, 564.
 Συγκλαίω, 564.
 Συγκλίνω, 564.
 Συγχέω, 565.
 Συγχωρῶ, 565.
 Συκέα, 91. Συκαλῖς, 452, 566.
 Σύκχος, 601.
 Συμβαίνω, 566. Συμβιβάζω, Συμ-
 βιβάζομαι, 567.
 * Σύμπλην, 568.
 Συμπνέω, 683.
 Συμποσῶ, 568.
 Συμφορητός δεῖπνος, 394.
 Σύμφυτον, 546.
 Συναγρίς, 569.
 Συναίτιος, 123, 569.
 Συναλίζω, Συνήλικα, 570.
 Συνάντημα, 570.
 Συναπογράφομαι, 628.
 Συνελαῖν (τὸ), 571.
 * Συνεμπάζομαι, 572.
 Συνεπτυγμένως, 572.
 Συνερίζω, 572.
 Συνίσσεται, 245.
 Συνίσχω, 501.
 Σύννους, 551, 581.
 Συνόδους, 569.
 Σύνοψις, 573-574.
 Συντηρῶ, Συντήρησις, 574-575.
 Συρίζω, 576, 579. Σύριγξ, 67,
 576. Συρικτής, ὁ Πάν, 576.

- Σύρω, Σύρτης, Σύρμη, 578. Συρ-
 μός ανέμου, 579.
 Συσκευάζομαι, 565.
 Συσκοτάζει. Ζ. Σκοτία.
 Σύσχις, 580.
 Συσελλομαι, Συσολή, 581.
 Συσχέω. Ζ. Συνίσχω.
 Σύφαρ, Σύπφαρ, 599.
 Σφάζω, 581.
 Σφαιρωτήρ, 556.
 Σφάκος, 641, 653.
 Σφαλίζω, Σφαλός, 584.
 Σφένδαμνος, 584.
 Σφενδονήται, 422.
 Σφηκία, Σφηκίων, 258. Σφηκίου,
 Σφήξ, 292.
 Σφοδρός, Σφοδρύνω, 584.
 Σφόνδυλοι, 616-617.
 Σφύραινα, 584.
 Σχάω, Σχῶ, Σχάζω, 505.
 Σχεδία, 441, 521.
 Σχέθειν πόδας, 509.
 Σχενδύλη. Ζ. Σκενδύλη.
 Σχίδα, Σχίδαξ, Σχίζα, 510, 585.
 Σχοῖνος, 502, 714.
 Σχολή, 107. Σχολήν ἄγω, Σχο-
 λάζω ἀπό τινος, — εἰς τι, 143.
 Σωκάριον, 586.
 * Σῶκος, 586.
 Σῶκος, τὸ σχοινίου, 586.
 Σωλήν, 311.
 Σωματέμπορος, 586.
 Σῶς, Σῶα, Σᾶ, 152.
 Τ.
 Ταγή, Τάγηνον. Ζ. Τάσσω.
 Τᾶ δέ που, ἢ Τῆ δέ που. Ζ. Ὡδε.
 Ταινία, 343.
 Τάλαρος, 623.
 Ταυθαλύζω, Ταυθαρούζω, 589.
 Τάπης, 131.
 Τάρπη, 590.
 Τάρφος, 611.
 Τάτσω, Ταγή, Τάγηνον, 587.
 Ταυτό, 121.
 Ταφραίξ, 530. Τάφρη, 611. Τά-
 φρος, 530, 611.
 Τέγος. Ζ. Στέγος.
 Τεινεσμός, 428.
 Τείρος, Τείρω, 538.
 Τεκνογονῶ, 591.
 Τελεσφορῶ, 591.
 Τέλμα, 340.
 Τέλος, 592.
 Τέμνω, Τόμος, 604.
 Τερέβινθος, Τερέμινθος, Τέρμιν-
 θος, Τερεβινθίνη, Τερμινθίνη,
 612. Ζ. καὶ Τρέμιθος.
 Τερέτριον, 592.
 * Τέρετρον, 591.
 Τερηδών, Τρηδών, 138.
 Τεσσαρακοσά, 122.
 Τέττας, 590.
 Τέττιξ, ὄν. κύρ. 569.
 Τεῦ, 151.
 Τεῦθος, 175.
 Τήθεα (τά), 492.
 Τηκόλιθος, 601-602.
 Τήκω, 504, 555.
 Τῆτες, Τητινός, 150.
 Τιάρα, Τιαρόδεσμον, 634.
 Τιγγάβαρι. Ζ. Κιννάβαρις.
 Τιθημι, 28. Ὄνομα τίθεσθαι, 141.
 Τίληφ, 318.

- Τίλων, Τίλλων, 602.
 Τίς, Τί ποτε, 603.
 Τιταίνω, 600.
 Τιτανώω, 600.
 Τίφη, 66.
 Τίφης, 47.
 Τίφος, 48.
 Τίω, Τίνω, 39.
 Τοίχος. Ζ. Πλείω.
 Τόκος, 217.
 Τολύπη, 607.
 Τόμος. Ζ. Γέμνω.
 Τόνος τῆς μουσικῆς, 166.
 Τοπάζιον, Τόπαζος, 604.
 Τόπος. Οὐκ ἔστιν οὕτω ἐν τῷ
 τόπῳ ἡμῶν, 606.
 Τορδύλιον, 607.
 Τόρμη, 105.
 Τραγάκκνθα, 608.
 *Τραγίχ, 609.
 Τραγομάσχαλος, 609.
 Τραγοπῶγων, 516.
 Τράγος, 609.
 Τράμπις, 608.
 Τραπεζοκόμος, 610.
 Τραπεζολοιχός, 610.
 Τραπεζοποιός, 610.
 *Τράπη, 590.
 Τραπητός, Τραπῶ, 590.
 *Τράππαγεν, 608.
 Τραυλός, Τραυλίζω, 53.
 Τραφαλλίς, Τράφαλλος. Ζ. Τροφαλ-
 λίς.
 Τράφηξ, Τράφος, 611.
 Τρέμιθος, 725.
 Τρέπω, Τρόπος, 92.
 Τρέφειν κόμην, 612.
 Τρεχέδειπνος, 613.
 Τρέχω, 612.
 Τρέω, 138.
 Τρηδών. Ζ. Τερηδών.
 Τρίαινα, 101.
 Τρίβολος (ὀ), 613. Τρίβολον
 (τὸ), 614.
 Τρέγλη, 614.
 Τρίζω, Τριγμός, 616, 617.
 Τρισμός, 617.
 Τρίκρανον, 178.
 Τρίναξ. Ζ. Θρίναξ.
 *Τριόνυχον (τὸ), 101.
 Τριπλοῦς, 102, 615.
 Τρισκατάρατος, 617.
 Τρίτα, 122.
 Τρίφυλλον, 86, 617.
 Τριχίασις, 687.
 Τριχόβρωτος, 68.
 Τρόμος. Ζ. Φοβερίζω.
 Τρόπος. Ζ. Τρέπω.
 Τροφαλλίς, Τραφαλλίς, Τράφαλλος,
 532.
 Τρόφηξ, Τρόφης. Ζ. Τράφηξ.
 Τροχίζω. Ζ. Τροχός.
 Τροχίλος, 306.
 Τροχός, Τροχίζω, 619. Τρόχα-
 λος, Τρόχμαλος. 356, 619.
 Τροχαλός, 611, 619.
 Τρυφραίνομαι και Τρυφραεύομαι,
 620.
 Τρῶγλαι, 559.
 Τρώκτης, 619.
 Τρώξ, Τρωξιλίς, 89, 486, 621.
 Τύλαρος, 308.

Τυλίσσω, 553.

Τύλος, Τυλοῦμαι, 420.

Τύμπανον, Τύπανον, 485. Ζ. καὶ
Τύπτω.

Τύντλος, Τυντλάζω, 593.

Τυπάζω, Τύπαξ, 605.

Τύπος, 129, 621-622.

Τύπτω, 622, 355. — τῆ χειρὶ,
Τύπης, 263. Τύπανον, 485.

Τύψις Συνειδήσεως, 623.

Τυραννεύω, Τυραννίζω, Τυραννώ,
623.

Τύραννος. Ζ. Τροχίλος.

Τυροδόλιον, 623-624.

Τυρόκνηστις, 624.

Τυροῦς, 624.

Τυφλίνος (ὁ), Τυφλίνη (ἡ), 350.

Τυφλωθείης! 582.

Τυφών, Τυφώς, 503.

Τυχόν (τὸ), 147.

Τώς. Ζ. Ὄς.

Υ.

Υ! 187.

Υαινα, 624.

Υαλος, 90.

Υγεία, 405. Εἶμι· σύ δ' ὑγίαινε,
625. Υγιηρός, 79.

Υγρία, Υγρηδών, 625.

Υδνον, 626.

Υδραγωγός, ὑδραγωγίον, 4.

Υδραλέτης, 348.

Υδρία, 348, 498.

Υδροδόκος, 348.

Υδροζύγιον, 160.

Υδρόμυλος, 348.

Υδροπέπερι, 626.

Υδρος, 350.

Υδροστάθμη, 220. Υδροστάσιον,
160. Υδροστάτης, 220.

Υίζω, Υἷσμος, 626.

Υιοποίητος, 704.

Υἷλη, 293, 723.

ΥΛΟΣ (ὀνόματα εἰς), 305.

Υμῆν, 598.

Υνις, Υνις, 8, 627. Υννίον, 627.

Υπάγω, Υπαγε, 94. Υπαγε, τί
μέλλεις; Υπάγω, φρένα τέρ-
ψας, Υπήγαγέ με, 627. Υπα-
γωγεύς, 338.

Υπαίθριον, Υπαίθρον, 20.

Υπανίσχμαι, 462.

Υπέρ, 627.

Υπερβολάδην, 627.

Υπέργηρος, 627.

* Υπερεπιθυμία. Ζ. Υπερεπιθυμῶ.

Υπερεπιθυμῶ, * Υπερεπιθυμία,
628.

Υπέρικον, 459.

Υπέροκος, 385.

Υπερον, 182.

Υπερπερισσεύω, 628.

Υπέρπλουτος, 628.

Υπνηλός. Ζ. Νωθής.

Υπόβολον, 628.

Υπογλωσσίς, 21.

Υποδιδάσκαλος, 629.

Υπόζωμα, Υποζώνη, 321.

Υποκαθίζω, 386.

Υποκρούω τινα, 30.

Υπολαῖς, 421.

Υπολήμιον, 99.

Υπόμελς, 313.

Υπόνομος, 273.

- Ὑποναῶ, 571. Ὑπονόειν παρέχω, 260.
 Ὑποπτεῦω, 665. Ὑποπτος, 629.
 Ὑποσκελίζω, 558.
 Ὑποσρέφω, 125.
 Ὑπόταξις, Ὑποτάσσω, 134.
 Ὑποτυπῶω, 585, 630.
 Ὑπόχυμα, 598.
 Ὑπίτως, 15.
 Ὑς, 476, 521. Ὑσγη, Ὑσγινοβαφές, 476.
 Ὑσσωπος (ἡ), καὶ Ὑσσωπον (τὸ), 631.
 Ὑςερα (τά), 95.
 Ὑφορῶμαι, 665.
 Ὑω, 64.
- Φ.
- Φάγαινα, 632. Φαγέδαινα, 433, 632.
 Φαγάνθρωπος, 631.
 Φαγέσωρος, 726.
 Φαγησιπόσιον, 633.
 Φάγος, καὶ Φαγάς, 632.
 Φάγρος, 632.
 Φαιδρὸς, 581.
 Φαίνω, 40.
 Φάκελλος, 634.
 Φακὸς, 633, 640. Φακώδης, Φάκοψις, 635.
 Φάλαγξ, Φαλάγγιον, 486, 582, 635. Ζ. καὶ Σκυταλίδες.
 Φάλαινα, 218.
 Φανητιάω, 584.
- Φάνιον, 67.
 Φανὸς, 635, 637.
 Φάρισος, 130.
 Φάρυγξ, 222, 595.
 Φασιανὸς ὄρνις, 642.
 Φασκώλιον, 535, 641.
 Φάσσα, Φάττα, 642.
 Φάττη. Ζ. Παθνη.
 Φέγγος, 644. Φεγγίτης, 532.
 Φεῖδομαι, 710. Φειδωλὸς, 584.
 Φέρβω, 655.
 Φέρομαι. Ζ. Φιλίχ.
 Φέρω, Φέρον (τὸ), 645.
 Φθείρ σίτου, 69.
 Φθίνω, 555.
 * Φιλίχ φερόμενος, 647. (1)
 Φιλιῶω, Φιλῶω, Φιλιόομαι, 648.
 Φιλοκαλλωπιστής, 550.
 Φιλόπονος, 216, 217.
 Φιλοπραγματίας, 409. Φιλοπραγμαονέω, 444.
 Φίλος, 649.
 Φίλυρα, 649.
 Φιμὸς, 190.
 Φιτρὸς, 650, 663. Φιτρὸν, 663.
 Φίττα. Ζ. Σίττα.
 Φλέγω. Μαραίνει τε καὶ Φλέγει, 651.
 Φλιά, 402.
 Φλόγωμα. Ζ. Αρτος.
 * Φλομίζω, * Φλομώω, 652.
 Φλόμος, 651.
 Φλύαρος, 533, 645. Φλυαρῶ, 594, 643.

(1) Κατὰ τὸ «Ζήλω φερόμενοι τῶν Γραικορωμαίων (1. Μαλάλ. Χρονογραφ. X, σελ. 251, ἐκδ. 1831).

- Φλύκταινα, 249.
 Φοβερίζω, Φοβερά, 653. Φόβος
 καὶ τρόμος, 654.
 Φονεύω, 518.
 Φόνος. Ζ. Ἄτρακτυλλίς.
 Φοράς [ἀπὸ τοῦ Φέρω], Φορβάς
 [ἀπὸ τοῦ Φέρω], 655.
 Φραγμὸς, Φρακτῆρ, 611.
 Φρέαρ, 424.
 Φρίκη, Φρίττω, 658.
 Φροντίς, Φροντίζω, 84. Φροντιστή-
 ριον, 536.
 Φρύγω, 227, 658.
 Φρῦνος, 659.
 Φυγάς, 646.
 Φύκιον, 3.
 Φυλάσσω, 659. Φυλάσσομαι, 660.
 Φυλλάς (ἡ), 362, 660. Φύλλα
 (τά), 340. Φύλλον (τὸ), 93.
 Φῦμα, 249, 537, 539.
 Φύσα, 651, 661. Φυσητήρ, 661.
 Φύσει, 661.
 Φύσιγξ, Φυσιγγη, 481.
 Φύσις, 661.
 Φύσκη, 492. Φυσκίον. Ζ. Λοβός.
 Φυτευτήριον, Φυτούργιον, 662.
 Φώγανον, Φῶγος, Φώγω, 664.
 Φώκη, 664.
 Φωλάς, 236.
 Φωνῶ, Φῶνος, * Φωναλέος, 665.
 Φῶς (ὁ), 12.
 Φῶς ἀγαθόν, 139.
 Φωτεινός, 666.
 * Φωτηρὸς, 666.
- X.
- Χάζω, Χάδω, Χαδέω, 667.
 Χαίνω, Χανδάνω, Χάνδαξ, Χά-
 σμα, 530.
 Χαίρω, 668. Χαίρημι, 667.
 Χαλδάνη (ἡ), 74.
 Χαλεπαίνω, Χαλέπτω, 669.
 Χαλίμη, Χαλίφρων, 671.
 Χάλιξ, 291, 469, 669.
 Χαλκεύς, Χαλκώματα, Χαλκο-
 πρόσωπος, 670.
 Χαλκίς. Ζ. Σχῦρα.
 Χαλῶ, 669, 671.
 Χαμαί, 672.
 Χαμαιάκτη, 673.
 Χαμαίδρυς, 671.
 Χαμαικέρασος, 671.
 Χαμαιλέων, 673. Χαμαίλειος, 674.
 Χαμζίμηλον, 675.
 Χαμερπής, 137.
 * Χαμώρουξ, 676.
 Χάννη καὶ Χάννος, 676-677.
 Χάρακες, 629. Χάραξ, 530.
 Χαράσσω, 677.
 Χάριν (ἐπίρρ.), 368.
 Χάσδιον, 131, 678.
 Χασμώθης, Χασμωδίς, 678.
 Χαυλιόδοντα (τά), 219.
 Χειά, 377.
 Χείλος ποταμοῦ, 678.
 Χειμών, 511.
 Χειραπτάζω, 238.
 Χείριος, 211.
 Χειρόμακτρον, 463.
 Χειρομάχος, 167.
 * Χερρόμαχος, Χερσομάχος, 680.
 Χελιδών, 679. — ἄπουνς, 422.
 Χελώνη, 174.

- Χεύω, Χέω, 565, 695. Χύω, Χρή, 150. — με λαβείν, Χύνω, Χύσις, 605, 695. 151.
 Χέω. Ζ. Χεύω.
 Χήμη, * Χημάς, 680.
 Χήν, Χηνώδης, 374, 680.
 Χηραμός, 680.
 Χθές, 152. Χθές και πρόην, 457.
 Χιλιόναυς Ἄρης, Χιλιοναύτας, τσόλος, 681.
 Χίμετρα, 311.
 Χιτωνίσκος, 131.
 Χλαίνα, 52.
 Χλαινώ, 155.
 Χλουρός, 681.
 Χλωρεύς, Χλωρίων, Χλωρίς, 682.
 Χλωρός, 681.
 Χνίει, 224.
 Χνούς και Κνούς, 683, 699, 712-713.
 * Χνόω, * Χνωτός, 683, Ζ. και Κνώω.
 * Χνωτός. Ζ. Χνόω.
 Χοιράδες, 679.
 Χοῖρος Γαλαθηνός, 334.
 Χολάω, Χολή, 686.
 * Χόνδρα (ή). Ζ. Χόνδρος.
 Χονδρίλλη, και Κονδρίλλη, 688.
 Χόνδρος και * Χόνδρα, Χονδριάω, 686. Χονδρίσσις, 687.
 Χορδή, 243.
 Χόρτος, 556.
 Χορωνός, 245.
 Χρέος και Χρεῖος, 690. Χρεών. 691.
 Χρυσάλλις, 704.
 Χρυσοκάνθαρος, 157.
 Χρυσολάχανον, 692.
 Χρυσοσέφανος ἄθλος, 694.
 Χρυσοῦς, 102. Χρυσοῦν γένος, 694. Χρυσόω, 104.
 Χρυσοχοϊκή, 694. Χρυσοχόος, 695.
 Χύσις, Χύνω, Χύω. Ζ. Χεύω.
 Χώρα, 696.
 Ψ.
 Ψάδα, 252.
 Ψαθυρός, Ψαθύρις, 698.
 Ψαλις, 174.
 Ψάρ, Ψάρος, και * Ψάρων, 699. * Ψαρίζω, 669.
 * Ψαρότης, 699.
 * Ψάρων. Ζ. Ψάρ.
 Ψάχω και Ψήχω, Ζ. Ψήχω.
 Ψάω, Ψάω, 398, 639, 699, 702. Ψήχω, Ψάω, 639.
 Ψέγω, Ψόγος, 639.
 * Ψέθω, Ψόθος, Ψοθούκη, 639.
 Ψεκάζω, 703.
 Ψελλίζω, 53.
 Ψευδοπαιδεία, 206.
 Ψεύσματα, 700.
 Ψήκτρα. Ζ. Ψήχω.
 Ψηλαφίνδα, 398.
 Ψηλαφῶ, 397.
 Ψηφοκλέπτης, 701.
 Ψηφοπαίκτης, 701.

Ψῆφος, 619.

Ψήχω, Ψήκτρα, 365, 602. Και

Δωρικῶς, Ψάχω, 398, 639,
699.

* Ψιάκιον, 712.

Ψίλον. Ζ. Πτίλον.

Ψίσις, 702.

Ψίττα, Ψιττάζω, 278.

Ψιττακός. Ζ. Σιττακός.

Ψίχηνον, 699, 703.

Ψίξ, Ψιχίον, 639.

Ψίω, 639, 702.

Ψόθος, Ψοθούκη. Ζ. Ψέθω.

Ψοφῶ, 262.

Ψόω. Ζ. Ψίω.

Ψυδράκεια, 707.

Ψυχαγωγία, 704.

Ψυχάριον, Ψυχή, 705.

Ψυχικὸν δῶρον, 706.

Ψύχος, Ψύχω, 154, 529.

Ψυχότροφον, 706.

Ψῶ, Καταψῶ. Ζ. Καταψήχω.

Ψώθια, 699.

Ψώχω, 639.

Ω.

Ω. — λῶσε, — δαιμόνιε, 144.

Ω̄α, 500. — λουτρὶς, 417.

Ω̄ὰ ῥοφητὰ, 485.

Ω̄δε, ὠδέ που, ὠδέ πα, Τῶ̄ δέ
που, Τῆ̄ δέ που, 112.

Ω̄κιμον, 86.

Ω̄κύθοον, 87.

Ω̄κύπτερα, 454.

Ω̄μοπλάτη. Ζ. Πλάτη.

Ως ὡς, Τὼς ὡς, Ὡς (ἀντὶ τοῦ Ἐς),
445, Ὡς! 603.

Ὡς ἂν αὐτῶ̄ δόξη, 263.

Ὡ̄τα καρδίας, 661.

Ὡ̄τογλυφίς, 39.

Ὡ̄χρα, 365.

Ὡ̄χρὸς, 681.

ΠΙΝΑΞ ΓΑΛΛΙΚΟΣ.

Τὰ ἀπὸ τὴν Λατινικὴν καὶ ἄλλας γλώσσας ὀνόματα σημειῶνται μὲ διαφόρους χαρακτῆρας.

ABAI — AFFA.

- Abaisser**, 499.
Abandonner, 126. *S'* — à, 100. **Abandonné**, 26.
Abattre à ras de terre, 186.
Abesse, 582.
Abolir, 124.
Aborder, 499.
Aboucher, 574.
Abréger, **Abrégé**, 574.
Abri, 25, 126.
Abricot, 53.
Abuser, 225. — du loisir, 79.
Abus, 225.
Acacia, 240.
Accabler, 434.
Accavigliare, 96. Ital.
Accipiter, 128. Lat.
Accommodement, 567.
Accompagner, 460. — jusque, 457.
Accorder, 592. *S'* — 548, 648.
Accoster, 498, 499.
Accoucher, 117. **Accouchée**, 296. **Accouchement**, 79, 116.
Accoupler, 160.
Accusé, 123.
Acerbité, 561. **Acerbe**. **Être**, ou devenir —, rendre —, 561.
Achever, 357. — de tourner la tête, 30.
Aconit, 702.
Acquérir, 134. **Acquisition**, 134.
Acquit (par manière d'). *V.* **Manière**.
Action, 135. — de grâces, 149. — civile, — criminelle, 691.
Adieu, 625.
Administrateurs, 101. — municipaux, 95.
Adoucir (*s'*), 669.
Adresse (*l'*) d'une lettre, 130.
Adversaire, 21.
Æstivalia, 549. Lat.
Affamé, 292.

- Affecter, 118. Affectation, 206.
 Affectionner (s') à quel-
 qu'un, 118.
 Affermir, 583.
Affitaiuolo, 15. Ital.
 Affligé, 426.
 Affranchi, 28, 678. Être —,
 117.
 Affreux, 658.
 Agacer, 332. Agacement des
 dents, 332.
Agata, 71. Lat.
 Agathe, 71.
 Agé, 199. Fort —, 627.
 Agir, 77, 121.
 Agiter, 234.
 Agrandir, 315. S' —, 314.
 Agréer, 34, 107.
 Agrès, 126.
 Agriculteur, 679.
 Aïeul, 458.
 Aigrir, 4.
 Aiguère, 472.
 Aiguille d'un cadran solaire,
 84. V. Languette. Aiguil-
 lée, 376. Aiguillette, V.
 Nouer.
 Aiguillon d'araignée veni-
 meuse, 505.
 Ail, 509. V. Gousse, et Tête.
 Aile, 218. V. Étendre, Dé-
 ployer.
 Ailleurs (d'), 413.
 Aimable, 144.
- Aine, 340, 477.
 Aîné, 316.
 Ainsi que, 197.
 Air, 162.
 Aire, 716.
 Ais, 489.
 Aisé, 56, 119, 210, 212,
 266. Aisance, 266.
Alare, 470. Ital.
 Alcyon, 664. En grec mo-
 derne, *Arkeilli*, 665.
Alcyonium (*ficus*). V. *Fi-
 cus*.
 Alêne, 484.
 Alerte, 422.
 Algue, 2, 492.
Alica, 688. Lat.
 Alité, 221.
 Alkekenge, 561.
 Allécher, 74.
 Alléger, 115. Allègement, 1.
 Aller, 575. Va, Va-t'en,
 579. L'aller et venir, 95.
 S'en aller, 95, 627. —
 mieux, 212.
Allium, 509. Lat.
 Allonger, 305-306.
 Allumer, S' —, 14.
 Allumette, 170.
 Alluvion, 394.
 Alouette, 673. — huppée,
 514.
 Amadou, 469, 630.
 Amarante, 541.
 Amarre, 382.
 Ame, 705.

- Améliorer, S' — , 212.
 Amertume, 425.
 Amiante, 525.
 Amincir, 287.
 Amiral (Vice-), 133.
 Amitié, 648. Par — , 647.
 Amnios, 22.
 Amollir, 334. S' — , Être
 amolli, 620.
 Amour (inspirer de l'), 44.
 Amulettes, 52, 591.
Amurca, 10. Lat.
 Amuser, 360.
 Amygdales (les), 566. —
 enflées, 566.
 Anachorètes, 17, 165.
Anchora, 70. Lat.
Ancyonium ficus, — *auran-*
tium, 664. Lat.
 Andryala. V. Candryala.
 Ane, 618.
 Anecdote, 101.
 Ange, 478.
 Angine pectorale, 64.
 Animalcule, 162.
 Animal, 152.
 Animé, 152.
Animæ expurgatrix, 401.
 Lat.
 Anneau, 256, 596.
 Année (cette), De cette — ,
 Annuel, 150.
Anthemis Chia, 675. Lat.
 Anthropophage, 632.
 Antichambre, 387.
 Apanages, 460.
 Apaiser, 108, 165. S' — ,
 165.
 Aphthes, 86.
 Aplanir, 186.
 Aplomb, 9.
 Apôtres (égal aux), 186.
 Appareil, Apparaux, 126,
 210.
 Appartenir, 256
 Appât, 92.
 Appeler, 665.
 Appentis, 25.
 Appétit (bon), 370.
 Apprécié, 38.
 Apprendre, 164.
 Approche, 500. Approcher,
 109, 498, 499. S' — , 568.
 Approfondir, 42.
 Appropriier (s'), 183.
 Âpreté, Âpre, 561.
 Aqueduc, 4.
 Arabes, 346.
 Araignée, 33, V. Toile, et
 Aiguillon.
Arbor (infelix), 343. Lat.
 Arbousier, 250, 671.
 Arbrisseau, 631, 672.
Arca funebris, 281. Lat.
 Arc-en-ciel, — lunaire, 264,
 265.
 Ardent, 179. Être — , 272.
 Ardeur, 154.
Arganello, 135. Ital.
 Argent, 35.

- Argument, 134.
 Arkeilli. V. Alcyon.
 Armer (s') d'une épée, 161.
 Armoise, 692.
 Arracher, 362.
 Arranger, 564. S' —, 567.
 Arrêter, S' —, 542.
 Arrière-faix, 95.
 Arrière (en), 14, 119.
 Arriver, 646.
 Arroche des jardins, 692.
 Arrondissement municipal,
 ou communal, 442.
 Arroser, 64. Arrosoir, 601.
 Arsénic, 449. — sulfuré,
 489.
Artemisia, 692. Lat.
Arum colocasia, 240. Lat.
Asinus, 5. Lat.
 Aspect, 463. D'un — im-
 portant, 464.
 Aspersoir, 631.
 Aspic, 83.
Asplenium ceterach, 534. Lat.
 Assaisonnement, 162.
Assediare, 29. Ital.
 Assesseur, 563.
 Assiéger, 29, 386.
 Assigner, 216.
 Associé, 16.
 Assommer, 552.
 Assortir, 592.
 Assurance (avec), 169.
 Astringent, 562.
 Atelier, 155, 572.
 Atlas, 616.
 Atraxile, 724.
Atropa mandragora, 308.
 Lat.
 Attaquer, Attaqué, 55. Être
 —, 263.
 Atteindre, 146, 161, 434.
 Atteler, 160.
 Attenant, 432.
Attich, 673. Allem.
Attione, 135. Ital.
 Attraper, 161.
 Auberge, 194.
 Aucunement, 194.
 Au-delà, 131.
 Auge, 347.
 Augure, 233, 495.
 Aumône, 3, 115, 705. De-
 mande d' —, 157.
 Auné, 511.
Auripigmentum, 577. Lat.
 Aussitôt que, 142.
 Autant que, 195.
 Autre (un), Une —, 8-9.
 Autruche, 560.
 Avaler, 222.
 Avant-hier, 457.
 Avarie, 1.
Ave Maria, 3. Lat.
 Avenir (l'), 138.
 Avertir, 100.
 Aveugle, 554. V. Rendre et
 Guérir.
 Avidement, 35.
 Avis (être d'), 84.

Aviso (un), 106.
 Avoine, 503.
 Avoir (l'), 151.
 Azur, 275.

B.

Babiller, Babil, 82.
 Bac, 449.
 Bacile, 259.
 Bafouer, 689.
 Bagage, 359.
 Baguette, 90.
 Baia, 666. Ital.
 Baie, 666. V. Laurier.
 Baignoire, 597.
 Bain, 155.
 Baiser, 648.
 Baisser (se), 11.
 Bal, Ballet, 43.
 Baladin, 43.
 Balai, 253, 477, 519, 638,
 Balayures, 519, 594. Ba-
 layer, 253, 648.
 Balancer, 544. Balance, 160,
 544.
 Balbus, 53. Lat.
 Balbutier, 53.
 Balcon, 162.
 Balivernes, 508.
 Balle, 713.
 Baller, 43.
 Ballerino, 267. Ital.
 Ballet. V. Bal.
 Ballo, 43. Lat.
 Balustrade, 190.

Bambin, 350.
 Bande, 634, 640. Bandelette,
 243, 634. Bandeau, 633.
 — royal, 634. Bander, 600.
 Banquet, 633.
 Barbaresques, 312.
 Barbe. V. Laisser. — de lièvre,
 — de bouc, 516.
 Barbier, 255.
 Baril, 455.
 Barque, 247.
 Barre, 537, 636. Barrer, 540.
 Barreaux, 190.
 Bascule de puits, 230.
 Base, 88, 89.
 Bas-fonds, 63.
 Basilic, 86.
 Basques, 218.
 Bassin, 276, 544, 636.
 Bassiner, 155.
 Bastinella, 633. Ital.
 Bât, 227, 633.
 Bâtir, 261, 389. Bâti, 389.
 Bâton, 92, 552. Bâtonner,
 385, 552.
 Battant, 217. Deux —, 218,
 607. — d'une cloche, 82.
 Batterie de cuisine, 670.
 Batteur d'estrade, 250.
 Batisecula, 10. Ital.
 Bavarder, 82, 277. Bavard,
 533, 643. Bavette, 487.
 Beau, 145, 214. Il fait —,
 142. — temps, 200, 215,
 — fils, 458. — père, 458.

- Beauté, 145. Brillant de beauté, 163.
 Beaucoup, 411.
 Bec, 364, 484, 486. — de la lampe, 663.
 Bécasse, 363.
Becchietto, 657. Ital.
 Bec-figure, 566.
 Bêche, 383.
 Bedeau, 147.
 Bégayer, 53, 561, 643. Bègue, 53.
 Belette, 72, 74. — sauvage, 38.
 Belle (la) des montagnes, 49.
 Belles dames, 49, 211. Les — lettres, 85.
 Belle-fille, 459.
Bene (ti sta)! 187. Ital.
 Bénéfice, 142, 182, 587.
Beneficium ecclesiasticum, 142. Lat.
Benesuasor, 3. Lat.
 Bénir, 144, 145, 150. Bénie, 144. Bénite, 144. Bénédiction, 144, 149. — nuptiale, 143. Bénitier, 4.
 Benjoin, 320.
 Béquille, 92.
 Berceau, 489. Bercer. V. Chanson.
 Berger, 720.
 Besicles, 532.
 Besogne, 135.
 Bétail, 260. Bête, 57, 152.
 Bétoine, 706.
 Bette, 531.
 Biberon, 71, 504.
 Bien, 208, 411.
 Biens (les), 3, 54. — de campagne, 629. — immeubles, 630.
 Bière, 281, 689, 690.
 Bigarré, 394.
 Billot, 133. J'en mettrais ma tête sur le —, 133. — de cuisine, 244.
 Bizarre, 556.
 Blanchisseuse, 440.
Blatta, 498. Lat.
 Blatte, 226, 498.
 Blé de Turquie, 346.
 Blessé, 50, 439.
 Bleu, 422. — turquin, — céleste, 73, 275.
 Bloc, 436, 564.
 Bloquer, 29.
 Blottir (se), 295.
 Bluet, 10.
 Bobèche, 650.
 Bobine, 719.
 Bœuf, 68.
 Bohémien, 57.
 Boire (faire), 429.
 Bois de charpente, 365.
 Boîte, 598.
Bombarda, 696. Lat.
 Bombarde, 696.
 Bombe, 696.
Bombyx, 45. Lat.
 Bon, 215. — sens. V. Sens.
Bona. V. *Facultates*.

- Bonace, 25, 142.
 Bondon, 619.
 Bonjour, 139.
 Bonne laitière, 73. — terre, 204.
 Bonsoir, 139.
 Borax, 341.
 Bords (les) d'une rivière, 678.
 Bordure de pourpre, 465.
 Bornes. V. Sortir.
Borrago, 340. Lat.
 Bossu, 158.
 Bottines, 549.
 Bouche pâteuse, 76. Avoir la — ouverte, 667.
 Boucher, 180, 341.
 Boucle, 226, 521. — d'oreilles, 512, 521.
 Bouclier, 83.
 Bouderie, 203, 314.
 Boudjet, 339.
 Boue, 283, 724.
 Bouffir, Bouffi, Bouffissure, 340.
 Bougette, 339.
 Bougie, 170.
 Bouillie, 249, 689. Bouillir, 61, 643. Bouillonner, 154, 643, 690.
 Bouillon-blanc, 652.
 Boulanger, 435.
 Boule, 68.
 Boulet, 56.
 Boulevard, 410.
 Bouleverser, 14.
 Bouquetin, 5, 437.
 Bourasque, 57.
 Bourdon, 61.
 Bourrache, 340.
 Bourreau, 656.
 Bourru, 108, 684.
 Bourse, 339.
 Bouse, 59.
 Boussole, 166.
 Bout. V. Langue.
 Boutargue, 336.
 Bouteille, 650. — clissée, 455.
 Bouter, 62.
 Boutique, 572.
 Bouton, 42, 52, 537. — de fleur 42. Boutonnière, 77.
 Brancard, 636.
 Branche, ou Bras de rivière, 387. Maîtresse —, 663.
 Branchies, 532.
 Brandon, 635.
 Branler, 609, 610. Se —, 590.
 Brasier, 589.
 Brebis. V. Peau, et Taxe. — de deux ans, 527.
 Bréviaire, 574.
 Brigandage, 288.
 Brignole (la grande) violette, 594.
 Briller, 281, 417. V. Beau.
 Brin, 473, 508.
 Brique, 300.
 Briquet, 469.
 Briser, 179.
Briza maxima, 512. Lat.

- Broc, 249.
Brocca grande di metallo,
 249. Ital.
Broccoli, 285. Ital.
 Brochette, 541.
 Brodequin, 601.
 Broder, Brodeuse, 460.
 Broncher, 513.
Brotera corymbosa, 674. Lat.
 Brouiller, 11. Brouillon, 175.
 Brouillard, 224. Brouille-
 rie, Brouillé, 314.
 Bru, 597.
Bruco, 69. Ital.
 Bruiner, 224, 703.
 Bruire, 88.
 Bruit, 263. Sans —, 497. Un
 —, 613.
 Brûler, 227. Brûlot, 204.
 Brun, 312, 317. Brunir, 341.
 Brutalemeut, 207.
 Brûter, 272.
 Bruyant, 88.
 Bruyère, 477, 636.
 Bubons, 249, 340.
Buccinello, 272. Ital.
 Bûche, 243, 601.
 Bûcher, 282, 364, 469.
 Buffet, 451.
 Buffle, 58.
 Buisson, 611.
 Bulbe, 510.
Bulga, 339. Lat.
Bupleurum rotundifolium,
 61. Lat.
- Bupreste, 61.
Burdo, 61. Lat.
 Bureau, 87.
 Burin, 715.
Burnish (to), 341. Angl.
 Buste, 269.
 But, 36, 495.
- C.
- Caballinum fimum*, 189. Lat.
Caballus, 188. Lat.
 Cabane, 657.
 Cabas, 534.
 Cabestan, 135.
 Cabinet, 13. — d'aisance, 13.
 536.
 Câble, 381.
 Cacher, 259. Cache-Cache,
 697-698.
Cachinor, 201. Lat.
 Cadeau de peu de valeur, 451.
Cado (ex alto), 354. Lat.
Cæsaries, 226. Lat.
 Cage, 235.
 Cahier, 592, 593.
 Cahotement, 234.
 Cailler (se), 178. Caillé, 332.
 Caillot, 178.
 Cajoler, Cajolerie, Cajoleur,
 74.
 Caillou, 291, 469, 619, 669.
 Caisse, 174, 281, 494.
 Calandre, 69.
Calca mala, 47, 48. Lat.
Caldarium. V. Cella.

- Calebasse , 650.
 Calembrock , 720.
 Calife , 670.
 Calleux (devenir) , 420 , 686.
 Callosité , 686.
 Calmer , 175. Se — , 669. Calme , 25 , 497.
Caloïeri (hospitio di) , o Monachi , 194. Ital.
 Calus , 420.
Calzette di coio , 158. Ital.
 Camarade , 16.
 Camard , 599.
 Cambré , 611.
 Came , 680.
Camoca , 217. Lat.
 Camomille (la) , 675.
Camoscio , 557. Ital.
 Campagne , 630. V. Biens.
Campana , 544. Lat.
Camucum , 217. Lat.
 Canaille (la) , 522.
 Canard , 383.
Cancelli , 190. Lat.
 Candie (île de) , 530.
Candryala , 674. Lat.
 Canevas , 460.
 Canif , 721 , 724.
 Canne , 218.
 Cannibale , 632.
 Cantaloup , 407.
 Cantharides , 226.
Cantina , 227. Ital.
 Cantine , 227.
 Cantiques en l'honneur de la Vierge , 668.
 Capacité (doué d'une rare) , 444.
 Caparaçon , 678.
 Capillaire , 445.
Capio , 599. Lat.
 Capital , 229.
 Capitation , 132.
Capitulare (tributum) , 132. Lat.
Capo-bianco , 397. Ital.
 Capote , 295.
Caput monachi , 674. Lat.
 Caquet , 82.
 Carafe , 251.
Cardo , 72. Lat.
Carduelis , 77 , 505. Lat.
Carduus , 77. Lat.
 Caresser , 238 , 666. Carresse , 238.
 Carie , 138.
 Carine , 555.
Carlina corymbosa , 330. — *acaulis* , 674. Lat.
 Carline sans tige , 674.
 Carotte , 190.
 Caroube , 229.
 Carreau , 300. Carreaux de vitre , 532.
Carthamus tinctorius , 236 , 382. — *lanatus* , 330. — *Creticus* , 330. Lat.
 Cartilage , 686.
 Casaque , 220.
 Cascalitra , 607.
Caseus Laconicus , 332. Lat.
 Casse-noix , 307.

- Casser, 403, 414, 539. Se casser la cuisse, 540. — le cou, 354.
 Cassette, 174.
Castellum, 160, 220. *Castellus*, 220. Lat.
 Casuel, 624.
 Cataracte, 598.
 Catarrhe, 474. Être catarrheux, 474.
 Cathares, 192.
 Cathérétiques, 638.
 Catin, 529.
 Cauchemar, ou Cochemar, 47, 48.
 Cause (qui est la) de, 6. Être la —, 80. A — de, 133.
 Causeur éternel, 10.
 Cavalcade, Cavalerie, Cavalier, 188.
Cavallo, 188. Ital.
 Cave, 227. Caver, 42.
 Caverne, 559, 680.
 Cavesson, 190.
Cavezzone, 190. Ital.
 Caviar, 77, 110.
Caviglia, 247. Ital.
 Cécité complète, 9.
 Céder, 100, 667.
Cedo, 667. Lat.
 Ceindre, 161. Ceinture, 159.
 Célèbre, 124.
 Célibat, Célibataire, 116.
Cella, 227. — *caldaria*, ou *Caldarium*, 156. Lat.
 Cénotaphe, 700.
Centenarius, 544. Lat.
 Cep, 12, 584, 599, — de vigne, 204, 252.
Cerasus, V. *Soboles*.
 Cérat, 228.
 Cercle, 256. Petit —, 256.
 Cérémonie du mariage, 143.
 Le cérémonial de la cour, 622.
 Cerisier, V. Rejeton.
Certe, 661. Lat.
 Céruse, 551.
 Cerveau, 341-342.
Cervix, 492. Lat.
 Cesser d'être vierge, 31.
 Cessation, 542.
 Chacal, 593.
 Chacun, 193.
 Chagrin, 425, 426, chagriner (se), 426.
 Chaise, 192, 193. — percée, 194, 471.
 Chalcide, 488.
 Chaleur, 154, 156. — du soleil 163. — ardente, 270.
 Chalumeau, 576.
Chamæcerasus, 671. Lat.
 Chambre, 290. — nuptiale, 166.
 Chamois, 437, V. Courroie.
 Champignon, 656.
 Chancissure, 722.
 Chancre, 433, 632.
 Chandelle, 635.

- Changer (difficile à), 205.
 Chanson à bercer les enfans, 346.
 Chantier, 223, 635.
 Chapeau, 419.
 Chapelure, 707.
 Chapitre, 229.
 Charançon, 69.
 Charbon, 168.
 Chardon, 77. — bénit, 330.
 Chardonneret, 77, 505.
 Charge, 1. Être à —, 46, 49.
 Une—, 655. Charger, 46, 180.
 Chariot (le petit), 618.
 Charité, 3, 115.
 Charmer, 51.
 Charnière, 72.
 Charnu, 490.
 Charpie, 331, 361.
 Charrue, 8, V. Soc.
 Chasse, 267. Chasser, 102.
 Chasseur, 102, 267.
 Chassie, 596. Chassieuse, 597.
 Chassis de papier, ou de toile, 543.
 Chat-huant, 557. Chats, 447.
 V. Chien.
 Château d'eau, 160, 220.
 Châtré, 336.
 Chaud, 155. Chaude, 154, 272. Chauffer, 154. L'action de —, 154. Chauffer(se), V. Soleil. Chaufferette, 154.
 Chausse-pied, 589.
 Chaudière, 200, 286, 589.
 Chaume, 210, 521.
 Chaumière, 657.
 Chaussée, 394.
 Chausse-trappe, 614.
 Chemin droit, 370.
 Cheminée, V. Manteau.
 Chenet, 470.
 Chenille, 69, 89.
 Chercher, 669. — à tâtons, 398.
 Chervis, 501.
 Cheval, 188. A —, 188.
 Descendre de —, 404. Chevalier, 189.
 Chevalet, 190.
 Chevelu, 188. Chevelure, 188, 226.
 Cheveux, 308. Les — qui couvrent le front, 460. V. Touffe, Mèche, et Gris.
 Cheville, 395, 541.
 Chèvre, 5, 226. Chevreau, 226.
 Chevron, 156, 419.
 Chiche, 584.
 Chicorée, 425, 472. — sauvage, 425. Décoction ou tisane de — 472.
 Chien, 250. — de campagne, 5. Petit — 250. Ils s'accordent comme chiens et chats, 523.
 Chiendent, 239.
 Chiffre. V. Écrit.
 Chignon, 158, 492.
 Chioccare, 481. Ital.
 Chiourme, 105.

- Choisir, 98.
 Chondrille joncée, 688.
 Choquer, 46, 263. Se — ,
 513.
 Chorion, 599.
 Chose (quelque), 603. Choses
 sérieuses, 535.
 Choucas, 452.
 Chouette, 248, 626.
 Choux, 660.
 Chrysalide, 704.
 Chrysanthème (la) des par-
 terres, 692.
Chrysanthemum coronarium
S. segetum, 692. Lat.
Ciarla, *Ciarlare*, 82. Ital.
 Ciboire, 230.
Ciborium, 230. Lat.
Cibus, 110. Lat.
Cicada, 254. Lat.
Ciconia, 287. Lat.
 Ciel étoilé, 37.
 Cigale, 235, 486, 569.
 Cigogne, 287.
 Cilice, 231, 618.
Cima, 286. Lat.
 Cime, 286.
 Cimeter, 669.
Cimossa, 500. Ital.
 Cinabre, 232, 500.
Cingula, 321. Lat.
Cippus, 599. Lat.
Circellus, 256. Lat.
Circumlator, 90. Lat.
 Cire, 336. — des oreilles,
 486.
 Ciron, 96.
 Cirrhes, 291.
Ciscilla, 268. Ital.
 Ciseaux, 698.
 Citoyen d'une ville municipa-
 le, 95.
 Citrouille, 406.
Ciurma, 105. Ital.
 Civette, 72.
 Civière, 595.
 Clair (peu), 167. V. Lune.
 Claquement, 235. Claqueter,
 235.
 Clavelée, 255.
 Clavicule de Salomon, 528.
 Clef des instrumens à corde,
 545.
 Clepsydre, 348.
 Clergé, 183.
 Clin (en un) d'œil, 478, 482.
 Clinquant, 612.
 Cligne-mussette, 698.
 Clignoter, 19, 581.
 Clitoris, 716.
 Cloaque, 67, 219.
 Clocher, 269.
 Cloportes, 247, 521, 681.
 Clore, 180.
 Club, 235.
 Clystère, 685.
 Coasser, Coassement, 236.
Cocca, 237. Ital.
 Coche, 237.
 Cochemar. V. Cauchemar.

- Cochlearia Draba*, 491. Lat. Commun, 451. Communal.
 Cochon de lait, 334. V. Arrondissement.
 Cœcum, 270. Communément, 194.
 Cœur (les oreillettes du), 661. Compatriotes, 606.
 Cognée, 595. V. Manche. Compensation, 570.
 Cohabiter, 570. *Compieta*, 27. Ital.
 Coin, 186. A fleur de —, 677. Compléter, 15, 126.
 Colchique d'automne, 523. Complice, 123, 569.
 Colère, 41, 179. V. Enflammer. Complies, 27.
 Colin-maillard, 398. Componction, 221.
 Colle de farine, 434. Comporter (se), 464.
Collega, 16. Lat. Comprimer, 501.
 Collège, 536. Comptoir, 87.
Collegium, 536. Lat. Concasser, 179.
 Collègue, 16. Concilier, 592, 648. Difficile
 à —, 205.
 Collier, 309. Concombres, 406.
 Colline, 59. Concourir, 572.
Collo, 554. Ital. Condamnation, 257. — par
 défaut, 136.
 Collusion, Collusoirement, *Condzilla*, 674. Lat.
 568. Conduite, 98.
 Colocase. V. Gouet. Conduits souterrains, 255, 645.
 Colombe, 413, 642. Condyles, 241.
 Colorier, 99. Confiance (avec), 169. V.
 Colostre, 204. Digne.
Colum, 270. Lat. Confluent, 102.
Combacciare, 648. Ital. Confondu, 154, 492. Etre —,
 492.
 Combat, 314. — naval, 167. Congédier, 126.
 Comble, 245. Le —, 608. Congre, 331.
 Commandement, 171. *Congruo*, 648. Lat.
 Comme, 197. Conjecturer, 571. Se tromper
 dans ses conjectures, 390.
 Comment, 602. Connaître, 164.
 Commerce, 569. — en détail, Conniver, 165.
 287.
 Commode, 57. Commodé-
 ment, 57, 208.

- Conquérir, 134.
 Consacrer, 194.
 Conscience délicate, 574.
 Consécration, 195.
 Conseiller, 100, 136.
 Consentir, 80, 564.
 Conserver, 362.
 Consistance, 580.
Consolida, 547. Lat.
 Consolider, 547.
Consolido, 547. Lat.
 Consoude (la grande), 546.
 Constant, 540.
Constat, 245. Lat.
 Constipation, 563. Constipé,
 564.
 Consumer, 651. Se—, 555, 621.
 Contenir, 97.
 Content, 149. Etre—, 12. Mal
 content, 107. Contentement,
 149. Se contenter,
 140. — de, 149.
 Contre-pointer, 468.
 Contrition, 575.
Contubernalis, 16. Lat.
 Contusion, 490.
Convallaria multiflora, —
latifolia, 442. — *majalis*,
 672. Lat.
 Convenir, 34, 566, 568.
 Convenable. V. Juste.
 Convexe, 226.
 Convoitise, 628.
 Copieux (plus), 412. Copieu-
 sement, 440.
 Coq (le chant du), 231.
- Coquemar, 249.
 Coqueter, 620.
 Coralline, 426.
 Corbeau, 260. Corbine, 260.
 Corbeille, 590.
Corcare, 11. Ital.
Corda, 243. Ital.
 Cordeau, 9.
 Corde, V. Montrer.
 Cordelettes, 443.
Cordella, 243, 443. Ital.
 Cordon, 493, 634.
 Cordouan, 604.
 Cordoue (ville de), 604.
 Coriandre, 253.
Cornachia, *Cornachina*,
 452. Ital.
 Corne, 229. V. Frapper.
 Cornée, 323.
 Corneille, 260, 452.
 Corner, 55, 58. Cornet, 58.
Cornicula, 452. Lat.
Cornix januæ, 483. Lat.
 Cornu, 228.
 Corporations, 586. Corps des
 marchands, 586.
 Corpulent, 490.
 Corridor, 96, 306.
Corrigia, 321. Lat.
 Corsaire, 167.
 Cortége, 391.
Corymbus, 553. Lat.
 Cosmas, Cosme, Côme, 245.
 Cosse, 42, 295, 466.
Cossim insidere, — *cacare*,
 12. Lat.

- Cosson**, 69, 318.
Cost (to), 245. Angl.
Costa, 245. Ital.
Côte escarpée, — écore, 88.
 Côtes, 378. Côtes. 432.
 Fausses —, 274. Coteau, 60, 378.
Côté (du mauvais) —, 14.
 Mettre sur le —, Se mettre sur le —, 378. A —, De —, 432. Côtés, 378.
Coton, 45.
Cou, 554.
Coucher dans un registre, 223. Le coucher, 50. Couchée, 13.
Couleur foncée, 42.
Coups, 56, 263. Des coups d'œil, 56.
Coupable, 123.
Couper les jarrets, Coupe-jarrets, 21. — la parole, 29.
 Coupé, 240. Coupure, 255.
Couple, 156.
Coupole, 175.
Courage, 164.
Courber, 633. Se —, 11.
 Courbé, 153, 226, 611.
Courges, 406.
Courir, 80, 277, 580, 612.
Couronner de laurier, 91.
 Couronnement, 144. Couronne, 245. — de fleurs, 548.
Courroucer (se), 686.
Courroie, 158, 160, 485, 578. — de chamois, 557.
Court, 499.
Cousin issu de germain, 19.
Cousinière, 251.
Coût, 246. Coûter, 245.
Coutume, 98. V. Usages.
Couvert (lieu), 25. — de poussière, 513.
Couverture de laine, 52.
Couvi, 235.
Crachat, 361. Cracher, 360, 467.
Crachoir, 663.
Craie, 551, 721.
Crâne, 201, 202.
Crapaud, 659. Crapaudine, 72.
Craquer, 88, 277, 616.
Crasse, 486. — ou lie du vin, 39. — de la bouche, 76.
Crasseux, 609.
Crayon, 721. — blanc, 721.
Grèche, 404.
Crème, 19, 722.
Crepida, *Crepido*, 88. Lat.
Crépir, 600. Nouvellement crépi, 198.
Crepo, 80. Lat.
Crépu, 226.
Crépuscule du soir, 27, 339.
 — du matin, 339.
Crepusculum, 27. Lat.
Cresson (suc de), 348. — de fontaine, ou Menthe aquatique, 348.
Creta, 551, 721. Lat.

- Crête. V. Séséli.
 Creuser, 42. Creux, 42, 54, 271, 305.
 Crevasse, 471.
 Crever, 88, 471, 505. — de colère, 440.
 Criailleur, 594. Criailleur, Criard, 665. Crier, 519, 616. Crieur public, 278.
 Crible (grand), 106, 497.
Cribrum, 106. Lat.
 Crime, 257. — de lèse-majesté, 195. — de faux, 435.
Crimen, 257. — *majestatis*, 195. — *lesæ*, 195. Lat.
 Crinière, 188.
 Criquet, 419. — à crête, 254.
Crihnum, 259. — *maritimum*, 259. Lat.
 Croasser, 260. Croassement, 260.
 Croc, 227. — - en - jambe, 558. Donner le croc-en-jambe, 558.
 Crochet, 227. Crochu, 153.
 Croisée, 545.
 Crosse, 92.
 Crotte. V. Souris. Crottiu, 52.
 Croupe d'une montagne, 473.
 Croupion, 269.
 Croupir, 66.
 Croyance. V. Digne.
 Crue, 607.
Cucuma, 249, 251. Lat.
- Cuiller, 338.
 Cuisine, Cuisinière, 299.
 Cuisse. V. Casser.
 Cul, 125, 269, 270. — -de-jatte, 270.
 Culotte, 487.
Culus, 270. Lat.
 Cumin, 267.
Cunæ, 489. Lat.
Cuniculus, 273. Lat.
Cupola, 175. Ital.
Curculio, 68, 621. Lat.
 Cure-oreilles, 39.
 Curieux, 409.
Curvus, 153. Lat.
 Cuve sous le pressoir, 441.
 Cuvette, 276.
 Cyclame d'Europe, 274.
Cyclamen europæum, 274. Lat.
- D.
- Daim, 437.
 Dalle, 433, 436.
 Dam, 156.
 Damalide, 219.
 Damas, 217.
Damasco, 217. Ital.
 Dame, 45.
 Damner, 430.
Damnum, 257. Lat.
 Dandinier, 590.
 Danse, Danser, Danseur, 43.
 Dard, 281, 475.
 Débarquer, 506.
 Déborder, 439.

- Déboucher, 358.
 Debout (être), 139.
 Deçà (en), 133.
 Décapiter, 29, 230.
 Décéder, 692.
 Décemvir, Décemvirat, 92.
 Déchirer, 106, 505, 585.
 Déchoir, 225.
 Décliner, 234.
 Décoction, 181. — ou tisane
 d'orge, 688. V. Chicorée.
 Découcher, 356.
 Découper, 355.
 Découragé (être), 164.
 Découverte, 165.
 Décrets, 622.
 Décrier, 78, 580.
 Dédire (se), 127.
 Défaut, 123.
 Défectuosité, 123.
 Défricher, 198.
 Défunt, 303.
 Dégénérer, 361.
 Dégoût, 14, 504. Dégoûtant,
 504. Dégoûté, 505.
 Dégoutter, 542, 555.
 Dégradation, 229.
 Degrés, 506.
 Délicat, 132.
 Délivrée (être), 117.
 Déloger, 358.
 Demain, 590, 591.
De mane, 591. Lat.
 Démangeaison, 364.
 Déméloir, 697.
 Demeurer stupéfait, 379.
 Demoiselle, 74.
 Dénigrer, 78.
Dennoch, 199. Allem.
 Dent, 617.
 Dentale, 569.
Dentex, 569. Lat.
 Dépareillé, 5, 391.
 Déparié, 5, 391.
 Dépêche-toi, 121.
 Dépenser, 129. Causer de la
 dépense, 129. Dépensier,
 129, 610.
 Dépérir, 651.
 Déplacer, 358. Déplacé, 606.
 Déplaire, 46, 107. Se —,
 107. Déplaisir, 14.
 Déployer, 98, 418. — ses
 ailes, 659.
 Déposer, 28, 385. Dépositai-
 re, 585. Dépôt, 386, 487,
 495.
 Déprimer, 499.
 Dépuceler, 31. Dépucelée,
 252.
 Depuis long-temps, 444.
 Déranger, 14.
 Dérober (se), 260.
 Désaccoutumer, 29.
 Descendre, 256. — de che-
 val, 28. Descente (faire
 une), 403.
 Déshabituer, 29.
 Déshérité, 29.
 Désert, 327.
 Désespéré, 26.
 Désir, 171.

- Désolation, 55.
 Dès que, 142.
 Dessein (à), 126, 128.
 Dessin, 585, 630. Dessiner, 511, 585, 630.
 Dessous. V. Mettre.
 Dessus. V. Mettre. Le —, 130.
 Destin, 325, 645. Destinée, 85.
 Détailler, 287.
 Détester, Détestable, 504.
 Détirer, 222.
 Détour, 8. Détourner, 27, 107. Se —, 8.
 Détruire, 224.
 Dette, 690.
 Devenir, 80.
 Dévergondé, 599.
 Dévider, 18. Dévidoir (manche du), 179.
 Devoir, 150, 690, 691.
 Dévot, 176, 705.
 Diable, 312.
Diachytum, 329. Lat.
 Diadème, 548.
 Diarrhée, 232.
 Dieu. V. Plaire.
 Diffamer, 580.
 Différend, 99. Avoir —, 99.
 Différer, 306.
 Difficile, 108. Devenir —, 107. Rendre —, 107. — en son manger, 108.
 Digne (il est), 24. — de con-
 fiance, 24. — de croyance, 24.
 Dignité, Dignitaire, 23.
 Digue, 394.
 Dijon (ville de), 265.
 Dilacérer, 106.
 Dilater, 99. Dilatatoire, 199.
 Diligemment, 536.
 Dimanche de la Quasimodo, 22.
Dimane, 591. Ital.
Discrimen, 697. Lat.
 Disloquer, 358.
 Dispensaire, 182.
 Disperser, 515.
 Disputer le prix de la course, 392.
 Dissoudre, 525.
 Dissuader, 27.
 Distiller, 555.
 Distinguer, 99.
 Distraire, 107.
Disturbare, 107. Ital.
 Divertir, 360. Divertissement, 704.
Dividicula, 220. Lat.
 Divination, 311.
Divinus, 122. Lat.
 Dnieper (fleuve de), 91.
 Docteur en médecine, 182.
 Doloire, 382.
 Dôme (fait en), 175.
 Domestique, 636.
Dominus, 575. Lat.
 Dommage, 156, 257, 258.
 Don, 108. — gratuit, 649.

- Donner tort, 100.—exemple, 100.—voix, 100.—suffrage, 100.—un mot, 141.—à manger, 588.
- Donnola*, 74. Ital.
- Doradille cétérach, 534.
- Dorure, 692.
- Dos, 473. Sur le —, 15.
- Dot, 454. Compter la —, 459. Doter, 454.
- Douaire, 628.
- Double, 101, 102, 327. Doubleure, 139.
- Doucement (tout), 3, 497.
- Douceur. V. Traiter. Douceâtre (eau), 715.
- Douleur, 446.
- Douter (faire), 44.
- Doux, 715.
- Dozzinante*, 266. Ital.
- Drängen*, 105. Allem.
- Drap de lit, 494.
- Droit de passage. V. Passage. — canonique, ou — canon, 351.
- Dune, 60.
- Durcir, 511. Se —, 511. Durs, 614. Durement, 207. V. Traiter.
- Durillon, 420, 686.
- Duumviri*, 442. Lat.
- Duvet, 360, 454, 683, 713.
- E.
- Eau, 349. — froide comme glace, 221. — douceâtre, 715. — forte, 349. — de rose, 481. Eaux jaillissantes, 10. — thermales, 153. — minérales, 173.
- Ebbio*, 673. Ital.
- Eblouir, 168.
- Ébranler (s'), 609.
- Ebulus*, 673. Lat.
- Écarteler, 592.
- Échafaud, 506. Échafaudage, 506.
- Échalas, 629.
- Échapper de la mémoire, 141.
- Échauder, 154.
- Échecs (jeu des), 153.
- Échelle, 505, 506. Échelon, 506.
- Écheveau, 92. Mettre en —, 18.
- Écho, 22, 166.
- Échouer, 36.
- Écimer, 245.
- Éclairci, 128. Éclairé, 665.
- Éclat, 12. — de bois, 510, 585. Éclatant, 76. Éclater, 88.
- Éclisse à fromage, 624.
- École, 536. V. Maître.
- Écorce de grenade, 304. — d'arbre à écrire, 421.
- Écorcher, 385.
- Écore. V. Côte.
- Écoulement, 695.
- Écoutes (être aux), 392.
- Écouvillon, 383.
- Écraser, 434.

- Écrit en chiffres, 495.
 Écriture, 87. L' — Sainte, 87.
 Écrouelles, 679.
 Écueil, 62, 514.
 Écuelle, 71, 621.
 Écumé des flots, 361, 712.
 Écureuil, 116.
 Écurie, 40, 185.
 Écuyer tranchant, 610.
 Édifice, 261.
 Effacer, 286.
 Effaroucher, 11.
 Effeuille, 361.
 Efficacement, 443.
 Effiler, 360.
 Effluve, 712.
 Efforcer (s'), 119, 535.
 Effrayante, 653.
 Effronté, 522, 599.
 Effusion, 695.
 Égal (cela m'est), 118. V.
 Apôtres et Nombres. Éga-
 liser, 186.
 Égaler, 592.
 Égarer (s'), 388.
 Églantier, 267.
 Égorger, 581.
 Égout, 67.
 Égoutter (faire), 32.
 Égyptiens, 37.
 Électuaire, 310.
Electuarium, 310. Lat.
 Ellébore, 508.
 Élève, 175.
 Élever. Élevé mollement, 25.
- Éloigner, 306, 499. S' — ,
 306, 499.
 Émailler, Émail, 525.
 Émanation, 712.
 Émancipation, 678. Émanci-
 pé, 130, 678. Émanciper,
 678.
Emancipo, 678. Lat.
 Embarras, 45.
 Embellir, 600.
 Emboîter, 648.
 Embourber (s'), 593.
 Embuscade, 111, 386. Sortir
 d'une —, 111. Embusquer
 (s'), 111, 386.
 Émeraude, 525.
 Émigré, 51.
 Emmailloter, 641.
 Emménager (s'), 565.
 Émonder, 361.
 Émouchoir, 342.
 Empaqueter, 339.
 Empeser, 222.
 Empirer, 212, 511.
 Empois (mettre du linge
 dans l'), 223.
 Emporter, 34.
 Empreinte, 677.
 Empressement (avec), 536.
 Eucan, 628.
Encaustum, 525. Lat.
 Enchifrènement, 468.
 Enclin à, 461.
 Encourager, 169.
 Endive, 426.
 Endoctriner, 136.

- Endroit (de cet) -là, De cet
 endroit-ci, 26.
 Endurcir (s'), 686.
 Énergumène, 122, 402.
 Enfant trouvé, 146, 672. —
 adoptif, 704.
 Enflammer (s') de colère,
 14.
 Enfoncer, 62, 341. S' —, 62.
 Enfui, 355.
 Engagement, 122.
 Engelures, 311.
 Engloutir, 264.
 Engourdir, engourdissement,
 311.
 Enlever de force, 34.
 Énoncer (s'), 136.
 Enrouement, 63. Enroué,
 47, 63.
 Ensanglantées (mains), 6.
 Enseigner, 385.
 Ensorceler, 79.
 Ensouple, 21.
 Ensuite, 26.
 Entaillure, 237.
 Enter, 92, 93.
 Entêté, 45.
 Entiers, 152.
 Entonnoir, 676.
 Entrailles, 121.
 Entraîné (être), 280.
 Entrebaiser (s'), 648.
 Entreprendre, 43, 134. En-
 treprise, 135. Entrepren-
 neur, 135.
 Entresol, 388.
 Envers (à l'), 125.
 Envie, 156, 628. Envier,
 Envieux, 156.
 Environ, 462.
 Épanchement, 695.
 Épargner, 710.
 Épaulard. V. Orque.
 Épaule, 436.
 Épeautre, 688.
 Épervier, 404.
 Épices, 112, 162. Épiceries,
 Épicier, 112.
 Épier le temps, 200.
 Épilepsie, 144.
 Épinard, 531.
 Épine, 531. Belle-, 209. —
 du dos, 473.
Epithema, 431. Lat.
 Épithème, 431.
 Épouse, 568. — légitime,
 144. Épousée (l'), ou Nou-
 velle mariée, 75.
 Éprouver le mal de mer,
 425.
 Équerre, 9.
 Érable, 584.
Erbetta, 340. Ital.
 Érection, 542.
Erica, 477. — *Scoparia*, —S.
Arborea, 477. Lat.
 Ermite, 165.
 Erreur, 276.
Eruca, 254, 481. Lat.
 Erynge, 165.

- Esca*, 631. Lat.
 Escadron, 105.
 Escalier, 505.
 Escamoteur, 701.
 Escarbot, 507.
 Escarmouche, 18.
 Escarpée. V. Côte.
 Escarpolette, 489.
 Esclave, 630. V. Marchand.
 Escourgée, 438.
 Escroc, 90.
 Escroquerie, 390.
 Espalmer, 382.
 Espèce, 112.
 Espiègle, 137.
 Esprit (d'un) lourd, 45.
 D'un — pesant, 206. —
 lent, 206. — endormi,
 237. D'un petit —, 366.
 — épais, 420. Esprits fol-
 lets, 550. Devenir d'un —
 fâcheux, 716. V. Profond.
 Esquif, 524.
 Esquinancie, 566.
 Esquisse, 585.
 Esquiver (s'), 355.
Essecutore, 134. Ital.
 Essieu, 617.
 Essuie-mains, 463.
 Essuyer, 158, 579.
 Estampe, 622.
 Estimé, 38. Estime, V. Pro-
 fond.
 Estivaux, 549.
 Estropié, 159, 164, 611.
 Esturgeon, 501.
 Étable, 59.
 Étage (maison d'un seul),
 327.
 Étaler (s'), 605.
 Étamer, Étamés, 76.
 Étang, 626.
 État de garçon, 116. Être en
 —, 119.
 Étayer, 540.
 Été, 200.
 Éteindre, 491. Éteint, 492.
 Étendre, 99, 418. — ses ai-
 les, 659.
 *Éthique, 623. *Étiquette,
 622, 623.
 Étincelle, 533.
 Étiquette, 622.
 Étoiles tombantes, 695.
 Étonner (s'), 168, 379.
 Étonnement. 167.
 Étoupe, 551.
 Étourdir, 518. Étourdi, 40.
 Étourneau, 699. Gris —,
 699.
 Étrange, 556. Étranger, 556.
 Étrennes, 216.
 Étrier, 543.
 Étriller, 365, 602. Étrille,
 365.
 Étudier, 535. Étude, 87,
 536. Étudiant, 536.
 Étui, 551.
 Étuver, 282. Étuve, 281,
 282.
Euzomon, 481. Lat.
 Évader (s'), 355.

- Évalué, 38.
 Évanouissement (revenir de l'), 573.
 Évaporer (s'), 355, 713.
 Évêché, 266.
 Éveillé, 137.
 Éventail, 478.
 Exacteur, Exaction, 411.
 Exalter, 315.
 Exanthème, 80.
 Exaspérer, 124.
 Excédé (être) de fatigue, 28, 32. — de travail, 385.
 Excepté, 394.
 Excommunier, 127.
Excubiæ, 356. Lat.
Excubo, 356. Lat.
Exculcæ, 250. Lat.
Exculcator, 250. Lat.
 Exécuteur, 134.
Executor, 134. Lat.
 Exemple, 129, 460. V. Donner. Exemple (par), 294.
Exemplum, 129. Lat.
 Exempter (s'), 117.
Exharedem facio, 29. Lat.
 Exhalaison, 712.
 Exhaler, 715. S'—, 713. — sa colère, 355.
 Exister, 139.
 Expatrier (s'), 358. Expatrié, 31.
 Expliquer, 128. S'—, 136, Être expliqué, 128.
 Exprès, 126, 128.
 Expression, 333.
 Ex-prêtre, 31.
 Exprimer, 158, 556. S'—, 136.
 Extension, 548.
 Extérieur (d'un bel), 464.
Extraneus, 556. Lat.
 Extravaguer, 9.
 Extrémité, 178. — de la plante du pied, 7.
 F.
 Fabrique, 135. Fabriqué (nouvellement), 198.
Facendare, 444. Ital.
Facere. Faccia Iddio! 24. Ital.
 Fâcher, 4. Se —, 686. Être fâché, 686. Fâcheux, 107.
Fackel, 634. Allem.
Facula, 634, 635. Lat.
Facultates, 454. Lat.
Fæcula, Fæx, 39. Lat.
 Fagot, 634.
 Faible, 491.
 Faim (être tourmenté par la), 292. V. Mourir.
 Faire. Dieu le fasse! 24. — fond, 718.
 Faisan, 642. — de mer, 481.
 Faisceau, 634.
 Fait (nouvellement), 198.
 Faîte, 245.
 Falbala, 441.
 Famée (mal), 580.
Famiglio, 636. Ital.

- Familièrement, 169.
Famulus, 636. Lat.
Fanaticus, 122. Lat.
 Fanatiques, 122.
Fanetto, 637. Ital.
 Fanfaron, 639.
 Fange, 283, 723.
Fantesca, 636. Ital.
Fanum, 122. Lat.
Far, 688. Lat.
 Fard, 659. Farder, 465. Se —, 389.
Farina ex vinaceis, 450. Lat.
 Farine. V. Fleur et Colle.
Farro, 688. Ital.
Fascia, 634, 640. *Parva* —, 321. Lat.
Fasciculum, Fasciculus, 634. Lat.
 Fasciner, 51, 79, 367.
Fasciola, 634. Lat.
Fascis, 634. Lat.
Fasioli, Fasiolia, 295. Lat.
Fatidicus, 122. Lat.
 Fatigue. V. Excédé. Fatigant, 216.
 Fat impertinent, 363.
 Faubourg, 388.
 Faufler, 389, 390.
 Faussaire, 435.
 Faute, 276. — de blé, 36.
 Fautif, 275.
 Fauvette, 421, 450.
Fax, 635. Lat.
 Fécond (être), 79.
 Fécule, 39.
- Féliciter, 303.
 Fêlure, Fêlé, 471. Être —, 471.
 Femme exerçant la médecine, 182.
 Fendre, 585.
 Fenêtre, 181, 386, 533.
 Fenouil, 307.
 Fente, 471.
 Fenugrec, 331.
 Féodaux. V. Seigneurs.
 Fermer, 583. — les yeux, 624.
 Fermier, 15, 16.
 Ferrer un cheval, 418. Fer de cheval, 418.
 Ferveur, 154.
 Fesses, 269.
 Festin, 633.
 Fête (la) -Dieu, 109.
 Fétu, 473.
 Feu, 187, 302, 469, 610, — Saint-Elme, 376, 503. — de joie, 637. V. Prendre.
 Feuille, 93, 99, 417, 657.
 Feuilles pinnées, 391.
 Feuillée, 658.
 Feutres, Feutrés, Feutrier, 428.
 Fèves, 248, 359, 384.
 Fez (royaume de), 646.
 Fi! 455.
Fiasco, 650. Ital.
Fibra, 684. Lat.
 Fibre, 185, 684. Fibrille, 185.

- Ficedula*, 452. Lat.
 Ficher, 541.
 Fichu, 550.
Ficus. V. *Alcyonium*.
 Fiente, 255. — de bœuf, 59.
 — de cheval, 189.
 Fièvre, 154, 227, 272. Exas-
 pération de la —, 104. —
 maligne, 717.
 Fifre, 576. Jouer du —, 576.
 Figue de mer, 664. Figues
 (premières), 466.
 Figure, 434.
 Fil, 280. Du — écru, 18. —
 d'or, 577, 692.
 Filament, 185, 684. Fila-
 menteux, 185.
 Filet, 21, 384, 438. Petit —
 pour prendre les perdrix,
 272.
 Filière, 578.
 Fille (cesser d'être). V. Quit-
 ter. — de joie, 529.
 Filleul, Filleule, 11.
 Filou, 90.
 Fils de Satan, 534. — adop-
 tif, 704.
 Fines herbes, 340.
 Finir mal, 208.
Fiorino, 653. Ital.
Firmo, 583. Lat.
Fiscus, 535. Lat.
Fissuræ, 559. Lat.
 Fixer ses regards sur quelque
 objet, 22.
 Flacon, 650.
 Flageller, 61, 656.
Flagellum, 656. Lat.
 Flambeau, 635.
 Flanc, 274, 432.
Flanke, 274. Allem.
Flasca, 650, 651. Lat.
 Fléau, 544.
 Fléchir, 108, 544.
 Fleur, 453, 653. — de lis,
 653. — de farine, 396,
 434. Fleurir, 724.
 Flexible, 297.
 Flocon de laine, 259, 519.
Flomis fruticosa, 652. Lat.
 Florin, 653.
Floris species, 476. Lat.
Flos, 653. Lat.
 Flotte, 441.
 Fluet, 286.
 Flûte traversière, 209, 210,
 378.
 Flux de ventre, 232.
Foculus, 664. Lat.
Fœtor, 683. Lat.
 Foie, 164.
 Foin, 357.
 Fois, 56, 655, 714. Une —,
 655. A la —, 716. A fois
 de corps. V. Prendre.
 Folle. V. Vieille.
 Fomenter, 155. Fomentation,
 155.
 Foncé. V. Couleur.
 Fond, 718. Aller au —, 58.
 Ne pouvoir faire — sur sa
 parole, 718. Fonder, 262,

718. Fondement, 718. Fourmi, 343. Grosse —, 344
 Fonds, 629. Fourmilière, 343. Four-
Fondatore, 262. Ital. miller, 344.
 Fondre, 525. Fourneau, 281.
Forasiepe, 307. Ital. Fourniture de vivres, 587.
 Force, 164. V. Enlever. Fourrage vert, 85.
Forda, 655, 656. Lat. Fourreau, 270, 646.
 Forêt, 293, 591. Fourvoyer, 395.
 Forfait. V. Travailler. *Fovea*, 697. Lat.
 Forficules, 698. Foyer, 187.
 Forger, 434. Forgeron, 670. *Fraga*, 657. — *terrestria*,
 Forme (pour la), 294. 657. Lat.
Fornello, 281. Ital. *Fragole*, 657. Ital.
Fors, 645. Lat. Frais, 349.
 Forteresse, 107, 181. Fraise, 249, 657, 671, 673.
 Fortune, 325, 645. Fraisiér, 249.
 Fortuit, 624. Franchise, 116.
 Fosse au pied des arbres, Francolin, 289.
 99. Frange, 259, 441.
 Fossé, 611. Frapper, 50, 262, 481. —
 Fou, 152. V. Rendre. de la corne, 254. — à la
 Fouace, 706. porte, 259. Frappeur, 263.
 Foudre, 37. *Fratia*, 611. Ital.
 Fouet, 559, 656. Fouetter, *Fraus*, 597. Lat.
 656. *Fravole*, 657. Ital.
 Fougère, 377, 659, 672. Frayeur, 654.
 Fouille, 322. Fouiller, 669. Frémir, 658.
 Fouine, 38. Fréquenter, 526.
 Fourir, 669. Friable, 179.
 Fouler, 402, 427. — la ven- Friandises, 81.
 dange, 402. Être foulé, Frise, 89.
 428. Foulon, 588. Friser, 226.
 Fourber, 454. Froid, 154, 259. Froide, 154.
 Fourche, 101. — à trois dents, Fromage de crème, — à la
 ou pointes, 178. Fourchet- crème, 19. V. Éclisse et
 te, 395. Râpe.

- Froment**, 502, 538.
Froncer, 482. **Froncis**, 482.
Frondeurs, 422.
Frons, 657. Lat.
Front (qui a un) d'airain, 670.
Frosch, 659. Allem.
Fruits (les) de la terre, 79.
Fugitif, 646.
Fuina, 38. Ital.
Fuit, 302. Lat.
Fuite, 355.
Fumée, 712.
Fumeterre, 217.
Fumier, 41, 67. — du cheval, 189.
Funérailles, 169.
Fungo, 656. Ital.
Fuoco, 610. Ital.
Furet, 38.
Furetto, 38. Ital.
Fuscina, 101. Lat.
Fuseau, 481, 724. **Fusée**, 481.
Fustiger, 482.
Fustuarius, 656. Lat.
Fuyard, 646.
- G.
- Gaban**, 295.
Gabbano, 295. Ital.
Gage, 495, 628. **Gager**, 49, 573.
Gai, 581.
Gaillet accrochant, 239.
- Galant**, 649.
Galéace, **Galère**, **Galérien**, 74.
Galerie, 96.
Galet, 619.
Galion, 74.
Galoche, 600.
Gamba, 247. Ital.
Gambiller, 537.
Gammus, 437. Lat.
Gangavo, 72. Ital.
Ganglion, 72.
Ganse, 77.
Garance, 476.
Garantir, 583.
Garçon, 116, 473.
Garde (prendre). V. **Prendre**.
Garder, 659. Se —, 660.
Garde-forêts, 9. — vigne, 104. — impériale, 387. — feu, 389. — robe, 387, 585.
Garretto, 20. Ital.
Gastaldo, 15. Ital.
Gâteau de miel, 19, 231.
Gauchement, **Gaucherie**, 14.
Gausape. V. **Penula**.
Gaz, 712.
Gazouiller, 237.
Ghianduccia, 80. Ital.
Geler (se), 379. **Gelée**, 379, 612.
Gemse, 557. Allem.
Gencive, 477.
Général, 496.
Genick, 158. Allem.

- Génies, 549. Bons —, 549. *Goffo*, 23. Ital.
 Mauvais —, 549. *Gola*, 35. Ital.
 Génisse, 219. *Gold*, 158. Allem.
Genius, 549. Lat. Gomène, 382.
 Genoux, 241. Gomme, 94, 240. — de gé-
 Gerçure, 563. névrier, 53. — adragant,
 Germandrée officinale, 671. 608.
 Gérit, 352. Gond, 71, 72, 181.
Geschlecht, 511. Allem. Gorge, 69.
 Gesse cultivée, 276. *Gorgoglio*, 68. Ital.
Gibbus, 158. Lat. Gosier, 63, 595.
 Gibet, 78. Goudron, 233.
 Gingembre, 157. Gouet colocase, 240.
Gipsy, 38. Angl. Gouffres, 679.
 Girafe, 159. Goujon, 292.
 Giulab. V. Julep. Goulument, 35.
Giulia, 246. Ital. Gourde, 650.
 Glacer, 379. Se —, 379. Gourmander, 44.
Gladium, 531. Lat. Gousse d'ail, 509. Gousses,
 Glaïeul, 531. 466.
 Glandule, 80. Goutte, 541, 542. Je n'y vois
Glanus, 625. Lat. —, 542.
Glis, 116. Lat. Gouvernail, 96. Barre du—,
 Globe (le) de l'œil, 56. 96.
 Glorifier (se), 315. Gouverneur, 101. Gouverné,
 Glose interlinéaire, 704. 266.
 Glousser, 201, 236. Grâces (rendre), 148.
 Glouton, 610, 632. Glouton- Grain, 237, 247, 395, 533,
 nerie, 292. 538. — de raisin, 486.
 Gluau, Tendre des gluau, *Gramen edere*, 86. Lat.
 185. Glu, 185. Gluant, Gramme, 85.
 185. Grandir, 314.
 Gnafales, 5. *Grano*, 537. Ital.
Gnaphalium leontopodium, Grappe, 11. Grappillon, 11,
 5. Lat. 12, 32.
Gobbo, 158. Ital. *Grappolone*, 11. Ital.

- Gras, 305, 490. Grasset, 305.
Grasso del vino, 39. Ital.
 Gratis, 108, 109. Gratuitement, 108.
 Gravier, 291.
 Greffer, 4, 92, 111. Greffe, 92.
 Grelots, 268.
Grellus. V. *Grillus*.
 Grenade, 304, 480. Grenadier, 479-480.
 Griffon, 90.
 Griller, 227, 658. Grillé, 190.
 Grille, 190.
Grillo, 89. Ital.
 Grillon, 89.
Grillus, ou *Grellus*, 89. Lat.
 Grincer, 615.
 Griotte, 54.
 Gris (qui a les cheveux), 699.
 Devenir —, 699.
 Griser (se), 256. Grisé, 256.
 Grogner, 84, 626. Grognement, 84, 626.
 Grossier, 153.
Grossolano, 152. Ital.
 Gruau de froment, 439.
 Grue (crier comme la), 87.
 Grumeler (se), 178. Grumeleux, 179. Grumeau, 178.
Grunnitus, 84. *Grunnio*, 84. Lat.
Grupes, 90. Lat.
Gruunt, 87. Lat.
- Gryllus*, 89. Lat.— *cristatus*, 254. Lat.
Gryphus, 90. Lat.
Gryps, 90. Lat.
Gubernium, 266. Lat.
 Guède, 400.
 Guépe, 93. V. Petite. Guépier, 258, 319.
 Guérir un aveugle, 358.
 Guêtres, 549, 595.
 Guetter, 387.
 Gui, 185.
 Guimauve, 94.
Gumena, 382. Ital.
Gurgulio, 68. Lat.
 Gypse, 91, 524.
- H.
- Habiller (s'), 43. Habit, 130.
 Hache, 37, 595.
Hafen, 1, 666. Allem.
 Haie, 611.
 Hâlé, 163. Être —, 425.
 Haleine, 683, 712.—puante, 683.
 Haleter, 284.
 Hameau, 156, 326.
 Hampe, 227.
 Hamster, 449.
 Hanche, 20, 21, 544.
 Hangar, 25.
 Hanneton, 157, 692.
 Hanter, 526.
 Haras, 573.
 Hardiment, 169.
 Haricots, 295, 384.

- Harmale. V. Rue.
 Hâtif, 152.
 Hâvre, 1, 666.
 Havresac, 587.
 Hélas! 707.
 Hémorrhôides internes, —
 externes, —sèches, — bor-
 gnes, 138.
Herba, 340. Lat.
 Herbe, 340, 631. — saint-
 Jean, 459. Herbes pota-
 gères, 660. — fines, 340;
 660.
 Hérissier, 658. Se —, 658.
 Hermine, 447.
 Herse, 68, 613. Herser, 68,
 267.
 Hésychaste, 165.
 Hêtre, 369.
 Heureux, 303. Rendre —,
 303.
 Heurter, 263. — contre, 513.
 Se —, 513.
 Hexagone, 236.
 Hiatus, 678.
 Hièble, 673.
 Hier, 151, 152. D' —, 152.
 Hirondelle, 679.
 Historiette, 101.
Holcus spicatus, 720. Lat.
 Homme réfléchi. V. Réflé-
 chir. — indigne. V. Indi-
 gne. — de Dieu, 172. Un
 — de rien, 377. — de let-
 tres, 535. Hommasse (fem-
 me), 17.
- Honneur (faites - moi l') de
 venir chez moi, 371.
 Honoraire, 24. L' — du maî-
 tre, 99.
 Hoquet, 235.
Horminum. V. *Salvia*.
 Hormis, 394.
 Horreur, 658.
 Hospite, 194.
Hospitio, 194. Ital.
 Hotte, 638.
 Houblon, 689.
 Hougue, ou Houque à épi,
 720.
 Houx, 476.
 Huche, 26.
 Huilier, 486.
 Humeur, 184. Avoir de l'—,
 107. D'une fâcheuse —,
 108. D'une — douce, 213.
 Humide, 331.
 Humidité, 184, 625. Pourri
 par l' —, 331.
 Humilié, 154.
Humulus, 689. Lat.
Humus, *Humo*, *Humi*, 672.
 Lat.
 Huppe, 514. Huppée. V.
 Alouette.
 Hyène, 624.
Hypericum perforatum, 459.
 Lat.
 Hyssope, 631.
 I.
- Ibisch*, 94. Allem.

- Ignis esca*, 631. Lat.
 Ignorer (ne pas), 275.
 Illusion, 701.
 Illustrer (s'), 281.
 Image, 434, 622, 677.
 Imaginer, 572. S' —, 508.
 Imbécile, 165.
 Immeubles. V. Biens.
 Immiscer (s'), 11.
 Immortelle, 541.
 Impaires, 329, 391.
 Impertinent. V. Fat.
 Impitoyablement, 31.
 Implicite^{ment}, 572.
 Impossible, 56. Il est —, 57.
 Imposteur, 132.
 Impudent, 581.
 Inappréciable, 38.
 Inceste, 526.
 Incliner, 234. S' —, 234, 564.
 Incliné, 461.
 Incommode, 2. Incommoder, 46, 49.
 Incontestablement, 323.
 Incube, 47.
Incubus, 47, 49. Lat.
Incurvo, 611. Ital.
 Indigne (homme), 12.
 Indigo, 476.
 Indissoluble ! (que votre union soit), 41.
 Indolence, 9.
 Inespérément, 394.
 Inexorable, 108.
 firmerie, 35.
 Inflexible, 36, 108.
 Infortuné, 46, 207.
 Ingénieur (s'), 508.
 Inhonoré, 38.
 Inimitié, 718.
 Inondation, 349, 440. Inonder, 439.
 Inséparablement, 41.
 Insinuant (en), 432. Insinuer, 260.
 Insolent, 461. Faire l' —, 272.
 Instance, 123.
 Instiller, 123.
 Instrument de musique, 496.
 Instrumens, 572.
 Insouciance, 9.
 Inusu (à l'), 260.
 Insupportable, 495.
 Intempestif, 395.
 Intention (avoir l'), 44.
Intentione (cativa), 135. Ital.
 Intéresser, 118, 464. En quoi cela m'intéresse-t-il? 118. Cela ne m'intéresse point, 118. Intéressé, 183. Intérêt, 217.
 Intestins, 110, 121.
 Interpréter, 136.
 Interrompre, 29.
 Intrigant, 409. Intriguer, 444.
Introversione, 139. Ital.
Intubus, 426. Lat.
 Intussusception, 140.

- Intybus*, 426. Lat.
 Inutile (il m'est), 118.
 Inventer, 164, 434. Invention, 145.
 Investiture, 118.
 Inviter, 216.
 Irréfléchi, 580.
Irrito, *Irritatio*, 3. *Irritator*, 4. Lat.
 Issue (l') d'un procès, 113.
 Être —, 256.
- J.
- Jachérer, 198.
 Jaillir, 10, 601.
 Jais, ou Jaïet, 71.
 Jalousie, 156, 545.
 Jambe, 218, 247.
 Jarret, 20, 21. V. Couper.
 Jasmin, 80. V. Pommade.
 Jaspe, 181.
 Jaunisse, 165.
 Javelot, 281.
 Jet d'eau, 10.
 Jeter du haut en bas, 354.
 Se —, 354.
 Jeu des échecs, 590.—des cartes, 590. V. Quille.
 Jeune fille, 242.
Joannis Kraut, 459. Allem.
 Joindre, 160, 161.
 Jonc, 66, 218, 502, 714.
 Jongleur, 395.
 Jouer, 381. — du fifre, 594.
- Joueur d'instrumens, 496.
 — de gobelets, 701.
 Joues, 269.
 Joug, 160.
 Jouir, 668.
 Jour, 455. Le même —, 19.
 Il est —, 362. Tous les —, 163. Journée (passer toute la), 362.
 Joyeux, 581.
 Juge spécial, 183. Jugement, 257.
Jugo, 160. Lat.
 Julep, 153.
 Julienne, 246.
 Jument, 48, 655.—de nuit, 48.
Jungo, 160. Lat.
 Jus, 301.
 Juste (ce qui est), convenable, raisonnable, 370.
- K.
- Käfer*, 226. Allem.
Ketschke, 227. Hongr.
Kitze, 227. Allem.
Klingen, 612. Allem.
- L.
- Là (de), 26. V. Endroit.
 Laborieux, 216, 217.
 Laboureur, 8, 167, 679. Laboureur, 8, 16.
Lacerta, 277. Lat.
 Lacet, 378.

- Lâcher**, 126.
Lacken, 80. Allem.
Lacque, 477.
Lacs, 586. Tendre des — , 636.
Lacune, 348.
Lacus, 626. Lat.
Laine, 368, 519. V. Flocon et Pelote.
Laisser, 39, 126. — croître la barbe, 39. — aller, 126. — échapper, 126. Se — , 29.
Lait (du) frais, 110.
Laitue sauvage, 426.
Lambeau, 472.
Lame, 417.
Lamentation, 176.
Lamie, 278.
Laminer, 279.
Lampourde, 239.
Lamproie, 418.
Lance, 281. Bout de la — , 553.
Lancea, 281. Lat.
Langes, 640.
Langue, 76. Avoir un mot sur le bout de la — , 81, 612. Avoir une mauvaise — , 81. Avoir bien de la — , 81. Coup de — , 83. Avoir une — de serpent, ou de vipère, 83. — affilée, 458. dorée, 694.
Langue de bœuf, 512. — de serpent. V. Ophioglosse.
Languette, ou aiguille d'une balance, 82.
Lanke, 274. Allem.
Lanterne, 213.
Laper, 628.
Lapin, 273.
Lapis cyaneus, ou *Lazuli*, 275. — *specularis*, 532. Lat.
Laquais, 80.
Lascive (femme), 78. Lascivement (se comporter), 77-78.
Latrines, 585.
Lattes, 419.
Lauréat, 91.
Laurier (baie de), 91. — rose, 480.
Lavoir, 296.
Lazagnes, 274.
Lazaret, 274.
Lazulus. V. *Lapis*.
Lebes, 470. Lat.
Lécher, 571, 715.
Léger, 1, 580. Légèreté, 114.
Légumes, 660.
Lenteur, 34.
Lentiginosus, 655. Lat.
Leontopodium, 5. Lat.
Lepada, 418.
Lepidium sativum, 288. Lat.
Lepus, *oris*, 273. Lat.
Lésine, 584.
Leste, 297.
Lettre, 84. Lettres monitoires, 123. Lettré, 535.

- Leurrer , 74, 75.
 Lever (se) par politesse , ou
 par respect , 462. Levée ,
 394.
 Lézard , 277, 488, 566. — de
 mer, 277. — gecko , 488,
 491.
 Libéralité, Libéral , 116.
 Liberté, 116. Fête de la — ,
 117.
Libitina , 168. Lat.
 Lice , 293.
 Licitation , 628.
Licium , 293. Lat.
 Lie du vin. V. Crasse.
 Lieu , 605. En ce — là , 39.
 Lièvre , 273. V. Peureux.
 Ligne , 209.
 Lignée , 493.
Ligula , 321. Lat.
 Lilas , 402.
Lilium , 402. — *convallium* ,
 10. Lat.
Lima , 292. Lat.
 Lime , 292, 478, 663. Limer,
 Limaille , 478.
 Limites , 542.
Limphaticus , 122. Lat.
 Lin crû , 552. V. Tissu.
 Lingot , 300.
 Linotte , 637.
 Lintean , 22.
 Liquéfier , 18.
 Lis , 402.
 Liseron , 411, 527.
 Lisière , 500.
 Lit de feuillages , 60.
 Litharge , 337.
 Lithontriptiques , 602.
 Litière , 636.
 Litigieux , 132.
 Livide, 304. Devenir — , 304.
 Lividité , 317.
 Livre , 293.
 Livrer (se) à , 423.
 Livret , 460.
Lizza , 293. Ital.
 Loch , 166.
Lodola capellata , 514. Lat.
 Loir , 116.
 Loisir (avoir du) à , 143.
 Lombes , 159.
 Long , Longuet , 305. De son
 — , 306.
 Longe , 493.
 Loquet , 308.
 Loquette , 608.
 Lorient , 505, 682.
Lorum , 160. Lat.
 Louche , 174, 554.
 Loup , Louve , 296, 297.
 Luette , 82.
 Luire , 284.
 Lumière, 644. Lumineux, 665.
 Lune, 76, 644. Clair de — , 644.
 Pleine — , 76.
 Lunettes , 532.
Lupa , 296. Lat.
Luppolo , 689. Ital.
Lupus , 296. — *salictarius* ,
 689. Lat.

- Lustre**, 637.
Luxe (s'adonner au), 124.
Luxer, 358.
Luzerne cultivée, 617.
Lycanthrope, **Lycanthropie**,
 211.
Lycantropo, 211. Ital.
Lynx, 297.
- M.**
- Macaroni**, 723.
Maccaroni, ou *Macheroni*,
 723. Ital.
Machiner, 438.
Macre, 613.
Macula, 304. Lat.
Macule, 304. **Maculer**, 562.
Magnats, 316. Lat.
Magnifier, 316.
Maigrir, 555. **Maigre**, 286,
 709.
Maille, 598.
Maillot, 640.
Mains (en venir aux), 526.
Maioraca, 416. Lat.
Maïs, 346.
Maître, — d'hôtel, 22, 129,
 610. — d'école, 671. **Mai-**
trresse, 144.
Majestatis, 195. Lat.
Majeur, 122.
Majordome, 22, 610.
Mal (on ne peut plus), 200.
 — famé, 201. — de tête,
 — d'yeux, 446. — teint, 205.
- élevé, 206. — aisé,
 210, 212. — de mer. V.
Éprouver.
Maladie. V. **Passer**.
Maladroit, 40. **Maladroite-**
ment, 14.
Malæ, 269. Lat.
Male colorato, 205. Ital.
Maiheur, 36. **Malheureux**,
 205, 207.
Mali cotonei, 407. Lat.
Malice, 135.
Maligne (devenir), 717. **Ma-**
lignité, 717.
Malmener, 44.
Malotru, 23.
Malsain, 204.
Malsano, 204. Ital.
Mamelles, 269. **Mamelon**,
 486.
Manche de pelle, 547. — de
 cognée, 547.
Manches (sans), 239.
Manchot, 250, 611.
Mancus, 159, 611. Lat.
Mandat, 124. **Mandataire**,
 124.
Mandole, 310.
Mandragore, 308.
Mangeuse de chevaux, 17.
Manier, 238.
Manière. De la — que, 197.
 D'une — funeste, 202.
 De quelle —, 602. **Maniè-**
res (en diverses), 445.

- Par — d'acquit, 294, 367, 623. Maniéré, 619.
- Manifestement, 443.
- Manqué (la récolte a), 36.
- Manteau de cheminée, 607.
- Manufacture, 572.
- Manumission, 678.
- Maquereau, 513.
- Marais, 66.
- Marâtre, 458.
- Marbre de Paros, 396.
- Marc, 10, 487. — de raisin, 560.
- Marchands (corps des). V. Corps. — d'esclaves, 586.
- Marcher, 398.
- Marches, 506.
- Mare, 48. Angl.
- Marécage, 348.
- Maréchal-ferrant, 418.
- Marée descendante, — montante, 15.
- Marge, 410.
- Margelle (la) d'un puits, 678.
- Marguerite, 672.
- Mari, 215.
- Marin, 167.
- Marjolaine, 416.
- Marmite, 200, 470.
- Marmor, 436. Lat.
- Marque de petite vérole, 54. — aux dents des chevaux, 84.
- Marqueterie. V. Ouvrage.
- Marqueté, 699.
- Marrube, 637.
- Marrubium*, 637. — *peregrinum*, 638. Lat.
- Marte zibeline, 488.
- Marteau, 585, — d'une porte, 72, 257, 483.
- Martinet, 268, 422.
- Masque, 464. Masques, 268.
- Masse, 564.
- Mât, 399.
- Matérialiste, 39.
- Matériaux, 572.
- Matin, 455. V. Crépuscule.
- Matinée, 62.
- Matricaria chamomilla*, 675. Lat.
- Maudit de Dieu, 171.
- Maures, 312.
- Mauvais gouvernement, 90, 206. — temps, 200. — cœur, 427. Mauvaise langue, 205. — éducation, 206. — constitution, 206. — foi, 700.
- Mauve, 94.
- Méchant, 212. Excessivement — 10.
- Mèche, 507, 551, 642, 650, 652. — de cheveux, 520.
- Mécompter (se), 206.
- Médaille, 322.
- Médecine purgative, 191. Qui exerce la —. V. Femme. — vétérinaire, 261.
- Medicago sativa*, 617. Lat.
- Médical. V. Science.
- Medietarius*, 16. Lat.

- Médisant**, 205.
Meilleur, 212.
Mélange d'insectes, 523.
Mele, 269. Ital.
Mêler, 11, 526. Ne point s'en —, 438. — avec, 564.
Meliaco, 53. Ital.
Mélilot, 319.
Melissa grandiflora, 246. Lat.
Mélisse à grandes fleurs, 246.
Melon, **Melonnière**, 406.
Melopepo, 407. Lat.
Melt (to), 525. Angl.
Membrane, 323, 598.
Membre, 323.
Même (de) que, 197.
Mémoire heureuse, 324.
Menace, **Menacer**, 653.
Ménage, 577.
Mendier, 97, 157. **Mendiant**, 97, 157, 468.
Méninge, 323.
Mensonges, 700.
Menstrues, 573.
Mente captus, 122. Lat.
Menthe-coq, 246. — aquatique. V. Cresson.
Méprisable, 41.
Mépris, 224. **Mépriser**, 413.
Mer (homme de), 167. — Noire, ou Pont-Euxin, 447.
Mère, 590. — goutte, 462.
Mériter, 23, 187.
Merlo, 386. Ital.
Messidor, 172.
Mesurer mal, 205.
Métayer, 15, 16.
Métier, 399.
Mets, 113.
Mettre, 28. — sens dessus dessous, 14. — en réserve, 28. — son habit, — la main, 43. — à part, 98. — dehors, 356.
Meule, 69. — courante, 25.
Meurtrières, 604.
Miette, 179, 180. **Miettes**, 639.
Mille-feuilles, 681.
Millepertuis, 459.
Mina, 273. Ital.
Mince, 287.
Mine (avoir belle), 584.
Miner, 273. **Mine**, 273.
Menuisier, 288.
Mirer, 218.
Misanthrope, 684.
Misérable, 46. **Misérablement**, 202.
Miséricorde, 115.
Misitra, ou Mistra (ville de), 334.
Mite, 318. — de farine, 70. — domestique, 70.
Mitoyen. V. Mur.
Mixtura insectorum, 523. Lat.
Mobilier, 365, 577.
Mocade, 217.
Mode (être à la), 580.

- Modèle , 129.
 Modérer (se) , 581.
 Modes , — authentiques , —
 plagaux , 166.
 Moelle , 341.
 Moi , 112. — même , 25.
 Moine , 212 , 213. Moines ,
 336.
 Moineau , 536.
 Moisir (se) , 297.
 Moissonneur , 172.
 Moiteur , 184.
 Mola , 70. Lat.
 Mollet (le) , 21.
 Mollio , 334. Lat.
 Moment (du) que , 142.
 Épier le — , 200.
 Momie , V. Mumie.
 Monachi. V. Caloïeri.
 Monde , 245.
 Mondezajo , 67. Ital.
 Monile , 309. Lat.
 Monnaie , 287.
 Monstre , 388.
 Montagne , 59. V. Croupe.
 Montagnard , 59.
 Monter , 80. — à cheval , 189.
 Montrer la corde , 548.
 Moquer (se) , 334. Moqueur ,
 334.
 Morceau de bois , 552.
 Morceler , 287.
 Morchia , 10. Ital.
 Morelle noire , 560.
 Mores , 312 , 346.
Morgen , 591. Allem.
 Moricaud , 313.
 Morose , 108.
 Mors , 190.
Morso , 190. Ital.
 Mort , 169. — né , 174.
 Mortaise , 237. A tenon et — ,
 238.
 Mortier , 182.
Mos , 98. Lat.
 Mosaïque , 337 , 701. V. Ou-
 vrage , et Peindre. Mosais-
 te , 701.
Moscolo , 533. Ital.
 Mot (glisser un) , Dire à
 demi — , 677. Sans — di-
 re , 214.
Motarium , 299. Lat.
 Moteur , 232.
 Motte , 68. — de terre , 299 ,
 300.
 Moucher (se) , 530. Mouchet-
 tes , 698.
 Mouflon , 338.
 Mouiller , 64 , 334.
 Moules , 447. Espèce de — ,
 680.
 Moulin , 318. — à bras , 348.
 — à eau , 348. — à vent ,
 349.
 Mourir , 12 , 692. Je veux — ,
 113. — de soif , — de faim ,
 704.
 Mousse , 533. — de Corse , 426.
 Mousselines , 494.
 Mout-cuit , 77 , 181.

- Moutarde , 500.
 Mouvoir , 232.
 Moyen , 266.
 Mugir , 331.
 Muguet , 10 , 672. — à plusieurs fleurs , 442. — à larges feuilles , 442. — de mai , 672.
 Mulet nain , 338.
Mulletto nano , 338. Ital.
 Multiforme , 445.
 Multiplier , 65.
 Mumie , ou Momie , 335.
Municeps , 95. Lat.
 Municipale (ville). V. Citoyen.
Municipalis , 442. Lat.
 Municipalité , 441. Municipal. V. Arrondissement.
Municipium , *Municipia* , 441 , 442. Lat.
 Munitionnaire , 463.
 Muraille de pierres sèches , 356.
 Murène , 337.
 Mûres , 52.
 Mur mitoyen , 568.
 Murtaseng , 337.
 Musc , 331.
 Muscles , 447.
 Muselière , 666.
Musivum , 701 , 702. Lat.
Mustela silvestris , 38. Lat.
Mus typhlus , 583. Lat.
 Mutilé , 159 , 164 , 239 , 611.
- Mutilus* , 159 , 611. Lat.
Mylacon , *Mylicon* , *Myliscon* , 70. Lat.
 Myrmécie , 343.
 Myrrhe , 527.
 N.
 Nacelle , 347.
Nævus , 635. Lat.
 Nager , 438. Nageur , 240.
 Nage (à la) , 240.
 Nain , 501.
 Naître. Né et élevé , 79.
 Narine , 210 , 331 , 663.
Narrare cœpit , 78. Lat.
 Narration , 100.
 Narrer , 128.
 Nasillard , Nasillarde , 331.
 Nasse , 235 , 268.
 Natation , 240.
Nates , 269. Lat.
 Nation , 82. Qui n'est pas de la — , ou du pays , 361.
 Nativité , 79.
 Natre , 284.
Natura , 662. Lat.
 Nature , 662.
 Naturellement , 661.
 Navette , 604.
Navicula , 347. Lat.
 Naviguer , 438.
 Navire , 1.
 Ne , 94.
 Néanmoins , 199.
Nebulo , 90. Lat.

- Négligé, 26.
 Nègres, 312.
Nenia, 346. Lat.
 Néréides, 211.
 Nerf de bœuf, 59.
 Nerprun des teinturiers, 382.
 Nervures, 406.
 Nettoyer, 98, 191.
 Neuf (de), 198.
 Neveu, 102.
 Nez (avoir toujours le) sur quelque chose, 495. Qui a un — aquilin, 500.
 Nichet, 462.
 Nielle, 71, 287, 577.
Nigella, 577. — *sativa*, 287. Lat.
Nightmare, 48. Angl.
 Nitre, 284.
 Niveau, 9. De —, 186. Mettre de —, 186. Nivelier, 9, 186. Niveleur, 9.
Nodo di Salomone, 405. Ital.
 Noël, 79.
 Nœud de Salomon, 405.
 Noga, ou Nuga, 399.
 Noir, 312. — de fumée, 217. Devenir —, 313. Noirâtre, 313. Noirceur, 313. Noircir, Noirci, 313.
 Nombre (égal en), 186.
 Nonchalance, 9.
 Notable (personne), 495.
 Nouer l'aiguillette, 95.
 Nourrir, 568, 612. Nourri délicatement, 25. Nourrisson, 175.
 Nouvelle mariée. V. l'Épouse. — lune, 79. Une — court, 613. Nouvellement puisé, 349.
 Noyer, 474.
 Nuga. V. Noga.
 Nuit (il se fait), 338, 517. — claire et sereine, 366.
 Nul, ou qui n'importe en rien, 376. Nullité (de parfaite), 121.
 Nuque, 158, 492, 616.
 Nyctalopie, 373.
 O.
 Obliger, 103. Obligé, 123. Obligation, 368.
 Oblique, 433.
 Obscur, 167. Obscurité, 517. Obscurcir, 168, 517. Obscurci, 167.
Observare (festum), 103. Lat.
 Observer, 575. — une fête, 103.
 Occasion (épier l'), 200.
 Occipito-axoïdienne, 617.
 Occiput, 21, 369.
 Occuper (s') à, 143. Occupation, 107.
 Ochre, 365.
Ocimum. V. *Ocymum*.
Ocinum. V. *Ocymum*.

- Ocymum, Ocimum, Ocinum*, 86.
 Odeur (contracter une mau-
 vaise), 66.
 OEil, 42. V. Coup et Globe.
 OEuf couvi, 244. Des — à la
 coque, 485.
 OEuvre, 135.
Offa, 644. Lat.
Offella, 644. Lat.
 Offenser, 46.
 Office, 647. Qui assiste jour-
 nellement à l' —, 647.
Officina fabrilis, 135. Lat.
 Offrir (s'), 464.
 Offusquer, 168, 517.
Oime, 707. Ital.
 Oiseau, 372, 373, 560. Oise-
 leur, 185, 453.
 Oison, 680.
 Olivier sauvage, 4. — non
 greffé, 4.
Olla, 470. Lat.
 Ombrager, 510.
 Oncle du côté paternel, 402.
 Onglée, 369.
Opera, 135. Ital.
 Opérer, 121. Le purgatif n'a
 pas opéré, 121. Nouvelle-
 ment opéré, 198.
 Ophioglosse, ou langue de
 serpent, 377.
Ophioglossum, 377. Lat.
 Opiniâtre, 45, 107.
 Opprimer, 434.
Opus, 18. — *tesselatum*, 564.
 Lat.
 Or (d'), 694. Âge —, 694.
 Orage, 215.
 Oratoire, 143.
Orca, 371. Lat.
 Orcyn, 366.
 Ordonner, 371.
 Ordre, 171.
 Ordure, 486. — entrée dans
 l'œil, 594. Ordurier, 67.
 Oreille, 578. — de lièvre, 61.
 Oreiller, 463. Oreillettes
 (les) du cœur, 661.
 Orfèvre, 102, 695. Orfèvre-
 rie, 694.
 Organsin, 19, 370.
 Orge mondé, — perlé, 90.
 V. Décoction. Orgeat, 688.
 Origan, 1.
Orior, 50. Lat.
 Oripeau, 417.
 Orme, 659.
 Ormin, 372.
*Ornamenta aurea femina-
 rum*, 81. Lat.
 Ornemens d'or des femmes,
 81.
 Orphelin de père et de mère,
 383.
 Orpiment, 489, 577.
 Orque, ou Épaulard, 371.
 Ortie, 258, 364, 596. — de
 mer, 238.
Orzata, 688. Ital.

- Os (l') de la jambe , 247. —
 tibia , 247.
 Oscille , 369.
 Oser (n') , 581.
Osso (l') de la gamba , 247.
 Ital.
Ouona , 656. Ital.
 Oubli , 276. Oublier , 275 ,
 362.
 Ouïe (avoir l') dure , 45 , 200-
 201.
 Ouïes , 532.
 Ouragan , 196 , 503 , 558 , 715.
 Ourdir , 437.
 Ourse (la petite) , 618.
 Oursins. V. Pointes.
 Où (d') , 31.
 Outils , 572.
 Outre , 413.
 Ouvrage , 135. — de mar-
 queterie , ou de mosaïque ,
 564 , 701.
 Ouvrir , 19. S' — , 20. Ou-
 vert , 20.
- P.
- Pacte , 16.
Pactum , 16. Lat.
Pæonia , 703. Lat.
 Page , 220.
 Pagre , 632.
 Paillasse , 41.
 Paille , 40 , 521.
 Pain de pourceau , 273.
 Pair (en nombre) , 159. Jouer
 à — ou non , 159.
- Paire , 156.
 Pal , 484 , 530 , 540.
 Palanque , Palanquin , 636.
 Pâle , 681.
 Palissade , 530 , 611 , 636.
Palmo , 382. Lat.
 Palper , 397.
Palus , 484. Lat.
 Pâmer (se) , 366.
 Pampinus , 553.
 Panaïs , 501.
 Panaris , 209 , 408.
 Panier , 269 , 534. — à chauf-
 fer ou à sécher du linge ,
 213.
 Pans , 218.
 Panser , 365 , 602.
 Papier brouillard , 562.
Papilio , 384. Lat.
 Papillon , 384 , 419.
 Pappules de Crète , 384.
Pappus , 515. Lat.
 Papyrus , 364.
 Paquet , 339.
 Pâques , 401.
 Parallèlement , 570.
 Paraphernaux , 130 , 389.
 Parasite , 390.
 Parce que , 133 , 374.
 Pardonner , 565. Pardonna-
 ble , 563.
Pareggiare , 394.
 Parfumeurs , 417.
 Parier , 43 , 573. — sa tête à
 couper , 43.

- Pariétaire, 117, 452.
 Parler, 277. — de, 97. Parlons d'autre chose, 293. Un beau —, 458. Parleur, 278.
 Paroles artificieuses, ou captieuses, 236.
 Paros. V. Marbre.
Pars, 130. Lat.
 Part, 130. D'autre —, 25.
 Particulier, 182. Particulièrement, 225.
 Partie naturelle de l'homme, 490. Parties naturelles, 661. Aux quatre — du monde, 593.
 Partir, 17, 232, 627.
 Parure (qui aime la), 550.
 Pas (faire un faux), 555.
 Passage, 95. Droit de —, 96.
 Passager, 408.
 Passer, 96, 414. — par la tête, 263. Que votre maladie passe! 408. Passe-temps, 360.
 Passerage, 288.
 Passion iliaque, 140.
 Pastel, 400.
 Pastille, 310, 399, 400.
Pastillus, 399. Lat.
 Pâte, 399, 400. — de coing, 400. Pâté, 399. Pâtisserie, 399. Pâtissier, 400.
 Patelle, 402, 418.
 Paternité, 402.
 Pâtir, 379.
 Patron, 129.
 Patrouille, 250.
 Paume, 381.
 Paupière, 368.
 Pause, 542.
 Pauvre, 468. Pauvrement, 468.
 Pavaner (se), 584.
 Paver de cailloux, 292.
 Pavillon, 384.
Paxillus, 484. Lat.
 Pays, 605. De quel —, 451.
Pazzo, 152. Ital.
 Péage, 96.
 Peau, 129, 420. — de genisse, ou de veau, 91. — de brebis avec sa laine, 457.
 Pécâire, 257.
Peccatis (a) servare, 574. Lat.
 Péché, 124, 257. — véniel, 563. Induire au —, 257.
 Pécher, 257.
 Pêcher, 377. — à la ligne, 209.
 Pécule, 183.
 Pédicule, 229.
Pediculus, 229. Lat.
 Pédoncule, 229.
 Peindre en mosaïque, 701.
 Peine, 45. Se donner la —, 44. Causer de la —, 44. — excessive, 385.
 Pélerins, 61.
 Pelle. V. Manche.

- Pellicule, 598.
 Pelote, 68, 246. — de laine, 607-608. Peloton, 105.
 Penard (vieux), 448.
 Penché, 461.
 Pendard, 23.
 Pénétrer, 42. Avoir de la pénétration, 42. Pénétrant, 408.
 Penser, 44, 84, 98, 351, 572.
 Pensif, 551, 581.
 Pension, 587. — alimentaire, 162, 587. Pensions, 460.
 Pensionnaire, 266.
Pensum, 18. Lat.
Penula, gausape, 295. Lat.
 Pépin, 249. Pépins de raisin, 560. Pépinière, 662.
 Percer, 395.
 Perche, 540. — pour franchir les ruisseaux, 474.
 Perdre, 362. — la mémoire, 362.
 Permettre, 100. Permission, 170.
 Perroquet, 491.
 Perruque, 119.
 Persicaire, 626.
 Personne, 705.
 Perte, 156, 678.
Pesadilla, 47. Espagn.
Pesaruolo, 47. Ital.
 Peser, 49, 423. Peson, 45.
 Peste, 144, 168, 248, 249.
 Pétéchies, 55.
 Péter, 25, 450.
 Petite vérole, 144, 434.
 Petite guêpe, 292.
 Petit-lait, 333, 689.
 Petit-plantain, 295.
 Petits-pois, 248.
 Pétrole, 424.
Pettirosso, 421. Ital.
 Peu (à) près, 395.
 Peuplier, 248. — blanc, 248.
 Peur, 654. Faire —, 510. Avoir — de son ombre, 654.
 Peureux comme un lièvre, 722.
Phago, 632. Lat.
 Phalanges, 241.
Pharetra, 251. Lat.
Phengites, 532. Lat.
Philocales, 638. Lat.
Philochares, 638. Lat.
 Philtres, 309.
Phlomis, 651. Lat.
 Phlyctène, 228.
 Phoque, 664.
Pian piano, 3. Ital.
Piantaggine minore, 295. Ital.
 Piastre, 158.
 Picarel, 525.
 Pic-maçon, 502. — vert, 502.
 Pièce de drap, 398.
Pié corvino, 5. Ital.
 Pied (aller à), 404.
 Piège, 378, 419, 509. Dresser un —, 378. Tendre des —, 636.

- Pierre**, 291. — ponce, 233.
 — à aiguiser, 292, 632. — à
 bâtir, 396. — à feu, 469. —
 de touche, 692. — de forme
 cubique, 725. Pierres de
 Judée, 602. Petites — colo-
 rées, 701.
Piétiner, 537, 725.
Pietra, 210. Ital.
Pieu, 364, 484, 530. **Pieux**,
 176, 540.
Pigeon, 430. — ramier, 642.
Pignocher, 571. **Pignons**, 310,
 558, 571.
Piler, 551, 552.
Piller, 96.
Pilon, 182.
Pilules, 400.
Pimpinella, 428. Lat.
Pimprenelle, 428.
Pincettes, 311, 469.
Pinson, 533, 657.
Pinus, 310. Lat.
Pioche, 37.
Pipeau, 576.
Pipes à fumer, 402.
Pipio, 430. Lat.
Pique-nique, 394.
Piquer, 485, 553.
Piquette, 95.
Pirate, 446.
Pire, 212.
Pissenlit, 674.
Pisser, 196.
Pistola, Pistolet, 431. Ital.
Pitance, 587. **Pitié**, 115.
Pittima, 431. Ital.
Pituite, 283.
Pivoine, 303, 703.
Pivot, 71.
Place (faire), 100, 173. **Une**
 — de moine, 194. **Placer**,
 28. — à côté, 385. — bien,
 605.
Placentarius, 400. Lat.
Plaga, 436. Lat.
Plage, 436.
Plaindre (se), 463.
Plaine, 186. — entrecoupée
 de collines, 60.
Plaire, 34. **Plût à Dieu que!**
 24. **A Dieu ne plaise!** 24,
 371. **Plût à Dieu!** ou **Dieu**
le fasse! 24. **Plait-il?** 371.
Que vous —? 603.
Plaisanter, 322, 697.
Plaisir, 215. **S'adonner au —**,
 124.
Planche, 455.
Plantain, 406. — commun, ou
 grand, 406. — lancéolé, ou
 petit, 406.
Plat (le) d'une épée, 436.
Pleine. V. Lune.
Pleureuses, 345.
Pleuronectes, 625.
Pleuvoir, 195. **Il pleut**, 64.
 — à seaux, 720. **Pluie**,
 195.
Pli, 482. **Pliant (un)**, 194.
Plier, 297, 544.

- Plonger, 50, 62. Plongeon, 212.
- Plumes, 241.
- Plumulæ*, 454. Lat.
- Plus qu'il ne faut, 388. De — 413. — ou moins, 444. Au —, Tout au —, 445.
- Poche, ou Pochette, 339.
- Poêle, 537.
- Poids, 1, 45. Qui se sert de faux —, 161.
- Poignard, 387.
- Poil, 687.— follet, 205, 713.
- Point (à), 199.
- Pointe, 178. La — du pied, 7. Pointes d'oursins fossiles, 602.
- Pointilleux, 146.
- Poisser, 290, 430.
- Poissons, 166.
- Poitrine (se frapper la), 548.
- Pola*, 452. Ital.
- Poli, 31.
- Police, 147.
- Polygonum aviculare*, 443. — *hydropiper*, 626. Lat.
- Polype, 331.
- Polypode vulgaire, 444.
- Pommade de jasmin, 80.
- Pompa*, 445. Lat.
- Pompe, 446. Pompiers, 32-33.
- Poncer, 233.
- Pons*, 449. Lat.
- Pont-Euxin. V. Mer.
- Ponton, 449.
- Populus alba, nigra, libyca*, 249. Lat.
- Porc, 84, 466.
- Porcelaine, 465, 466.
- Porcelio*, 521. Lat.
- Porculata*, 685. Lat.
- Porcus*, 685. Lat.
- Portamantello*, 637. Ital.
- Portamondezze*, 637. Ital.
- Porte, 181, 607. — crénelée, 386.
- Porte-balayures, 637.
- Porte-manteau, 637, 641.
- Porter, 645, 655. Portée (une), 655.
- Portier, 181.
- Ports (qui a de mauvais), 205.
- Portulaca*, 685. Lat.
- Position commode, ou incommode, 56, 173.
- Posséder, 262. Possessions, 260.
- Possible, 57, 119.
- Poste, 173.
- Pot, 251. La fortune du —, 147. — de faïence, 341. — à boire, 348.
- Poterium spinosum*, 545. Lat.
- Potier, 435.
- Pou, 229.
- Pouce, 7.
- Poudre, 244.
- Poule, 372. Poulailier, 372.
- Pouliot, 620.

- Poupée, 254, 351.
 Pourpier, 17, 685.
 Pourpre, 55.
 Pourquoi, 225.
 Pourri (sentir le), 684.
 Poursuivre, 267.
 Pourvoyeur, 129.
 Poussier, 685. Poussière, 244, 685.
 Poutre, 419, 608.
 Pouvoir, 119. N'en — mais, 28. Il se peut, 121. Pour ce qui peut arriver, 121.
Pozzo nel mare, 679. Ital.
Præcox, 53. Lat.
 Pragmatiques, 622.
 Prairie, 289.
Prasium majus, 637. Lat.
 Prébende, 587. Prébendé, 677.
 Précaution (par), 121.
 Précepte, 100, 124.
 Précipiter, 354.
 Précoce, 152.
 Préfet de police, 147.
 Préjudice, 156.
 Préméditer, 460.
 Prémices, 466.
 Prendre feu, 14. — à fois de corps, 321. — sur soi, 414. — avant les autres, 461. — garde, 660.
 Près, 498, 568.
 Présage, 233.
 Prescription, 384.
 Présent, 108. A —, 395.
 Presle, 443.
 Presque, 395.
 Presser, 32, 105, 434. Pressoir, 553.
Presto (fà), 121. Ital.
 Présumer, 571.
 Prêt, 140. Prêter, 100.
 Prêtre marié, 245.
 Prévenir, 461.
 Prie-Dieu, 463.
 Prière, 131.
 Primeurs, 466.
Primitiæ, 466. Lat.
 Principal, 222.
 Prise, 271.
 Prisonnier (faire), 161.
 Privé, 182.
 Prix, 130.
 Probe, 535.
 Procès. V. Issue.
 Proche, 498, 568. Tout —, 432. Être des proches, 110.
 Proclamer, 24.
 Procureur, 87, 124.
 Prodigue, 129.
 Production des témoins, 385.
 Professer, 130. Professeur de médecine, 182. Profession, 130.
 Profond, 42, 305. Être —, Esprit—. Sommeil—, Profonde estime, 42, 305.
 Dêmesurément —, 9.
 Promenade, 410.
 Prompt, 140.

- Propos, 459. A —, Mal à —, 199, 208.
 Proposer (se), 44.
 Propre, 400.
 Propriétés, 260. Propriétaire, 260. — affermant, 697.
 Prorata (au), 185.
 Protection, 25.
 Provisions de bouche, 162.
 Prudence (d'une) consommée, 393.
 Prune, 594. La — impériale, — dauphine, 594.
 Prurit, 364.
 Psiphacia, 703.
 Psiphédile, 703.
 Psiphelida, 703.
Psoralea bituminosa, 617. Lat.
 Ptyade, 659.
 Publier, 141.
 Puiser, 17.
 Puits, 424. V. Margelle.
 Pulluler, 65, 454.
Pulullo, 454. Lat.
Punca, ou *Punga*, 339. Lat.
 Pur, 191.
 Purgatif, 232. V. Opérer, Purger, 191, 232.
 Purification, 191. Purifier, 191.
 Puriste, 191, 192. Purisme, 192. Puritains, 192.
 Purulent, 120.
 Pus, 120, 135.
 Pustule, 249. — de bœuf, 91, 537.
- Puteus*, 679. Lat.
 Putois, 38.
Putor, 683. Lat.
 Pyroscaphe, 204.
Pyxis nautica, 166. Lat.
- Q.
- Quai, 89.
 Quartier, 592.
Quaternum, 593. Lat.
 Quatre (séparer en), 592.
 Que, 374, 603. Quel, 603.
 Quelle, 603. Quelque chose, 225, 603.
 Quenouille, 287, 481. Quenouillée, 507, 519.
 Question, 459.
 Quête, 157.
 Qui, 374, 603. Quiconque, 374.
 Quiétisme, Quiétiste, 165.
 Quilles (jeu de), 484.
 Quintal, 544.
 Quittance, 114.
 Quitter l'état de fille, 31.
 Quoi (avoir de), 119.
- R.
- Rabot, 382. Raboté, 31.
Rabula, 90. Lat.
 Racommoder, 567.
 Racine, 472, 476.
 Racloir, 476.
 Raconter, 128.
 Radeau, 441, 521.
Radix, 472. Lat.

- Raffoler (en), 393.
 Rafrâichir, 529.
Ragazzo, 473. Ital.
Raia, 478. Ital.
 Raide, 546. Raidir, Raidi de
 froid, 31.
 Raie, 478. — molubar, 478.
 Raies, 650.
 Railler, 322.
 Raisin sec, 543. V. Marc et
 Pépin. Raisiné, 77, 501.
 Raison, 294. Sans —, 27.
 Raisonnable. V. Juste.
 Ramager, 237.
 Rameau, 472.
 Ramer, 252, 278, 579. Ra-
 meur, 252.
 Ramper, 136, 137, 580. Ram-
 pant, 137.
Rapacida, 90. Lat.
 Râpe, 365.
 Rapine, 288.
 Rappeler (se), 19.
Rapula, 90. V. *Rabula*.
 Raser, 186.
Rassomigliare, 567. Ital.
 Rat, 447. Rat-taupe, 583.
 Ration, 587.
 Raton, 399.
 Raturer, 286.
 Raucité, 63.
 Rauque, 47.
 Rayer, 286. Rayé, 650.
 Rayon, 231.
Reatino, 307. Ital.
 Rebours (à), 125.
 Rebut, 224. Rebutant, 504.
 Récent, 349.
 Recettes, 182.
 Réchaud, 664.
 Réchauffoir, 610.
 Recherché (être), 535.
 Rechigné, 4.
 Rechute (avoir, ou faire une),
 125.
 Récif, 210.
 Réciproquement, 570.
 Récit, 100.
 Récolets, 601.
 Récolte. V. Manqué.
 Récompense, 130.
 Réconcilier, 567.
 Récréation, 704.
 Rectangle, 186.
 Rectum, 270.
 Recueillir, 300. — les fruits,
 219.
 Recuites, 19.
 Reculons (à), 14, 125, 369.
Reditus. V. *Facultates*.
 Redresser les dents d'une scie,
 99.
 Réduction, 140.
 Réduire, 300.
 Réfectoire, 139, 610.
 Réfléchir, 12, 98, 125, 572.
 — mûrement, 98. C'est un
 homme —, 12.
 Reflux, 15.
 Refroidir, Se —, 706.
 Refuser, 27. Refus, 27.
 Régal, 81.

- Regalo*, 81. Ital.
 Regard. V. Fixer. Regarder
 de travers, 367, 554.
 Règle, 90, 476.
Regolo, 307. Ital.
Regula, 90, 476. Lat.
 Rejeton, 390. — du cerisier,
 671.
 Réjouir (se), 668.
 Relâche, 15. Prendre quel-
 que —, 15.
 Relation, 569.
 Relever de maladie, 126.
 Relieur, 589.
 Religieux, 176.
 Rembourser par le travail des
 avances faites, 355.
 Remercier, 148.
 Remole. V. Tournant.
Remora, 33. Lat.
 Remords, 574, 575, 623.
 Avoir des —, 623.
 Remore, 33.
 Remorquer, 485.
 Rémouler, 619.
 Rempart, 181, 390, 461.
 Renâcler, 531.
 Renard, 7.
 Rencontre, 570, 571.
 Rendre tout-à-fait fou, 30. —
 aveugle, 358.
 Renégat, 8.
 Renforcer (se), 584.
 Renifler, Reniflement, 531.
 Renom, 368. Renommée, 124,
 368.
 Renouée commune, 443.
 Renouveler, 198.
 Renverser, 14.
 Renvoi, 388.
 Repaître d'espérances, 100.
 Répandre, 695. Répandu
 spontanément, 329.
 Repas funèbre, 301.
 Repasser, 223.
 Répertoire, 146.
Repo, 137. Lat.
 Repos (rester eu), 165. Repo-
 ser, 12. Ici repose un tel, 13.
 Reprendre, 357, 461.
 Représenter, 645.
 Réprimander, 461.
 Réprouvé, 28.
 Reptile, 136, 580.
 Réputation (avoir une mau-
 vaise), 201.
 Résine de thuya, 489.
 Respirer, 15.
 Resplendissant, 76.
 Responsable, 123.
 Reste (le), 133. Être de —,
 412. Rester, 320, 412.
 Résultat, 27.
 Ressembler, 393, 567.
 Resserrer, 501, 546.
 Ressouvenir (se), 19.
 Rétablir (se), 414.
 Retard, 34. Retarder, 306.
 Retenir (se), 581. — par pu-
 deur, 581. Retenue, 581.

- Rétif (être), 300.
 Retirer, 357. *Se* —, 17, 580, 667.
 Retrancher, 29. Retranchement, 530.
 Réunir (*se*), 570.
 Réussir, 36, 370, 591.
 Revendeur, 455. Revendeuse, 466.
Re vera, 661. Lat.
 Réveries, 508.
 Révolution des années, 267.
 Rhubarbe, 484.
 Rhumatisme, 474. Sujet au —, 474.
 Rhume, 474.
 Richard, 628.
 Ricin, 522.
 Ride, 482.
Riemen, 578. Allem.
 Rien du tout, 214. *De* —, 376.
 Rire à gorge déployée, 210.
 Risée, 224.
 Rituels, 622.
 Rivage, 386.
 Rivaliser, 572.
 Rive, 389. Riverains, 389.
 Rivière (en guise de), 450.
 V. Bords.
 Riz au lait, 374.
 Robe de dessus, 130.
 Roc, 210, 396.
Rocca, 210, 481. Ital.
 Rocher, 210. Roche, 396.
 Rodomont, 640.
 Roitelet, 306, 307. — huppé, 307.
 Romaine, 160.
 Roman, 342.
 Romarin, 94, 482.
 Rompre la tête, 446, 539.
 Ronce, 52.
 Rondelle, 679.
 Ronger, 223.
 Roquette, 481.
Rosa canina, 267. — *centenaria*, 479. Lat.
 Roseaux, 241. Lieu plein de —, 209. Faite de —, 209.
 Rosée, 712. Couvert de —, 106.
 Rosier, 479. Roseraie, 479, 480. Rose, 480. — à cent feuilles, 479. V. Eau.
Rosmarino, 482. Ital.
 Rosse, 188.
Rota, 479. Lat.
 Rôtie, 228.
 Rone, 479.
 Rouer, 619.
 Rouet, 596.
 Rouge, 484.
 Rouge-gorge, 421.
 Rouille, 576, 577. Rouiller (*se*), 80.
 Rouler, 18, 237. Faire — de haut en bas, 354. Rouleau, 18.
 Rousseur. V. Taches.
 Roux, 484.
Rovo, 52. — *canino*, 52. Ital.
 Ruban, 243.

Rubens, 484. Lat.

Rubigo, 577. Lat.

Rubis, 484.

Rubus caninus, 267. Lat.

Ruche, 247, 268, 347, 596.

Ruclum, *Ruculum*, 484. Lat.

Rue, 482. Ruelle, 153.

Rue sauvage, ou Harmala, 363.

Ruga, 482. Lat.

Ruhestätt, 13. Allem.

Ruine, 55. Ruiner, 14, 224.

Ruisseau, 485.

Rupture, 539.

Rusé, 619.

Rustique, 59.

Rustre, 153.

Ruta, 482. Lat.

S.

Sabina, 487. Lat.

Sabine mâle, 487.

Sablonneuse (terre), 10.

Sabot, 88, 558, 601.

Sabucus. V. *Sambucus*.

Sac, 339.

Saccager, 96.

Safran bâtard, 236, 382.

Saga. V. *Storcere*.

Sage-femme, 182.

Sagitta, 604. Lat.

Sain, 666.

Sains, 152.

Saint-Elme. V. Feu.

Saison (hors de), 395.

Salade, 607.

Salaire, 24.

Salarium, 24. Lat.

Sale, 486, 594. Saleté, 485.

Salir, 66, 336, 486.

Saliva jejuna, 350. Lat.

Salle à manger, 139.

Saloir, 67.

Salsepareille épineuse, 411.

Salsifis, 516. — d'Espagne, 516.

Salutation, 667.

Salvia horminum, 372. —

triloba, 641. — *pomifera*, 641. Lat.

Sambucus, 673. — *ebulus*,

673. — *nigra*, 673. — *racemosa*, 673. Lat.

Sanctions pragmatiques, 622.

Sandaraque, 489, 577.

Sangle, 321.

Sanglier, 5, 219.

Sanglot, 235, 295. Sangloter, 295.

Sanguisorba officinalis, 428. Lat.

Sanguisorbe, 428.

Sanie, 707.

Sans mot dire. V. Mot.

Santoline, 345.

Sarbacane ou Sarbatane, 676.

Sarchies, 126.

Sarcia, 126. Lat.

Sarcotique, 372.

Sargue, 489.

Sarriette, 180.

Sarte ou *Sartie*, 126. Ital.

Sas de crin, 618.

- Sassifraga*, 258. Ital.
 Satisfait, 12, 149. Être —, 140. Satisfaire (se), 149. Satisfaction, 149.
Satureja thymbra, 180. — *capitata*, 180, 719. Lat.
 Satyre, 4.
 Saugé, 42, 641.
 Saumure, 77.
 Saupoudrer, 248, 514, 552.
 Saurer, 529.
 Sauter de joie, 422. Faire —, 636.
 Sauterelle, 419.
 Sauvage, 4, 59.
 Savoir, 164.
 Saxifrage, 258, 620.
Saxifragum, 620. Lat.
 Scabreux, 46, 132.
 Scalpel, 526.
 Scammonée, 507.
Scandaglio, 57. Ital.
 Scapulaire, 12.
Scapus, 604. Lat.
 Scare, 508.
 Sceau, 498.
Schiatta, 511. Ital.
Schiff, 524. Allem.
Schizzare, 601. Ital.
Schlecht, 512. — *gefärbt*, 205. Allem.
Schmelzen, 525. Allem.
Scholar, 535. Angl.
 Schurnuca, 585.
 Scie. V. Redresser.
 Science médicale, 182.
 Scier, 223.
 Scille, 510. — maritime, 510.
 Scirpe des lacs, 502. — des marais, 714.
Scirpi, 66. Lat.
Scirpus, 714. — *lacustris*, 502, 714. — *romanus*, 714. Lat.
 Scolopendre, 512.
 Scolyme d'Espagne, 512.
Scopæ, 477. — *marrubii*, 638. Lat.
Scopare, 648. Ital.
 Scorpène, 515.
 Scorpina, 516.
 Scorpion, 515. — de mer, 515.
 Scorsonère, 516.
Scritojo, 87. Ital.
Scrofa, 521. Lat.
 Scrupule, 574. Avoir des —, S'en faire un —, 575.
 Scrupules, 85.
Scrutor, 669. Lat.
Sculcæ, 250. Lat.
 Sculpter, 715.
 Séance, 192.
 Seaux de cuir, 299.
Secale, 66. Lat.
 Sécher, 529.
 Secondines, 95.
 Secouer, 234. Secousse, 234.
 Secrétaire, 345.
 Secrètement, 259.
Securis, 595. Lat.
 Séduire, 395.
 Seigle, 66.

- Seigneurs féodaux, 602.
 Sélaque, 481.
Selig, 302. Allem.
 Selle, 131.
 Selon que, 197.
 Semblant (faire), 666.
Semenstruum, 125. Lat.
 Semestre, 125.
Semicinctum, 321. Lat.
 Sens (il a du) et du bon — ,
 12, 294.
 Sentier, 327.
 Sentine, 439.
 Sentinelle, 356.
 Sentir, 12.
 Séparer, 355. V. Quatre.
Septemtriones, 618. Lat.
 Septentrion, 618.
 Sépulcre, 325.
 Séquestre, 124.
Sequester, 124. Lat.
 Serf, 630.
 Série, 493.
 Sérieux, 551.
 Serment (lier par), 94.
 Serpe, 605.
Serpens. V. *Serpo*.
 Serpent, 137. — d'eau, 350.
 Serpenteau, 676.
 Serpentine, 676.
Serpo, *Serpens*, 137. Lat.
 Serrer, 28, 105, 557. Serré,
 546. Serran, 676.
 Servante, 636.
 Service, 103, 215, 647. Servir,
 97. Se — , 35. — soi-même,
103. Être servi, 103. Ne
 me sert de rien, 118.
 Séséli de Crète, 607.
 Seuil, 402.
 Seul, 327. Tout — 327.
 Sextuple, 615.
Sica, 66. Lat.
 Siècle (il y a un) que, 692.
 Siège, 193. — pliant, 194.
 Siffler, 576. Le vent siffle, 579.
 Sifflet, 576.
 Signal, Signe, 495. Signet,
 496.
 Signification (employer dans
 sa) primitive, 183.
 Silence, Silencieux, 497.
 Sillon, 8. Sillonner, 370.
 Simple, 27, 327, 329. Sim-
 plement, 27.
 Sinapisme, 500.
Sinderesi, 574. Ital.
Singularis, 336. Lat.
 Sinope, 500.
Sinopel, 500. Allem.
 Sinople, 500.
 Siphon, 32, 503, 504. Épan-
 cher de l'eau avec un — ,
 601.
 Sire, 575, 576.
 Sirène, 493.
Sirpus, 714. Lat.
Siser, 501. Lat.
Sisymbrium nasturtium, 348.
 Lat.
 Sittelle, 502.
 Situation, 173.

- Situla*, 498. Lat.
Smalto, 525. Ital.
Smilax, 693. — *aspera*, 411. Lat.
Soboles cerasi, 671. Lat.
 Sobriquet, 132, 391.
Socculus, *Soccus*, 601. Lat.
 Soc de charrue, 8, 627.
 Soif. V. Mourir.
 Soigné (non), 26.
 Soir, 139.
Solanum nigrum, 560. Lat.
 Soleil (se tenir, ou se chauffer au), 162.
 Solennellement, 130.
 Solide, 540.
 Solitaire, 165, 327. V. Ver.
 Solitude, 326.
 Soliveau, 156, 419.
 Solstice, 163. — d'été, — d'hiver, 163.
 Somme, 229.
 Sommeil. V. Profond.
 Sommer, 568.
 Sommet, 244, 697.
 Sémnolence, 353.
 Son, 166, 496.
 Son (du), 431.
 Sonde, Sonder, 57.
 Sonner, 263, 277, 381. Sonnerie, 496.
 Sonore, 166.
 Sorcier, 475, 557. Sorcière, 557. V. Vieille.
 Sorer, 529.
 Sort, 85, 325, 645. Jeter le —, 475.
 Sortir des bornes, 356.
 Sottises (dire des), 594.
 Soucis (causer des), 44.
 Soude, 212.
 Souder, Soudure, 498.
 Souffler. Le vent souffle, 578-579.
 Soufflet, 661.
 Souffrir, 379, 579.
 Soufre, 99, 169. — natif, 170.
 Soufrer, 169, 170.
 Souhaiter, 150.
 Soulagement, 704. Soulager, 115.
 Soulier, 88.
 Soupçonner, 665. Soupçonneux, 629.
 Soupirail, 355.
 Soupirs (pousser de profonds), 45.
 Souple, 297.
 Source, 10, 424.
 Soudre, 601.
 Souris, 447. Crotte de —, Trou de —, 448. Souricière, 448.
 Souscrire, 628.
 Sous-maître, 629.
 Soutirer, 504.
Spalmare, 382. Ital.
Species, 112. Lat.
 Spectres, 550.
Specularis, *Specularium*, *Speculum*, 532. Lat.

- Sperling*, 536. Allem.
Spina, 531. Lat.
Spirito finto, 211. Ital.
Splendeur, 12.
Sponte, 661. Lat.
Sporta, 534. Lat.
Spranga, 537. Ital.
Squalus stellaris, 523. Lat.
Squelette, 509.
Squirre, 524.
Stadera, 544. Lat.
Stagnum, 626. Lat.
Stand(to) in, 245. Angl.
Stange, 540. Allem.
Stapes, 543. Lat.
Statara, 544. Lat.
Statue, 363. Statues de bois, 363.
Stature, 244.
Stecchetto, 541. Ital.
Stechen, 541. Allem.
Stellionat, 410.
Stellionatus crimen, *Stellionnes*, 410. Lat.
Stemma, 548. Lat.
Stercus, 53. Lat.
Stiefel, 549. Allem.
Stile, 547. Allem.
Stilla, 541. Ital. et Lat.
Stipes, 600. Lat.
Stirare, 222. Ital.
Storax, 553.
Storcere i denti della saga, 99. Ital.
Stragulum, 556. Lat.
Stramentum, 556. Lat.
Stranio, 556. Ital.
Strata, 390. Lat.
Strenga, 556. Ital.
Strenna, 216. Lat.
Striga, 557. Lat.
Stringo, 557. Lat.
Strix, 557. Lat.
Stucchio, 551. Ital.
Studieux, 535, 551.
Studio, 550. Ital.
Studioso, 551. Ital.
Stufa, 281.
Stupéfait. V. Demeurer.
Stupide, 57.
Style, 546.
Subcinctum, 321. Lat.
Submerger, 58, 446. Se—, 58.
Substance, 376.
Substitution, 629. *Substitut*, 629.
Sucer, 429.
Succès, 114. *Avoir un mauvais —*, 208.
Succinctum, 321. Lat.
Succulent, 106, 159.
Sucità di bocca, 76. Ital.
Sucogita, 159. Ital.
Sudes, 530. Lat.
Sueur, 183.
Suffisant, 34. *Suffire*, 646. Se—, 646.
Suffocation, 47.
Suffrage. V. Donner.
Suggérer, 136. *Suggérant (en)*, 432.
Suicide, 39.

- Suie, 217.
 Suite, 391.
 Sujet (sans), 27.
 Sumac, 483.
 Superflues, 412.
 Supplice, 50.
 Supposer, Supposé que, 629.
 Supposition, 629.
 Supprimer, 120. Suppuré, 120.
 Surabondant, 440. Surabonder, 628.
 Sureau, 255, 673.
 Surérogation, 413.
 Sur-le-champ, 142, 593. — l'heure, 328.
 Surmulet, 614.
 Surnager, 58, 438.
 Surnom, 132, 391.
 Surtout, 225, 307.
 Survenir à l'improviste, 358.
 Susciter, 232.
 Suspect, 629.
 Symphonistes, 569.
 Syndérèse, 574.
 Synteresis, 574. Lat.
Syringa vulgaris, 402. Lat.
- T.
- Tablette, 173, 607.
 Tablier, 417.
 Tâche, 135, 304. V. Travailler. Tâcher, 119, 535.
 Tache, 562. Taches (marqué de) de rousseur, 635, 640.
 Taciturne, 497.
 Taille, 244. D'une — effilée, 370.
 Tailloir, 614.
 Taire (veux-tu te)? 94. Tais-toi, 497.
 Talent, 588.
 Talisman, 550, 591.
 Talons (montrer les), 473.
 Tamarisc, 343.
Tamarix Gallica, 343. Lat.
 Tan (couleur de), 365, 483.
 Tanné, 365. Tanneur, 588.
Tanacetum balsamica, 246. — *vulgare*, 286. Lat.
 Tanaïsie, 286.
 Tanche, 602.
 Tanné, Tanneur. V. Tan.
 Tapir (se), 295, 722.
 Tapis, 131.
 Tard, 152. Trop —, 395.
 Tardif, 152. Tarder, 330.
 Tarentule, 486.
 Tarots, 590.
 Tartre, 39.
Tartufo, 626. Ital.
 Tâtonner, 397.
 Taupe, 582, 583, 676.
Tausendschon, 541. Allem.
 Taxer, 30. Taxe sur les brebis, 457.
Tecolithos, 602. Lat.
 Teigne, 68, 707. — porriginense, 431.
 Témoins. V. Production.
 Tempe, 322.
Temperino, 721. Ital.

- Tempero*, 721. Lat.
 Tempête, 511.
 Temporiser, 100, 330, 579.
 Temps (à), 199. — serein, 215. Au même —, 716.
 Tendre, 600.
 Ténèbres, 517. — épaisses, 9.
 Ténesme, 428.
 Tenia, 278.
 Tenir, 150. — à, 256.
 Tenon. V. Mortaise.
 Tente, 384, 546.
 Térébenthine, 612.
 Termes, 542.
 Terrain maigre, 204. Terre, 325, 672. — cimolée, 551. Par —, 672. Terrassé, 154.
 Terreur, 654.
 Testicules, 138, 519.
 Tête, 201, 202, 229. Qui a la — dure, 563. — d'ail, 515. — de moine, 674. V. Achever.
 Têtière, 244.
 Tettix, 569.
Thapsia asclepium, 694. — *villosa*, 694. — *foetida*, 694. Lat.
 Thapsie velue. — fétide, 694.
 Thé, 641.
 Thon, 366.
Thraso, 640. Lat.
Thür, 607. Allem.
 Thuya. V. Résine.
 Thym, 180.
Thymus Zygis, 180. Lat.
 Tibia, 218. Le —, 247.
Tibia, 247. Lat.
Tibialia, 549. Lat.
Ticken, 227. Anglossax.
 Tige, 227, 546, 552.
 Tigré, 394.
Tignum, 419. Lat.
 Tilleul, 649.
 Tithymale, 725.
Tithymalus spinosus, 516. Lat.
Tina, *Tinia*, *Tinium*, 597. Lat.
Tinca, 602. Lat.
 Tine, 590, 597.
Tinea, 71. Lat.
 Tinette, 597.
Tinium. V. *Tina*.
 Tinter, 55, 576.
 Tique des chiens, 522.
 Tiraillement, 539.
 Tirant, 578.
 Tire-lire, 251.
 Tirer, 357, 576. Tiré à quatre épingles, 600.
 Tiroir, 578.
 Tisane. V. Chicorée, et Décoction.
 Tison, 571. Tisonner, 571.
 Tissu, 399. — de lin, 324.
 Toast, 146.
Todtenblume, 656. Allem.
 Toile d'araignée, 33, 494.
 Toison, 441.

- Toit, 545, 608. Toiture, 545.
 Tombe de marbre, ou de pierre, 433. Tombeau, 230, 325.
 Tomber, 354, 423. — dans, 423. Le sort est tombé, 423.
 Tome, 604.
Tonchio, 318. Ital.
 Tondue, 252, 254.
 Tonne, 597, 598. Tonneau, 455, 597. Tonnelle, 598.
 Tous, 166.
 Tonsure, 383.
 Topaze, 604.
Torcere, 553. Ital.
 Torche, 635.
 Torcher, 158.
Torchio, 553. Ital.
 Tordre, 32, 158, 252, 254, 507, 553, 560. Il ne fait que — et avaler, 223.
 Tordyle, 607.
 Torpille, 332.
 Torréfier, 227, 658.
 Tort (à), 385.
Torta di pomi, 113. Ital.
 Torticolis (avoir un), 291.
 Tortiller, 560.
 Toucher, 109.
 Touffe de cheveux, 520.
 Touffu, 104.
 Toupet du sommet de la tête, 520.
 Toupie, 558.
 Tourment, 50. Tourmenter, 44, 427.
 Tournant d'eau, 236. —, ou Remole, 348. Tourner. V. Achever.
 Tourniolle, 209, 408.
 Tournois, 189.
 Tourte de pommes, 113.
 Toussaint (la), 706.
 Tout de suite, 142.
 Toux catarrhale, 569.
Trabacca, 608. Ital.
Trabica, 608. Lat.
Trabs, 608. Lat.
 Trachine. V. Vive.
Tracta, *Tractæ*, *Tractus*, 376. Lat.
 Traduire, 136.
Tragopogon pratensis, 516. Lat.
Traho, 280. Lat.
 Traîner, 357, 576. — par terre, 270. se—sur le ventre, 580. Traîné, 270.
 Trait, 475. Au —, 585.
 Traité, 16.
 Traiter, 97. — très-honorablement, 44. — avec douceur, — durement, 425.
 Traits, 280. Les—du visage, 255.
 Trajet, 98.
Trama, 376. Lat.
 Trame, 324, 376. Tramer, 437.
 Tranche, 645.

- Tranchoir, 614.
 Tranquille, 497. Rester —, 165.
 Transitoire, 408.
 Transverser, 504.
Traube, 11. Allem.
 Travailler, 103. — à forfait, ou à la tâche, 30. — pendant la fête, 103. Tu travailleras, 122.
 Travers (de), 432. Posé—, 433.
 Traversin, 463.
 Trébuchet, 548, 598.
 Trèfle, 86. — bitumineux, 617.
 Trembler. La terre tremble, 609.
 Trembloter, 590.
Trementina, 612. Ital.
 Trépied de fer, 471.
 Tresse, 519. Tresser, 437.
 Trésorerie, 191. Trésorier (grand), 191.
Tribulum aquaticum, 614. Lat.
Tridens, 101. Lat.
 Trier, 93.
 Triompher, 177.
Triones, 618. Lat.
 Triple, 615.
 Triturer, 287.
Trocta, 619. Lat.
 Trombe, 503.
 Trompé, Tromper, 275.
 Trompette, 58. Un —, 496.
- Tronc, 133, 243, 251, 552, 601.
 Trop, 588, 411.
 Trou de serpent, 377. V. Souris. Trous, 559.
 Trouble, 174, 175. Troubler, 565. Troubles, 654.
 Troupe (en), 242. Troupeau, 242.
 Trouvaille, 145.
 Trouver, 164. Se — mieux, 115. Trouvé, 146.
Tructa, 619. Lat.
 Truelle, 338.
 Truffe d'eau, 613. Truffes, 685.
 Truie, 521.
 Truite, 619.
Truncus, 600. Lat.
Trutta, 619. Lat.
Tubulus, 300. Lat.
Tubus, 650. Lat.
 Tue-chien, 523.
 Tuer, 518.
 Tuf, 396.
Tufo, 396. Ital.
 Tuile, 228.
 Tumeur, 249.
 Turban, 634.
 Turbot, 481.
 Turbulent, 175.
Turma, 105. Lat.
 Tuyau, 311, 586, 650.
- U.
- Ulula*, 557. Lat.

- Un à un, ou L'un après l'autre, 120-121.
Uncus, 153. Lat.
 Unir. Uni par le sacrement du mariage, 145.
 Urine, 135, 196, 349.
 Usage, 98. Les usages et coutumes, 622.
 User, 18, 29, 238. Achever d' —, 29. Habit usé, 238.
 Usufruit, Usufruitier, 691.
 Usurpateur, 131. Usurper, 183.
 Utile (à quoi m'est-il)? 118.
Uva. Tagliamento delle prime uve, 330. Ital.
 Uvée, 324.
- V.
- Vaccine, 91.
 Vaciller, 241, 513.
Vaco, 143. Lat.
 Vagabond, 90.
 Vain (en), 109.
 Vaisseaux (de mille), 681.
 Valétudinaire, 204, 647.
 Vallée, 272.
Vallis, 272. Lat.
 Valoir, 23.
Valvulus, 42. *Valvuli*, 42. Lat.
 Vanner, 293.
 Vanterie, 643.
 Vapeur, 683, 712.
 Vase, 486.
Vasis species, 53. Lat.
- Vassal, 630.
 Véhément, 584.
 Veillée passée au travail, 390.
 Velours, 52.
Vello, Villosa, 52. Ital.
Vellus, 52. Lat.
 Velu, 52.
Veluto, 52. Ital.
Venatio, 517. Lat.
 Vendange (première), ou L'ouverture des vendanges, 330.
 Vendeur, 456. Vendeuses, 400. Vendre, 415, 454.
Venetum, 73. Lat.
 Vent (le) est nord, 57.
 Vente simulée, 619, 623.
 Ver à soie, 45, 705. — qui ronge le bois, 69.
Verbascum thapsus, 652. Lat.
 Ver cucurbitin, ou solitaire, 278.
 Verdier, 653, 682.
 Verge, 185, 442. Vergettes, 518.
 Ver luisant, 271.
 Vermifuge, 426.
 Vermillon, 500.
Vernicium, 53. Lat.
 Vernis, 53.
 Vérole (marqué de petite), 365.
 Verre, 90. — évasé, 99.
 Verrou, 160.
 Verser, 695. — de l'eau, ou du vin, 43.

- Vert (mettre les chevaux au), 85.
 Vertèbre supérieure, 616.
 La grosse —, 617.
 Vertige, 185, 230.
 Vertugadin, Vertugal, 269.
 Vertueux, 120.
Vervex, 53. Lat.
 Vesce, 40.
 Vesse, 255. Vesser, 25, 255.
 Vessie, 492.
 Vétérinaire, 261.
Veterinarius, 261. Lat.
 Vétilles, 508. Vétilleur, 146.
 Viande maigre, 491.
 Vicaire, 101, 670.
 Vice, 123.
 Vice-Amiral, 133.
 Vider, 143.
 Vie, 54. A —, 54. Ma, ta, sa — durant, 161. — mal-aisée, — agitée, 161.
 Vieillard (méchant), 204.
 Vieux décrépité, 296.
 Vieille (méchante), 205. — sorcière, 205, 557. — dé-crépité, 296. — folle, 557.
 Vieillesse (extrême), 42.
 Vierge. V. Cesser.
 Vif, 41, 137, 179.
 Vil, 41.
 Vilipender, 79.
 Ville, 696.
Villoso. V. *Vello*.
 Vin (tirer le) de goutte, ou mère-goutte, 329.
Vino (fare il primo), 329. Ital.
Viola, 320. — *nigra*, 671. — *canina*, 671. Lat.
 Violence (par), 131. Violent, 41.
 Violet foncé, 369.
 Violette, 320.
 Vire, Virement, Virer, 54.
Virga, 185, 442. *Virgula*. Lat.
 Vis, 54. En —, 558.
 Vis-à-vis, 225.
 Visage, 463.
 Viser au but, 218.
Visciola, 54. Ital.
 Viscosité, 185. Visqueux, 185.
 Viscères, 533.
Vita, 54. Ital.
 Vivant, 152.
 Vive, ou Trachine vive, 104.
 Vivre (avoir de quoi), 568.
 Vivres, 162. V. Fourniture.
Vlot, 441. Holland.
 Vogue, 252. Voguer, 579.
 Voie détournée, 8. — lactée, 73.
 Voile, 119, 399.
 Voirie, 67, 242.
 Voisin de campagne, 5.
 Voix (d'une commune), 322. V. Donner.
 Volées (sonner une, deux, trois), 714.
 Voler, 418, 422.

Volonté, 170. Faire ses volontés, 170.

Volta, 174. Ital.

Volume, 604.

Vomir (avoir envie de), 11.

Vorace, 610.

Voter, 100. Votes (mangeur de), 702.

Vouloir, 58.

Voûte, 174.

Vrilles, 291, 553.

Vulgaire, 451.

Werkstatt, 135. Allem.

X.

Xanthium strumarium, 239.

Lat.

Xarcia, 126. Espagn.

Y.

Yeux bleus (qui a des), 72.

Z.

Zampogna, 594. Ital.

Zampognare, 594. Ital.

Zemni, 583.

Zickelchen, *Ziege*, 227. Allem.

Zingano, 38. Ital.

Zingeuner, 38. Allem.

Zinopel, 500. Allem.

Zocco, 600. *Zoccolanti*, *Zoccolo*, 601. Ital.

Zolota, 158.

Zoloto, 158. Polon.

Zophorus, 89. Lat.

**ΟΙ ΜΝΗΜΟΝΕΥΘΕΝΤΕΣ, ΕΞΗΓΗΘΕΝΤΕΣ, Η
ΟΠΩΣΟΥΝ ΔΙΟΡΘΩΘΕΝΤΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.**

- Ἄετιος, 687.
 Ἀθήναιος, 78-79, 243, 303, 416,
 429-430, 621, 628, 688.
 Ἀλιανός, 383, 619, 624, 682.
 Αἰσχύλος, 142, 298, 681, 712.
 Ἀλέξανδρος Τραλλιανός, 399-400,
 697, 717.
 Ἀνακρέων, 72-73.
 Ἀνέκδοτα Βεκκήρου. Ζ. Γλωσσά-
 ρια.
 Ἀνώνυμος ἀνατομικός, 323.
 Ἀριστοτέλης, 85-86, 384, 421-
 422, 430, 499, 531, 603,
 624, 652, 668, 684, 686-
 687, 697, 704.
 Ἀριστοφάνης, 47, 253, 324, 383,
 429, 463, 502, 541, 556,
 617, 620, 642, 643, 644,
 649, 696.
 Ἀρρίανός, 608.
 Ἀρτεμίδωρος, 475.
 Γαληνός, 138, 284, 337, 365,
 515, 537, 541, 707.
 Γεωπονικά, 443, 462, 531, 675.
 Γεώργιος ὁ Πισίδης, 579.
 Γλωσσάρια, 24, 48-49, 66, 89,
 90, 125, 277, 293, 384,
 425, 437, 442, 521, 544,
 557.
 Δημοσθένης, 380, 433, 439,
 444, 468, 475, 623, 630,
 645.
 Διογένης Λαέρτιος, 616, 667.
 Διοσκορίδης, 350, 443, 500,
 507, 652, 653, 664, 671,
 693, 706.
 Δίων ὁ Χρυσόσομος, 502.
 Δουκάγγιος, 17, 23, 24, 50, 52,
 53, 54, 56, 58, 71, 77, 86
 (δὶς), 103, 110, 111, 113,
 123, 135, 138, 156, 166,
 198, 203, 213, 221, 226,
 227, 229, 237, 239, 249,
 276, 278, 290, 304-305,
 310, 323, 332, 346-347,
 348, 354, 369, 372, 391,
 397, 400 - 401, 414, 424,
 435 - 436, 440, 441, 448,
 449, 450, 452, 453, 454
 (δὶς), 455, 457-458, 459,
 462, 463, 466, 472, 477,
 484, 486, 491, 495, 500,
 505, 509, 517, 519, 529,
 531, (δὶς), 534, 545, 449,
 557, 558, 589, 594, 595,
 596 - 597, 601, 608, 614,
 641, 648, 650, 660, 669,
 671, 675, 683, 692, 703,
 715, 716.
 Ἑβδομήκοντα (οἱ), 2, 17, 36, 121-
 122, 145, 164, 339, 347,
 370, 391, 401, 420, 421, 423,
 425, 487, 488, 490, 494,
 507, 523, 529, 713.

- Ἐξηγηταὶ τῆς ἀγίας γραφῆς, 401.
 Ἐρωτιανὸς, 284, 687.
 Ἐτυμολόγος, 83, 99, 127, 279-280, 334, 388-389, 456, 479, 572, 652, 711.
 Εὐριπίδης, 655, 668, 681, 712.
 Εὐστάθιος, 21, 154-155, 167-168, 215, 256-257, 309, 326, 369, 379, 417-418, 422, 439, 447-448, 493-494, 506, 511, 522, 543, 573, 587, 605, 606, 609, 613, 629, 631, 634, 646, 648, 653, 654, 665, 678, 680.
 Ἡλιόδωρος, 403.
 Ἡρόδοτος, 43, 82, 170, 321, 396, 539, 603.
 Ἡσίοδος, 611, 670, 694.
 Ἡσύχιος, 2, 4, 11, 15, 41, 55, 66, 68 (δις), 70, 76, 78, 85, 99, 127, 178, 186, 192, 234, 255, 262, 270, 272 (δις), 277, 278, 279 (δις), 281-282, 283, 293 (δις), 305, 330, 332, 335, 347, 561, 362, 373, 397, 398, 399, 409 (δις), 416, 418, 419, 433, 436, 438, 441, 448 (δις), 455-456, 460, 464, 465, 485, 501, 502, 504-505, 507, 520 (δις), 529 (δις), 536, 537, 557, 562, 567, 576, 587, 589, 599, 605, 611, 615, 628, 631, 632, 633 (δις), 636, 639, 644, 651, 652, 655, 663, 664, 666, 667, 681, 682, 684, 686, 695, 697, 700, 702, 714.
 Θεόφραστος, 396, 479, 560-561, 673-674.
 Θεουκυδίδης, 198, 300, 499.
 Θωμάς Μάγιστρος, 586.
 Ἴπποκράτης, 2, 55, 63, 100, 132, 182, 238, 283, 284, 304, 323, 361, 364, 370, 373, 377, 426, 431, 448, 515, 539, 546, 559, 561, 563 (δις), 564, 597, 616, 617, 635, 643, 655, 661 (δις), 662, 675, 683, 687-688, 712-713.
 Ἴσοκράτης, 588.
 Κικέρων, 662.
 Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, 177.
 Λεξικογράφοι, 510, 541-542, 591-592, 703, 715, 716.
 Λόγγος, 466.
 Λουκιανὸς, 192, 193, 405, 412.
 Μεγάγιος, 47-48, 393.
 Μένανδρος, 30, 173, 640.
 Μεύρσιος, 62, 72, 226.
 Μοσχόπουλος, 461.
 Νέα Διαθήκη, 43-44, 51, 130-131, 145, 148, 151, 177, 193, 215, 246, 336, 352, 410, 411, 412 (δις), 451, 456, 468, 478, 583, 584, 613, 615-616, 622, 631, 632, 644, 647, 656, 686.
 Νίκανδρος, 117.
 Ξενοφῶν, 375, 578.
 Ὅμηρος, 224, 279, 306, 321,

- 342, 356, 361, 374, 375, 383, 415, 494, 522, 528-529, 560, 591, 593, 598, 611, 618, 643, 665, 669, 694, 708, 712, 713.
- Παροιμιαί, 8, 12, 112, 113, 166, 198, 245, 252, 298 (τρεις), 381, 412, 414, 447 (δεις), 452, 453 (δεις), 468 (δεις), 486, 497, 523, 537, 596, 606, 618, 645, 654, 690.
- Παυσανίας, 396.
- Πίνδαρος, 717.
- Πλάτων, 136, 375, 385, 606, 644.
- Πλίνιος, 70, 638, 671, 674, 693, 696.
- Πλούταρχος, 68, 73, 188, 360, 370, 386, 409, 518, 525, 540, 655, 690.
- Πολύαινος, 634.
- Πολύβιος, 399, 506.
- Πολυδεύκης, 589.
- Σουίδα, 59, 155, 236, 270-271, 285, 318, 502, 572, 630, 632, 634.
- Σοφοκλής, 261, 393, 645, 651, 665, 684, 712.
- Στοβαῖος, 646.
- Στράβων, 273, 360, 371-372, 476.
- Σχολιαστῆς Ἀπολλωνίου, 48.
- Ἀρισοφάνου, 30, 133, 282, 429, 514, 581-582, 626.
- Εὐριπίδου, 473.
- Ἡσιόδου, 611.
- Θεοκρίτου, 693.
- Θουκυδίδου, 198, 224, 300.
- Λουκιανού, 405-406.
- Νικάνδρου, 509, 538, 572.
- Ὀμήρου, 279, 387, 441.
- Ὀππιανοῦ, 542, 624.
- Πινδάρου, 694.
- Φιλόστρατος, 360, 691.
- Φώτιος, 153, 162, 332, 335, 337, 436, 471, 503-504, 548, 593, 619-620, 631, 639, 649, 681, 684.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΣΦΑΛΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

ΣΕΛΙΔΙ, 4, Στίχῳ, 3, γράφει Τζιγκρισμένος. — στίχ. 7-26, διόρθωσε τὴν ἀταξίαν τῶν κεφαλαίων, γράφων, ἈΓΛΗΓΟΡΑ, ἈΓΟΡΑΣΤΟΝ, ἈΓΟΣ. ἈΓΡΑ, ἈΓΡΕΛΟΣ, ἈΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ, ἈΓΡΙΜΙΟΝ, ἈΓΡΙΟΒΙΟΛΕΤΑ. — ΣΕΛΙΔ. 5, στίχ. 20, γρ. Κορακοπόδιον. — ΣΕΛΙΔ. 42, στίχ. 13, γρ. Ἐλλίσφακον. ΣΕΛΙΔ. 67, στίχ. 9, γρ. ἀκαθαρσίας. — ΣΕΛΙΔ. 70, στίχ. 19, γρ. (XXX, 6, § 38). — ΣΕΛΙΔ. 124, στίχ. 17 καὶ 18, γρ. sequester. — ΣΕΛΙΔ. 131, στίχ. 7, γρ. Χάσδιον. Ζ. Χάσδιον. — ΣΕΛΙΔ. 188, στίχ. 4, γρ. Ζ. Παθαίνω. — ΣΕΛΙΔ. 202, στίχ. 19, γρ. μεταφορᾶς. — ΣΕΛΙΔ. 210, στίχ. 8, γρ. Ζ. Μωροσίταρον. — ΣΕΛΙΔ. 228, στίχ. 7, γρ. Σταυροπαράθυρον. — ΣΕΛΙΔ. 242, στίχ. 8, γρ. en troupe. — ΣΕΛΙΔ. 255, στίχ. 14, γρ. ΚΟΥΦΟΚΛΑΝΗ, θηλ. Σ. — ΣΕΛΙΔ. 275, στίχ. 11, γρ. Λαζούριον (bleu céleste). — ΣΕΛΙΔ. 291, στίχ. 4, γρ. ἐπιλίγηον. Ζ. Συλληγούδια. — ΣΕΛΙΔ. 295, στίχ. 12, γρ. Penula, Gausape. — ΣΕΛΙΔ. 402, στίχ. 19, γρ. καὶ Πέταχνον, Πάταυρον καὶ Πέταυρον. — ΣΕΛΙΔ. 414, στίχ. 19, γρ. Σημειόνει. — ΣΕΛΙΔ. 420, στίχ. 25, γρ. calus. — ΣΕΛΙΔ. 476, στίχ. 5, γρ. racloir. — ΣΕΛΙΔ. 514, στίχ. 22, γρ. Lodola. — ΣΕΛΙΔ. 519, στίχ. 19, γρ. flocon de laine. — ΣΕΛΙΔ. 561, στίχ. 3, γρ. οὐδέτ. Στρύχνον τὸ ἐπονομαζόμενον, Ἀλικάκαδον. — ΣΕΛΙΔ. 632, στίχ. 6, γρ. cannibale. — ΣΕΛΙΔ. 638, στίχ. 25, γρ. I, 26, σελ. 60. — ΣΕΛΙΔ. 646, στίχ. 8, γρ. Φέζ (Fez). — ΣΕΛΙΔ. 712, στίχ. 10, γρ. ἀποφοράν, ἀπόρροϊαν.

ΟΙ ΧΟΡΗΓΗΣΑΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ ΤΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΩΝ ΑΤΑΚΤΩΝ.

ΑΠΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

Πουλχερία, χήρα Θεοδώρου Πρασακάκη, δι' αντίτυπα.	10
Ἰωάννης Πρασακάκης.	20
Θεαγένης Χαρίσιος.	1

ΑΠΟ ΤΗΣ ΛΟΙΠΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἀλέξανδρος Κοντόσαυλος.	20
Λουκᾶς καὶ Ἰάκωβος Ῥάλλης.	5
Θ. Ἄμιρος.	3
Θ. Σκαρμαγκᾶς.	3
Εὐστάθιος Σουγδουρῆς.	3
Δ. Α. Μιαούλης.	5
Θ. Ξένος.	3
Θεοχάρης Παλαιολόγος.	2
Γεώργιος Γιουρδῆς.	3
Γεώργιος Πετρίτζης.	2
Γ. Σαχίνης.	2
Ῥάλλης, Ψιακῆς καὶ Σuntr.	2
Ἀργύριος Δ. Ταρμπουχτζῆς.	2
Α. Ζ. Πετροκόκκινος.	1
Π. Γεραλόπουλος.	1
Α. Ν. Ἀποστόλη.	2
Ἀλευτῆς.	1
Δ. Ο. Μιμῆς.	1

Ζαννῆς Ν. Λαγώνικος	I
Z. A. Βοῦρος	I
Ἰωάννης Γ. Καράλης	I
Πέτρος Ζ. Ροΐδης	I
Κυπριανὸς Θεσεύς	I
A. Βουτζινᾶς	I
M. Πολέμης	I
N. Ἐλευθερίου	I
Νικόλαος X. Γιαϊτζῆς	I
Ἡλίας Κεχαγιᾶς	I
Εὐστράτιος Διαμαντάρης , Μυκόνιος	I
Ἄγγελος Τριανταφυλλίδης	I
Μανουὴλ Δημητρίου	I
Κωνσταντῖνος Θ. Ζωγράφος	I
Παρασκευᾶς Κάζηρης	I
A. Σταματίου	I
Z. K. Ζικάλας	I
Πέτρος Λαμαράκης	I
Νικόλαος Ζαραχάνης	I
Στέφανος Κάσπαρης	I
Ἀντώνιος Θεοχάρη	I
Κωνσταντῖνος Δημητρίου Σμυρναῖος	I
Ἰωάννης Τύρκας , Ἰατρός	I
Πέτρος Γούσιος	I
Γ. Ροῦσος	I
A. Κροκίδης	I
Μαργαρίτης Τίμπας	I
Ἰωάννης Α. Ράλλης	I
Γεώργιος Ψύχας	I
Ἰωάννης Αὐγερινὸς	I
Γ. Β. Ἰγγλέσης	I
Ἰωάννης Ζαραχάνης	I

Γεώργιος Κονταξάκης, Κρής.	1
Παῦλος Νεγρεπόντες.	1
Ἐμμανουὴλ Ν. Πρασακάκης.	1

ΑΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Ἀθανάσιος Ῥοσσέτος.	1
Ζωρζῆς Ζωγράφος.	1
Στέφανος Τεγγίρογλούς.	1
Θεόδωρος Ζ. Δαμαλᾶς.	1
Στέφανος Ι. Μαυρογορδάτος.	1
Γεώργιος Α. Πετρόπουλος.	1

ΑΠΟ ΔΙΒΟΡΝΟΥ.

Ζωρζῆς Ῥοδοκανάκης.	5
Μανουὴλ Π. Ῥοδοκανάκης.	2
Παντίας Ῥοδοκανάκης.	1
Ἰωάννης Ἀνδρεάδης.	1
Ἀνδρέας Λουριώτης.	3
Παναγιώτης Πάλης.	1
Ἀντώνιος Ῥίζος.	1
Ἰωάννης Σ. Σκυλίτζης.	1
Γεώργιος Κετέμπεζης.	1
Ἰωάννης Βαφιαδάκης.	1
Μιχαὴλ Ῥοδοκανάκης.	1
Φραγκούλης Ῥοδοκανάκης.	1
Ἰωάννης Καλόβολος.	1
Εὐγένιος Καίρης, ἱερομόναχος.	1
Χριστόδουλος Δεσπότης Μοσπηνιώτης.	1
Θωμᾶς Σπανιολάκης.	1
Δημήτριος Γιαλιᾶς.	1
Ν. Στουρνάρης.	1
Δημήτριος Μεσθανεύς.	1

Π. Γιάμαρης	1
Ίωακὴμ Βαλαμάντης, ἱερομόναχος.	1
Σπυρίδων Βάλθης.	1
Ν. Στουρνάρης, ὡς ἐπίτροπος τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου.	1

ΑΠΟ ΤΕΡΓΕΣΤΗΣ.

Μαχαὶλ Ῥοδοκανάκης τοῦ Αὐγουστῆ.	1
Ἀμβρόσιος Στεφάνου Ῥάλλης.	2
Παῦλος Ν. Νεγρεπόντες.	1
Ματθαῖος Ζ. Ῥοδοκανάκης.	1
Λαυρέντιος Μ. Ψακῆς.	1
Ἀντώνιος Θ. Ῥάλλης.	1
Νικόλαος Ζ. Βλαστός.	5
Ι. Ῥώτας.	2
Ἰωάννης Ῥάλλης.	1
Παῦλος Καλλιγᾶς.	1
Ἀντώνιος Α. Βλαζύς.	1
Εὐστράτιος Μεταξᾶς.	1
Νικόλαος Σεβαστόπουλος.	1
Ἀνδρέας Κάπαρης.	1
Πέτρος Ἰωσήφ.	1

ΑΠΟ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ.

Καλλίνικος Κρεατσούλης.	10
Π. Σκυλίτζης, Ἀργέντης καὶ Συντροφία.	15
Ῥοδοκανάκης υἱοὶ καὶ Συντροφία.	3
Π. Σεκιάρης καὶ Α. Ἀργέντης.	4
Πετροκόκκινος καὶ Ἀγέλασος.	3
Ἰ. Δ. Μαυροκορδάτος.	5
Ἀδελφοὶ Τζιτζίνια.	3
Ἰωάννης Βαβεστρέλλης.	1
Τουμαζῆς Γαλάτης.	1

Νικόλαος Βαφειάδης.	1
Παρθένιος Ιεροδιάκονος.	1

ΑΠΟ ΛΟΝΔΡΑΣ.

Άδελφοί Ράλλη.	50
Ν. Θωμάς, Δργέντης και Συντροφία.	10
Ράλλης και Ταμβάκος.	5
Άποστόλης Σκουλούδης.	1
Σπάρταλης, Φάχρης και Λασκαρίδης.	5
Άδελφοί Φραγκιάδη.	5

ΑΠΟ ΑΜΣΤΕΛΟΟΔΑΜΟΥ.

Στέφανος Παλαιολόγος.	1
Στέφανος Άναστασίου Παλαιολόγος.	1
Μιλτιάδης Άναστασίου Παλαιολόγος.	1
Ίλαρίων Πισχαλίδης ιερομόναχος.	1

741696

